the year's best

fantasy & horror

Geoff Ryman
Nik Houser
Christopher Harman
Jeannine Hall Gailey
Jeffrey Ford
Ellen Klages
Sarah Monette
Joyce Carol Oates
Ira Sher
Minsoo Kang
Brett Alexander Savory
Stephen Gallagher
Frances Hardinge
Delia Sherman
Nathalie Anderson
Scott Nicholson
Nicholas Royle
Kaaron Warren
M. Rickert
Ben Fountain
Ysabeau S. Wilce

3

Antologie coordonată de

ELLEN DATLOW, KELLY LINK și GAVIN J. GRANT

N

ELLEN DATLOW a fost editorul revistei *Omni* şi *Omni Online* din 1981 până în 1998. A încurajat şi a contribuit la dezvoltarea unei întregi generaţii de autori de ficţiune şi a publicat multe din numele cele mai mari ale genurilor SF, fantasy şi horror. Din 1998 a fost editor la *Event Horizon: Science Fiction, Fantasy Horror,* revistă Online înfiinţată în septembrie 1998, iar din 2000 până la sfârşitul anului 2005 a fost editorul revoluţionarei publicaţii online *SCIFICTION.* I s-au decernat trei premii Hugo, două premii Nebula şi World Fantasy Award. Printre distincţiile primite de Ellen Datlow se numără şi două premii Bram Stoker pentru *The Year's Best Fantasy and Horror 13* şi *The Year's Best Fantasy and Horror 17,* Premiul Internaţional Horror Guild pentru antologia *The Dark,* Premiul Locus pentru cel mai bun editor în 2005, 2006 şi 2007 şi Premiul Hugo pentru cel mai bun editor în 2002 şi 2005. La Convenţia Britanică a literaturii fantasy din 2007 i s-a decernat Premiul Karl Edward Wagner pentru „contribuţii remarcabile în domeniu".

KELLY LINK şi GAVIN J. GRANT au înfiinţat Small Beer Press în 2000 şi au publicat revista *Lady Churchill's Rosebud Wristlet* timp de şapte ani. Împreună cu Ellen Datlow au primit Premiul Bram Stoker pentru editarea volumului *The Year's Best Fantasy and Horror 17.*

The Year’s Best Fantasy & Horror

Antologie coordonată de

Ellen Datlow, Kelly Link Și Gavin J. Grant

Pentru Holly Black

Frumoasa Fiică A Lui Pol Pot
Geoff Ryman

Povestirea *Frumoasa fiică a lui Pol Pot* a fost publicată iniţial în *The Magazine of Fantasy Science Fiction.* Geoff Ryman este autorul romanelor *Aer*[1]*, 253, Was* şi *The Child Garden.* Acţiunea celei mai recente dintre cărţile sale, romanul istoric *The King’s Last Song,* se derulează în Cambodgia – ca şi această povestire. Ryman locuieşte în Marea Britanie.

K.L. & G.G.

În Cambodgia, oamenii sunt obişnuiţi cu stafiile. Stafiile cumpără ziare. Stafiile deţin proprietăţi.

Cu câţiva ani în urmă, spiritele deţineau o casă din Phnom Penh, din capătul dinspre Tra Bek al bulevardului Monivong. Khmerii roşii uciseseră întreaga familie şi nu mai rămăsese în viaţă niciun moştenitor. Oamenii ocoleau clădirea, lăsând-o cu ferestrele bătute în scânduri. Dinăuntru se auzeau plânsete.

Pe urmă a sosit din America o moştenitoare profesionistă. Făcuse cercetări şi putea susţine că era ultima rudă în viaţă a nu mai puţin de trei familii. I-a vândut imediat casa unui om de afaceri chinez, care a transformat parterul în atelier de fotocopiat.

Copiatoarele au început să reproducă fotografiile primilor proprietari.

La început, îşi făceau apariţia numai fotografii alb-negru, în dosarele copiate pentru lucrătorii de la asistenţa socială sau pentru oficialităţile guvernamentale. Tatăl din familia ucisă

[1] Editura Tritonic, 2006 (n. tr.).

fusese avocat. Arunca priviri înverşunate din fotografii, de parcă ar fi revendicat ceva. În alte fotocopii, frumoasele sale fiice se strângeau deznădăjduite în braţe. Fundalul era neclar, ca o ceaţă.

Într-o noapte, proprietarul a auzit un zgomot şi a coborât greoi la parter, unde a găsit toate cele cinci copiatoare reproducând un chip după altul: studenţi tineri, femei bătrâne, părinţi cu câte un şir de copii mici, soldaţi ai guvernului, în uniformă. A apăsat butoanele mari şi verzi, de oprire. Nu s-a întâmplat nimic.

Le-a scos pe toate din priză, dar maşinăriile au continuat să tipărească figură după figură. Femei cu coafuri ca nişte stupi sau copii inteligenţi, cu ochelari, priveau din fotografii cu nostalgie. Păreau să se gândească la casele lor din anii ’60, când Phnom Penh era cel mai frumos oraş din Asia de Sud-Est.

Vestea s-a răspândit. Oamenii au început să vină la atelier să-şi identifice rudele pierdute. Femeile strigau:

— Asta e mama! N-am nicio fotografie de-a ei!

Plângeau şi strângeau la piept colile subţiri, format A4. Lacrimile şi umezeala mototoleau hârtia, de parcă ar fi plâns şi ea.

În curând, în faţa atelierului a început să se adune în fiecare dimineaţă o adevărată mulţime, dornică să vadă cea mai recentă şarjă de feţe. Proprietarul disperat a anunţat că recolta fiecărei nopţi avea să fie livrată direct la *Adevărul,* o revistă dedicată aducerilor aminte.

Într-o bună dimineaţă, a vrut să deschidă uşa care dădea în atelier şi a descoperit că era blocată. A ocolit clădirea, a ajuns în faţă şi a ridicat obloanele de metal.

Atelierul era plin cu fotocopii, din podea până în tavan. La parter nu existau ferestre – camera se umpluse din interior. Proprietarul a tras afară o foaie de hârtie şi s-a văzut pe sine însuşi căzut la pământ, lovit în cap cu o sapă. Imaginea apărea pe absolut toate hârtiile.

A îngropat toate fotocopiile şi a vândut imediat clădirea. Noului proprietar îi plăcea reputaţia ei de casă bântuită. Anunţul pe care scria DE VÂNZARE a fost lăsat pe perete, la etajul întâi.

Casa fusese cumpărată, într-un fel, de o altă stafie.

Aceasta e o poveste pe de-a-ntregul născocită despre cineva care ar trebui să existe.

Singurul copil al lui Pol Pot, o fiică, s-a născut în 1986. Se numea Sith şi în 2004 avea optsprezece ani.

Îi plăceau aerul condiţionat şi automobilele de lux.

Avea părul împletit în şiruri de codiţe subţiri şi un piercing cu model ascuţit în sprânceană. Blugii ei erau crestaţi cu migală şi brodaţi. Pe tricourile roz avea sloganuri în limba engleză: CARE KOOKY[2]. PINK MOLL[3].

Trăia de parcă ar fi fost angajată la televiziunea Thai, cu ruj sclipitor pe buze şi păr îngrijit cu produse Sunsilk. Nouă reguli simple o ajutau să se ferească de toate neplăcerile.

1. Nu te gândi niciodată la trecut sau la politică.
2. Ignoră stafiile. Nu-ţi pot face niciun rău.
3. Nu te duce la şcoală. Angajează profesori particulari. Nu-ţi face temele. E deranjant.
4. Oriunde te-ai duce, mergi cu un Mercedes sau cu un BMW.
5. Evită băieţii cambodgieni bine îmbrăcaţi. Sunt fiii celor 250.000 de noi generali pe care se estimează că i-a creat regimul. E posibil să acţioneze fără să se sinchisească de urmări.
6. Evită bărbaţii cu burdihan. Mănâncă prea bine, ca urmare sunt probabil corupţi.
7. Evită pe oricine conduce o motocicletă Toyota Viva sau Honda Dream.
8. Nu răspunde la scrisori sau la telefoane.
9. Nu-ţi face niciodată prieteni.

Exista şi o a zecea regulă, dar se aplica fără să fie menţionată.

Pantofii ei sport, de comandă, nu erau niciodată pătaţi de coji de fructe stricate sau de nămol. Cerşetorii schilozi nu-i cereau niciodată pomană. Viaţa ei începea cu ziua de ieri, ceea ce era de fapt totuna cu a spune că începea azi.

Şoferul ei o ducea în fiecare zi în noul centru comercial Soriya. Era aproape singurul loc unde mergea. Având culoarea argintului, Soriya îşi înălţa numeroasele etaje către un dom de sticlă.

Sith prefera intrarea din strada 142. Sub copertina verde, toată lumea arăta de parcă ar fi fost făcută din jad. Uşa dădea direct în răcoarea de gheaţă a rotondei cu bijuterii, cu podea din

---

[2] Aveţi grijă, sunt ţicnită (n. tr.).

[3] Gangsteriţă sau târfă îmbrăcată în roz (n. tr.).

piatră lustruită, albă cu negru. La toate standurile atârnau, scânteind, coliere şi cercei.

Ei îi plăceau obiectele minuscule, strălucitoare, fără memorie. Detesta politica. Refuza să asculte ştirile. Frumoasa fiică a lui Pol Pot dorea ca actuala conducere să dea dovadă de un comportament decent, aşa cum fusese întotdeauna cel al tatălui ei. Faţă de ea.

Îşi amintea sunetul blând al vocii lui. Îşi amintea de ea însăşi, stând în braţele lui, în pădure, pişcată de ţânţari. Purta amintirea malariei în oase. Asocia pădurea cu greaţa, cu febra şi cu durerea. Umbra unui copac fluturând asupra ei îi stârnea senzaţia de vomă, iar mirosul de pământ sau de frunze uscate o făcea să se sufoce. Nu fusese niciodată la Angkor Wat[4]. Nu citea nimic.

Sith făcea cumpărături. Şoferul ei era plătit de guvern şi purta întotdeauna asupra sa un pistol-mitralieră AK-47, dar soţia lui, menajera, n-avea idee cine era fata. Casa era plină de marmură lustruită, de mobilă lăcuită din lemn de tec, de ipoduri, de console de jocuri Xbox şi de ecrane cu plasmă.

Vă rog să nu uitaţi că fiecare cuvânt din povestea asta e o minciună. Pol Pot era, fără nicio îndoială, un comunist devotat, care nu scotea niciun ban pentru sine din conducerea Cambodgiei. Sith primea totuşi în fiecare lună o alocaţie generoasă dintr-un cont din Elveţia.

Înainte de a se îndrăgosti de vânzătorul de la Hello Phones, nimic nu o atingea.

Cititorii cambodgieni ştiu că, în 2004, în centrul comercial Soriya nu se afla niciun raion cu telefoane mobile. Exista totuşi o filială a Hello Phone Cards, care avea o tejghea rotundă, albastră, cu marginea portocalie. Aşa arăta magazinul.

Fata se ducea în fiecare zi acolo, să cumpere sau să schimbe un telefon mobil. Se aşeza în faţa vânzătorului şi îşi scutura părul spre vânzător.

Numele lui era Dara, ceea ce înseamnă stea. Ştia o mulţime de lucruri despre tranzacţiile legate de costul convorbirilor, despre cartelele sim şi despre noile tipuri de telefoane care afişau imagini. Putea să-i facă rost de orice ton de apel şi-ar fi dorit.

---

[4] Ansamblul de temple de la Angkor, din nord-vestul Cambodgiei (n. tr.).

Discuţiile cu el nu încălcau niciuna dintre regulile lui Sith. Nu era nici gras, nici bine îmbrăcat, şi era departe de a fi un adolescent, avea douăzeci şi patru de ani, o vârstă matură convenabilă.

Într-o bună zi, Dara i s-a adresat chicotind:

— Te sfătuiesc prieteneşte să nu-ţi schimbi telefonul mobil.

Ea a strâmbat din nas.

— Ăsta nu-mi mai place. E albastru. Vreau ceva mai feminin. Dar fără zorzoane. Şi cu o calitate mai bună a sunetului.

— OK, dar ai putea să-ţi păstrezi banii şi să-ţi cumperi mai multe haine frumoase.

Frumoasa fată a lui Pol Pot şi-a lăsat bărbia în piept, ştiind că gâtul ei părea astfel mai lung şi mai graţios.

— Îţi plac hainele mele?

— De ce mă-ntrebi pe mine?

Ea a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. E bine să verifici cum arăţi.

Dara a dat din cap.

— Tu arăţi excepţional. Sora ta ce părere are?

Sith i-a spus că n-avea familie.

— Ah, a făcut el, şi s-a grăbit să schimbe subiectul.

Era extraordinar. Discreţie şi compătimire dintr-o singură mişcare lejeră.

S-a întors a doua zi, spunând că ajunsese la concluzia că telefonul roz arăta prea feminin. Dara a râs zgomotos şi i-au scânteiat ochii. Venise către sfârşitul dimineţii special ca să-i poată pune el următoarea întrebare:

— Ţi-e foame? Vrei să luăm prânzul împreună?

Oare avea s-o creadă uşuratică dacă spunea da? Avea s-o considere snoabă dacă spunea nu?

— Da, dacă mâncăm în Soriya, i-a răspuns.

Nu se putea hotărî între BBWorld Burgers şi Lucky7. BBWorld era un local mare, rotund, aflat cu două etaje mai jos de dom. Lucky7 Burgers făcea parte din supermarketul Lucky, un magazin atât de bun încât un borcan minuscul cu cafea de la Maxwell House costa doi dolari americani şi patruzeci de cenţi.

Au decis să meargă la BBWorld. Era luminos şi puteau vedea întreaga întindere a oraşului prin ferestrele largi. Sith s-a aşezat în tăcere.

Fiica lui Pol Pot nu avea nimic de zis dacă nu cumpăra nimic.

Sau mai degrabă avea de spus un singur lucru, dar pe acela nu trebuia să-l rostească niciodată.

Dara a vorbit tot timpul. A vorbit despre tipii de la etajul doi, care îi puteau face rost de exemplare din versiunea originală a jocului *Grand Theft Auto.* A dat de înţeles că îi putea obţine lui Sith o reducere la Bsfasion, magazinul modern, iluminat cu reflectoare, de la etajul de dedesubt.

S-a întrerupt pe neaşteptate.

— Ştii, nu trebuie să-ţi fie frică de mine, a vorbit el, cu voce blândă, matură. Îmi dau seama că eşti o fată binecrescută. Îmi place. E frumos.

Sith n-a reuşit nici acum să găsească nimic de spus. S-a mulţumit să dea din cap. Ar fi vrut să fugă.

— Ţi-ar plăcea să mergem la K-Four?

Uriaşul magazin de produse electronice oferea aparatură de la toate firmele demne de încredere: Hitachi, Sony, Panasonic, Philips sau Denon. Erau atât de scumpe încât aproape că nu venea nimeni să le cumpere, motiv pentru care ei îi plăcea locul. O mulţime de oameni stăteau afară şi se uitau în vitrină, la un imens sistem de divertisment pentru acasă, care rula un DVD cu filmul *Epoca de gheaţă.* Pe ecran, un animal micuţ era hăituit de un gheţar. Atât de frumos!

Sith a găsit în sfârşit ce să zică.

— Dacă aş avea aşa ceva, n-aş mai pleca niciodată de-acasă.

Dara a privit-o pieziş şi a hotărât că era cazul să râdă.

A doua zi, i-a spus că toate telefoanele ei erau prea mari. Nu avea unul pe care l-ar fi putut purta la gât, ca pe o bijuterie?

De data asta s-au dus la Lucky7 Burgers şi au stat vizavi de tejgheaua de la Revlon. S-au uitat la băieţii cărora le aranjau părul experţii în frumuseţe naturală.

Dara i-a povestit mai multe despre el însuşi. Tatăl îi murise în război. Familia lui locuia acum la ţară. Coca-cola lui Sith a căpătat brusc gust de medicamente antimalarie.

— Dar… nu vrei să *locuieşti* la ţară, a rostit ea.

— Nu. Trebuie să stau în Phnom ca să câştig bani. Dar ai mei sunt nişte oameni cumsecade, de la ţară. Modeşti, a încheiat el, zâmbind jenat.

Probabil că au găini şi un văr care scutură cocotierii. Probabil sunt copaci peste tot şi magazine nicăieri. Se simte mirosul de pământ.

N-a fost în stare să-şi termine băutura. A oftat şi a zâmbit.

— Îmi cer scuze. A fost extraordinar. Dar trebuie să plec, a zis pe neaşteptate.

S-a ridicat strecurându-se prin lateralul scaunului, încet, cum se prelinge melasa.

În vreme ce se întorcea în rotonda cu bijuterii fără să aibă nimic de făcut, şi-a dat seama că Dara ar fi putut crede că nu era pe placul ei.

Şi din cauza asta a simţit înţepături la baza ochilor.

S-a întors a doua zi şi nici măcar n-a mai pretins că vrea să cumpere un mobil. I-a spus că plecase atât de brusc cu o zi înainte fiindcă îşi amintise de o programare la coafor.

El a răspuns că-şi dădea seama cât de multă grijă îi purta părului ei. Şi a invitat-o în seara aceea la un film.

Sith şi-a petrecut ziua făcând cumpărături la K-Four.

S-au întâlnit la şase. Dara se purta cu atâta delicateţe încât nici măcar n-a sugerat să meargă la filmul horror. A zis că voia să vadă *Ascunzătoarea fetei din Buffalo,* despre o ţărăncuţă care trăia la o fermă. Ea a răspuns cu însufleţire că-l prefera pe cel horror.

Cinematograful de la ultimul etaj se întindea chiar sub acoperişul centrului comercial Soriya. Pe balustradele verzi fuseseră scrijelite graffiti. De ce voiau oamenii să distrugă lucrurile noi şi frumoase? Şi-a trecut braţul pe sub al lui şi a ştiut că era iubitul ei şi ea era iubita lui.

— În sfârşit, a spus el.

— În sfârşit ce?

— Ai făcut ceva.

Se sprijiniră de balustrade şi se uitară în apartamente străine. La vest, către fluviu, era o clădire cu o terasă imensă pe acoperiş. Femeile se întâlneau acolo să stea la taclale. Copiii se jucau de-a aruncă-sandaua. Privind de la distanţa aceea, Sith era încântată.

— Îmi place să mă uit la copii.

Filmul, din Thailanda, era despre o femeie a cărei faţă devenea albastră şi pătată şi care mânca bărbaţi. Femeia albastră era dezgustătoare, dar nu tot atât de înspăimântătoare ca vocile prost dublate. Personajele păreau posedate. Era ca şi cum oamenii din Thailanda ar fi fost luaţi în stăpânire de spiritele cambodgienilor morţi.

Ori de câte ori i se făcea frică, Sith chicotea.

Aşa că stătea acolo, chicotind îngrozită. Dara s-a gândit că râdea de filmul prostesc şi a găsit că o asemenea inteligenţă era fermecătoare. A început să chicotească şi el. Sith a crezut că era la fel de înspăimântat ca ea. Unul lângă altul în beznă, s-au prins de mână.

Apoi, când au ieşit, aerul era copleşitor de fierbinte chiar şi după asfinţit, iar strada 142 mirosea a canal. Sith stătea pe vârfuri ca să evite bălţile de ulei şi oasele de peşte aruncate.

— Te duc acasă cu maşina, a spus Dara.

— Ne poate duce şoferul meu, a răspuns ea, deschizându-şi clapeta mobilului Kermit-broscoiul.

Maşina ei, un Mercedes Benz negru, s-a oprit încet, strivind sticlele vechi de plastic din mocirlă. Scaunele erau tapisate cu piele cafenie şi şoferul era înarmat.

Lui Dara i-a căzut faţa.

— Cine… *cine* e tatăl tău?

— E mort.

El a clătinat din cap.

— Cine a fost?

Sith folosea de obicei numele de familie al mamei ei, dar asta n-ar fi răspuns la întrebarea lui. Tulburată, a încercat să se gândească la cineva care i-ar fi putut fi tată. Nu ştia pe nimeni de o vârstă potrivită. Şi-a amintit ceva despre un politician care murise. Numele lui i-a venit în minte şi l-a pronunţat cuprinsă de panică.

— Tata a fost Kol Vireakboth.

Oare reţinuse corect numele?

— Te rog să nu mai spui nimănui.

Dara şi-a acoperit ochii.

— Noi – familia mea, tata – noi am luptat pentru KPLA.

Sith şi-a impus să se oprească înainte de a întreba ce însemna KPLA.

Kol Vireakboth condusese o facţiune în timpul războaielor civile. Luptase împotriva khmerilor roşii, a vietnamezilor, a regelui şi a corupţiei. Dorea o nouă cale pentru Cambodgia. Era un comandant care nu rostise niciodată o minciună şi nu acceptase niciodată mită.

Nu uitaţi că această poveste nu e adevărată.

Dara a dat să se îndepărteze de maşină.

— Nu cred c-ar trebui să facem asta. Serios, eu nu sunt decât un băiat de la ţară.

— N-are importanţă.

El a închis ochii.

— Nici nu m-aş fi aşteptat la mai puţin din partea fiicei lui Kol Vireakboth.

Oh, pentru numele cerului, abia culesese numele tipului din văzduh, nu mai avea nevoie de alte probleme.

— Te rog! a insistat ea.

— Bine, a acceptat el, oftând. Am spus că vreau să te văd ajunsă acasă în siguranţă. Asta o să fac.

Odată urcat în Mercedes, a mângâiat pielea cafenie.

Când au ajuns, şi-a lungit gâtul să vadă mai bine clădirea.

— La ce etaj stai?

— La toate.

Lui i-a pierit culoarea din obraji.

— Şoferul meu o să te ducă înapoi, i-a zis ea.

În timp ce maşina demara, a rămas în faţa uşilor închise ale garajului, fluturându-şi cu disperare mâna.

Pe urmă a cuprins-o teama. Cine era Kol Vireakboth? A căutat pe Google. A trebuit să citească despre războaie. A început să i se facă pielea de găină. Toate facţiunile i se învălmăşeau în minte: ANS, NADK, KPR şi KPNLF. Numele lor păreau să se apropie de ea, vorbindu-i cu glasuri uitate.

A aflat, în curând, atât cât putea suporta. A scos fotografia lui Vireakboth la imprimantă şi s-a hotărât s-o înrămeze. Pentru cazul că venea Dara în vizită.

Kol Vireakboth avea faţa rotundă şi un zâmbet părintesc. Ochii păreau să i se încline, cu colţurile săltate către rădăcina nasului, creând impresia că erau plini de o înţelegere binevoitoare. Fusese ucis de explozia unei maşini-capcană.

Sith a auzit toată noaptea şoapte.

Dimineaţa, în tava imprimantei mai era o fotografie.

Chipul alb-negru al unei femei cu faţa prelungă şi dinţii din faţă ieşiţi în afară se holba la ea. A remarcat că victima nu era în ton cu moda. Părul ei era o nenorocire, tot numai bucle mărunte. Ar fi trebuit să şi-l întindă şi să-şi facă nişte şuviţe frumoase, de culoare deschisă. Ochii femeii au sfredelit-o.

— Nu mă poţi atinge, a zis Sith.

A lăsat fotografia în tavă. S-a dus să-l vadă pe Dara imediat,

sărind peste micul dejun.

Avea cearcăne negre, iar uniforma lui de la Hallo, pantaloni albaştri şi cămaşă de aceeaşi culoare, nu era bine călcată.

— Cumpără tot magazinul, i-a spus el, părând răvăşit. Tocmai mi-au povestit tipii de la K-Four că ieri a venit o fată în blugi albaştri şi a cumpărat două sisteme home theatre. A spus că unul e pentru salon, iar celălalt pentru terasa de pe acoperiş. Le-a plătit integral pe amândouă şi a cerut să fie duse în celălalt capăt al bulevardului Monivong.

— Pe una o trimit înapoi, rostise ea cu un oftat, sperând că suna a cumpătare. Arată prea metalic pe fundalul draperiilor mele.

Tăcere.

— A cumpărat şi un câine robot Aido, pentru o mie cinci sute de dolari.

Ar fi preferat să nu afle de câine. Nu era decât o jucărie prostească. Înainte de a vedea bonul, nu-i trecuse prin cap că ar fi putut costa atât de mult.

— Ar trebui să nu mai povestească nimănui ce cumpără clienţii lor sau vor rămâne în curând fără niciunul.

Dara o privea de parcă şi-ar fi zis: *Asta nu e o simplă fată frumoasă şi dulce.*

— M-am distrat bine aseară, glăsuise ea, cu o voce tot atât de firavă ca norii din înaltul cerului.

— Şi eu.

— Nu trebuie să spunem nimănui nimic despre familia mea. Nu-i aşa?

Se gândea foarte serios că era posibil să-l piardă.

— Nu. Dar, Sith, e stupid. Familia ta, familia mea, nu suntem egali.

— Asta nu schimbă nimic.

— M-ai minţit. Familia ta nu e moartă. Ai unchi celebri.

Şi chiar avea – unchiul Ieng Sary, unchiul Khieu Samphan, unchiul Ta Mok. Toţi bărbaţii din clica lui Pol Pot erau numiţi unchii ei.

— Nu-i cunosc prea bine, a răspuns.

Ceea ce era un alt adevăr.

Ce avea să facă dacă nu mai putea veni la cumpărături în centrul comercial Soriya? Ce-avea să facă fără Dara?

A implorat.

— Nu sunt o fiinţă puternică. Uneori mă gândesc că nici măcar nu sunt o fiinţă. Nu sunt decât spaţiu.

El a căpătat brusc un aer răutăcios.

— Nu eşti decât o carte de credit, a zis, pe urmă i-a căzut faţa. Îmi pare rău. N-a fost frumos din partea mea. Pari mai tânără decât eşti, iar eu sunt mai vârstnic decât tine şi ar fi trebuit să mă port cu mai multă grijă.

Ea era disperată.

— Banii mei ar putea fi foarte buni.

— Eu nu sunt de vânzare.

Lucra într-un magazin şi trimitea bani acasă, unei familii fără tată; bineînţeles că era de vânzare!

Sith nu avea o inimă largă, dar avea un cap cât toate zilele, cu care putea să gândească. Ştia că trebuie să acţioneze cu delicateţe, aşa cum ai culege o floare, fără să-i strici petalele.

— Mergem… mergem la cinematograf?

De data asta au văzut *Tum Teav,* un remake al vechiului film din anii ’60. Dacă nu erau coşmaruri despre stafii, filmele încercau să conserve trecutul. *Când vor face un film despre viitorul Cambodgiei?* s-a întrebat Sith. *Tum Teav* pornea de la povestea clasică a unui tânăr călugăr care se îndrăgosteşte de o fată cu educaţie aleasă, însă mama ei e împotriva căsătoriei. Cei doi se sinucid în final, atrăgând un blestem asupra satului lor. L-a urmărit tot timpul cu o faţă de piatră. *N-am de gând să devin eroina moartă a unei poveşti de iubire.*

Dara s-a oferit din nou s-o conducă acasă şi atunci a descoperit că el conducea o Honda Deam. I-a arătat cu mândrie motocicleta sclipitoare a tinerilor cărora le plăcea viteza. Ea a bătut în retragere. Se oferise deja să-l cumpere. Dacă şi-ar fi etalat din nou maşina ar fi riscat să-l umilească.

Aşa că a încălcat regula a şaptea.

Dara şi-a agăţat geanta în spate şi s-au avântat în noapte, de-a lungul bulevardului Minivong, pe lângă vagabonzi, pe lângă prostituate, pe lângă bucătari care se întorceau de la lucru clătinându-se pe picioare. Se apropiau de sfârşitul anului, dar a început să plouă.

Lui Sith îi plăcea, aerul rece măturându-i faţa, ploaia şi mai rece lipindu-i-se de pleoape.

Şi-a adus aminte cum dansa la cinci ani, în pădure, în timpul musonului. A înconjurat mijlocul lui Dara cu braţele ca să nu

cadă de pe motocicletă şi s-a pomenit dintr-odată apăsându-şi obrazul de spatele lui. A chicotit speriată, nu de ploaie, ci de ceea ce simţea.

A lăsat-o acasă. Înăuntru domnea întunericul, nu se zărea decât verdele pâlpâitor al ledului imprimantei. În tavă erau două fotografii noi. Una era a unui copil, a unui băieţel care ridica o diplomă, dovedind că luase premiu. Cealaltă era a unui bătrân robust, cu un aer înţelept şi câte un şir de muşchi reliefaţi de o parte şi de alta a zâmbetului de o ironie muşcătoare. Amândoi o ţintuiau cu privirea.

Ei ştiu cine sunt eu.

În timp ce urca spre dormitorul ei a auzit pe cineva plângând, departe, de parcă sunetul ar fi venit de dincolo de uşa următoare. A atins pereţii de lângă scară. Tremurau uşor, sincronizându-şi zvâcnirile cu plânsul.

Odată ajunsă în dormitor, a extras din încâlceala de fire unul dintre numeroasele ei ipoduri şi a ascultat *System of a Down,* atât de tare cât era cu putinţă. A ajutat-o să adoarmă. Sunetul chitarelor cântând nu-metal părea să pornească, urlând, chiar din inima ei.

În toiul dimineţii scăldate în soare a trezit-o soneria de la intrarea aflată cu multe etaje mai jos. A auzit-o pe menajera Jorani strigând, a auzit uşa deschizându-se. A ezitat, întrebându-se ce blugi şi ce bluză să îmbrace. Când a coborât la parter i-a găsit pe şofer şi pe menajeră glumind cu Dara şi servindu-l cu ceai.

Aidoma strălucirii soarelui, el părea să alunge stafiile.

— Bună, a spus el. E ziua mea liberă. M-am gândit să facem o plimbare la ţară, cu motocicleta.

Dar nu la ţară. N-ar fi putut să-şi petreacă pur şi simplu ziua la Soriya? Nu, a răspuns Dara, în Phnom Penh mai erau multe alte locuri de văzut.

A condus-o, învârtindu-se pe străzi lăturalnice. Cum de ajunsese oraşul atât de sărac? Cum de ajunsese atât de murdar?

Au mers la un magazin cu CD-uri, nou şi modern, proprietatea unei companii de înregistrări. Dara cunoştea toate melodiile noi de calitate, în cea mai mare parte influenţate de khmerii-americani reîntorşi din Long Beach şi Compton: Sdey, Phnom Penh Bad Boys, Khmer Kid.

Sith a cumpărat douăzeci de CD-uri.

S-au dus la Muzeul Naţional şi au văzut frumosul cap al regelui Jayavarman al VII-lea, care semăna cu Buddha. Dara şi-a plecat fruntea fără să stea pe gânduri şi şi-a ridicat mâinile în rugăciune. Au cinat într-un restaurant franţuzesc, cu lumânări şi vin, şi a fost ca într-un karaoke video, un băiat, o fată şi banii ei, totul laolaltă. Au văzut spectacolul de la Sovanna Phum, din care a făcut parte un dans minunat, cu un potpuriu de melodii dintr-un film franţuzesc vechi, din anii '40, şi coregrafie khmeră tradiţională.

Sith s-a întors acasă cu inima cântând: *Dara, Dara, Dara.*

În dormitorul ei, un telefon mobil a început să sune fără încetare. Pe ecran scria *Apel 1,* dar nu apărea niciun nume şi niciun număr, aşa că nu era vorba despre cineva din agendă.

L-a închis. Aparatul a continuat să sune. Atunci a ştiut cu certitudine.

L-a ascuns într-o pernă dintr-un dormitor liber, a pus o altă pernă deasupra şi a închis uşa.

Toate telefoanele ei mobile, patruzeci şi două la număr, au început să sune. Din dulapuri, din baie, de oriunde le uitase. Sunau de pe terasa de pe acoperiş şi chiar dintr-un pantof de sub patul ei.

— Sunt o fată foarte încăpăţânată! le-a strigat spiritelor. Nu mă sperii de voi.

Şi-a deschis ipodul şi într-un târziu a furat-o somnul.

Imediat ce a răsărit soarele, şi-a trezit şoferul, care dormea adâncit în hamac.

— Haide, i-a spus, mergem la centrul comercial Soriya.

Şoferul a privit-o năucit, apoi şi-a adus aminte să zâmbească şi să-şi aplece fruntea, în semn de respect.

I-a căzut faţa când a văzut-o apărând în garaj cu toate cele patruzeci şi două de telefoane mobile într-o geantă neagră.

La Soriya nu deschideau atât de devreme. Au mers în cercuri, cu razele răsăritului căzându-le direct în ochi. Pe străzi, oamenii trăgeau de cărucioare ca vitele de povară sau duceau cascade de chingi către vechea Piaţă Centrală. Aceasta era boltită, în stil Art Deco, de culoarea vomei, franţuzească. Sith nu cumpăra niciodată de acolo.

— Poate ar trebui să-i faceţi o vizită mamei dumneavoastră, a zis şoferul. Ştiţi, ea vă iubeşte. Familia e întotdeauna alături la

necaz.

Mama ei locuia în Thailanda şi nu-şi vorbeau niciodată. Rudele mamei cereau întotdeauna favoruri: bani, recomandări, ajutor ca să obţină o slujbă. Sith nu mai vorbea cu niciuna dintre ele.

— Familia mea n-aduce decât necazuri.

Şoferul a amuţit şi şi-a văzut de condus.

Soriya s-a deschis în cele din urmă. Sith s-a dus direct în magazinul lui Dara şi a aruncat toate telefoanele pe tejgheaua albastră.

— Le poţi lua înapoi?

— Noi nu facem decât schimburi. Îţi pot da un telefon nou în locul unuia vechi.

Dara a părut să cadă pe gânduri.

— Nu-ţi face griji. Lasă-le aici, la mine. O să i le vând unui tip din piaţa veche şi-o să-ţi dau mâine banii.

I-a adresat un zâmbet aprobator.

— Ăsta e foarte sensibil.

I-a dat înapoi un telefon, pe cel cu video şi e-mail.

— E cel mai bun, păstrează-l.

Dara era atât de competent! Sith îşi dorea să se afunde în el ca într-o pernă şi să rămână acolo. A rămas cu el toată ziua, uitându-se cum lucra.

— Cine e fata asta frumoasă? a întrebat unul dintre tipii de la magazinul cu jocuri de deasupra.

— Prietena mea, i-a răspuns el cu mândrie.

Dara a dus-o acasă cu motocicleta Dream şi, odată ajunşi la uşa locuinţei ei, a chicotit.

— Nu vreau să plec.

Ea i-a apăsat un deget pe buzele obraznice, a zâmbit şi s-a răsucit pe călcâie, intrând şi despărţindu-se fericită.

Era în garajul de la parter. A auzit un zgomot, de parcă ar fi fugit un şobolan. Telefonul din geanta ei suna. Cine erau oamenii ăştia ca să-şi permită s-o deranjeze, chiar dacă erau morţi? Şi-a smuls mobilul din geantă, a apăsat pe butonul lui verde şi l-a dus la ureche. A aşteptat. Se auzea un sunet ca o suflare de vânt.

A început să-i vorbească un copil, cu vocea poticnindu-i-se, ca şi cum ar fi plâns.

— Mi-au legat degetele mari.

— De unde ai numărul meu? a întrebat Sith.

— Sunt singur!

— Atunci sună pe altcineva. Pe cineva din familie.

— Toată familia mea e moartă. Nu ştiu unde mă aflu. Mă cheamă…

A închis celularul. A deschis portbagajul maşinii şi l-a aruncat înăuntru. Să primeşti telefoane de la stafii era atât de… *demodat.* Cum putea Cambodgia să ajungă pe primul loc în lume dacă reţeaua ei de telefonie mobilă era bântuită?

A dat buzna în salon. Câinele de o mie cinci sute de dolari, care nu făcea niciodată mizerie, se holba la ea de pe masă, despachetat. A urcat scările tropăind către terasa de pe acoperiş, să doarmă cât mai departe cu putinţă de tot ce se afla în casă.

S-a trezit în întuneric, auzind bufnituri la etajele de jos. Sunetul era metalic, găunos, de parcă ar fi rămas cineva încuiat în maşină. S-a întors către ipod. Dintr-un motiv sau altul, muzica se tot întrerupea. S-a luptat cu încâlceala de cabluri şi a scos un alt player, un Xen, dar şi acela cânta pe sărite, nişte voci începeau să vorbească hârâind, în mijlocul melodiilor.

Oare clipocea ceva? Şi-a scos căştile şi a auzit paşi urcând treptele.

Era zgomotul uşor al unei înaintări stângace, pe teren accidentat. S-a gândit la un copil schilod. Frigul s-a lăsat asupra ei ca o pătură grea şi nu s-a mai putut mişca.

Câinele robot a apărut pe terasă zumzăind. S-a oprit în capul scărilor, cu camera de luat vederi din vârful nasului îndreptată către ea, cu ochii inutili strălucind, roşii ca două cireşe.

I-a vorbit cu voce caldă, prietenoasă.

— Mă numesc Phalla. Am încercat să cumpăr medicamente pentru sora mea şi m-au ucis pentru asta.

A încercat să-i spună „Pleacă”, dar avea gâtlejul înţepenit.

Câinele şi-a lăsat capul pe-o parte.

— Nici măcar nu ştie nimeni c-am murit. Ce-ai de gând să faci pentru toţi oamenii pe care nu-i jeleşte nimeni?

Din Sith a răbufnit râsul, şi l-a văzut înălţându-se în aer, ca un abur cald.

— N-avem pe nimeni care să ne invite la praznic, a continuat câinele.

Ea a chicotit, îngrozită.

— Nimic, nu pot face nimic! a exclamat, clătinând din cap.

— Râzi?

Câinele s-a ghemuit şi a sărit în hamac, lângă ea. S-a întors cu spatele, şi-a săltat coada de plastic transparent şi a aşternut un rahat autentic. În el era un ghemotoc de păr castaniu scurt, de fapt o bucată de scalp, cu un singur dinte omenesc, alb şi plat, ieşind în afară, ca într-un zâmbet.

Sith a ţipat şi s-a răsucit în hamac, ajungând împreună cu câinele pe podea. Acesta şi-a împins nasul într-al ei şi a început un cântecel desuet pentru copii despre nişte păsări.

Ceva greu urca pe scări gâfâind, apropiindu-se. Ea tremura de frig pe podea şi nu reuşea să se mişte. Câinele continua să cânte cu voce subţire şi dulce. Din capul scărilor s-a înălţat ameninţător asupra ei o umbră imensă şi Sith a gâlgâit, înghiţindu-şi râsul şi încercând să vorbească.

— Din maşină s-au auzit bufnituri fără să fie nimeni înăuntru, a spus şoferul.

Fata s-a lăsat pe podea, răsuflând uşurată.

— Stafiile. S-au întors, a zis, şi s-a împins în sus, ridicându-se în picioare. Plecăm. Sună la Hilton. Vezi dacă au camere.

I-a tras un picior câinelui de jucărie, făcându-i vânt pe scări, înaintea ei.

— Plecăm imediat!

Au încărcat totul în maşină împreună, tremurând. Casa era lăsată încă o dată la bunul plac al stafiilor. Pe drum, telefonul mobil a sunat fără încetare în portbagaj.

Noul hotel Hilton (care nu există) se înălţa pe malul fluviului, vizavi de Ministerul Cultelor şi al Afacerilor Religioase. Înalt, placat cu marmură, imaculat, cu candelabre de cristal şi fântâni, cu mânere de lemn şi alamă la uşile lifturilor.

În toiul nopţii nu mai era liber decât apartamentul nupţial, dar avea o cameră în plus, pentru părinţi, unde puteau dormi şoferul şi soţia lui. Sus, la etajul al douăzeci şi unulea, noaptea scânteia de lumini şi totul era cufundat în tăcere, aflându-se la cea mai mare depărtare de Cambodgia la care putea ea ajunge.

Pe urmă lucrurile s-au liniştit pentru o vreme.

Mergea în fiecare zi la filme sau la câte un restaurant împreună cu Dara. Se duceau la cumpărături. Ea îi dădea bani pe nesimţite şi i-a cumpărat un costum frumos.

— I-am spus mamei că am cunoscut o fată, a zis el, când mâncau hamburgeri la Lucky7.

Sith a zâmbind şi s-a gândit: şi fac pariu că i-ai povestit şi că sunt bogată.

— M-am hotărât să locuiesc la Hilton, a rostit ea.

Poate-o să locuim împreună la Hilton. Un zâmbet frumos putea sugera asta.

Sezonul ploilor se încheiase. Ultimul muson s-a înălţat, cenuşiu închis, cu spuma unui nor alb deasupra, semănând leit cu un talaz uriaş, gata să se spargă.

A sosit un val de aer uscat, mai răcoros.

După ce s-a încheiat programul de lucru, Dara a convins-o să facă o plimbare pe malul fluviului, în faţa Palatului Regal. S-a dus la toaleta bărbaţilor să-şi pună un costum nou, luxos, şi Sith s-a gândit că el începea deja să-şi imagineze cum e viaţa când ai mulţi bani.

În timp ce se plimbau, expuşi privirilor tuturor celorlalţi din jur, s-a cutremurat în sinea ei. Locul era plin de băieţi la vârsta adolescenţei. Unii erau în zdrenţe, ceea ce o linişte, însă alţii erau într-adevăr foarte bine îmbrăcaţi, fiii Impunităţii, care îşi permiteau orice. S-a tras brusc într-o parte, evitând până şi să-i privească. Însă, în costumul lui bej, Dara arăta ca unul dintre ei şi fiii generalilor l-au salutat dând din cap şi ridicând nedumeriţi din sprâncene, probabil întrebându-se cine era.

În faţa palatului, deasupra apei, se înălţa un pavilion. Alături, o orchestră tradiţională zgomotoasă urla ceva de modă veche. Sute de inşi se îngrămădeau în jurul unui mic templu budist. Dara a tras-o pe Sith de încheietura mâinii şi şi-au întins gâturile să privească.

Oamenii se rugau ţinând în mâini mănunchiuri de flori de lotus şi tămâie. Aruncau mănunchiurile în templu. Călugării luau imediat beţişoarele de tămâie şi florile pe lopeţi şi le azvârleau în spatele templului.

Acolo erau copii purtând tricouri şi pantaloni scurţi înnegriţi de noroi, care râmau prin florile veştede, prin tămâia care ardea mocnit şi prin coji uscate de nuci de cocos.

— De ce fac asta? a întrebat Sith.

— Eşti atât de inocentă! a chicotit el şi a clătinat din cap.

Seara era albastră şi aurie. Sith a avut timp să-şi spună că nu voia să se întoarcă la hotel şi că singurul loc unde se simţea cu adevărat fericită era alături de el. În jurul acestui gând totul era o încâlceală întunecată.

Dara a sugerat, cu afecţiune, că ar fi trebuit să se căsătorească.

A fost ca şi cum Sith ar fi avut răspunsul pregătit.

— Nu, categoric nu, a zis ea imediat. Cum poţi cere aşa ceva? Nici măcar n-ai pe cine întreba! Ai vorbit cu familia ta despre mine? Rudele tale s-au interesat de trecutul meu?

Ceea ce voia de fapt să afle.

Dara a clătinat din cap.

— Le-am explicat că eşti orfană, dar nu-şi fac griji din pricina asta. Noi suntem oameni modeşti. Vor fi fericiţi dacă eu sunt fericit.

— Bineînţeles că nu vor fi! Bineînţeles că vor simţi nevoia să verifice.

Sith s-a încruntat. Şi-a dat seama cum să profite de un avantaj neprevăzut.

— Ar trebui să consulte măcar un prezicător. Nu sunt proşti. Îi pot ajuta. Întreabă-i în ce prezicători au încredere.

Dara a zâmbit cu sfială.

— N-avem bani.

— O să le dau eu banii şi le poţi spune că plăteşti tu.

Ochii lui Dara i-au iscodit chipul.

— Nu vreau.

— Cum o să ştim dacă e o căsătorie bună? Şi biata ta mamă, cum poţi să-i ceri să ia o asemenea decizie fără nicio informaţie? Vasăzică. Tu îţi întrebi familia în ce profesionişti buni are încredere, eu îi plătesc, iar apoi o să mă duc la prezicătoarea personală a prim-ministrului Hun Sen şi-o să comparăm rezultatele.

Astfel şi-a confirmat, încă o dată, atât decenţa, cât şi statutul.

Într-o idilă veche, părinţii n-ar fi fost de acord cu unirea celor doi şi prezicătorii ar fi spus despre căsătorie că era de rău augur. Sith n-a lăsat nimic în voia sorţii.

Le-a oferit prezicătorilor familiei tot ce-şi doreau – o maşină, o fermă – şi a cerut în schimb o copie scrisă a părerii fiecăruia.

Au fost cu toţii de acord că semnele prevestitoare erau deosebit de favorabile.

Pe urmă a stabilit o întâlnire cu prezicătoarea prim-ministrului.

Hun Sen mergea la o *Kru Taey* îmbrăcată în costum negru, ca în lumea oamenilor de afaceri. Avea unghii lungi, ca nişte

gheare, dar perfect manichiurate şi date cu lac alb.

Era genul de prezicătoare posedată de spiritul altcuiva. Stătea în spatele unui birou şi se uita la Sith ca un peşte, fără să clipească, cu mâinile împreunate închipuind o turlă.

— Numai dolari, a spus, după formulele obişnuite de salut. Douăzeci şi cinci de mii. Trebuie să-i cumpăr fiului meu un apartament.

— E un onorariu foarte mare, a comentat Sith.

— Nu e onorariul. E o atenţie, ca să-ţi dau răspunsul pe care-l doreşti. Onorariul meu înseamnă alţi douăzeci şi cinci de mii.

Au negociat. Lui Sith îi plăcea stilul acelei Kru Taey. Îi confirma toate convingerile despre viaţă.

Onorariul s-a mai redus oarecum, dar nu şi atenţia.

— Acum plata, în avans, a cerut Kru Taey.

Nu voia un cec. Aidoma celor mai bune restaurante, nu accepta decât carduri de credit străine. Cel elveţian de care se servea Sith a rezolvat imediat lucrurile. Avea credit nelimitat, pentru cazul că a fi trebuit să părăsească ţara în grabă.

— O să-i transmit familiei băiatului că mariajul va fi deosebit de fericit, a promis Kru Taey.

Sith şi-a dat seama că încă nu pomenise nimic despre un băiat, despre familia lui sau despre căsătorie.

Kru Taey a zâmbit.

— Ştiu că nu te interesează adevărata ta soartă. Dar, ca să fiu amabilă, o să-ţi spun, fără să cer plată, că această căsătorie e extrem de favorabilă. Toţi ceilalţi prezicători ţi-ar fi zis acelaşi lucru, fără să fie mituiţi.

Îi scânteiau ochii, în cel mai neplăcut mod cu putinţă.

— Aşa că nu era nevoie să le cumperi ferme sau să-mi plăteşti mie douăzeci şi cinci de mii de dolari în plus.

Şi-a coborât privirea către unghiile ei perfecte.

— O să fii într-adevăr foarte fericită. Dar nu înainte de a ţi se da toată viaţa peste cap.

Sith şi-a simţit braţele cuprinse de înţepături, ca şi cum i-ar fi fost frig. Ar fi trebuit să se înfurie, dar şi-a dat seama că zâmbea. De ce?

Şi de ce să-şi irosească vorbele politicoase pentru vrăjitoarea aia bătrână? S-a răsucit pe călcâie, gata să plece fără să-şi ia rămas-bun.

— Oh, mai e şi cealaltă problemă a ta, a făcut femeia.

Sith s-a întors din nou spre ea şi a rămas în aşteptare.

— Duşmanii, a continuat Kru Taey, îţi pot deveni prieteni.

— Despre ce vorbeşti? a întrebat cu un oftat.

Kru Taey i-a adresat un zâmbet tot atât de larg ca o capcană pentru tigri.

— Despre milionul de oameni ucişi de tatăl tău.

Fetei nu i-a căzut bine.

— N-au fost un milion. S-a ajuns undeva între două sute cincizeci de mii şi cinci sute de mii.

— E suficient, a răspuns cealaltă, zâmbind. Tatăl meu a fost unul dintre ei.

A continuat să mai zâmbească o clipă.

— Voi avea grijă să-i spun prim-ministrului că m-ai vizitat.

Sith a pufnit, parcă în bătaie de joc.

— O să-i zic eu însămi.

Dar s-a dus la maşina ei.

În noaptea aceea, s-a uitat în jos, la toate luminile ca nişte diamante. S-a instalat pe salteaua imensă şi şi-a deschis ipodul.

Cineva a început să ţipe la ea. Şi-a smuls căştile din urechi şi s-a repezit la fereastră. Nu voia să se deschidă. A zgâlţâit-o şi a tras de ramă până când s-a întredeschis forţat cu vreo doi centimetri şi a aruncat ipodul de la etajul douăzeci şi unu.

A doua zi dimineaţă s-a trezit târziu şi a auzit televizorul. A deschis uşile duble ale salonului şi a văzut-o pe Jorani lipită de perete.

— Televizorul… a rostit femeia, cu ochii măriţi de spaimă.

Şoferul aştepta lângă bagajele lui. Stătea în picioare, părând tot atât de trist ca un copoi.

Pe ecran se derula ceva care semăna a spectacol karaoke cu muzică pop. Numai că muzica era foarte veche. Şi de ce ar fi apărut într-un clip video cu muzică pop un bărbat înfometat, mâncând porumb crud pe câmp? Mânca aruncând priviri îngrozite peste umăr. Cuvintele intonate cu pasiune de cor erau cele pe care le cântase câinele în capul scării. Bărbatul înfometat şi-a ridicat privirea spre Sith şi porumbul strivit între dinţi i s-a rostogolit din gură.

— O ţine numai aşa, a spus şoferul. Am scos televizorul din priză, dar a continuat să cânte pe toate canalele.

A salutat-o împreunându-şi mâinile şi aplecându-şi fruntea, dar arăta jalnic.

— Soţia mea vrea să plece.

Sith s-a simţit cuprinsă de ruşine. Era abject şi murdar să fii infestat cu stafii. Fireşte că-şi doreau să plece.

— Bine. Pot să merg cu taxiul, a zis ea.

Şoferul a dat din cap şi s-a dus în camera alăturată, unde a vorbit pe şoptite cu soţia lui. Şi-au adunat lucrurile, cu scurte zgomote care le trădau graba. Au făcut câte o plecăciune şi şi-au cerut scuze.

Uşa s-a închis în urma lor aproape fără zgomot.

O să fie întotdeauna aşa, s-a gândit Sith. Oriunde m-aş duce. Tot aşa o să fie şi cu Dara.

Telefonul hotelului începu să sune. Îl lăsă aşa. Acoperi televizorul cu o pătură, dar muzica de demult, îngrozitoare, metalică, răzbătea zgomotos, iar ea se aşeză pe marginea patului, privind în gol.

Va trebui să plec din Cambodgia.

La centrul comercial, Dara părea chiar mai vesel decât de obicei. După spusele prezicătorilor, căsătoria era extrem de favorabilă. Mama lui o invitase pe Sith la ei pe durata festivalului Pchum Ben[5].

— Putem lua autobuzul mâine, a zis el.

— Nu miroase urât? Atât de mulţi oameni laolaltă.

— Miroase a deodorant auto. Pe urmă o să luăm taxiul şi apoi va trebui să urci pe jos, pe potecă.

Dara începu brusc să râdă, ţinându-se cu mâinile de burtă.

— Oh, o să-ţi prindă bine.

— O să fie ţărână?

— Peste tot! Oh, pantofii tăi Nike plini de praf îţi vor aduce o diplomă de merit!

Dar cel puţin nu vor fi televizoare şi telefoane, s-a gândit Sith.

Două zile mai târziu, mergea pe o potecă neasfaltată, aplecându-se pe sub crengile copacilor. Praful îi tălăzuia deasupra pantofilor. Dara mergea în urma ei, chicotind, motiv pentru care îl credea la fel de înspăimântat cum se simţea ea.

A auzit un sunet ciudat, ca un zăngănit.

— Ce zgomot e ăsta?

— E o capră, a răspuns el. Mama a cumpărat-o în aprilie şi mi-a făcut-o cadou.

---

[5] Prachum Benda (Ziua străbunilor), cunoscut de obicei sub numele Pchum Ben, festival religios cambodgian (n. tr.).

O capră. Cum era posibil să mai ducă o viaţă atât de rustică? Nu văzuse niciodată o capră. Şi nici măcar nu-şi imaginase că avea să vadă vreuna.

— Eu le vând musulmanilor, i-a explicat Dara. Ţine de diversificarea agriculturii.

Erau copaci pretutindeni, umbrele se târau pe pământ ca şerpii. Lui Sith îi era greaţă. *Un singur ţânţar,* şi-a promis, *unul singur, şi ţip şi-o rup la fugă.*

Casa era minusculă – înălţată pe stâlpi subţiri, răsuciţi. Îşi imaginase o casă de ţară mare, frumoasă, pe stâlpi de beton, cu mult deasupra pământului şi cu un soare cioplit pe fronton. Bucătăria era o colibă din panouri din ramuri de palmier, sprijinită direct pe pământ, fără niciun fel de stâlpi şi fără curent electric. Banda luminoasă de pe tavan era conectată la o baterie de maşină şi aveau tot timpul un foc aprins pe tăblia mesei de beton, unde găteau. Totul mirosea a peşte ars.

I-a plăcut.

În colibă, fumul ţinea ţânţarii la distanţă. Mama lui Dara, doamna Non Kunthea, a întâmpinat-o cu un zâmbet. Ceea ce a avut ca urmare o plecăciune respectuoasă din partea lui Sith, un gest ca de rugăciune pe care l-a făcut fără să vrea. Pe masă era un sac de plastic plin cu creveţi uscaţi.

Fără să se gândească, s-a aşezat la masa scundă şi a început să scoată creveţii săraţi din carapacele lor.

De ce fac asta?

Pentru că asta făceam acasă.

Şi-a amintit dintr-odată de îngrăditura din pădure, o porţiune rotundă, înconjurată cu un gard. Tati dormea într-una dintre case, femeile dormeau în cealaltă. Sith putea să stea de vorbă cu bucătăresele. Ca să-şi facă de lucru, tăia legume sau scotea creveţii din carapace. Pe urmă venea tati să mănânce, se aşeza la masa joasă, şi ea, micuţa Sith, stătea între genunchii lui.

Yuth, fratele mai mare al lui Dara, a venit la masa de prânz. Era burtos, îşi câştiga existenţa conducând un taxi şi gesticula apăsat, ca un bătrân furios. Şi-a întins braţul prea departe, după orez, şi Sith i-a simţit mirosul subsuorii.

— Vezi cum trăim noi, i s-a adresat el. Asta primim pentru că n-am ştiut în slujba cui să ne punem. Sihanouk credea că suntem antimonarhişti. Pentru Hun Sen eram duşmanul. Îţi aduci aminte de programul Muncă pentru Bani?

Nu.

— Noi n-am primit niciuna dintre slujbele alea. Am fi putut la fel de bine să fim khmeri roşii!

Trecutul ăsta, s-a gândit Sith, *de ce nu-l lasă pur şi simplu deoparte? De ce continuă să se fălească într-una cu războaiele lor de demult?*

Doamna Non Kunthea a chicotit cu afecţiune.

— Fiul meu cel mare s-a născut furios. Deviza lui este: „După zece ani nu-i prea târziu să te răzbuni.”

Yuth a început iar.

— Pol Pot, monstrul ăla bătrân, e tratat mult mai bine decât ne-a tratat el pe noi. Pe de altă parte, a fost o persoană importantă. Dacă te duci la stupa lui din Anlong Veng, o să vezi că oamenii îi aduc ofrande! îl întreabă ce numere să joace la loterie!

Şi-a mototolit pălăria de modă veche, dintr-un material verde, moale, punându-şi-o din nou pe cap, şi a adăugat:

— Mă bucur că te-am cunoscut, Sith. Dara, ea e prea sus pe scara socială pentru unul ca tine.

Dar a vorbit zâmbind. A plecat, lăsând în urmă un vârtej de obiecte clintite din locurile lor.

Vasele au fost strânse. Din nou fără să se gândească, Sith a luat ligheanul de plastic şi l-a pus pe împletitura de crengi înnegrite. Era aşezată deasupra băltoacelor în care se scurgea apa de pe vasele spălate.

— N-ar trebui să munceşti, a zis mama lui Dara. Eşti oaspete.

— Am crescut într-o tabără de refugiaţi, a răspuns Sith.

La urma urmelor, era adevărat.

Dara a privit-o cu un amestec de dragoste, mândrie şi recunoştinţă pentru norocul de a avea o nevastă bogată care mai şi munceşte.

Iar ăsta era cel mai bun lucru la care putea spera Sith. Familia aceea era ideală pentru ea.

La sfârşitul după-amiezii, au sosit toţi cei patru fraţi, însoţiţi de nevestele lor, pentru a lua parte la încheierea festivalului Pchum Ben, când stafiile morţilor pot hoinări pe Pământ. Oamenii împrăştiau orez pe podelele templelor, ca să-şi hrănească familiile. Unele stafii aveau guri foarte mici, aşa că se folosea un orez special.

Sith nu lua niciodată parte la Pchum Ben. Cum ar fi putut să

se ducă la templu şi să împrăştie orez pentru Pol Pot?

Familia s-a instalat în bucătărie, pălăvrăgind şi glumind şi totul a trecut pentru Sith ca într-o ceaţă. Toţi ceilalţi aveau familii pe care le puteau venera. Spre surprinderea ei, unul dintre unchi a propus ca toată lumea să scrie numele morţilor şi să le ardă, pentru transmiterea virtuţilor. N-avea nimic de-a face cu Pchum Ben, dar era o idee încântătoare, aşa că întreaga familie s-a apucat să scrie nume.

Sith stătea cu palmele îndesate sub braţe.

— Nu există niciun nume pe care ai vrea să-l scrii? a întrebat-o mama lui Dara.

— Nu, a răspuns ea, cu o voce abia auzită.

Cum ar fi putut să scrie numele lui Pol Pot? El cutreiera cu siguranţă prin lume, scăpat din iad.

— Nu există niciunul.

Dara a mângâiat-o pe mână.

— Ba da, Sith, există. Un nume cu totul aparte.

— Nu, nu există.

Dara şi-a închipuit că nu voia să afle ceilalţi numele tatălui ei, Kol Vireakboth. S-a aplecat spre ea şi i-a şoptit:

— Îţi promit. N-o să-l vadă nimeni.

A început să respire precipitat. A luat hârtia şi a izbucnit în plâns.

— Oh, a făcut mama lui Dara, cuprinsă de milă. Toată lumea din ţara asta a trecut printr-o tragedie.

A scris numele lui Kol Vireakboth.

Dara a ţinut hârtia împăturită şi i-a prins privirea. Ai *văzut*? părea să-i spună. *Ţi-am păstrat secretul în siguranţă.* Hârtia a ars.

Tunetul a plesnit cerul senin peste obraz. Fusese soare, însă ploaia a început să cadă brusc, ca o perdea trasă la intrare. Vântul s-a stârnit de niciunde, smulgând un panou al peretelui din ramuri de palmier, de parcă ar fi dat buzna înăuntru, în culmea furiei.

Familia a chiuit şi a râs şi nimănui nu i-a păsat că i se udau leoarcă umerii în timp ce se ridica să pună peretele la loc, lăsând ploaia pe dinafară.

Dar Sith ştia. Duşmanul tatălui ei era în bucătărie.

Ploaia a trecut, a ieşit soarele. Familia a chicotit şi s-a aşezat la loc, în jurul mesei. Au pus jos farfuriile pline şi au mâncat, cu

degetele croind parcele prin orez şi prin peşte. Sith stătea crispată, aşteptând ghinionul.

Ce-i putea face spiritul lui Kol Vireakboth fiicei lui Pol Pot? Putea să răstoarne masa, murdărind-o cu mâncare? Avea să trimită ţânţarii s-o muşte ca să se-mbolnăvească? Avea să-i secătuiască norocul cu desăvârşire, lăsându-i căsătoria să fie blestemată, înstrăinând-o de noua ei familie?

Sau un spirit blajin nu putea decât să le dorească tuturor copiilor cambodgienilor să evadeze, să se rupă de trecut?

S-a simţit brusc împăcată. Razele soarelui şi umbrele i s-au părut lucruri noi şi propriile sale simţuri au prins să înfăptuiască o adevărată magie.

A simţit un parfum al emoţiilor, dulce şi întăritor în acelaşi timp. Venind dinspre casetofonul unui vecin, muzica i-a atins braţul cu blândeţe. Cuvintele au căpătat forma razelor de soare de pe pielea ei.

Nimeni nu e rău, a rostit soarele. *Dar oricine poate fi făţarnic.*

Cum adică făţarnic? a întrebat ea, fără grai, sincer nedumerită.

Soarele i-a zâmbit cu dantura pătată a unui moşneag. *Ştii foarte bine cum.*

Aerul s-a umplut cu aroma mâncării, savurând-o. Copacii au oftat a mulţumire.

Viaţa e adevărată. Sith a zărit aburul orezului încolăcindu-se în jurul crengilor. *Moartea e făţarnică.*

Soarele s-a ridicat, gata de plecare. I-a vorbit în şoaptă. *Spune-i.*

Lumea a pălit, redevenind ea însăşi.

În noaptea aceea, în hamac, în aceeaşi cameră cu alte femei, Sith s-a săltat brusc în capul oaselor. Limpezimea minţii nu o lăsa să doarmă. A văzut că nu exista nicio cale pe care să meargă înainte. Nu se putea mărita cu Dara. Cum i-ar fi putut cere să se însoare cu o femeie bântuită de un milion de morţi?

Cum i-ar fi putut zice: sunt bântuită fiindcă sunt fiica lui Pol Pot şi te-am minţit în toate privinţele?

Morţii n-aveau să-i îngăduie să se mărite; morţii n-aveau s-o lase să se bucure. Către cine s-ar fi putut îndrepta rugăciunile fiicei lui Pot Pol? Unde se putea duce să ceară înţelepciune?

Loak kru[6] *Kol Vireakboth,* a glăsuit în sinea ei. *Te rog, arată-mi*

---

[6] Înţeleptule, în limba khmeră (n. tr.).

o cale înainte.

Întunericul era mai neînduplecat decât soarele.

Pentru a fi atât de făţarnic cum eşti tu, auzi ea, *trebuie să începi prin a te minţi pe tine însuţi.*

Ce minciuni spusese? Faptele îi erau cunoscute. Tatăl ei fusese în fruntea guvernului care torturase şi ucisese sute de mii de oameni şi care înfometase naţiunea fiindcă nu ştiuse să conducă. Ştiu adevărul.

Numai că nu m-am gândit la el niciodată.

Nu l-am înfruntat niciodată.

Ei bine, adevărul e tot atât de întunecat cum sunt eu, iar tu trăieşti în mine, în beznă.

Citise cărţi – în fine, primele capitole ale unora – şi le aruncase apoi, de parcă i-ar fi ars degetele. Acolo nu se găsea niciun adevăr pentru ea. Adevărurile care i se aşterneau înainte erau singurătatea, viaţa mohorâtă de adult şi penitenţa.

Maturizează-te.

Panourile din crengi de palmier s-au clătinat ca nişte spectre în aşteptare.

La întoarcere, în autobuz, a stat tot timpul tăcută. Şi Dara a amuţit, lăsându-şi capul în piept.

În imensul apartament pustiu de hotel o aştepta întunericul. Ceruse să i se scoată telefonul şi televizorul, şi paşii ei aveau un răsunet găunos. Jorani şi şoferul fuseseră singurii ei prieteni.

A doua zi nu s-a dus la centrul comercial Soriya. S-a dus în schimb la muzeul torturii din fosta închisoare Tuol Sleng.

În faţa hotelului aştepta un grup de băieţi cu ricşe trase de biciclete, având şepci de baseball şi zorzoane. Însă ea i-a făcut semn unuia mai în vârstă, cu o faţă dulce şi cu o bicicletă uzată, ruginită.

Pe drum l-a întrebat despre familia lui. I-a răspuns că locuia singur şi că n-avea pe nimeni, în afară de mama lui din Kompong Thom.

Când au ajuns în faţa porţilor muzeului Tuol Sleng, a spus:

— Aici a fost şcoala la care am învăţat.

Într-una dintre aripile clădirii erau şiruri de camere cu câte un singur pat de fier, cu cătuşe şi cu pete pe podea. În fotografiile de pe pereţi se vedeau trupuri contorsionate, înlănţuite chiar de acele paturi, aşa cum fuseseră găsite în ziua eliberării. Într-una se zărea un scaun care părea să fi fost răsturnat în grabă.

Sith a ieşit şi s-a uitat în schimb la casa frumoasă din spatele zidului de vizavi. Era albă şi înaltă, ca a ei, cu coloane, terasă pe acoperiş şi bougainvillea, locuinţa unei fiice moderne. La ce se gândeau când priveau de pe terasă? Cum puteau trăi acolo?

Iarba era bine îngrijită şi prin ea ţopăiau o mulţime de vrăbii. Câţiva oameni vopseau obloanele închisorii într-un gri-albăstrui plin de prospeţime.

În aripa din mijloc, toate încăperile erau expoziţii de feţe fotografiate. Se holbau la ea, aidoma chipurilor scoase la imprimantă. Oare unele se regăseau acolo?

— Cine sunt? s-a pomenit întrebând-o pe o vizitatoare cambodgiană.

— Oamenii lor, a răspuns femeia. Aici îşi trimiteau khmerii roşii cadrele căzute în dizgraţie. Nu iroseau asemenea torturi pe indivizii de rând.

O parte dintre fotografii erau ale unor bărbaţi tineri şi frumoşi. Altele înfăţişau copii sau femei în vârstă, cu figuri impunătoare.

Cambodgiana mergea alături de ea. Simţea nevoia de companie? ghicise cine era Sith?

— Nu puteau să omoare pur şi simplu în bătaie cadrele de partid. Le trimiteau aici cu întreaga familie. Cu copiii, cu bunicile. Aveau zile diferite din săptămână pentru uciderea copiilor şi a soţiilor.

Un bărbat cu o figură inocentă îi zâmbea aparatului de fotografiat la fel de dulce ca motociclistul ei bătrâior, surâdea în faţa aparatului de fotografiat al torţionarilor săi. Părea să se aştepte la bunătate din partea lor, la decenţă. *Tovarăşi,* părea să spună.

Figura din fotografie s-a mişcat. Zâmbetul i s-a lărgit şi părea gata să vorbească.

Sith s-a îndepărtat în grabă. Următorul chip i-a tăiat cu desăvârşire răsuflarea.

Nu era un străin. Era Dara, Dara al ei, cu cămaşă neagră şi haină de aceeaşi culoare. A icnit şi s-a uitat la femeia de alături. Dădea din cap, mişcându-şi în sus şi în jos faţa osoasă şi solemnă. Era şi ea o stafie?

Sith a ieşit clătinându-se, şi-a ascuns faţa în mâini şi s-a întrebat dacă se mai putea ţine pe picioare. Lacrimile îi alunecau pe obraji, voia să vomite şi s-a întors cu spatele, să n-o vadă nimeni.

Apoi s-a îndreptat spre biciclistul care aştepta sub un umbrar. S-a urcat în ricşa lui într-o tăcere deplină, simţindu-se furioasă pe locul acela, pe guvernul care îl conserva, pe străinii care îl vizitau ca pe o atracţie turistică, furioasă pe toţi şi pe toate.

Noi nu suntem aşa! Eu nu sunt aşa!

Biciclistul s-a strecurat pe locul lui şi ea i-a pus o întrebare:

— Ce s-a-ntâmplat cu familia dumitale?

Era o întrebare plină de cruzime. El trebuia să zâmbească şi să pară vesel. Tatăl lui avusese o prăvălioară; ai lui plecaseră în interiorul ţării şi nu se mai întorseseră niciodată. Locuise împreună cu fratele lui într-un dormitor comun dintr-o tabără de refugiaţi din Thailanda. Se întorseseră să lupte împotriva vietnamezilor şi fratele lui fusese ucis.

Avusese de gând să-i spună „Du-mă înapoi, la Hilton”, dar i-a fost ruşine. De ce? Cât de departe voia să fugă?

I-a cerut s-o ducă la vechea casă de pe bulevardul Monivong.

În timp ce ricşa şerpuia pe străzi lăturalnice, ocolind făgaşele din lutul roşu şi pietonii, s-a simţit cuprinsă de furie împotriva tatălui ei. Cum îndrăznise s-o implice în aşa ceva?! Sith dusese o viaţă măruntă şi nu avea o măsură a lucrurilor, de aceea îşi zicea: *E ca şi cum mi-ar fi vopsit cineva părul şi apoi mi-ar fi căzut tot. Ca şi cum mi-ar fi făcut găuri în urechi şi găurile s-ar fi infectat şi mi-ar fi putrezit toată urechea.*

Îşi amintea că nu-i fusese niciodată milă de tatăl ei. Avea doisprezece ani când fusese judecat, bătrân şi bolnav, transformând faptul că se bizuia pe bastonul lui într-un adevărat spectacol. Tot ce făcea el era un spectacol. Îşi amintea cum se uita în toate părţile, simţindu-se în permanenţă jenată. Oh, el se simţea perfect în faţa sălilor pline cu studenţi care-l adorau. Putea să joace *bong thom* cu ei. Îl credeau iluminat. Putea să pară bun, folosindu-şi vocea prefăcută, firavă, dulce şi blândă, de parcă ar fi fost dublată. O pusese pe Sith să recite din Verlaine, Rimbaud şi Rilke. Şi omorâse mii de oameni pentru că erau tributari influenţei străine.

Nu ştiu ce-am făcut într-o viaţă anterioară ca să fiu pedepsită cu un tată ca tine. Dar n-ai fost tatăl meu în viaţa dinaintea acesteia şi n-o să fii tatăl meu în viaţa următoare. Te resping întru totul. N-o să-ţi ard niciodată numele. N-ai decât să ieşi din iad în fiecare an şi să rătăceşti înfometat. O să mă rog să rămâi în iad.

Nu sunt fiica ta!

Dacă tu ai fost făţarnic, eu o să fiu sinceră.

În lumina dezolantă a după-amiezii, vechea ei casă părea abandonată, pustie şi inocentă. În pragul uşii s-a întors şi a îndesat un pumn de dolari în mâna biciclistului. Nu putea gândi limpede; nici măcar nu vedea limpede, privirea i se înceţoşase.

Odată înăuntru, şi-a lăsat jos cu calm rucsacul-ursuleţ şi s-a dus la etaj, în biroul ei. Câinele robot a venit spre ea zumzăind. Îi rupsese un picior din spate când îl aruncase pe scări. Şchiopăta, scheuna ca un câine şi şi-a aplecat capul să fie mângâiat.

Spre uşurarea ei, în tava imprimantei nu o aştepta decât o singură fotografie.

O privea Kol Vireakboth, de vârstă mijlocie, chipeş, istovit, înţelept. În ochi îi străluceau mila şi bunătatea.

Telefonul fix a început să sune.

— *Youl prom,* li s-a adresat ea stafiilor. De acord.

A ridicat receptorul şi a aşteptat.

S-a auzit glasul unui bărbat.

— Numele meu era Yin Bora.

Vocea a bolborosit şi i s-a stins, de parcă ar fi vorbit de sub apă.

Unul dintre ledurile imprimantei a clipit. O fotografie a început să apară cu repeziciune. Un student tânăr o fixa cu privirea, părând fericit la o sărbătorire în familie. Era tuns în stilul Beatles şi purta o cămaşă în dungi.

— Sunt eu, a zis vocea de la telefon. Am jucat fotbal.

Ea a tuşit.

— Ce vrei să fac?

— Scrie-mi numele, a răspuns stafia.

— Rămâi la telefon, te rog, i-a spus Sith, cu voce hipnotizată.

A bâjbâit după un stilou, apoi a scris pe fotografie *Yin Bora, fotbalist.* Părea atât de dulce şi de fericit.

— N-ai pe nimeni care să te jelească, a înţeles ea.

— Niciunul dintre noi nu mai are pe cineva în viaţă care să-l jelească.

Apoi s-a auzit un sunet groaznic, de parcă o mie de voci ar fi gemut la unison.

Sith a scăpat telefonul în furcă fără să vrea. Şi-a ascultat inima bubuind şi s-a gândit la lucrurile de care avea nevoie. A

pus în imprimantă ultimele ei coli de hârtie. Au început imediat să apară alte fotografii, iar telefonul fix a început să sune.

A ieşit din casă şi l-a găsit pe biciclistul care o aştepta cu răbdare. I-a cerut să-i cumpere două topuri de hârtie de copiator. În ultima clipă, a adăugat că voia şi pixuri, şi hârtie de scris, şi chibrituri. El s-a înclinat, a zâmbit şi apoi s-a înclinat iarăşi, încântat că îşi găsise un patron.

Ea s-a întors înăuntru şi a ridicat receptorul cu o mână tremurătoare.

În următoarea jumătate de oră a vorbit cu morţii, a găsit fotografii şi a scris nume. O femeie îşi jelea copiii. Sith a găsit fotografiile tuturor şi le-a pus laolaltă, tatăl, mama, trei copii, unchi, mătuşi, veri şi bunici, lipindu-le pe perete cu bandă adezivă. Ideea reunirii familiilor era atrăgătoare. A început să lipească şi celelalte fotografii pe perete.

Cineva a strigat-o de afară şi în pragul uşii stătea biciclistul, balansând în mână hârtia şi pixurile.

— V-am adus nişte supă.

Fiertura a ieşit la iveală în pungi frumos legate, şi era plină de orez şi de creveţi. I-a mulţumit şi l-a plătit cu generozitate, iar el a privit-o radios şi s-a înclinat în faţa ei de mai multe ori.

Fotografiile au continuat să apară toată după-amiaza. S-a lăsat întunericul, telefonul a sunat, numele au fost scrise, până când a început s-o doară mâna, cu care nu scria de obicei nimic.

S-a auzit soneria şi biciclistul s-a înclinat respectuos în faţa ei pe treptele din faţa uşii.

— Îmi cer scuze, doamnă, dar e foarte târziu. Îmi fac griji pentru dumneavoastră. Pot să v-aduc cina?

Sith n-a reuşit să nu zâmbească. Grija lui avea ceva atât de părintesc. Toţi sunt foarte pricepuţi când e vorba să înceapă o relaţie cu tine, până când nu te mai poţi descurca fără ei. Cândva l-ar fi expediat cu câteva vorbe aspre. Acum l-a expediat să-i îndeplinească un ordin.

Şi a scris.

Când s-a întors, motociclistul vârstnic părea atât de fericit.

— V-am adus şi fructe, doamnă, i-a spus, apoi a adăugat, cu sfială: Pentru asta nu e nevoie să-mi plătiţi.

În Sith a părut să tresalte ceva, ca şi cum s-ar fi aflat într-o ricşă, şi s-a auzit vorbind:

— Vino înăuntru. Mănâncă şi dumneata ceva.

El s-a înclinat cu recunoştinţă, iar telefonul a încetat să sune imediat ce a intrat.

S-au aşezat pe podea. Bărbatul şi-a arcuit gâtul şi s-a uitat în jur, pe pereţi.

— Toţi oamenii ăştia sunt rude cu dumneavoastră?

— Nu. Sunt stafii pe care nu le jeleşte nimeni, i-a şoptit ea.

— De ce vin la dumneavoastră? a întrebat, cu gura căscată de uimire.

— Fiindcă tatăl meu a fost Pol Pot, a răspuns, fără să se gândească.

Biciclistul a făcut o plecăciune.

— Ah.

A mestecat, a înghiţit şi şi-a arcuit din nou gâtul către spate.

— Trebuie să fie cumplit. Toată lumea vă urăşte.

Sith a observat că ochii din fotografii se îndreptau spre ea, indiferent în ce parte a camerei ar fi stat.

— Eu n-am făcut nimic.

— Faceţi ceva acum, a zis biciclistul.

A dat din cap şi s-a ridicat, oftând satisfăcut. Viaţa era frumoasă cu stomacul plin şi cu un patron.

— Doamnă, dacă aveţi nevoie de mine, sunt afară. Fotografie după fotografie, nume după nume.

Youk Achariya: dansatoare itinerantă

Proeung Chhay: administrator de şcoală

Sar Kotbida, fetiţă de şapte ani, moartă de „inflamaţie abdominală“

Sar Makara, mama ei, asistentă medicală Nath Mittapheap, funcţionar public, dintr-o familie de ţărani Cbor Monirath: soţia unui inginer premiat Yin Sokunthea: lider comunitar al khmerilor roşii A privit chipurile şi a înţeles. *Dara. Fac asta pentru Dara.* Oraşul din jur a amuţit şi ea şi-a dat seama că era într-adevăr foarte târziu. Poate ar fi trebuit să se asigure că biciclistul se dusese acasă.

Aştepta încă afară.

— E OK. Poţi pleca. Unde locuieşti?

El a arătat cu mâna spre nord, cu voioşie.

— Oh, pe Monivong, la fel ca dumneavoastră. Absurditatea comparaţiei l-a făcut să zâmbească.

O idee nouă s-a conturat pe neaşteptate în mintea ei.

— Poţi veni mâine-dimineaţă, devreme, cu mâncare pentru un

praznic? Peşte, orez, legume verzi, carne de porc, curry, cartofi prăjiţi şi kebab.

L-a plătit cu generozitate şi, în final, l-a întrebat cum îl cheamă. Numele lui însemna Aurit.

— Noapte bună, Sovann.

În restul nopţii a muncit cu iuţeală, ca un serviciu de informaţii. S-a gândit că era ca şi cum ar fi făcut curat în casă înaintea unei sărbători. Vocile morţilor au devenit banale, familiare. De ce se tem oamenii de morţi? Ei nu-ţi pot face niciun rău. Vor ceea ce vrei şi tu: dreptate.

Peretele cu portrete s-a transformat într-o casă a scării, un garaj şi o bucătărie pline cu portrete, toate purtând nume. Găsise aţele colorate ale lui Jorani şi i-a legat pe membrii familiilor între ei, alcătuind arbori.

A scris până când i s-a părut că lumina electrică se decolorează, ca atunci când ai o durere de cap.

— Vă rog, acum aş putea să dorm? le-a întrebat pe stafii.

Telefoanele au amuţit şi ea s-a lăsat să cadă, cu uşurare, pe podeaua de marmură.

S-a trezit năucită, tot pe podea. Razele soarelui inundau încăperea. Chipurile din fotografii nu mai erau umflate şi învineţite. Nu mai erau acuzatoare şi îndoliate. Zâmbeau privind în jos, către ea. Se afla printre prieteni.

Imprimanta a pornit cu un cârâit şi telefonul a început să sune. S-a auzit clinchetul soneriei, iar în prag era Sovann, cu o stivă de cutii de carton în partea din spate a ricşei. Purta tot cămaşa din ziua precedentă, o copie albastră, ieftină, a unei Lacoste. Era descusută sub braţ. N-are decât o singură cămaşă, şi-a dat ea seama. Şi l-a imaginat spălând-o într-un lighean în fiecare seară.

Au mutat împreună mesele mari lângă fereastra din faţă. Sith şi-a folosit pentru prima oară feţele de masă scumpe şi platourile de bronz. Festinul părea pregătit pentru Anul Nou. Sovann mai adusese hârtie şi pixuri. Ştia pentru ce erau.

— Pot să v-ajut, doamnă.

Era destul de vârstnic să fi apucat să trăiască într-o ţară cu şcoli şi scria frumos, cu o caligrafie demodată. A notat împreună cu Sith numele morţilor şi le-au ars.

— Vreau să scriu şi numele rudelor mele, a spus el.

Le-a ars plângând.

S-au înălţat vapori delicioşi. Aerul s-a umplut de sunetul inhalaţiilor. Hârtiile se agitau, la bunul plac al oricărei adieri. Cenuşa s-a adunat în vase, dar, după ce au muncit toată ziua, n-au reuşit să cinstească decât jumătate dintre nume.

— Noapte bună, Sovann, i-a urat ea.

— Aţi transmis o mulţime de virtuţi, a zis el, dar numai ca să fie politicos.

Dacă am vreo virtute de transmis, s-a gândit ea.

El a plecat şi imprimanta a pornit, la fel telefonul. A muncit toată noaptea şi s-a oprit abia când s-a terminat al doilea top de hârtie.

Ultimul portret tipărit era al lui Kol Vireakboth.

Dara, şi-a promis ea. *Urmează Dara.*

I-a telefonat dimineaţa.

— Ne putem întâlni la prânz, pentru încă o plimbare pe malul fluviului?

Sith a aşteptat pe culmea zidului de marmură, privind un bătrân care pescuia în râul Tonlé Sap, şi şi-a dat seama că îşi iubea ţara. Îi iubea oamenii viguroşi şi zâmbitori, care nu se văicăreau niciodată, care nu-i făcuseră niciodată vreun rău, după tot răul pe care li-l făcuse familia ei. Ştiţi că fiica monstrului stă aici, printre voi?

A cuprins-o brusc dorinţa de a fi una dintre ei. Dintre călugării din pavilion, dintre funcţionarii în cămăşi albe, grăbiţi să ajungă într-un anumit loc, dintre leneşii care-şi bălăbăneau picioarele, dintre tinerii în haine de raperi americani care vindeau câte ceva dubios, droguri sau sex.

L-a văzut pe Dara venind agale către ea. Purta o cămaşă nouă şi îi zâmbea, dar nu părea relaxat. De la ultima lor întâlnire trecuseră două zile. Ştia că apăruse ceva care nu era cum ar fi trebuit, că ea voia să-i spună ceva. Aducea prânzul într-o cutie mică, de carton. Poate pentru ultima oară, s-a gândit Sith.

S-au salutat, aproape ca nişte veri. S-a aşezat alături de ea şi i-a zâmbit, iar fata a chicotit, îngrozită de ceea ce era pe cale să facă.

— Ce e amuzant? a întrebat Dara.

Ea nu se putea opri din chicotit.

— Nu e nimic amuzant. Nimic.

A oftat, încercând să se oprească, dar spaima a îmboldit-o şi a râs din nou.

— Te-am minţit. Kol Vireakboth nu e tatăl meu. Un alt politician mi-a fost tată. Unul de care ai auzit…

Totul era atât de înfricoşător şi de absurd încât râsul o strângea ca un pumn şi nu reuşea să vorbească. Râdea şi plângea în acelaşi timp. Dara o privea cu ochii holbaţi.

— Tatăl meu a fost Saloth Sar. Ăsta e numele lui adevărat.

Nu se simţea în stare s-o spună. Putuse să-i spună biciclistului, dar nu reuşea să-i zică lui Dara? S-a silit să continue.

— Tata a fost Pol Pot.

Nu s-a întâmplat nimic.

Alături de ea, tânărul a încremenit cu desăvârşire. Oamenii se plimbau în tihnă pe lângă ei, bărcile tresăltau în dană.

— Ştiu ce faci, a vorbit el, după o vreme.

Asta n-avea sens.

— Fac ceva anume? Cum adică?

Dara părea supărat şi furios.

— Da, da, da, da.

Stătea acolo, ferindu-şi ochii de ai ei. Hohotul de râs care o cutremurase a încetat în sfârşit. A rămas privindu-l încordată, în aşteptare.

— Ţi-am spus că familia mea e modestă, a adăugat el, cu voce calmă.

— Familia ta e încântătoare! a exclamat Sith.

El şi-a împins falca de jos în afară.

— Ştii, şi ai mei au pus întrebări despre tine.

— Nu înţeleg.

El şi-a rotit privirea. Apoi s-a uitat din nou la ea.

— Sunt şi moduri mai simple de a o rupe cu cineva.

A sărit în picioare şi s-a îndepărtat cu paşi mari, condus de o hotărâre pripită, lăsând-o singură.

Acolo, pe malul râului, toţi erau egali. Adolescenţii trândăvind pe zid, mamele sărmane, cu cârduri de copii, străinii grăbiţi, străduindu-se să arate ca şi cum n-ar fi avut bani ascunşi în curea. Fetişcanele grase, gata să dea peste un schilod dintr-un scaun cu rotile, sprijinindu-se una de alta cu un hohot de râs răguşit.

Sith nu ştia ce să facă. Nu putea să se mişte. Disperarea o umilea, îi lăsa capul să atârne, căzut în piept.

L-am pierdut.

Razele de soare au părut să se aşeze alături de ea, purtate de reflexia din siajul unei bărci în trecere.

Nu, nu l-ai pierdut.

Apa fluviului avea mireasma unei îngrijorări blajine. În zgomotul traficului vibra îngăduinţa.

Nu încă.

În Cambodgia nu există iertare. Dar compasiunea şi înţelegerea sunt miracole ce se petrec fără întrerupere.

Preţ de o clipă, Sith a recunoscut valoarea miracolelor. Biciclistul îi cumpărase supă. S-a hotărât să se încreadă în ele.

Le-a vorbit razelor de soare fără să scoată niciun sunet. *Bunicule Vireakboth, îţi mulţumesc. Mi-ai spus ceea ce trebuia să ştiu.*

S-a ridicat în picioare şi biciclistul a apărut ca din pământ. A dus-o la magazinul Hello Phone.

Dara n-a vrut să se uite la ea. Se foia încoace şi încolo în spatele tejghelei, cu toate că n-avea nimic de făcut. Sith i s-a adresat ca o clientă.

— Vreau să cumpăr un telefon mobil, a zis, dar el nu i-a răspuns. Trebuie să stau de vorbă cu cineva.

A intrat o altă clientă. Era tot frumoasă, o altă fiică a unui om bogat, şi el a servit-o, transformându-şi purtarea politicoasă într-un adevărat spectacol. I-a făcut complimente pentru frumuseţea ei.

— Arătaţi cu adevărat excepţional.

Fata părea încântată. Dara a aruncat o privire grăbită spre Sith.

Aştepta, aşezată pe un scaun. Acolo era acum ca acasă. O ignoră. Ea şi-a luat telefonul şi a format numărul lui. El şi-a dus telefonul la ureche.

— Du-te acasă, i-a spus.

— Tu eşti casa mea, a răspuns ea.

Degetul lui a apăsat butonul de încheiere a convorbirii.

Ea a aşteptat. Umbrele s-au lungit.

— Închidem, a anunţat el, stând în uşă fără s-o privească.

Umilită, l-a ocolit şi a ieşit.

În faţa centrului comercial Soriya, biciclistul juca zaruri cu colegii lui. S-a ridicat în picioare.

— Au zis că sunt foarte norocos fiindcă fiica lui Pol Pot e clienta mea.

În Cambodgia nu exista discreţie. Acum o să ştie toată lumea, şi-a dat seama Sith.

Acasă continuau s-o aştepte mormanele de hârtii tipărite. A mâncat mâncare veche, rece. Era searbădă, îşi pierduse toată savoarea. Telefoanele au început să sune. A adormit cu receptorul la ureche.

A doua zi s-a întors la Soriya cu o cutie plină de hârtii tipărite.

A lăsat-o să cadă pe tejgheaua de plastic albastru de la Hello Phones.

— Fiindcă sunt fiica lui Pol Pot, i-a spus lui Dara, întinzându-i un teanc de poze. Toate victimele tatălui meu pe care n-are cine le plânge îşi tipăresc fotografiile la imprimanta mea. Poftim. Uită-te. Astea sunt fotografiile unor oamenii care i-au pierdut pe atât de mulţi dintre cei dragi încât nu mai are cine să-şi aducă aminte de ei.

Şi-a dat seama că îi zvâcneau obrajii şi că nu mai putea ţine teancul de hârtii. I-a căzut din mâini şi ea s-a tras înapoi, încrucişându-şi braţele la piept.

Tăcut şi solemn, Dara a îngenuncheat şi a adunat hârtiile. S-a uitat la câteva chipuri. Sith i-a întins un card verde, uşor mototolit. Cartea de identitate a familiei ei.

Dara a citit-o. A pus fotografiile pe tejghea, alături de cartea de identitate, cu grijă şi cu cel mai mare respect.

— Du-te acasă, a îndemnat-o, dar nu fără blândeţe.

— Am spus… a început ea să-i vorbească vehement, dar n-a reuşit să continue la fel. Ţi-am spus. Casa mea e acolo unde eşti tu.

— Te cred, a răspuns el, privindu-şi picioarele.

— Atunci…

Sith nu-şi găsea cuvintele.

— E imposibil, a rostit el, şi a strâns laolaltă teancul de fotocopii. Ce-o să faci cu astea?

— *Tu* ce-o să faci cu ele? a îndemnat-o ceva să riposteze.

Peste chipul lui a trecut o expresie nedumerită.

— E şi ţara ta. Tu ce-o să faci cu ele? Oh, ştiu, tu eşti un băiat atât de sărac, dintr-o familie sărmană, cine s-ar aştepta la ceva de la tine? Ei bine, toată familia ta e în viaţă, pe când mulţi oameni nu mai au pe nimeni. Şi-ţi poţi cumpăra cămăşi noi, iar alţii n-au decât una.

Dara şi-a întins ambele mâini şi a râs.

— Sith?

Mă acuzi pe mine *că sunt egoist?*

— Şi tu le eşti dator, zise ea, arătând către hârtii, către chipuri. Crezi că morţii nu încearcă să-ţi vorbească şi ţie?

Ochii li s-au întâlnit. Ea i-a explicat ce-ar avea de făcut.

— Organizează o expoziţie. Cred că Hello Phones ar putea s-o sponsorizeze. Spune-le. Spune-le că fiica lui Pol Pot vrea să îndrepte lucrurile şi că i-a ales pe ei. Spune-le că morţii îmi vorbesc pe telefoanele lor mobile.

S-a răsucit pe călcâie şi a plecat. I-a lăsat lui fotografiile.

În noaptea aceea, ea şi biciclistul au făcut un alt praznic şi au ars ultimele nume ale morţilor neplânşi de nimeni. Erau câteva mii.

A doua zi s-a întors la Hello Phones.

— Am mai minţit şi în altă privinţă, i-a zis lui Dara.

A scos toate relatările primite de la prezicători. I-a povestit ce aflase de la prezicătoarea lui Hun Sen. „Căsătoria este extrem de favorabilă."

— Adevărat? a făcut el, părând melancolic.

— N-ar trebui să mai crezi nimic din tot ce-ţi spun. Nu înainte de a-ţi câştiga încrederea. Du-te să consulţi singur prezicătorii. De data asta îi plăteşti tu.

Pe chipul lui nu s-a mai clintit niciun muşchi şi ochii i s-au focalizat undeva cu mult sub podea. Apoi şi-a ridicat privirea în ochii ei.

— Aşa voi face.

Pentru prima oară în viaţa ei, Sith a vrut să râdă din alt motiv, nu de spaimă. A vrut să râdă de bucurie.

— Mergem să luăm prânzul la Lucky7? a întrebat.

— Sigur că da, a răspuns el.

Toate telefoanele din magazin, absolut toate, sute de aparate în acelaşi timp, au început să cânte.

O cascadă de triluri, de susure melodioase şi de zumzete, de fragmente din cântece vechi sau din cele mai recente hituri. Dara a încremenit de uimire. În cele din urmă a luat un telefon şi l-a dus la ureche.

— E pentru tine, a spus, şi i l-a întins ei.

Pe ecran nu se vedeau niciun nume şi niciun număr.

Felicitări, scumpa mea fiică, a zis o voce caldă, blândă.

— Cine e? a întrebat Sith.

Posibilităţile erau extrem de limitate.

Noul tău tată, i-a răspuns Kol Vireakboth. Suflarea vântului. *Te adopt.*

Un milion de voci au rostit, într-un cuvânt: *Te adoptăm.*

În Cambodgia, îţi împarţi casa cu stafiile aşa cum ţi-o împarţi cu praful. Auzi paşii târşâiţi ai morţilor alături de zgomotul paşilor tăi. Praful îl poţi şterge, dar sunetul nu dispare. În capătul dinspre Tra Bek al bulevardului Monivong e o casă pe care proprietarul le-a lăsat-o stafiilor. Poţi încerca să închizi uşa. Dar a doua zi o s-o găseşti deschisă. Poţi încerca până şi s-o încui şi s-o baţi în cuie, aşa cum au făcut vecinii. Se deschide iarăşi.

În timpul zilei, se găsesc întotdeauna cinci sau şase persoane care stau la coadă, aşteptând să între, sau care ies, fără nicio frică. Afară sunt ofrande, lotus şi nuci de cocos în care au înfipt beţişoare de tămâie.

Pereţii, duşumelele şi plafoanele sunt pline de fotografii, Salonul, bucătăria, scările, biroul, dormitoarele goale sunt acoperite cu fotografii ale khmerilor chinezi la nunţi, ale funcţionarilor publici khmeri la picnicuri, ale cambodgienilor alături de moscheile lor, ale vietnamezilor arătând peştii pe care i-au prins, ale unor băieţei mergând la şcoală în pantaloni scurţi, ale conducătorilor de ricşe-biciclete în faţa vehiculelor lor ciudate, de modă veche, cu pedale, ale unor femei în dughene, amestecând în supă. Toţi sunt fericiţi, veseli, iar în fundal se vede Phnom Penh-ul, aşa cum arăta când era cel mai frumos oraş din Asia.

Pe toate fotografiile sunt scrise nume, cu o caligrafie de modă veche.

Pe masă sunt mii de nume, tipărite pe bucăţele de hârtie. Lângă masă sunt chibrituri, vase cu cenuşă şi cu apă. Aluzia e limpede. Arde numele şi transferă virtuţi pentru morţii nejeliţi.

Alături se află o mică emblemă tipărită, pe care e scris, în engleză, HELLO.

În timpul fiecărui festival Pchum Ben, numele sunt trimise la templele din oraş. Pe fiecare bucată de hârtie e presată o foiţă de aur şi toate sunt ataşate de câte un pachet cu orez cleios. La ora opt li se împarte mâncare călugărilor, orez aburind şi peşte, alături de valuri de pânză nouă. La ora zece se împarte mai multă mâncare, pentru infirmi şi pentru săraci.

În cele mai multe dimineţi, o frumoasă fiică a Cambodgiei e văzută plimbându-se la confluenţa râului Tonle Sap cu fluviul Mekong. Aidoma ţării, e îndrăgostită de tot ce e modern. Se îmbracă după ultima modă. În urechi îi susură melodii locale RB. Se opreşte în faţa fiecăreia dintre noile clădiri cu faţada spre apă, indiferent dacă e construită cu ajutorul unor schele improvizate sau cu macarale. Cumpără tăieţei de la vânzătorii ţâfnoşi, aşezaţi alături de sobe minuscule. Are cu ea o carte şi se aşază pe zidul scund de marmură să scrie scrisori sau se uită la bărci, la norii musonului, la acei *dob-dob,* călugări păstrători ai ordinii. Vorbeşte cu lumina soarelui reflectată în fluviu şi îi spune tată.

Primele Săruturi Dincolo De Mormânt
Nik Houser

Nik Houser a absolvit Wesleyan University, unde a primit Premiul Dorchester pentru literatură. Locuieşte în nordul Californiei şi lucrează la două romane.

Primele săruturi dincolo de mormânt este întâia lui povestire publicată şi a apărut iniţial în numărul 51 al revistei *Gargoyle.*

E.D.

Mama spune că sunt frumos. Eu o cred. Întotdeauna spune asta şi întotdeauna mă face să mă simt aproximativ la fel de bine.

— Eşti norocos să fii şi deştept, şi frumos! a strigat ea din poartă în timp ce aşteptam autobuzul spre noua mea şcoală.

Mi-am adus aminte că era extrem de rece pentru sfârşitul verii, dar nu m-am întors în casă după haină ca să risc o a doua îmbrăţişare, un al doilea pupat de despărţire. Pierdusem deja şirul de câte ori zisese mama „Nu-ţi face griji, o să-ţi găseşti imediat noi prieteni!”, dar nu mai suportam încă o dată. Era una dintre frazele ei favorite, de parcă lutul creaţiei ar fi stat în mâinile mele pentru a modela o nouă clică de ciudaţi marginalizaţi, cu care nu aveam nimic în comun în afară de faptul că piramida socială ne scăpase printre degete undeva în jurul vârstei de unsprezece-doisprezece ani.

Aşa că am rămas pe trotuar îngheţând ca un idiot. M-am uitat în spate, la mama stând în uşa deschisă, cu un optimism nestrămutat pictat cu tuşe largi pe faţă. Un picior făcea cu celălalt un unghi de patruzeci şi cinci de grade pentru ca Mouselini, pisica noastră, să nu închidă uşa.

Am zâmbit subţire, apoi mi-am întors privirea dincolo de stradă, unde prietenul meu cel mai bun, Art White, se distra aşteptând autobuzul. Văzându-l, capul meu a basculat pe spate ca şi cum mi-ar fi apărut brusc un păianjen în faţă. Am închis strâns ochii, apoi i-am deschis, ca într-un desen animat, adică aşa i-aş fi părut unui trecător ocazional, holbându-mă atât de uluit la trotuarul gol de peste stradă unde prietenul meu mort stătuse cu numai o clipă în urmă.

În dimineaţa după ce Art îşi lăsase tot sângele să i se ducă

prin scurgerea căzii de la baie (umblă zvonul că mama lui alerga în baie cu tot felul de căni, oale şi tăvi pentru cuburile de gheaţă, încercând să adune ceva din el, ceva din băiat, înainte să dispară totul), autobuzul şcolii oprise în faţa casei lui. Ani de zile oprise în faţa casei lui şi eu întotdeauna traversam strada ca să urc, exact aşa cum am făcut şi în dimineaţa asta. Ca întotdeauna, m-am strecurat pe ultimul rând de scaune şi m-am proptit de fereastră, lăsând din reflex loc pentru prietenul meu, cu toate că ştiam că nu avea să mi se alăture.

Şoferul autobuzului întârzia în faţa casei lui Art. O linişte stânjenitoare se lăsase în maşina aglomerată, ceva ce profesoara mea de engleză, domnişoara Crane, ar fi putut numi „o pauză grea”. Şoferul era singurul care nu aflase deja. Toţi ceilalţi văzuseră la ştiri în noaptea precedentă şi răspândiseră vestea prin e-mail şi telefoane mobile, epitafuri pentru cel mort. Nu întreba pentru cine sună telefoanele, căci ele pentru tine sună.

Gus the Bus ridicase privirea spre mine în oglinda retrovizoare mare.

— Mai aştept un singur minut.

O lună mai târziu, când am primit prin poştă înştiinţarea că urma să-mi petrec următorii trei ani de liceu departe de băieţii şi fetele pe care ajunsesem să-i iubesc şi să-i urăsc în aceeaşi măsură, mama mea a avut o atitudine la fel de pozitivă ca întotdeauna. Pe atunci era deja iunie. Şcoala se terminase, iar Art era sub pământ, ratând cu o săptămână absolvirea.

— Ce ocazie grozavă! a spus mama când am terminat de citit cu voce tare scrisoarea, la masa de seară. Poţi să cunoşti oameni noi şi…

M-am uitat urât la ea peste masă, văzând-o cum se străduia să-şi menţină optimismul neabătut.

— …să-ţi faci noi prieteni.

— Ai zis acelaşi lucru şi vărului tău când a fost trimis pe Rikers Island, i-a reamintit tata, uitându-se peste ochelari la ştirile de la ora şapte lăsate fără sonor.

Bătrânul meu era miop, dar adora aerul de erudiţie condescendentă pe care-l avea când se uita peste ramele groase de baga la orice bucăţică dubioasă a creaţiei s-ar fi întâmplat să-i cadă sub ochiul atent.

— Şi el era la fel de deştept şi de frumos, a replicat mama absentă.

După ce fantoma lui Art White a apărut şi a dispărut, am scos Nota de Transfer de la Inspectoratul Şcolar Districtual din buzunar. Suna ca o înştiinţare tipizată sau ca una dintre acele scrisori pe care le primeşti alături de un steag american împăturit pentru a te informa că fiul tău a fost ucis în luptă:

Stimate domnule Henry,

Ca inspector principal al Inspectoratului Şcolar Public al Districtului Northside, este responsabilitatea mea să vă informez că începând cu 1 septembrie 2004, ca urmare a efortului de a îmbunătăţi învăţământul public, strada dumneavoastră nu va mai face parte din registrul zonei educaţionale a districtului nostru şi va fi transferată Districtului Şcolar Middle Plain. Ne cerem scuze pentru orice inconvenient provocat.

Cu stimă,
J.R. Sneider jr.
Inspector principal,
Inspectoratul Şcolar
al Districtului Northside

Imediat ce am terminat de citit propria mea condamnare la moarte, eşapamentul familiar şi zgomotos al autobuzului şcolii s-a auzit la capătul îndepărtat al străzii. Am ridicat ochii în căutarea vehiculului, dar nu am văzut nimic – numai obişnuitul şir de SUV-uri parcate lângă borduri şi prin curţi. O briză rece s-a înteţit, făcându-mă să tremur de frig pentru prima dată din aprilie trecut, când iarna anterioară îşi dădea ultima suflare. Sau poate că liniştea subită m-a făcut să mă înfior. Pe stradă era o tăcere mormântală, extrem de diferită de larma obişnuită a maşinilor de măturat frunze, de cea a camioanelor de gunoi şi de cea a blenderelor pentru proteine care în general acompaniau dimineţile de luni pe frumosul nostru bule… CRIIIIII-ŞŞŞŞŞ!

Uşa autobuzului şcolii mi s-a deschis înainte, la câţiva centimetri de faţa mea şi exhalând un nor de aer prăfos ca de criptă.

Speriat de apariţia sa neaşteptată, am făcut un pas înapoi pe

iarba udă, m-am împiedicat de o stropitoare şi am căzut pe spate.

Am rămas acolo o secundă, holbându-mă la cerul acoperit de nori, încercând să respir. Trecuse ceva timp de când mi se tăiase răsuflarea şi pentru o clipă am crezut că mor. În cele din urmă supapa din piept s-a deschis şi m-am ridicat în capul oaselor, gâfâind, iar ochii mi-au căzut pe autobuzul mare şi negru care bâzâia supărat în faţa casei mele ca un dric construit pentru transporturi de grup.

De unde dracu' a apărut ăsta?

M-am uitat în sus prin uşa deschisă la şoferul care privea fix drumul din faţă, îmbrăcat în blugi negri şi o bluză gri cu glugă atârnând pe el ca pe o sârmă de rufe. Am văzut că gluga îi acoperea ochii atunci când a întors încet capul spre mine. Restul trupului îi rămăsese nemişcat, cu ambele mâini lipite pe volan.

M-am ridicat, mi-am înhăţat rucsacul udat de stropitoare şi m-am uitat în spate spre casă, cu o expresie de tu-vezi-ce-văd-şi-eu? îndreptată spre veranda goală. Mama dispăruse. Numai Mouselini stătea pe prima treaptă, cu ochii mari şi coadă în sus, un mârâit tremurat auzindu-se din adâncurile măruntaielor bătrâne de doisprezece ani, de parcă ar fi fost îngropată de vie într-un sac.

În spatele meu, motorul autobuzului s-a ambalat o dată. M-am întors şi am urcat pe scară, auzind uşa închizându-se în spatele meu în timp ce mâinile şoferului rămâneau pe volan. Pe ultima treaptă m-am oprit şi m-am uitat la el, la zona neagră şi goală unde gluga îi acoperea ochii.

— 'Neaţa.

Am afişat zâmbetul subţire şi politicos pe care îl păstrez pentru profesori, străini şi rude îndepărtate.

Am privit autobuzul gol. Scaunele şi ferestrele erau în stare bună, dar prăfuite şi uzate, ca şi cum maşina spaţioasă tocmai fusese repusă în funcţiune după zeci de ani de abandon.

— Primul care urcă, ultimul care coboară, presupun.

Din nou zâmbetul subţire, acum mai mult pentru mine decât pentru şofer.

Şoferul şi-a întors faţa palidă şi lipsită de expresie către stradă, apoi casele, maşinile şi copacii au început să alunece încet prin dreptul ferestrelor. Nu s-a simţit niciun tremur perceptibil sau vreo zguduitură atunci când s-a îndepărtat de

casa mea, ca şi cum noi am fi rămas nemişcaţi în timp ce scena cartierului era retrasă în culise.

Când am primit înştiinţarea de transfer am crezut că ai mei erau responsabili. După ce Art îi depăşise pe cei mai bătrâni ca el în goana spre lumea de dincolo, nu eram chiar de neconsolat, dar nici acelaşi. Slăbisem, nu mai puteam dormi, nu mă mai masturbam. Cred că faptul că renunţasem la penis îi îngrijora pe babaci mai mult decât faptul că renunţasem la folosirea furculiţei. Citiseră că pierderea libidoului făcea în mod obişnuit parte din procesul de jelire a unei rude sau prieten apropiat. Dar ei mai ştiau că Art fusese *singurul* meu prieten apropiat şi că mi-era groază de venirea toamnei. Mai mult decât în vara trecută, sunetele anotimpului următor îmi semănau, şi mie, şi lor, cu un plonjon dramatic pe care mă pregăteam să-l fac, o săritură de la zece metri într-un pahar cu apă.

Mama şi tata erau amândoi profesori la şcoala mea. Faptul că trăiau alături de mine în casă, cu urma mirosului de praf de cretă şi de manuale, cu bucăţelele minuscule de hârtie ruptă de la caietele legate cu arc ca nişte fulgi de zăpadă netopiţi pe hainele lor, era ca şi cum ar fi adus acasă la mine capela funerară. Din cauza asta am început să mă gândesc că poate un transfer n-ar fi un lucru chiar atât de rău.

Însă, destul de ciudat, atunci când am sugerat chiar eu ideea, împreună cu aspectul pozitiv necaracteristic mie pe care îl implica, ai mei au început să-şi facă griji cu adevărat în privinţa sănătăţii mele mintale.

În timp ce autobuzul mergea, cerul se întuneca. Împrejurimile deveneau din ce în ce mai nefamiliare pe măsură ce parcurgeam un şir de suburbii care trecuseră devreme spre toamnă sau chiar spre iarnă. Pe asfalt, cauciucurile enorme ale autobuzului împrăştiau frunze uscate divers colorate pe trotuarele care se sfărmau în stradă ca nişte şiruri de dinţi stricaţi. Curând deveni clar că nu avea să mai facă şi alte opriri.

Dumnezeule, am gândit în timp ce treceam printre fermele mohorâte din afara oraşului – o întindere sumbră de lanuri neîngrijite, sălbatice, întreruptă din când în când de scheletul vreunui hambar ars –, *am fost transferat la Liceul Mântuirii.* Cerul era aproape negru. Vederea lui îmi amintea de tornadele

pe care le experimentasem pe vremea asta când eram în clasa a doua, şi trebuia să ne adăpostim pe sub bănci ţinând strâns deasupra capului cele mai groase manuale, abia vreo trei sute de pagini de exerciţii matematice stând între noi şi vârtejul anihilării totale.

În cele din urmă, câmpiile unduitoare făcură loc unei vaste zone de păduri incendiate – cedri sfrijiţi şi negri se întindeau spre cerul zilei asemănătoare nopţii ca braţele damnaţilor în ziua Judecăţii de Apoi. Am deschis gura ca să strig peste rândurile de scaune, să întreb pasămite nepăsător de focul care aparent distrusese terenul. Dar când am deschis-o, vidul nervos din interiorul meu nu a dat drumul niciunui cuvânt. Am privit în oglinda suspendată deasupra şoferului la gluga căscată a bluzei care acum îi absorbise complet chipul, apoi la bancul masiv de ceaţă care se năpustea spre noi pe măsură ce acceleram.

Peisajul era rapid înghiţit de ceaţă, ca şi cum am fi călătorit dincolo de graniţele marelui tablou al naturii şi ne îndreptam chiar spre marginea pânzei lui Dumnezeu. Am închis ochii, am simţit autobuzul tremurând şi scuturându-se, continuând să accelereze. Fiecare denivelare a drumului părea că e gata să disloce o roată, fiecare cotitură părea să fie capătul drumului la limita unei stânci înalte de o mie de metri.

— Te rog, Doamne, am murmurat în sinea mea, o reacţie teologică de ticălos îngenuncheat. Te rog.

Cuvântul în sine era rugăciunea, nu atât pentru o sosire în siguranţă la destinaţie, cât pentru a mă lăsa să *păstrez* tot ceea ce aveam şi eram, să pot termina lucrurile pe care planificasem să le fac. Autobuzul se scutura şi tremura, cauciucurile şuierau pe şosea. Sângele îmi apăsa în întregime pe suprafaţa pielii ca centrifugat de frică. Tot ce mi se întâmplase vreodată: naşterea, râsul, prietenii, creşterea, masturbarea, Crăciunul, era redus la un singur cuvânt…

— TE ROG! am ţipat, răcnetul meu fiind punctat de sunetul uşii autobuzului deschizându-se după ce ne oprisem uşor. Ajunsesem.

Am parcurs intervalul pe picioare nesigure, ţinându-mă de spătarele de cauciuc stacojiu ale scaunelor. Când am ajuns lângă şofer, m-am oprit ca să-i spun ceva urât, sau sarcastic, sau recunoscător, dar când i-am văzut mâinile strânse pe volan, cu încheieturile apăsând în mănuşi ca şi cum dedesubt s-ar fi

ascuns numai oase, m-am răzgândit şi am coborât pe trotuar.

— Un nenorocit de cimitir? m-am întrebat cu voce tare.

Am studiat şirurile nesfârşite de pietre de mormânt cărora le fusesem livrat. Nicio şcoală. Niciun elev. Nimic altceva decât morminte, copaci, dealuri, ceaţă.

M-am întors să mă urc înapoi în autobuz şi să-l întreb pe şofer ce…

Autobuzul dispăruse.

M-am uitat în ambele direcţii pe drumul pustiu, înghiţit în întregime de negură la zece metri în amândouă părţile. Şoferul decolase la fel de tăcut cum sosise de dimineaţă la mine acasă.

— Grozav. Acum ce dracu’ ar trebui să fac?

Parcă răspunzându-mi, un corb singuratic a croncănit la mine dintr-un copac din apropiere şi a zburat peste pietre. L-am urmărit planând, apoi întorcându-se să croncăne din nou către mine. A treia oară s-a îndepărtat vreo zece metri, a revenit şi a dat drumul altui croncănit sonor.

— Mă gândesc deja la asta şi mă întreb ce naiba am crezut, am spus.

Am sărit gardul scund de lemn şi am urmat bătrâna pasăre neagră în cimitir.

Cele mai multe pietre de mormânt aparţineau unor oameni care muriseră înainte de a mă naşte eu. Altele datau din ultimul an. Acoperite de muşchi şi buruieni, picăturile de sudoare ale sfârşitului şi neglijării, semnele mormintelor de toate dimensiunile şi formele, de la mausolee sculptate manual la scânduri de lemn prinse în cuie ca să formeze o cruce, acopereau dealurile înconjurătoare în şiruri atât de strâmbe, încât administratorul trebuia să fi fost fie saşiu, fie orb, fie ambele.

Când corbul cel bătrân şi cu mine am trecut de culmea ultimului deal, m-am uitat în spate la curtea cu oase, la pietrele ca nişte boboci de gâscă alergând pe spinarea unui leviatan obosit.

M-am întors să văd unde mă condusese corbul – o panoramă cu nimic mai puţin sumbră şi deprimantă decât cimitirul.

Noua mea şcoală era la fel de plată, încăpătoare şi lipsită de ornamente, pe cât era de tăcută. Cu un oftat resemnat, am trecut peste câmpul de buruieni înalte până la genunchi, la ale

cărui ambe capete stătea câte o poartă de fotbal înaltă şi strâmbă, şi am traversat parcarea până în campusul pustiu. Clădirea în sine era cenuşie şi cu nimic remarcabilă. Intrarea principală nu era încuiată. Înăuntru, becurile erau stinse. Singura lumină provenea de la ferestrele aliniate pe un coridor în dreapta mea. Pe cealaltă latură a coridorului se afla un şir de dulapuri albastre, întrerupt ocazional acolo unde se găsea uşa unei clase. Dalele de pe jos erau albe şi curate. Am început să merg ca să văd dacă era cineva acasă. La urma urmelor arăta ca orice şcoală într-o după-amiază liniştită şi mohorâtă de duminică. Era totuşi luni dimineaţa, şi deja eram mai mult supărat decât intimidat. Aş fi putut fi acum la vechea mea şcoală, deprimat, plictisindu-mă, excitându-mă. În schimb, eu hoinăream pe coridoarele pustii străi…

Ce dracu' a fost asta?

M-am răsucit, cu inima dintr-odată bătând puternic, mai nervos decât voiam să cred, şi am depistat o uşă înaltă de dulap atârnând pe jumătate deschisă la câţiva metri distanţă.

Mă rog.

M-am întors în direcţia în care mă îndreptasem…

— Cine naiba e acolo?! am strigat, rotindu-mă când uşa dulapului s-a trântit în spatele meu, ecoul trecând pe lângă mine în lungul coridorului.

— CINE…

Dulapul se deschise încet, scârţâind.

E cineva înăuntru.

Am făcut un pas în spate cu un picior, un pas în faţă cu celălalt, pe jumătate curajos, pe jumătate deştept. Piciorul din faţă a câştigat. Încet, m-am îndreptat spre dulap, alunecând pe lângă ferestrele de pe peretele opus şi încercând să trag cu ochiul prin uşa crăpată. Încuietoarea cu cifru lipsea. În locul de unde fusese smulsă rămăseseră numai două găuri brute în care stătuseră şuruburile. Am deschis gura să spun ceva oricui ar fi fost înăuntru, vreo ameninţare inutilă, dar golul din stomac apăruse din nou, aşa că tot ce am reuşit a fost să întind încet mâna, să-mi curbez degetele pe uşa ruginită şi…

BIIING!!! se auzi clopoţelul vestiarului. Am sărit, am alunecat şi m-am lovit cu capul de podea.

Mă holbam la tavan. Clopoţelul îmi răsuna în urechi, ricoşând din dalele de sub capul meu. Prima mea reacţie a fost să intru în

panică fiindcă am întârziat, dar imediat după ce combinaţia de şoc, teroare şi durere a regresat până la un puls înfundat între urechi, m-am întrebat: „La ce să întârzii?” Nu aşteptam un răspuns.

Apoi au venit zgomotele.

Ceva se agita afară.

M-am ridicat şi m-am uitat pe fereastră la faţa descărnată şi hidoasă care mă fixa.

— Târziu, gemu cadavrul umblător de pe partea cealaltă a ferestrei.

Părea cam de vârsta mea, cu faţa buhăită de la gazele descompunerii. Carnea de pe falcă îi atârna, expunând o limbă umflată şi verde plină de puroi şi noroi. Purta blugi şi o geacă colorată. Pe umărul drept îi atârna un rucsac. Murdăria îi acoperea părul netuns şi îi umplea spaţiile dintre dinţi.

Nici măcar n-am ştiut că ţipam. Sunetul ororii mele răsuna pe coridor, în armonie cu imensul huruit teluric care se ridica din terenul de afară în timp ce podeaua pavată de sub picioarele mele începea să se cutremure. Îngrozit dincolo de capacitatea de coordonare, m-am împleticit înapoi pe picioarele ca nişte catalige şi m-am izbit de şirul de dulapuri din spatele meu. Ochii îmi rămăseseră lipiţi de fereastră, mărindu-se şi mai mult. Mulţimi de trupuri putrezite, călărite de viermi, veneau clătinându-se din cimitirul de dincolo de terenul de fotbal, acoperind pământul dedicat lor cu bluze de trening şi uniforme de majorete şi îndreptându-se în masă către şcoală. Imediat ce primul mort umblător a ajuns în parcare, un autobuz şcolar de un alb fantomatic a oprit la marginea ei, expulzând un nor de vapori iridiscenţi care a plutit spre şcoală târându-le sufletele şi pachetele cu mâncare în urma lor.

Eunviseunviseunnenorocitdecoşmar, psalmodiam în minte, pişcându-mă din când în când, până mi-am împodobit braţul cu un şir de urme de unghii usturătoare şi însângerate, ca o instalaţie de beculeţe în pomul de Crăciun.

— O să vrei să se uite cineva la astea.

O voce din dulapul din spatele meu.

Am urlat din nou, m-am întors împleticindu-mă până în mijlocul coridorului, înconjurat de fantomele plutitoare translucide venite cu autobuzul cel alb. La douăzeci de metri în stânga mea uşa principală a şcolii s-a deschis, lăsând să între o

hoardă de zombi adolescenţi, ca un râu de sânge coagulându-se. Am privit iar la dulapul vorbitor, care acum era deschis. Un puşti înalt şi palid a ieşit dinăuntru. Şi-a întins braţele şi a căscat, expunând două rânduri de dinţi de un alb sănătos şi ascuţiţi ca o lamă.

— Hei, fii atent! l-a avertizat o voce feminină.

Hainele băiatului au fluturat într-o adiere nevăzută.

— Blestemaţii de aburi.

Un al doilea puşti şi-a făcut apariţia din dulapul alăturat, cu faţa la fel de trasă şi lipsită de sânge ca a vecinului său. Lângă el, unul dintre zombii de afară s-a izbit de un dulap şi s-a jucat neîndemânatic cu cifrul.

— E următorul, *tâmpitule!* a strigat o voce din interior. Cadavrul a mârâit, s-a mutat un pas la stânga, a deschis dulapul şi a scos din el un caiet găurit de urme de dinţi.

— Hei! a urlat vocea din dulap. Cap sec ăla m-a încuiat, băieţi!

Cei doi copii din faţa mea au chicotit.

— Sunteţi nişte proşti! Glasul răsuna în interiorul dulapului.

— Mda, a mormăit cel înalt. Cam aşa suntem noi.

Cei doi vampiri s-au furişat pe coridor, râzând în hohote. Deja holul roia de cadavre putrezite clătinându-se, puştani palizi cu ochii roşii, uitându-se lacom la zgârieturile de pe braţul meu, şi un cârd de figuri transparente fantomatice plutind pe deasupra şi prin mulţimea şerpuitoare. Vârcolaci, creaturi ale mlaştinii şi demoni mergeau agale în toate direcţiile, pălăvrăgind câte puţin unii cu alţii şi după aceea despărţindu-se să între în clase.

— Hai, băieţi! se ruga vocea din dulap. Daţi-mi drumul!

Când clopoţelul a sunat pentru a doua oară, eu eram în picioare şi restul coridorului era gol. Trecând peste momentul de şoc, inima mea revenise la normal. Calm, am studiat împrejurimile. Fără a ţine cont de băltoacele de sânge şi ectoplasmă, bucăţelele de hârtie şi mucurile de ţigări de contrabandă de la picioarele mele lăsau impresia unei dimineţi tipice de luni la Liceul Tipilor Obişnuiţi, SUA.

— Hei, s-a auzit vocea tristă din dulapul din faţa mea.

M-am întors să mă uit la cele trei fante întunecate din partea de sus a uşii.

— Hei, prospătură, dă-mi drumul, altfel o să-ţi sug jeleul din ochi.

Stăteam acolo holbându-mă inexpresiv la dulap, oarecum perplex şi, poate ca rezultat al precedentelor expuneri la nesfârşite acte de huliganism în fosta mea şcoală, oarecum amuzat. Cu siguranţă el nu era unul dintre ei. Doar încerca să se încadreze.

— Te rog, a zis vocea, acum demnă de milă, secată de orice pretenţie de răutate sau ferocitate.

Am păşit până la dulap şi i-am mângâiat încuietoarea. Întotdeauna mi-a părut rău de tocilari şi ciudaţi, întotdeauna i-am ajutat să-şi adune cărţile după ce li se trăgeau pantalonii jos.

— Care-i combinaţia? am întrebat dulapul.

— Şase… şase… cinci, a şoptit găunos vocea.

În sfârşit dulapul s-a deschis şi a eliberat creatura slăbănoagă şi jalnică dinăuntru.

— Ai crede că la cât creier mănâncă, blestemaţii ăia de zombi ar trebui să fie genii, nu?

Puştiul s-a aplecat, dezmorţindu-se. Glasul lui suna cunoscut. La început nu am fost sigur. Era mai profund şi mai îndepărtat decât atunci când îl auzisem pentru ultima dată, ritmul fiindu-i afectat de o anumită cunoaştere a lucrurilor de dincolo. Dar sarcasmul era inconfundabil, şi când în cele din urmă el s-a îndreptat de spate şi mi-a arătat zâmbetul atotcunoscător care îi era caracteristic, lipsit de sânge, toate îndoielile mi-au dispărut.

— Art? am icnit, lăsându-mi rucsacul să cadă într-o băltoacă de gel verde fosforescent de la picioarele mele.

Mi-am coborât privirea pe canioanele adânci pe care şi le săpase pe braţe cu numai trei luni în urmă.

— Tu eşti?

— Căcat, amice, a râs prietenul meu, cu ochii săi morţi măriţi de uluire prietenoasă.

S-a aplecat, şi-a apăsat pieptul rece şi ţeapăn de al meu şi m-a îmbrăţişat.

— Bine ai venit în Liceul Purgatoriului!

— Engleză, istorie, sănătate, tâmplărie, geometrie, educaţie fizică.

În spatele biroului de la secretariat, un schelet într-un costum taior azuriu mâncat de molii mă privea inexpresiv printr-o pereche de ochelari rozalii de citit în timp ce eu îmi consultam orarul cu voce tare. În spatele meu Art stătea jos şi citea un ziar

vechi.

— Ia uite aici, a mormăit pentru sine. Ollie North a vândut arme Iranului. Stai o clipă… a făcut, şi a răsfoit ziarul, a examinat data, apoi a ridicat din umeri. Pentru mine e ceva nou, a recunoscut şi a continuat să citească.

— Asta e?

Am ridicat ochii de pe orar la secretară, la stratul gros de fond de ten zidit în mod egal pe suprafaţa craniului, întrerupt de două linii de ruj roşu luminos, o explozie de carmin şi de fard de pleoape albastru neon, totul privit de la înălţime de o magnifică coafură Turnul Babel în formă de stup. Ofertă obişnuită Bloomingdale's pentru Ziua Morţilor.

— E vreo problemă? a întrebat ea.

Vocea ca o uşă ruginită se înălţa din centrul cutiei toracice şi evada prin două orbite goale mărginite de un set de gene false scandalos de lungi.

— La ce le trebuie morţilor geometrie?

— Tu nu eşti mort.

— Ştiu. Şi totuşi îmi pun aceeaşi întrebare. Adică, să fim serioşi, sănătate? Voi nu *aveţi* sănătate. Sunteţi morţi!

— Ne aflăm la Liceul Câmpiilor de Mijloc, tinere. *Liceul Purgatoriului*, dacă vrei. Fetele şi băieţii *buni,* care au murit *normal,* nu sunt trimişi aici.

— Staţi o clipă. Adică am fost transferat la, mă rog, Casa de Corecţie a Damnaţilor? am întrebat, şi am ridicat braţele. Minunat! Fantastic! Mă rog. Nu contează, am continuat, şi m-am sprijinit de birou. Problema e că eu sunt, înţelegeţi, *viu.* Corect? Aşa că evident s-a strecurat o greşeală. N-ar trebui să fiu aici.

— Aşa spun toţi.

Când ne-am întors la prima pauză, lecţia comună se terminase şi începuse ora de engleză.

— A, domnule Henry, bun venit în clasă.

Domnul Marley stătea în faţa tablei, îmbrăcat cu o vestă până în talie, de început de secol, pantaloni gri şi o perucă pudrată atârnând moale peste scalp, de parcă ar fi fost ridiculizată şi devalorizată de perucile mai mari şi mai impozante, până ce orice simţ al mândriei şi decenţei i-ar fi fost stors din buclele ei monocrome. Pieptul pedagogului, braţele şi picioarele îi erau împodobite cu un şir aparent nesfârşit de lanţuri ruginite pe care

o serie de lacăte şi seifuri zdrăngăneau şi răsunau la fiecare mişcare a sa.

Am rămas în faţa clasei, holbându-mă la apariţia erudită şi emaciată. Îmi întoarse privirea cu nerăbdare politicoasă, fără îndoială obişnuit ca noii elevi să caşte gura la el.

— Lanţurile forjate-n viaţă? am întrebat indiferent.

El a aprobat din cap de parcă l-aş fi întrebat dacă se tunsese.

— Bravos, am replicat şi m-am dus să caut un loc liber.

Domnul Marley şi-a început lecţia, iar eu din banca mea din spate mi-am studiat colegii de clasă. Am urmărit o himeră strecurându-i bileţele unei actriţe înecate acoperite de alge şi pete uscate şi albe de sare de mare. Un tocilar studios, cu ştreangul cu care se spânzurase atârnându-i încă în jurul gâtului, lua notiţe în timp ce o drăcoaică de un roşu aprins purtând uniformă de majoretă chicotea în spatele lui.

Nu-i prea diferit de un liceu obişnuit, a mâzgălit Art pe o bucată de hârtie. *Aşa-i?*

Exact în clipa în care am terminat de citit biletul, un ghemotoc de hârtie anonim se izbi de fetusul avortat de doisprezece centimetri care lua notiţe în faţa mea. Era îmbrăcat cu o bluză de baschet şi şort.

— Care-i treaba, gagiule?! a strigat spre mine glasul slab, confundându-mă cu autorul ghemotocului. Ai vreo fututǎ de problemă?! Vrei să ţi-o iei, fiule?

— Nu mersi, i-am replicat în maniera degajată prin care îndepărtam derbedeii la fosta mea şcoală.

Am mâzgălit un răspuns la bileţelul lui Art: *Nu tocmai.*

Ora de istorie, după cum s-a dovedit, însemna istoria a orice. Aparent, Liceul Purgatoriului îşi avea fundamentele în afara continuumului convenţional spaţiu-timp şi putea privi istoria universului dintr-un unghi foarte avantajos.

— Amice, am auzit, şi Art a pus o mână pe umărul meu. Nu cred că-i o idee bună să intri acolo.

— Zici că o să adun cunoştinţe potenţial periculoase despre viitorul omenirii, pe care le-aş putea folosi ca să modific cursul evenimentelor?

— Ha? Nu, vreau să zic că am căpătat un joint de la Lenny Baker şi ar trebui să-l fumăm.

— Nu, pas, oricum toată ziua a fost ca o călătorie lungă şi

urâtă.

— Treaba ta.

În următoarele patruzeci şi cinci de minute am învăţat că: a) nu voi deveni niciodată celebru, b) omenirea nu va fi niciodată cucerită de roboţi superinteligenţi creaţi chiar de noi şi c) ipso facto, ambiţia mea de-o viaţă de a deveni liderul rezistenţei umane împotriva tiraniei lor placate cu titan nu se va împlini niciodată.

Asta-i viaţa.

Următoarea era ora de sănătate.

În drum spre clasă, Missy Nefertiti, o figură mumificată bună şi micuţă, înfăşurată într-un strat de bumbac egiptean nu mai gros decât un neutrino anorexic, s-a împiedicat pe coridor în spatele meu, revărsându-şi conţinutul poşetei la picioarele mele.

— Mersi, a zis absent când am îngenuncheat s-o ajut.

Am ridicat un mic borcan sidefat care îi conţinea creierul, apoi altul pentru ficat şi un al treilea pentru plămâni.

— Unde e cel cu inima? am întrebat când ne-am ridicat.

— Nu mai am loc, a răspuns. Ar trebui să car o geantă mai mare.

La cinci minute după ce am intrat în clasă, domnişoara Tenenbaum-Forrester, un zombi în descompunere, a anunţat că săptămâna aceasta va fi Săptămâna Educaţiei Sexuale şi a Conştiinţei. În acel moment am ridicat mâna, m-am uitat în ochii goliţi ca nişte roşii putrede ai profesoarei, şi am cerut respectuos să fiu scuzat.

La masa de prânz n-a fost mai bine.

— Ai de gând să mănânci creierul ăla? m-a întrebat Art peste masă.

Roland, fetusul derbedeu din prima oră, stătea în stânga mea, sprijinit în poala lui Missy Nefertiti, lăudând liber oricui voia să asculte în special balcoanele mari şi rotunde.

— Întreabă-l pe George, am răspuns, indicând spre un zombi înalt, într-un trening al echipei de baschet al Liceului Câmpiilor de Mijloc, aflat alături de mine. Oricum, e al lui.

Fără un cuvânt, Art s-a întins peste masă şi a luat o furculiţă de materie cenuşie din tava mea.

— Până acum ce crezi, amice?

Gesticulă cu furculiţa indicând împrejurimile.

M-am întors, am aruncat o privire cozii de la bufet, unde un vampir înalt, îmbrăcat în ciorapi cu găurele şi un tricou Joy Division se apleca peste tejghea şi-şi afunda dinţii în gâtul ospătăriţei. Am revenit la prietenul meu care sugea dendritele dintr-un kebab cu bulb rahidian.

— Cred că ar trebui să mesteci cu gura închisă.

După-masă, când ultima trâmbiţă a apocalipsei a anunţat sfârşitul zilei de şcoală, Art şi cu mine am hoinărit prin cimitir în timp ce colegii noştri îşi croiau drum către mormintele lor, încărcaţi cu temele pentru noapte.

— Hei, Art, am zis. Voiam să…

— Gândeşte repede! ne-a întrerupt o voce îndepărtată.

M-am întors la timp ca să ridic mâinile şi să blochez o minge de fotbal înainte să-mi strivească nasul de faţă ca pe o bucată de unt încălzită.

— Scuză-mă, prospătură!

Din direcţia bombei-băşică de piele, un bărbat solid între două vârste, la fel de lat cât de înalt, îmbrăcat într-o salopetă mulată de un roşu strălucitor, sări peste o lespede de mormânt din apropiere şi ateriză în faţa noastră.

— Sunteţi profesorul de sport, m-am adresat mustăţii lui imense şi ceruite ca un ghidon.

— Aşa-i, a aprobat bărbatul cel puternic. Te-am urmărit astăzi. Arăţi bine. Ai mişcări bune.

— Am stat într-un copac în timp ce toţi ceilalţi alergau pe pistă.

— Păi, trebuie să fii în formă ca să te caţeri în copaci, nu-i aşa?

— Fumam două ţigări deodată.

— *Asta* e genul de atitudine energică şi întreprinzătoare de care avem nevoie în echipa noastră de fotbal, băiete! Atacul meu parşiv de mai devreme era modul meu subtil de a testa potenţialii noi recruţi!

— Aveţi aici o echipă de fotbal?

— Bineînţeles!

— Răguşiţi des?

— Poftim?

— Nimic. În plus, nici n-am prins mingea.

— Dar ai reuşit s-o blochezi, ceea ce trebuie să-ţi spun, e mai

bine decât în majoritatea cazurilor. Ce spui, băiete?

— Mmm, nu, mulţumesc. Nu prea sunt ceea ce s-ar numi un jucător de echipă.

A urmat o pauză, în care aproape că am putut auzi banda magnetică din capul antrenorului ajungând la capăt şi rebobinându-se pentru următorul recrut.

— Bine, fără resentimente! a zis şi m-a bătut pe spate.

A cercetat orizontul şi şi-a găsit ţinta.

— Hei, Demarco! Gândeşte repede!

Noi ne-am întors şi ne-am văzut de drum.

— Tim Demarco nu e surd? a întrebat Art.

Am ridicat din umeri, privindu-mi picioarele. Am mers un timp în tăcere, ocolind mormintele. Îngeri cioplişi în granit se holbau la noi de pe pietrele care marcau gropile copiilor. Frunzele uscate se lipeau de pământ sub paşii noştri.

— Nu ştiu, a zis Art într-un târziu.

— Ha? Am ridicat ochii spre prietenul meu.

— Nu ştiu de ce am făcut-o.

S-a uitat în jos la pârâurile săpate în topografia braţelor lui, la carnea goală, tăiată. Ştii cum e, ca atunci când încerci să faci ceva care îţi ia mult timp, de exemplu să repari ceva sau să echilibrezi ceva, iar după câteva încercări în final dai cu totul de perete fiindcă eşti teribil de frustrat. Nu ştiu – cam aşa mă simţeam tot timpul, presupun. Am dat cu viaţa mea de perete. Obosisem să tot încerc s-o repar. Bineînţeles, abia după ce m-am pomenit aici mi-am dat seama că nici nu era *defectă,* doar că nu era *completă* încă. Nu ştiu. Asta mi-a spus consilierul şcolii. Presupun că are sens.

N-am ştiut ce să spun. Fusese o vară lungă, în cursul căreia dezvoltasem un resentiment şovăielnic faţă de cel mai bun prieten al meu şi fuga lui laşă. Eram furios pe cât de egoist putuse să fie, să mă lase singur în lumea asta nenorocită.

Am ajuns în sfârşit la drumul care mă purtase azi-dimineaţă din faţa uşii mele până la cea a Morţii. Cerul era mohorât şi nemişcat, aşa cum fusese întreaga zi.

— Am fost destul de furios, am zis în cele din urmă, fixând pavajul inegal.

Art a dat drumul unei respiraţii prelungi, ca şi cum ar fi ţinut un timp aerul în piept.

— Îmi pare rău, amice, a răspuns, privind visător la vârfurile

copacilor de peste stradă. Dacă aş putea schimba ceva… Dacă m-aş putea întoarce să schimb *ceva* din ce am făcut *vreodată* sau am lăsat *nefăcut…* M-aş fi distrat cu Suzie Newman la Balul Absolvenţilor.

Am râs şi l-am lovit cât am putut de tare în umăr, auzind cum ceva trosneşte sub carnea ca de plastilină.

— De unde să ştiu că o să ajungă cea mai mare târfă din nenorocita noastră de clasă!

A implorat norii de deasupra noastră, aruncându-şi melodramatic capul pe spate şi strângând din pumni, până când scrâşnetul frânelor ne-a smuls râsul din gât şi l-a aruncat pe pământ ca pe nişte zaruri măsluite.

Stăteam la marginea drumului privind în sus la şoferul cu glugă şi la autobuzul său mare şi negru aşteptând neliniştit.

— Ei, asta-i.

Art s-a dat încet înapoi. Ochii lui nu se dezlipeau de şofer.

— Ne vedem mâine.

— Hei, aşteaptă!

Am alergat câţiva paşi spre punctul unde prietenul meu stătea cât pe ce s-o ia la fugă înapoi spre cimitir.

— Ar trebui să te întorci cu mine, am şoptit, şi am întins mâna să-l apuc de umăr.

Imediat cum l-am atins un fulger a izbucnit pe cer şi mi-a cuprins antebraţul într-un cataclismic foc indian. Şocul m-a azvârlit la doi metri în spate prin aerul sfârâind de electricitate statică. Am aterizat la marginea drumului, fără suflare, cu capul bâzâind ca o oală sub presiune plină de viespi. M-am ridicat încet, gâfâind, căutând stelele care se învârteau în jurul capului meu fumegând. Când Big Bangul care orbita în jurul creştetului meu s-a risipit în amurgul care îşi cerea drepturile, prietenul meu plecase.

M-am uitat în jos, la braţul meu care se înverzea, apoi în sus, la cer. Nori mari, huruitori de furtună mă fixau cu reproş ca nişte părinţi. Mi-am amintit de unchiul meu care îmi povestea cum fusese lovit de fulger în perioada când colinda ţara ţinând reprezentaţii prin hambare. „Dumnezeu mi-a pus o mână pe umăr.” Mai adăuga şi că „a durut al dracului.”

Am întins gâtul, aruncând o ultimă privire după prietenul meu, dar nu mai era nimeni, nici măcar o cioară.

— Ne vedem mâine, am spus cimitirului, vasta câmpie de

pietre.

Singura mea temă pentru acea noapte era să memorez o poezie la alegere, ceea ce am făcut, în timp ce mă îngrijeam readucându-mi la viaţă membrul prăjit şi îi ascultam pe ai mei conversând politicos despre eleva lor, Ginger Banks, care fusese ucisă brutal în şcoală în acea după-amiază. Cadenţa lui John Donne îmi bubuia în creier, presărată cu expresii ca „urme de dinţi”, „teribilă traumă” şi „încă în libertate”.

După ce mi-am făcut tema, am putut să mănânc, aşa cum fusese regula în familia mea încă din prima mea zi de grădiniţă. Pe masă erau mâncăruri de vară, cu toate că toamna putea fi simţită în adierea care venea prin uşa proptită a bucătăriei. Toamna era anotimpul meu – atât de arogantă şi totuşi sexy, îmi amintea întotdeauna de un bibliotecar distant cu capul plin de Hawthorne, dar cu fantezii sexuale nebuneşti.

Amândoi părinţii mei aveau obiceiul să citească la masă. Îţi puteai da întotdeauna seama în ce dispoziţie sunt după ceea ce citeau. Lucrări de control însemna că nu vor să vorbească. Un ziar însemna că voiau să vorbească, dar nu despre ei înşişi, ar fi mai bine despre lumea de afară. Un roman însemna o dispoziţie romantică, în timp ce poezia îmi spunea că aveam să dorm în garaj dacă nu voiam să stau treaz în zgomotul gemetelor, palmelor şi a tot soiul de sunete greţoase. Dr. Mengele, cu toate crimele sale împotriva omului şi a naturii, a scăpat fără să ştie o formă de tortură neînregistrată în lungii săi ani de răutăţi: auzirea propriilor părinţi spunându-şi porcării unul altuia.

În seara aceea când m-am aşezat la masă am văzut un *New York Times* împăturit lângă farfuria mamei şi un volum cu două mii de careuri de cuvinte încrucişate înfrumuseţând scaunul tatei. Eram în siguranţă. Pe masă erau puse două lumânări amabile, trei farfurii cu bucăţi de friptură aburindă de pui, un vas cu fasole verde şi ştirile despre baia de sânge.

— Nu ştiu unde-o să ajungă lumea asta, a spus mama, cu o mână pe ziarul ei şi cu alta pe furculiţă. Biata fată.

— Tu n-aveai o pasiune pentru ea, Zack?

Tata a aruncat o privire peste ramele ochelarilor la faţa mea nedumerită.

Am ridicat din umeri şi m-am aruncat asupra unei linguri cu sos căcăniu gros, nesărat. Mama era alergică la sare.

M-am gândit la Ginger Banks, la părul ei roşu ca focul şi la prima dată când mă masturbasem. Ea fusese cea la care mă gândisem în acea îndepărtată după-amiază de toamnă, nu cu mult diferită de seara de care ne bucuram în prezent. Îmi imaginasem întotdeauna părul ei pubian ca o flacără mică tremurândă, acolo unde coapsele ei calde şi trandafirii se împreunau. Îmi amintesc că ejaculasem cu mult mai puţin decât crezusem.

— Şi tocmai în toaleta femeilor, continua mama.

Am ţinut lingura în dreptul gurii, fixându-i conţinutul în răcire, în timp ce mama descria starea în care fusese găsită Ginger Banks – capul zdrobit, cu mici bucăţele de os şi de creier împrăştiate pe jos ca visele spulberate ale tuturor băieţilor care visaseră vreodată să stea sub ea într-un viguros exerciţiu „piramidă de majorete”.

— Bruce Salinger şi-a ieşit din minţi, ne-a informat mama. Înţeleg că era ceva între ei.

— Eu credeam că se întâlnea cu George Dickson.

— Hmm, nu sunt sigură. E posibil să se fi întâlnit cu amândoi din câte ştiu eu, şi cu oricine altcineva ar fi vrut.

— A luat o oarecare reputaţie cu ea în mormânt. Doamna Knotsworth vorbea despre asta în cancelarie.

— Apropo de cancelarie, Pennybaum, băiatul cel nou, a intrat astăzi acolo în timp ce îmi turnam o cafea Java. Ciudat băiat, aşa de palid şi tăcut. Mi s-a părut destul de zguduit de ceea ce se petrecuse cu biata Ginger. Rătăcea ca ameţit. Când l-am întrebat care era problema, n-a putut să spună decât „creier”.

— Cred că vine din Slovenia. Sau Pennsylvania? Vania sau cam aşa ceva. Asta mi-a adus aminte, a sunat mătuşa ta Ruth din Fairbanks.

— Cum de ţi-a adus aminte Pennsylvania de Fairbanks?

— Of, nu ştiu, e doar o chestie. De fapt, cred că eram azi la supermarket şi am văzut conserva asta de ton din Fairbanks chiar lângă...

Ascultându-i pe ai mei am simţit cum pofta de mâncare mi se topeşte şi se evaporă, ca şi cum aş fi avut stomacul făcut din flăcări de magneziu strălucitor. Nu puteam mânca, dar nici să mă retrag din faţa unei farfurii pline. Aşa că am stat acolo urmărindu-mi părinţii mâncând, plin de respect şi teamă faţă de acele creaturi plicticoase şi lipsite de viaţă.

Eu sunt un nimeni.
Tu cine eşti?
Şi tu eşti tot un nimeni?

— Fă-mă să înţeleg, a şoptit Art din banca lui.

În faţa clasei, Missy Nefertiti recita din Emily Dickinson cu toată pasiunea şi înţelegerea unei cutii de pantofi Gucci goală. Ţinea sub braţ un recipient translucid sculptat de mână, ornat cu capul lui Anubis, în care îşi păstra creierul.

— Vrei să zici că, dacă *tu* ai fi fost cel care a descoperit cadavrul lui Ginger Banks, *nu* ai fi aruncat o privire înainte de a chema poliţia? Scuze – care dintre noi e mortul?

— Nu spun decât că depinde de cât ar fi de scârbos, i-am şuşotit înapoi. Mă rog, avea capul strivit rău.

— Aşadar, a replicat el, i-ai *văzut capul.*

Missy Nefertiti îşi termină poezia şi îşi reluă locul în faţa lui.

— Am auzit că era deja moartă când au găsit-o, înainte să se îndeplinească ultimele ritualuri, m-a informat Art, când m-am ridicat să merg în faţa clasei. Sufletul ei e pierdut, amice! O transferă aici!

M-am oprit în faţa colegilor de clasă, mi-am aruncat privirea peste ochi, coarne şi globule de protoplasmă. M-am gândit la Ginger Banks şi la transferul ei la şcoala noastră. M-am gândit la o păsărică rece.

— Să nu te mândreşti cu moartea, am început.

— Domnule Henry, mi s-a adresat scheletul-secretară când îl aşteptam pe directorul Grimm, se pare că mureai să revii să ne vezi.

— Asta ar trebui să fie amuzant? am întrebat de pe scaun.

— Ţi se pare că eu ştiu ce e amuzant?

M-am uitat urât la craniul vâscos şi pictat care îmi întorcea privirea urâtă încărcată de toată cunoaşterea lucrurilor grave, apoi la marele wigwam de bucle purpurii răsucite care formau o ghirlandă deasupra lui.

— Deci, te osteneşti să explici de ce te afli aici?

M-am gândit la domnul Marley întrerupându-mi poezia, fluturând din braţele încărcate de lanţuri cu indignare jenată. Când mă întorsesem în banca mea să-mi adun lucrurile, Roland, fetusul derbedeu, îmi oferise condoleanţe.

— Rahat, fiule, zisese, ridicând un pumn mititel în întâmpinarea pumnului meu. Secretara lui Grimm e înspăimântătoare, băi. I se zice Clovnul din Dachau. Noroc!

La început mi-a fost teamă să mă întâlnesc cu directorul în a doua mea zi de şcoală. Dar când unui fetus avortat îi pare rău de tine, n-ai încotro decât să ţii capul sus.

— Aşadar, am întrebat craniul neon ca să mai treacă timpul, cum aţi murit?

A urmat o pauză de moment, conform statisticilor suficient de lungă pentru ca o persoană să moară într-un accident de maşină.

— Un sectant fanatic s-a aruncat în aer în parcarea fast-foodu-lui unde lucram. Protesta faţă de războiul din Coreea. Nici măcar nu era coreean.

Am reflectat o clipă asupra rapidităţii întâmplării, să nu ai timp să-ţi iei rămas-bun, să laşi atât de multe lucruri nefăcute.

— Trebuia să purtaţi role la serviciu?

— Da.

— Domnule Henry, avem o problemă.

Directorul Grimm stătea în spatele biroului său ordonat, din imitaţie de lemn, îmbrăcat într-un costum maro cu cravată verde. Dungile de pe costumul lui aveau aceeaşi lăţime cu granulaţia lemnului de pe birou. Prima mea impresie a fost că directorul creştea din mobilă.

— Ştiţi, domnule, am început eu lejer, cu o vagă urmă de condescendenţă.

Întotdeauna considerasem că modul cel mai bun de a trata cu autorităţile este să le vorbeşti ca şi cum ar fi băiatul care îţi livrează pizza.

— Îmi pare rău dacă poemul a jignit pe cineva. Eu l-am considerat oportun.

Bineînţeles că ştiusem perfect că poemul meu l-ar putea ofensa pe profesor. Asta fusese şi ideea – ideea poeziei şi se pare şi a liceului în general: patru ani de navigat cât de rapid posibil până la marginea pământului ca să vezi dacă e rotund.

— N-avem nevoie de scuze nesincere, domnule Henry. Nu asta vreau de la tine.

Domnul Grimm a apucat marginea biroului şi s-a împins cu scaunul pe roţi până lângă mine, moment în care tot simţul

ironiei subtile a fost stors din măruntaiele mele ca dintr-un burete îmbibat cu sânge. M-am holbat la jumătatea lui inferioară sau mai precis la lipsa ei. Sacoul lui cafeniu se termina într-o încurcătură însângerată de oase, tendoane şi fâşii de carne smulsă. Ferindu-mi privirea ca să-mi treacă greaţa, am ridicat ochii la placa de surf montată pe peretele din spatele lui. Urma eliptică a vreo două sute de dinţi ajungea până în mijlocul planşei, de unde lipsea o bucată masivă.

— Vezi tu, aceeaşi greşeală birocratică responsabilă de mutarea ta aici a transferat unul dintre elevii noştri la fosta ta şcoală, şi se pare ca s-a petrecut un incident.

Mi-am amintit de biata Ginger Banks şi creierii ei zdrobiţi.

— Vine şi ea aici? am întrebat, poate puţin prea avid.

— Poftim?

— Ginger Banks. Va fi transferată aici, acum că e, ştiţi dumneavoastră, moartă?

Chipul domnului Grimm a căpătat o expresie distantă, parcă chemat de un clopoţel pe care numai urechile lui îl puteau auzi.

— Asta chiar n-aş putea spune, a început ezitant. Ceea ce pot spune este că tu nu te poţi întoarce la şcoala ta cât timp domnul Pennybaum e înscris acolo. Oricum, dacă el şi-ar întâlni cumva *sfârşitul* definitiv în lumea voastră, poate prin fracturarea subită a cavităţii sale craniene, ar fi posibil ca tu să-ţi reiei locul în fosta ta alma mater.

— Ziceţi că trebuie să-l omor pe tip ca să mă întorc la vechea şcoală?

— Mă rog, tehnic nu poate fi *omorât,* per se, pentru că a murit deja. E un mort-viu. Un zombi, după nomenclatura populară.

— Vreţi ca eu să-l *omor*?

Domnul Grimm a oftat şi şi-a şters un strat de ectoplasmă de pe sprâncenele transpirate.

— Cât despre… a început directorul, după care s-a uitat la ceas şi a ridicat degetul arătător.

A deschis gura, pregătindu-se să coboare degetul, apoi s-a oprit şi s-a adresat încet ceasului său.

— *Ce mai aştep…* ACUM! Paul Pennybaum a mai ucis încă trei dintre foştii tăi colegi de clasă.

— Deci vreţi ca eu să-l opresc înainte să ucidă din nou.

— Domnule Henry, cu atâtea morţi neaşteptate, victimele au să ajungă aici. Dacă situaţia continuă, proporţia elevi-profesori

se va înrăutăţi drastic. Şi aşa nu avem suficiente fonduri. O să începem să ducem lipsă de dulapuri, bănci şi alimente.

Am privit în sus la placa de plută fixată sub planşa de surf. Meniul de săptămâna asta al bufetului era prins pe ea cu o singură pioneză neagră. Am citit atent meniul de azi.

— Adică vreţi să-l opresc înainte de a rămâne fără chiftele?

O pauză lungă. Suficient de lungă pentru ca vreo persoană să-şi dea seama că altcineva le iubise dintotdeauna.

— Da, a aprobat directorul, rulând înapoi în spatele biroului.

Stomacul i-a huruit. Dincolo de birou un sunet de picurat a punctat liniştea de moment.

— Cam aşa ceva.

Când am părăsit biroul, ea era acolo, stând în profil şi privind în jos la orarul noii sale clase, exact aşa cum făcusem şi eu cu aproape douăzeci şi patru de ore mai înainte, cu aceleaşi cantităţi de neîncredere şi furie. Îmi imaginez că e nasol să descoperi că eşti mort, în special când eşti atât de popular. Ginger Banks era micuţă, palidă, cu părul ras în zona în care îi curăţaseră rana pentru autopsie. Purta uniforma de majoretă în care murise. Pete prelungi şi întunecate de sânge se întindeau pe spatele tricoului alb.

M-am apropiat şi am deschis gura să spun ceva deştept sau sarcastic secretarei ca să-i arăt lui Ginger ce amuzant eram, cât de viu eram şi cum respiram. Dar când m-am apropiat şi am simţit toată esenţa mea de băiat izbucnind în faţa mea ca un val de căldură de la un foc de tabără, centrii vorbirii din creierul meu au paralizat. Am încercat să vorbesc, să rostesc ceva nepăsător, dar totuşi enigmatic. Însă n-am reuşit să emit un sunet coerent, încremenind într-o panică mută, stingherită, cu gura deschisă şi ochii mari, ca un manechin de la muzeul statuilor de ceară molestat de un paznic singuratic.

Mi-am revenit în fire când ea s-a întors spre mine şi, din reflex, şi-a tras după ureche o şuviţă de păr inexistent. Plânsese. Dungi pastelate de machiaj diluat îi curgeau pe obraji. Am închis gura continuând să mă holbez.

Îmi place să privesc oamenii plângând. Poate că nu ar trebui, dar o fac, şi nu iau nicio măsură să schimb situaţia.

Însă voiam să-i spun ceva drăguţ, ceva şmecher şi totuşi mângâietor. Problema e că de fapt eu nu sunt nici aşa, nici aşa.

Mă rog, poate că sunt drăguţ, dar sunt prea egoist ca să mă numesc o *persoană* drăguţă rămânând onest. Oricum, voiam s-o fac să se simtă mai în largul ei în privinţa morţii. Dar cum?

Zi ceva, m-am gândit în sinea mea. *Să fie bine. Demonstrează intuiţia condiţiei tale umane care să îmblânzească tăvălugul eternităţii rostogolindu-se înaintea ei.*

— Hei, măcar acum poţi să mănânci tot ce vrei şi să nu te îngraşi.

— Scuză-mă? a pufnit Ginger, ştergându-şi nasul pe braţul gol.

O, *Doamne, dă-i înainte idiotule. Nu te opri până nu ajungi la ceva bun.*

— Ăăă… n-o să-ţi mai apară coşuri. *Nu contează. Acum opreşte-te.* Şi poţi să fumezi tot ce vrei.

— Tu cine eşti? a întrebat ea.

— În plus, ai murit când încă erai sexy. *Te rog, opreşte-te. Pentru binele tău.* Doar lasă-te absorbită în tâmpenia asta.

Pentru numele lui Dumnezeu… ÎNCETEAZĂ!

Ea se opri. Lasă-te absorbită de toate. Mai furioasă. Mai puţin tristă. Am acest efect asupra femeilor.

— Glumeşti? a replicat ea. La naiba, sunt *chealǎ,* tâmpitule! Din spatele biroului, domnişoara Needlemeyer, Clovnul din Dachau, şi-a dres vocea:

— Domnule Henry…

Am ridicat degetul arătător, simţind în cele din urmă mânia reziduală a faptului că directorul Grimm consimţise că transferul meu aici fusese o eroare birocratică.

— Ducă-se dracului, m-am răstit, cu ochii în continuare lipiţi de Ginger, care a tresărit puţin şi a zâmbit.

Acum, că mă făcusem complet de râs şi nu mai aveam nicio şansă ca ea să fie atrasă de mine, mă puteam de fapt relaxa, să fiu eu însumi şi să spun ceva interesant.

— Uite ce e, Ginger, cel mai popular tip din şcoală e un fetus avortat. Cred că-i în regulă să fii cheală.

— Ce-i cu tine, eşti retardat? a întrebat Missy Nefertiti. Roland stătea în poala ei, sprijinit de diafragma ei strâns bandajată. Ea muşcă ezitant dintr-un Jell-O cu aromă de sânge.

— Categoric, fiule, i s-a alăturat şi Roland. Nu cred că eşti în toate minţile.

— Nu contează, am zis absent.

În partea cealaltă a bufetului, Ginger mânca singură la masa ei.

— Pare vie.

— E moartă, băiete, a spus Roland.

— La fel şi tu.

— Dar tu *nu,* interveni Art. Există *legi* împotriva căcatului ăstuia. Nu chiar ca legile *împotriva fumatului,* ci, ştiţi voi, unele *adevărate.*

M-am gândit la ziua precedentă, la fulgerul care mă lovise când îi sugerasem lui Art să se întoarcă împreună cu mine pe tărâmul celor vii. Braţul meu avea încă o nuanţă pală de acvamarin şi mă durea când încercam să strâng pumnul. Ce s-ar întâmpla cu sufletul meu dacă aş face-o cu Ginger Banks? S-ar colora în albastru şi m-aş simţi zăpăcit timp de o săptămână? Aş face faţă.

— Băi, mai există şi alte licee pentru oameni ca noi.

I-am aruncat o privire lui Art.

— Ce vrei să zici?

— Rămâi la meciul de fotbal de după ore.

— Meci de fotbal? Cu cine naiba jucăm?

Roland, Art şi Missy au schimbat priviri. În partea opusă a bufetului, două diavoliţe din Brigada Spiritelor s-au aşezat la masa lui Ginger, spunând ceva care a făcut-o să zâmbească.

— De ce nu-i încurajează majoretele?

— La ce bun? a întrebat Art. N-ar fi nicio diferenţă.

Chiar şi ele stăteau pe tuşă urmărind măcelul în tăcere absolută.

— Şi încă n-a apus soarele, fiule.

M-am uitat la Roland, care stătea între mine şi Missy în gradena de lemn decrepită. Pretutindeni în jurul nostru elevii şi profesorii conversau politicos în grupuri strânse, uitându-se rar la joc, fiindcă băieţii noştri, Sufletele Pierdute din Câmpiile de Mijloc, erau bătuţi măr de Călăreţii Infernului. Jucătorii noştri, un grup de prăpădiţi mici şi fără pretenţii, cu pofta de luptă a unui leneş arboricol eutanasiat, opuneau rezistenţă măreţilor generali ai Legiunilor Satanei. În partea cealaltă, însuşi Întunecatul stătea în tribune, o enormă masă rotitoare de flăcări şi agonie restrânsă într-o bluză de trening veche şi jalnică.

Câmpul cu iarbă din faţa noastră semăna cu un teren minat pe care toate minele fuseseră detonate, de atât de multe ori bravii noştri bieţi băieţi fuseseră aruncaţi cu faţa în jos pe gazon. Scorul era 36-0. Echipa adversă înaintase deja cinci sute de metri. O sirenă anunţă sfârşitul primei reprize exact când dealurile înconjurătoare înghiţeau ultimele raze ale soarelui. Am luat-o spre scări şi am coborât pe tuşă, unde Ginger stătea cu Brigada Spiritelor.

— Hei, Zack!

Mi-a făcut cu mâna şi s-a strâns să-mi facă loc pe bancă. Acel simplu gest mi-a făcut inima să bată atât de repede încât fiecare dimineaţă de Crăciun, fiecare aniversare pe care o avusesem vreodată să fie instantaneu umilite şi uitate. Întreaga mea viaţă s-a redus la acel mic spaţiu pe bancă alături de minijupa ei.

— Ele sunt Misty şi Twisty.

Le-a indicat pe cele două diavoliţe pe care le zărisem la bufet. Gemenele mi-au adresat un semn scurt din cap care însemna că mă mai văzuseră, mă scuturaseră de pe talpa pantofului şi îşi văzuseră de drum.

— Îţi vine să crezi cum merge jocul ăsta? a zis Ginger.

— Mda, ştiu. De ce nu-i încurajaţi?

În celălalt capăt al băncii, Misty şi Twisty au oftat şi şi-au dat ochii peste cap.

Ginger a ridicat din umeri şi s-a zgribulit, sprijinindu-se de mine. Şi-a frecat mâinile de bicepşii mei în căutarea căldurii. Am aruncat o privire nepăsătoare peste umăr lui Art, care mă ignora ostentativ, în timp ce luna se ridica peste câmpie şi suna sirena pentru cea de-a doua repriză.

— Hai, Ginger.

Gemenele s-au ridicat împreună cu restul echipei şi au condus-o în faţa mulţimii. Mi-am dat seama dintr-odată că eram singurul spectator care încă stătea jos. Toată lumea începuse să bată din picioare şi să urle. Majoretele se roteau, se răsuceau şi-şi frecau palmele de şolduri, întorcându-şi capetele la 360 de grade şi fluturându-şi părul în toate direcţiile. Păcat că mulţimea nu se uita la ele. Toţi ochii erau aţintiţi pe teren, unde echipa gazdă rupsese rândurile, transformându-se într-o haită turbată de demoni urlând ca lupii. O blană neagră încâlcită li se zbârlea după fiecare tiv al uniformelor. Urlau la luna plină, năpustindu-

se asupra adversarilor.

Sufletele Pierdute din Câmpiile de Mijloc marcară şapte eseuri în şase minute, plus şapte transformări de câte două puncte, croindu-şi drum prin liniile adversarilor până când Infernului nu-i mai rămaseră suficienţi jucători pe teren ca să continue.

În timp ce îi încuraja, Ginger nu a încetat nicio clipă să se uite la mine. Când totul s-a terminat, am căutat-o, înainte ca vidul lipsit de strălucire al victoriei şi popularităţii s-o absoarbă pentru tot restul serii. Misty şi Twisty se uitau chiorâş la mine, ostracizarea mea socială formând pe spatele meu o cocoaşă hidoasă şi invizibilă pe care numai ele o puteau vedea.

— Hei, pot să te conduc până la mormânt?

Ginger stătea la mantinelă, zâmbind larg, cu răsuflarea tăiată. Aerul trebuia să fie extrem de rarefiat în vârful unei piramide. Mi-am imaginat că atunci când se destrăma, iar Ginger cădea din vârf şi era prinsă, probabil era ca şi cum întreaga lume întindea mâinile spre ea, vrând să se asigure că era teafără.

— Sigur.

Ochii ei sticloşi şi morţi au prins lumina lunii pline, înghiţind-o. În spatele ei, celelalte majorete îi scărpinau după urechi pe jucătorii victorioşi. Mulţimea începea să se disperseze.

Când am plecat de pe teren, Ginger m-a luat de braţ şi şi-a pus capul pe umărul meu. I-am simţit muşchii obrazului încordându-se într-un zâmbet.

— Eşti aşa de cald, a zis.

M-am uitat înapoi spre tribune, unde prietenii mei mă ignorau sârguincios, şi la directorul Grimm scuturând din cap. Dincolo de teren, altcineva mă urmărea. Cu toate că nu am îndrăznit să privesc în urmă, am putut simţi un zâmbet întunecat fixat asupra mea dinspre liniile adversarilor, în timp ce echipa în deplasare părăsea terenul înfrântă.

— Sunt surprins că îţi aminteşti de mine de când erai vie.

Mergeam unul lângă altul printre şirurile de morminte, cu degetele împletite.

— Bineînţeles că-mi amintesc de tine. Doar pentru că nu erai popular nu înseamnă că nu erai drăguţ.

Ginger vorbea lunii, frunzelor moarte de la picioarele noastre.

— Tot nu sunt popular.

— Şi ce dacă?

— De ce îţi place de mine?

— Contează?

— Câtuşi de puţin. Mă întrebam doar de ce acum nu mă ignori?

— Nu ştiu. Poate că vampirii şi fantomele nu au feromoni sau ceva de genul ăsta. Şi în plus, tu eşti *mult* mai drăguţ decât un fetus avortat.

— Ca o găoază, am replicat. Eşti prea bună cu mine.

— Şi încă n-ai văzut nimic, scumpule.

Îmi dădeam seama că o mai zisese şi altă dată, altor băieţi, şi că recicla fraza pentru că ştia că e sexy. Şi chiar era.

Pentru o secundă, înainte ca limba ei rece şi moartă să se strecoare printre dinţii mei, am gândit: *Poate că nu-i o idee bună. Cum e cu regulile Cerului şi Pământului?* Dar apoi mâna mea a alunecat sub tricoul ei, a cuprins un sân ferm şi îngheţat, şi nu mi-a mai păsat.

Să vă spun ceva ce ştiaţi deja.

O fată sau o femeie politicoasă, cu care nu ai discutat niciodată despre sex, care îţi spune deodată ce să faci, apucându-ţi mâna şi ducând-o între picioarele ei, admiţând că vrea să se simtă bine – în anii care au urmat acelei nopţi aşa ceva nu avea să pară mare lucru. Femeile adulte pot să vorbească despre ce vor, despre ce au nevoie să le dai. Dar în liceu, când se presupune că fetele sunt doamne în loc de fiinţe umane, să auzi aşa ceva de la o tipă bună ca Ginger Banks, când tot ce puteam îndrăzni să visez era un prim pas şi o imagine decentă a celui de-al doilea, echivala cu a privi urmele bacteriilor fosile de pe Marte sau să descoperi concursul Miss Hawaiian Tropic desfăşurându-se la tine în curte.

Pielea ei era dureros de rece.

— Ţi-e frig, am zis.

— Mereu am pielea de găină.

Şi-a scos tricoul în timp ce ne sărutam. Şi-a păstrat fusta, la fel şosetele şi pantofii. Îmbrăcată astfel de jumătate, acea combinaţie stranie de nuditate şi modestie, era ca un coctail otrăvitor de viaţă de vis cu viaţa reală. Abia dacă văzusem aşa ceva. În filme se trece întotdeauna de la sărut direct la scena de sex. În filmele porno „actorii” îşi dau jos hainele ca pe nişte straturi de piele inutilă, moartă. Dar când Ginger s-a întins pe spate pe un petic de pământ sfinţit acoperit cu trifoi, m-a apucat

de şolduri şi m-a condus în interiorul păsăricii ei ascunse şi îngheţate, a fost ca şi cum aş fi căzut în falia dintre fantezie şi realitate, în acea zonă crepusculară a senzualităţii pe care o poţi vizita o singură dată, prima dată, însă după aceea numai în vise.

În plus, eu crezusem întotdeauna că oamenii se strigă unul pe altul pe nume când o fac. De atunci am învăţat că se întâmplă rar. Am mai învăţat şi că de fapt oamenii se gândesc rar unul la celălalt când şi-o pun. Dar pe atunci, în noaptea aceea, eu nu mă puteam gândi decât la Ginger – şi nici măcar la ea toată, doar la sânii ei, la ochii ei, la cum am încercat să rămân înăuntru când ne-am rostogolit astfel încât ea să fie deasupra. Câte un lucru pe rând. Numele meu nici măcar nu-l mai ştiam.

Orgasmul ei a venit odată cu al meu, *pentru că* eu am terminat, după cum aveam să aflu mai târziu. Se pare că ceea ce lăsasem în ea era fierbinte şi neliniştit, iar în restul timpului nu avea decât răceala morţii care să-i umple măruntaiele. De atunci nu am mai provocat prea multe orgasme femeilor.

— E atât de ciudat să stăm pur şi simplu aici, a remarcat ea după aceea, sprijinită de baza unei pietre de mormânt înalte, cu un înger pe ea. Ştii, mă obişnuisem să fiu nevoită să termin în timp ce prietenul meu îmi umplea parbrizul, pentru că trebuia să se desprindă înainte de climax. E aşa de ciudat să fii mort, a adăugat, oftând. Tu-ţi dai seama?

— Nu tocmai.

— O să-ţi dai seama.

— Mersi.

Mi-a zâmbit, şi-a îndreptat hainele şi a ridicat mâna încercând să-şi împingă părul tuns după urechi.

— Auzisem că părul continuă să crească după ce mori, a zis. Sper că e adevărat. Ştii…

Părea dintr-odată serioasă (un alt lucru cu care trebuia să mă obişnuiesc, dar mă speria – o femeie trecând la un ton serios după o scuturătură zgomotoasă).

— De unde poţi fi sigur că nu ar trebui să fii aici?

— Cum adică?

— Ia gândeşte-te.

Dar nu a trebuit. Deja inima începuse să-mi bată în piept ca într-un sac de box. Voia să spună *de unde ştiam că nu sunt mort.* Oare ştiam?

Am început să vorbesc repede. Mai mult pentru mine decât

pentru fata moartă care îmi analiza expresia aiurită.

— M-am dus la mine acasă şi i-am văzut pe părinţii mei şi…

— Au vorbit cu tine? Au fost conştienţi de prezenţa ta?

— Nu, dar de obicei n-o fac. Ei…

M-am oprit când am înţeles. La lumina unui fulger, am văzut faptul privindu-mă în faţă, fără pretenţii, sfidător, mulţumit de sine.

— Odoamnesuntmort.

Am îngenuncheat pe mormântul meu, holbându-mă la nume şi la data de dedesubt. Patru iulie. Am murit de Ziua Independenţei. Mi-am amintit de o petardă aproape explodându-mi în mână. Probabil se declanşase prea devreme. Probabil că murisem din cauza pierderii de sânge.

— Sunt mort?

Lumea a devenit tăcută. Destul de mult pentru ca lumina să se facă roşie prea curând.

Pământul rece s-a înălţat pe furiş şi m-a lovit în spate. Eram la pământ. Undeva dedesubtul meu, eram *în* pământ. Transferul nu fusese o greşeală. Trebuia să fiu aici pe tărâmul morţilor, bântuindu-mi părinţii nopţile, incapabil să…

PSIŞŞŞŞŞ!

Chemarea răsună prin cimitir. Dezorientat după cădere, am încercat să mă ridic, am încercat să mă folosesc de propria mea piatră de mormânt ca să-mi recapăt echilibrul, în timp ce aceasta se scufunda într-o masă plină de cocoloaşe de lut cenuşiu autosolidificabil, standard pentru orele de artă din anul doi, şi m-am prăbuşit în el pe drumul meu înapoi pe Pământ.

Din spatele celui mai apropiat mausoleu, Art, Roland şi Missy Nefertiti au apărut brusc în lumina lunii, surpriza făcându-mi inima, măreţul meu muşchi mai important decât toate, care încă bătea, să se lovească de colivia lui de calciu, ameninţând să se oprească, dar totuşi continuând.

— Ta-ta-taaa, fiule! a răcnit Roland, râzând isteric, înainte ca Missy să-l strivească, aproape îndoindu-se în hohote.

— Sunteţi morţi! l-am înjurat pe Art care mă ajuta să mă ridic.

Oare ne ascultaseră tot timpul? Îmi păsa? Nu! Trăiam! Mi-o pusesem! Era şi amuzant – atât de mult timp echivalasem aceste două stări, iar acum, când le aveam pe amândouă în acelaşi timp, ele îmi păreau complet diferite.

I-am rânjit ticălosului arogant, lovindu-l în umăr cât de tare

puteam, ceea ce nu însemna prea mult.
— Sunteţi *dracului* MORŢI!
— Ştiu.

Nimeni nu petrece ca morţii. Ticăloşii au ritm. În acea noapte întreaga şcoală a sărbătorit victoria, bătând din picioare, urlând la lună suficient de tare ca să scoale morţii şi să tragă o duşcă lungă din butoiaş.
Ginger stătea aproape de mine, ameţindu-se şi îmbătându-se pe măsură ce noaptea cobora în spirală în abisul roşiatic al respiraţiilor urât mirositoare şi al bunei dispoziţii. Trăind în Purgatoriu, aparent un loc la care Dumnezeu închidea ochii, era ca şi când părinţii plecau în weekend şi lăsau cheile maşinii în contact şi dulăpiorul cu băuturi descuiat. Ideea de a zdrobi capul lui Paul Pennybaum era tot atât de îndepărtată şi de fără sens ca o dimineaţă de luni privită de pe puntea de observaţie a serii de vineri.
— Auzi! mi-a zis Ginger, încercând să acopere muzica undeva după miezul nopţii.
Era transpirată după dans şi îmi vorbea drept în faţă cu lipsa de percepţie a lucrurilor profunde pe care o dădea băutura.
— Nu vreau să crezi că sunt o curvă sau aşa ceva doar pentru că ne-am tras-o!
— Dar nu *eşti* un fel de curvă? am strigat şi mi-am aprins o ţigară.
— Mda, mă rog, dar nu vreau ca tu să crezi asta despre mine!
— Nu cred!
— Bine! a proclamat ea, apoi s-a suit pe o lespede de mormânt lată şi netedă, şi-a scos tricoul şi a început să danseze. În momentul acela am ştiut că mă îndrăgostisem.
Chiar înaintea zorilor lucrurile au început să se mai liniştească şi noua mea prietenă a început să plângă.
— Eram aşaaa de populară! s-a lamentat ea, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.
Luna cobora şi totul era în întuneric. De jur-împrejurul nostru puştani beţi şi monştri temperamentali se împleticeau spre mormintele lor.
— Mai aveam puţin şi-mi luam *licenţa*! Şi numai din cauză că un tâmpit de zombi mi-a mâncat creierii am sfârşit aici. Ar trebui *categoric* să fiu în *Rai.*

— Cel puţin nu ai ajuns în Iad.

— Celularul meu nu are semnal aici! a ţipat ea către cerul negru. *Sunt* în Iad!

Suspina. Am îmbrăţişat-o strâns. Sfârcurile ei erau tari pe sub tricou. Lacrimile erau reci.

— Şi, oricum, ce naiba înseamnă *ultimele ritualuri?* Sunt ca nişte îndrumătoare spre Paradis? N-am putut primi indicaţii înainte de a muri, aşa că m-am rătăcit şi am ajuns aici? Eu nici măcar nu cred în Dumnezeu!

M-am zbătut să găsesc ceva potrivit de spus, fie ca s-o fac să se simtă mai bine, fie măcar să nu mai plângă.

— Mda, dar, ştii, *El* crede în *tine.*

— Zău? a întrebat, cu ochii înlăcrimaţi plini de speranţă. Aşa crezi?

— Mmm… nu prea. Îmi pare rău. Am vorbit numai ca să te fac să te simţi tu mai bine. Am încetat să cred în Dumnezeu înainte de a înceta să cred în Moş Crăciun.

Pe parcela alăturată, Brutus Forte, faimosul căpitan al şcolii noastre, alunecă în mormântul lui, îmbătat de victorie, bere şi adoraţia maselor. Privind peste buza gropii, l-am urmărit cum curăţă noroiul din locul unde urma să-şi pună capul, apoi săltându-se la suprafaţă şi dintr-o singură mişcare de măturare trase o movilă de pământ peste el în cădere, dormind deja buştean înainte să atingă cu capul terra firma rece şi viermănoasă.

— Mă iubeşti?

— Ha?

M-am întors către Ginger. Se sprijinise de o piatră, privindu-mă ca o oglindă în timp ce-şi ştergea machiajul întins. Frunze moarte i se agăţau pe cap şi pe haine. Ultimele urme ale alcoolului îi părăsiseră corpul, lăsând-o mai trează decât fusese înainte de a începe să bea, aşa cum te simţi când rămâi în picioare suficient de mult pentru ca băutura să-şi găsească drumul de ieşire, alungând temporar beţia autonegării de zi cu zi.

— Ştiu că vor să-l omori pe Paul Pennybaum, a continuat ea. Dacă o faci, n-o să te mai întorci niciodată.

— Păi, aş putea să mă întorc, am înghiţit eu în sec. Adică… ar trebui să procedez ca Art…

— Dar n-ai s-o faci, a rostit şi a ridicat ochii la lună, s-a

reflectat în ea, şi-a umflat buzele şi şi-a şters cu degetul o pată de pe ele. Tu nu eşti genul ăla de persoană.

— Ce vrei să zici?

— Tu eşti genul de om care ia decizii bune. De asta fetele nu te plac – adică mai mult decât ca prieten.

A oftat, cu ochii fixaţi pe o frunză lipită de clama din faţă a sutienului.

— Tu n-o să mă faci niciodată să sufăr, a zis.

Părea puţin mirată şi puţin dezamăgită. A ridicat ochii spre mine, Observându-mi expresia.

— Nu sunt proastă, a răspuns ea gândurilor mele. Fetele îi înţeleg pe băieţi. Numai că în majoritatea cazurilor nu suntem nevoite sau nu dorim.

— Nu vreau să-l omor pe Paul. Vreau să vin în continuare să te văd.

— Atunci *nu-l* omorî, m-a rugat cu blândeţe. Probabil oricum o să fie ucis în vreun fel. Oamenii mor tot timpul. Uită-te la *mine.*

Un vânt rece a străbătut cimitirul, ca un părinte verificându-şi copilul după ora stingerii. Ne-a descoperit şi ne-a înghesuit unul în altul. Pielea lui Ginger m-a îngheţat şi mai mult, dar nu am vrut să-i dau drumul.

— Ar trebui să mă duc la culcare, a zis în cele din urmă, coborându-se în mormântul gol de lângă noi.

Odată înăuntru, s-a oprit şi s-a uitat în sus la mine. Capul de-abia îi trecea de nivelul solului.

— Mă acoperi?

— Sigur, am răspuns şi m-am lăsat în genunchi.

În timp ce aruncam pământul în groapă m-am gândit la vremurile când tata mă trezea spunându-mi că am avut un coşmar. Eu nu-mi aminteam niciodată de vreun vis urât, dar îl credeam şi mă simţeam mai bine cu el alături.

— După ce termini, a zis Ginger înainte să-i acopăr faţa, trebuie să pleci.

— Cum adică?

— Nu poţi să-ţi petreci noaptea aici, altfel n-o să mai poţi pleca niciodată.

— De unde ştii?

— Habar n-am, pur şi simplu ştiu. E una dintre reguli. Părinţii tăi probabil sunt bolnavi de grijă.

— Dar vreau…

— Pentru mine nu-şi mai face nimeni griji, m-a întrerupt ea.

S-a întins, şi-a încurcat degetele în părul de pe ceafa mea, m-a sărutat, apoi a căzut pe spate în pământul negru, urmată de tot nămolul din jurul trupului ei. În spatele meu auzeam deja autobuzul cel mare şi negru trăgând la marginea drumului.

— Unde ai fost?

— Ai băut?

— Am fost foarte îngrijoraţi!

— Nici nu ştii cât!

E nostim cât de repede uşurarea se poate transforma în supărare. Parcă am păstra ambele emoţii comprimate în aceeaşi cutiuţă de tinichea din interiorul pieptului, şi când dăm drumul uneia, cealaltă o urmează inevitabil.

— Ai condus băut? a vrut să ştie tata, frecându-şi somnul din ochi. Cu cine ai fost?

— Zombi.

— Zombi? Ce-i asta, vreo bandă? a întrebat babacul, exasperat de reluarea în minte a tuturor scenariilor imaginabile cu supradoze de droguri şi răpiri de copii, în aşteptarea sunetului cheii mele în uşă. Acum faci parte dintr-un căcat de bandă?

Tatăl meu înjura rar. Era una dintre acele rare aspecte ale personalităţii lui de non-tată pe care le întrezăream. În general, nu-mi plăcea ce vedeam.

— Of, Doamne.

Mama s-a aşezat la masă, cu faţa ascunsă în mâini. A ridicat ochii spre fiul ei candidat la puşcărie.

— Te ocupi cu drogurile?

Voiam să le spun să revină la realitate, să-şi aducă aminte că cele mai bune lecţii pe care le învăţaseră vreodată proveneau din propriile lor greşeli, că primul pas spre a deveni tu însuţi este să iei decizia conştientă să *nu* devii copia părinţilor tăi.

Dar n-am ştiut cum să zic toate astea, să rostesc ceea ce urma să învăţ abia cu ani mai târziu, când aveam să ţip la copiii mei, pentru că singura metodă de a îmbătrâni este să uiţi cum e să fii tânăr. Şi, în plus, ei nici nu *meritau* un răspuns, sau cel puţin aşa consideram. Nu mai fuseseră niciodată atât de furioşi, niciodată nu îmi vorbiseră aşa. Făcea ca toată dragostea lor, toate cuvintele lor frumoase şi momentele de tandreţe să pară

cu totul şi nepermis de condiţionate.

— Da, am răspuns cu răceală.

Dacă ţineau să dea vina pentru orice pe schimbările din lumea exterioară, în loc de schimbările propriului lor fiu, n-aveam să le stau în cale.

— Aşa e.

Am plecat spre camera mea, vorbind peste umăr, am lăsat vorbele să cadă pe scări în spatele meu.

— Lupul cel mare şi rău m-a obligat.

— Ăsta trebuie să fie furnizorul lui, l-am auzit pe tata explicându-i mamei. Toţi au porecle. Este…

Uşa s-a TRÂNTIT peste cuvintele lui, prinzându-le şi reţinându-le ca pe nişte degete într-un canat.

M-am prăbuşit pe pat, ascultându-i pe părinţii mei certându-se jos, şi am dat drumul la ştirile de la ora zece. Pe Channel 4 se transmitea un reportaj despre crimele din fostul meu liceu. O reporteriţă tânără şi arătoasă povestea că elevii erau în doliu, că suferinţa lovise şcoala „ca o cărămidă aruncată printr-un geam". În timp ce rostea asta, un bărbat cu un notes intră în cadru în spatele ei şi alungă grupul de elevi care se prosteau la camera de filmat, arătând degetele mijlocii şi alte semne ale bandelor.

— Scuză-mă, tinere.

Reporteriţă prinse un trecător şi aţinti camera asupra lui. Era Paul Pennybaum, îndreptându-se legănat către clasă. Muştele roiau în jurul capului său plecat, aterizând pe faţa lui de fruct putrezit şi decolând din nou. Avea hainele şifonate şi murdare din cauza timpului petrecut în mormânt. Ochii lui priveau lumea aşa cum o maimuţă retardată s-ar uita la o banană pictată pe un perete de cărămidă.

— Tinere, reluă reporteriţă, cum te simţi când mergi la o şcoală sub umbra morţii?

— Creier, bâzâi Paul, cu mare efort, privind fix prin ea.

— Da, confirmă reporteriţă, toate victimele au suferit traume craniene severe. Cum te simţi ştiind asta?

— Mă simt… mort.

Reporteriţă reveni la camera de filmat.

— După cum puteţi vedea, unii dintre elevi se consideră deja viitoare victime. Înapoi la Bob şi Alice.

Am schimbat canalul, încercând să găsesc ceva pornografie,

dar nu era nimic. Aşa că am stat în întuneric, cântărind greutatea atâtor morţi faţă de greutatea trupului lui Ginger deasupra mea. Presupuneam că în parte era vina mea. Dacă l-aş cotonogi pe Paul, dacă aş scăpa de el cumva, crimele ar înceta. Astfel combinaţia dintre dorinţa mea pentru ea şi sila faţă de foştii colegi de clasă a fost suficientă să mă convingă, înainte de a adormi frânt de oboseală, că oricum era mai bine ca majoritatea să moară. Paul Pennybaum nu era nici pe departe singurul zombi din Liceul San Los Pleasovale.

Până sâmbăta următoare mai muriră cinci elevi şi trei profesori din şcoală. Părinţii mei vorbeau ca şi cum aş fi fost unul dintre ei. Treaba lor. Şi nu te mai uita aşa la mine. De câte ori n-ai privit de jur-împrejurul unei camere şi, chiar dacă în treacăt, nu ţi-ai dorit ca jumătate dintre cei prezenţi să dispară?

Dimineaţa la masă, tata şi-a amintit de vremurile trecute, când eu şi el făceam burgeri în curtea din spate şi ne jucam cu mingea. Mama nu i-a răspuns. Ochii i s-au umplut de lacrimi, pe care le-a ascuns în spatele paginii de cuvinte încrucişate. Stând între ei la masă am vrut să-i amintesc tatei că el era vegetarian şi că ne jucasem cu mingea numai o singură dată. Nu ne plăcea niciunuia. Amândoi uram sportul. Şi chiar dacă nu puteam pretinde că îmi plăcea de fraierii din liceul meu, nici nu puteam să-i acuz pentru că erau ceea ce erau. La urma urmelor, dacă aş fi avut posibilitatea să aleg între a fi un scriitor cu o inteligenţă medie care se amuză singur la computer şi a fi un neanderthalian în trening în mijlocul unui grup de târfe care i-o sug (sau cel puţin aşa mi-i imaginam eu), m-aş fi gândit de două ori.

Aplecat asupra castronului cu cereale, tata răsfoia paginile de afaceri, expunând prima pagină a ziarului vederii tuturor. Titlul principal spunea că atât FBI, cât şi Centrul de Control şi Prevenire a Epidemiilor fuseseră chemate să investigheze seria de morţi de la fostul meu liceu.

Când am auzit sosind autobuzul care urma să mă ducă la crosul şi jocurile Balului Absolvenţilor, m-am ridicat să plec. Ne pregătisem pentru asta toată săptămâna – atârnând ghirlande şi punând indicatoare pentru ca părinţii şi elevii vizitatori să nu se rătăcească atunci când vor sosi pentru jocuri din diferitele lor planuri ale existenţei. Rămăsesem peste program în fiecare zi

ca să ajut la decorare şi apoi să-mi regulez prietena. În fiecare zi era Crăciunul. Când mă întorceam acasă îmi găseam părinţii adormiţi pe canapea, în fotoliu sau la masa din bucătărie, visând în poziţii incomode. La început mă înfuriam. Apoi îmi părea rău. După aceea mă duceam la culcare furios că mă făcuseră să-mi pară rău.

M-am oprit pentru o secundă în uşă, uitându-mă înapoi la părinţii mei care priveau în jos în farfuriile şi ziarele lor, nu atât interesaţi de acele obiecte, cât evitând să se uite la mine.

Din câte ştiu ei, am intrat *într-o bandă. S-ar putea să fie pentru ultima dată când mă văd, şi nu le pasă.* Lor *nu le-ar păsa dacă eu aş fi următorul.*

Ieşind pe uşă, m-am gândit la ceea ce spunea Ginger în fiecare seară când o coboram în mormânt şi o rugam să mă lase să mai stau puţin. *Dacă rămâi,* zicea ea invariabil, *nu te mai poţi întoarce acasă niciodată.*

M-am gândit la asta în timp ce urcam în autobuz şi la cât de puţin mă simţeam acasă în propria mea casă.

Ei bine, poate chiar o să fiu *eu următorul.*

Îndepărtându-ne, am privit înapoi la casa în care crescusem. Mă simţeam ca şi cum nu mai fusesem acolo ani de zile, de parcă ar fi fost vândută demult şi acum eu mă întorceam numai din nostalgie, dar mă răzgândeam când mă apropiam şi hotăram să merg mai departe.

— Unde sunt?

— Vor veni.

Aerul era răcoros şi încărcat de electricitate, cerul negru. Mai erau două minute până la meci şi echipa adversă încă nu se arătase, nici suporterii săi. Tribunele din partea cealaltă erau pustii, la fel şi tuşele.

— Dacă nu apar, câştigăm prin neprezentare?

— O să apară.

Stăteam în rândul de sus al gradenei, alături de Art şi Roland.

— Am nevoie de-un fum, a zis fetusul.

Şi el, şi Art, împreună cu restul mulţimii tăcute, urmăreau cu atenţie terenul. Jucătorii noştri îşi făcuseră deja intrarea glorioasă şi stăteau pe bănci, aşteptând cu ochii pe teren.

— Mi-aş dori o ţigară.

După-masă, crosul se desfăşurase ca toate evenimentele de

acest fel – încurajări, aplauze, ţipete, aplauze şi mai multe şi ţipete şi mai puternice, urmate de mai multe încurajări şi, dacă timpul mai permite, alte ţipete şi aplauze. Tot timpul însă existase ceva în atmosfera dintre fani şi sportivi, ceva în zâmbetele lor distante, care făcea ca urările noastre de bine să sune ca nişte bocete – o teamă subconştientă, de parcă băieţii noştri ar fi plecat la război şi s-ar fi putut să nu-i mai vedem niciodată.

— Dar dacă nu apar, am repetat.

— O să apară.

Respiraţia mea ieşea ca o ceaţă. A nimănui altcuiva nu se mai observa.

— Dar dacă…

Un sunet a izbucnit de sus – o trompetă singuratică răsunând din pătura de nori. Am ridicat ochii spre cer, la fel ca toată lumea, şi am simţit cum teama îmi strânge inima. Trâmbiţa a mai sunat o dată, ca un atac îndepărtat al cavaleriei. În acelaşi timp, o rază solitară de lumină aurie, nu mai groasă decât un braţ de copil, a străbătut norii şi s-a concentrat asupra liniei de cincizeci de metri. Trompeta s-a auzit şi a treia oară. Respiraţia mi-a îngheţat în gât. Mi-a venit să mă ascund, să-mi acopăr faţa, atât de îngrozitor era acel sunet care spunea că *visele tale s-au sfârşit,* un sunet care îţi zicea, care te convingea, că *orice ai crezut că vei deveni nu vei deveni niciodată; toate planurile pe care ţi le-ai făcut nu vor ajunge niciodată să fie împlinite.* Era ca pocnetul unui pistol nevăzut aţintit spre inima ta. Sunetul Sfârşitului.

A patra oară trâmbiţa sună acompaniată de un cor de alămuri belicoase, chemări de război care mi-au stors din trup toată voinţa de a rezista, iar micul punct luminos care strălucea pe terenul nostru s-a mărit dintr-odată despicând cerul ca un cuţit care taie o rană, inundând stadionul cu strălucire încântătoare şi continuă, şi o armată de serafimi în echipament de fotbal alb cu auriu s-a revărsat din despicătură norilor şi a năvălit pe teren, cu un tropăit tunător măreţ de atleţi invincibili, deţinători ai recordului oricărei şcoli din istoria universului. Aceştia erau adversarii noştri. Liceul Paradis.

— Trebuie să ne batem cu *Raiul* la Jocurile Absolvenţilor? am întrebat, zăpăcit total.

Dincolo de suprafaţa de joc, un bloc strălucitor de halouri şi

robe albe umplea tribunele.
— N-au fost niciodată învinşi, a spus An muşcând dintr-un hotdog.
— Oare de ce nu sunt surprins?
— Nu-i chiar aşa de rău, fiule, m-a alinat Roland. De fapt, ăsta nu se pune, înţelegi?
— Nu se pune?
— Mda, ştii tu, a zis Art. Ei nu pot fi bătuţi. Nimeni n-a marcat vreodată împotriva tipilor ăstora. Când Dumnezeu stă în tribune de partea cealaltă, arbitrii îşi iau zi liberă.
— Nu-i Ginghis Han ăla care se uită peste diagramele lor?
— E antrenorul lor principal.
— Dar el nu era, mă rog, un cuceritor însetat de sânge?
— Şi un geniu strategic.
— Dar nu era *un cuceritor însetat de sânge*?
— Prima linie de la Harvard a înscris 1600 de puncte la testul de aptitudini? a întrebat Roland.
M-am holbat inexpresiv la fetus.
— Nu *cred,* a răspuns în timp ce fluierul anunţa începerea bătăliei.

Am plecat când cel care ţinea scorul a pierdut socoteala. Mulţimea locală nu a scos niciun piuit în cea mai mare pane a celor trei reprize. N-aş putea spune dacă eram prea supăraţi ca să mai încurajăm Câmpiile de Mijloc sau prea vinovaţi ca să ridicăm glasul împotriva Raiului, dar presupun că nici nu contează. Oricum, mintea nu-mi stătuse la joc.
Am pornit la plimbare prin cimitir. Toate mormintele erau goale. Toată lumea se ridicase să-şi vadă echipa bătută măr. Mă întrebam de ce.
— Ştii, eşti un băiat deosebit.
M-am întors, surprins. Mergeam la şcoală în ţinutul morţilor, dar o voce stranie în mijlocul unui cimitir era încă uşor alarmantă.
Domnişoara Needlemeyer, Clovnul din Dachau, stătea sprijinită de peretele unui mausoleu, încercând să-şi aprindă o ţigară fără a avea capacitatea de a inhala.
— Poftim?
— Eşti un băiat deosebit, a repetat ea. Eşti, la urma urmelor, singurul care a fost vreodată nefericit.

— Ce… ăăă? Nu pricep.
— Asta vrei să auzi, nu-i aşa?
M-am oprit, m-am uitat la craniul ei pictat şi la ciorapii căzuţi. Arăta ca o târfă care murise proptită de un felinar şi nimeni nu observase cum se topea nemairămânând nimic din ea decât oasele albe şi o rochie scurtă.
— Nu, am replicat încet.
— Uite, a zis ea, întinzându-mi ţigara încă neaprinsă. Puţin ajutor?
M-am lăsat să cad pe lespedea de lângă ea, i-am aprins ţigara şi i-am dat-o înapoi.
— Şi *ce* vrei să auzi?
M-am gândit la întrebare, încercând să privesc dincolo de aspectele imediate ale faimei, banilor, sexului. M-am gândit la Ginger, la părinţii mei. Cel mai mult m-am gândit la faptul că toată lumea de pe planetă părea să fie oarecum de rahat, la modul general, în timp ce eu, evident singurul diferit, eram singurul nefericit.
— Aş vrea să-mi spună cineva că o să fie bine.
Un chicotit sec răsună în gâtul domnişoarei Needlemeyer, ca sunetul unor beţe de tobă în capcana tobei pelviene.
— Ce-i? am întrebat.
— Tu, băiete, eşti singura persoană care ţi-ar putea răspunde asta cu onestitate. Asta înseamnă să creşti, iubire.
Ţinea ţigara între dinţii dezgoliţi, lăsând fumul să-i urce în cavităţile oculare într-o inhalare franţuzească moartă.
— Înseamnă să devii acea persoană.
Milostiv, dincolo de curtea bisericii şi de ultimul deal se auzi fluierul final al partidei. Ne-am întors şi am privit cum cerul se deschide deasupra şcolii. Îngerii zburară repede la ei acasă, chiuind, strigând şi aclamând ca la o paradă.
— Întotdeauna toată lumea vrea să fie altcineva, observă Needlemeyer. Întotdeauna fac planuri să ajungă în alte locuri. Presupun că nici în Rai nu e altfel. Mi-ar plăcea să ştiu unde ar prefera ei să fie.
M-am uitat la sacul de oase pictate şi la noroiul adunat pe pantofii mei.

A trebuit să stau departe de Ginger la Dansul Absolvenţilor. Nimeni altcineva în afara cercului nostru de prieteni nu ştia cât

de serioase deveniseră lucrurile între noi şi nici nu *putea* să ştie nimeni, altfel am fi avut un întreg iad de plătit. Literal. Aşa că am stat sprijinit de zid împreună cu Art, în timp ce Roland dansa în palma întinsă lui Missy, iar Ginger se distra alături de ei. După câteva melodii a revenit să-şi tragă sufletul. Nefertiti s-a dus la baie cu Ginger.

— Care-i trebuşoara, fiule? a întrebat Roland, cu glasul sunându-i ca o jucărie de cauciuc care scârţâie. Eşti supărat din cauza meciului? Nu te lăsa afectat, frăţioare. *Întotdeauna* pierdem de Ziua Absolvenţilor.

— Ha? am făcut, ridicând privirea din pământ. Oh, nuu, nu-mi pasă de prostia asta.

— Atunci ce e? a întrebat Art.

— Nimic.

— Daa, cum să nu.

— O iubeşti? a zis Roland.

Pe ringul de dans Misty, Twisty şi toţi ceilalţi dansau. Fiecare în felul lui. M-am întrebat cum era pe vremuri, cu ani în urmă, când nimeni nu dansa singur. Îţi găseai un partener sau aşteptai unul, căutând pe cineva pe care să-l întrebi.

— Nu ştiu, am răspuns.

— Asta înseamnă *nu,* fiule. Când e vorba de dragoste, orice altceva în afară de *da* înseamnă *nu.*

Le-am urmărit pe Ginger şi pe Missy ieşind din baie. Ginger m-a căutat dincolo de ringul de dans şi m-a descoperit. I-am întâlnit privirea şi i-am susţinut-o în timp ce mă îndreptam spre ring şi o luam de mână pentru un dans lent.

— Ce faci? m-a întrebat.

Nu am răspuns. Ne-am apropiat trupurile şi am început să ne mişcăm.

— Cred că te iubesc, a zis ea după primul refren.

A glăsuit ca toată lumea prima dată, atunci când ceea ce intenţionezi de fapt să exprimi este *Cred că vreau să-ţi spun că te iubesc.* S-a uitat la mine dorind să-i răspund la fel. Am vrut, dar n-am reuşit. Tot sângele din corpul meu îşi inversase sensul de circulaţie. Mă simţeam ca atunci în cimitir când Art, Roland şi Missy îmi făcuseră acea farsă convingându-mă că fusesem tot timpul mort.

— Nu-mi zici şi tu?

A urmat o pauză între cântece, suficient de lungă pentru

cineva ca să parieze pe tot ce posedă şi să piardă; suficient pentru o aterizare de urgenţă a unui avion; suficient pentru ca următoarea melodie să se deruleze şi să pornească.

— Ăăă, eu…

— Dacă nu e iubire, atunci ce este? a întrebat ea, având nevoie de răspunsul meu.

Iarăşi nu mi-am găsit cuvintele. Nu puteam să-i vorbesc. Nu puteam să mă uit la ea.

— La ce te gândeşti? făcu ea rugător.

Şi-a apăsat capul pe pieptul meu, lăsând răceala familiară a lacrimilor ei să-mi pătrundă prin cămaşă.

— La nimic, am răspuns, clasica paraşută conversaţională care acţiona mai mult ca o nicovală atârnată de o coardă.

— Te rog, spune-mi.

M-am uitat la ea, iar pentru prima oară, probabil şi ultima, am vorbit cu absolută sinceritate unei femei la care ţineam.

Mă gândeam la mama, la o anumită dimineaţă de Crăciun când aveam şapte ani. Era una dintre cele mai dificile vacanţe petrecute împreună. Tata fusese concediat înainte de începerea semestrului precedent şi se afundase într-o criză existenţială din care părea că n-o să mai iasă vreodată. Dormea cea mai mare parte a zilei şi bântuia prin casă noaptea când noi dormeam. Odată, când nu puteam dormi, am coborât să beau apă şi l-am găsit în faţa frigiderului deschis, vorbind interiorului aparatului ca un vânzător ambulant care îşi prezintă produsele pe un prag anonim, încercând din răsputeri să pună piciorul în uşă. Vânduse aspiratoare din uşă în uşă într-o vară când avea nouăsprezece ani ca să facă rost de bani pentru o maşină. Îşi reîmprospăta vechile obiceiuri. Dar pe atunci nu ştiam.

După câteva luni, de Crăciun, mama mi-a ales cadourile petrecând ore în şir aplecată asupra coşurilor cu reduceri de la Toys „R“ Us şi JEPenney’s în căutare de jucării care să-mi placă, dar care să nu ne ruineze. Când în sfârşit a venit şi dimineaţa zilei de 25 decembrie, am găsit-o adormită pe canapea. Aşteptase până târziu să scoată jucăriile şi adormise în timp ce le împachetă. Când am văzut ce-mi adusese Moş Crăciun, am plâns. Am spus că sunt stupide. Am spus că sunt groaznice.

Ca toată lumea, am făcut câteva lucruri de căcat în viaţa mea. Am rănit oameni buni, în majoritatea cazurilor fără să vreau. Şi m-am iertat pentru acele fapte urâte pentru că, la fel

ca toată lumea, m-am autoconvins că faptele acelea le-am făcut pentru că trebuia. Dar nu m-am iertat niciodată pentru ce am zis în acea dimineaţă.

Mama a încercat să-mi explice, ştergându-şi rapid lacrimile din ochi înainte ca eu să le pot vedea. Mi-a spus că probabil fusese o încurcătură. Moşul, a explicat ea, a confundat casa noastră cu a altcuiva. A zis că se mira că nu se întâmplase mai des. Dar eu continuam să mă smiorcăi şi să mă plâng că fusesem cuminte tot anul.

— Ştiu, iubitule, s-a smiorcăit ea, mângâindu-mă, îmbrăţişându-mă. Ai fost foarte cuminte. O să-i scriem o scrisoare lui Moş Crăciun. O să-i scriem şi el o să lămurească lucrurile. Trebuie doar să ai puţină răbdare să ajungă scrisoarea acolo.

Până la Crăciunul următor nu mai credeam în el. Totuşi, până în ziua de azi mama încă scrie „De la Moşul” pe câteva cadouri, în fiecare an.

— Nu înţeleg, a replicat Ginger când am terminat de spus povestea.

— Asta cred eu că e dragostea.

— Dar e o poveste atât de tristă. Ce legătură are cu mine?

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

A doua melodie lentă s-a terminat. DJ-ul veni să anunţe că următorul cântec va fi ultimul al acelei seri. După ani, am judecat că pe atunci niciunul dintre noi nu îl *iubea* cu adevărat pe celălalt. De asemenea, m-am gândit că nici nu prea conta.

— Îmi place cântecul ăsta, a zis ea.

Era un cântec despre vise, despre coşmarul când adevărata dragoste a cântăreţului murise.

— Ştii, de când sunt aici nu am avut niciun coşmar. Nu cred că am avut nici măcar un vis.

M-am uitat la ea şi la cei care se holbau la noi cu atracţie şi dezgust.

— Te iubesc, am spus din nou părului ţepos de pe capul ei.

— Şi eu te iubesc, a zis ea, despărţindu-se de mine, întorcându-se şi luând-o la fugă.

L-am găsit pe Paul în sala de sport, încercând să dribleze cu

mingea de baschet, fără succes. Când mă apropiam, el a apucat o minge cu ambele mâini şi a scăpat-o. A încercat să bată obiectul săltăreţ şi nu a reuşit, a aşteptat să i se liniştească la picioare şi a ridicat-o din nou. Am privit podeaua din jurul lui, echipamentul pe care îl târâse afară din debara: mingi de cauciuc, de fotbal american şi european, fileuri şi rachete de tenis, căşti de înot şi garduri de atletism. Era îmbrăcat în trening. Tricoul era pe dos. Am ridicat o bâtă de baseball din metal, cântărind-o în mâini. L-am urmărit cum ia din nou mingea de baschet. De afară, razele lunii se scurgeau prin ferestrele înalte. Am săltat bâta pe umăr, în postură de jucător de ligă profesionistă. M-am gândit la Ginger. M-am gândit la sângele lui Art în tăviţele pentru gheaţă ale mamei lui. M-am gândit la Crăciun, şi am rotit bâta.

Dormeau când am ajuns eu acasă. Televizorul era pornit şi dungile colorate îi vegheau în linişte. Tata stătea la un capăt de canapea şi mama se întinsese pe pernele alăturate, cu capul în poala tatei. Babacul îşi încrunta sprâncenele, gâtul i se mişca şi scotea sunete vorbind cu cineva în vis. Capul i s-a înclinat spre stânga şi a vorbit din nou din fundul gâtului. Gura i s-a deschis brusc, inspirând.

— Hei, am zis încet, şi am aşezat o mână plină de sânge pe umărul care se zbătea. Am venit acasă.

Găsit Cel Din Urmă
Christopher Harman

Christopher Harman trăieşte în Preston, Lancashire. Şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii activând în cadrul bibliotecii publice din comitat, iar în prezent lucrează într-o clădire Carnegie veche de o sută de ani, pe câmpia de coastă Fylde. Povestirile lui au fost publicate în *All Hallows, Ghosts and Scholars, Supernatural Tales, Dark Horizons, Enigmatic Electronic, Kimota, New Genre* şi în antologia apărută la Ash-Tree Press, *Acquainted with the Night.* Două texte au fost retipărite anterior în *The Year's Best Fantasy and Horror.* Unul nou urmează să apară în *Postscripts.*

Harman citeşte în primul rând horror supranatural, dar îi plac şi genurile Science fiction şi fantasy. Interesul său secund este muzica clasică, mai ales bucăţile fantastice, bizare şi exotice de la începutul secolului XX. Din când în când, face excursii pe dealurile din apropiere.

Unul dintre filmele sale preferate este *Dead of Night.* În opinia sa, scena petrecerii de familie ar fi stat ascunsă undeva în mintea lui când a scris *Găsit cel din urmă,* povestire publicată prima oară în numărul 4 din *New Genre.*

E.D.

În timp ce mergea cu maşina spre casă, Peter Meltish se gândi că merita să fie bântuită, deşi se îndoia că mărturia lui Bob Parrish ar schimba situaţia într-un fel sau altul. Simţi un fior brusc, anticipând nu doar frigul care-l va cuprinde când va coborî din automobil. Oare clădirea îi va părea la fel de ameninţătoare, ca o închisoare, şi la lumina zilei? Ferestrele mici, învăluite de întuneric, erau încastrate într-o faţadă întunecată, înălţată spre un şir zimţat de frontoane din jurul hornului lung şi subţire. O casă neagră ca amestecul tulburător de noapte şi nori.

Parcă lângă Honda lui Jennifer, bucuros că ea sosise înainte. Jennifer era mijlocitoarea principală a misiunii lui din seara aceea. Coborî din maşină şi-şi vârî mâinile în buzunarul sacoului pe care vântul voia să i-l smulgă. Mlaştina sărată se frământa în spatele unei imense împrejmuiri dărăpănate, pescăruşii ţipau, plângându-i sosirea, vântul vuia prin iarbă, apa plescăia în

canalele noroioase. La gândul că afară era mai urât decât în casă, orice ar fi avut ea de oferit, Meltish apăsă butonul soneriei. Se strădui să vadă prin ochiurile de sticlă afumată ale uşii un hol desluşit cu zgârcenie de lumina căzând în unghi drept, care pătrundea pe după o uşă din spatele locuinţei. Un individ masiv, cu umeri rotunzi, nu reuşea, în mod ciudat, să se întoarcă şi să-i remarce sosirea. Lumina se răspândi când se deschise o uşă din interior şi o altă persoană îşi făcu apariţia: o siluetă tulburător de înaltă şi subţire, de băieţoi simpatic. Jennifer întinse mâna spre încuietoare.

În blugi şi pulover de lână gri, fără mâneci, ea nu se sinchisise de ţinută, de parcă nu merita să facă cine ştie ce eforturi, jumătate din cei adunaţi fiind membri ai familiei. Silueta care se încăpăţâna să nu se mişte se dovedi un cuier încărcat. Pe tavanul înalt foşneau panglici de hârtie colorată şi sclipeau frunzele de ilice. Meltish îşi ceru iertare pentru întârziere, dând vina pe labirintul de drumuri care ieşeau şi duceau în satul apropiat, Longton, când Jennifer, ignorându-i scuzele, îl întrerupse şoptit, cu glas agitat:

— A venit.

Îl copleşi o nelinişte mai intensă decât temerile sale obişnuite, dar îl părăsi îndată ce Jennifer îl conduse în sufrageria din spatele casei. Cu respiraţia întretăiată, articulând vorbele în spatele dinţilor dezvăluiţi de zâmbetul ei larg, îl prezentă drept „prietenul ei vânător de stafii”. Exagerând, vorbi despre el pe ton superior, cât se poate de frumos, iar el era pregătit să-i între în joc. Afişându-şi zâmbetul prietenos, pe care nu-l mai folosise de ceva vreme, spuse:

— De fapt, sunt funcţionar.

Obişnuita lui prezentare sobră, sugerată şi întărită cu siguranţă de costumul maro, cel mai bun, şi de părul cărunt, pieptănat să pară cât de cât îngrijit.

— Seara, fac pe istoricul local. În weekend, mă străduiesc să termin o carte despre casele bântuite din Lancashire şi Cheshire.

Odată stinse murmurele de interes politicos, Jennifer îi prezentă pe ceilalţi. Bărbatul care-i aruncase lui Meltish o privire fugară şi umpluse în continuare paharele cu vin era Ted Biddulph, fratele ei, director de şcoală, un tip uscăţiv, pe la cincizeci de ani, umflat de un pulover larg, care arăta foarte

nou, cu o hersă desenată pe piept. Nevasta lui, Phyllis, era opusul său din punct de vedere fizic, rotunjimile ei fiind ascunse sub o haină tip cort. Tăia îndârjită resturile unui curcan monstruos de Crăciun. Ted şi Phyllis luau amândoi seara în serios. Ian şi Claire erau prieteni de-ai lor. Claire aducea cu un şoricel şi ridica întruna din sprâncenele subţiri. Ian avea păr negru ondulat şi ţinea gura deschisă tot timpul, gata să zâmbească.

În capul mesei stătea Bob Parrish, „eroul” serii, din perspectiva lui Meltish. Era gras şi strângea cuţitul şi furculiţa în pumni neîndemânatici. Purta un sacou negru, strâmt, cu aspect prăfuit, peste o cămaşă roz, deschisă la gât. Părul negru, lung şi lăţos, arăta de parcă stătea întruna prins în coadă. Avea cearcăne. După ce îl salută din cap pe Meltish cu un minimum de politeţe, faţa lui cleioasă reveni la expresia preocupată, severă, de dinainte.

— Apropo de stafii, Jennifer, ţi-am citit articolul din *Southport Herald*, spuse Ian.

Aruncă priviri furişe către ceilalţi, ca şi când ar fi adus vorba de un secret murdar al ei. Nici vorbă de aşa ceva. Specialitatea ei era descoperirea ciudăţeniilor locale, a fenomenelor bizare şi a „personajelor” invariabil asociate cu ele.

Meltish se complăcu în jocul dublu al său şi al lui Jennifer; se întrerupeau reciproc şi-şi corectau amintirile din lunga noapte de veghe petrecută cu trei săptămâni în urmă într-o casă din Southport, la câţiva kilometri în jos, pe coastă. Proprietarii, oameni în vârstă, nu aveau niciun dubiu că e bântuită. Pata misterioasă de pe perete – Meltish fusese nevoit să admită că nu o *simţise* umedă la atingere. Bătăi în uşă la trei dimineaţa. Ţevile? Îndoielile cărora le dăduse glas fuseseră considerate un afront. Nimeni nu face baie la ora *aceea,* protestase bătrânul. Casa din dreapta era goală, iar proprietarul celei din stânga lucra de noapte. Nu aveai cum să negi clătinarea foarte discretă a abajurului din tavanul camerei de zi. Ei bine… nu *simt* niciun curent de aer, zisese Meltish, plin de tact. Şi pata rece de pe pervaz, în zori? Dovada indubitabilă a bătrânei. Nu-i mai spusese că aerul rece coboară.

Toţi ascultătorii din jurul mesei îşi manifestară simpatia faţă de ei, în afară de Bob, care, observă Meltish, nici nu-i ascultase. Privirea îi căzuse, visătoare, pe lumânările cu flăcări lunguieţe şi

fumegânde din sfeşnicele de pe masă, apoi rătăci spre umbrele lor vagi de pe lambriurile de lemn lustruit cu migală.

— Am cam sărit calul în articol, recunoscu Jennifer. Iar Peter nu prea avea ce să scrie despre casă în cartea lui.

În noaptea aceea, Jennifer îşi mascase dezamăgirea în spatele zâmbetului profesionist şi al expresiei de mare interes, care probabil că-i făcuse pe cei doi bătrânei (ca pe mulţi alţii înainte şi pe mulţi alţii de acum încolo) să creadă că erau fascinanţi, amuzanţi, fermecători. Pe Meltish, simţindu-i cu siguranţă scepticismul, îl priviră cu rezerva pe care o afişa el însuşi.

Nu-şi putu reţine tonul autoritar când se adresă adunării:

— Orice bântuire trebuie să aibă o explicaţie, în primul rând. Dacă nu există una, atunci vreau să aud rapoarte despre stafii cu comportament interesant, dacă nu atroce. Pata aceea umedă ciudată şi ciocăniturile misterioase ocazionale nu sunt suficiente.

Spera să mai colaboreze cu Jennifer, într-un fel sau altul, dar escapada de la Southport îl cam deprimase. Chiar şi conacul neogotic de dinainte nu fusese decât o clădire moartă deplorabilă, în ciuda sesizărilor despre fantoma unui fost valet. A doua zi dimineaţa, la cafea şi cornuri, într-un mic restaurant pe promenadă, îi mărturisise că îi scădea interesul pentru stafii şi presupusele lor habitate. Jennifer îi sugeră ca, înainte să-i dispară cu totul, să-l cunoască pe verişorul ei, Bob. Acesta emigrase cu părinţii în Australia la şapte ani, nu mult după ce fusese protagonistul unei serii de întâmplări stranii, petrecute în casa care aparţinea familiei Biddulph de trei generaţii şi, în cele din urmă, trecuse în proprietatea fratelui lui Jennifer, Ted, conform unei înţelegeri complicate. Fusese extrem de reţinută, refuzând să-i spună altceva, în afară de faptul că Bob era artist şi ilustrator de succes. Meltish urma să audă şi alte amănunte chiar din gura lui, care venise în vacanţă în Europa şi stătea la familia Biddulph, în locuinţa pe care n-o mai văzuse de treizeci de ani. Peste o săptămână, Jennifer îi telefonă să-i comunice data şi ora petrecerii. El acceptase invitaţia după o ezitare minimă, apoi cugetă la hotărârea luată. Nu suporta întrunirile de societate, dar măcar seara aceea avea un scop. Nu se va limita la conversaţii interminabile şi lipsite de sens despre subiecte în care el se străduise să exceleze, cu oameni cu care nu avea nimic în comun.

Însă acum masa se apropia de sfârşit şi subiectul stafiilor de-abia fusese atins – dar nu de omul ale cărui păreri venise să le asculte. Bob catadicsise să ia parte la discuţii pe marginea unui număr mic de subiecte, implicându-se jenant de intens şi scoţând hohote mult prea puternice faţă de motivul care le stârnise. Meltish îşi zise că nu se cuvine să îndrepte el conversaţia spre experienţele trăite de Bob în casa în care se aflau acum. Era evenimentul un subiect sensibil, poate tabu? Era clar că Jennifer, de obicei cât se poate de directă, nu reuşea să-l abordeze pe verişor. Acum încerca să-l facă să vorbească despre expoziţia sa recentă din Melbourne. Fără să fie de prea mult ajutor, după cum sugera expresia de pe chipul lui, le spuse tuturor că verişorul ei adusese nişte fotografii din Australia. Bob se agăţă de întrebarea interesată a lui Ian despre câştigurile băneşti pentru ilustraţii de cărţi şi reviste. În timp ce discutau despre asta, ruşinoasa Claire îi puse dintr-odată lui Meltish întrebarea la care el răspunsese de atâtea ori în diverse feluri.

Aşadar, încă o dată, credea el în stafii? Toţi îşi îndreptară atenţia asupra lui şi seara îşi reluă cursul dorit. În timp ce se gândea la un răspuns evaziv, Claire cea cu mutră de şoricel veni cu o întrebare suplimentară:

— Crezi că sunt stafii aici?

Femeia scutură din umeri şi ridică din sprâncene până ce aproape că atinseră linia părului. Meltish se întrebă ce faţă ar face dacă ar da ea însăşi cu ochii de o stafie.

— Claire, rosti Ian, strâmbându-se, de parcă şi altădată fusese nevoit să-i atragă atenţia asupra acestei situaţii.

— Cine ştie? făcu Meltish. Poate că fiecare casă are stafiile ei şi, în general, ele nici nu-şi dau seama de prezenţa noastră, aşa cum noi nu ne dăm seama de a lor.

Zâmbetul uşor stânjenit sugeră cât de *nerealist* fusese.

— În orice caz, eu n-am văzut niciodată o stafie, deşi nu neg posibilitatea să mă fi văzut ele pe mine.

— Dacă ar fi vreuna pe-aici, spuse Phyllis, trăgându-şi nasul fără jenă şi cercetând resturile de budincă abandonate pe farfurii, s-ar fi arătat în faţa lui Ted şi a mea până acum.

Nici n-ar fi îndrăznit altfel, îşi zise Meltish. Invitaţii refuzară curajoşi când ea îi îndemnă să mai servească o porţie.

— Există fenomene mai stranii decât stafiile, nu-i aşa, Bob? întrebă Jennifer cu glas încurajator.

În liniştea lăsată, Meltish nu îndrăzni nici să respire.

Bob se foi pe scaun.

— O, rosti el, ca şi când ar fi fost încolţit, arătându-şi dinţii de jos într-o grimasă.

Meltish se strădui să-şi păstreze expresia oarecum interesată. Ted şi Phyllis schimbară priviri cunoscătoare, stoice. Claire şi Ian, dându-şi seama că nu ştiu despre ce e vorba, o sâcâiră pe Jennifer şi aflară că totul se întâmplase chiar în casa în care se aflau. Insistară mai mult înainte ca Bob să se lase înduplecat.

— „Bizar” e cuvântul care însumează totul, glăsui el în stilul său uşor tărăgănat, australian.

Îşi plimbă privirea pierdută de-a lungul pereţilor lambrisaţi ai camerei, ca şi cum ar fi dorit să se afle în compania reflecţiei lor vagi, tăcute. Inspiră adânc, apoi expiră cu zgomot.

— Aveam cam şapte ani, îmi aduc aminte de parcă ar fi fost ieri sau azi-noapte. De fapt, azi-noapte chiar am visat toată întâmplarea.

Făcu încă o pauză, în care păru că-şi adună gândurile, deşi nu era prea mulţumit de ele.

Cu glas puţin obosit, Ted sugeră să se regrupeze în camera de zi. Acolo, Jennifer îl conduse pe Bob spre un fotoliu înalt şi comod, situat lângă un şemineu de bronz emailat. Ceilalţi invitaţi se aşezară în fotolii şi pe canapea. În jurul lor, printre mobilele întunecate şi roase, era şi o pendulă, din fericire, silenţioasă. Pomul de Crăciun dintr-un colţ părea că răsare din cornişa înaltă, o cascadă neagră împodobită cu bijuterii. Meltish remarcă liniştea coborâtă peste restul casei. Copiii adolescenţi ai lui Ted şi Phyllis plecaseră la chefuri, aşa că povestea nu avea să fie întreruptă de zgomote străine. Afară, vântul îşi făcea de cap şi ploaia răpăia la ferestre.

— Continuă, Bob, spuse Jennifer, şi se aşeză cu picioarele încrucişate lângă el. Nu se ştie niciodată, poate că Peter vine cu o părere lămuritoare.

Îi făcu cu ochiul lui Meltish, ca şi cum i-ar fi zis: „Ăsta-i cadoul pe care ţi l-am promis.”

Bob începu să vorbească sfios:

— Era pe vremea asta a anului, la două-trei zile după Crăciun. Bunica… bunica *noastră.* — înclină din cap spre Jennifer şi Ted – era proprietara casei pe atunci. Seara fusese zgomotoasă, veniseră mai multe familii în vizită. Afară, noaptea era rece,

liniştită. Era o lună plină.

După cină, adulţii au rămas în sufragerie, iar noi, copiii, am fost lăsaţi în voia noastră. La început, lucrurile au luat-o razna, până când s-a ridicat un şef dintre noi… un adolescent mătăhălos, pe nume… staţi să-mi amintesc… da, Ted.

Se auziră râsete, înăbuşite de îndată.

— A început să ne organizeze. Mai întâi, ne-am jucat de-a baba oarba, pe urmă cineva a propus să trecem la de-a v-aţi ascunselea.

Eu eram printre cei mai mici. Adolescenţii îmi păreau nişte adulţi. Ted a început să numere şi siluetele ţâşniră chicotind, ca peştii în apă. Draperiile s-au umflat, apoi s-au dezumflat în linişte. Pe coridor, un copil mai mic decât mine s-a ascuns într-un scrin de stejar. Altul a dispărut în spaţiul îngust de sub scări. Dintr-un coş de răchită am auzit râsete înfundate. Alţii au şters-o în bucătărie, în seră sau mai departe.

Am rămas singur în hol, sub un cap de cerb care mă privea tâmp. N-a fost nevoie să mă gândesc prea mult. Nu observasem pe nimeni luând-o în sus pe scări. Dacă se hotărâse să nu urcăm… eu nu auzisem. Aşa că am urcat. Ajuns în vârful scărilor, am mijit ochii printre barele balustradei, cercetând coridorul. Râsetele şi conversaţiile adulţilor s-au stins cu câteva chicote. Apoi nu s-a mai auzit nimic. Nu aveam timp să mă întreb ce-or fi făcând, pentru că Ted continua să numere neînduplecat. Suna ca o numărătoare inversă până la sfârşitul lumii… dar cred că era de vină imaginaţia mea de copil.

Am văzut câteva uşi închise în umbrele aruncate de lumina de pe palier. Am stat pe gânduri o clipă, înainte de a mă hotărî că sub nicio formă nu mă puteam ascunde în dormitoare. Pe lângă asta, poate găseam o ascunzătoare mai potrivită în vârful altui şir de trepte pe care le observasem. Deşi palierul mai înalt era luminat de un bec fără abajur, tot nu-mi venea să urc până acolo, dar, auzindu-l pe Ted strigând „cine nu-i gata, îl iau cu lopata”, am prins curaj şi am luat-o în sus pe trepte. Ca mulţi copii timizi, eram şi încăpăţânat.

Treptele înguste scârţâiau asemenea cofrajelor de plastic din cutiile de bomboane. Mă aşteptam să-l aud pe Ted năvălind după mine, dar n-a venit. În capul scărilor am dat peste două uşi faţă în faţă. Una era încuiată, cealaltă, întredeschisă. Am încercat s-o împing pe a doua, dar nu voia să se deschidă mai

mult de câţiva centimetri, o împiedica ceva de partea cealaltă. Însă am reuşit să mă strecor.

Razele lunii pătrundeau printr-o ferestruică şi poleiau nişte vechituri abandonate de generaţii. Un cal de jucărie care se legăna, un pătuţ plin cu păpuşi, un teanc înclinat de reviste de benzi desenate pe care, în alte circumstanţe, le-aş fi citit cu mare poftă. Un mănunchi de crose ieşea dintr-un suport de piele. O copaie stătea în mijlocul unui pat, ca şi cum în ea s-ar fi aflat un corp invizibil. În capătul opus am văzut un şifonier înalt – o ascunzătoare perfectă, dar spaţiile goale dintre vechituri, întunecate şi fără fund, colcăiau de monştri mici. Nu eram atât de nebun încât să trec peste ele ca să mă ascund într-un dulap întunecat, dintr-o cameră luminată de lună. Niciun copil cu o fărâmă din imaginaţia pe care o aveam eu pe atunci n-ar fi făcut-o. Mă simţeam deja tulburat. Am făcut atunci un gest raţional, întinzând mâna spre comutatorul de lângă uşă.

Odată ce camera s-a umplut de lumină, am prins curaj, dar nu prea mult. Obiectele deveniseră şi mai perceptibile. Mă simţeam urmărit – de calul care mă privea cu ochi de om, ca drogaţi, de păpuşile din pătuţ. Până şi crosele de golf semănau cu nişte boturi fără ochi, adulmecându-mă pe mine, intrusul. Lăsasem uşa deschisă câţiva centimetri şi lucrul ăsta mă bucură. Calul scoase un scârţâit metalic când m-am strecurat printre el şi pat. Am împietrit, auzind ţipete şi râsete la parter. Şifonierul mi s-a părut cel mai nimerit adăpost în care să mă pitesc cât de repede. Când m-am apropiat de el, căpătă aspect de monolit. Fiecare uşă era incrustată cu un model aleatoriu de bucăţi mici şi dreptunghiulare din lemn lăcuit. Parcă mă uitam de la mare înălţime la nişte câmpii minuscule. Când am deschis uşa din dreapta, m-am simţit un uriaş care smulge o bucată din scoarţa Pământului.

Înăuntru atârnau haine lungi: capoate, paltoane demodate, impermeabile pătate. Am intrat şi m-am ghemuit printre ele; atingerea lor mi-a trezit o senzaţie de plăcere. Erau camarazii mei, mă susţineau în tăcere, mă ascundeau şi-mi înăbuşeau zgomotul respiraţiei. Deranjasem nişte umeraşe goale care s-au lovit între ele şi-au răsunat ca nişte clopote de vânt.

Am închis uşa – dar cu mare grijă. Mi-a stat inima în loc când mi l-am imaginat pe Robert Parrish găsit peste câteva săptămâni, mumificat. O premoniţie, într-un fel… Am lăsat însă

o crăpătură de câţiva centimetri. M-am pus pe aşteptat. Eram sigur că voi fi găsit cel din urmă. Voi câştiga. Voi fi şi eu, măcar o dată, centrul atenţiei.

De jos răzbăteau zgomote slabe în timp ce, unul câte unul, copiii fură găsiţi de Ted, rechinul silenţios. Pe urmă se porni o agitaţie care nu avea nimic de-a face cu jocul de-a v-aţi ascunselea. Voci de oameni mari, una sau două supărate, altele îngrijorate, încercând să calmeze situaţia. Am fost cam nedumerit cu o clipă înainte să aud o uşă care parcă se închidea într-o groapă adâncă. Apoi se lăsă iar liniştea. Până şi copiii tăcură. Însă tăcerea profundă nu dură prea mult. Pocniră ţevi, dedesubt trosni o scândură din podea, picioruşe, poate de şoareci, mişunară pripite. Însă niciun zgomot omenesc. Am avut strania senzaţie că toţi locatarii fuseseră goniţi din casă.

Atunci am auzit scările trosnind. Lemnul îmbinat pârâia în ritm rapid. Sau erau paşi mici, iuţi şi grei? Mai degrabă, am decis când se opriră. Şi din nou toate sunetele fură absorbite din casă. Am avut impresia că nici eu n-aş fi în stare să scot unul, oricât m-aş strădui. Mai înspăimântător decât liniştea fu râsul grav, batjocoritor, care o sparse. Mi-am închipuit că l-a scos un copil la fel de agitat cum fusesem eu, la ce altceva să mă fi gândit? Paşii, când uşori, când grei, cu ecou slab, se apropiau tot mai apăsaţi, însoţiţi de chicoteli şi icnete, de parcă urcatul ar fi presupus efort. Apoi, într-un ropot înfricoşător, ajunseră pe palierul podului. Cine era? N-am reuşit să-mi dau seama care dintre copiii pe care-i cunoscusem în seara aceea scotea chicotele gâtuite, deşi eram convins că-şi căuta o ascunzătoare.

„Nu te apropia de locul ăsta, l-am avertizat în gând, curajos, însă şovăielnic. E ocupat.”

Mi-am dat seama că stă pe gânduri, asta dacă nu cumva păstra liniştea ca să-l audă pe Ted scotocind la parter. Eu sigur nu sesizam niciun zgomot. Am auzit declicul unui comutator şi mi-am dat seama că fusese stinsă lumina de pe palier. Faptul mă tulbură, dar urmă încă un declic şi camera rămase în beznă. Mi-am reţinut un ţipăt de teamă.

Ochii mei se obişnuiră cu lumina lunii. Prin uşa crăpată am văzut umbre mai clare decât obiectele care le aruncau. Paşii lipăiră pe podeaua care suna a gol. Copilul nu se dovedi doar mai curajos decât mine, avansând fără ezitare, ci şi mai sprinten, ca şi cum în odaie n-ar fi fost nici urmă de

neorânduială.

Apoi am auzit scârţâituri metalice ascuţite şi mi-am dat seama că sărea pe pat – chicotea neîntrerupt, ca un dement, de parcă nici nu trebuia să respire. Jocul de-a v-aţi ascunselea fusese uitat, cel puţin pentru moment. Asta îmi convenea. Dacă atrăgea atenţia asupra lui, el avea să fie descoperit mai întâi. Eu nu trebuia decât să stau nemişcat, şi aşa am şi făcut.

Dar Ted nu dădu năvală pe uşă ca să vadă cine tortura patul care ţipa ritmic. Scârţâiturile se opriră dintr-odată, la fel şi chicotele bizare. Nu ştiu cum, dar am ştiut că straniul copil se uită în direcţia şifonierului. „Nu, acesta e locul *meu”,* mi-am zis. Sări jos din pat. Prin crăpătura dintre uşi îi vedeam acum umbra aruncată pe peretele alb din spate. Eram nedumerit şi speriat deopotrivă.

Copilul purta un fel de pălărie; la prima vedere, semăna cu o coroană, numai că avea doar două vârfuri, care şi ele se lăsau ori se ondulau. Acum o văd ca pe boneta purtată de bufonii medievali, aceea cu moţ şi clopoţei, asta dacă nu mă gândesc la nişte coarne de berbec răsucite. Am început să tremur. Sigur nu era decât un copil, poate din Longton, satul vecin, sau de la una dintre ferme. Un mic musafir nepoftit, îmbrăcat mult prea nepotrivit. Umbra sa alungită se târa de-a lungul peretelui cu braţele întinse, în direcţia mea. M-am făcut mic în spatele paltoanelor lungi. Am încercat să mă conving că, dacă va deschide uşile dulapului, dintre noi doi, el va avea parte de şocul mai mare.

Apoi se petrecu lucrul de care mă temeam cel mai tare. Uşile pârâiră. Lumina rece a lunii se furişă printre paltoane. Mi-am spus că nu era decât un copil şi că aveam loc destul să ne ascundem amândoi, dar nu mi-a ajutat cu nimic. Hainele începură să se înghesuie în mine, nu pe post de apărători, ci de gardieni hotărâţi să nu-mi dea voie să mă mişc din locul în care mă ghemuisem.

Teama a pus capăt păţaniei – în orice caz, a fost destul de intensă ca eu să cad într-un… leşin prelungit? Într-un somn autoprotector? Bănuiesc că a fost o cale de scăpare. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am târât afară din şifonier, în lumina soarelui iernatic, care cădea pieziş în odaie.

Bob clipi către ascultători, de parcă ar fi ieşit la lumină chiar în clipa aceea. Ian şi Claire se priviră unul pe altul, apoi se uitară

la el ca şi cum l-ar fi întrebat: „Şi?” Bob se ruşină. „Asta-i tot”, sugeră el, scuturând din umeri.

— Frumoasă poveste, spuse Ian. Dar cred c-ar mai trebui lucrat finalul, adăugă el, cu un zâmbet superior.

Jennifer aruncă priviri aspre, evitând intenţionat să se uite la el.

— Nu e o poveste… E adevărul, iar Bob a lipsit aproape douăsprezece ore. Cum explici asta?

Ian îşi luă o mină împăciuitoare. Bob cercetă ambele părţi ale palmelor sale mari.

— M-a consultat un doctor local, dar n-a găsit nimic în neregulă cu mine… Nu aveam contuzii sau urme de lovituri la cap.

Meltish află de la Jennifer că toată lumea răscolise casa de sus până jos. Chemaseră poliţia şi scotociseră şi împrejurimile. Apoi, înarmaţi cu reflectoare puternice, cercetară şi o porţiune largă din terenul mlăştinos şi văile înguste care flancau estuarul.

— A doua zi, de dimineaţă, Bob apare senin şi ne întreabă: „Am câştigat?”

Ted chicoti, privindu-şi verişorul şi scuturând din cap cu afecţiune de profesor.

— Asta am *zis*? făcu Bob, suspicios.

Jennifer se uita la Meltish nerăbdătoare. Ian luă iniţiativa în locul ei:

— Hai, domnule Vânător de Stafii, spuse el şi zâmbi arogant, căutând sprijin în privirile celorlalţi.

— Nu cred că avem de-a face cu stafii în acest caz, rosti Meltish, cu impresia că Jennifer îl momise cu minciuni, deşi, trebuia să recunoască, povestea meritase ascultarea. Să înţeleg că ai stat în şifonier toată vremea şi nimeni nu s-a gândit să te caute în el?

Lui Meltish i se dădu de înţeles clar că şifonierul *fusese* verificat.

— Dar nu destul de atent, admise Ted. Cea mai bună explicaţie e că a dormit şi paltoanele au căzut de pe umeraşe şi l-au ascuns. Pe atunci era mult mai scund.

Mai mulţi zâmbiră pe furiş, dar nu şi Bob. Îşi trecu mâna prin părul neîngrijit.

— Copilul acela care a venit la tine…

Meltish nu ştiu cum să-şi încheie întrebarea, iar Bob nu-i sări

în ajutor. Se încruntă, lăsă capul pe-o parte, de parcă asculta sunete care veneau din spatele pereţilor camerei.

— Crezi că era o stafie? întrebă Claire, cu gura căscată de uimire.

Lumea gemu şi râse. Bob păru speriat, apoi zâmbi vag; se văzu limpede că nu ştia de ce se amuză ceilalţi.

— El, sau ea, nu a fost identificată niciodată, interveni Jennifer. După ce a apărut Bob, am fost luaţi cu toţii la întrebări încă o dată, dar niciunul dintre noi nu urcase în pod…

— Niciunul nu a *recunoscut* că urcase acolo, o corectă Ted. Însă eu bănuiesc că a făcut-o unul din copiii invitaţi. Când s-a terminat tămbălăul, poate că s-a simţit vinovat şi şi-a ţinut gura. Oricum, sunt convins că, şi dacă l-ar fi văzut pe Bob, tot n-ar fi scos o vorbă.

E plauzibil, reflectă Meltish, dar ce fel de copil stinge lampa şi ţopăie pe pat într-un pod întunecos? Când a deschis uşile dulapului, probabil că l-a cuprins teama şi s-a ascuns în altă parte. Dacă Bob ar fi ţâşnit spre el din beznă, ţipetele sale ar fi zguduit casa. Misterul a luat sfârşit înainte de a începe.

— Bineînţeles, se poate ca Bob să-l fi visat pe micul său prieten, veni Ted cu argumentul hotărâtor, în timp ce-şi fixa verişorul cu ochii lui săgetători.

Mai mult ca sigur că Bob se gândise şi el la asta, dar păru că ia în seamă posibilitatea pentru prima oară.

Ted puse capăt subiectului expirând zgomotos şi pocnindu-şi palmele de genunchi.

— E timpul să mai bem ceva, zic eu.

Se ridică de pe scaun, îşi duse mâna la gură ca să nu-l audă verişorul lui şi şopti:

— Mi se pare că Bob are nevoie de o băutură.

Acesta înălţă privirea din flăcările şemineului. Înregistră propunerea lui Ted. Se ridică şi o opri pe Phyllis, care se străduia să se scoale de pe scaun, spunându-i că „e vremea să facă şi el ceva folositor în casă”.

— O, dar cred că ai făcut deja, spuse Jennifer, care se întinse mulţumită şi se uită cum Bob iese din cameră în urma lui Ted.

Meltish se întrebă dacă ea observase că, deşi Bob retrăise vechea întâmplare povestind-o chiar el unui public captivat, tot nu arăta mai liniştit. Oare i se mai potolise frământarea permanentă provocată de ea, acum că se reobişnuise cu casa?

Totuşi, din perspectiva lui Jennifer, se pare că seara decurgea conform planului – Bob îşi depănase povestea şi Meltish o ascultase.

— Dacă nici asta nu-ţi reînvie interesul pentru supranatural, Peter, nu ştiu, zău, ce-ar mai putea-o face, zise ea. Vai, Bob…

Verişorul ei revenise.

— *Fotografiile,* şopti Jennifer, cu entuziasm în priviri.

Emanând o indiferenţă provocată de tulburare, Bob părăsi din nou camera de zi. Pe coridor se deschise o uşă. Fu auzit scotocind, apoi se întoarse şi-i înmână femeii un pachet învelit în plastic, pe care ea i-l dădu lui Meltish.

Când îl desfăcu, se aşteptă ca fotografiile să fie doar o idee mai comice decât plicticoasele instantanee de vacanţă ale colegilor. Oare să se scuze şi să plece cât de curând? Nu-i dispăruse dezamăgirea provocată de evenimentele legate de fantome. Cele trăite de Bob, oricât de contrariante erau şi indiferent cât adevăr conţineau, nici nu se comparau cu zdrăngănitul de lanţuri şi cu soldaţii romani care treceau prin pereţi. Bob poate o fi fost bântuit, dar asta nu înseamnă că era şi casa. Iar doamna şi domnul Biddulph nu pomeniseră că l-ar mai fi văzut vreodată pe tovarăşul cu care el se jucase de-a v-aţi ascunselea.

Meltish scoase un teanc de poze din pachetul care se dovedi a fi o plasă de cumpărături împăturită şi murdară. Jennifer stătea cu bărbia proptită de braţul fotoliului, aşteptând o reacţie din partea lui. În fundal, Phyllis, Ian şi Claire discutau despre victoriile şi nenorocirile adolescenţilor. Jennifer îi spuse lui Meltish că Bob combina şi manipula fotografii cu ajutorul unui software. Acesta nici nu o auzi.

Privea imagini şi obişnuite, şi nemaipomenit de ciudate. Interioare de case privite din unghiuri neaşteptate, în niciun caz o perspectivă umană. Iată un fotoliu aşezat lângă un perete strâmb din ghips, care era simultan şi un cer de iarnă alb, pătat cu forme minuscule – păsări sau insecte. Pe podeaua lăcuită a unei bucătării se zăreau siluete negre holbându-se fascinate la o umbră în formă de câine care rodea un os. Grinzile unui pod se curbau precum o cutie toracică de saurian privită din interior. Un grup de siluete cu aripi sau mantii de umbre se înghesuiau într-o explozie de lumină, care semăna cu o lampă cu ciucuri întoarsă cu susu-n jos, ieşind din „podea”, iar deasupra lor,

atârnând de „tavan”, o familie se adunase în faţa unui televizor care emana o lumină strălucitoare. Sub podea, pe o întindere cenuşie vastă, trupuri înclinate, învelite în praf, se uitau lung în sus. Pe textura de lemn a tăbliei unei mese se contura o fiinţă umană, învăluită concentric de o coadă şerpuitoare. Se vedea un şifonier cu uşile deschise; lipit de hainele ca nişte giulgiuri, aproape camuflat de ele, atârna o creatură care semăna bine cu o molie.

Unele poze erau copii de ilustraţii şi coperte de carte; altele, imagini fotografiate şi atârnate în galerii. Printre cele din urmă se afla una cu o învălmăşeală de camere şi trepte în beznă; sub ea, un text pe care Meltish nu reuşi să-l citească decât mijindu-şi ochii:

Obişnuiam să visez personaje stranii – pe sub podele, în găurile din pereţi, în poduri şi alte spaţii pe care nu le-ai găsi nici dacă ai dezmembra o casă cărămidă cu cărămidă. Am visat că fug prin aceste spaţii aberante, ascunzându-mă pe unde puteam. Mă căutau – sau se prefăceau că mă caută. Întotdeauna mă găseau. Am visat discuţii, certuri. Să-mi dea drumul? Întotdeauna îmi dădeau, la urma urmei, eram doar un copil. Şi, dacă n-aş fi fost, ce s-ar fi întâmplat? Nu m-aş fi trezit niciodată?

— Fotografiile astea îmi sugerează interioare văzute de o stafie care a uitat la ce folosesc camerele şi obiectele de uz casnic, remarcă Jennifer, mai mult fermecată decât tulburată, spre dezamăgirea lui Meltish.

Ted veni cu o tavă încărcată cu ceşti şi căni.

— Bob aduce mâncarea… deşi nu cred că mai vrea cineva să mănânce.

Se uită cu o vagă undă de reproş la Meltish şi la pozele din mâna lui; speranţa că seara va lua un curs mai festiv i se nărui, cel puţin pentru moment.

Se auzi un ţipăt, însă atât de slab, că trebuie să fi fost imaginaţia lui Meltish. Însă fusese real, pentru că îl sesizaseră şi ceilalţi. Un pescăruş, spuse Phyllis. Sau un beţiv, adăugă Ted. Vin de la cârciuma Lumina Mării, la un kilometru mai jos, pe coastă, şi se rătăcesc. Fui, făcu Claire, uşurată, făcându-şi vânt cu mâna peste faţă. Lui Meltish i se păruse că ţipătul venise din casă, o străbătuse de la un capăt la altul, un fel de…

— Bob a pomenit ceva despre un ţipăt, agitaţie… înainte să vină la el puştiul acela.

— A, *asta,* rosti Jennifer şi făcu un gest de ignorare. A fost una dintre invitate. Obosită şi nevricoasă, cum se zice. Tipic pentru adulţi, să se facă de râs. Beau şi joacă cărţi, în timp ce copiii îşi găsesc de lucru. Mama zicea că o prietenă s-a pus pe plâns pentru o nimica toată.

— De fapt, n-a fost chiar aşa.

Ted se uită lung la ceştile şi farfurioarele pe care încetă să le mute de pe tavă pe măsuţa de cafea. Pedanteria era, cu siguranţă, punctul lui slab; vorbise prea devreme şi nimeni, cu atât mai puţin Meltish, nu avea de gând să susţină că nu l-a auzit.

— Aha, se-ngroaşă treaba, interveni Ian, şi râse pe înfundate.

Meltish ar fi vrut ca Jennifer să-l pună iar la punct cu privirea săgetătoare pe care demonstrase deja că e capabilă s-o arunce. Ted se uită prudent la uşă.

— Dacă părinţii lui Bob l-au pus şi pe el la curent, mie nu mi-a spus.

Se uită la Jennifer, neştiind dacă să continue sau nu.

— Nu sunt convins că e bine să-i zicem… e clar că are prea multă imaginaţie şi-i face rău. N-a dormit prea bine noaptea trecută. Phyllis şi cu mine l-am auzit cum se foieşte dintr-o parte într-alta. Tata mi-a spus adevărul numai cu puţin timp înainte de a muri. Vorbeam despre întâmplarea aceea faimoasă. Tata a pomenit despre asta în treacăt. S-a arătat surprins că nu ştiam…

— Ted! strigă Jennifer, nerăbdătoare şi enervată de divagaţiile lui.

Nu se aşteptase la dezvăluiri din partea lui şi avea de gând să-i ceară socoteală că-şi ţinuse în ignoranţă propria soră, ziaristă în toată puterea cuvântului, într-o chestiune atât de intimă pentru amândoi. Dar lăsă muştruluiala pe mai târziu.

— Da, Ted, treci odată la subiect, zise şi Phyllis, cu voce calmă, dar ameninţătoare.

Faptul că nici soţia lui nu ştia nimic era mai grav. Bietul bărbat, hărţuit de nevastă şi de soră… Meltish găsi loc printre gândurile sale să-şi dea seama că el nu are nici una,nici alta.

— O să mă grăbesc, trebuie să se întoarcă dintr-o clipă într-alta, rosti Ted.

Trase aer adânc în piept. „Acum ori niciodată”, parcă voi să spună.

— În timp ce noi eram prinşi cu de-a v-aţi ascunselea, părinţii noştri jucau fericiţi cărţi. Asta până când bunica şi-a scos placa de spiritism. De la moartea bunicului, vizita un mediu şi participase la câteva şedinţe. Mama şi tata sperau că e o fază trecătoare. În orice caz, i-au dat voie să se joace în seara aceea… o lipsă de înţelepciune, cum s-a dovedit mai târziu.

Meltish începu să fie atent. Ted părea foarte stânjenit.

— Cineva a făcut o glumă. Vinovatul n-a recunoscut. O farsă de prost gust, ţinând cont de sensibilităţile bunicii. Deşi sunt de partea oricui crede că trebuie să loveşti în ocultism. Ei bine, cineva – aşa zicea tata – a făcut paharul să scrie cuvintele „sub masă”.

Uşor afectat, Ted îşi prinse puntea nasului între degetul mare şi arătător.

— Probabil aceeaşi persoană care a stins lumânările. Da… până acolo s-a ajuns. Se pare că, pe întuneric, lucrurile au luat-o razna.

— Şi a făcut-o cineva? vru să afle Meltish.

— Ce anume? întrebă Ted întristat.

— Înainte de a se stinge lumânările, s-a uitat cineva sub masă?

Ted oftă la absurdul întâmplării pe care trebuia s-o povestească.

— Da, cică s-ar fi uitat bunica.

— Oare să îndrăznesc să întreb…?

— Mai târziu, când s-a calmat, ne-a spus că i s-a părut că vede un copil, rosti Ted repede, hotărât să termine odată cu aiurelile dezgustătoare pe care se pomeni obligat să le împărtăşească. Bineînţeles, nu fusese niciun copil. Toţi au fost verificaţi, după ce i-au scos din ascunzători – întâmplător, niciunul nu se pitise în sufragerie. Numai Bob lipsea.

Ted îşi împleti mâinile la piept şi coborî privirea, nevrând să se uite în ochii nimănui.

— Poate bunica s-a gândit că aţi eliberat un spirit, sugeră Meltish întrebător.

— Aşa ceva ai putea crede *tu,* replică Ted, uitându-se la el de sus, pe deasupra unor ochelari invizibili în formă de semilună.

— Aşa ceva ar putea crede oricine, interveni Jennifer,

ofensată în locul lui Meltish.

Greu de spus dacă râsul stânjenit al lui Claire şi Ian era o reacţie la atmosfera tensionată sau la teoria eliberării spiritului, emisă de Meltish. Ceştile de cafea abureau neatinse.

— Mă întreb unde s-o fi dus Bob, zise Ted, cu glas limpede, posac.

Se ridică şi ieşi din cameră. Ian vru să vadă fotografiile şi Meltish i le înmână, comentând, mai mult de dragul conversaţiei:

— Bob e foarte talentat…

Ar fi vrut ca Bob să se întoarcă mai repede, ca să-l chestioneze. Deşi n-ar fi avut nevoie de prea multă intuiţie ca să-i descopere sursa de inspiraţie.

— Are o groază de admiratori „la antipod”, remarcă Phyllis.

După tonul cu care vorbise, nu era nici pe departe o recomandare. În timp ce Ian studia fotografiile, pe faţa lui se citi o lipsă de înţelegere frizând dezgustul. I le dădu lui Claire fără să zăbovească asupra niciuneia. Phyllis trecu la tonul de bârfă:

— Bineînţeles că totul s-a petrecut în ceasul al doisprezecelea.

Meltish răspunse monosilabic când Jennifer se hotărî să-i relateze întâlnirea ei cu cei care urmăresc OZN-uri în inima Depresiunii Bowland, la sfârşitul săptămânii trecute. Era mai atent la Phyllis, care se lansase în povestea vieţii lui Bob. A început atât de bine. Şi-a luat diploma cu brio, şi-a găsit o slujbă în domeniul editorial. S-a însurat cu o fată superbă, după cum zicea lumea. Pe urmă a dat cu piciorul la tot. Băutura, am auzit noi pe-aici. Şi-a pierdut slujba, şi-a pierdut soţia superbă. *Câte* griji pe capul părinţilor săi.

— Citind printre rânduri, continuă Phyllis cu glas scăzut, credem că a suferit o depresie nervoasă.

Acum, că-i scăpase şi informaţia asta, reveni la tonul normal, privind spre uşa deschisă din hol, parcă suspectând că Bob trage cu urechea prin apropiere.

— Pe urmă am auzit că face fotografiile astea… *neobişnuite. Şi* e plătit gras pentru ele.

Îşi curăţă poala de fărâmături imaginare. Ian şi Claire citiră pe faţa ei expresia de „nu spun mai multe, deşi *aş putea”.*

— Eu nu le prea pricep, dar am auzit că chestiile astea moderne nici nu-s făcute să fie înţelese, interveni Ian, şi luă

fotografiile de la Claire.

Le privise destul şi hotărî că îi ajungea şi ei cât văzuse din ele.

Ted se întoarse în cameră.

— Probabil că s-a dus sus, zise el, după ce căutase zadarnic la parter. Bob? strigă, vocea lui răsunând pe scară.

— Poate că s-a întins, sugeră Claire. A fost o masă bogată.

— De-abia a pus gura pe mâncare, comentă Phyllis, ascultând cum îşi târăşte soţul ei paşii pe treptele de lemn.

— E o casă mare, s-o fi rătăcit, rosti Ian sarcastic.

Jennifer începu să răsfoiască ostentativ revista *Casa şi grădina,* dar în curând ascultă şi ea concentrată, alături de ceilalţi.

Peste cinci minute, Ted apăru din nou, încruntat.

— Nu-i sus. Doar nu crezi că… adăugă el către Jennifer, în şoaptă.

— Ce să nu cred? replică ea dur, frunzărind în grabă ultimele pagini ale revistei înainte de-a o lăsa deoparte.

Că ar repeta scenariul vechi de zeci de ani, vrusese fratele ei să spună, ştia şi ea.

— Bineînţeles că n-ar face-o.

Deşi Bob nu era genul şi, după cum o dovedea seara aceea, nici nu avea dispoziţia pentru o asemenea farsă neruşinată, siguranţa lui Jennifer i se păru deplasată lui Meltish. Existase un copil şi un abis de treizeci de ani, dospit în aluatul câtorva amănunte biografice. Bob se întoarce, masiv, dezlânat, când sobru, când agitat. Oare gluma avea şi o faţetă deplasată?

Evident neimpresionată de eforturile lui Ted şi mormăind că Bob trebuie să fie *pe undeva,* Phyllis ieşi din camera de zi. Soţul ei o urmă, umflându-şi obrajii. Jennifer plecă şi ea. Pe hol se ţinu un consiliu de familie în şoaptă. Ted spuse că maşina închiriată de Bob nu părăsise aleea. El avea să verifice grădina din faţă şi cea din spatele casei. Uşa din faţă se deschise şi Meltish simţi cum pătrunde o masă mare de aer rece. Prin fereastră se auzi zgomot de sticlă presată, ca şi cum cineva ar fi apăsat-o cu mâinile. Phyllis şi Jennifer îl strigau pe Bob la etaj.

Nefiind invitat să ajute la căutarea lui şi simţind că ar fi nepotrivit să-şi ofere sprijinul în momentele acelea, frustrat şi agitat, Meltish, rămase în cameră cu Ian şi Claire. Oare să fi plecat Bob într-o plimbare pe alee? se întrebă Claire. E o beznă să-ţi bagi degetele în ochi acolo, răspunse Ian. Şi periculos, dacă

a intrat în mlaştina sărată. Meltish se duse la fereastră şi ridică draperia. Vântul izbi stropi de ploaie în modelele spectrale de pe geam.

Jennifer se întoarse cu ochii mari, urmată de Phyllis. Verificaseră încă o dată camerele, inclusiv pe cele din pod, îi anunţă cea din urmă. Meltish deveni mai conştient de obiectele din jur – canapeaua, fotoliile, bufetul, vitrina cu porţelanuri, rafturile cu cărţi, televizorul, pomul de Crăciun –, de umbrele prea întunecate dintre ele. O cameră cu prea multă mobilă, care aminteşte de un pod. Influenţa povestirii deprimante a lui Bob, efectul fotografiilor sale ciudate? Tovarăşii lui Meltish din camera de zi semănau cu nişte cuvinte familiare, care, dacă te uitai prea mult la ele, deveneau bizare, exotice. Gura şi ochii lui Claire aduceau prea mult cu ai unui şoarece. Faţa lui Ian părea sculptată. Aşezată în scaun, Phyllis arăta ca o pâine care se coace în cuptor. Jennifer era o păpuşă cu dinţi şi ochi adevăraţi. Meltish îşi alungă fantezia. Nu erau decât nişte oameni obişnuiţi, care cugetau îngrijoraţi la misterul din mijlocul lor. Pentru că nu lua parte la conversaţie, el reacţionă primul.

— Ascultaţi, şopti.

Ropote de ploaie? Să fie ploaia, se rugă el în gând. Ceilalţi discutau agitaţi în continuare.

— Linişte, ceru, căci niciunul nu tăcea.

Se făcu linişte. Toată lumea asculta. Lucrurile parcă ascultau şi ele. Mugetul vântului şi al ploii, neîntrerupt de-a lungul serii, se oprise. Afară încetă orice zgomot, ca şi cum casa ar fi fost înconjurată de o clădire mai mare.

Liniştea nu dură mult. Un cor de gemete răsună şi se stinse. Toţi se uitară la uşă, deschisă câţiva centimetri. Nimeni nu merse s-o închidă. O succesiune de pârâituri prelungi se infiltrară în casă. Nimeni nu ni se va alătura, insistă Meltish pentru sine. Poate că încheieturile de lemn ale treptelor reacţionau la contactul dintre aerul cald din casă şi curentul rece venit de afară. O pală de vânt deschise larg uşa. Flăcările din şemineu fâlfâiră.

Pomul de Crăciun tremură, de parcă s-ar fi trezit la viaţă. Ceilalţi se ridicaseră în picioare, ca şi cum s-ar fi înălţat din abisurile de umbre dintre mobile. Pe urmă vântul pătrunse în casă, împinse uşa cu nouăzeci de grade şi o trânti cu o forţă teribilă.

— Ted ar fi trebuit să închidă uşa de la intrare după el, spuse Phyllis.

Porni spre uşă, cuprinzându-şi gâtul cu degetele.

— Mă duc eu s-o închid, se oferi Meltish.

Şovăi lângă uşa camerei de zi; părea că se înclină, provocându-l s-o deschidă, indiferent de ce se afla în spatele ei. Îşi încordă auzul. Să fie voci prinse într-o discuţie aprinsă despre ce să facă mai departe? Fâlfâiri… O carte de telefon răsfoită de un curent puternic? Petrecuse optsprezece luni punând întrebări şi primind răspunsuri nesatisfăcătoare. Acum îl cuprinse euforia, simţurile lui se contopiră într-un tunet înăbuşit. Un răspuns… dacă l-ar fi avut, nimic altceva n-ar fi contat.

Clanţa cobora în smucituri scurte, tot mai ferme. O să-i dea o mână de ajutor. Întinse mâna. Fu şocat de tremurul ei. Prinse clanţa, o apăsă în jos cu forţă şi trase.

Ted se împiedică, mai să cadă în braţele lui. Surpriza şi furia i se citiră pe chip, gata să-l ia la rost: „Ce naiba crezi că faci?” Ceilalţi îi aruncară lui Meltish priviri ciudate, de parcă faptul că deschisese uşa cu atâta ceremonie fusese o întrerupere penibilă – nu era momentul pentru scene melodramatice. Parcă nici nu trăiseră clipa de groază nepământească, palpabilă. Meltish se simţi trădat, descurajat. Ieşi în coridor; nicio faţă diafană nu se holba înmărmurită la el printre barele balustradei.

— Nimic? se interesă Jennifer.

Nu, aproape că îi răspunse Meltish, dar ea i se adresase lui Ted, care se întreba cu glas tare dacă nu e cazul să cheme poliţia. Şi, în momentul în care vor ajunge aici poliţiştii, Bob îşi va face apariţia cu un zâmbet larg, spuse Ian, cu un zâmbet ţeapăn, ca să-şi demonstreze punctul de vedere. Nu pentru multă vreme, replică Phyllis, bosumflată. Mai dă-i… zece minute, Ted, îl sfătui Jennifer. Ce părere ai, Peter?

— Mi se pare logic, zise el, întors în cameră.

Mai logic decât simţea. Merita să fie ignorat de ceilalţi, prinşi în discuţia lor nelămuritoare.

Discuţia şoptită trebuie să fi fost, în egală măsură, rodul imaginaţiei sale suprasolicitate şi al masei de aer pătrunse în casă. Descoperirea lui Bob ar aduce lucrurile înapoi pe tărâmul realului. Dar mai întâi trebuia să-l găsească. Ceilalţi nu-l căutaseră destul de atent – nu se întâmpla pentru prima oară. Va începe cu partea de sus şi se va îndrepta, metodic, spre

parter.

Urcă scările. Ajunse în curând în vârful casei, o clădire mai mică decât edificiul măreţ din povestea lui Bob. Nu-l găsi în niciuna dintre cele două camere din pod; una era un mic birou, cu un calculator şi biblioraft uri, cealaltă, plină cu noi generaţii de vechituri. Nu văzu crose de golf care să semene cu nişte capete fără ochi, niciun pat cu o copaie în el, niciun cal de jucărie sinistru – recuzita obligatorie a podurilor în poveştile de groază. Un lucru premeditat în lista de bizarerii a lui Bob. Oare îşi mai şlefuise povestea, tot spunând-o? Relatarea lui părea acum prea „pusă la punct”, prea lucrată. Conţinea elemente reale, cel puţin în ce priveşte jocul de-a v-aţi ascunselea, şifonierul şi, posibil, copilul misterios, transformate ulterior într-o istorioară amuzantă pentru petreceri. Ideală pentru Crăciun, deşi Ian o nimerise la fix când îi ironizase finalul „cam subţire”. Dacă te gândeşti bine, somnul, starea de inconştienţă prelungită, acea semimoarte nu prea ţin. Însă, până la deznodământ, povestea fusese destul de înfricoşătoare ca să pregătească terenul pentru momentele când faptele povestirii sale începeau să se reflecte în realitate. Meltish se dispreţui puţin pentru tremurul său, pentru groaza penetrantă, pentru faptul că-şi văzuse tovarăşii cu o grotescă înfăţişare, ca atunci când cuvinte mai mult decât familiare îţi par dintr-odată ciudate şi necunoscute.

Ajuns la următorul etaj inferior, cercetă dormitoarele. Poate că Bob, când mohorât, când vioi, juca teatru. Oare Jennifer era şi ea implicată, Meltish fiind ţinta principală şi naivă a farsei lor? Oare, cu un minut înainte, Bob şi Ted complotaseră pe coridor? Nu, întindea cam tare coarda credibilităţii; Ted era prea lipsit de umor şi prea raţional ca să sprijine asemenea pozne. Nu exista nicio alianţă profană. Bob controla situaţia. Când avea de gând să-i pună capăt? Dacă era suficient de naiv ca să se aştepte la aplauze, şi nu la roşii putrede, atunci îl aştepta cu siguranţă o trezire deloc agreabilă. Căuta să atragă atenţia. Din când în când, îi plăcea să se ascundă, să provoace haos şi nedumerire. Să participe la propria înmormântare, simţindu-se viu, ceilalţi crezându-l absent dintre ei.

Într-o cămăruţă din spatele casei, mobilată cu zgârcenie, capul lui Meltish începu să se învârtă şi ameţi când se uită în jos, într-un hău de trei decenii. Se aşeză pe pat şi cercetă odaia cu

privirea.

Modelul complicat al diferitelor varietăţi de lemn îl convinse că avea în faţă şifonierul în care se ascunsese Bob. Era ameninţător şi fantastic într-un fel imposibil de definit – un portal spre altă lume.

Se ridică şi merse lângă el. Descoperi, nu fără uimire, că era palpabil, ocupa un spaţiu real. Putea trage de ambele uşi late, prinse în balamale ruginite. Totuşi, piesa de mobilier părea în afara timpului. Strigă „Bob, eşti aici?”, dar hainele atârnate îi înăbuşiră întrebarea. Nu răsări niciun cap care să-i strige înapoi:

„Te-am păcălit!”, zâmbind larg. Însă şifonierul iradia de semnificaţie; încă nu avea de gând să plece de lângă el.

Întinse mâna spre îmbrăcămintea decolorată şi greu de identificat; nu găsi panoul din spate, ascuns în beznă. Păşi înăuntru; fundul părea destul de solid să-l susţină. Împinse hainele care foşneau moi până când ajunse în spatele lor, într-un spaţiu mai mult decât potrivit pentru a-l primi. Auzise de şifonierele încăpătoare ale starurilor de cinema; acesta părea să fie unul. Deşi ţinea braţele întinse, tot nu-i vedea şi nu-i atingea spatele din cauza zidului de haine. Bob nu se afla acolo – era limpede –, însă Meltish da. Şi-o căuta cu lumânarea. Ce ridicol! Ce absurd, să se pomenească în rolul lui Sherlock Holmes, într-o farsă jucată într-un dormitor, în care el era singurul actor şi nimeni nu râdea. E vremea să plece. Se răsuci în loc. Şi mai întuneric, fără îndoială. Dispăruseră dârele de lumină de deasupra şi dedesubtul barierei de haine. Cineva, o persoană băgăcioasă, stinsese lumina în cameră. Hai, Meltish, îşi zise el, pentru Dumnezeu, doar nu ţi-ai pierdut simţul de orientare într-un şifonier. Se răsuci încă o dată şi încă o dată, şi pătrunse, copleşit şi tremurând, în neantul cavernos în care evadase mantra lui liniştitoare. Nu, refuza să accepte aşa ceva. Nu era copil, doar gândea, nu-i aşa? Frica nu-i dădea pace, deşi simţea că binevoise să iasă la iveală numai puţin, tachinându-l pe moment, dar gata să-i invadeze fiecare celulă din corp şi să-i anihileze orice gând sau senzaţie. Ţipă, dar nu auzi nimic.

O singură senzaţie îi era permisă – o apăsare, o greutate, de parcă o mânuţă căuta să-şi facă loc în mâna lui. Mai bine decât nimic, îi veni un gând în vâltoarea terorii. Nu se mai simţea fără trup. Zări o lumină frântă deasupra capului, un mic stâlp strălucitor. Destul să-şi reia existenţa ca Peter Meltish, cu un

trecut pe jumătate cunoscut şi un viitor pe care, preţ de câteva clipe, întunericul ameninţase să i-l fure. Mâna aceea care părea să-l conducă… o tovărăşie fabricată de mintea lui, nu avea nevoie de ea. Fugi spre stâlpul de lumină albastră palidă, se auzi strigând în timp ce lovea lespezile întunecoase dintr-o parte şi din cealaltă, alungându-le.

Reveni în cameră, împiedicându-se. Da, cineva, poate chiar Bob, stinsese *într-adevăr* lumina. Coşmarul lui, trăit cu ochii deschişi, se estompa, mintea i se vindeca de panica aceea infantilă. Bob avea de dat socoteală pentru mai multe. Afară, o lumină stranie, şerpi groşi de ceaţă strălucitoare, unduindu-se cu repeziciune.

La ieşirea din cameră, surprinse în oglinda măsuţei de toaletă o stafie plecând în acelaşi timp – el însuşi, cu păr metalic, cu chip cenuşiu, ca zorile. Pe palier, se opri să asculte. O linişte mai grea decât aerul umplea casa. Se uită în sus, de-a lungul scărilor înguste care duceau la etaj, ascultă o clipă, apoi coborî treptele.

Holul era neluminat, cu excepţia luminii albe sporadice care pătrundea prin ochiurile de geam ale uşii de la intrare. Scrinul de stejar semăna cu un sarcofag. Ceva era în neregulă cu oglinda ovală din coridor, pentru că nu-şi văzu imaginea pe suprafaţa înceţoşată. Cuierul, despovărat de haine, semăna cu un schelet. Înseamnă că trebuie să fi plecat toţi din casă în căutarea lui Bob şi consideraseră potrivit să stângă toate luminile, în loc să lase casa pe post de far în timpul nopţii. Chiar toţi să fi plecat? Doi sau trei rămăseseră – îi auzea murmurând în spatele uşii închise a camerei de zi. Însă nu-i alungară confuzia. Nu se aprinse lumina când învârti comutatorul din hol. Se duse la uşă. Acum auzea şi alte sunete, pe lângă murmure: ciripituri, fluierături joase, râsete înfundate, de parcă proprietarii se ascundeau şi nu erau în stare să tacă din cauza emoţiei. Sau lăsaseră cumva televizorul aprins pe întuneric?

Din spatele lui veni alt sunet înfundat. Semăna cu un scâncet, dar nu era. Se întoarse cu faţa către uşa de sub scări. Nu conta cine scâncea, era mai uşor să-i facă faţă lui decât celor din cameră. Deschise uşa.

Un spaţiu închis, un pod în neorânduială, cu dimensiuni reduse în timp, prăbuşit la parter. Zări cu greutate, ca printr-o apă murdară, un aspirator, o mătură, un mop şi o găleată, o grămadă de pantofi uzaţi, fără şireturi, rafturi cu lichide pentru

finisat şi curăţat. De cuiere atârnau salopete şi haine de casă.

În spate, o stafie într-un cearşaf, străpunsă cu mătura şi mopul; o mişcare înăuntru-în afară, în locul în care ar fi trebuit să fie gura. Pătată de vopsea. O margine prinsă de o mână mare, cu încheieturile albe de strânsoare. Mai jos, contururi de picioare în pantofi maro largi. Jennifer şi Ted îşi vor trage palme că nu s-au gândit să cerceteze şi locul ăsta.

— Bob? Sunt eu, Peter. Peter Meltish.

Circumstanţele impuneau familiaritatea liniştitoare a prenumelui. Dar vorbele nu sunară bine, ci artificiale… Totul era artificial, până şi pantofii din picioarele lui, costumul maro care-l strângea la umeri, casa însăşi, tot mai apăsătoare din cauza sunetelor din camera de zi pe care, era convins, cineva urmărea ca el să le audă.

Umerii nu mai tremurară atât de tare.

— Pleacă, rosti Bob cu glas răguşit. Găseşte-ţi locul tău.

Păşind cu băgare de seamă, Meltish întinse mâna şi-o puse pe umărul lui Bob. Acesta se scutură violent, ca prins de o insectă cu picioarele. Părea că vrea să-şi micşoreze trupul mătăhălos.

Nu se prefăcea. Trecea, probabil, printr-o depresie nervoasă. Meltish n-ar fi trebuit să se îndoiască de el niciodată. Bob căutase necazul cu lumânarea când vrusese să retrăiască întâmplările în locul în care se petrecuseră. Nu cumva, ajutându-l pe Ted şi rămas singur în bucătărie, o experienţă, poate o nouă amintire, îl tentase să exploreze casa încă o dată? Obiectivitatea raţională fusese perturbată de… ce anume? Se comprimaseră anii până la o clipă de groază în afara timpului? Se afla într-o altă casă, în care sunetele din spatele uşilor înspăimântau şi ameninţau? Meltish înţelegea prin ce trece Bob. Frământarea lui creştea din cauza corului de sunete bizare din camera de zi. Trebuia să fie televizorul… dar cui îi ardea să se uite la televizor în asemenea momente?

— N-ai de ce să te temi, Bob, spuse el, alarmat de lipsa de convingere din propriul glas. Te aşteaptă cu toţii în camera de zi.

— *Ştiu* cine e în camera de zi…

O undă de regret nemărginit era în vocea încordată. Un oftat cutremurător, disperat.

Meltish recunoscu în sinea lui că nu e în stare să readucă la realitate un bărbat transformat într-un copil înfricoşat. Avea

nevoie de ajutor. Era mai mult problema lui Jennifer şi a lui Ted decât a lui, dar îi venea extrem de greu să ceară sprijinul celor din camera de zi.

— Pleacă. Închide uşa, şuieră Bob.

Uşa camerei de zi era ameninţătoare; chipuri ovoide, lipsite de trăsături înotau în vârtejul texturii lemnoase. În spatele lui Peter, uşa camerei de sub trepte se închise cu zgomot.

Dacă mai ezită mult, va ajunge la fel de nenorocit ca bietul Bob. Era tot mai neliniştit, avea senzaţia de nod în stomac – nu de nod, de molii, de viermi isterici sau de Dumnezeu ştie ce altceva.

Bătu în uşă. De trei ori, şi atât de puternic, deşi nu intenţionase, ca şi cum ar fi avut încheieturile degetelor îmbrăcate în fier. Oare de ce a considerat potrivit să bată? Nu avea nevoie de invitaţie ca să treacă pragul camerei şi să se alăture din nou celor pe care-i părăsise, *aparent*, doar cu câteva ore înainte. Sunetele, ţipetele de animale sălbatice, distorsionate de echipament electronic, încetară. Televizorul – ori era stins, ori volumul era dat la minimum. Deci l-au auzit bătând, nici n-ar fi avut cum să nu-l audă, şi erau alarmaţi pe bună dreptate. Apăsă clanţa şi împinse uşa.

Stăteau pe întuneric, în jurul flăcărilor alb-şuierătoare ale şemineului. Lumina albă agitată din spatele ferestrelor neacoperite de draperii nu reuşea să se strecoare înăuntru. I se opriră în gât cuvintele care ar fi convins umbrele întunecate ale capetelor să se întoarcă şi să-i răspundă, să nu mai fie prea mari sau prea mici, ici o ureche întinsă, colo un nas lunguieţ, strâmbându-se ca râma în cârlig. Un bâzâit de ventilator în spatele unei siluete, o ceaţă în spatele lui, ca nişte aripi de libelulă. Mai erau şi alţii, deloc ascunşi printre mobile.

Un copilaş se juca periculos de aproape de flăcările albe. Observase cu întârziere privirile fixe ale adulţilor care, într-un sfârşit, catadicsiră să-l bage în seamă pe Meltish cel cuprins de tremur. Copilaşul avea păr negru pe fondul alb al focului. Purta un soi de pălărie cu moţuri lăsate, ca nişte coarne curbate.

Meltish închise uşa. Nodul din stomac începu să se mişte, o masă leneşă de teamă, captivă în trupul său.

Intră. Pe masa dreptunghiulară lungă, un pahar aşezat cu fundul în sus stătea în mijlocul unei cerc din litere de scrabble ca nişte bucăţi de oase şlefuite. Oare placa de spiritism de la

Crăciunul acela fusese şi ea improvizată, ca aceasta de acum? Erau obiectele exact aceleaşi de atunci, reordonate pentru a îndrepta răul făcut mai demult? Poate că dăduse peste calea de a aduce înapoi casa de care aparţinea cu adevărat, în care cei vii se frământau din cauza unei duble dispariţii.

Se aşeză la masă. Literele şi paharul stăteau la locul lor, pregătite pentru el. Se agăţă de convingerea că îi voia cineva binele în acest loc întunecos, în care un perete subţire era tot ceea ce îl separa de amalgamul de zgomote care întreceau natura în cele mai crude şi mai străine porniri ale ei.

Atinse paharul cu degetele tremurânde ale mâinii drepte. Începu să se mişte imediat, întâi la F, apoi la U, apoi la G. Nu zăbovi – I – pe niciuna – A – dintre litere – S – deplasându-se – C – fără ezitare – U – prin axa – N – centrală, la D, în curbe – E – ferme – T. După ce atinse litera E, reveni în centru şi rămase pe loc.

Meltish se ridică, deranjând scaunele. FUGI ASCUNDE-TE. Îşi subliniase el, inconştient, ceea ce trebuia să facă? Zgomotele din camera de zi – ciripituri, şuierături, zumzete – se intensificară, confirmându-i bănuiala. Corpul său vibra în valuri ca scuturat de hohote mute, poate se pregătea să-şi crească aripi. Poate că ştia deja ce avea să urmeze. Foarte curând, află. Dintre sunetele animalice din camera vecină, o voce ieşi în evidenţă. Fiecare rostire a ei era un singur cuvânt neinteligibil, un şuierat de cuţit spintecând pânza, aşa că nu-şi dădu seama imediat că vocea număra. Iar sunetele haotice din jurul ei răsunau într-un ritm sacadat. Deci *şi ele* numărau. *Nu-i cinstit,* se tângui în sinea lui. N-ar trebui să se întâmple aşa. Unul singur numără, *ceilalţi* se ascund.

Dar el se ruga să nu se încheie numărătoarea, în timp ce alerga pe interminabilele scări de-abia vizibile, printr-un şir nesfârşit de camere în care numai umbrele se ofereau să-l ascundă. Curând, camerele dispărură, iar alergarea se transformă în mers cu paşi greoi pe o apă neagră.

Apoi numărătoarea, care nu scăzu nicio clipă în volum, de parcă, în ciuda eforturilor sale, nu se depărtase de ea decât foarte puţin, se opri. Tăcere, ascultare. Doamne, fă să nu se termine, o imploră Meltish pe zeitatea pe care o luase atâta vreme în derâdere. Dorinţa lui fierbinte fu ignorată. Nicio fereastră, niciun perete în beznă. O casă fără margini, pe care

să o cerceteze. Cu toate acestea, trebuia să fugă, cel puţin credea că fuge prin casa nevăzută, doar auzită, adăugând scârţâieli şi oftaturi la miriadele de ţipete şi strigăte şi urlete triumfătoare ale locuitorilor ei, care o străbăteau în mare grabă.

Am Devenit Rea

.

Persefona Şi Prinţul Se Întâlnesc La Un Pahar

Jeannine Hall Gailey

Anul trecut recomandam volumul Jeanninei Hall Gailey *Female Comic Book Superheroes,* numindu-l „o serie de reinterpretări şi întorsături nostime şi pedante ale eroilor eponimi şi ale complicatelor lor vieţi”. Noua sa carte, *Becoming the Villainess,* din care am ales aceste două poezii, este chiar mai bună. Amintind de *The World’s Wife* a lui Carol Ann Duffy, poemele sunt reluări mitice, diabolice, ale poveştilor originare despre personaje feminine. Poemele lui Gailey au apărut printre altele în *The Iowa Review, The Columbia Poetry Review* şi *Verse Daily.* Locuieşte în apropiere de Seattle împreună cu soţul ei.

K.L. & G.G.

Am devenit rea

O fată – cu codiţe, singuratică – hoinăreşte prin pădure
pe unde pândesc lupii şi leii.
Fata le dă caramele din buzunarele rochiţei ei de hârtie.
Ei o urmează ca nişte câini.

În fiecare zi ea ţese douăsprezece cămăşi de aur pentru doisprezece fraţi,
douăsprezece perechi de papuci, douăsprezece armuri din zale de aur.
Adoarme pe sub măslini, implorând mântuirea.
În visele ei pescăruşii zboară în cercuri, chemând-o pe nume.

Pentru un secol a fost transformată într-o pasăre de aur,
închisă într-o colivie în castelul vrăjitoarei.
Fraţii ei s-au prefăcut în piatră. Nu-i poate salva,
indiferent câte vrăjitoare ar arde pe rug.

Plânge cu lacrimi pe care nimeni nu le aude,
dar care se prefac în rubine când ating pământul.
Ridică mâna în calea luminii
şi i se preface în aripă cu pene.

Învaţă cântecele graurilor, peruşilor, fazanilor.
Se avântă şi mai mult prin pădure.
Vorbeşte despre cei doisprezece fraţi de piatră.
Se află acolo un dragon cuibărit peste ouăle sale. Şi o prinţesă

care e şi pisică albă, şi un căţeluş
pe care îl poartă într-o coajă de alună.
Se împrieteneşte cu un elan înţelept.
Toţi sunt de partea ei. Acum pare improbabil

să se mai întoarcă vreodată acasă, să-şi amintească
ceea ce era, mama şi tatăl ei, promisiunile.
Va adopta un nou costum,
făcut într-un castel de vrăjitoare,

poate va ademeni tineri prinţi şi prinţese,
să-i vindece suferinţele –
singurătatea, măreţia,
felul cum inima ei s-a prefăcut în piatră.

Persefona şi prinţul se întâlnesc la un pahar

Întâi m-am gândit: Tati?
strângând din ochi în penumbră atunci când i-am zărit chipul,
cum stătea singur la bar.
Atâtea asemănări cu poza
pe care mama o păstrează pe şemineu,
acea falcă pătrată, acei ochi cenuşii şi reci.

Surâsul lui răpitor m-a făcut să mă retrag,
ca şi felul în care mă trata ca pe un adult.
Mi-a adus cocteiluri,
şoapte de rodie pe fundul paharului.
(Câte? Patru? Cinci? Şase?)
Am râs, am tot râs, cu toate că el nu glumea.

Dar dacă, la finalul acestei poveşti,
cu un inel pe deget şi un castel în grijă,

voi descoperi că prinţul meu
nu are nimic altceva al său decât bezna?
Ştiam ce fac.
Eram pregătită pentru un lung dans cu moartea.

Licoarea Nopţii
Jeffrey Ford

Cele mai recente cărţi ale lui Jeffrey Ford sunt romanul *The Girl in the Glass,* distins cu Premiului Edgar, şi a doua sa culegere de povestiri, *The Empire of Ice Cream,* în care se găseşte şi una dintre cele mai bune nuvele ale anului, *Botch Town.* A câştigat premiile Nebula, Fountain şi World Fantasy, precum şi Grand Prix de l'Imaginaire. Ford a anunţat că lucrează la un nou roman, *The Shadow Year,* şi la cea de-a treia sa culegere de povestiri, intitulată *The Night Whiskey.* Locuieşte în New Jersey şi predă compoziţie şi literatură la Brookdale Community College. Povestirea *Licoarea nopţii* a fost publicată iniţial în antologia *Salon Fantastique,* editată de Ellen Datlow şi Terri Windling.

K.L. G.G.

Cât a fost vara de lungă, în serile de miercuri şi vineri, după ce-mi isprăveam munca la benzinărie, exersam, cu bătrânul Witzer uitându-se peste umărul meu. Când azvârleam o păpuşă rostogolindu-se perfect pe stiva de saltele din remorca furgonetei sale, horcăia de parcă-şi dădea duhul (cred că râdea) şi mă lovea peste spate, dar când vreuna cădea anapoda, lovea cadrul metalic al remorcii sau zbura de-a dreptul alandala şi sfârşea răşchirată pe pământ, Witzer scuipa tutun şi zicea, invariabil, fie „Ai stropşit-o”, fie „Ai făcut-o fleaşcă”. Era un profesor răbdător, niciodată repezit, niciodată ridicând glasul ori manifestând cea mai vagă exasperare în faţa greşelilor mele. După ce trânteam ultima dintre cele opt păpuşi, aşezate de noi dinainte pe crengile de jos ale copacilor de la marginea orăşelului, deschidea un mic răcitor pe care îl avea în cabina camionetei şi aducea o bere pentru el şi una pentru mine.

— Azi te-ai descurcat bine, băiete, spunea el, indiferent dacă era adevărat sau nu, şi stăteam în camionetă, cu geamurile deschise, mai tot timpul în tăcere, privind semnalele licuricilor în întunericul care se lăsa.

Vorba bătrânului, „să arunci oameni băuţi e o artă”. Principalele unelte ale meşteşugului erau trei prăjini lungi de bambus – una de trei metri, una de cinci şi una de şapte. Aveau câte o minge de cauciuc ataşată la un capăt, înfăşurată în piele

de antilopă şi legată strâns cu şnururi de piele. Prăjinile astea erau numite „căngi”. Alegerea căngii potrivite, în funcţie de înălţimea crengilor pe care era cuibărit omul băut, era esenţială. O cange prea scurtă te obliga să te ridici pe vârfuri, pierzându-ţi precizia, pe când surplusul uneia prea lungi te încurca, făcându-te să te dezechilibrezi. Primul pas era întotdeauna să-ţi acorzi câteva minute ca să evaluezi cu atenţie situaţia. Trebuia să te întrebi: „Cum ar putea cădea acest trup, dacă ar fi să împing mai întâi umerii, spatele sau piciorul stâng?” Bătrânul mă învăţase că, în general, exista o anumită cauzalitate fizică, dar că uneori intuiţia trebuia să domine logica.

— Nu te gândi la ele ca şi cum ar cădea, ci ca şi cum ar zbura, zicea Witzer, şi doar atunci când m-am aflat efectiv acolo, sub bolta copacilor, încercând să nimeresc semnul din mijlocul remorcii, am înţeles ce voia să spună. Mai presus de orice, vrei să cadă, să se răsucească în aer şi să aterizeze direct pe spate, îmi spunea. Asta e o aruncare de zece puncte.

Mai existau şi alte aspecte importante ale acestei munci: poziţionarea camionetei era esenţială, la fel maniera în care erau treziţi, după ce aterizau la loc sigur. Dacă-i deşteptai prin strigăte în urechi, rămâneau năuci o săptămână întreagă, dar, aşa cum făcuseră băştinaşii, ruperea unei crenguţe la câţiva centimetri de urechea lor funcţiona ca o vrajă: o blândă aducere-aminte că viaţa aştepta să fie trăită.

Când vechiul său coleg culegător, domnul Bo Elliott, se prăpădise, consiliul local lăsase în seama lui Witzer găsirea unui înlocuitor. Fusese hotărât să aleagă pe cineva tânăr şi astfel a ajuns la colegiu şi ne-a cercetat cu atenţie pe fiecare dintre noi, cei cincisprezece elevi din clasa terminală. Era o minune că putea vedea ceva prin lentilele groase, zgâriate ale ochelarilor săi şi cu acei ochi mereu saşii, dar, după o lungă chibzuinţă, care a implicat frecatul bărbiei sale ţepoase şi scărpinatul ţestei sale sterpe, m-a selectat pe mine pentru această onoare. O onoare şi era, după cum îmi zisese:

— Ştii asta pentru că nu eşti plătit cu nimic.

M-a asigurat că în mine zace un talent ascuns, pe care îl văzuse ca un nimb de lumini rozalii şi că avea să mă ajute să-l dezvolt pe parcursul verii. Să fii ucenic la Culesul îmbătaţilor era un fel de poziţie înaltă pentru unul aşa de tânăr ca mine şi asta mi-a adus o trecere deosebită în ochii prietenilor şi ai vecinilor

mei, fiindcă însemna că eram iniţiat într-o tradiţie străveche, care data dinainte de perioada când strămoşii noştri s-au stabilit în acel colţ îndepărtat de ţară. Tatăl meu radia de mândrie, mama avea ochii plini de lacrimi, iar prietena mea, Darlene, m-a lăsat să-mi fac de cap cu ea, până la capăt şi mai departe.

Orăşelul nostru era unul dintre acele locuri prin care treci, dar în care nu te opreşti niciodată, mergând să-ţi petreci vacanţa în cine ştie ce parc naţional: la capătul lumii, sus în munţi – un loc unde populaţia este redată în trei cifre pe o tablă la marginea drumului, prima, nu mai mare de patru, iar ultima, tăiată de mână, cu vopsea şi înlocuită dedesubt cu alta de valoare mai mică. Oamenii de acolo semănau în mare măsură cu oamenii de pretutindeni, numai că depărtarea localităţii ne izolase de valul implacabil al schimbării şi de modul de gândire al lumii mai largi. Aveam radiouri, televizoare şi telefoane şi, odată cu pătrunderea lor, tocmai ceea ce ne-au adus ele i-a ademenit pe câţiva dintre noi să ne părăsească. Dar pentru cei care au rămas în Gatchfield, progresul se urnea ca o broască-ţestoasă care trage după ea o ghiulea. Vechile rânduieli rezistau cu mai multă tenacitate decât Relletta Clome, care avea o sută zece ani şi care murise şi fusese readusă la viaţă de doctorul Kvench, de opt ori în zece ani. Aveam obiceiurile şi tradiţiile noastre mărunte, care erau asemenea animalelor exotice din Tasmania, izolate în evoluţia lor spre a deveni cu totul deosebite. Cea mai stranie dintre aceste tradiţii era Culesul Îmbătaţilor.

Culesul avea în centru un mic coacăz bătrân, care, din câte ştiu, nu se mai găseşte nicăieri în lume. Localnicii îl numiseră *vachimi atatsi,* dar, datorită nuanţei sale de negru lucios şi a felului în care se dezvoltă, coloniştii l-au rebotezat Coacăzul morţii. Nu creştea prin lunci sau smârcuri, ca afinii sau murii, nu, acest coacăz răsărea numai din hoiturile parţial descompuse ale animalelor lăsate să zacă acolo unde au murit. Dacă ieşeai la vânătoare în păduri şi dădeai peste, să zicem, un cerb mort, neatins de lupi sau de coioţi, puteai fi sigur că din viscerele putrede ale făpturii decedate va încolţi la un moment dat, înainte de sosirea toamnei, o mică tufă şi că ramurile lungi şi subţiri aveau să fie încărcate de coacăze negre şi zemoase. Fiarele de pradă ştiau cumva că aceste animale moarte aveau în ele seminţele coacăzului, căci, deşi era împotriva naturii lor să nu devoreze o fiinţă căzută, de aceste hoituri nu se apropiau.

Şi nu era vorba numai de animalele sălbatice. Chiar şi cele domestice, moarte pe câmp şi lăsate neatinse, puteau ajunge să slujească drept gazde pentru această plantă-parazit. Asemenea exemple nu erau frecvente, dar eu, unul, le-am văzut cu ochii mei de vreo două ori în tinereţe: un trup în putrefacţie, cu capul poate transformându-se deja în tigvă, iar din pântece, asemenea unei explozii uriaşe, o izbucnire sălbatică de ramuri lungi şi subţiri, încărcate de picuri negri, ca nişte minuscule mărgele, legănându-se în bătaia vântului. Era o privelişte înspăimântătoare de văzut pentru prima dată şi aşa cum l-am auzit pe Lester Bildab, un bărbat care umbla după coacăzele morţii, spunându-i cândva tatălui meu, „oricât de des o văd, tot mă trece un fior pe şira spinării”.

Lester şi fiul lui, un băiat încet la minte din clasa mea, Lester II, ieşeau la fiecare început de august pe câmpuri, prin păduri şi smârcuri, în căutare de animale moarte care găzduiau hidoasa plantă. Bildab învăţase de la tatăl său despre culesul fructelor, aşa cum acesta, la rându-i, învăţase de la părintele său şi tot aşa, până la primii colonişti şi la băştinaşii de la care învăţaseră *aceştia,* la vremea lor. Coacăzele nu pot fi mâncate: te îmbolnăvesc cumplit. Dar pot fi fermentate şi transformate într-o băutură, un fel de rachiu vâscos şi negru care ajunsese să fie numit *Licoarea nopţii* şi care avea, pesemne, cel mai dulce gust din lume. Nu cunoşteam procesul, întrucât doar câţiva aleşi aveau acest privilegiu, dar de la coacăză la pahar ştiam că durează cam o lună. Lester şi fiul său le adunau, alegându-se, de obicei, cu trei sacoşe măricele de băcănie pline. Apoi le duceau la Năluca Oarbă, bar şi bufet, unde le vindeau domnului şi doamnei Bocean, care cunoşteau procedeul de producere a licorii şi păstrau reţeta într-un mic seif cu cifru. Strămoşii noştri primiseră reţeta în dar de la băştinaşii care, la doi ani după asta, fără niciun fel de provocare şi trăind în pace cu coloniştii, au dispărut fără veste, lăsând în urma lor un sat pustiu, pe o insulă din mijlocul mlaştinii… sau cel puţin aşa spune povestea.

Ceremonia legată de această băutură avea loc la Năluca Oarbă, în ultima noapte de sâmbătă a lunii septembrie. Era, de obicei, destinată exclusiv adulţilor şi, astfel, prima şansă de a asista la ea am avut-o în anul în care am devenit ucenicul bătrânului Witzer. Singurele două persoane mai tinere prezente la eveniment în anul acela eram eu şi Lester II. Băiatul lui Bildab

participa de la vârsta de zece ani şi unii presupuneau că devenise nerod din cauză că asistase la aceste întâmplări şi că se aflase în preajma coacăzelor atâta vreme, dar eu îl cunoşteam pe micul Lester de la şcoală, dinainte de asta, şi nu fusese o sfârlează nici pe vremea aceea. Dintre adulţii prezenţi, doar opt gustau efectiv din Licoarea nopţii. Reed şi Samantha Bocean făceau cu schimbul în fiecare an, unul alăturându-se băutorilor, pe când celălalt se ocupa de local. Şi mai erau alţi şapte, aleşi prin tragere la sorţi, care ajungeau să guste cea mai dulce licoare de pe pământ. Şeriful Jolle făcea onorurile extragerii dintr-o pălărie a numelor câştigătorilor, fiindu-i interzis să participe, printr-o ordonanţă locală care data din vremuri străvechi. Cei care nu degustau Licoarea nopţii beau alcool obişnuit, iar la eveniment cântau muzicanţi locali şi se dansa. Din frânturile de discuţii despre aceste sărbători pe care le scăpau adulţii, îmi dădusem seama că era mare tămbălău.

Această băutură locală, neagră ca pana corbului şi vâscoasă ca un sirop de tuse, avea anumite proprietăţi bizare. Cantitatea dintr-un an ajungea cât să umple doar jumătate dintr-o sticlă veche de sfert pe care Samantha Bocean o împodobise cu o etichetă de mână înfăţişând un craniu de cerb cu coacăze pe post de ochi, şi astfel era împărţită cu economie. Fiecare participant primea nu mai mult de trei sferturi dintr-un păhărel, dar era de ajuns. Chiar şi numai aceste câteva sorbituri erau ameţitoare, astfel că băutorii se îmbătau numaidecât, iar starea lor de ebrietate sporea pe măsură ce noaptea înainta, deşi îşi terminaseră raţia alocată încă din prima oră a prăznuirii. „Orb de beat“ era expresia folosită pentru a descrie felul în care aveau să-şi încheie noaptea băutorii. Apoi venea partea ciudată, căci, de obicei, în jurul orei două după miezul nopţii, toţi cei opt, în acelaşi timp, se ridicau în picioare, se împleticeau către uşă, coborau clătinându-se treptele din faţă ale bufetului şi se pierdeau în întuneric, orbecăind, cu mersul şerpuit, ca nişte tizi ai localului pe care tocmai îl părăsiseră. Era un fenomen specific băuturii faptul că îi făcea pe cei care o ingerau să-şi caute un loc de odihnă pe crengile de jos ale copacilor. Chiar dacă erau bine afumaţi, nimeni nu ştia de ce reuşeau cumva să se caţere, tremurând, pe un trunchi şi să se aşeze de-a curmezişul câtorva crengi dintre cele mai bune. Legea spunea că, dacă îi împiedicai sau îi deranjai, puteai fi arestat. Aşa că, atunci când băutorii

Licorii nopţii părăseau bufetul, nimeni nu se lua după ei. În ziua următoare, aveau să fie găsiţi dormind buştean la înălţime, doar cu câteva crengi precare între ei şi gravitate. Acela era momentul când intervenea bătrânul Witzer împreună cu mine. La primele raze de lumină, trebuia să ne facem rondul în camioneta lui, cu parii legaţi deasupra, luând parte la ceea ce era cunoscut drept Culesul îmbătaţilor.

Periculos? Ba bine că nu! Dar nu fără motiv. V-am spus deja despre partea ciudată, însă, cu toate că partea care urmează oferă o anumită justificare, e încă şi mai şi. Când băştinaşii le-au dat strămoşilor noştri coacăzul şi reţeta pentru Licoarea nopţii, aceştia le-au considerat un dar de natură divină, căci, după ce băutura întunecată era ingerată şi băutorul se căţărase în înalt, somnul îl ducea, pe el sau pe ea, invariabil, pe un tărâm aflat la graniţa dintre vis şi dulcea viaţă de apoi. În această stare de uitare, băutorii ajungeau faţă în faţă cu rudele lor şi cu cei dragi care trecuseră pe lumea cealaltă. Întocmai. Nu dădea greş niciodată. După câte-mi amintesc din poveştile lui, iată experienţa propriului meu tată din anul în care a câştigat loteria.

— M-am pomenit departe, între smârcuri, fără să-mi amintesc nimic despre felul în care ajunsesem acolo ori despre motivul pentru care mă aflam acolo. Am încercat să găsesc un indiciu – un copac căzut sau o anumită cotitură a cărării, ca să-mi găsesc drumul înapoi spre oraş. Luna strălucea şi, când am intrat în luminiş, am văzut o singură siluetă stând acolo goală. M-am apropiat şi am salutat, deşi îmi venea s-o iau la goană. Am observat că era un ins bătrân şi, când m-a auzit apropiindu-mă, a ridicat privirea şi am ştiut imediat că era unchiul meu Fie. „Ce faci aici despuiat?” l-am întrebat apropiindu-mă. „Nu-ţi aduci aminte, Joe? a răspuns el, zâmbind. Am murit.” Şi atunci m-a trăsnit în moalele capului şi mi s-a ridicat părul măciucă. Dar unchiul Fie, care murise la vârsta de nouăzeci şi opt de ani, pe când eu aveam doar paisprezece, mi-a spus să nu-mi fie frică. Mi-a povestit o mulţime de lucruri, mi-a explicat o mulţime de lucruri, mi-a zis să nu mă tem de moarte. L-am întrebat de mama şi tata şi mi-a povestit că erau împreună, ca întotdeauna, şi că se simt bine. L-am rugat să-i salute din partea mea, iar el m-a asigurat că aşa va face. Pe urmă s-a întors şi a început să se îndepărteze, însă a călcat pe o creangă şi sunetul acela m-a trezit şi zăceam în remorca furgonetei lui Witzer, holbându-mă

la faţa guşată, ciupită de vărsat a lui Bo Elliott.

Tata nu era un mincinos şi, ca să ne dovedească, mamei şi mie, că rostea adevărul, ne-a mărturisit că unchiul Fie îi dezvăluise unde să găsească un ac de cravată pe care îl primise la sărbătorirea celui de-al douăzeci şi cincilea an al său la depozitul de furaje, dar pe care ulterior îl pierduse. Apoi s-a dus ţintă la un ceainic în formă de portocală pe care mama îl păstra pe un raft din camera noastră de zi, l-a deschis, a vârât mâna şi a scos acul. Singura întrebare cu care a rămas tata din tot acest episod straniu a fost:

— Dintre toate rudele mele moarte, de ce unchiul Fie?

Poveşti asemenea celei pe care tata ne-a spus-o mamei şi mie sunt cu duiumul. Încă demult, pe la 1700, erau consemnate de cei care ştiau să scrie. Aceste manuscrise mâncate de mucegai au fost păstrate multă vreme în biblioteca din Gatchfield – un vechi atelier de reparaţii încălţăminte, cu stelaje pentru cărţi –, într-o vitrină de sticlă. Uneori, morţii care-şi făceau apariţia în visele Licorii nopţii ofereau premoniţii, alteori demascau hoţul când dispăruse câte ceva. Se presupune că astfel rezolvase Jolle crima Latchey, pe baza unui indiciu pe care i-l dăduse doamnei Windom mătuşa ei, moartă de zece ani. Ştiind că strămoşii noştri ţin lucrurile sub observaţie şi nu se sfiesc să-i dea în gât pe zurbagii o dată pe an, cetăţenii din Gatchfield se fereau să calce strâmb. Însă păstram secretul pentru noi şi nu suflam niciodată o vorbă străinilor, ca şi cum scepticismul lor îndreptăţit ar fi putut alunga puterea ceremonialului. Cât despre cei care părăsiseră oraşul, nu-şi făcea nimeni griji că ar spune cuiva, căci, zău, cine să-i fi crezut?

În seara de miercuri din cea de-a doua săptămână a lui septembrie, în timp ce stăteam în camionetă şi beam bere, bătrânul Witzer mi-a zis:

— Cred că eşti pregătit, băiete. Gata cu exerciţiile de-acum. Acuşi întrecem măsura.

Eu doar am clătinat din cap, însă în săptămânile următoare, care ne apropiau de sărbătoarea de la sfârşitul lunii, am fost dărâmat, imaginându-mi corpul unuia dintre prietenii sau vecinii mei împrăştiat pe jos, lângă remorca furgonetei. Noaptea eram bântuit de un vis recurent cu mine desprinzând un trup dintr-un stejar, văzându-l cu încetinitorul cum cade, după care totul se

întuneca şi eu doar auzeam un pocnet surd, care îmi imaginam că era capul îmbătatului izbindu-se de marginea furgonetei. Mă trezeam şi săream în sus, tremurând. De fiecare dată când se întâmpla, încercam să-mi amintesc cine era în visul meu, căci părea să fie mereu aceeaşi persoană. Cu două nopţi înaintea ceremonialului, am zărit un tatuaj reprezentând o cobră pe bicepsul individului, când a căzut, şi am ştiut că era Henry Grass. M-am gândit să-i spun lui Witzer, dar nu voiam să par un ţânc speriat.

Noaptea ceremonialului a sosit şi, după apusul soarelui, mama, tata şi cu mine am ieşit din casă şi am pornit cu pas domol în josul străzii, către Năluca Oarbă. Lumea începea deja să sosească şi dinăuntru auzeam muzicanţii acordându-şi scripcile şi banjourile. Samantha Bocean pavoazase localul pentru eveniment: hârtie creponată neagră învelea pereţii ici şi colo şi era înfăşurată în jurul bârnelor de susţinere. Din tavan atârnau agăţate de fire de pescuit de diferite lungimi cranii ale unor felurite animale din zonă: coioţi, cerbi, castori, veveriţe şi un uriaş craniu de urs negru, suspendat deasupra mesei centrale, unde aveau să se aşeze şi să-şi soarbă licoarea câştigătorii loteriei. Stăteam în prag, umplându-mă de toate acestea şi simţind acelaşi gen de vrajă pe care îl simţeam pe când eram copil şi doamna Musfin împodobea pentru Crăciun cele trei clase ale şcolii, când tatăl meu s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Eşti de capul tău în noaptea asta, Ernest. Dacă vrei să bei, bea. Dacă vrei să dansezi, dansează.

M-am uitat la el, iar el mi-a zâmbit, a clătinat din cap şi a clipit. Atunci m-am uitat la mama şi ea doar a ridicat din umeri, vrând parcă să spună: „Aşa e natura fiarei.”

Bătrânul Witzer era acolo, la bar. M-a chemat la el şi mi-a întins o bere rece. Cu el mai erau alţi doi dintre cei mai vârstnici bărbaţi ai oraşului, partenerii lui de şah, iar el m-a cuprins pe după umeri şi mi i-a prezentat:

— E un băiat bun, a zis el, bătându-mă pe spate. Îi face cinste lui Bo Elliott, acolo, sub copaci.

Cei doi prieteni ai săi au clătinat din cap şi mi-au zâmbit, singura atenţie de care m-am bucurat din partea lor în toată viaţa mea. Pe urmă formaţia a atacat un dans vioi şi toată lumea s-a întors să-i urmărească. Două refrene au trecut şi i-am

văzut pe mama, pe tata şi câteva dintre celelalte cupluri păşind pe micul ring de dans. Am mai luat o bere şi am privit împrejur.

După vreo patru cântece, şeriful Jolle şi-a făcut apariţia în cadrul uşii bufetului şi muzica s-a oprit în mijlocul melodiei.

— În regulă, a spus el, trăgându-şi în sus nădragii peste burtă şi scoţându-şi pălăria neagră cu boruri largi. E timpul să dăm drumul loteriei.

Înaintă spre mijlocul bufetului, unde era amplasată masa băutorilor Licorii nopţii şi se aşeză.

— Aruncaţi-vă toţi biletele de loterie în pălărie. Şi daţi-i zor!

Bănuisem că anul acesta Samantha Bocean era cea care urma să-şi bea fiertura, de vreme ce Reed stătea în spatele tejghelei. Femeia s-a apropiat şi s-a aşezat vizavi de Jolle. După ce ultimul bilet a fost depus în pălărie, şeriful a împins-o spre mijlocul mesei. Atunci a cerut un whisky simplu şi Reed a sosit cu el într-o clipă. A golit paharul dintr-o singură înghiţitură, rapid, l-a izbit de masă şi a zis:

— Sunt gata.

Mama vitregă a prietenei mele, Darlene, s-a apropiat prin spatele lui cu o eşarfă neagră şi i-a legat-o la ochi. Vârând mâna în pălărie, şi-a trecut degetele printre biletele de loterie, amestecându-le şi apoi a început să le extragă, unul câte unul şi să le aşeze într-un teanc ordonat în faţa lui, pe masă. Când s-au adunat cele şapte, s-a oprit şi şi-a scos eşarfa de la ochi. Apoi a citit numele cu voce tare şi toţi au păstrat tăcerea până când a terminat: Becca Staney, Stan Joss, Pete Hesiant, Berta Hull, Moses T. Remarque, Ronald White şi Henry Grass. Încăperea a izbucnit în strigăte şi aplauze. Câştigătorii au zâmbit, uluiţi că au fost aleşi, iar prietenii şi rudele s-au adunat în jurul lor, lovindu-i peste spate, îmbrăţişându-i, vârându-le pahare în mâini. Eram copleşit de acel moment şi rânjeam, prins în mrejele lui, când m-am uitat către Witzer şi l-am văzut notându-şi numele într-un carneţel: avea să-l consulte a doua zi, când vom face turul. Abia atunci mi-am dat seama că unul dintre nume nu era altul decât *Henry Grass* şi am simţit că mi se strânge un nod în stomac.

Toţi câştigătorii s-au aşezat, în cele din urmă, la masa din mijloc. Jolle s-a ridicat şi i-a cedat locul lui Reed Bocean, care a adus cu el, din spatele tejghelei, sticla de Licoarea nopţii şi o tavă cu opt păhărele. Ca un adevărat barman ce era, le-a umplut pe toate fără să ridice sticla măcar o dată, la exact

acelaşi nivel. Unul câte unul, paharele treceau în jurul mesei. Când fiecare dintre câştigători avea un pahar în faţa lui sau a ei, a zâmbit, zicând:

— Daţi-l pe gât.

Unii s-au repezit la pahar ca şi când ar fi fost o sorbitură din fântâna tinereţii, alţii l-au dus la buze cu o mână tremurătoare. Berta Hull, mamă a cinci copii, o femeie între două vârste, cu dinţi de cal şi părul scurt şi roşu, a luat o înghiţitură şi a declarat:

— O, Doamne, e minunat!

Ronald White, fratele unuia dintre cei cu care lucram la benzinărie, şi-a înhăţat paharul şi l-a golit pe nerăsuflate. S-a şters la gură cu mâneca şi a râs ca un nebun, gata ameţit. Reed s-a întors la bar. Formaţia a început din nou să cânte şi petrecerea a prins viaţă, ca un animal sălbatic într-o cuşcă prea mică.

M-am învârtit prin local, salutându-i din cap pe cei pe care-i cunoşteam, pe jumătate vrăjit de proaspăta mea celebritate, ca participant la Culesul îmbătaţilor, şi pe jumătate îngrijorat, cu un ochi la Henry Grass. Era un băiat tânăr, de douăzeci şi cinci de ani, tuns periuţă, cu maxilarul pătrat şi îmbrăcat în maioul de camuflaj pe care-l purta în visul meu repetat. După felul în care se holba la păhărelul din faţa lui, prin ochelarii mici şi rotunzi, ai fi zis că se uita în ochii unei cobre regale. Avea o reputaţie de fiinţă blândă şi studioasă, deşi era probabil cel mai puternic bărbat din oraş, un exemplu rar de venetic care-şi câştigase un loc în Gatchfield. Cărţile pe care le citea erau toate despre OZN-uri şi Triunghiul Bermudelor, despre Carele Zeilor, chestii pe care tata le califica drept „obsesii înveterate”. Se ocupa de cai la ferma familiei Haber şi locuia într-o rulotă, departe, lângă vechiul turn de răcire de pe timpul Războiului Civil, dincolo de pajişte şi de pădure. M-am oprit o clipă să stau de vorbă cu Lester II, care a îndrugat ceva printre ouăle fierte tari pe care şi le îndesa în gură, unul după altul, şi, când mi-am întors privirea către Henry, îşi terminase păhărelul şi plecase de la masă.

Am auzit frânturi de discuţii, şi multe dintre acestea erau comentarii despre motivul pentru care era un noroc că unul sau altul câştigase loteria anul acesta. Cineva a pomenit faptul că Lonette, tânăra şi frumoasa nevastă a bietului Pete Hesiant, abia ce murise de leucemie, la sfârşitul primăverii, iar un altul a

amintit că Moses îşi dorise întotdeauna să guste din Licoarea nopţii, dar nu avusese niciodată şansa, şi că în curând avea să fie prea bătrân să participe, întrucât artrita îi făcea în ultimul timp viaţa amară. Toată lumea o susţinea pe Bertha Hull, care îşi creştea cei cinci copii de una singură, iar Becca se număra printre favoriţi fiindcă era moaşa oraşului. Cam aceleaşi lucruri erau spuse despre Ron White şi Stan Joss.

După urările de bine pentru câştigătorii loteriei, am zăbovit multă vreme lângă o masă unde şeriful Jolle, tata şi mama îl ascultau pe doctorul Kvench, un omuleţ sprinten, cu un barbişon cărunt, care era deja destul de bine afumat, după cum era şi auditoriul lui, cu mine cu tot, declamându-şi teoria despre motivul pentru care băutorii se căţărau în copaci. Şi-a explicat-o, printre sughiţuri, ca fiind un rezultat al evoluţiei. Teoria lui era că planta care producea coacăzele morţii crescuse cândva pretutindeni pe pământ şi că primii oameni au consumat un fel de Licoare a nopţii la începutul veacurilor. Fiindcă lumea era plină, pe vremea aceea, de animale de pradă nocturne şi pentru că primii oameni tocmai coborâseră din vârful copacilor, cei care se îmbătau ştiau automat, ca un mijloc de autoconservare, să se caţere în pomi şi să doarmă, ca să nu devină hrană pentru vreun tigru cu colţi ascuţiţi sau vreo altă fiinţă agresivă. Citându-l pe Carl Jung, Kvench credea că imperativul de a te ridica de la sol după ce consumai Licoarea nopţii rămăsese în conştiinţa colectivă şi era transmisă urmaşilor de-a lungul veacurilor.

— Probabil că toţi locuitorii pământului posedă şi acum instinctul inconştient, care ar răbufni dacă ar bea licoarea întunecată, dar, întrucât coacăzul nu creşte decât aici, suntem singurii care îi vedem efectul.

Doctorul a clătinat din cap, a sughiţat de două ori, pe urmă s-a ridicat să aducă un pahar cu apă. Când a părăsit masa, Jolle s-a uitat la mama şi amândoi, împreună cu tata, au izbucnit în râs.

— Mă bucur că se pricepe mai bine la pastile decât la născocit teorii, a spus şeriful, ştergându-şi ochii cu degetele mari.

Pe la miezul nopţii, întindeam mâna după încă o bere, pe care Reed o aşezase pe tejghea, când am fost oprit de o strânsoare ca de menghină în jurul încheieturii. Am ridicat privirea şi am văzut că era Witzer. Nu mi-a zis nicio vorbă, ci doar a dat din

cap şi am ştiut că-mi transmitea s-o las mai moale, să fiu treaz pentru culesul de dimineaţă. Am clătinat din cap, în semn că am înţeles. A zâmbit, m-a bătut pe umăr şi s-a îndepărtat. Cam pe la ora două noaptea, câştigătorii loteriei, atât de incredibil de beţi încât, chiar şi mie, în starea în care mă aflam, mi se părea imposibil că se puteau ţine pe picioare, s-au oprit din dans, din băut, din ce-or fi făcut şi s-au îndreptat către uşă. Muzica a tăcut ca la un semn. S-a făcut dintr-odată atâta linişte încât auzeam vântul şuierând afară, pe stradă. Sunetele mersului lor împleticit, străbătând veranda de lemn a bufetului şi pe urmă paşii scârţâind, uşa trântindu-se, toate m-au umplut de un sentiment de veneraţie şi de imaginile lor orbecăind prin noapte. Am încercat să mi-o închipui pe Berta Hull căţărându-se într-un copac, dar n-am reuşit nicicum, iar teoria doctorului părea să-şi găsească o logică în mintea mea.

Am plecat înaintea părinţilor mei. Witzer m-a condus acasă şi, înainte să ies din cabina furgonetei, mi-a întins o sticluţă.

— Bea trei înghiţituri zdravene, mi-a spus.

— Ce este? l-am întrebat.

— Un amestec de plante, mi-a răspuns. Îţi va limpezi capul şi te va pregăti pentru dimineaţă.

Am luat prima sorbitură şi avea cel mai amar gust din lume.

— Dumnezeule mare! am exclamat, strâmbându-mă.

Witzer a şuierat.

— Încă două, a zis el.

M-am supus, am ieşit din camionetă şi i-am urat noapte bună. Nu mi-am amintit cum m-am dezbrăcat şi cum am ajuns în pat şi, din fericire, eram prea beat ca să visez. Mi s-a părut că de-abia am închis ochii când glasul tatei m-a trezit.

— Bătrânul e afară, în camionetă. Te aşteaptă.

Am sărit din pat, m-am îmbrăcat şi, când în cele din urmă m-am dumirit ce se întâmplă, m-am mirat că mă simţeam atât de bine şi de înviorat.

— Să faci treabă bună, Ernest, mi-a spus tata, din bucătărie.

— Aşteaptă! a strigat mama.

O clipă mai târziu, a ieşit din dormitorul lor, strângându-şi un halat în jurul trupului. M-a îmbrăţişat şi m-a sărutat, pe urmă a rostit:

— Grăbeşte-te.

Afară era răcoare şi lumina zorilor vestea o zi senină.

Camioneta aştepta în curbă, cu prăjinile legate deasupra. Witzer stătea în cabină, bând o ceaşcă de cafea de la bufet. Când am intrat lângă el, mi-a întins şi mie o cană şi un sandvici cu ouă înfăşurat în hârtie albă.

— Am plecat, a zis.

Mi-am şters somnul din ochi în timp ce el a pornit din curbă.

Călătoria noastră ne-a dus în josul străzii principale şi pe urmă pe ulicioara de lângă biroul şerifului. Aceasta dădea într-o altă străduţă mărginită de copaci, pe care am intrat cotind la dreapta. Îndepărtându-ne de centrul oraşului, am trecut pe lângă casa Darlenei şi m-am întrebat ce făcuse în noaptea precedentă, în timp ce eu eram la petrecere. Mi-am amintit ultima dată când am fost împreună. Stătea goală, lipită de zidul hambarului părăsit de la marginea mlaştinii. Părul blond şi chipul îi erau învăpăiate, luminate de o rază ce scânteia printr-o gaură din acoperiş. Avea cele mai lungi picioare şi pielea albă şi netedă. Trăgând un fum din ţigară, mi-a spus:

— Ernest, trebuie să scăpăm din oraşul ăsta.

Mi-a înfăţişat planul ei de evadare, dorinţa ei de a merge într-un oraş mare, unde civilizaţia era în plin avânt. Eu doar am clătinat din cap, evitând să mă arăt prea entuziast. Ea era aventuroasă, iar eu eram un băiat de casă, dar ţineam mult la ea. Şi-a aruncat ţigara, a întins mâinile şi şi-a desfăcut picioarele, pe urmă Witzer a zis:

— Acum cască bine ochii, băiete.

Şi imaginea ei s-a topit.

Înaintam încet pe un drum de pământ, amândoi cu ochii spre crengile de jos ale copacilor. Bătrânul a văzut-o primul. Eu n-am văzut-o, până când n-a pus frână. A scos un carneţel şi un ciot de creion din buzunarul cămăşii.

— Samantha Bocean, a şoptit, făcând un semn în dreptul numelui ei.

Am ieşit amândoi din cabină şi l-am ajutat să dezlege prăjinile şi să le aşeze pe jos, lângă camionetă. Femeia se odihnea pe trei crengi ale unei magnolii, nu prea departe de pământ. Un braţ şi păru-i lung şi cărunt îi atârnau pe jos şi era întoarsă, astfel încât îi puteam vedea faţa adormită.

— Ia treiul, mi-a spus Witzer, ducându-se să se aşeze direct sub ea.

Am făcut cum mi-a cerut şi pe urmă m-am dus lângă el.

— Ce zici? m-a întrebat. Se pare că asta o să fie o frumuseţe.

— Păi, mă gândesc că, dacă îi înfig prăjina în şoldul stâng şi o împing destul de repede, o să se răsucească în cădere şi o să aterizeze perfect.

Witzer n-a scos o vorbă, doar m-a lăsat acolo şi a plecat, intrând în camionetă. A pornit-o şi a întors-o, parcând-o în aşa fel încât remorca era exact în locul unde speram că avea să aterizeze. A parcat-o şi a lăsat-o cu motorul pornit, pe urmă a ieşit şi s-a aşezat lângă mine.

— Trage adânc aer în piept, de câteva ori, a zis. Pe urmă las-o să zboare.

Credeam că voi fi mai agitat, dar instrucţia pe care mi-o făcuse bătrânul îşi spunea cuvântul şi ştiam exact ce aveam de făcut. Am îndreptat prăjina spre femeie şi am sprijinit-o în partea de sus a piciorului ei. Întocmai cum mă prevenise, un trup adevărat avea să-mi opună ceva mai multă rezistenţă decât o păpuşă şi eram pregătit. Am inspirat adânc de trei ori şi am împins. S-a rostogolit puţin şi s-a prăvălit în faţă cu fundul în sus, aterizând, cu o bufnitură, pe saltele, cu faţa spre cerul dimineţii. Witzer a şuierat de mama focului.

— Ăsta e un zece curat.

Eram în extaz.

Bătrânul i-a rupt o crenguţă lângă urechea stângă şi imediat Samantha a început să clipească. În cele din urmă, a deschis ochii şi a zâmbit.

— Cum a fost vizita? a întrebat-o Witzer.

— Nu m-aş sătura niciodată, a răspuns ea. A fost minunat.

Am trăncănit cu ea câteva minute, punând-o în temă cu mersul petrecerii de la Năluca Oarbă, după plecarea ei. Nu ne-a divulgat ce rudă moartă a întâlnit şi noi n-am întrebat. Aşa cum îmi spusese mentorul meu, când am început:

— Nu există niciun fel de norme de conduită în legătură cu asta. Când ai vreun dubiu, tăcerea ţi-e cel mai bun prieten.

Samantha a pornit către centrul oraşului, iar noi am încărcat prăjinile înapoi în camionetă. Cât ai clipi, eram pe drum, căutând următorul adormit. Norocul era de partea noastră, căci am găsit patru la rând, destul de aproape unul de altul, Stan Joss, Moses T. Remarque, Berta Hull şi Becca Staney. Cu toţii îşi aleseseră culcuşuri la care se putea ajunge uşor, pe crengile de jos ale străvechilor stejari, şi i-am dat jos, unul, doi, trei, patru,

cât ai bate din palme. N-a trebuit să întind mâna după nicio prăjină mai lungă decât treiul şi bătrânul s-a dovedit un geniu în amplasarea camionetei la locul potrivit. Când fiecare dintre ei şi-a venit în simţiri, la insistenţa crenguţei care pocnea, erau cordiali şi păreau mulţumiţi de experienţa lor. Moses chiar ne-a dat un bacşiş pentru că l-am aruncat în camionetă. Becca ne-a zis că a vorbit cu mama ei, de care-i era nespus de dor de când femeia murise, cu doi ani în urmă. Chiar dacă fuseseră orbi de beţi cu o noapte înainte, în mod uimitor, niciunul nu părea să fie mahmur şi fiecare păşea cu o vioiciune perceptibilă, chiar şi Moses, deşi era încă uşor îndoit de spate din pricina artritei.

— Bat în lemn, mi-a spus Witzer, desigur, dar acesta a fost cel mai uşor an din câţi îmi amintesc. În anul în care a câştigat tata, a trebuit să cutreierăm patru ore pline până să-l găsim.

L-am găsit pe Ron White doar puţin mai departe de grupul de patru şi nu ne-a dat nici el bătaie de cap. N-am reuşit să-l fac să aterizeze pe spate. A căzut cu faţa în jos, nu cum ar fi fost de dorit, dar n-a păţit nimic. După el, a trebuit să mai mergem o bucată de drum, îndreptându-ne către marginea mlaştinii. Ştiam că singurii doi rămaşi erau Pete Hesiant şi Henry Grass, iar gândul la Henry a început să mă neliniştească din nou. Nu-mi venea să-mi arăt frica, nevrând ca bătrânul să-şi piardă încrederea în mine, dar în timp ce înaintam domol, i-am pomenit, în cele din urmă, lui Witzer despre visul care mă bântuia.

Când am isprăvit de povestit ceea ce consideram a fi o premoniţie, Witzer a rămas tăcut câteva clipe, după care a vorbit:

— Mă bucur că mi-ai zis.

— Pariez că nu înseamnă nimic, am sugerat.

— Henry e un tip voinic. De ce să te distrezi numai tu. Am să-l arunc eu.

Şi cu asta, treaba era stabilită. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să-i spun cu săptămâni în urmă, când am început să am visele.

— Uşurel, băiete, a răspuns Witzer cu un şuierat şi a fluturat din mână, ca şi când ar fi vrut să-mi alunge temerile. Ai în faţă mulţi ani. Nu poţi să te ocupi de toate la primul cules.

Am căutat peste tot după Pete şi Henry – de-a lungul întregului drum până la mlaştină, pe potecile care străbăteau

pădurile, departe, lângă pajiştea de lângă turn, până şi în rulota lui. Cu scheletul dărăpănat al turnului încă în raza vizuală, l-am găsit.

— Iacătă-l! făcu Witzer, oprind camioneta.

— Unde? am întrebat, după ce am coborât şi bătrânul mi-a arătat drept în sus.

Deasupra capetelor noastre, într-un pin înalt, Henry zăcea cu faţa în jos, cu braţele şi picioarele desfăcute în aşa fel încât îl ţineau sus, în timp ce restul corpului îi era suspendat. Capul îi atârna, parcă de ruşine sau cumplită înfrângere. Arăta cumva ca şi cum ar fi fost crucificat şi nu-mi plăcea deloc.

— Adu-mi şaptele, zise Witzer, după care trase camioneta mai aproape.

Am desfăcut prăjina de pe capotă, le-am aşezat pe celelalte două pe jos, lângă drum, şi i-am întins bătrânului şaptele. Până când m-am întors la furgonetă, am pornit-o şi am condus-o către punctul de cădere, Witzer ţinea prăjina lungă cu ambele mâini şi evalua situaţia. Când m-am apropiat mai mult, a lăsat-o jos şi mi-a făcut semn să trec mai departe, uitându-se când la Henry, când la remorcă. M-a dirijat să întorc când aşa, când aşa, să dau în spate jumătate de metru, pe urmă a ridicat degetele mari în semn de aprobare. Am oprit motorul şi m-am dat jos.

— În regulă. Cu ăsta n-o să fie uşor, a spus, şi a ridicat prăjina până i-a aşezat capătul moale pe pieptul lui Henry. Aici va trebui să mă ajuţi. O să împingi drept în sus pe pieptul lui, în aşa fel încât braţele să-i cadă, eliberând crengile, iar pe urmă, în timp ce-l coborâm, întindem prăjina, îl prindem de catarama de la centură şi îi dăm un brânci, ca să-l basculăm în timp ce cade.

Mi-am ridicat privirea către locul unde se afla Henry, apoi am rămas holbându-mă la Witzer.

— Trezeşte-te, băiete!

Mi-am venit în fire şi am înhăţat prăjina acolo unde nu erau mâinile lui.

— La trei, a zis Witzer.

A numărat şi am împins amândoi. Henry era greu ca zece saci de pietre.

— Al nostru e! zbieră bătrânul, acum vâră prăjina.

M-am supus şi abia apoi m-am uitat în sus.

— Împinge, mi-a strigat el.

L-am mai urnit împreună o dată şi Henry a plonjat ca o

rândunică, răsucindu-se ca un săritor olimpic de pe trambulină. Când l-am văzut în aer, mi s-au înmuiat genunchii şi mi s-a tăiat răsuflarea. A aterizat pe spate, cu o bufnitură sonoră, chiar în mijlocul vechilor saltele, stârnind în jurul lui vârtejuri de praf.

L-am trezit destul de uşor, l-am trimis spre oraş şi ne-am întors în camionetă. Pentru prima oară în dimineaţa aceea, am lăsat să-mi scape un oftat de uşurare.

— Cel mai uşor cules la care am luat parte vreodată, a spus Witzer.

Ne-am continuat drumul pe cărare, către mlaştină, cercetând crengile în căutarea lui Pete Hesiant. Fireşte, în acelaşi mod riguros în care se desfăşurase totul, l-am găsit ghemuit pe-o parte între crengile unui imens arţar. Dintr-o singură privire fugitivă, bătrânul a stabilit că va fi de-ajuns un trei. După ce am dat jos prăjinile din camionetă şi am poziţionat-o sub ultimul nostru punct de aterizare, Witzer a insistat să-l cobor eu.

— Încă unul, ca să-ţi menţii abilitatea pe tot parcursul anului.

Era o treabă uşoară. Pete găsise un locşor comod, cu trei crengi groase sub el. După cum am amintit, era ghemuit pe-o parte şi nu-l vedeam prea bine, aşa că pur şi simplu i-am împins spinarea şi l-am rostogolit, ca pe un mic bolovan. Căderea a fost perfectă şi a aterizat în mijlocul saltelelor, dar în clipa în care a ajuns în remorca furgonetei, am ştiut că s-a întâmplat ceva. Căzuse prea repede ca să-mi dau seama mai devreme, dar, în timp ce zăcea acolo, am observat că mai era cineva cu el. Witzer a sărit literalmente către marginea remorcii şi s-a uitat înăuntru.

— Ce mama naibii! a exclamat. Ăla, pe care-l are cu el, e un puşti?

Am văzut celălalt trup acolo, gol, în braţele lui Pete. Avea un păr lung şi blond, atâta lucru era sigur. Ar fi putut fi un copil, dar am avut impresia că văd, în învălmăşeală, sânul rotund al unei femei.

Witzer a întins mâna în remorcă, l-a înhăţat pe Pete de umăr şi l-a rostogolit, îndepărtându-l de cealaltă siluetă. Apoi amândoi am rămas înmărmuriţi. Ceea ce zăcea acolo nu era nici femeie, nici copil, ci ambele şi niciuna. Trupul era contorsionat şi strâmb, de dimensiunea unui copil de opt ani, dar cu toate caracteristicile maturităţii, dacă ştiţi ce vreau să spun. Iar chipul acela… umflat şi deformat, cu fruntea bombată şi, de la tâmpla

stângă până la bărbie, năpădit de un şir de cute decolorate.

— E Lonette? am şoptit, temându-mă să nu trezesc creatura.

— E moartă, nu-i aşa? a întrebat Witzer, cu glas scăzut, cu mărul lui Adam mişcându-se.

Ştiam amândoi că era, dar acolo, în faţa noastră, zăcea ea sau o copie deformată a ei. Bătrânul a scos o batistă din buzunarul din spate şi şi-a dus-o la gură. A închis ochii şi s-a sprijinit de marginea furgonetei. O pasăre a zburat jos, deasupra capetelor noastre. Soarele strălucea şi frunzele cădeau în pădure, de-o parte şi de alta a potecii.

Nu mai e nevoie să spun că, atunci când ne-am mişcat din nou, nu rupeam nicio crenguţă. Witzer mi-a spus să las baltă prăjinile şi să trec în camionetă. A pornit-o şi am intrat încet, cam cu douăzeci şi cinci de kilometri pe oră, în centrul oraşului. Mergeam într-o tăcere deplină. Locul era liniştit, ca un oraş-fantomă. Fără doar şi poate, toţi îşi dormeau somnul de după petrecere, dar am văzut că maşina şerifului Jolle era în faţa clădirii cu aspect de cazemată care era postul de poliţie. Bătrânul a parcat şi s-a dus înăuntru. Când şi-a făcut apariţia împreună cu şeriful în pragul uşii, am ieşit din cabina furgonetei şi m-am apropiat de ei.

— Despre ce vorbeşti acolo? a întrebat Jolle, când au trecut pe lângă mine, îndreptându-se către remorcă.

I-am urmat îndeaproape.

— Ssst! a făcut Witzer.

Când, în cele din urmă, au privit în jos spre cuplul adormit, Pete şi ce-o fi fost acea făptură Lonette, bătrânul a adăugat:

— Despre asta vorbesc, fir-ar să fie, a zis, şi şi-a ridicat bătrânu-i deget cârn, în timp ce mâna îi tremura vizibil.

Jolle a căscat gura şi, după o secundă sau două, l-a luat cu leşin.

— N-am mai... a îngăimat şeriful şi asta a fost tot ce-a mai rostit vreme îndelungată.

— Pete a adus-o înapoi cu el, a şoptit Witzer.

— Ce fel de tâmpenie mai e şi asta? a întrebat Jolle şi s-a întors repede, uitându-se la mine de parcă eu aş fi avut răspunsul, apoi şi-a mutat privirea înapoi la Witzer. Ce naiba s-a întâmplat? A scos-o din pământ?

— E vie, a spus bătrânul. O poţi vedea respirând, dar s-a chircit sau ceva, în transferul de acolo până aici.

— Chircit? De acolo până aici? Ce, pentru numele lui Dumnezeu…

A scuturat din cap, alungându-şi umbrele. Apoi s-a întors din nou către mine.

— Băiete, du-te şi adu-i pe doctorul Kvench.

Odată ajuns la doctor, n-am ştiut ce să-i spun, aşa că doar i-am zis că era o urgenţă la biroul şerifului şi că era nevoie de el. N-am zăbovit prin preajmă, să-l aştept, fiindcă trebuia să mă mişc. Dacă mă opream, trebuia să mă gândesc prea profund la întoarcerea Lonettei Hesiant. Când am ajuns înapoi la furgonetă, Henry Grass li se alăturase şi el lui Jolle şi Witzer, fiind venit în oraş să-şi ia ceva de mâncare, după cazna visului din noaptea precedentă. Când m-am apropiat de ei, l-am auzit vorbind.

— A venit din altă dimensiune. Am citit despre asemenea lucruri. Şi, din ceea ce am trăit eu astă-noapte, vorbind cu fratele meu mort, pot afirma că locul pare destul de real ca aşa ceva să se întâmple.

Când m-am apropiat, Jolle şi-a mutat privirea de la Henry la mine, oprindu-şi-o apoi peste capul meu: trebuie să-l fi zărit pe doctor.

— Bună treabă, a zis şeriful, şi mi-a aşezat mâna pe umăr, în timp ce eu m-am aplecat să-mi trag sufletul. Hei, doctore, a spus el, când Kvench a ajuns mai aproape, ai vreo teorie despre asta?

Doctorul a păşit lângă remorcă şi, frecându-se la ochi, ca să-şi alunge somnul, a privit către locul indicat de şerif. Văzuse multe în anii săi la Gatchfield – naşteri, moarte, sânge, putrefacţie, dar în clipa în care şi-a aplecat ochii asupra noii Lonette, culoarea i s-a scurs din obraji şi s-a strâmbat de parcă tocmai luase o înghiţitură zdravănă din amestecul de plante al lui Witzer. Efectul asupra lui era dramatic şi Henry s-a apropiat de el, sprijinindu-l de spate cu un braţ voinic şi tatuat. Kvench l-a respins şi s-a îndepărtat de camionetă. O clipă, am crezut că avea să vomite.

Am aşteptat verdictul lui. În cele din urmă, s-a întors şi a întrebat:

— De unde a venit?

— A căzut din copac împreună cu Pete, azi-dimineaţă, a răspuns Witzer.

— Am semnat certificatul de deces al fetei acum cinci luni, a

zis doctorul.
— A venit din altă dimensiune… a intervenit Henry, lansându-se într-una dintre explicaţiile sale gen Triunghiul Bermudelor, însă Jolle a ridicat mâna să-l reducă la tăcere.
Nimeni n-a mai vorbit şi şeriful a început să se plimbe de colo-colo, privind spre cer şi pe urmă în pământ. Era evident că avea un fel de dezbatere interioară tăcută, căci, la fiecare câteva secunde, fie clătina aprobator, fie scutura din cap. În cele din urmă, şi-a acoperit faţa cu palmele deschise, preţ de o clipă, şi-a frecat fruntea şi şi-a limpezit ochii. Apoi s-a întors către noi.
— Uitaţi, aşa vom face, a hotărât el. O să-l scoatem pe Pete din camionetă, fără să-l trezim, şi o să-l aşezăm pe patul de campanie din secţie. O să rămână adormit dacă-l mişcăm? l-a întrebat el pe Witzer.
Bătrânul a scuturat din cap.
— Atâta vreme cât nu-i strigaţi numele sau nu-i rupeţi o rămurică lângă ureche, va continua să doarmă până când îl trezim.
— Bun, a continuat Jolle. Îl scoatem pe Pete din camionetă, apoi ducem făptura aia în pădure, o împuşcăm şi o îngropăm.
Toată lumea a privit împrejur la toată lumea.
— Nu ştiu dacă pot să fiu părtaş la asta, a spus doctorul.
— O să fii, a făcut Jolle, sau în momentul ăsta îţi asumi întreaga responsabilitate pentru îngrijirea ei. Şi, zic bine: întreaga responsabilitate.
— Totuşi, e vie, a protestat Kvench.
— Dar e o greşeală, a insistat şeriful, fie a naturii, fie a lui Dumnezeu sau a cui o fi.
— Doctore, sunt de acord cu Jolle, a intervenit Witzer. N-am mai văzut niciodată nimic care să mi se pară atât de nelalocul lui ca făptura pe care o văd în remorca aia.
— Vrei să ai grijă de ea până moare singură? l-a întrebat Jolle pe doctor. Gândeşte-te, cum va suporta Pete toate astea?
Kvench a plecat ochii şi a clătinat din cap. Într-un sfârşit, a şoptit:
— Ai dreptate.
— Băiete, m-a îndemnat Jolle.
Gura îmi era uscată şi capul mi se învârtea puţin. Am clătinat aprobator din cap.
— Bine, a zis şeriful.

Henry a adăugat şi el că se învoieşte. S-a hotărât că vom participa cu toţii şi că ne vom asuma împreună lichidarea făpturii. Henry şi şeriful l-au ridicat uşurel pe Pete din furgonetă şi l-au dus în staţia de poliţie. Când şi-au făcut din nou apariţia, Jolle ne-a spus mie şi lui Witzer, să mergem în pădure cu camioneta, iar el, Henry şi Kvench ne vor urma în maşina lui.

În primele minute de drum, Witzer a tăcut. Am trecut pe lângă căscioara galbenă a lui Pete Hesiant şi, văzând-o, am început imediat să mă gândesc la Lonette şi cât de frumoasă fusese. Ea şi Pete abia împliniseră treizeci de ani; un cuplu foarte frumos. El era slab şi deşirat şi un celebru jucător de baschet pentru Gatchfield, dar niciodată îndeajuns de înalt să se aleagă cu o bursă la o universitate de pe urma talentului său. Fuseseră iubiţi din liceu. În cele din urmă, el şi-a găsit de lucru ca meseriaş bun la toate în oraş şi avea acea personalitate blajină, de tânăr ofilit, a sportivului aflat cândva pe culmile gloriei şi acum uitat.

Lonette fusese casieriţă la băcănie. Mi-o aminteam trecând într-o după-amiază prin faţa verandei noastre, în drum spre schimbul de seară, când am auzit-o vorbind cu mama mea despre cum hotărâseră ea şi Pete să încerce să-şi întemeieze o familie. Sunt sigur că nu ar fi trebuit să iau parte la această conversaţie, dar de fiecare dată când trecea prin faţa casei noastre încercam să fiu aproape de fereastră. Am auzit fiecare vorbă prin perdea. Însă, chiar în următoarea săptămână, am aflat că avea nu ştiu ce boală. Asta fusese cu trei ani în urmă. Încet-încet, a devenit tot mai vlăguită în următoarele luni. Pete a încercat să se ocupe personal de ea, dar nu cred că lucrurile au mers prea bine. La înmormântarea ei, Henry a trebuit să-l împiedice să nu coboare în groapă după ea.

— Asta e crimă? l-am întrebat pe Witzer, după ce a cotit pe drumul de pământ, îndreptându-se către pădure.

S-a uitat la mine şi în primul moment n-a spus nimic.

— Nu ştiu, Ernest. Poţi omorî pe cineva care e mort deja? Poţi omorî un vis? Ce-ai vrea să facem?

N-a pus ultima întrebare cu furie, ci ca şi cum chiar ar fi aşteptat un alt plan decât cel al lui Jolle. Am scuturat din cap.

— N-am să mai văd niciodată lucrurile la fel, a continuat el. Mă tot gândesc că trebuie să mă trezesc dintr-o clipă în alta.

Am continuat să mergem aproape un kilometru, pe urmă a tras camioneta lângă drum, sub frunzişul unui stejar. Când am

ieşit din cabină, şeriful a parcat lângă noi. Henry, doctorul şi Jolle au ieşit din maşină şi toţi cinci ne-am adunat în spatele furgonetei. Lui Witzer şi mie ne-a revenit sarcina de a o scoate din remorcă şi de a o aşeza pe pământ, la câţiva metri distanţă.

— Încetişor, a şoptit bătrânul, sprijinindu-se de marginea remorcii şi strecurându-şi braţele sub trupul făpturii.

Eu am apucat-o de picioare şi, când i-am atins pielea, m-a trecut un fior. Era mai grea decât credeam, iar părţile ei ruşinoase îmi săreau în ochi, acoperite de păr scurt şi des ca bumbacul. Respira uşor, dormind, iar pupilele i se mişcau iute sub pleoapele închise, ca şi cum ar fi visat. Răspândea un parfum puternic, de flori şi zahăr ars, dulceag până la dezgust.

Am aşezat-o pe pământ fără s-o trezim şi, în clipa în care i-am lăsat picioarele, am ieşit din cercul de bărbaţi.

— Staţi la o parte! a poruncit Jolle.

Ceilalţi s-au îndepărtat. Şi-a scos pistolul din toc cu mâna stângă şi a făcut semnul crucii cu dreapta. Aplecându-se, a lipit arma de tâmpla ei stângă şi pe urmă a armat-o. Percutorul s-a fixat cu un păcănit, ca sunetul unei crenguţe rupte şi, în clipa aceea, ochii ei s-au deschis. Patru bărbaţi în toată firea au sărit în spate, la unison.

— Dumnezeule! a exclamat Witzer.

— Fă-o! l-a îndemnat Kvench.

M-am uitat la Jolle şi el se holba în jos, la ea, ca în transă. Ochii ei n-aveau culoare. Erau largi şi se mişcau încoace şi încolo. A început să inspire adânc, hârâit, şi pe urmă s-a ridicat direct în sus. Un sunet grav, tânguios i s-a revărsat din piept, ca mieunatul unei pisici sau scâncetul unui copil speriat. Apoi a început să vorbească parcă de-a-ndoaselea, într-o limbă străină nemaiauzită pe pământ, bolborosind frenetic şi împroşcând salivă.

Şeriful a tras. Glonţul a nimerit-o în tâmplă şi a ricoşat pe umărul ei drept. O parte din faţă i-a explodat, cu tot cu ureche, şi o substanţă neagră, nu sânge, a împroşcat totul, stropind pantalonii, cămaşa şi faţa lui Jolle. Acea parte din obrazul ei fumega. Zăcea acolo, zvârcolindu-se în ceea ce părea a fi o băltoacă de petrol, iar Jolle a tras iar şi iar, golind pistolul. În faţa acestei privelişti, m-am prăbuşit în genunchi şi am vomitat. Când mi-am ridicat privirea, nu se mai mişca. Faţa lui Witzer şiroia de lacrimi. Kvench tremura. Henry arăta de parcă s-ar fi

transformat în stană de piatră. Degetele lui Jolle continuau să apese trăgaciul, dar nu mai rămăsese niciun glonţ.

După ce Henry a îndesat ultima lopată de pământ pe mormântul ei, şeriful ne-a pus să jurăm că nu vom sufla o vorbă nimănui despre cele întâmplate. Mi-am rostit jurământul, ca toţi ceilalţi. Witzer m-a dus acasă, hotărând, fără îndoială, în tăcere, că nu trebuia să fiu de faţă când îl trezeau pe Pete. Când am ajuns acasă, m-am dus direct în pat şi am dormit toată ziua, trezindu-mă doar la timp ca să mă duc la muncă, la benzinărie, în dimineaţa următoare. Singurul vis pe care l-am avut a fost unul sâcâitor şi frustrant, cu Lester II mâncând ouă fierte tari şi explicându-mi totul, dar vorbind de-a-ndoaselea şi păsăreşte, încât nu puteam să pricep nimic. Să car după mine amintirea acelui miracol al Culesului îmbătaţilor era ca şi cum aş fi avut mereu o bulă de noapte neagră plutind în mijlocul gândurilor mele de trezie. Toamna a venit şi a trecut şi pe urmă iarna s-a aşternut peste Gatchfield, însă puterea ei insidioasă n-a scăzut nicio clipă. Mă făcea tăcut şi irascibil şi relaţia mea cu Darlene a avut de suferit.

M-am ţinut la distanţă de ceilalţi patru complici. Mergeam până într-acolo încât încercam nici măcar să nu remarcăm prezenţa celuilalt când treceam unul pe lângă altul pe stradă. Doar Witzer îmi mai făcea cu mâna din camioneta lui, când mă zărea şi, dacă eram de serviciu când venea la benzinărie să alimenteze, mai zăbovea.

— Ce mai faci, băiete?

Eu clătinam din cap şi asta era tot. În preajma Crăciunului, am auzit de la tata că Pete Hesiant îşi pierduse minţile, era incapabil să meargă la muncă şi izbucnea în plâns din senin, avea insomnii şi era tratat de Kvench cu tot soiul de pilule.

Lucrurile nu s-au îndreptat nici în primăvară. Pete şi-a zburat creierii cu un pistol. Doamna Marfish, care venise să-i aducă o plăcintă pe care i-o făcuse ca să-l înveselească, îl descoperise zăcând mort într-o baltă de sânge, pe veranda din spatele căscioarei galbene. Apoi şeriful Jolle s-a îmbolnăvit şi se simţea atât de rău de la ce-o fi avut încât nu se putea ridica din pat. L-a delegat pe Reed Bocean, barmanul şi cel mai înţelept om din oraş, să se ocupe de Gatchfield în absenţa lui. Reed a făcut treabă bună ca şerif şi Samantha l-a înlocuit la Năluca Oarbă, amândoi cetăţeni de nădejde.

La începutul lui mai, mi-am ars rău mâna la slujbă cu motorul fierbinte al unei maşini şi şeful meu m-a dus cu maşina în cabinetul lui Kvench. Când eram cu el în salonul de tratament şi mă bandaja cu tifon, s-a aplecat aproape de mine şi mi-a şoptit:

— Cred că ştiu ce s-a întâmplat.

N-am schiţat nici măcar o grimasă, doar m-am holbat la panoul oftalmologic de pe perete, fără să vreau, de fapt, să aud ceva despre incident.

— Gatchfield e atât de izolat, încât schimbarea n-a putut pătrunde din afară, aşa că Natura ne-a trimis-o dinăuntru. Mutaţie. De la vis.

M-am uitat la el. Clătina din cap, dar vedeam că barbişonul începuse să-i tremure şi avea o sclipire nestăpânită în ochi, iar răsuflarea îi mirosea a medicamente. Am înţeles imediat că făcea mai mult decât să-şi testeze propriile doctorii. N-am ştiut cum să mai ies de acolo.

A sosit luna iunie şi mai era doar o săptămână până când Witzer şi cu mine trebuia să ne începem din nou antrenamentul pentru Culesul Îmbătaţilor. Mă îngrozea acest gând într-atât, încât îmi era greu să mănânc şi să dorm. După muncă, într-o seară, pe când mă îndreptam spre casă, bătrânul a tras camioneta lângă mine. S-a oprit şi a deschis geamul. Aveam de gând să-mi continuu drumul, dar mi-a strigat:

— Băiete, urcă. Hai cu mine.

Am făcut greşeala să mă uit spre el.

— E important, a spus.

Am urcat în cabină şi am pornit încet în josul străzii.

I-am trântit că nu cred că voi fi în stare să mă descurc la Cules şi cât de mizerabil mă făcea să mă simt gândul ăsta, dar el a ridicat mâna şi a zis:

— Sst, sst, ştiu.

Am tăcut şi am aşteptat să continue. Au trecut câteva clipe, după care a vorbit.

— Am fost să-l văd pe Jolle. Tu nu l-ai văzut, nu?

Am scuturat din cap.

— E pe ducă, în mod sigur. Are un fel de stricăciune la burtă şi, îţi jur, îi creşte un coacăz al morţi din măruntaie… de-a dreptul de viu. Doctorul Kvench continuă să-l îndoape cu pastile, dar ar face mai bine să ia la el un foarfece de grădină.

— Vorbeşti serios? am întrebat.

— Băiete, cât se poate de serios.

Înainte de a apuca să reacţionez, a adăugat:

— Fii atent, acum, când se apropie timpul ceremonialului, va trebui să participăm cu toţii ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. I-am jurat şerifului. Asta e destul de rău, dar ce ne facem dacă ruda moartă a cuiva îi spune, în visul Licorii nopţii, ce-am făcut, ce s-a întâmplat cu Lonette?

Tremuram şi nu puteam să scot o vorbă.

— Mâine-seară – mă asculţi? – mâine-seară îmi las camioneta deschisă, cu cheile în contact. Vii la mine şi o iei şi te cari dracului din Gatchfield.

Nu observasem, dar eram parcaţi acum în faţa casei mele. S-a întins peste mine şi mi-a deschis portiera.

— Du-te cât poţi de departe, băiete.

A doua zi, am anunţat la slujbă că sunt bolnav, mi-am retras toate economiile din bancă şi am vorbit cu Darlene. În noaptea aceea, bătrânul s-a ţinut de cuvânt: cheile erau în vechea furgonetă. Am observat că lângă aceasta era parcată o altă camionetă folosită, pe parcela lui, ca să acopere lipsa celei pe care urma s-o luăm. Le-am lăsat părinţilor o scrisoare, explicându-le că eu şi Darlene hotărâsem să plecăm pe ascuns şi rugându-i să nu-şi facă griji. Aveam să-i sun.

Am fugit în cel mai mare şi strălucitor oraş pe care l-am găsit, iar agitaţia şi treburile înnebunitoare ale locului, distanţa de casă, lupta noastră comună de a supravieţui, la început, şi pe urmă de a ne croi un drum, au fost un leac mai bun decât orice pastilă pe care doctorul mi-ar fi putut-o prescrie. În fiecare zi aveam parte de schimbare şi evoluţie şi de veşti nebune la televizor, iar aceste lucruri au micşorat băşica neagră din gândurile mele. Însă, până în ziua de azi, atâţia ani mai târziu, există mereu o seară, spre sfârşitul lui septembrie, când mă aşez la o Licoare a nopţii, cum s-ar zice, şi Gatchfieldul îmi revine în vise, ca o rudă pierdută, pe care sunt îngrozit s-o văd şi pe care, în acelaşi timp, îmi doresc mai mult ca orice s-o cuprind în braţe, fără să-i mai dau drumul.

În Casa Celor Şapte Bibliotecare
Ellen Klages

Povestirea lui Ellen Klages care încălzeşte inimile bibliofililor de pretutindeni, *În casa celor şapte bibliotecare,* a fost publicată în cea de-a doua antologie *Firebirds* a lui Sharyn November, *Firebirds Rising.* Prima ei carte, *The Green Glass Sea,* a primit Premiul Scott O'Dell pentru roman istoric. Povestirile ei au apărut în numeroase reviste şi antologii, printre care *Infinite Matrix, The Coyote Road, Strange Horizons, Black Gate.* Nuvela ei *Basement Magic* (din *The Magazine of Fantasy Science Fiction)* a primit Premiul Nebula. Klages locuieşte în San Francisco.

K.L. & G.G.

A fost odată ca niciodată o bibliotecă, numită Carnegie, pe un mal împădurit în partea răsăriteană a oraşului: din piatră şi cărămidă roşie, cu turnuleţe şi ferestre largi dând spre pădure. Înăuntru, lampadare de sticlă verzuie aruncau o lumină caldă aurie pe mesele de stejar înconjurate de scaune cu spătare largi.

Cărţile umpleau rafturi de lemn întunecat, întinzându-se până sus la tavanul din tablă ştanţată. Podeaua era din lemn, cu excepţia foaierului, unde exista o marmură de un bej pal. Cele mai puternice sunete erau ticăitul ceasului şi pocnetul înfundat, ritmic al unei ştampile de cauciuc pe un carton.

Era un loc plăcut, ordonat.

În timpul a doisprezece preşedinţi şi două războaie mondiale, ulmii şi arţarii au crescut înalţi dincolo de ferestrele mari. Copiii au trecut de la *Peter Pan* la *Oliver Twist* şi au plecat la colegiu, înlocuiţi la Ora Poveştilor de fraţii şi verişorii lor mai mici sau de fiice.

Apoi consiliul bibliotecii – bărbaţi serioşi în costume, oameni cu bani – s-a întrunit şi şi-a exprimat votul în favoarea progresului. O bibliotecă nouă, cu becuri fluorescente, mult mai bune pentru ochii copiilor. Ferestre dintr-o singură bucată, sisteme automate, scaune ergonomice din plastic. Oraşul a aprobat investiţia, şi o nouă bibliotecă a fost construită în cealaltă parte a oraşului, mai aproape de centrul oraşului şi de mall.

Unele cărţi au fost ambalate în cufere şi trimise pe Broad Street, multe altele primind ştampila RETRASĂ şi lăsate locului, pentru a fi vândute la toamnă. Studenţii de la universitate s-au folosit de tehnologia de ultimă oră ca să transfere greoaiele fişiere vechi şi toate înregistrările pe dischete şi microfişe. Progres, progres, progres.

Biblioteca Ralph P. Mossberger (numită astfel după filantropul dealer de automobile care semnase cel mai mare cec) se deschise într-o dimineaţă ploioasă de sfârşit de aprilie. Toată lumea participă la ceremonia tăierii panglicii şi rămase să asculte discursurile, pentru că după aceea urma să se servească prăjituri.

Toată lumea, cu excepţia celor şapte bibliotecare de la Carnegie, de pe malul din cealaltă parte a oraşului.

În linişte, fără zarvă (la urma urmelor, erau bibliotecare), în timp ce oraşul privea spre viitor, ele cumpărau provizii: ceai vrac şi biscuiţi englezeşti, pachete de budincă Bird's şi conserve de supă de vită cu orz. Rearanjară unele dintre rafturi, aduseră câteva fotolii confortabile, ceşti frumoase de porţelan, o canapea, prosoape de duş şi câteva covoraşe împletite.

Apoi închiseră uşa în urma lor.

În fiecare dimineaţă se trezeau şi îşi vedeau de treburi. Ordonau rafturile, ştampilau, catalogau, iar serile întotdeauna citeau la lumina lampadarelor.

Probabil că o perioadă unii dintre orăşeni şi-au mai adus aminte de vechea bibliotecă, cu nostalgia caldă pentru jucăria favorită a copilăriei, care într-o vară dispăruse şi nu mai fusese văzută vreodată. Alţii au presupus că fusese demolată de mult.

Aşa trecu un an, apoi doi, sau poate mult mai mulţi. Înăuntru timpul încetase să mai conteze. Iarba şi mărăcinii crescură viguros şi înalt în jurul treptelor de piatră, iar copacii se arcuiră deasupra ca şi cum pădurea însăşi ar fi înfăşurat clădirea cu o pelerină.

Înăuntru cele şapte bibliotecare trăiau liniştite şi mulţumite.

Până în ziua în care găsiră copila.

Bibliotecarii sunt paznicii cărţilor. Îi îndrumă pe alţii pe cărările lor, oferindu-le chei cu care să descuie uşile cunoaşterii. Dar cele şapte deveniseră un cerc închis, nemaiavând pe cine îndruma, nicio minte proaspătă pe care s-o deschidă către

lumile posibile. Îşi făceau de lucru ordonând cărţile pe rafturi şi reparând cotoarele abia şifonate cu materiale tari şi clei, şi începură să se certe între ele.

Ruth şi Edith stătuseră treze jumătate de noapte, certându-se dacă fisele de metrou (aveau o jumătate de duzină în cutia de Obiecte Pierdute) pot fi sau nu folosite pentru *I Ching.* Astfel că Blythe era căţărată pe un taburet la numărul 299, căutând volumul despre hexagrame, când auzi bătaia în uşă.

Ciudat, se gândi. E ceva timp de când n-am mai avut vizitatori.

Îşi netezi inutil jacheta de lână, coborî de pe taburet şi tropăi până la uşa din faţă, unde se opri brusc, acoperindu-şi uluită gura cu mâna.

Un coş de răchită, având conţinutul învelit cu o pânză în carouri roşii, ca pentru picnic, se afla în cutia de lemn de sub jgheabul Returnare Cărţi. Un plic mic de culoare crem se iţea pe o parte.

— Ce drăguţ! zise ea cu voce tare, bătând din palme.

Se gândea la pui fript şi salată de cartofi – care îi plăcea la nebunie –, o sticlă de limonadă Mason, poate chiar o plăcintă cu cireşe? Săltă coşul de mânerul său arcuit. Era greu pentru un picnic. Totuşi, ele *erau* şapte. Cu toate că Olive ciugulea acum doar ca o păsărică.

Se întoarse şi îl aşeză pe Biroul Evidenţă, scoţând plicul.

— Ce-i *asta?* întrebă Marian, cu buzele strânse în obişnuita expresie de neplăcere, ca şi cum acel coş ar fi fost un agent al haosului, existând numai cu scopul de a deranja zona ordonată de ştampile şi cutii care reprezenta domeniul ei.

— Un cadou. Ar putea fi un prânz.

— Pentru tine? făcu Marian, încruntată.

— Încă nu ştiu. Are un bilet… răspunse Blythe, şi ridică plicul, studiindu-i. Nu. E adresat „Bibliotecarelor, Departamentul Depăşiri Împrumuturi”.

— Atunci e pentru mine, spuse cealaltă repezit.

Ea era cea mai tânără şi purta costume cu pantaloni şi tricouri de mătase. Cândva fusese blondă. Se întinse peste tejghea, smulse plicul dintre degetele moi ale colegei ei şi îl deschise cu un stilet filigranat de alamă.

— Hmmm, mormăi după ce parcurse conţinutul.

— E un prânz, nu-i aşa?

— Nu prea, răspunse, şi începu să citească cu voce tare:

Cartea asta are termenul depăşit. Puţin cam mult, mă tem. Îmi cer scuze. Ne-am mutat în Topeka pe când eu eram foarte mică, şi mama a împachetat-o din greşeală printre rufe. Am făcut un drum lung ca să o returnez şi ştiu că amenda trebuie să fie mare, dar eu nu am bani. Cum este vorba de o carte de basme, m-am gândit că plata cu primul meu născut ar fi acceptabilă. Întotdeauna am iubit bibliotecile. Sunt sigură că şi ea va fi fericită acolo.

Blythe ridică marginea păturii.

— O, Dumnezeule!

O fetiţă cu un smoc de păr negru sârmos se uita la ea cu ochi verzi mari şi curioşi. Sugea mulţumită colţul unei cărţi albastre, mare cât jumătate din ea. *Basmele fraţilor Grimm.*

— Cu ilustraţii de Rackham, zise, eliberând cartea din mâinile copilului. O ediţie minunată.

— Dar când a fost împrumutată? întrebă Marian.

Blythe deschise coperta şi scoase cartonaşul din buzunarul interior.

— 17 octombrie 1938, spuse clătinând din cap. Doamne, la doi cenţi pe zi, asta înseamnă…

Clătină iarăşi din cap. Nu fusese niciodată bună la matematică.

Îi făcură un pătuţ din sertarul unui dulap, reorganizând comenzile de achiziţii, permisele zonale şi instrucţiunile de utilizare a mimeografului, pe care îl foloseau rar.

Ruth consultă cărţile lui Dr. Spock. Edith citi Piaget. Amândouă priviră de la text la copilă şi înapoi timp îndelungat înainte de a decide că avea probabil vreo nouă luni. Oftară. Era prea mică să citească.

Aşa că o hrăniră cu lapte şi o lăsară să mestece biscuiţi, şi fiecare dintre cele şapte îi gângurea, o gâdila şi o trăgea de degeţelele ei roz de la picioare atunci când credea că celelalte nu se uită. Harriet fusese cea mai mare dintre nouă surori, astfel că ştia despre copii mai multe decât ar fi interesat-o de fapt. Spăla şi schimba scutecele care fuseseră puse în coş, îi citea *Noapte bună, Lună!* şi *Iepuraşul Pat* fetiţei, pe care ea o numea

Polly – o prescurtare de la Polyhymnia, muza oratoriei şi a cântecelor sacre.

Blythe îi spunea Bitsy sau Micuţa Comoară.

Marian îi zicea „orfana” sau „copilul ăla adus de tine”, însă îşi avea şi ea partea ei de gângurit şi gâdilat.

Când copila începu deja să meargă, Dorothy blocă scara cu teancuri de *Compton,* pe care ea o considera o enciclopedie inferioară, şi o lăsă să se agaţe de sertarele de jos cu cataloage. Oricine ar fi căutat Zibelină sau Zinc *(vezi Metale)* ar fi găsit multe fişe lipite cu gem de struguri. Când începu să vorbească, îi făcură un pat într-un colţişor lângă şemineul din Camera Copiilor.

Venise timpul ca Olive să înceapă educarea copilei.

Olive fusese bibliotecara secţiei de copii de când lumea, sau cel puţin aşa părea. Nimeni nu ştia cât era de bătrână, dar îşi amintea vag că îi făcuse cu mâna preşedintelui Coolidge. Încă era în toate minţile, deşi toate îmbătrâniseră puţin şi se uzaseră asimetric.

Dormea pe o canapea în spatele unui raft care conţinea, printre altele, *Prima mea enciclopedie* şi *Minunata carte a pomilor.* De cealaltă parte a încăperii, primul „pat de fetiţă mare” al copilei era galben, la căpătâi având abţibilduri cu o zână şi un cal, iar la picioare o navă cosmică, pentru că nu erau sigure în privinţa preferinţelor ei.

La începuturile carierei sale, Olive fusese o bibliotecară de dimensiuni obişnuite, dar când începu lecţiile copilului nu era cu mult mai înaltă decât eleva ei. Nu din cauza osteoporozei, cocoaşei sau altei maladii de femeie bătrână, ci pentru că obosise să se tot aplece asupra scaunelor mititele şi să îngenuncheze lângă rafturile scunde. Fusese *mare* atât de mult timp, încât atunci când biblioteca se închise ea se decise că venise timpul să fie din nou *mică*, şi găsea asta foarte comod.

Avea o poală remarcabil de confortabilă pentru o femeie de dimensiunile ei.

Copila învăţă repede de la ea alfabetul, toate formele şi culorile, numele animalelor din grădina zoologică şi paisprezece tipuri diferite de dinozauri, toţi fiind morţi.

Când făcu patru ani, sau aproximativ, putea pronunţa pe litere cuvintele simple – *cană, bec* sau *scară.* Aşa ajunse să-şi

pună un nume.

Olive adormise cu capul pe O *zi cu bobocii* şi toate celelalte bibliotecare erau ocupate în alte părţi. Copila se plictisea. Ieşi tiptil din Camera Copiilor, ţinându-se în umbra pereţilor şi a rafturilor, târându-se la baza Biroului Evidenţă, astfel încât Marian să n-o vadă, şi îşi croi drum până la nişa unde se afla Catalogul. Inima bibliotecii. Locul ei favorit, unde îi era interzis să se joace.

De obicei se târa pe dedesubt şi se ghemuia în colţul format de dulapul de stejar, podeaua de marmură şi pereţii tapetaţi. Locul era bun pentru jocul de-a v-aţi ascunselea, chiar dacă pe ea nu o căuta nimeni. Colţul era ca o peşteră, un cufăr pe nava unor piraţi, o ceaşcă dintr-un dulap magic.

Dar în acea după-amiază se uită la etichetele albe de pe sertare şi ochii i se lărgiră recunoscând ceva. Litere! Chiar în alfabetul ei. Oare alcătuiau cuvinte? Poate că sertarele erau *pline* de cuvinte, o cutie imensă de lemn cu cuvinte. Ideea aproape că o ameţi.

Se duse la celălalt capăt al dulapului şi privi în sus, aplecându-şi capul pe spate până trosni. Patru sertare de jos până sus. Cinci pe orizontală. Oftă. Nu era destul de înaltă să ajungă dincolo de primul rând de sertare. Mângâie delicat cu degetul marginile de alamă, apoi scoase foarte atentă cartonaşele albe şi le întinse pe podea într-un şir ordonat:

D I N S X-Y-Z

Se aplecă deasupra lor, cu limba iţindu-i-se într-un colţ al gurii din pricina concentrării, şi încercă să citească.

„Pronunţă.” Aproape că putea auzi glasul lui Olive, blând şi răbdător. Inspiră adânc.

— Dă-in-s…

Apoi se opri, pentru că ultimul cartonaş avea prea multe litere şi ea nu cunoştea cuvinte care să conţină X. Mă rog, xilofon. Dar acolo X-ul era la început, iar aici nu era la fel.

Încercă totuşi:

— D-ins-zzzih, rosti, şi se încruntă.

Se lăsă şi mai jos, atât de jos încât putea simţi marmura rece prin pantalonaşii de bumbac, şi puse mâna peste ultimul cartonaş. Un deget acoperea X-ul, iar cel mic Z-ul (o altă literă inutilă în denumirile lucrurilor obişnuite). Rămânea Y. Y la sfârşit era bun. FunnY. HappY.

— Di-ins-sii, zise ea tărăgănat. Dinsy.

Era plăcut de pronunţat, sunetele dure şi moi şi S-ul şuierat i se amestecau în gură, aşa că îl rosti din nou, mai tare, ceea ce o făcu să râdă, şi pronunţă încă o dată, foarte tare:

— DINSY!

Nimic nu atrăgea mai repede atenţia ca o voce puternică într-o bibliotecă. În niciun minut toate cele şapte bibliotecare se înghesuiau în uşa cămăruţei.

— Ce naiba? făcu Harriet.

— *Acum* ce-ai mai...? continuă Marian.

— Ce citeşti, draga mea? întrebă Olive cu glasul ei blând.

— Eu l-am făcut, răspunse fata.

— E doar o prostie, murmură Edith, dar nu tocmai nepoliticoasă. Nu înseamnă nimic.

Copilul scutură din cap.

— Ba da. Olive, spuse, arătând spre Olive. Do'thy, Edith, Harwiet, Bithe, Ruth.

Se opri şi-şi rostogoli ochii.

— Mawian, adăugă, ceva mai puţin veselă, apoi arătă spre sine. Şi Dinsy.

— O, nu, Polly, zise Harriet.

— Dinsy, replică Dinsy.

— Bitsy? încercă Blythe cu speranţă.

— *Dinsy.*

Şi aşa rămase.

În fiecare după-amiază la ora trei, Dinsy şi Olive formau un cerc din două persoane pe covoraşul împletit din faţa ferestrei, şi aveau Ora de Poveşti. Uneori bibliotecara citea cu voce tare din *Beezus şi Ramona* şi *Semi-magia,* alteori Dinsy îi citea ei *Picioroangele împăratului, Noaptea în bucătărie* sau *Ursuleţul Winnie.* Aceasta îi plăcea în mod deosebit şi o lua cu ea în pat de atât de multe ori, încât Edith trebui să-i repare cotorul. De două ori.

Atunci Dinsy îşi puse pentru prima oară o dorinţă Bibliotecii.

O notă despre Bibliotecă:

Ştiinţa nu este statică; pentru a nu pieri, informaţia trebuie să curgă. Adesea, câte o bibliotecară descoperea ceva nou. *Harry Potter şi Piatra Filosofală* apăru într-o după-amiază ploioasă, *Rowling* înşiruindu-se corect între *Rodgers* şi *Saint-Exupéry,* ca

şi cum s-ar fi aflat dintotdeauna acolo. Blythe găsi un volum cu scrierile lui Thich Nhat Hanh la nr. 294 într-o zi când ştergea praful, iar prelegerile lui Feynman despre fizică se iviră în cartoteca lui Dorothy când ea plecase să prepare o ceaşcă de ceai.

Nu se întâmpla des; Biblioteca era selectivă în privinţa a ceea ce alegea să-şi adauge, respingând bestsellerurile de moment, cernând valorile de durată, căutând acele voci care aveau să reziste testului timpului alături de Dickens şi Tolkien, Woolf şi Gould.

Bibliotecarele aveau grijă de cărţi şi, la rândul ei, Biblioteca avea grijă de ele. Le lăsa din când în când cadouri: un castron cu mandarine coapte pe tejgheaua Formica din Sala Comună, o cutie de bomboane de ciocolată în foiţă aurie, chiar şi păhărele mici cu picior pline cu sherry aşezate pe o măsuţă la ora ceaiului. Cutia lor cu biscuiţi rămânea mereu plină, smântâna din borcanul Wedgwood se păstra proaspătă şi tuşiera nu se usca. Până şi creioanele erau mereu perfect ascuţite, fără să se tocească vreodată, devenind nişte bucăţele care să le chinuie degetele.

În unele zile, Biblioteca o ascundea pe Dinsy, atunci când făcea vreo prostie şi nu voia să fie găsită sau când una dintre bibliotecare era prost dispusă. Se reorganiza, puţin câte puţin, astfel încât în hoinărelile ei să descopere o cămăruţă sau un colţişor nou, şi, odată, un pasaj secret, care ducea într-un balcon necunoscut înainte, situat deasupra Sălii de Lectură. Când reveni acolo o săptămână mai târziu, nu găsi decât peretele neted.

Şi astfel, într-o noapte pe când avea vreo şase ani, Dinsy îi ceru pentru prima dată Bibliotecii o favoare. Întinsă în pătuţul ei galben, cu *Ursuleţul* şifonându-se sub pernă, îşi dori un urs pe care să-l strângă în braţe. Cărţile nu-i aduceau prea multă alinare după ce se stingeau luminile, iar colţurile lor tari şi ascuţite le făceau nişte companioni de temut pe sub pătură. Stătu cu un braţ arcuit în jurul unui ursuleţ imaginar pufos, dorind, şi dorind, şi dorind, până când pleoapele îi căzură de somn.

A doua zi de dimineaţă, în timp ce erau toate la micul dejun cu ceai şi pâine prăjită cu marmeladă, Blythe intră în Sala Comună cu o expresie întrebătoare pe chip şi mâinile la spate.

— S-a întâmplat ceva tare ciudat, zise ea. Pe drum încoace am aruncat o privire la Obiecte Pierdute. N-aş putea spune de ce. Nu s-a mai pierdut nimic de ani de zile. Dar probabil că asta mi-a atras privirile.

Întinse un ursuleţ cafeniu, cu unul dintre ochi făcuţi din nasturi lipsă şi petice de blană roase pe burtă, ca şi cum fusese ţinut în braţe până la epuizare.

— Pare să fie al tău, rosti cu un zâmbet, întorcând o lăbuţă pe care era scris DINSY cu marker negru ieşit de prea mult spălat.

Copila învălui complet micul trup umplut cu vată şi dispăru pentru tot restul dimineţii. Mai târziu, după ce Olive îi dădu o gustare – cacao şi fursecuri Lorna Doone –, Dinsy duse mâna la buze şi suflă un sărut spre lemnăria de stejar.

— Mulţumesc, şopti, şi puse jumătate din prăjitură într-o crăpătură dintre două cărămizi de pe şemineul din Camera Copiilor, când Olive nu fu atentă.

Dinsy şi Olive se distrau de minune. O săptămână erau piraţi, cutreierând Sala Comună după pradă (şi stafide). În următoarea erau prinţese, închise în turnul din *În urma vântului de miază-noapte*, după aceea erau cavaleri în armuri strălucitoare, salvând domnişoare aflate la necaz, un joc pe care fetiţa îl savura în mod special fiindcă Marian ura să fie salvată.

Dar în anul când făcu şapte ani şi jumătate, încetă să mai citească poveşti. Oarecum subit, într-o după-amiază despre care Olive spunea mai târziu că o *simţea* ca pe o adevărată după-amiază de joi.

— Poveştile sunt pentru bebeluşi, zise Dinsy. Vreau să citesc despre oameni *adevăraţi.*

Olive zâmbi trist şi arătă spre peretele opus, pentru că nu era primul copil care făcea aceeaşi declaraţie şi ea ştiuse că avea să vină şi acest moment.

După aceea, devoră biografii, începând cu cele portocalii, Copilăriile americanilor celebri: *Thomas Edison, tânărul inventator.* Trecu de la Abigail Adams la John Peter Zenger pe toată latura de vest a Camerei Copiilor, până în ziua când ajunse la colţ, unde începeau Ştiinţa şi Istoria.

Stătea în cadrul uşii, uitându-se la şirurile de cărţi pentru adulţi, când simţi mâna lui Olive pe umăr.

— Consideri că e timpul să te muţi dincolo? întrebă ea cu blândeţe.

Dinsy îşi muşcă buza, apoi aprobă.
— Pot să mă întorc în vizită, nu-i aşa? Când o să vreau să mai citesc poveşti.
— Oricând doreşti, draga mea. Absolut oricând.
Aşa că Dorothy veni şi strânse ursuleţul, perna şi periuţa de dinţi galbenă. Dinsy o sărută pe Olive pe obrajii ca hârtia şi, ţinând-o pe Blythe de mână, traversă holul spre sala în care toate cărţile aveau numere.

Blythe era dolofană, pistruiată şi cu părul creţ. Arăta întotdeauna puţin rumenă în obraji, ca şi cum tocmai ar fi lăsat baltă ceea ce făcea şi ar fi alergat să te întâmpine. Purta fuste de tweed şifonate şi flanele fără formă, ale căror culori originare erau imposibil de ghicit. Avea ochi vioi şi negri ca ai unui cocker spaniei, ceea ce Dinsy considera potrivit, fiindcă *trăia* pentru a aduce cărţi. Purta un medalion cu rotogravura unui portret al lui Melvil Dewey şi păstra diverse dulciuri – bomboane acrişoare, dropsuri cu mentă şi napolitane Necco – în sertarele de la biroul ei.
Lui Dinsy îi plăcuse întotdeauna de ea.
În privinţa lui Dorothy nu era la fel de sigură.
Pe biroul *ei,* Dorothy ţinea înrămată o mică medalie pe o panglică albastru violaceu, obţinută pentru „Excelenţă în Studii de Clasificare”. Putea să folosească antica maşină de scris Remington neagră cu viteză şi eficacitate şi chiar, atunci când era nevoie, să convingă vechiul copiator horcăitor să scoată printuri de un gri prăfos.
Era o femeie înaltă şi osoasă, cu ochi albaştri reci, ţinută frumoasă şi caligrafie şi mai frumoasă. Lui Dinsy îi era puţin frică de ea, întâi pentru că părea atât de aspră, apoi fiindcă semăna cu pozele din revistă ale Vrăjitoarei Rele din Vest, sau cel puţin cu Margaret Hamilton.
Dar asta nu dură prea mult.
— Să fii foarte atentă să nu aluneci pe podeaua de aici, îi spuse Dorothy în prima dimineaţă. Ştii de ce?
Dinsy scutură din cap.
— Pentru că te afli acum într-o cameră non*-fricţiune*!
Faţa colţuroasă al lui Dorothy se desfăcu într-un zâmbet larg. Dinsy gemu.
— Bine, zise după un minut. Cum cataloghezi bezelele?

— Dă-i drumul, făcu Dorothy, înălţând capul.
— După sistemul *lipiciuii*!
Dinsy o auzi pe Blythe plescăind nemulţumită, dar Dorothy râse tare, iar de aici se împrieteniră repede.
Ele trei foloseau încăperea largă şi însorită drept scenă pentru jocurile nesfârşite de-a Eu Spionez şi Douăzeci de întrebări, iar Dinsy învăţa să se descurce cu rafturile. Seara, după cină, jucau Autori sau scrabble, şi (o dată) încercară să ţină scorul unei partide de rummy în baza opt.
Fata intra la curtea lui Napoleon, colinda jungla de lângă Timbuktu şi era un oaspete frecvent la Masa Rotundă. Ştia toţi regii Angliei şi diferenţele dintre o pergolă şi un chioşc. Cunoştea denumirile a o sută douăsprezece rase de oi şi îi plăcea să repete tot timpul „Burtă neagră de Barbados”, deşi era ceva greu de introdus într-o conversaţie. Când, cu afecţiune, dar în mod nepotrivit, se referi la Blythe cu termenul „Coadă Grasă Persană”, fu trimisă flămândă la culcare.

O notă despre timp:
Timpul devenise oarecum flexibil în interiorul bibliotecii. (Acest lucru este adevărat în majoritatea locurilor unde se găsesc cărţi interesante. Te aşezi să citeşti douăzeci de minute, şi deodată e întuneric, fără să ai idee unde au dispărut orele.)
În consecinţă, nimeni nu ştia prea sigur ce zi a săptămânii este şi apăreau dezacorduri frecvente privind luna sau anul. Ca paznică a calendarului de pe ghişeul principal, Marian era arbitrul în astfel de probleme. (Dar ea adesea bea câte un cocteil după cină şi în multe dimineţi nu-şi mai putea aminti dacă întorsese deja rotiţa sau de câte ori îi zburase din minte, aşa că de multe ori punea o zi sau două înainte – sau trei înapoi – doar ca să compenseze.)
Într-o după-amiază, vizitându-le pe Olive şi Camera Copiilor, Dinsy ridică ochii din *Căsuţa din prerie* şi întrebă:
— Când e ziua mea de naştere?
Olive se gândi o clipă. Din cauza neregularităţii timpului, sărbătorile erau celebrate oarecum la întâmplare.
— Nu ştiu sigur, draga mea. De ce întrebi?
— În carte, Laura se duce la o aniversare, zise ridicând volumul. Şi e distractiv. Aşa că m-am gândit că aş putea avea şi eu una.

— Cred că ar fi minunat, fu de acord Olive. O să vorbim şi cu celelalte la cină.

— Ziua ta de naştere? făcu Harriet, patru ore mai târziu, aşezând masa. Ia să vedem, spuse, şi începu să socotească pe degete. Ai sosit în aprilie, conform ştampilei lui Marian, şi aveai cam nouă luni, deci…

Ţuguie buzele numărând lunile.

— Trebuie să te fi născut în iulie!

— Dar când e *ziua* mea de naştere? întrebă Dinsy, nerăbdătoare.

— Nu e sigur, zise Edith turnând supa.

— N-avem cum şti, o aprobă Olive.

— Cum îţi sună cinci iulie? propuse Blythe, de parcă ar fi fost un punct pe ordinea de zi care trebuia votat.

Blythe socotea cel mai bine din cinci în cinci.

— Patru, spuse Dorothy. Ziua Independenţei. E uşor de ţinut minte?

— Sigur, răspunse Dinsy, ridicând din umeri.

Nu păruse atât de complicat în cartea despre căsuţă.

— Când e asta? Curând?

— Cam aşa, aprobă Ruth, dând din cap.

Astfel că peste câteva săptămâni bibliotecarele îi organizară o petrecere aniversară.

Harriet pregăti o prăjitură aromată cu glazură roz şi scrise deasupra DINSY cu şireturi de lemn dulce, punând deasupra lui I o picătură de sirop de lămâie (care era mai degrabă rânced). Celelalte îi oferiră daruri drăguţe şi în general făcute de mână:

Un set de cartonaşe pentru clasificarea în sistem Dewey de la Blythe.

O carte de jocuri logice (cu ştampila RETRASĂ aplicată de mai mult de zece ori, astfel că Dinsy putea scrie pe ea) de la Dorothy.

Un flanel larg, portocaliu cu verde, tricotat de Ruth pentru ea.

Un glob cu fulgi de zăpadă de la Expoziţia universală din 1939 de la Olive.

O lanternă de la Edith, să-şi găsească drumul noaptea şi să nu se mai împiedice iar de coşul de gunoi.

Un set de marionete de hârtie de pus pe degete, confecţionate din pungi goale pentru cărţi de joc şi pictate

manual de Marian. (Reprezentau bineînţeles personaje literare, toate nevoit îndesate şi pătrăţoase – Nero Wolfe, Călugărul Tuck, Moş Crăciun şi Gertrude Stein.)

Însă cadoul ei favorit a fost cea de-a doua dorinţă pe care i-o adresă Bibliotecii: o cutie cu creioane. (Obosise să tot deseneze peisaje gri cu creioane mici.) Apărură creioane Crayola în cutia familiară galben cu verde, etichetată Pentru Bibliotecă.

Înăuntru erau culorile lumii lui Dinsy: maro referenţial, cafeniu piele, bej peplum, verde Reader's Guide, roşu World Book, crem catalog, violet ştampilă şi negru palatino.

Acea zi de patru iulie a fost o aniversare deosebită. Cu toate că Dinsy se îndoia în privinţa calculelor lui Marian. Seara, când Harriet tăie prima bucată de prăjitură, ea remarcă ninsoarea deasă de afară, pe care toată lumea o declară minunată, dar oarecum neobişnuită pentru acea perioadă a anului.

Curând Dinsy învăţă toate planetele şi mulţi dintre sateliţii lor. (Folosi pentru sine numele Umbriel timp de o lună întreagă.) Îşi umfla obrajii şi sufla peste grămezi de bucăţele de hârtie.

— Sirocco, şoptea. Chinook. Mistral. Willy-Willy.

Îşi aprecia tentativele pe scara Beaufort. Dorothy puse capăt practicii după ce Uraganul Dinsy răvăşi o pasienţă destul de elaborată.

Se afunda acum în fractali, acum în dubli dactili. Când un subiect o obosea – sau pur şi simplu descoperea că nu i se potriveşte –, Blythe sau Dorothy zâmbeau şi îi întindeau pălăria. Era de fetru verde închis şi conţinea bileţele de hârtie numerotate de la 001 la 999. Dinsy închidea ochii strâns, alegea unul şi, ca un hoitar, îşi petrecea dimineaţa (sau următoarele trei săptămâni) la rafturile indicate.

Pangolinii trăiau la 599 (punct 31), Clătitele la 641. Creioanele erau la 674, dar Stilourile se găseau la un raft distanţă, la 681, şi Cerneala în partea opusă, la 667. (Lui Dinsy i se părea stupid, pentru că trebuia să le *foloseşti* împreună.) Pluto planeta se afla la 523, dar Pluto câinele lui Disney la 791 (punct 453), lângă Rock and Roll şi Muzicuţe.

Toate informaţiile erau foarte utile. Dar după opinia ei lucrurile ar putea fi un strop *şi mai* organizate.

Prima dată când aranjă Sala Comună fără să-i ceară nimeni fu

foarte mulţumită de sine. Aliniase ceştile de ceai ale tuturor într-un şir ordonat pe etajeră, cu toate mânerele orientate în acelaşi sens, iar mirodeniile pe micul lor suport de lemn: ANASON, ARPAGIC, DAFIN, MĂRAR, PIPER, SARE, SUSAN, ZAHĂR.

— Uite, spuse ea când Blythe veni să-şi reîmprospăteze ceaiul. Ordine din haos.

Era unul dintre citatele favorite ale bibliotecarei.

Ea zâmbi şi parcurse cu privirea etajera cu mirodenii. Apoi zâmbetul i se stinse şi clătină din cap.

— E ceva greşit? întrebă Dinsy, care sperase la un compliment.

— Bine, ai folosit alfabetul, zise Blythe oftând. Presupun că nu e vina ta. Ai stat atâţia ani cu Olive. Dar acum eşti fetiţă mare. Ar trebui să înveţi ordinea *corectă,* sublinie, şi ridică borcănaşul cu sare. O să începem cu sarea.

Scrise cuvântul cu cretă pe o tăbliţă care atârna pe cutia pentru gheaţă, urmat de numărul 553.632.

— Cinci cinci trei punct şase trei doi. Pentru că…?

Dinsy se gândi o clipă.

— Geologie.

— Per-fect, făcu Blythe, strălucind de încântare. Fiindcă sarea e un mineral. Acum arpagicul. Arpagicul creşte în grădină, deci este…

Dinsy îşi muşcă buza, concentrându-se.

— Şase trei şi încă ceva.

— Foarte bine, spuse femeia, şi zâmbi din nou, apoi scrise ARPAGIC 635.26 pe tăbliţă. Deci, vezi, arpagicul trebuie aşezat *după* sare, draga mea.

Blythe se întoarse şi începu să reordoneze cele opt borcănaşe de ceramică. În spatele ei, Dinsy îşi dădea ochii peste cap în tăcere.

Edith apăru în cadrul uşii.

— Of, iarăşi, zise ea. Nu mă mai mir că nu găsesc nimic în bucătăria asta. Blythe, ţi-am *spus. Foile de dafin* vin primele. QK patru nouă.

Lucrase la universitate în tinereţe.

— Biblioteca Congresului, scumpa mea, rosti Blythe, nu tocmai în largul ei. Noi nu suntem genul *ăla* de bibliotecă.

— Imprecizia nu are nicio scuză, replică Edith.

Apucară fiecare câte un borcan fixându-se reciproc cu

privirea.

Dinsy plecă tiptil şi se ascunse la 814, unde citi *Jabberwocky* până se eliberă terenul.

Dar bucătăria rămase un câmp de bătălie taxonomic. Cel puţin o dată pe săptămână, Dinsy se amuza de scuipatul indignat al cuiva care tocmai îşi pusese în ceaşca de ceai Earl Grey o linguriţă de mărar în loc de zahăr.

După ce cunoscu bine locurile, Dinsy fu liberă să colinde biblioteca după bunul plac.

— Peste tot? o întrebă pe Blythe.

— Oriunde vrei tu, dulceaţă. Mai puţin la Depozit. Nu eşti destul de mare pentru Depozit.

— Ba *sunt,* mormăi ea, încruntată.

Dar Depozitul rămânea încuiat şi nu prea avea ce să facă.

În unele zile stătea cu Olive în Camera Copiilor, vizitându-şi vechii prieteni, sau explora labirintul din Sala Principală. Alte zile le petrecea în Sala de Referinţe, unde Ruth şi Harriet păzeau volumele cele mari pe care nimeni nu le deschisese vreodată – nici chiar la inaugurarea bibliotecii.

Ruth şi Harriet erau ca un set de solniţe cumpărate de la târguri diferite. Cea din urmă avea un păr portocaliu şters şi o faţă amabilă, ascuţită. Mică, adusă şi slabă, la zece-douăzeci de ani distanţă de bătrâneţe. Avea ochi violeţi, un surâs amăgitor şi conspirativ şi purta ochelari octogonali fără rame, ca nişte semne de circulaţie. Dinsy nu văzuse niciodată în realitate un semn de stop, dar se uitase la poze.

Ruth era chinezoaică. Purta pulovere de lână în culori puternice şi ochelari ochi de pisică agăţaţi la gât pe un şirag de mărgele. Nu şi-i punea niciodată de tot, îi ridica doar şi privea prin ei fără să le deschidă braţele.

— Viaţa e ca o vânătoare de comori, zise Harriet.

— Cunoaşterea înseamnă putere, spuse şi Ruth. Să ştii unde să cauţi înseamnă să câştigi jumătate din bătălie.

— Jumătate din distracţie, adăugă Harriet.

Ruth nu avea aproape niciodată ultimul cuvânt.

O prezentară pe Dinsy dicţionarelor şi almanahurilor, enciclopediilor şi compendiilor. Ele fuseseră ani de zile ghizii băştinaşi din ţinutul Tomurilor Seci, dar căzură de acord că Dinsy săpa neobişnuit de adânc.

— Nu vrei să facem o pauză, iubito? întrebă Ruth într-o după-amiază. E aproape ora ceaiului.

— Eu *sunt* obosită, răspunse Dinsy, ridicând ochii din *Roget.* Istovită, ostenită, cam terminată. Un ceai ar fi plăcut, agreabil…

— O să pun ceainicul, oftă Ruth.

Dinsy citi *Bartlett's* ca pe un ghid de conversaţie, înghiţind dialoguri din Tennyson, Mark Twain şi Dale Carnegie până când Harriet îşi puse mâinile peste urechi şi începu să fredoneze *Stairway to Heaven.*

O seară sau două pe lună, de obicei după ce Blythe remarca „Ei, e o fată deşteaptă” pentru a treia oară, îşi luau toate liber, „Pentru nevoile Bibliotecii”. Olive sau Dorothy o luau devreme pe Dinsy şi citeau din una dintre cărţile ei favorite, iar Ruth îi oferea o trataţie înainte de culcare – o ceaşcă de ceai aromat care avea un gust puţin de cireşe şi puţin de vopsea, şi pe care oricum Dinsy nu-şi amintea s-o fi terminat vreodată.

Listă (scrisă de diverse mâini) lipită pe perete în Sala Comună:

10 LUCRURI DE ŢINUT MINTE ATUNCI CÂND TRĂIEŞTI ÎNTR-O BIBLIOTECĂ

Nu jucăm ping-pong pe mesele din Sala de Lectură.

Cărţile nu trebuie să aibă „urechi”. Semnele de carte pot fi nişte cadouri minunate.

Nu scrieţi pe cărţi. Nici măcar cu creionul. Culegerile de rebusuri şi jocuri de unit punctele cu linii sunt tot cărţi.

Coşul de raft nu e trotinetă.

Lipiciul nu este mâncare. (Notă pe margine, cu scris de copil: Adevărat. Are gust de smântână pentru supa proastă.)

Nu folosiţi ştampila cu data ca să vă marcaţi bananele.

Rafturile nu sunt aparate de gimnastică.

Nu puneţi să funcţioneze pickupul de la 982 în sertarul P-Q (sau oricare altul).

Căruciorul e numai pentru cărţi. Nu e maşinuţă de carnaval.

Nu aruncaţi volume din *Britannica* de pe scări ca să auziţi ecoul.

Formau o familie bizară, dar mulţumită. Categoric existau reguli, dar Dinsy nu ducea niciodată lipsă de atenţie. Cu şapte mame avea întotdeauna cu cine să stea de vorbă, un umăr pe

care să plângă sau o poală unde să împărtăşească o poveste.

În majoritatea serilor, când Dorothy făcea focul în Sala de Lectură şi rafturile de lemn luceau în lumina pâlpâitoare, stăteau toate într-o tăcere prietenoasă. Ruth croşeta, Harriet mormăia deasupra unui acrostih, Edith mesteca în cacao să nu prindă coajă. Dinsy stătea pe covor, cu spatele lipit de genunchii cui se nimerea să fie favorita ei în acea săptămână, simţindu-se în siguranţă, la căldură şi iubită. „Dumnezeu e în cerul lui şi în lume totul e bine”, după cum ar fi spus Blythe.

Dar în timp ce privea prin panourile de sticlă ale ferestrelor înalte luna ieşind şi intrând în nori, Dinsy se întreba adesea cum ar fi să vadă cerul întreg, peste tot în jurul ei.

Mai întâi Olive, apoi Dorothy fuseseră responsabile de părul negru şi des al lui Dinsy, ciopârţindu-i cu foarfeca la fiecare câteva săptămâni atunci când începea să-i acopere ochii. Dar în cea de-a doua decadă a vieţii ei în bibliotecă fata începu să se tundă singură, lăsându-l sălbatic şi ţepos ca mărăcinii din faţa intrării principale.

Nu era singura schimbare.

— N-am mai văzut-o la micul dejun de săptămâni de zile, zise într-o dimineaţă Harriet întinzând untul pe un biscuit.

— Luni. Şi nu mai citeşte decât Salinger. Sau Sylvia Plath, se plânse Dorothy. Asta nu m-ar deranja aşa de mult, dar le lasă pe masă, să le pun *eu* la loc.

— Nu-i aşa de rău ca păţania lui Olive, interveni Marian. *Busola de aur* a apărut săptămâna trecută, şi ea a crezut că lui Dinsy i-ar plăcea. Dar nu numai că a strâmbat din nas, dar a avut tupeul să-i răspundă: „Lasă-mă-n pace. Pot să-mi găsesc şi singură cărţi.” Imaginaţi-vă. Biata Olive şi-a pierdut cumpătul.

— Era un copil aşa de dulce, oftă Blythe. Ce-o să ne facem?

— Ei, hai. E doar vârsta, spuse Edith calmă. Nu mai e un copil. Are nevoie de puţină intimitate, de puţină responsabilitate. Am o idee.

Şi astfel Dinsy primi propria ei cameră – cu o uşă care se *închidea* – într-un colţ la etajul doi. Fusese un ungher liniştit într-un birou, dar avea o scară îngustă în spirală cu balustradă de fier forjat în formă de crini şi rămurele care ducea sus, într-un turnuleţ situat între streşinile acoperite cu ţiglă roşie.

Turnul rotund era suficient de mare să cuprindă patul lui

Dinsy şi avea ferestre de jur-împrejur. Cândva, de acolo se vedea panorama oraşului, dar acum copacii şi iedera nu permiteau decât un mozaic de pete de lumină de diverse forme care bălţa podeaua de lemn. Noaptea, petele erau ca nişte bălţi albastre de lumină selenară, care te duceau cu gândul la o magie intangibilă.

Pe biroul din camera de dedesubt, în centrul unui cerc de lumină galbenă de la veioză, Edith lăsase un bilet: „Vino să-mi faci o vizită. Trebuie să facem nişte reparaţii”, alături de o cheie uzată de alamă cu un breloc de lemn pe care era imprimat un singur cuvânt: DEPOZIT.

Depozitul se afla la subsol, în spatele unei uşi încuiate de la capătul unei scări de metal în spirală care pornea de la nr. 600. Lui Dinsy îi adusese aminte întotdeauna de scările care coborau în temniţa din *Picioroangele împăratului.* Întunericul de jos indica pericol, dar şi aventură. Terra Incognita.

Nu-şi folosi cheia în prima zi, nici în a doua. Reparaţii? Plicticos. Însă în după-amiaza celei de-a treia zile se aventură pe scara spiralată. Până la uşă mai mersese de multe ori înainte, pentru că îi era interzis, doar ca să tragă cu ochiul prin plasa metalică la rafturile cufundate în semiîntuneric şi să-şi imagineze ce comori ar sta ascunse acolo.

Crezuse că Depozitul trebuia să fie rece şi umed, presărat cu bucăţi bizare din încărcătura aruncată peste bord a bibliotecii. Era în schimb răcoros şi uscat şi de sus avea un miros deosebit. Prăfos, cu urme de mucegai şi iz de piele foarte veche, ca o urmă de oţet păstrat într-un pantof vechi.

Spre deosebire de etajul principal, cu lemnăria sa lustruită şi tavanele înalte şi aerisite, Depozitul era o vizuină scundă şi înţesată cu rafturi metalice vopsite în cenuşiu, care se înălţau de la podea până în tavan în rânduri strânse. Se răsuceau pe şapte niveluri în spatele peretelui vestic al bibliotecii, ca un labirint secret care se întindea din pivniţă până sub streşini. Podelele şi treptele erau alcătuite din cărămizi translucide de sticlă, iar pe tavanele aflate la doi metri se întindeau ţevi şi conducte, luminate de becuri protejate de plasă, câte două pe fiecare interval.

Părea o fortăreaţă din cărţi, fără ferestre. Sus, rafturile erau un mozaic din toate culorile şi formele, dar Depozitul era plin cu blocuri geometrice monocrome în culori calme: opt duzini de

volume legate în verde-pădure din *Ladies' Home Journal* se înşirau pe cinci rânduri, urmate de un bloc la fel de mare roşu închis din *Life.*

Dinsy se simţea ca într-o altă lume. Nu se pierduse, dar pentru prima dată în viaţa ei nu era uşor de găsit, ceea ce îi convenea. Putea să stea nevăzută şi să asculte sunetele vieţii bibliotecii continuându-şi mersul în jurul ei. De la Nivelul Trei o putea auzi pe Ruth fredonând în Sala de Referinţe, de cealaltă parte a peretelui. Se afla la o distanţă de un metru jumătate şi păreau a fi kilometri. Colindă şi studie terenul timp de o lună înainte de a se prezenta în biroul lui Edith.

Pe un panou de sticlă mată încadrat în lemn de culoare închisă scria REPARAŢII cu litere aurii în relief. Uşa era deschisă câţiva centimetri şi Dinsy putea să vadă un banc de lucru lung presărat cu volume cusute şi bucăţi de coperţi de piele, gheme de sfoară şi sticle cu clei gros şi bej.

— Presupun că te descurci pe aici, zise Edith fără să întoarcă scaunul. Nu a fost nevoie să trimit o echipă de căutare.

— Destul de bine, replică Dinsy. Am citit reviste vechi.

Se lăsă să cadă pe un scaun în stânga uşii.

— Una dintre preocupările mele favorite, aprobă Edith. E asemenea unei călătorii în timp.

Edith era o femeie înaltă şi solidă cu păr lung şi cărunt, pe care îl ridica în cocuri şi codiţe complicate, asigurate cu creioane şi un pieptene de baga. Se îmbrăca în blugi şi veste în culori pastel – albastru-verzui palid, mov lavandă şi roz închis – şi purta un şirag de boabe de lapislazuli tăiate în ovale aproximative.

Repara cărţile rupte, o meserie mai puţin căutată acum, când nimic nu mai părăsea clădirea. Însă unele dintre culegerile de ziare, reviste şi publicaţii datau din 1870, iar legăturile lor de piele se uscaseră şi se sfărâmaseră. În primul an, treaba lui Dinsy fu să parcurgă intervalele, nivel cu nivel, şi să descopere volumele care aveau cea mai mare nevoie de ajutor. Edith îi dădu un clipboard şi îi recomandă să înregistreze din când în când.

Învăţă cum să desfacă volumele vechi şi să le lege iar. Primul ei proiect de reparaţie fu culegerea zdrenţuită din *American Naturalist*, datând din 1877, cu articolele sale despre *Puricii dresaţi*, *Lipitori* şi *Folosirea greierelui ca termometru.* Cusu

paginile urmând semnele de transpunere, decupă pielea şi hârtia marmorată. Edith o lăsă să facă ce dorea cu resturile, şi în acel an de Crăciun Dinsy dărui tuturor copii în miniatură ale cărţilor lor preferate.

Îi plăcea meşteşugul, îi plăcea să facă ceva cu mâinile. Cerea răbdare şi concentrare, ceea ce era ciudat de relaxant. După cină, ea şi cu Edith stăteau ore întregi de vorbă, până târziu în noapte, cu cănile de cacao aşezate pe bancul de lucru, restul bibliotecii dormind în întuneric şi tăcere deasupra lor.

— Cum e afară? întrebă Dinsy într-o seară, pe când aştepta să se usuce cleiul.

Edith rămase mult timp tăcută, destul de mult pentru ca fata să se întrebe dacă nu cumva vorbise prea încet, şi era pe punctul de a repeta întrebarea, când răspunsul veni.

— Haos.

Dinsy nu se aşteptase la aşa ceva.

— Ce vrei să spui?

— Gălăgie. Aglomeraţie. Totul e mereu în schimbare, şi nu într-un fel pe care să-l anticipi.

— Sună oarecum interesant.

— Hmm, făcu Edith, şi se gândi o clipă. Mda, presupun că se poate spune şi aşa.

Dinsy medită asupra problemei jucându-se cu o bucăţică de piele, răsucind-o între degete, înainte de a vorbi din nou.

— Îţi lipseşte vreodată?

Edith se întoarse în scaun, privind-o.

— Nu prea des, răspunse agale. Nu atât de des cât aş fi crezut. Dar eu sunt extrem de pasionată de ordine. Mai mult decât majoritatea celorlalţi, presupun. Aici mă încadrez mai bine.

Dinsy aprobă din cap şi sorbi din cacao.

Câteva luni mai târziu ceru Bibliotecii o a treia şi ultimă favoare.

În seara în care se schimbă totul, Dinsy stătea în fotoliu în camera ei, citind O *poţi ierta?* a lui Trollope (pentru a treia oară), imaginându-şi cum ar fi să stea de vorbă cu Glencora, când se auzi o bătaie şovăielnică în uşă.

— Dinsy? Dinsy? rosti o voce slabă familiară. Sunt Olive, draga mea.

Strecură semnul de carte pe care scria CITEŞTE! la capitolul 14 şi închise cartea.

— E deschis, strigă.

Olive păşi înăuntru îmbrăcată într-un halat lung de bumbac roşu şi în picioare cu nişte papuci uzaţi. Dinsy se aştepta să-i ofere o carte, însă femeia spuse:

— Aş vrea să vii cu mine, draga mea.

Ochii ei albaştri străluceau de emoţie.

— Pentru ce?

Se distraseră bine în urmă cu câteva zile citind împreună *Cum vă place,* dar nu-şi amintea să aibă vreun plan pentru seara aceea. Poate Olive îşi dorea pur şi simplu companie. Dinsy intenţionase să petreacă o seară în Camera Copiilor, dar nu mai coborâse acolo de luni de zile.

Însă Olive o surprinse.

— E o problemă a Bibliotecii, zise mişcându-şi degetul, dar zâmbind.

Asta era chiar curios. Ani în şir, când bibliotecarele îşi doreau o seară doar pentru ele, dispăreau jos în Depozit după cină şi nu-i spuneau niciodată de ce. „O problemă a Bibliotecii", atât declarau. Mică fiind, încercase să le urmărească, dar cu greu te furişai într-un loc tăcut. Era întotdeauna prinsă şi i se dădea acel înfiorător ceai de cireşe. Următorul lucru pe care îl ştia era dimineaţa.

— Problemă a Bibliotecii? rosti Dinsy rar. Şi sunt invitată şi eu?

— Da, drăguţă. Acum eşti practic adult. E timpul să ni te alături.

— Grozav.

Ridică din umeri ca şi cum n-ar fi fost mare lucru, încercând să-şi ascundă tulburarea. Şi poate nici nu era. Poate se întâlnea comitetul să stabilească nişte reguli sau să planifice mutarea din nou a lui 340 de cealaltă parte a ferestrei. Dar dacă *era* ceva special…? Părea atât emoţionant, cât şi puţin înfricoşător.

Îşi strecură picioarele în papuci şi se ridică. Olive abia dacă îi ajungea până la genunchi. Mângâie cu dragoste părul alb al femeii, amintindu-şi cum obişnuia să se ghemuiască în poala ei moale. Trecuse atât de mult timp.

O bibliotecă pe timpul nopţii este un loc tăcut, dar rezonant. Singurele lumini veneau de la aplicele de pe pereţi, iar ea auzea

ecourile slabe ale fiecărui pas pe scările din foaier. Merseră la umbra rafturilor din Sala Principală până la 600, apoi coborâră scara de metal la Depozit, şi paşii lor răsunau în gol.

Subsolul era în întuneric, cu excepţia unui singur bec deasupra şirurilor de *Naţional Geographics*, cu cotoarele lor galbene lucind palid în penumbră. Olive o luă la stânga.

— Unde mergem? întrebă.

— O să vezi, spuse Olive, iar Dinsy aproape că o simţea zâmbind prin întuneric. O să vezi.

O conduse pe fată pe un interval printre rapoarte municipale plicticoase şi se opri la capătul opus, în faţa uşii debaralei pentru curăţenie încastrată în peretele de piatră. Scoase o cheie lungă şi demodată de alamă din buzunarul halatului şi i-o dădu.

— Deschide-o tu, drăguţă. Gaura cheii e puţin cam sus pentru mine.

Dinsy se holbă la cheie, la uşă, din nou la cheie. De când era mică visase la „problemele Bibliotecii”, imaginându-şi tot felul de scenarii, dar niciunul implicând produse pentru curăţenie. O partidă lunară de poker. Un tunel secret spre oraş, unde se duceau toate să danseze, cum făceau cele douăsprezece prinţese. Sau un grup de lectură, citind texte interzise. Şi acum o invitau şi pe ea? Ce dezamăgire de-o fi vorba doar de întreţinere.

Introduse cheia în broască.

— E amuzant, zise răsucind-o. Întotdeauna m-am întrebat ce se petrece când voi…

Vocea i se opri în gât. Uşa se deschise, dar nu spre debaraua cu mopuri, găleţi şi cutii de Pine-Sol, aşa cum se aştepta, ci spre o cameră mică cu lambriuri din lemn de culoarea mierii vechi. Un covor oriental în tonuri bogate şi profunde de roşu era întins pe parchet, iar încăperea era luminată de zeci de lumânări. Acolo nu existau rafturi, nici cărţi, doar un mic şemineu într-un capăt, în vatra căruia trosnea un buştean.

— Surpriză, făcu Olive blând, şi o împinse uşor înăuntru.

Toate celelalte aşteptau, îmbrăcate în halate lungi de diverse culori. Fiecare stătea în faţa câte unui balansoar Craftsman din lemn de culoare închisă, îmbrăcat în piele moale cafenie.

Edith înaintă şi o luă pe Dinsy de mână. I-o strânse uşor şi şopti:

— Nu te îngrijora.

Apoi îi făcu cu ochiul şi o conduse la un balansoar liber.

— Stai aici, spuse şi se întoarse la locul ei.

Uimită, fata rămase în picioare, cu gura căscată, într-un caleidoscop de sentimente.

— Bun venit, dragă, rosti Dorothy. Ne-ar plăcea să ni te alături.

Avea chipul serios, dar cu ochii luminoşi, de parcă se pregătea să rostească o şaradă complicată şi abia aştepta reacţiile.

Dinsy tresări. Era aproape cuvânt cu cuvânt ceea ce zisese Olive, şi asta o făcea nervoasă. Nu era sigură ce avea să urmeze, chiar şi mai puţin sigură că era pregătită.

— Mai întâi, prezentările, glăsui Dorothy, apoi închise ochii şi declamă: Eu sunt Lexica. Slujesc Biblioteca.

Înclină din cap şi se aşeză.

Dinsy se holba cu ochii măriţi şi gândurile rotindu-se cum fiecare bibliotecară repeta ceea ce evident constituia un ritual familiar.

— Eu sunt Juvenilia, zise Olive clipind. Slujesc Biblioteca.

— Incunabula, zise Edith.

— Sapientia, zise Harriet.

— Ephemera, zise Marian.

— Marginalia, zise Ruth.

— Melvilia, zise Blythe zâmbindu-i lui Dinsy. Şi eu slujesc Biblioteca.

Apoi toate stăteau aşezate, privind în sus spre Dinsy.

— Câţi ani ai, iubito? se interesă Harriet.

Dinsy se încruntă. Întrebarea nu era atât de uşoară pe cât părea.

— Şaptesprezece, răspunse după câteva secunde. Sau pe aproape.

— Nu mai eşti copil, aprobă Harriet, cu o urmă de tristeţe în glas. De aceea suntem aici în seara asta. Te rugăm să ni te alături.

În vocea ei era ceva atât de solemn, încât lui Dinsy i se puse un nod în stomac.

— Nu înţeleg, rosti ea încet. Ce vreţi să spuneţi? Practic, am fost aici toată viaţa mea.

— Ai fost *în* Bibliotecă, dar nu *a* Bibliotecii, sublinie Dorothy, clătinând din cap. Consider-o ucenicie. Nu mai avem ce să te

învăţăm. Aşadar, te rugăm să-ţi iei un nume al Bibliotecii şi să devii cu adevărat una dintre noi. Am fost întotdeauna şapte în slujba Bibliotecii.

Dinsy privi de jur-împrejurul camerei.

— Nu aş fi a opta?

Era curioasă, dar de asemenea încerca să câştige timp.

— Nu, drăguţă, spuse Olive. O să iei locul meu. Eu mă pensionez. Acum abia dacă mai ajung la al doilea rând de rafturi şi în curând n-o să fiu mai mare decât un dicţionar. Am de gând să mă retrag, să stau lângă foc şi să iau viaţa uşor. Mi-am câştigat acest drept, grăi ea cu o înclinare decisivă a capului.

— Haide, haide, făcu Blythe. Te-ai descurcat foarte bine.

Se auzi un murmur de aprobare.

Dinsy inspiră adânc, apoi din nou. Se uită de jur-împrejur la feţele înflăcărate ale bibliotecarelor, singurele mame pe care le cunoscuse vreodată. Le iubea pe toate, şi era pe cale să le dezamăgească, pentru că ea avea un secret al ei. Închise ochii să nu le mai vadă chipurile, nu la început.

— Nu-ţi pot lua locul, Olive, zise ea încet, şi îşi simţi vocea tremurând în timp ce se lupta să-şi stăpânească lacrimile.

În jur bibliotecarele îşi făcură auzită surpriza. Ruth îşi reveni prima.

— Ei, bineînţeles că nu. Nu-ţi cere nimeni să o *înlocuieşti* pe Olive, noi doar…

— Nu mă pot alătura vouă, repetă ea, cu vocea la fel de slabă, dar mai sigură. Nu acum.

— Dar de ce *nu,* scumpo?

Era Blythe, care părea pe punctul să plângă şi ea.

— Artificii, spuse Dinsy după o clipă, şi deschise ochii. Şase şaizeci şi doi punct unu, adăugă, şi îi zâmbi lui Blythe. Ştiu totul despre ele. Dar nu *am văzut* niciunul.

Privi din nou de la o faţă la alta.

— Nu am mângâiat niciodată un câine, nu am mers cu bicicleta şi nu am privit soarele răsărind din ocean, continuă ea prinzând curaj. Vreau să simt vântul şi să mănânc o îngheţată la cornet într-un parc de distracţii. Vreau să miros iasomia într-o noapte de primăvară şi să ascult o orchestră. Vreau… se împiedică, apoi reluă. Vreau să am şansa să dansez cu un băiat.

Se întoarse spre Dorothy.

— Spui că nu mai aveţi nimic să mă învăţaţi. Poate că e

adevărat. Am învăţat de la fiecare dintre voi că nu există nimic pe lume care să nu poată fi descoperit şi explorat de mine în cărţile astea. Cu excepţia lumii însăşi, adăugă ea şoptit, simţindu-şi ochii umplându-se de lacrimi. Voi aţi ales Biblioteca. Eu nu pot fără să ştiu ce altă alegere aş mai avea.

— *Pleci?* întrebă Ruth cu glas sugrumat.

Dinsy îşi muşcă buza şi aprobă.

— Eu, ei bine, eu am…

Repetase zile întregi acele cuvinte, dar era mult mai greu decât crezuse. Lăsă ochii în jos privindu-şi mâinile.

Atunci Marian o salvă.

— Dinsy se duce la universitate, zise ea. Ca mine. Ca şi tine, ca şi tine, ca şi tine, continuă, arătând cu degetul spre fiecare dintre femeile din cameră. Am fost fete înainte de a fi bibliotecare, vă amintiţi? Acum e rândul ei.

— Dar cum…? întrebă Edith.

— Unde…? se bâlbâi Harriet.

— Mi-am pus o dorinţă Bibliotecii, spuse Dinsy. Şi mi-a lăsat un formular la *De completat.* Marian m-a ajutat să-l completez.

— Eu *sunt* responsabila cu corespondenţa. Ce intră şi ce iese. Am găsit scrisoarea de acceptare în cutia de scrisori săptămâna trecută.

— Dar nu ai documente, interveni Dorothy, practică. Unde le-ai zis că ai făcut şcoala primară?

Dinsy zâmbi.

— A fost ideea lui Marian. Le-am spus că sunt un autodidact, crescută de nişte bibliotecare sălbatice.

Astfel că într-o dimineaţă luminoasă de septembrie, pentru prima dată după ani de zile, uşa masivă de stejar a Bibliotecii Carnegie se deschise. Toată lumea stătea în prag, clipind în lumina soarelui.

— Promite-ne că o să ne scrii, zise Blythe, înghesuind un pachet cu dulciuri în coşul de pe braţul lui Dinsy.

Celelalte înclinară din capete.

— Da, da.

— O să încerc. Dar nu se ştie cât durează *lucrurile* pe aici.

Se străduia să glumească, dar abia îşi reţinea lacrimile şi inima îi bătea nebuneşte.

— O să te întorci, nu-i aşa? Nu-mi pot amâna la infinit

pensionarea.

Olive se căţărase pe Biroul Evidenţă.

— În vizită, da, răspunse, şi se aplecă să o sărute pe obraz. Promit. Dar ca să slujesc? Nu ştiu. Habar n-am ce o să găsesc pe-acolo, adăugă, şi întoarse capul spre pădurea care înconjura biblioteca. Nici nu ştiu dacă o să mai fiu în stare să mă întorc prin tot desişul.

— Ia asta. O să te aducă întotdeauna aici, spuse Marian.

Îi întinse un cartonaş cu o plăcuţă de metal într-un colţ, pe care era imprimat numele ei: DINSY CARNEGIE.

— Ce-i asta?

— Legitimaţia ta de bibliotecă.

Se îmbrăţişară toate, cu lacrimi şi cuvinte de rămas-bun. Dar la sfârşit cele şapte bibliotecare se retraseră şi o priviră plecând.

Dinsy păşi în lume aşa cum venise – cu un coş de răchită şi o carte de poveşti, pline de vise şi speranţe.

Cum S-A Înecat Palmer
Sarah Monette

Sarah Monette a crescut în Oak Ridge (Tennessee), unul dintre cele trei oraşe secrete ale proiectului Manhattan. Şi-a luat doctoratul în literatură engleză, iar acum locuieşte şi scrie într-o casă veche de o sută unu ani din Midwestern. Ace Books i-a publicat două romane, *Melusine* şi *The Virtu.* Textele sale scurte au apărut în *Strange Horizons, Alchemy* şi *Lady Churchill's Rosebud Wristlet.* Povestirile sale care îl au în centru pe Kyle Murchison Booth, inclusiv *Cum s-a înecat Palmer*, au fost recent adunate în volumul *The Bone Key.* O puteţi vizita online la www.sarahmonette.com

Cum s-a înecat Palmer a apărut iniţial în numărul 41 al revistei *All Hallows.*

E.D

Făcusem greşeala să recunosc faptul că urmasem aceeaşi şcoală ca John Pelham Ratcliffe. El era acum un arheolog cu o considerabilă reputaţie – deşi eu mi-l aminteam ca fiind un băiat gânditor, neplăcut, care îşi scobea nasul în public iar dr. Starkweather, ca urmare a unora dintre articolele recente ale lui Ratcliffe, se hotărâse să îl ademenească departe de muzeul din Midwestern, care îi finanţa săpăturile din Grecia şi Levant. Colecţia noastră persană era (dr. Starkweather o simţea şi rostea des şi răspicat) criminal de insuficientă, iar Ratcliffe era chiar cel ce putea redresa situaţia. De asemenea, cred că exista o foarte veche rivalitate cu directorul acelui muzeu, dar acesta nu era un subiect pe care să am chef să îl cercetez.

În ciuda protestelor, avertizărilor şi tăgăduinţelor mele, a reţinut imediat că îl cunoscusem pe Ratcliffe cu cincisprezece ani în urmă, şi a insistat asupra faptului că eram persoana perfectă care să îl abordeze din partea Muzeului Parrington. Am spus (cu sinceritate) că eram sigur că nu-şi va mai aminti de mine; dr. Starkweather a venit cu propunerea şocant de logică de a mă prezenta într-un context care să îi amintească în mod natural de identitatea mea. Când am replicat că, după părerea mea, nu exista un asemenea context, s-a uitat la mine câteva clipe şi a zis:

— L-ai cunoscut la şcoală. La ce şcoală?

— Brockstone.
— Este o şcoală privată, nu? Pentru bogătaşi, aristocraţi?
— Păi, cam aşa ceva, cred.
— Atunci, aţi avut reuniuni, nu-i aşa?
— Păi, da… adică, eu nu am fost niciodată la vreuna…
— Când are loc următoarea?
— Nu ştiu.
— Poţi să afli?
— …Da.
— Vezi! a făcut el triumfător.
— Dar dacă… dacă Ratcliffe nu vine?
— Atunci îi scrii şi îi spui cât îţi pare de rău că nu v-aţi întâlnit şi aşa mai departe.
— Nu pot să… nu pot să fac asta *fără* să mă duc?
Privirea lui a devenit alarmant de gânditoare.
— Domnule Booth, uneori mă întreb dacă eşti atât de dedicat muncii tale pe cât susţii.
— Dr. Starkweather, eu… vă asigur…
— Păi, vezi, a rostit el, accentuând sinistru, iar eu am răspuns:
— Da, dr. Starkweather.
De parcă ar fi fost directorul Şcolii Brockstone, dr. Grisamore.
Şi aşa am ajuns să particip la reuniunea de cincisprezece ani a clasei mele de absolvenţi.

Şcoala a fost fondată la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, de un grup de nonconformişti englezi bogaţi, care doreau ca fiii lor să aibă parte de o educaţie demnă de nişte adevăraţi gentlemeni. Nu ştiu de ce au ales să vină în America, şi nici de ce au ales să se stabilească tocmai în această parte a ţării, dar am bănuit întotdeauna că au fost influenţaţi de ziarul *The Dial* şi de scrierile pline de pasiune ale lui Emerson.
Şcoala în sine nu a fost niciodată catolică, şi a atras rapid acele familii din împrejurimi – precum cea a tatălui meu – care nu voiau să se înjosească concurând cu brahmanii din Boston. În decursul unei generaţii, Brockstone a devenit şcoala elitei şi a sateliţilor şi clienţilor acesteia; bunicii unora dintre băieţii cu care am fost coleg fuseseră în prima clasă de absolvenţi.
Îndeosebi după război, reuniunile începuseră să se ţină în grupuri, pentru a încerca astfel să se atenueze trista împuţinare

a numărului de absolvenţi. Prin urmare, reuniunea mea de cincisprezece ani se ţinea concomitent cu cele de doisprezece, treisprezece, paisprezece şi şaisprezece ani. Trenul spre Bourne a fost plin de bărbaţi cam de vârsta mea, cu toţii scrutând nervoşi feţele celorlalţi, încercând să-şi dea seama dacă acest domn cu pardesiu şi mănuşi era un fost prieten drag sau cineva faţă de care simţise o nesfârşită ură. M-am baricadat în spatele studiilor mele şi m-am rugat să nu fiu deloc remarcat.

Reuniunea se întindea pe tot weekendul, de vineri până duminică. Îi sugerasem dr. Starkweather că nu era nevoie să mă duc decât pentru o singură zi – o după-amiază, poate dar răspunsul lui sceptic m-a redus la tăcere. Astfel, am fost condamnat să urmez programul stabilit: o reamintire a trecutului, când toate aspectele existenţei mele de şcolar erau strict controlate de clopoţel, dictate de orarul scris îngrijit de doamna Grisamore. Programul evenimentelor legate de reuniune era bătut la maşină pe o foaie de hârtie care fusese albă şi curată înainte ca degetele mele nervoase să o mototolească, boţind rândurile şi mânjind-o de cerneală.

Programul de vineri începea cu o Cină de Bun-venit. Sâmbăta era plină de ceremonii şi discursuri, în timp ce evenimentul major al zilei de duminică părea a fi meciul de baseball dintre absolvenţi şi cursanţii din ultimul an. Mai degrabă l-aş fi lăsat pe dr. Starkweather să mă concedieze decât să particip la meci. Dar de restul nu puteam scăpa. M-am întrebat, înfiorat, dacă profesorul de sport, domnul North, mai era acolo, să mă acuze că nu am „spirit”.

Am treizeci şi trei de ani, mi-am zis în sinea mea. Dar într-un fel, vârsta de cincisprezece ani părea mai apropiată şi mai reală.

Gara din Bourne nu mi-a fost de niciun folos, aglomerată, murdară şi extrem de gălăgioasă, aşa cum mi-o aminteam. Faptul că cei care mă îmbrânceau acum erau adulţi, nu adolescenţi, mi-a folosit şi mai puţin decât s-ar crede. Unii se întorceau chiar acolo pe peron la anii adolescenţei, strigându-şi poreclele din şcoală şi sloganurile demodate. Mi-am dorit să fi avut curajul să cad pe scările principale din Muzeul Parrington şi să îmi rup piciorul. Sau gâtul.

Cel puţin, autobuzul şcolii era nou, un vehicul motorizat în schimbul vechii căruţe trase de cai. M-am urcat neîncrezător; cu fiecare clipă ce trecea, cu fiecare pas pe care îl făceam spre

Şcoala Brockstone, creştea probabilitatea ca vreunul dintre foştii mei colegi să îmi ghicească identitatea, asemenea unui Sherlock Holmes. Iar baricada făcută din cărţi şi hârtii care funcţionase atât de bine în tren nu era posibilă în autobuz. M-am aşezat şi am suferit, aşteptând să fiu descoperit.

Nu s-a întâmplat, deşi am surprins privirile încurcate ale celor cu care călătoream. I-am recunoscut pe mulţi dintre ei: Horace Webster, Charles Cressingham, Albert Vanbeek, Robert Claudel. Dar nu avusesem niciun prieten la Brockstone, şi niciuna dintre cunoştinţele mele prudente şi inofensive nu se afla în autobuz. Nu m-am simţit suficient de curajos să intru în vorbă cu cei care, cu douăzeci de ani în urmă, m-au făcut imbecil, laş, monstru. Mi-a fost teamă că nu şi-au schimbat părerea.

Programul ne informa de asemenea pe noi, absolvenţii, cu privire la locul unde urma să dormim. Eram găzduiţi în dormitoarele comune ale elevilor, ceea ce în starea mea de extenuare mi s-a părut o dovadă inutilă de cruzime. Eram recunoscător că nu mi s-a dat fosta cameră, dar am bănuit că rafinamentul era ceva dincolo de sadismul instituţional al şcolii.

Mi-am dat seama – şi descoperirea m-a umplut de un sentiment vecin cu disperarea – că îmi aminteam perfect drumul spre dormitoarele comune. Lăsându-mi colegii tot mai răguşiţi în vastul hol de la intrarea în clădirea principală, cunoscută dintotdeauna sub numele de Şcoala, am început să urc scările, întrebându-mă undeva într-un colţ îndepărtat al minţii mele dacă aşa era şi trecerea pe Puntea Suspinelor, în drumul spre execuţie.

Singura concesie era faptul că nu stăteam în dormitoarele celor din anul trei – deşi am aflat mai târziu că unele grupuri de absolvenţi puteau şi chiar solicitaseră asta –, ci ni se făcuse acelaşi privilegiu ca aristocraţilor. Fiecare din noi primise o cameră separată. Cea care îmi revenise mie în timpul acestui weekend infernal nici măcar nu se afla pe acelaşi coridor cu cea pe care o ocupasem ca elev. De atâta preocupare spre a fi recunoscător pentru asta şi uşurare, deoarece primisem o cameră individuală, în primul rând, am deschis sanctuarul meu temporar înainte de a pricepe pe de-a-ntregul ceea ce citisem pe plăcuţa următoarei uşi.

Am îngheţat, ca una dintre victimele gorgonei Medusa, apoi încet, înţepenit, m-am forţat să fac un pas înapoi şi să mai citesc

o dată. Scris frumos, numele JOHN PELHAM RATCLIFFE îmi sărea drept în ochi.

Pentru o clipă, mi s-a părut că autorităţile din Şcoala Blackstone au intrat într-o conspiraţie rău-intenţionată cu dr. Starkweather. Dar mi-a revenit judecata şi mi-am dat seama că, deşi nu bănuiam aşezământul în sine de nimic, dr. Starkweather era ultima persoană din lume care putea fi considerată în mod plauzibil drept machiavelică; ideea lui subtilă a fost de a mă trimite să vorbesc cu Ratcliffe. Era o simplă coincidenţă răutăcioasă.

Şi tocmai când, după aceste gânduri, am reuşit să-mi liniştesc inima care bătea cu putere şi eram pe punctul de a mă retrage în camera mea, uşa la care mă holbam s-a deschis şi în cadrul ei a apărut John Pelham Ratcliffe, atât de brusc şi cu asemenea viteză, că abia am evitat să ne ciocnim.

Se schimbase radical. Mi-l aminteam ca fiind un băiat deşirat şi fonfăit, şi iată-l acum un bărbat scund, uscăţiv şi neinteresant, cu ochi rotunzi, luminoşi şi pătrunzători ca ai unei păsări de pradă. Chiar dacă nu a fost nevoie, cred că m-am ferit.

— Te rog să mă scuzi, a spus el, şi nici vocea lui nu se potrivea cu cea din amintirile mele, deşi mai mult din pricina vorbelor sale energice, decât a inevitabilei schimbări de glas. Domnul…

Se încruntă de jos în sus la mine – ne despărţeau vreo treizeci de centimetri, eu am 1,92 m, iar el nu putea avea mai mult de 1,67.

— …Booth. Kyle Murchison Booth. Am… am fost în acelaşi an.

— A, da, a făcut el, lipsit de entuziasm.

Evident, amintirile lui despre mine nu erau mai plăcute decât ale mele legate de el.

Ar fi trebuit să mă opresc. Ştiam, şi totuşi, ca într-un vis urât, mi-am auzit propria voce continuând:

— Eu… acum lucrez pentru Parrington.

— Muzeul?

— Da. Şi directorul, dr. Starkweather… a vrut să te întreb…

— Da? a zis, ridicând sardonic din sprânceană. Ştia ce vreau să spun, şi amândoi ştiam care urma să fie răspunsul lui, şi cu toate acestea am behăit în continuare.

— Să te întreb dacă… te-ar interesa… adică, îţi admiră foarte mult munca şi…

Ratcliffe rămase acolo, privindu-mă cum mă sucesc şi răsucesc; nu l-am urât când eram copii, dar atunci, pentru o clipă l-am urât, şi din adâncimile acelei un am reuşit în sfârşit să îngaim:

— Dacă te-ar interesa ca Parrington să îţi finanţeze următoarea expediţie?

— Nu, mulţumesc, a rostit Ratcliffe, întorcându-se pe călcâie şi plecând.

Am rămas privindu-l cum se îndepărtează, îmi ardea faţa, iar mâinile mi se încleştau şi descleştau fără rost.

Dacă ar fi existat un tren de seară înapoi spre Bourne, m-aş fi suit în el. Dar nu exista, şi problema sordidă, brutală era că mi se făcuse foame. *Ergo*, m-am prezentat la Cina de Bun-venit.

Au fost trei ore de suferinţă severă. Am văzut un tip pe care îl cunoşteam – în afară de Ratcliffe şi zâmbetul său uşor sardonic şi acesta era Barnabas Wilcox, un huligan de care m-am temut şi pe care l-am detestat. Acum era un om de afaceri supraponderal şi incoerent. A mormăit un salut vag, după care m-a lăsat complet în pace. Altminteri, erau acolo o mulţime de chipuri pe jumătate cunoscute, de voci al căror timbru adult nu îl puteam lega de corespondentul lor din copilărie. Bărbaţii din stânga şi dreapta mea erau cu doi ani mai tineri decât mine, prieteni apropiaţi; tot timpul cinei au vorbit peste mine. Mi-am ţinut ochii în farfurie şi nu am spus nimic nimănui, şi cu prima ocazie am fugit sus pe scări. Totul era exact ca în prima mea zi la Brockstone, doar că atunci stăteam cu alţi cinci băieţi în cameră şi nu aveam nici cea mai mică urmă de intimitate.

Eram extenuat; mi-am pus pijamaua şi m-am întins pe pat – îngust şi nu suficient de lung, aşa că într-un final m-am chircit ca una dintre acele creaturi ciudate desenate pe marginea manuscriselor medievale. Şi totuşi, în ciuda disconfortului, am adormit aproape înainte de a mă întreba dacă mă voi trezi cu crampe musculare la primele ore întunecate ale dimineţii.

Nu m-a mirat să descopăr că visele mele au avut legătură cu şcoala. La început, am fost puţin surprins să descopăr că am visat piscina, pe care am evitat-o întotdeauna cât am putut de mult, dar apoi mi-am dat seama că în visul meu eu nu eram eu, aşa că nu am mai dat atenţie problemei.

În visul în care nu eram eu, alergam prin pavilionul care adăpostea piscina, un monstruos edificiu de la jumătatea perioadei victoriene, ceva între catedrală şi seră, având cele mai urâte trăsături din amândouă. În spatele meu se auzeau voci ţipând, şi ştiam că sunt cele ale băieţilor care mă urmăreau. La început am crezut că strigau „Pelham! O să te prindem, Pelham!” şi aproape m-am trezit susţinând înnebunit că *nu* sunt Ratcliffe şi nu aş fi fost nici dacă îmi dădeai bani, iubire sau cinci litri de ceai. Dar înainte de a reuşi să întrerup visul suficient pentru a scăpa din el, mi-am dat seama că strigau „Palmer”, nu „Pelham” şi am încetat să mă mai lupt. La urma urmei, era doar un vis, şi nu îmi păsa dacă eram altcineva, atâta timp cât era vorba de cineva pe care nu îl cunoşteam.

Şi după o clipă era deja prea târziu; alergând, drept Palmer, i-am zărit rapid şi îngrozit, peste umăr, pe băieţii care mă vânau, negri şi oribili, ca nişte demoni, şi mi-am întors privirea exact la timp să nu cad drept în apă.

Pentru o secundă m-am clătinat pe marginea piscinei, cu braţele bălăbănindu-se, după care două mâini m-au împins brusc, cu putere, între omoplaţi, şi am căzut.

Apa era călduţă, sălcie; m-am ridicat la suprafaţă, gâfâind, şi în mod instinctiv m-am îndepărtat de băieţii care acum stăteau într-un rând solemn lângă piscină. Erau şase; singurele nume pe care le cunoşteam erau ale celor doi mai mari, şefii de gaşcă: Grimes şi Carleton. Îi uram şi mă temeam de amândoi.

Era o lumină groasă, greoaie, siropoasă, de după-amiază târzie. Era duminică, singura zi în care la piscină nu se ţineau lecţii, antrenamente sau întreceri între ani pentru a clădi „spiritul”. Nu se vedea şi nu se auzea nimeni, în afară de cei şase băieţi care stăteau şi priveau.

Ştiu să înot. Sunt la fel de dizgraţios şi neîndemânatic în apă ca pe uscat, dar ştiu să înot. În vis, însă, ca Palmer, nu ştiam. Împroşcam apa şi mă zbăteam; piscina avea trei metri adâncime de la un capăt la celălalt, fundul era departe de pantofii mei grei de şcoală. I-am implorat pe băieţi să mă ajute; au stat şi s-au uitat la mine, iar privirea de pe faţa lor era înspăimântătoare: sobră, exaltată şi inumană, la fel de perfect inumană ca feţele lor de bufniţe. Niciunul nu a schiţat vreun gest.

Am obosit repede. Hainele mele erau grele; mă ostenise deja

goana nebună care se sfârşise în această piscină întunecată. Eram cuprins de panică, mă zbăteam tot mai înnebunit, mă scufundam şi gura mea care urla înghiţea tot mai multă apă.

Iar băieţii de pe margine stăteau şi se uitau. O dată au râs, şi râsul lor a fost la fel de crud şi de distant ca feţele lor; ar fi putut foarte bine să fie râsul unor hiene. Îmi răsuna în urechi chiar şi după ce s-au oprit. Îl mai auzeam atunci când m-am scufundat pentru ultima dată, am simţit cum gura, gâtlejul, plămânii şi corpul mi se umplu de apă, şi am coborât încet spre fundul piscinei, uitându-mă încă în sus, spre lumina tot mai îndepărtată, prăfoasă, şi spre corpurile negre, vălurite, ale băieţilor.

M-am trezit când am căzut în mod brutal din pat, înfăşurat în cearşafuri şi pătură, iar şoldul mi-a pârâit înfiorător atunci când am atins podeaua. Nici măcar nu am remarcat timp de câteva minute; respiram cu greutate, aproape isteric, şi m-am ghemuit într-un fel de nod, cu ambele mâini încleştate în păr şi faţa apăsată pe genunchi, şi cu fiecare atom de control pe care îl aveam făceam un efort cumplit şi frenetic de a nu scoate un zgomot care putea fi auzit de pe coridor sau din camera învecinată. Nu ştiu cât am stat aşa; când, în sfârşit, m-am calmat suficient pentru a observa că îmi zvâcneşte şoldul şi mi-am ridicat capul, răsărea soarele.

Încet, cu înverşunare, câte o bucată spartă pe rând, mi-am asamblat armura ca să înfrunt ziua ce începea. Mai mult ca niciodată, mi-am dorit să pot pleca pur şi simplu, dar acum, chiar dacă nu-mi păsa deloc de dr. Starkweather, nu puteam. Scena aceea din pavilion fusese reală. Ştiam la fel de limpede cum îmi ştiam numele, la fel de profund ca durerea ce făcea să îmi pulseze şoldul. Băiatul acela, Palmer, se înecase cu adevărat, şi moartea lui fusese într-adevăr urmărită de şase din aşa-zişii lui colegi. Mi-am dat seama că mai ţin minte două nume şi m-am oprit, cunoscând cât de efemere sunt visele, să le notez în carneţelul meu de buzunar: Grimes, Carleton.

M-am spălat, m-am bărbierit, m-am îmbrăcat. Oglinda din baie îmi spunea că sunt livid, şi aveam o nervozitate în mâini pe care nu o puteam stăpâni, dar nu mă aşteptam ca vreo persoană din Şcoala Brockstone să se uite prea atent la mine. Nu se întâmplase niciodată.

Dar, întorcându-mă în cameră, pentru a doua oară după atâtea zile, era cât pe ce să mă ciocnesc de Ratcliffe, şi de data asta s-a încruntat spre mine.

— Arăţi îngrozitor. Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— Nimic, am zis, şi am încercat să trec pe lângă el, dar el a venit după mine.

— Arăţi de parcă ai fi fost târât prin mărăcinii Iadului. Este din cauza reuniunii? Ştiu că nu-i plăcut, dar…

— Nu, nimic de genul ăsta. Dă-mi voie.

Am vrut să trec iar pe lângă el, şi el a venit iar după mine; pentru o clipă, am oscilat periculos între râs – nici măcar John Pelham Ratcliffe nu arăta senzaţional într-un halat vechi, mizerabil, înarmat cu o gentuţă şi o trusă de toaletă – şi plâns din pură frustrare.

— Uite ce e. Am venit cu maşina. Stai să mă spăl şi te duc la Bourne, unde luăm o cafea decentă, şi îmi spui despre ce este vorba.

— Dar nu putem. Programul…

— La naiba cu programul. Ce-or să ne facă? Or să ne dea afară?

De data asta am râs, deşi sunetul a fost gâtuit şi ciudat.

— Mă aştepţi? a zis Ratcliffe.

— Da. Dar… de ce?

Îşi strâmbă gura, sardonic.

— Ca să celebrăm faptul că nu mai avem paisprezece ani.

Şi încheind păşi frumos pe lângă mine şi se îndreptă spre baie.

Ratcliffe ştia exact unde trebuia să mergem, spuse el vesel. Îşi conduse maşina – la fel de lucioasă, aerodinamică şi impresionantă ca el însuşi, dar considerabil mai mare – la singurul hotel din Bourne, o vechitură monstruoasă şi şubrezită numită St. James, care timp de trei generaţii adăpostise temporar familiile elevilor de la Brockstone. Restaurantul hotelului era deschis pentru micul dejun, şi mirosul de cafea era complet delicios, chiar şi pentru mine. În mod normal, nu beau cafea, dar Ratcliffe a zis ferm că am nevoie de una, şi nu mai eram în stare să mă cert cu el.

M-a surprins şi pe mine ce hămesit eram, iar el m-a lăsat să mănânc în pace, el însuşi consumând absent o cantitate mare

de mâncare în timp ce îmi povestea liber, cu erudiţie şi adesea vulgar despre săpăturile lui din Asia Minor. Dar când ne-am săturat amândoi, a făcut un semn ospătăriţei să ne mai umple o dată ceştile de cafea.

— Bun. Acum spune-mi ce făceai azi-dimineaţă la ora şase pe coridor, îmbrăcat până în dinţi şi arătând ca fantoma lui Banquo după ce a bântuit la greu toată noaptea.

Avusesem la dispoziţie tot micul dejun pentru a-mi pregăti răspunsul.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, dar a fost un simplu coşmar. Mi se întâmplă foarte des.

— Serios? a făcut, şi m-a privit în mod ciudat. Despre ce a fost vorba în coşmarul tău?

— De ce-ţi pasă?

În clipa următoare mi-am cerut scuze într-un talmeş-balmeş de chinuri şi umilinţe, dar el mi-a făcut semn să tac, la fel cum îi făcuse semn ospătăriţei să ne reumple ceştile de cafea.

— Poţi s-o numeşti vină, a zis el, şi apoi a râs de expresia pe care o aveam pe chip. Faptul că mai degrabă mi-aş vopsi faţa în verde şi aş cere în căsătorie o cămilă asiatică, decât să lucrez pentru un egoist napoleonic precum Emerson Starkweather, nu este un motiv să fiu nepoliticos cu tine. Doar că, pentru o clipă… se întrerupse, şi îşi întinse mâinile într-un gest de jalnică neputinţă. Pentru o clipă, am avut din nou paisprezece ani. Vreau să repar o greşeală.

— Dar, dr. Ratcliffe…

— Te rog. Doar Ratcliffe. Sau prietenii îmi spun Ratty, dacă te hotărăşti.

— A fost doar un vis, am stăruit eu.

— Nu şi după expresia feţei tale de azi-dimineaţă. Şi nu am înţeles niciodată de ce considerăm lucrurile „doar” nişte vise. De ce ar fi mai puţin importante?

Se opri, apoi întrebă cu o voce neobişnuit de caldă şi plină de compasiune:

— A fost legat de şcoală?

M-am trezit că îi deapăn toată povestea, cu detalii şi nume şi chiar, pentru că ascultase cu atâta atenţie şi îngrijorare, încredinţarea mea că visasem despre ceva care se întâmplase în realitate. Nu am menţionat nimic de căderea mea din pat.

A tăcut mult timp după ce am terminat, şi l-am chestionat

timid, într-un final:

— Mă… mă crezi, nu-i aşa?

— A, da, a spus el, de parcă nu mai încăpea nicio discuţie.

Probabil am părut surprins, pentru că a continuat.

— Arheologia este un domeniu ciudat, iar Asia Minor un loc şi mai ciudat. Am un coleg care, în ultimii treizeci de ani, a visat în fiecare an căderea Troiei. Întotdeauna în aceeaşi zi şi întotdeauna acelaşi vis. El nu face săpături în Troia – nu a făcut niciodată – şi zice că nicio putere de pe Pământ nu l-ar convinge să se apuce. Visează, înţelegi, că este una dintre femei.

Am rămas tăcuţi o clipă, urmărind jocul razelor strălucitoare ale soarelui peste tacâmuri; apoi Ratcliffe a rostit repede:

— Aşa că nu văd nimic neplauzibil în ideea că ai visat o crimă reală.

— Crimă? am spus, deşi tot aşa o consideram şi eu.

— L-au împins în apă, şi nu l-au scos de acolo. Crima prin omisiune este totuşi o crimă. Se întâmpla într-o piscină, pentru numele lui Dumnezeu! Nu exista niciun curent subacvatic.

— Da. Adică, nu.

— Ştii că există un profesor la şcoală cu numele Carleton.

— Există?

— Pe vremea noastră nu era acolo. Dar cu câţiva ani în urmă au avut nevoie de un nou profesor de matematică, şi el a ocupat această poziţie. Prietenii mei care activează în Consiliul Absolvenţilor mi-au spus că Băieţii Mari fac mereu asta.

— Era student?

— Cu patruzeci de ani în urmă, da. Nu ştiai de el, nu-i aşa?

— Nu. Eu nu… adică, nu am fost…

— Şi asta e o coincidenţă interesantă. Cred că ne putem face propriul program şi să-i facem o vizită domnului Carleton, să avem o mică discuţie cu el.

L-am urmat pe Ratcliffe fără împotrivire, ca un iaht tras de un transatlantic – sau mai degrabă, având în vedere diferenţa noastră de înălţime, ca un transatlantic tras de un iaht. Era trecut puţin de ora nouă când ne-am întors la şcoală. El a mărşăluit rapid şi hotărât printre terenuri şi clădiri şi programul atent organizat, fără să se sinchisească de toate eforturile de a-l intercepta sau abate din drum, până când a găsit biroul domnului Frederick Carleton, M.A., profesor de matematică la

Brockstone.

Erau şanse ca domnul Carleton, asemenea nouă, să participe la festivităţile legate de reuniune, dar când Ratcliffe bătu în mod isteţ la uşă, o voce iritată dinăuntru întrebă:

— Acum ce Dumnezeu mai e?

Ratcliffe interpretă asta drept „Intră” şi deschise uşa.

— Domnule Carleton, a spus el, ne întrebam dacă aveţi câteva minute pentru noi.

Profesorul era un tip scund şi îndesat, ca o bufniţă, cu ochii rotunzi, smocuri de păr ridicate şi tot aşa. Stătea aşezat pe podea, în mijlocul unui morman de cutii, bibliorafturi, manuale şi hârtii; ori era în toiul unui efort organizatoric masiv, ori căuta cea mai indiscutabilă scuză de a evita reuniunea.

Se uită întâi la Ratcliffe, apoi la mine, evident încercând să găsească un context în care să ne încadreze.

— Dacă e vorba de meciul de baseball…

În mod eroic, Ratcliffe a reuşit să transforme un râset într-o tuse.

— Nu, nimic de genul ăsta. Voiam să vă întrebăm de un băiat pe nume Palmer.

— Nu există niciun Palmer în clasele mele. Dacă vă îngrijorează evoluţia lui, vă sugerez să mergeţi să vorbiţi cu…

— Nu este unul dintre elevii dumitale, l-a întrerupt Ratcliffe, calm, dar implacabil. Este unul dintre colegii de clasă.

Carleton îl privi lung, de parcă ar fi fost un animal ciudat, pe care nu l-a mai văzut niciodată şi nici nu şi-a imaginat că există.

— Unul dintre *colegii mei de clasă…* Ei! Despre ce e vorba?

Se ridică agresiv în picioare.

Ratcliffe se uită la mine; evident, ingeniozitatea lui nu mersese până acolo încât să născocească un motiv plauzibil pentru căutarea noastră. Am citit pe faţa lui: *La urma urmei, a fost visul* tău.

— Păi, am făcut.

Nu-mi venea în minte nicio minciună convingătoare, şi ştiam că adevărul nu ne va ajuta.

— Nu trebuie să vorbiţi cu noi dacă nu doriţi, am spus.

Privirea lui Ratcliffe deveni clar chinuită, dar Carleton, lipsit de adversar, se desumflă ca un balon.

— Nu, nu, a zis el, şi acum nu mai păru pus pe harţă, ci doar obosit, ca un bărbat spre şaizeci de ani. Nu am niciun motiv să

nu vă povestesc de Palmer, deşi nu-mi închipui la ce vă foloseşte. Vă rog, luaţi loc.

În ciuda haosului de pe podea, în câteva secunde s-au eliberat două scaune. Ratcliffe şi cu mine ne-am aşezat. Carleton se retrase în spatele biroului său şi deveni pedant.

— Presupun că vă îngrijorează siguranţa piscinei?

— Printre alte lucruri, răspunse Ratcliffe.

— Păi, în privinţa asta vă asigur eu. Stuart Palmer s-a înecat deoarece a încălcat regulile şcolii. Băieţilor li se interzice cu stricteţe să între în pavilion în lipsa profesorului.

Ratcliffe se uită la mine, amândoi ne aduceam aminte cât de frecvent – cât de uşor – era încălcată această regulă pe vremea noastră, mai ales de către aristocraţi, şi tovarăşul meu zise:

— Spuneţi-ne doar ce s-a întâmplat.

— Vă pot povesti doar evenimentele, aşa cum au fost reconstituite în timpul anchetei, rosti înţepat Carleton.

— Desigur, murmură Ratcliffe, calm şi amabil ca un procuror.

— Palmer a fost în acelaşi an cu dumneata? m-am trezit întrebând.

— Nu. Cu un an mai mare, răspunse profesorul, reluându-şi o clipă privirea fioroasă. Vreţi povestea sau nu? Ştiţi, mai am şi alte treburi de făcut…

— Ascultăm, încuviinţă Ratcliffe.

— Era duminică, glăsui Carleton, scoţând o pipă şi începând căutarea înceată, fără succes, a pungii de tutun şi a chibriturilor, atât de caracteristică fumătorilor de pipă, mai ales atunci când vor să câştige timp.

Am tresărit – urăsc fumul de pipă –, dar mi-am ţinut gura. Nu voiam să-l abat de la povestire, chiar dacă şi eu, şi Ratcliffe bănuiam deja că urma să fie o născocire.

— Atunci, ca şi acum, continuă Carleton, pavilionul era închis duminica, aşa că nu au existat martori care să declare cum a ajuns Palmer acolo, în primul rând.

Mi-am amintit visul meu: zgomotul de paşi, urletele urmăritorilor.

— Într-un fel sau altul, a căzut în piscină. Probabil s-a jucat pe acolo.

Se opri, şi adăugă încet:

— Palmer a fost un copil poznaş. Şi pentru că nu a fost nimeni în preajmă, iar el nu ştia să înoate, s-a înecat. Mă rog la

Dumnezeu să se fi întâmplat repede.

Ştii foarte bine cât a durat, m-am gândit. Ai stat acolo şi te-ai uitat. Dar încă nu am spus nimic.

— A lipsit la apelul de seară. A luat ceva timp până s-a stabilit că nu se găsea în Şcoală, şi mai mult timp să îl găsim. Murise deja de câteva ore. Asta-i povestea, domnilor. O tragedie inutilă, prostească. Băieţii sunt adesea nechibzuiţi. Doar din mila Domnului consecinţele sunt în general mai puţin tragice.

Era un mod înfiorător de a privi problema, chiar şi fără adânca mea convingere că profesorul minţea. Dar reuşi în sfârşit să îşi aprindă pipa şi se baricadă rapid în spatele unui nor de fum. Era limpede că nu mai puteam scoate nimic de la el. Ratcliffe îi mulţumi pentru timpul acordat şi ne-am ridicat să plecăm.

Ajuns la uşă, m-am întors.

— Domnule Carleton, aţi avut vreun frate?

— Un frate? se miră, holbându-se la mine prin fumul de pipă, cu ochii lui de bufniţă, rotunzi şi inexpresivi. Am avut un frate mai mare, dar a murit cu treizeci de ani în urmă. De ce întrebaţi?

— Fără niciun motiv. Mulţumesc, am zis, şi am închis uşa.

Ratcliffe se repezi asupra mea.

— La ce te-ai gândit?

— Unul dintre noi este un mincinos. Sau… un alienat mintal.

Ne-am întors pe acelaşi drum pe unde am venit.

— Bineînţeles că minţea, spuse enervat Ratcliffe. Dar crezi că el era băiatul din visul tău?

— Nu… nu cred. Adică nu sunt sigur. *A avut* un frate mai mare, aşa că…

— A avut? făcu el, şi cred că avea în ochi aceeaşi concentrare ca atunci când potrivea fragmentele ca să reconstruiască un vas sau o inscripţie. Hai să îl căutăm.

Mi-am dat seama după câteva secunde că mă oprisem din mers, şi a trebuit să alerg să îl prind din urmă.

— Să-l căutăm pe… ce vrei să zici?

Zâmbi spre mine, încântat de sine însuşi.

— Sunt dispus să pariez că imaginile care împodobeau biblioteca pe vremea noastră se mai află acolo. Vino.

Biblioteca era – aşa cum îmi aminteam că îl auzisem rostind cu grandoare pe director în discursul din seara trecută – memoria şcolii. Depozitarul tuturor artefactelor şi însemnărilor

pe care inevitabil le generează un asemenea aşezământ, inclusiv fotografii şi dagherotipuri care comemorau fiecare eveniment posibil, încă de la întemeiere. Primul director fusese un fanatic şi un pionier al fotografiei.

Am căutat destul până am găsit ce voiam, portretele de grup ale fiecărei clase, de la admitere până la absolvire, fiecare portret cu eticheta sa atent scrisă. Am luat-o de la început şi am înaintat, uitându-ne la toate rândurile de feţe rotunde, străine.

Deşi le căutam, chipurile din visul meu mi-au sărit în ochi pe neaşteptate.

— Uite, am spus cu voce răguşită. Băiatul ăsta şi cel de lângă el. Carleton şi Grimes.

Ratcliffe îşi întinse gâtul să-i vadă.

— Doi peşti obraznici şi hliziţi. Da, iată. V. Carleton şi N. Grimes.

Nu păru deloc surprins, şi nu m-am putut abţine.

— M-ai crezut, am zis.

— Bineînţeles că te-am crezut.

— De ce?

— Era clar că nu minţeai.

— Dar… eu…

I se făcu milă de mine.

— Peter Ludgate. Ţi-aduci aminte de el?

— Artistul?

Şi el fusese cu noi în clasă, un băiat timid, cu ochi visători, la fel de stângaci şi de tăcut ca mine. De multe ori ne aflam în bibliotecă în acelaşi timp, fără să ne vorbim ore întregi, până când mai venea cineva sau până când bibliotecarul ne dădea afară.

— Da. Nevasta lui a insistat mereu să ia parte la asemenea chestii – posibili filantropi şi altele. Peter a venit o dată. După prima noapte, a insistat să plece cu primul tren, şi de atunci nu s-a mai întors niciodată, indiferent ce i-ar spune Eleanor. Nu vrea să vorbească despre asta, dar imaginea copilului înecat apare mereu în lucrările sale.

— Tu chiar crezi că…

— Cred că este o coincidenţă semnificativă. Şi nu doar o coincidenţă. Ia zi, mai recunoşti vreunul dintre specimenele astea odioase?

M-am mai uitat o dată la cei din an cu Grimes şi Carleton, şi la

cei din următorii trei ani.

— Uite-l pe domnul Carleton, am zis după o clipă.

Era la fel de încruntat atunci, ca şi acum, şi tot cu privirea de bufniţă.

— Şi cred că… am început, şi am arătat spre un alt băiat din an cu tânărul Carleton, apoi spre doi băieţi cu un an mai mici decât. Cred că ăştia sunt ceilalţi.

— Sunt şase, spuse Ratcliffe, şi oftă. Ca multe animale de pradă, băieţii vânează în haite.

Le găsi numele şi le notă pe spatele unui plic. Între timp, fără să vreau, m-am trezit căutându-l pe Stuart Palmer. Nu ştiam cum arată, aşa că a trebuit să parcurg lista de nume din anul dinaintea domnului Carleton, apoi rândul feţelor inexpresive ale celor din anul întâi, până să-l găsesc. Era un copil slăbuţ, cu faţa ca o nevăstuică şi gura uşor deschisă; aproape îmi puteam imagina respiraţia sa greoaie. În mintea mea i-am auzit gâfâiala îngrozită, ultimele încercări de a respira.

— Cred că am aflat aici tot ce se putea, zise Ratcliffe, întrerupându-mă din meditaţia mea morbidă. Booth?

— …Da. Da, desigur.

— Nu mai sta pe gânduri, rosti el, aproape cu blândeţe.

— Eu… adică, nu.

— Bun, făcu el, şi ieşi primul din bibliotecă, vorbind repede şi vioi peste umăr. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva minute să vedem dacă vreunul dintre băieţii ăştia apar în listele cu absolvenţi. După aceea putem…

În timp ce deschidea uşile bibliotecii, se auziră nişte strigăte:

— Ratty! Pe unde-ai umblat? Vino! Prânzul!

Se întoarse să mă caute, dar prietenii săi erau gălăgioşi şi evident atentaseră la câteva cocteiluri înaintea prânzului. Reuşi să spună doar „Mai târziu”, înainte de a dispărea din vedere.

Am mers singur până la sala de mese, unde în confuzia creată am aterizat lângă Barnabas Wilcox, soartă care în adolescenţă mi s-ar fi părut mai crudă decât moartea. Acum nu era decât o situaţie ciudată şi extrem de jenantă. Încercă să facă o conversaţie politicoasă, tipic adultă, mă întrebă despre munca mea, dar, după un schimb amărât de replici, era clar că nu aveam nimic în comun şi îşi îndreptă atenţia spre celălalt vecin. Am mâncat rapid şi în linişte şi m-am gândit cu tristeţe la remarca lui Ratcliffe, că băieţii vânează în haite. Aşa îi văzuse

Palmer pe urmăritorii săi, pe ucigaşii săi, şi mă sâcâia o vagă bănuială că, dacă aş urmări acel gând suficient de departe, mi-ar fi lămurit câteva dintre lucrurile despre care Carleton minţise. Dar de fiecare dată când încercam, reveneam la imaginea întunecată, ultima văzută de Palmer, a băieţilor care îl priveau cum moare, şi nu reuşeam să merg mai departe.

Când am terminat de mâncat, conversaţia de la masă deviase spre colegii mei absolvenţi cu proastă reputaţie. N-am vrut să ascult bârfele, erau cu toţii fermecaţi ca sultanul Şeherezadei. M-am ridicat tăcut şi am plecat.

Îmi pierdusem pe undeva programul festivităţilor şi, încurajat de exemplul lui Ratcliffe, nu mi-a păsat. Nu am fost niciodată un elev chiulangiu; acum era oarecum amuzant să mă duc spre capela şcolii şi să merg de-a curmezişul curţii, ştiind că nu aici ar fi trebuit să fiu şi nu asta ar fi trebuit să fac.

Am hoinărit la voia întâmplării o vreme, bucurându-mă de campusul şcolii aşa cum nu am făcut-o niciodată în copilărie, savurând mult-întârziata mea abatere de la norme. Dar într-un final – inevitabil, bănuiesc – m-am trezit în faţa pavilionului piscinei.

Fusese renovat după ce am absolvit: un strat nou de vopsea, alb strălucitor în lumina verii, uşi moderne şi solide. Schimbările însă nu erau suficiente ca să şteargă culorile întunecate din visul meu.

Ar fi trebuit să mă îndepărtez, să mă întorc la Şcoală şi la siguranţa oferită de program. În schimb, m-am apropiat şi am încercat uşile. Nu erau încuiate, aşa că m-am strecurat în pavilion.

Înăuntru era întuneric, iar aerul era greu de umezeală. Ar fi trebuit să plec, ştiam, dar am traversat curtea, am trecut prin vestiarele elevilor – aceeaşi faianţă veche pe care mi-o aminteam şi care trebuia relipită –, apoi am ajuns sub bolta răsunătoare ce adăpostea piscina în sine.

Acum erau lămpi electrice. Am apăsat întrerupătorul şi le-am privit cum prind viaţă de-a lungul pereţilor. Piscina era albastră şi liniştită, părând naturală ca un lac. Sub lumina neoanelor nu semăna deloc cu cea pe care mi-o aminteam, şi nici cu cea din visul meu.

Presupun că asta m-a făcut suficient de nesăbuit să înaintez până la margine. Am stat şi m-am uitat la apă şi am aşteptat

prosteşte să aud voci strigând în spatele meu, să mă simt brusc împins în apă. M-am simţit nechibzuit de sfidător, de parcă aş fi băut şampanie în loc de apă la prânz, şi gata să înfrunt oricâte fantome urlătoare.

Acestea nu au apărut, desigur, şi eram pe punctul să mă întorc şi să renunţ la nebunia mea, când mi-am dat seama că *se întâmpla* ceva. La început a fost doar o tulburare a apei, un vârtej singular. Dar în timp ce priveam acesta crescu în mărime şi intensitate, până când deveni o imensă vâltoare ceţoasă în mijlocul piscinei. Din care, zbătându-se haotic şi scoţând un strigăt gâtuit, se iviră capul şi braţele unui băiat.

— Ce s-a întâmplat, Palmer? Nu ştii să înoţi? strigă o voce lângă mine, şi râsetele ce semănau cu urletele unor hiene răsunară în pavilion.

Fără să întorc capul, am ştiut că glasul îi aparţinuse lui Grimes. Dar râsul fusese al tuturor, inclusiv al meu. M-am întrebat dacă nu cumva înnebuneam; în mintea mea mă auzeam strigând ca bietul Palmer – şi, indiferent despre ce fusese vorba, cu siguranţă nu meritase –, dar era ca şi cum vocea aceea care striga fusese închisă într-o pivniţă. Locuitorii casei o auzeau, dar nu le păsa.

Şi apoi, brusc – atât de brusc, încât m-am clătinat şi era cât pe ce să cad în piscină – dispăru. Turbulenţa, băiatul care se îneca, haita de animale sălbatice… haita din care şi eu făcusem parte.

Am ieşit din pavilion prin vestiarul profesorilor, nu am vrut să risc să mă mai întâlnesc cu cine ştie ce mai bântuia prin aripa studenţească.

După aceea am mers ore în şir, deşi habar nu am pe unde am fost. Eram îngrozit – hipnotizat – de ceea ce se întâmplase în pavilion, dar foarte repede după trecerea şocului iniţial mi-am dat seama că, la fel ca în visul meu, într-o anumită măsură nu fusesem eu însumi. Nu ştiam cum sunase vocea lui Grimes; nu aveam nici cea mai mică idee dacă Palmer „meritase” ceva sau nu, deşi eram înclinat să cred că nu. Acele gânduri, ca transa aceea isterică aparţinuseră altcuiva, şi eram gata să pun pariu că era vorba de Frederick Carleton. Nu aveam nici vreo dovadă, nici vreo explicaţie, în afară de acea nebună certitudine interioară pe care bănuiesc caracteristică tuturor celor care aud voci într-o încăpere goală, indiferent dacă acele voci sunt ale

unor fantome sau pur şi simplu nişte iluzii.

Când umbrele au început să se lungească în asfinţit, mi-am dat seama că trebuie să vorbesc cu Ratcliffe. Aveam o informaţie, dar nu ştiam ce anume sau dacă trebuia să fac ceva cu ea. Evident, era inutil să încerc să-l pun sub acuzare pe Carleton pentru uciderea lui Stuart Palmer, când singurele dovezi erau visul şi migrenele mele. Şi, aducându-mi aminte cum a fost în pielea lui Carleton, chiar şi pentru scurt timp, nu credeam că Justiţia cea rece, oarbă şi imparţială ar înţelege ceva din moartea lui Palmer.

Dar nu puteam merge mai departe. Eram prea aproape, oscilând terorizat între Palmer şi Carleton, şi amândoi se înecau, deşi doar unul murise în apă.

M-am întors la Şcoală, direct în îmbulzeala de petrecăreţi de la ora cocteilului. Gălăgia, lumina şi căldura înghesuielii m-au dat gata. Dacă nu ar fi trebuit să vorbesc cu Ratcliffe, aş fi făcut stânga-mprejur şi aş fi şters-o de acolo. Dar ştiam că nu pot face faţă încă unei nopţi la Brockstone fără vreun fel de sprijin şi contact uman, aşa că mi-am croit drum prin mulţime şi într-un final l-am găsit lângă o fereastră. Înconjurat de prietenii săi.

M-am oprit brusc, înjurându-mă ca un idiot ce eram. Ajunsesem să-l consider un aliat, şi uitasem complet că nu era ca mine. Pe el nu îl obligase nimeni să vină aici. Fusese remarcabil de răbdător, renunţând la jumătate din sâmbăta sa pentru închipuirile mele bolnave, şi nu aveam niciun drept să mai aştept ceva de la el sau să încerc să îl scot dintre prietenii lui.

Eram pe cale să mă întorc, când imaginea lui Palmer zbătând din mâini îmi trecu prin minte ca o cometă. M-am întrebat dacă oare Carleton era bântuit de aceeaşi imagine, şi mi-am închipuit cum ar fi să văd asta de fiecare dată când închid ochii, în fiecare noapte din următorii patruzeci de ani.

Grecii antici aveau un cuvânt, καθαπσις, a cărui traducere exactă este încă subiect de discuţii aprinse între clasicişti. În acel moment, mi s-a părut la fel de problematic şi de dificil precum cuvântul „justiţie”. Nu eram sigur dacă vreunul dintre ele poate fi obţinut. Dar am înţeles atunci de ce Cavalerii Graalului îşi continuaseră căutarea, deşi ştiau că este lipsită de speranţă, inutilă, sortită eşecului. Unele lucruri trebuie căutate, chiar dacă nu le vei găsi niciodată.

A fost un exerciţiu frumos de imaginaţie să mă închipui drept Cavaler al Graalului, dar insuficient pentru a ascunde problema spinoasă cu care mă confruntam: trebuia totuşi să vorbesc cu Ratcliffe.

Fusesem de mii de ori în această situaţie. O presimţeam, ca o etapă într-un ritual: apropierea mea, mai stângace şi mai greoaie ca niciodată, tăcerea politicoasă, zeflemitoare, cu care mă aşteptau să vorbesc, vocea mea, bâlbâindu-se cu incoerenţă, o pauză, precum cea făcută de un trăgător de elită înainte de a apăsa pe trăgaci, apoi respingerea, glacială şi înţepătoare, care nu-mi lăsa altceva de făcut decât să mă îndepărtez împleticindu-mă, rugându-mă să-şi stăpânească râsul până ajung suficient de departe pentru a nu-i auzi. Aşa se întâmpla de fiecare dată.

Am tras aer adânc în piept, într-un efort zadarnic de a prinde curaj, şi am pornit spre ei.

Ratcliffe mă văzu apropiindu-mă şi, incredibil, zâmbi şi se ridică să mă întâmpine.

— Booth! Unde ai fost?

— Păi, eu…

— Charlie, ţi-aduci aminte de Booth, nu-i aşa? Domnul Booth, domnul Cressingham. Domnul Cressingham, domnul Booth.

Am dat mecanic mâna cu Charles Cressingham, care arăta de parcă înghiţise un păianjen viu.

— Ratcliffe, trebuie să vorbesc cu tine.

— Serios? a zis, şi m-a măsurat cu ochii lui strălucitori, părând să recunoască faptul că într-adevăr trebuia să-i vorbesc. În regulă. Domnilor, vă rog să ne scuzaţi o clipă, a rostit, şi mă conduse prin mulţime, lăsându-şi prietenii să se holbeze în urma noastră ca o adunătură de broaşte.

Când am ajuns afară, alese la întâmplare cea mai apropiată sală de clasă. Pe vremea noastră, aici fusese domeniul îngrozitorului Herr Brueckner, care preda istoria şi germana. Acum, Ratcliffe se sprijini cu nonşalanţă de bancă şi îmi făcu semn să-i dau drumul.

I-am povestit cât de rapid şi clar am putut ce mi se întâmplase în pavilionul piscinei. Mă tem că nu am fost nici deosebit de clar, nici deosebit de rapid, dar el m-a ascultat răbdător. Când m-am oprit în sfârşit din bâlbâială, a stat puţin să se gândească, apoi a spus:

— Ce vrei să faci?

— Ce vreau *eu* să fac?

— Este o întrebare atât de ciudată? Sunt visele tale, viziunile tale. Evident, şi decizia trebuie să fie tot a ta.

— Dar nu *ştiu* ce să fac! am strigat şi mi-am dat seama prea târziu că sunase ca un urlet.

— Păi, să vedem ce opţiuni ai. Poţi să nu faci nimic…

— Nu. Asta nu.

— Păi, vezi? Sau poţi să te duci la poliţie.

Sprâncenele arcuite şi tonul său ironic arătau că şi el era conştient de inutilitatea şi nebunia unei asemenea idei, ca mine.

— Sau ai putea, ştiu şi eu, să angajezi un medium care să vorbească cu spiritul defunctului Stuart Palmer. Sau, şi ridică un deget pentru a da mai multă importanţă, poţi să mai vorbeşti o dată cu Frederick Carleton.

— Dar…

— Ai spus că în a doua viziune *ai fost* el. Iar el este aici, în viaţă, în timp ce ceilalţi membri ai grupului, nu – cu atât mai puţin Stuart Palmer, Dumnezeu să-l odihnească. Sunt de acord că situaţia nu este prevăzută în manualele cu norme de comportare şi că este dificil de ştiut cum să procedezi, dar informaţiile adunate până acum îţi arată spre Frederick Carleton.

— Aşa e, am aprobat, cu mâhnire.

— Uite. Vino să mănânci, apoi mergem drept în gura lupului.

— Mergem?

— Dumnezeule mare, da! Doar nu crezi că m-aş retrage *acum,* nu?

— Eu n-am… adică…

— Vin cu tine. Acum hai să mănânci.

Cina a fost surprinzător de plăcută. Prietenii lui Ratcliffe nu au ştiut ce să înţeleagă din protecţia pe care mi-o acorda, dar el le-a spus ceva de arheologie şi muzee, iar aceştia nu au vrut să mai afle şi altceva. Când niciunul dintre ei nu ne privea, îmi făcu cu ochiul.

M-au lăsat politicos în pace – lucru foarte diferit de a fi ignorat. Mă priveau de parcă remarcile lor erau adresate la modul general, mă includeau în viaţa socială a mesei, dar nu îmi solicitau un răspuns şi nici nu îmi puneau întrebări. Erau ca nişte

căţeluşi blânzi, neajutoraţi, dornici să fie pe plac, şi mi-a fost greu să-mi amintesc de faptul că erau cu toţii apropiaţi de vârsta mea. Mi-am dat seama la un moment dat că voiau foarte mult ca Ratcliffe să aibă o părere bună. Le-am ascultat cu atenţie conversaţia, şi cinci minute după ce ne-am ridicat de la masă am dat-o cu totul uitării.

Au plecat să caute ceva de băut, şi lui Ratcliffe i-a fost destul de greu să se retragă din mijlocul lor. Dar a insistat şi într-un final a reuşit, aşa că ne-am îndreptat împreună spre aripa profesorilor. Nu ne-am vorbit; Ratcliffe păru să înţeleagă că nu-mi era uşor să discut, la fel de uşor cum le era prietenilor săi, şi că subiectul expediţiei noastre era ceva despre care abia dacă puteam vorbi.

Ca şi de dimineaţă, m-a condus sigur pe sine. Probabil mi se citea perplexitatea pe faţă, căci zâmbi larg în timp ce deschidea uşa de la capătul celui de-al patrulea rând de scări pe care urcasem, şi spuse:

— Tatăl meu este în Consiliu, şi mă trimite să-i ţin locul în adunarea anuală, dacă se întâmplă să fiu în ţară. Eu încerc să nu fiu, dar tot am analizat şcoala în detaliu de trei ori în ultimii zece ani. Ştiu unde se află *totul.*

— De-asta eşti atât de… interesat?

— Nu, absolut deloc. Nu rezist unui mister, atâta tot. Şi iată, am ajuns.

Ciocăni energic şi autoritar la uşa lui Frederick Carleton.

Uşa s-a deschis remarcabil de rapid, ca şi cum profesorul ne-ar fi aşteptat. Era tot îmbrăcat până în dinţi, până şi nodul de la cravată era impecabil.

— Ce doriţi? zise el, încruntându-se, dar vocea îi era obosită.

— Putem intra? întrebă Ratcliffe.

— Bănuiesc că da, răspunse, şi se dădu la o parte.

Mă aflam pentru prima dată în garsoniera unui profesor. Deşi mult mai mare decât orice spaţiu de locuit pe care îl ocupasem ca elev, garsoniera era întunecată şi deprimantă, iar lemnăria sufocantă mă făcu să mă îndoiesc că profesorii o duceau cel mai bine.

Carleton se prăbuşi într-un fotoliu ponosit şi făcu apatic un semn cu mâna spre canapea, care şi ea văzuse zile mai bune. Ratcliffe şi cu mine ne-am aşezat, iar profesorul repetă plictisit:

— Ce doriţi?

Ratcliffe se uită spre mine şi mi-am dat seama, îngrozit, că avea dreptate. Fusese protectorul meu toată ziua, dar nu putea face el acest ultim pas în locul meu.

— Păi, domnule Carleton, trebuie să vă povestesc despre visul meu de azi-noapte, şi ce mi s-a întâmplat în după-amiaza aceasta.

A stat nemişcat ca o stâncă, în timp ce am bâjbâit să îi descriu ce am trăit din două unghiuri; şi când am terminat a rostit cu aceeaşi voce monotonă:

— Ce vreţi să fac?

— Pardon?

Asta păru că îl stârneşte; era mai mult decât un mârâit sfidător în vocea cu care zise:

— Ce vreţi *să fac*? Să mă predau la poliţie? Să scriu directorului că recunosc totul? Să duc flori la jalnicul mormânt al lui Palmer? *Ce?* Ce aş putea face, să schimb ceva?

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

— Pardon, făcu el parodiind brutal amabilitatea. Credeam că tocmai mi-aţi povestit.

— Nu asta. Restul.

Pentru prima dată, Carleton păru înspăimântat.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, glăsui el, dar şi el, şi eu ştiam că minţea.

— Spuneţi-mi *cum* s-a întâmplat. Spuneţi-mi ce voiau Grimes şi fratele dumitale. Ştiu că n-ai vrut ca Palmer să moară.

— Nu, zise el încet. Nu, nu am vrut. Nu cu adevărat.

Îşi îndreptă spatele, de parcă luase o hotărâre şi scăpase astfel de o povară. Când vorbi iar, vocea îi sună mai vioaie, mai pătrunzătoare. Mi-am închipuit că aşa suna atunci când preda.

— Trebuie să înţelegeţi că niciunuia dintre noi nu îi plăcea de Palmer. Lucrurile nu ar fi mers nici pe jumătate atât de departe, dacă el nu ar fi fost cum a fost.

— Adică? întrebă Ratcliffe.

— Acum am băieţi ca el în clasele mele, rosti el, atât de distant, încât, dacă nu ar fi răspuns întrebării însoţitorului meu, aş fi crezut că nu l-am auzit. Băieţi deştepţi, fără scrupule, dar care nu vor să înveţe regulile. Nu pot să-şi ţină gurile închise. Nu pot să vadă că totul se referă *la ei.*

— Aha, am spus involuntar.

Asemenea băieţi fuseseră şi în anul meu; deşi niciunul nu aşa

de necruţător precum Barnabas Wilcox, se număraseră printre cei mai inventivi călăi ai mei – atunci când nu erau la rândul lor chinuiţi de alţi băieţi.

Carleton încuviinţă spre mine.

— Palmer a fost o ţintă firească. Şi Victor căuta o asemenea ţintă.

— Fratele dumitale?

— Da. Fratele meu mai mare, Victor, şi scumpul lui prieten, Norman Grimes.

Faţa lui Carleton se schimonosi, şi abia după o scurtă pauză continuă.

— Nu ştiu în ce măsură a fost premeditat – prin asta vreau să spun că nu ştiu cât de mult au intenţionat şi cât de mult au lăsat pur şi simplu să se întâmple. Nu am vorbit niciodată cu Victor despre asta şi am fost recunoscător atunci când a murit, întrucât însemna că nu trebuia să întreb vreodată.

Se ridică brusc.

— Trebuie să beau ceva. Dacă vreţi să fiu dat afară, nu aveţi decât să vorbiţi cu Jernigan. Voi fi zburat mai repede decât ziceţi *Mane*, *Tekel, Fares.*

Eu şi Ratcliffe ne-am uitat unul la celălalt şi nu am scos o vorbă, în timp ce Carleton dispăru în ceea ce probabil era dormitorul lui. Se întoarse ţinând în mână un pahar aproape plin cu whisky, se aşeză şi luă o înghiţitură. După aceea îşi continuă povestirea.

— Palmer îl supărase pe Victor. Nu ştiu cum. Noi, băieţii mai tineri, nu am pus întrebări – cunoşteam regulile, dacă voiam să fim „prieteni” cu Victor şi Grimes.

Cuvântul *prieteni* sună extrem de sarcastic; bineînţeles, de fapt intenţionase să spună *sclavi.*

— Pentru mine şi Teddy Thorpe a fost cel mai rău; ni s-a permis să facem parte din haită doar pentru că eram fratele mai mic al lui Victor, iar Teddy era prietenul meu cel mai bun.

— Haită? interveni Ratcliffe.

— N-am găsit niciodată un cuvânt mai potrivit. Nu eram un grup de prieteni. Ci o haită de lupi. Sau de şacali. Victor era şeful, iar Grimes adjunctul lui, iar noi, ceilalţi patru, ne încăieram, suferearn, tremuram şi ne târam în spatele lor. Ne distingea de restul lumii şi ne ferea de a fi călcaţi în picioare. Acum ştiu că nu a meritat, dar când aveam unsprezece ani nu.

Cel puţin, nu înainte de episodul cu Palmer.

Mai luă o înghiţitură de whisky.

— Tatăl lui Grimes era un adept înfocat al filosofiei lui Herbert Spencer.

— Darwinism social, zise Ratcliffe cu asprime.

— Exact. Nu ştiu cât din ceea ce spunea Grimes erau de fapt convingerile tatălui său şi cât anume era interpretarea sa greşită… întrucât nu am avut niciodată ghinionul de a mă întâlni cu seniorul, nu-mi pot forma o părere cu privire la capacităţile sale intelectuale. Dar Grimes înţelesese din asta că terorizarea nu era terorizare, ci o muncă admirabilă, depusă în numele evoluţiei speciilor. Dacă stau bine să mă gândesc, nu ştiu dacă el însuşi credea, sau doar i se păruse o idee convenabilă. Nu ştiu nici dacă Victor credea dar cu siguranţă îi plăcea. Asta obişnuiau să strige când ne adunau, şase contra unu, pe un amărât care luase note mai bune decât Grimes sau îl făcuse pe Victor să pară că nu se pricepe la latină: „Supravieţuieşte cel mai bun!”

— Palmer, rosti Ratcliffe.

— Da, Palmer. Îl supărase pe Victor. Nu ştiu ce făcuse. Ştiu doar că în acea duminică, Victor şi Grimes ne-au spus că o să îi „arătăm” noi lui.

Oftă adânc, prăbuşindu-se şi mai mult în fotoliu.

— A fugit. Asta a fost prima lui greşeală. Se zice că nu trebuie să fugi de animalele sălbatice, şi ştiu de ce. Cu cât l-am vânat mai mult, cu atât vânătoarea a devenit mai serioasă. Nu reuşesc să explic mai bine, deşi Dumnezeu ştie că am repetat în minte de zeci de ori de atunci. Dar, la început, voiam doar să îl batem, ori să îi smulgem hainele şi să-l lăsăm să se întoarcă gol în Şcoală, ori ceva de genul acesta. O umilinţă stupidă, genul care se întâmplă de zece ori pe zi în orice şcoală care îţi vine în minte. Dar el a fugit. Iar noi l-am urmărit, şi după ce vânezi pe cineva jumătate de oră, nu poţi să-i tragi doar un pumn, trântindu-i un „Te-am prins!” şi să fugi. Orice faci trebuie să merite efortul pe care celălalt l-a depus pentru a scăpa. Înţelegeţi?

Nu sunt sigur că vreunul dintre noi înţelegea, dar Carleton nu ne mai dădea nicio atenţie. Se oprise doar ca să mai bea nişte whisky. Vorbea mai repede acum, de parcă povestea în sine devenise mai urgentă.

— Ştiţi ce s-a întâmplat. L-am urmărit până la pavilion; cineva

l-a împins în piscină. Ştiu că pare ilogic, dar nu vă pot spune cine. Nu *cred* că am fost eu, dar uneori nu sunt sigur. După aceea, am stat cu toţii acolo şi ne-am uitat cum se îneacă.

Tăcerea era grea şi sălcie, ca apa din visul meu. Carleton îşi termină whiskyul.

— Nu pot să explic. Doar ce ştiam atunci şi ce ştiu acum, şi nu voi şti niciodată mai bine de-atât, că, dacă vreunul dintre noi – Wrexton, Griffith, Teddy, eu – ar fi încercat să îl ajute pe Palmer sau ar fi alergat după ajutor, Victor şi Grimes ne-ar fi aruncat *pe noi* în piscină. Dacă am fi făcut asta, ne-ar fi ţinut sub apă. Şi nu a fost nevoie pentru că eram... eram prinşi. Nu de ei, sau nu numai de ei. De ceva... zise, şi făcu un gest disperat cu mâinile. Ceva mai adânc, mai întunecat. Ceva mai rău decât acei doi stupizi băieţi de şaisprezece ani – chiar dacă erau suficient de răi, şi nu am plâns la înmormântarea lui Victor. Ne uitam cum se îneacă Palmer şi râdeam.

Îşi privi paharul, de parcă era surprins să îl vadă gol.

— După aceea, când am plecat din pavilion, Victor şi Grimes ne-au ordonat să rămânem muţi. Am tăcut, şi nu s-a gândit niciunul dintre profesori, nici procurorul, *nimeni*, că am avea vreo legătură cu ce s-a întâmplat. Nu cred că s-a gândit cineva vreodată că poate nu a fost un accident.

Se ridică, şi noi odată cu el.

— Din anul următor, înotul a devenit obligatoriu, spuse Carleton, aşezându-şi paharul pe poliţa căminului şi începând să ne mâne spre uşă, ca un ciobănesc scoţian posomorât cu două oi proaste. În fiecare zi, timp de şase ani, a trebuit să înot în piscina aceea şi să nu mă gândesc la Palmer înecându-se. Când aveam coşmaruri – şi eu, şi Teddy aveam, deşi nu ştiu despre ceilalţi – trebuia să stau acolo, nedormit şi transpirat până în zori, fără să scot un sunet, aşteptând mâna rece, udă, moartă a lui Palmer atingându-mi faţa. Ştiu că sunt blestemat. Am fost blestemat de când aveam unsprezece ani, şi Iadul nu a aşteptat să mor. Ce altceva mai vreţi de la mine?

— Nu vrem nimic, am zis eu.

Se opri acolo unde era, uitându-se lung spre noi. Ratcliffe deschise uşa şi îmi făcu semn să trec. Ajuns în hol, m-am întors. Ratcliffe stătea încă în pragul uşii, privind spre Carleton, care se holba în continuare la noi, de parcă nu văzuse niciodată ceva mai ciudat.

— Disperarea este tot un păcat mortal, spuse el cu voce egală şi ieşi, închizând uşa în urma sa.

Într-un acord tacit, nu ne-am vorbit în timp ce ne retrăgeam prin aripa profesorilor. Ajunşi de partea cealaltă a uşilor duble enorme, Ratcliffe se uită la mine şi rosti:

— O să poţi dormi la noapte?

— Nu, am zis eu, tresărind.

— Nici eu. Dacă te conduc înapoi în oraş, promiţi să nu-i povesteşti nimic lui Starkweather?

— Promit.

— Bun. Hai să plecăm de aici.

După nici jumătate de oră, părăseam Şcoala Brockstone; Ratcliffe oferi o explicaţie superficială unuia dintre mulţii săi prieteni. Luna, aproape plină, atârna pe cer ca un far pus să îi ghideze pe călătorii rătăciţi. Ratcliffe nu spuse nimic până când am trecut de porţile şcolii; după aceea a vorbit brusc:

— O să te întorci?

— Nu.

— Nu, repetă el.

Conduse în tăcere şi extrem de repede timp de trei sferturi de oră, apoi întrebă, la fel de brusc ca mai înainte:

— Crezi că o să mai ai acel vis?

— Nu. Cred… cred că este legat de şcoală. Cred că de aceea Carleton a trebuit să se întoarcă. Ştii, el este singurul rămas în viaţă.

— Serios? Te-ai uitat pe listele de absolvenţi?

— Nu. M-am uitat la cele cinci fotografii cu chenar negru de pe peretele lui.

Am tăcut amândoi, şi am rămas tăcuţi în orele întunecate în care Ratcliffe a condus spre oraş şi spre lună.

Groapa De Gunoi
Joyce Carol Oates

Joyce Carol Oates este în prezent una dintre cele mai prolifice şi mai respectate scriitoare din Statele Unite. Scrierile sale evidenţiază o varietate enormă de stiluri şi subiecte şi au apărut în publicaţii având diverse orientări. Interesul ei deosebit faţă de genurile horror psihologic şi gotic a îndemnat-o să scrie romane de suspans negru sub numele de Rosamond Smith, şi astfel a reuşit să creeze suficient de multe povestiri reprezentative pentru această specie, ceea ce i-a permis să publice cinci culegeri de ficţiune în stil noir, ultima dintre acestea fiind *The Female of the Species: Tales of Mystery and Suspense,* şi să editeze *American Gothic Tales.* Nuvela *Zombie* a câştigat Premiul Bram Stoker, iar Oates a fost onorată de Asociaţia Scriitorilor de Horror cu *Premiul pentru întreaga Activitate.*

Ultimele sale romane, publicate sub numele de Lauren Kelly, sunt *Missing Mom, The Stolen Heart* şi *Blood Mask.* Locuieşte în Princeton, New Jersey, din 1978, unde predă cursuri de creaţie literară. Împreună cu soţul ei, Raymond J. Smith, se ocupă de editura şi revista literară *The Ontario Review. Groapa de gunoi* a văzut lumina tiparului în numărul din 9 octombrie 2006 al revistei *The New Yorker.*

E.D.

Groapa de gunoi a comitatului Tioga – acolo a fost găsit Hector junior ori, mai curând, „rămăşiţele” lui, zdrobite şi în stadiu avansat de descompunere, având gura plină de deşeuri menajere. De aceea, nici nu ar fi putut să protesteze când a fost îngropat, probabil chiar de viu, sub gunoaie şi moloz. Pe deasupra zboară păsări care ţipă; în groapa uriaşă de gunoi se văd autobasculante şi buldozere, plus membrii unei echipe de cercetare de la Departamentul Şerifului din Comitatul Tioga, toţi purtând salopete de protecţie. Dispariţia lui a fost comentată de toate ziarele şi la tv, vreme de trei săptămâni. Mai toţi dinţii îi sunt sparţi de la rădăcină, dar cei rămaşi întregi au permis identificarea lui ca Hector Campos jr., din Southfield, Michigan. În vârstă de nouăsprezece ani, student în anul întâi la Facultatea de Tehnologie de la Universitatea de Stat Michigan din Grand Rapids, a cărui dispariţie a fost anunţată de colegii de

dormitor spre sfârşitul după-amiezei de luni, 27 martie, şi despre care se ştia că fusese văzut ultima oară sâmbătă, 25 martie, la ora două dimineaţa, în parcarea din spatele clădirii ocupate de Fraternitatea Phi Epsilon, de pe Pitt Avenue. Iar acum, dis-de-dimineaţă, în ziua de 17 aprilie, doamna Campos a răspuns la telefon de la primul ţârâit. În aceste săptămâni de când fiul ei e dat dispărut, a răspuns de multe ori la apeluri şi a telefonat în numeroase rânduri, la fel a făcut şi soţul ei, iar acum venea acest apel din partea Departamentului Şerifului din Comitatul Tioga, telefon de care se temea. *Doamnă Campos? Sunteţi aşezată? Soţul dumneavoastră este în apropiere?*

Nu e aşezată, ci stă în picioare, desculţă şi doar parţial îmbrăcată, tremurând, cu părul împâslit şi cu ochii sticloşi, având în gură un gust de zoaie, asta din cauza medicamentelor respingătoare care nu o pot ajuta să doarmă. Soţul ei, care coboară treptele purtând doar un şort boţit şi un maiou ud de sudoare, spune:

— Ce s-a întâmplat, Irene?

În acelaşi timp îi desprinde cu forţa degetele de pe receptor.

Groapa de gunoi a comitatului Tioga se găseşte la aproximativ doisprezece kilometri de casa familiei Campos: cât de curând pot domnul şi doamna să ajungă la morgă pentru a confirma identitatea cadavrului?

Desigur, corpul se află într-o „stare avansată de putrefacţie”, astfel că este văzut doar de domnul Campos, printr-un perete de sticlă, în vreme ce doamna rămâne într-o încăpere alăturată. *Rămăşiţe!* Ce înseamnă acest cuvânt ciudat, insondabil? Doamna Campos şopteşte cu voce tare: „rămăşiţe”. Pare să fi nimerit într-o sală de aşteptare, cu pereţi acoperiţi cu faianţă albă, uşa încuiată în urma ei, unde comutatorul de lumină porneşte automat, şi un ventilator fioros de tavan, care vântură aer septic şi îngheţat: decorul sărăcăcios în care ne aduce urgenţa într-o zi de lucru la ora zece dimineaţa. Ce caută Irene Campos aici? De ce s-a întâmplat asta? Se află într-o sală de aşteptare pentru public? Unde?

În altă parte, domnul Campos observă cadavrul întins pe o masă, sub o lumină puternică, o mare parte din ea obliterată, astfel încât se revarsă orbitor doar asupra capului, de altfel singura parte expusă din cadavru, sau mai curând ce a rămas din el. Cum este posibil ca aceste „rămăşiţe” să îl reprezinte pe

Hector jr., care avea până nu demult optzeci de kilograme, carne solidă, care, ca şi tatăl lui, era ceva mai plinuţ în talie, cu picioare scurte, coapse groase, o statură de luptător (deşi Hector jr., care făcuse parte din echipa de lupte în ultimul an de şcoală la Liceul Southfield, nu reuşise să fie admis în echipa celor de la Grand Rapids)? Ceea ce mai rămăsese acum din el nu mai cântărea decât cel mult patruzeci de kilograme, însă tatăl lui l-a recunoscut imediat, iar şocul acestei identificări a fost ca un curent electric ce i-a trecut prin inimă: faţa zdrobită, mutilată şi parţial dispărută, găvanele ochilor goale. Vai, Doamne, este Hector, fiul lui.

Domnul Campos abia poate îngăimă „Da”, apoi se întoarce cu spatele şi tremură de durere.

— Da, este Hector jr.

Domnul Campos nu va mai rămâne acelaşi om – acum, când şi-a pierdut fiul, are sufletul cauterizat, şi i se adresează soţiei:

— Nu întreba, nu-mi vorbi, te rog, zice el, chiar în timp ce ea nu se poate controla.

— Eşti sigur că e fiul nostru, vreau să-l văd, nu cumva s-a comis vreo greşeală, una tragică, ştii că şi tu te înşeli, ce să caute Hector în acel loc îngrozitor, cum de s-a întâmplat aşa ceva, cum de-a îngăduit Dumnezeu să se petreacă aşa ceva, vreau să-mi văd fiul.

Hector jr. Poreclit de colegii de şcoală Heck sau Scoot. În familie, câteodată numit Junior (lucru pe care l-a detestat imediat ce a fost suficient de mare ca să simtă asta drept o insultă), iar câteodată Micuţul (până la vârsta de doisprezece ani, când nu a mai fost ceva ce putea fi denumit „mic”), cel mai adesea pur şi simplu Hector. La Grand Rapids, profesorii i-au spus Hector, colegii de aceeaşi vârstă de la Phi Epsilon îl strigau Scoot, iar membrii mai mari din frăţie, pe care îi admira foarte mult şi dorea să le calce pe urme, i se adresau cu Campos. *A fost un tip de treabă, avea un grozav simţ al umorului, un spirit Phi Ep extraordinar. Pentru cei din acelaşi an de studiu, Campos era un băiat fidel, da, chiar aşa. Este o tragedie, un accident bizar ceea ce i s-a întâmplat, dar asta nu s-a petrecut la sediul fraternităţii, acest lucru este sigur.*

Pe Hill, petrecerile încep încă de joi seara. De cele mai multe ori se sar orele de şcoală de vineri, dar Scoot Campos oricum

obişnuia să chiulească de la cursurile din acea zi: introducere în electrotehnică, predat de un străin (indian? pakistanez? n-are importanţă), care vorbea repezit, într-o engleză cu accent care nedumerea şi jignea urechile sensibile ale unor studenţi născuţi în Michigan, printre care se număra şi Hector Campos jr., care la examenul de la mijlocul semestrului a obţinut sec, doar 71 de puncte, notate cu roşu; şi introducere în tehnologia informatică, la care, deşi cursul era predat de un bărbat alb de origine indubitabil americană, care vorbea o engleză precisă, a obţinut un C, C minus, mai exact. *Probabil că da, Scoot băuse în noaptea aceea, poate mai mult decât putea duce, nu în dormitorul nostru, ci la casa fraternităţii. În cele mai multe weekenduri venea la dormitor aproape terminat şi, da, asta ne cam deranja. Însă, în general, era băiat bun. Poate cam depăşit la unele materii. Tehnologia în anul întâi îţi dă destulă bătaie de cap dacă nu eşti tare la mate, şi chiar dacă ştii, tot îţi creează probleme.*

Colegii de cămin din Brest Hall l-au dat dispărut spre sfârşitul după-amiezei de luni. Au bănuit că probabil se întâmplase ceva rău, au telefonat la casa. Fraternităţii, dar nu le-a răspuns nimeni. Lucrurile lui Scoot erau aşa cum le lăsase sâmbătă după-amiază, dar nu se ştia la ce oră, şi lui nu-i stătea în obicei să rămână la fraternitate într-o duminică peste noapte, ori toată ziua de luni. Doar i se promisese că va fi făcut membru, dar nu fusese încă iniţiat, astfel că nu avea un pat acolo, şi pierduse deja patru cursuri în ziua de luni.

Câteva săptămâni mai târziu, domnul şi doamna Campos semnează formularele ce li se prezintă la Morga Comitatului Tioga, la fel cum, de-a lungul celor douăzeci şi doi de ani de căsătorie, au semnat atâtea documente – acte de ipotecă, asigurare, asigurare de viaţă, asigurare medicală, cererea de împrumut pentru colegiu pentru fiul lor, la Midland Michigan Bank.

Hector Campos sr., unul dintre agenţii de vânzări cei mai serioşi de la reprezentanţa Chrysler din Southfield, cel puţin până recent, a stat deseori întins în patul lui spaţios din casa în stil colonial, sclipitor de albă, având pereţii exteriori placaţi cu foi de aluminiu, de pe Quail Circle, numărul 23, cartierul Whispering Woods din Southfield, unde gândurile lui goneau de colo-colo, ca nişte furnici speriate, pentru că prin minte îi

răsunau tot timpul cererile înnebunite de bani, mereu bani, tot mai mulţi. În afară de suma solicitată de biroul de admiteri la studii al universităţii, a urmat cea necesară pentru cazare şi masă, cursuri, „onorarii” pentru procesul de recrutare în fraternitate, pentru a i se promite acceptarea ca membru al fraternităţii, şi o sumă şocant de mare (plătibilă în avans, aşa spusese Hector jr.,) pentru iniţierea în fraternitate, care avea să se petreacă în luna mai. „Trimite-mi cecul, tată. Plătibil pentru Phi Epsilon Fraternity, Inc., şi trimite-mi-l, tată. Te rog!”

Doamna Campos, simţindu-se singură după plecarea băiatului la colegiu, a preluat frâiele campaniei, devenind foarte emotivă şi gata să reproşeze soţului că nu-şi înţelegea fiul. A susţinut cauza lui Hector.

— Dacă refuzi să-i trimiţi bani, o să-l faci de ruşine în faţa prietenilor lui, o să-i frângi inima. În aceste momente, fraternitatea asta – Pi Episom, Pi Epsilom? —, în fine, fraternitatea asta înseamnă mai mult pentru el decât orice altceva în viaţă. Dacă îl respingi, nu te va ierta niciodată, şi nici eu nu-ţi voi ierta asta.

După ce a ameninţat să împrumute cei o mie cinci sute de dolari de la părinţii ei, dezgustat şi înfrânt, domnul Campos a cedat, în sfârşit – aşa cum făcuse deseori de-a lungul căsniciei, pentru că, dacă un bărbat vrea să-şi păstreze căsnicia, trebuie să se dea bătut. *Căsătorit din dragoste – asta înseamnă pe viaţă? Poate iubirea să reziste întreaga viaţă?*

Acum, în aerul septic şi glacial din biroul medicului legist al comitatului Tioga, domnul şi doamna Campos semnează cele trei exemplare ale documentelor ce vor permite eliberarea „rămăşiţelor” lui Hector Campos jr. Pentru înhumare (la Cimitirul St. Joseph, Southfield), asta după ce legistul va întocmi raportul definitiv. Ancheta poliţiei urmează a stabili dacă Hector a murit în primele ore ale zilei de 25 martie în bena de gunoi din spatele casei fraternităţii Phi Epsilon – unde anchetatorii au descoperit urme şi dâre de sânge, ca şi cum ar fi fost lăsate de nişte aripi mari care se zbăteau – ori dacă a murit patruzeci şi opt de ore mai târziu, după ce zăcuse fără cunoştinţă, probabil în comă din cauza leziunilor cerebrale, până luni dimineaţă, iar apoi fusese transportat de acolo fără să fie observat de nimeni, ascuns sub mormane de gunoi, cutii de conserve, sticle, bucăţi de polistiren şi ambalaje de carton, resturi vegetale, obiecte de

îmbrăcăminte murdare şi pătate şi şerveţele de hârtie îmbibate în vomă, urină, chiar şi fecale. Pe 27 martie, în jur de 6:45 dimineaţa, a fost azvârlit în camionul de gunoi al Departamentului de Salubritate al Comitatului Tioga şi dus douăzeci şi cinci de kilometri la nord de oraş, până la staţia de transfer şi reciclare din Packard Road, unde a fost compactat şi după aceea dus mai departe, până la groapa de gunoi a comitatului Tioga, unde peisajul arată dezgolit, diform şi mereu schimbător.

Cu precauţie, şeriful le-a explicat că nu se va elimina bănuiala de „crimă”, deoarece aceasta este posibilă, deşi legistul a stabilit că „vătămările masive” ale cadavrului lui Hector Campos jr. Sunt „compatibile” cu răni ce ar fi putut fi provocate de procesul de compactare a gunoiului. O autopsie mai amănunţită ar oferi noi informaţii. Ancheta poliţiei va continua, iar administraţia universităţii va institui o comisie de anchetă. Au fost intervievaţi circa o sută de studenţi, colegi de-ai lui Hector:

colegi de cameră, de an, candidaţi şi fraţi Phi Epsilon, chiar şi profesori de-ai lui, care au grijă să vorbească pe un ton neutru, aşa cum se cuvine să se refere la cineva care a avut o soartă îngrozitoare şi inexplicabilă – dar şi fără a avea vreo vină. *Iisuse! Trebuie să speri că nefericitul a murit imediat, strivit cumplit când a alunecat pe toboganul de gunoi în bena de gunoi, şi rupându-şi gâtul la contactul cu ea.* Doar anchetatorii poliţiei sunt în stare să-şi imagineze că Hector Campos jr. A fost „compactat” cât era încă în viaţă.

În cursul încordării, temerilor şi suferinţelor provocate de căutările ce au durat trei săptămâni, doamna Campos a sperat fierbinte şi disperat, înălţând rugăciuni la Biserica St. Joseph. Rude, vecini şi membri ai parohiei au aprins lumânări, pentru că Domnul este un Dumnezeu al îndurării, dar şi al mâniei, în vreme ce ea şi-a ascuns faţa în rugăciune. *Doamne, fă ca Hector să se întoarcă la noi, trimite-i pe Hector înapoi la noi, Sfântă Maria cea milostivă, Domnul este cu tine, binecuvântată fii între femei, roagă-te pentru noi, păcătoşii, acum, în ceasul morţii noastre, amin.*

Doamna Campos va retrăi mereu şocul acelui apel venit de nicăieri: un bărbat, care s-a prezentat drept decan adjunct la universitate, şi ea răspunzând:

— Da. Da, sunt mama lui Hector, zise, respirând ceva mai precipitat. S-a întâmplat ceva rău?

În momente de slăbiciune, şi-a imaginat posibilitatea unui telefon care să aducă altfel de veşti. Posibilitatea unor apeluri ulterioare care să anunţe alte veşti. Pentru că era extrem de important, în cursul acelor zile, al acelor perioade de timp interminabile (când stătuse cu ochii deschişi, epuizată), să creadă că Hector era încă în viaţă. *Fiul nostru trăieşte!* Trebuia doar să închidă ochii ca să-l vadă cum arăta când venise acasă pentru câteva zile în urmă cu o lună – zâmbetul care-l făcea să pară încruntat, un băiat atât de atrăgător. Simţea mereu nevoia să-i spună cât de atrăgător era. Hector îşi ura „faţa umflată” încă de la pubertate, „nasul ca un clonţ”, „fruntea de maimuţă, ca a tatei”. Doamna se înfiora auzind asemenea cuvinte şi îl trăgea de mână când, fără să-şi dea seama, băiatul se scobea în nas. Orice discuţie serioasă între ei trebuia să fie iniţiată de ea, dar şi atunci foarte delicat, pentru că fiul ei se irita din te miri ce. „Iisuse, dar fii mai veselă, mamă, te rog, bine? Cred că ţi-ai ratat vocaţia – ce mare chestie, mi-ai cumpărat şi tu un telefon de nimica toată.” Şi doamna Campos exclama: „Dar eu te iubesc! Noi te iubim!”, dar vorbele ei erau înfundate. Transpira şi se zvârcolea în somn; coşmarul încă nu trecuse. Trebuia să păstreze flacăra vie în acele zile şi săptămâni groaznice.

La slujba din duminica Paştilor şi-a strâns pleoapele, dar de data asta a văzut doar grimasa lui Hector jr. – lui nu-i plăcea deloc să meargă la biserică. În ultimii ani, refuzase cu desăvârşire, ba chiar refuzase să vină la slujba din Ajunul Crăciunului. Doamna Campos se simţise ruşinată, foarte jignită. Acum îngenunchea la bara unde se dădea cuminecătura, ascunzându-şi faţa îmbujorată în palme, iar buzele ei insensibile se mişcau repede în ritmul cuvintelor rugăciunii. Era dezorientată şi deznădăjduită, agăţându-se de rugăciuni aşa cum alţii încearcă să se prindă de ceva ca să-şi recapete echilibrul. Calmantele pe care le lua îi afectaseră simţul echilibrului, capacitatea de percepţie a propriei persoane fizice; în cap părea să aibă o sonerie ce bâzâia neîncetat. *Te implor ajută-ne, nu ne lăsa la ceas de nevoie. A* ridicat ochii când preotul vârstnic s-a îndreptat spre ea, şi şi-a înălţat gâtul ca o pasăre moartă de foame, deschizând gura să ia cuminecătura albă şi pufoasă pe limbă, iar limba îi era uscată. *Acesta este*

trupul meu, iar acesta este sângele meu.

Apoi a fost cât pe ce să leşine, purta pantofi de piele rău aleşi, bălăbănindu-se în timp ce se îndepărta de locul unde se dădea cuminecătura, ajungând pe interval, şi ochii tuturor credincioşilor erau aţintiţi asupra ei, o femeie machiată prea gros, având părul evident vopsit, atât de nefiresc în roşcat închis, şi având o plinătate a feţei tipică celor aflaţi în floarea vârstei, şi cercuri întunecate sub ochi, amintind de vânătăi, şi atunci, precipitat, a apărut domnul Campos să o ajute, aşa nesigură pe picioare cum era, să revină la strana familiei, prinzând-o cu degete ferme de braţ, ceva mai sus de cot. Hector Campos senior! Tatăl băiatului dispărut! Cu pielea negricioasă, păr sârmos negru, fruntea îngustă vârstată de riduri şi urechi mari, ca de maimuţă, care stăteau depărtate de cap. Bărbatul îşi ţinea gura închisă, avea o expresie sumbră, plus o izbucnire de indignare sau lipsă de răbdare, în timp ce doamna i se opunea nu tocmai hotărâtă şi lucidă, de parcă ar fi vrut să-şi smulgă braţul din strânsoarea lui, dând de înţeles că avea dureri.

În drum spre casă, cu maşina condusă de domnul Campos, s-a dezlănţuit isteric, strigând:

— Nu ai pic de credinţă! Ai renunţat la credinţă, te urăsc!

Pentru că era esenţial ca şi el să creadă, alături de ea, că, la aproape trei săptămâni de la „dispariţia” lui Hector jr., acesta putea fi găsit viu şi nevătămat. Se putea întâmpla ca el să le telefoneze părinţilor îngrijoraţi, după atâtea zile în care (fapt inexplicabil) nu făcuse lucrul acesta. Se putea întâmpla să apară, surprinzându-şi părinţii în duminica de Paşte, când ei reveneau de la biserică, ba chiar puteau să-l găsească în bucătărie, mâncând ceva direct din frigider.

Ori poate că Hector avusese vreun accident şi devenise amnezic, sau fusese răpit, dar va scăpa de cel care-l capturase, ori va fi eliberat. Sau rătăcea, umbla fără ţintă, cine ştie unde, sau făcea autostopul; plecase de la universitate fără să anunţe pe nimeni, poate erau tulburat, poate avusese probleme cu vreo fată, una despre care nu le vorbise părinţilor, aşa cum nu le spusese mai niciodată prea multe despre viaţa lui personală încă din primul an de liceu, de când se îngrăşase, crescuse câţiva centimetri, şi se ocupase cu atâta îndârjire de haltere, apoi de lupte, manifestând obsesii fanatice legate de greutatea

şi încadrarea în categorie la lupte – postind, apoi mâncând dezlănţuit, apoi iar răbdând de foame şi iar înfulecând fără măsură. Şi poate că acei Phi Epsiloni exercitaseră prea multe presiuni asupra lui; poate fusese făcut să se simtă inferior între ceilalţi candidaţi la titlul de membru. La un moment dat, îi telefonase mamei ca să-i spună cât de prost se simţea, pentru că niciodată nu avea bani de ajuns – ceilalţi aveau, dar el *nu.* Îi zisese cât de căcăcios se simţea în faţa altora, şi că dacă fraternitatea nu-l primea între membrii ei, nu-l iniţia alături de ceilalţi candidaţi, el se va omorî, serios că o va face. Jura că se va sinucide. Iar doamna Campos se milogise de el:

— Te rog, nu mai rosti asemenea lucruri îngrozitoare! Nu vorbeşti serios, vrei doar să-mi frângi inima.

Doamna Campos îl învinuia pe soţul ei pentru că-l silise să aleagă tehnologia. De ce să aibă nişte materii atât de grele, cine s-ar fi descurcat fără probleme la discipline atât de dificile? Nici nu era de mirare că Hector se simţise atât de singuratic, departe de casă pentru prima oară în viaţă. Niciunul dintre prietenii de la Liceul Southfield nu mersese la Grand Rapids. Cursurile erau prea grele, iar profesorii nu-l cunoşteau mai deloc. La Grand Rapids erau douăsprezece mii de studenţi. Trei sute locuiau la Brest Hall, o clădire urâtă, cu multe etaje, unde bietul Hector împărţea camera cu alţi doi tineri – Reb şi Steve –, care, după cum afirma el, niciodată nu-şi „ieşeau din piele” ca să se arate prietenoşi.

La rândul lor, colegii de cameră au vorbit confuz despre Hector când au stat de vorbă cu adjuncţii şerifului din comitatul Tioga. *Nu-l cunoşteau prea bine pe Scoot, era mai retras, părea obsedat de anumite lucruri, cum ar fi intrarea în echipa de lupte, asta se întâmplase în toamna precedentă. Nu reuşise să fie admis, dar antrenorul îl încurajase, spunându-i să mai încerce, astfel că el încă spera. Era greu de discutat cu el, înţelegeţi? Trebuia să arăţi interes faţă de preocupările lui – doar despre asta voia să discute, într-un mod precipitat, agitat. De exemplu, râdea şi se întrerupea singur din râs. Perioada de tatonare a intrării în fraternitate reprezentase una de nebunie pentru Scoot. A fost de-a dreptul fericit când a primit o ofertă de la Phi Eps. Era tare mândru de insigna de candidat, şi abia aştepta să locuiască în casa fraternităţii, asta dacă tatăl lui se declara de acord. Pentru că se punea problema banilor, probabil. Ori poate*

era vorba de notele lui. Avea probleme destul de serioase la introducerea în electrotehnică, dar şi la cursul de informatică. Îi rugase pe câţiva dintre studenţii care locuiau la acelaşi etaj să-l ajute, lucru care nu deranja aproape pe nimeni – trebuia să-ţi pară rău de el –, dar Scoot avea ieşiri bizare, devenea sarcastic, de parcă noi am fi încercat să ne batem joc de el, spunându-i dinadins lucruri greşite. Erau momente în care nu vorbea cu noi şi nu mai venea în cameră, stând mai mult la casa fraternităţii. Cei din Phi Eps sunt recunoscuţi pentru petrecerile lor cu bere – sunt oameni care ţin la distracţii nebuneşti. Iar acolo, pe Hill, nu sunt prea mulţi studenţi în anii mari la tehnologie, dar mai ales în casa Phi Eps.

Clădirea de pe strada Pitt, numărul 228, este o casă în stil victorian cu două etaje, a cărei vopsea de un cenuşiu metalic se cojeşte, cu muşchi care creşte în uluci şi cu un acoperiş abrupt din ţiglă, care are mare nevoie de reparaţii. Casa fraternităţii Phi Epsilon datează din deceniile de început ale secolului XX, când Hill era cartierul rezidenţial cel mai prestigios. Acum, zona Hill este cunoscută sub numele de Fraternity Row, iar Phi Epsilon degajează un aer care este deopotrivă de uitare în paragină şi de sfidare, având deasupra porticului de la intrare o firmă enormă pe fond argintiu metalizat, pe care scrie „ΦE”. În curtea prăpădită din faţa clădirii creşte iarbă sălbăticită, nu gazon. Vehiculele staţionează pe aleea cu asfaltul plin de crăpături, în parcarea din spate, în curtea din faţă, năpădită de buruieni şi pe stradă, la trotuar. Deseori, bena de gunoi din spatele casei este atât de plină încât dă pe afară, astfel că resturile zac împrăştiate pe lângă baza acesteia. O trăsătură caracteristică a casei Phi Epsilon este că, fie vreme caldă sau răcoroasă, ferestrele ei stau de cele mai multe ori larg deschise, şi pe ele se revarsă muzică rock dată la maximum, îndeosebi noaptea; pe de altă parte, în dreptul ferestrelor căscate, perdelele îngălate şi zdrenţuite flutură în vânt.

În interior, persistă cu încăpăţânare mirosuri de bere stătută, mâncăruri prăjite şi fum de ţigară. Camerele cu tavane foarte înalte sunt mobilate cu zgârcenie: canapele de piele deşelate şi scaune asemenea, reprezentând daruri făcute cu decenii în urmă de unii membri ai fraternităţii. Pe podelele din lemn de esenţă tare, zgâriate adânc, sunt întinse covoare din care a rămas mai mult urzeala; pe pereţi există un tapet decolorat şi

pe alocuri sfâşiat. Candelabrele din alamă aproape că s-au înnegrit de cocleală. Mai vezi trepte nesigure şi balustrade care se bălăbănesc, lambriuri de lemn găurite, iar în sufragerie, o masă lungă, având tăblia scrijelită cu iniţiale, care par a fi urme fosile. În subsol, există o sală enormă pentru petreceri, care ţine cât toată lăţimea casei, având podeaua acoperită cu linoleum pătat, alte piese de mobilier din piele, hârbuite şi acestea, cu igrasie de un verde lepros care se întinde pe pereţi şi tavan, la care se adaugă alte mirosuri pătrunzătoare. În toată casa sunt dispuse câteva grupuri sanitare pline de mizerie, iar într-o cămăruţă aflată deasupra sălii de petreceri există un foarte vechi cazan de încălzire, care scoate zgomote înspăimântătoare când e folosit.

În deceniul al nouălea, vreme de câţiva ani, fraternitatea Phi Epsilon a fost „suspendată" din universitate deoarece a încălcat o serie de reglementări şi regulamente ale municipalităţii şi ale campusului: consum ilegal de băuturi de către persoane minore, petreceri organizate în curtea din faţă, „tulburarea liniştii publice", agresiuni sexuale comise împotriva unor tinere femei şi a unor fete de liceu şi chiar, în cursul unei ceremonii secrete de iniţiere din 1995, o agresiune sexuală împotriva unui candidat la calitatea de membru Phi Epsilon, care a trebuit dus de urgenţă la camera de gardă a unui spital, unde a fost diagnosticat cu „hemoragie rectală". Declarată falită din cauza numeroaselor amenzi şi procese, şi cu tot mai puţini membri, fraternitatea dispăruse de pe campus până când, în 1999, un grup de studenţi agresivi, conduşi de un membru al legislativului din Michigan, a declanşat o campanie pentru reinstituirea ei. Cu toate acestea, până în 2006 fraternitatea încă nu ajunsese la numărul de membri înscrişi înainte de a fi silită să-şi suspende activitatea – avea doar douăzeci şi şase, din care o treime erau în pragul exmatriculării.

În sezonul depunerii candidaturilor, când Hector Campos jr. A devenit eligibil, fraternitatea avusese nevoie de cel puţin şaptesprezece candidaţi, dar numai nouă tineri acceptaseră ofertele:

Zwaaf, Scherer, Tickler, Tuozzolo, Vreasy, Felbush, Herker, Krampf şi Campos. Dintre aceştia, doar primii trei reprezentau preferinţele principale ale fraternităţii; ceilalţi erau acceptaţi pentru a completa numărul de membri. Desigur, niciunul dintre

candidaţi nu avea cunoştinţă de acest lucru. Cu toate acestea, se ştie cum sunt oamenii la băutură. S-ar putea, deşi nimeni nu şi-a adus aminte cu exactitate, dar probabil că „fratele mai mare” al lui Herker, care era sictirit pe Scoot din cauza atitudinii lui bătăioase după ce se îmbăta crunt şi a comportamentului prostesc în foarte numeroase situaţii, aşadar s-ar putea ca el să-i fi spus că nu era preferatul nimănui. „Du-te-n mă-ta, tâmpitule!” strigaseră ei unul la celălalt, repezindu-se chiar să se încaiere. Ori probabil că nu asta s-a întâmplat, ori nu s-a petrecut chiar aşa. Când au fost întrebaţi de anchetatorii din comitatul Tioga, niciunul dintre membrii fraternităţii nu şi-a amintit precis. *Prima dată când ne-am dat seama că Scoot lipsea a fost când ne-a întrebat decanul de el. Nimeni nu ştia că dispăruse. Am bănuit că probabil se întorsese la dormitor şi se petrecuse ceva acolo, ori poate nici nu s-a dus. Dar indiferent ce s-a întâmplat cu el, nu are nicio legătură cu acest loc.*

Doamna Campos s-a străduit să se mândrească într-o anumită privinţă: soţul ei îşi adusese familia de la Detroit pentru a locui la Southfield, într-o casă în stil colonial, albă şi având patru dormitoare, şi nimeni din familia ei nu avea o casă atât de frumoasă – nici sora, nici verii ei –, dar nici cineva din familia domnului Campos. Mama lui îşi ducea viaţa în zona Dequindre, adică în Detroitul preponderent negru, unde, vreme de treizeci şi cinci de ani, soţul ei, Cesar, a lucrat la Gratiot Construction Roofing – acesta a stat ghemuit şi încovoiat pe acoperişuri, în soarele arzător, a lucrat şi ca şofer pe un camion al companiei, transportând moloz de pe şantierele de construcţii până când spatele i-a cedat. A murit de insuficienţă cardiacă la vârsta de şaizeci şi şapte de ani, iar Irene Campos era îngrozită văzând pe faţa soţului ei aerul înfrânt de tată îmbătrânit, resemnat să i se întâmple tot ce e mai rău – un suflet de ţăran, suferind amarnic în resemnarea lui –, murind înainte de vreme. *El a renunţat, şi-a pierdut orice speranţă că ne vom mai revedea fiul. Nu-l voi ierta niciodată.* Doamna Campos a continuat să creadă. Apelase numărul de mobil al lui Hector jr. De nenumărate ori, ştiind totuşi că telefonul lui nu mai funcţiona de multă vreme şi că nimeni nu avea idee unde se afla acesta. (Cel mai probabil în uriaşa groapă de gunoi a comitatului Tioga, între miile de tone de resturi. În care alt loc putea fi? Hector jr. Îşi ţinea telefonul în

buzunarul din spate al blugilor, iar acest articol vestimentar îi fusese smuls de pe el, dispărând.)

Mutaţiile reprezintă cheia selecţiei naturale, învăţase Hector la introducere în biologie, cursul obligatoriu de ştiinţe naturale – despre care se spunea că ar fi cea mai uşoară materie obligatorie, deşi lui nu i se păruse chiar atât de uşoară, astfel că abia luase un C. *Selecţia naturală este cheia evoluţiei şi supravieţuirii,* scrisese el nesigur cu pixul, chinuindu-se să-şi ţină ochii deschişi, atât era de obosit şi doborât după noaptea precedentă petrecută cu băieţii. Încerca să se concentreze, simţind că din stomac îi răbufnesc mirosuri de bere şi aluat de pizza chiar şi în acele momente, asta după ore bune de la petrecere. *Genele reprezintă cheia schimbării, evoluţia este posibilă doar prin schimbare, speciile nu se schimbă prin liberul lor arbitru, ci la întâmplare.* Nu avea nicio idee ce însemnau toate astea, nu pricepea ce tot îndruga lectorul. Dacă vorbele ar fi fost baloane, acestea se înălţau până se izbeau şi ricoşau din tavanul sălii de prelegeri fără ferestre, iluminată de lămpi fluorescente, izbindu-se unul de altul şi plutind de colo-colo, fără rost. Şi-ar fi folosit laptopul, numai că nenorocitul lui de laptop nu funcţiona cum trebuie.

Nu există scop, ci doar întâmplare. Acţiunile furnicilor-cercetaş pot părea unui observator ca urmând un „plan inteligent”, dar, în realitate, reprezintă rezultatul direcţiilor aleatorii, întâmplătoare, de mers ale furnicilor pornite în căutarea hranei. Furnici? Nu înţelegea ce tot bolborosea individul acela, de parcă ceea ce spunea avea vreo importanţă. Iisuse, ce plictiseală de moarte! Şi avea chef de o bere… îşi simţea gâtlejul uscat ca iasca.

Îşi verifică mobilul şi găseşte un mesaj: „DRAGULE, TELEFONEAZĂ-I MAMEI.” Simte un gol în stomac şi, într-o izbucnire de iritare, şterge mesajul. *Ceea ce pare a fi un „plan inteligent“ este doar o acţiune întâmplătoare. E vorba de instinct, nu de inteligenţă. Aveţi întrebări? Voise* să-i telefoneze mamei, dar, Iisuse, de ce nu-şi vede femeia asta de viaţa ei? În weekendul ăsta are loc petrecerea pentru candidaţii la fraternitate. Scoop Campos are alte priorităţi. Fata cu care plănuia să meargă la petrecere îi trimisese un e-mail: *A apărut ceva.* Târfa, ştia că nu merita să aibă încredere în ea. O alta, cu

care unul dintre băieţii Phi Epsilon îi făcuse lipitura data trecută, i-a spus că-i mulţumeşte, însă pleacă din oraş începând de vineri. Scoot este al naibii de dezamăgit, chiar deprimat. Ce ar trebui să facă, să plătească o fată?

Când era, să zicem, treaz, se dovedea insistent şi plicticos. Trăiam cu impresia că Hector Campos habar nu avea că pe oameni nu-i interesau câtuşi de puţin lucrurile despre care vorbea el – casa fraternităţii, luptele, părerile lui despre cursuri, fetele. Mie şi lui Steve ne-a plăcut destul de mult la început, era interesant să avem un coleg de cameră de origine hispanică – sau, cum se spune, latino? —, da, e grozav. Dar Campos e un tip sucit, nu prea ai ce discuta cu el, doar că vrea să-şi petreacă timpul cu băieţii din fraternitate. I se părea ciudat că noi nu ne îmbulziserăm să ne înscriem drept candidaţi. După ce fusese ales, începuse să vină la dormitor foarte târziu, bălăbănindu-se şi împiedicându-se de toate de beat chior ce era, făcea dezordine în cameră, urina pe colacul toaletei şi pe jos, iar a doua zi juca o întreagă comedie, ca şi cum totul ar fi fost o glumă. Săptămâna trecută, când nu a mai apărut deloc, adevărul e că ne-am bucurat. Sărmanul de el, trebuie să regreţi ce a păţit, dar nouă nu ne-a părut prea râu că nu s-a întors. E păcat să vorbeşti aşa, nu-i poţi zice asta unui adult, dar nu-i ducem lipsa lui Scoot. Şi ni s-a acrit să tot răspundem la întrebări despre el – am spus tot ce ştim. Ne-am săturat de faptul că toată lumea presupune că i-am fost prieteni, că am fi fost apropiaţi de el sau răspunzători de ce făcea el. Ce naiba, nu avem niciun amestec şi nu ne simţim răspunzători. Apoi i-am văzut părinţii, iar doamna Campos era atât de tristă şi patetică, chinuindu-se să-mi zâmbească, şi îmbrăţişându-mă pe mine, dar şi pe Steve, de parcă am fi fost cei mai buni amici ai lui Scoot. E din cale-afară de bizar să-ţi dai seama că unul ca el, un individ atât de ridicol, un fraier, este o persoană pe care unii oameni o iubesc.

La petrecere, lucrurile merg bine, cu toate că fata roşcată l-a lăsat baltă imediat ce i s-a oferit ocazia, ca să se lipească de unul dintre băieţii mai mari. Asta e, poate supravieţui şi acestei situaţii, dar mai târziu va avea o discuţie serioasă cu ea – acum e înfierbântat la faţă şi încearcă să nu le dea de înţeles că e şucărit tipilor care nu-i dau pace şi-l iau la mişto. Apoi se trezeşte râzând şi târându-se – unde? La etaj, dar unde? Nu mai

e în stare să gândească limpede, capul îi este bombardat de muzica asurzitoare, atât de tare încât nici nu mai suportă să o audă. E un fel de glumă, să-i facă pe tipi să râdă, pentru a le demonstra că nu se simte jignit, de cine, a, de fata aceea, blonda cu ţâţe mici şi cu fundul slăbănog pe care blugii stau atât de strâns încât cu greu te abţii să nu-ţi treci degetul arătător peste crăpătura dintre fese. De fapt, probabil că vreunul dintre tipi a şi făcut asta, iar el se prăpădeşte de râs, parcă rage râzând din rărunchi, până când cineva îl plesneşte, îi dă şi un şut, iar el ajunge în genunchi, se târâie pe mâini şi genunchi, având nevoie să ajungă la toaletă, şi încă urgent. Poate că nu e chiar atât de distractiv, ori o fi? Scoot Campos se bucură de o reputaţie bine cizelată în casa Phi Epsilon, ca băiat de viaţă, glumeţ, cel mai amuzant candidat. Ceilalţi sunt nişte fraieri, însă el este luptător, spiritual şi la curent cu toate. Şi atrăgător, în felul lui hispanic, având părul negru ondulat, un profil bine desenat şi gura cu buze pline. Şi e amuzant ca un actor care apare la Comedy Central, doar că Scoot realizează totul singur, improvizează. Câteva beri, puţină tequila, şi nu mai transpiră, iar limba i se dezleagă, devenind spiritual şi în priză. Din întâmplare, este Ziua Newman, ziua de douăzeci şi patru a lunii, numită astfel după actorul Paul Newman – Scoot nu ştie de ce, şi nici ceilalţi nu au habar, iar încercarea este de a înghiţi douăzeci şi patru de beri în timp record şi, bineînţeles, la petrecere există şi tequila. A început să-i placă băutura asta! Dacă ar fi ştiut de ea în liceu, probabil că s-ar fi simţit mult mai bine.

Acum încearcă să-şi aducă aminte ce s-a petrecut în urmă cu câteva săptămâni – unul dintre fraţi a făcut un lucru căcăcios, umilitor, i-a jignit sentimentele, exact la mijlocul semestrului. Nu făcuse mai nimic la examenul de tehnologie, ştia asta, de aceea băuse cu câţiva dintre băieţi la casa fraternităţii şi (din câte se părea) căzuse pe scări undeva. Vomitase şi cam îşi pierduse cunoştinţa, iar cineva îl târâse până într-o baie, apoi dăduse drumul la duş şi-l abandonase acolo, iar după o vreme, un altul a venit şi a oprit duşul, dar el se târâse deja de sub jet, ajungând pe podea, şi se prăbuşise pe spate. Individul îl luase la şuturi – *Hei, Campos. Hei, băiete, ce mai faci?* — vrând să-l trezească, probabil, sau să-l întoarcă, dar dacă a văzut că nu se clintea, l-a lăsat să doarmă până îi trece beţia, dar ud leoarcă şi tremurând în frig. Dimineaţa următoare, când s-a trezit ameţit şi

confuz, cu o durere cumplită de cap, cu un gust de vomă în gură şi cu borâtura pe pieptul hainelor, cu claritatea nemiloasă a stării reci de trezie, trebuise să recunoască: M-au lăsat aici zăcând pe spate, ca să vomit şi să mă înec, eventual să mor, ticăloşii. Şi ăştia îi erau prieteni! Aşa-zişii lui fraţi întru fraternitate! Şi atunci s-a gândit: Nu mai fac. Niciodată. Cu alte cuvinte, să-şi retragă imediat candidatura pentru apartenenţa la Phi Ep, şi se va lăsa de băut. Însă, ca un făcut, în weekendul următor a revenit spăşit, nu a reuşit să stea departe de băieţi. Oamenii aceştia îi sunt prieteni, singurii pe care îi are.

Doar că în seara asta există din nou un fel de antipatie, sentimentele lui sunt rănite, jignite, dar, la dracu', nu are de gând să arate asta. Din rândul candidaţilor la calitatea de membru al fraternităţii, Scoot Campos este probabil favoritul celor care au absolvit universitatea, aşa i s-a dat de înţeles. *Diversitate etnică – a sosit timpul ca această idee să fie îmbrăţişată şi de Phi Epsilon.* Ajuns în capul scării, şi-a pierdut suflul, nu se mai poate ţine, Dumnezeule mare, chiar face pipi în pantaloni? Nu se poate abţine, nu mai rezistă. Cum de s-a întâmplat asta? Dacă află de accidentul suferit de el, fetele de jos vor fi scârbite, şi cine le-ar putea găsi vreo vină? Şi băieţii vor fi dezgustaţi de el. Nu s-ar întâmpla pentru prima oară să fie prea beat şi nesigur pe picioare să mai ajungă la vreo toaletă, sau afară, pe peluză, prea năuc să-şi dea seama unde se află, fie că este treaz, fie că, de fapt, e pe jumătate adormit. Poate că trăieşte un vis, unul dintre acele vise bizare, iar dacă nu e nicio problemă să urineze, nimeni nu-i va face observaţie, nu e nicio problemă să urineze în cine ştie ce vas ori în vreo crăpătură din podea, atât de puternică este senzaţia ce se întinde în vintre, umezindu-i lenjeria intimă, apoi alunecând pe picioare, şi răcindu-se cu repeziciune.

O dâră de urină îl urmează pe Scoot Campos pe trepte, iar el râde ca un copil dement care şi-a udat scutecele dinadins – ce dracu', covoarele din casa Phi Epsilon sunt deja pătate (de urină?), şi atunci ce atâta tevatură? „Du-te-n măta", spune el, apărându-se de un individ, sau să fie mai mulţi? care se apleacă deasupra lui, făcându-i observaţie în termeni duri. Scoot Campos e în priză astă-seară, le râde tuturor în faţă, iar cineva îl târăşte – unde? Spre o fereastră? Prin ferestrele larg deschise, perdelele sunt aspirate afară, şi flutură în ploaie, şi se vede şi

luna, o lună orbitor de albă, semănând cu un reflector, ca un ochi înfricoşător care pare că priveşte ţintă în sufletul lui. *Ce faci, Scoot? Alo, băiete, ştii ceva? Eşti tare.*

Acela este ochiul lui Dumnezeu, gândeşte. (Ori o fi vreo lampă stradală? De pe Pitt Avenue?) Cineva îl ridică, iar el se zbate şi vântură din braţe, râzând atât de tare, încât scapă şi ultimele picături de urină din vezică şi se udă mai mult, iar cel care l-a ridicat îl prinde într-o strânsoare de fier. Probabil o fi vreunul dintre tipii mai mari, unul dintre luptători, clădit ca un tanc şi având fălcile încleştate, radiind căldură şi miros puţin iute, ca un mascul aflat în acţiune de luptă. Tipul îl înjură, făcându-l *idiot, dobitoc, jeg,* iar Scoot este ridicat şi împins cu forţa într-o deschizătură din zid – toboganul de gunoi. Ori poate că beţivitul candidat se vâră cu capul înainte în tobogan din proprie voinţă, iar unul dintre tipi îl apucă de picioare şi-l trage înapoi, iar el dă din picioare, răcneşte şi râde bezmetic. Cel puţin aşa sună, a râs; cu un latino ca ăsta, parcă vârât în priză, orice este posibil. *Hei, băieţi? Mă ajutaţi? Nu vreţi să m-ajutaţi, băieţi?*

Dă din picioare ca nebunul, de aceea tânărul care îl ţine de glezne îi dă drumul – Campos e al naibii de periculos când se îmbată iar după aceea, corpul lui masiv, scund, porneşte vijelios pe tobogan. Scoate nişte ţipete ca un porc înjunghiat, ori ca un copil care porneşte vertiginos la vale pe un tobogan dintr-un parc de distracţii. La capătul întunecat şi puturos, cu aer stătut, al acestui tobogan, trebuie să existe ceva moale care să-i amortizeze căderea, numai că nu există aşa ceva, iar la cele optzeci de kilograme ale lui, Scoot Campos se izbeşte de marginea benei de gunoi, şi fruntea i se loveşte apoi de capacul ascuţit de metal.

Începe imediat să sângereze, e ameţit, i s-a răsucit gâtul, şira spinării şi picioarele sunt îndoite ciudat sub el. E prea toropit de alcool să intre în panică, fiindcă nici nu ştie ce s-a întâmplat, niciunde se află. Cu glas pierit, se milogeşte: „Hei, băieţi. Ajutaţi-mă!” în timp ce este înconjurat de mirosuri ameţitoare, pline, grele de putreziciune, plus ceva acru. Stă răsturnat şi încearcă să se întoarcă, să-şi rotească trupul, năucit şi tremurând ca un vierme strivit, face eforturi să-şi înalţe capul, să respire, să deschidă gura, simţind o durere îngrozitoare şi vie în gât, în partea superioară a coloanei. Ca un peşte tras pe uscat, deschide gura sacadat, dar nu poate scoate niciun sunet,

nu poate striga după ajutor. E lucru sigur că băieţii îl vor căuta, vor coborî în curte, strigând şi hohotind ca nişte hiene. *Ce demenţă de neînchipuit, candidatul nostru beat, şi-a pierdut capul şi a alunecat pe tobogan.* Nu ar fi prima oară că un candidat matolit sau vreo persoană prezentă la casa fraternităţii Phi Epsilon şi-a dat drumul pe tobogan, ajungând în bena de gunoi. În orice caz, la un moment dat, *a existat* intenţia de a vedea ce făcea candidatul în benă, dar în hărmălaia de nedescris a petrecerii, a vânzolelii atâtor oameni – inclusiv eleve de liceu machiate cât cuprinde –, dar şi a muzicii asurzitoare, au existat prea multe elemente care i-au făcut pe băieţi să piardă din vedere acest lucru.

Ulterior, se va afirma că doi băieţi au coborât să-l caute, dar nu l-au găsit în benă. Probabil că sângerase, dar sigur nu se rănise grav, deoarece era evident că se târâse afară şi plecase, poate spre dormitor. Cu toate astea, omul avea un simţ ciudat al umorului – toată lumea putea depune mărturie privind simţul ciudat al umorului de care dădea dovadă Scoot Campos – şi pesemne că el revenise şi se vârâse înapoi în benă, ca un copilaş care se joacă de-a v-aţi ascunselea, numai că el a adormit acolo, ori s-a lovit la cap, pierzându-şi cunoştinţa, astfel că a fost acoperit cu gunoaiele rămase de la petrecere. Sigur era vorba de un accident ciudat – ce altă explicaţie să se găsească?

În timp ce Scoot are hemoragie cerebrală, pe măsură ce gura i se umple de gunoaie, în vreme ce inima îi bate şi are sincope şi iar bate cu o îndărătnicie disperată, la o sută şi ceva de kilometri depărtare spre est, în cartierul Whispering Woods din Southfield, Irene Campos stă întinsă în pat trează, transpirând în mod neplăcut, simţind valuri de căldură în faţă şi în partea superioară a toracelui. Gândurile îi vin încet şi confuz, şi au de-a face cu luna oarecum obliterată de perdele, ori de norii subţiri care se fugăresc pe cer – luna plină este semn de noroc şi fericire, ori această lună plină, orbitor de albă, are ceva neliniştitor? Ori o fi vorba de lumina uitată aprinsă de vreun vecin? Doamna Campos nu este complet trează, dar nici cu totul adormită, şi îşi pune în minte ca mâine să insiste pe lângă soţul ei să dea amândoi o fugă cu maşina până la Grand Rapids să-l vadă pe Hector jr., care nu i-a răspuns la apeluri. Alături de ea,

domnul Campos doarme greu, întins pe spate, tresărind şi zvârcolindu-se îmbrăcat cu lenjeria mirositoare pe care câteodată ea o găseşte azvârlită la întâmplare sub pat sau ascunsă în dulapul lui – de ce oare? De ce să-şi ascundă un bărbat lenjeria murdară? Dar şi şosetele?

Domnul Campos sforăie, fornăie, scoate sunete ca un om care se îneacă şi, grijulie să nu-l trezească, doamna îl imboldeşte şi-l mişcă până el se rostogoleşte de pe spate, acum scrâşnind din dinţi, dar măcar stând cu spatele la ea, la marginea patului. În acea zi, ceva mai devreme, i-a trimis lui Hector jr. Un mesaj rugător: DRAGULE, TELEFONEAZĂ-I MAMEI. Însă nu i-a răspuns, de aceea a devenit foarte îngrijorată. Of, ce bine ar fi fost dacă oamenii acelui colegiu nu s-ar fi arătat atât de agresivi în a-şi recruta studenţi din liceul Southfield, trimiţând broşuri şi fluturaşi, ba chiar telefonând – cu toate că acea universitate nu avea să-i ofere lui Hector jr. Nici bursă, niciun bănuţ, astfel că părinţii lui trebuiau să plătească integral educaţia. Ce bine ar fi fost dacă băiatul ar fi decis să se ducă la Eastern Michigan University din Ypsilanti, care se afla la mai puţin de şaptezeci de kilometri de casă. Şi acolo exista o facultate de tehnologie, ba şi fraternităţi, iar el ar fi putut locui acasă, şi doamna Campos l-ar fi putut avea în grijă. Mângâindu-şi un sân fără să-şi dea seama, ţinându-şi sânul stâng în mâna stângă – semănând acum cu un sac umplut cu apă, sau cu lapte cald – şi, în pragul unui vis de o frumuseţe şi tandreţe inegalabilă, doamna Campos a închis ochii. De ce domnul Campos nu-i mai mângâie sânii? De ce nu-i mai suge sfârcul? îşi plimbă degetul mare peste sfârcul cafeniu şi moale, frecându-l până se întăreşte, ca o mură mică. Conduce acum dinspre oraş, revine din urâtul Detroit spre cartierul Whispering Woods, şi simte o bucurie, o mândrie deosebită când pătrunde pe drumul străjuit de o poartă din cărămidă, ce porneşte din Southfield Road, îndreptându-se, parcă plutind, pe lângă Pheasant Pass, Larkspur Drive, Bluebell Lane şi, în cele din urmă, mergând spre Quail Circle unde, în casa în stil colonial, de un alb strălucitor, la numărul 23, locuieşte familia Campos.

Hăţişul
Ira Sher

Această povestire scurtă semnată de Ira Sher a apărut în *The Gettysburg Review* şi în *Chicago Review,* iar Naţional Public Radio a difuzat-o în cadrul emisiunii *This American Life.* Este una dintre cele două povestiri ale autorului incluse în antologia *Paraspheres,* o culegere valoroasă de ficţiuni recente şi inedite aparţinând genului slipstream. Sher reuşeşte să capteze, într-un spaţiu extrem de restrâns, magia şi stranietatea unor romane fantastice, cum ar fi *Şifonierul, leul şi vrăjitoarea*[7], de C.S. Lewis. A scris romanul *Gentlemen of Space.* Locuieşte în Hudson (New York), împreună cu soţia sa, poeta Rebecca Wolfe.

K.L. & G.G.

În noaptea aceea, în jurul focului, când ne-am adus aminte cum plana în copilărie asupra noastră ameninţarea c-o să fim trimişi „în Hăţiş”, Francis a fost cel puţin surprins de propunerea mea de a merge acolo, să revedem locul.

Mă îndoiesc că vreunul dintre noi se gândise la Hăţiş în decursul anilor, fie şi numai pentru o clipă. Şi, cu toate că era adesea ultimul lucru invocat de o guvernantă exasperată în serile când părinţii erau plecaţi, ocazie în care stăteam treji în paturile noastre din camera cea mare, vorbind pe şoptite despre primejdia pe care o reprezenta, „Hăţişul” nu şi-a găsit, fireşte, niciun loc în discuţia noastră din weekendul când trebuia să ne hotărâm ce era de făcut cu întreaga proprietate. Joseph *(nu* fusese el dintotdeauna un avocat?) a mers chiar până la a ne reaminti că, în ciuda repetatelor recurgeri la numele „Hăţişului”, niciunul dintre noi nu fusese vreodată trimis „în el”. Însă, în momentul acela, gândul la copilărie ne îmbăta, iar faptul că în dimineaţa următoare trebuia să ne întoarcem fiecare la casele şi la familiile noastre de adulţi ne făcea sentimentali…

Hăţişul de tufe din grădină era un petic de vegetaţie sălbatică, un adăpost pentru păsări şi pentru vulpi. Cu arcadele lui joase de crengi şi cu stratul de frunze de mult uscate, părea un loc ideal pentru un copil şi nu mă îndoiesc că nişte guvernante prevăzătoare îl induseseră în categoria pedepselor ca să ne ascundă plăcerile pe care ni le putea oferi şi ca să nu

[7] Editura RAO, 2005 (n. tr.).

ne umplem de gunoaiele din desişul său, ceea ce le cruţa de efortul de ne curăţa.

— Dacă-mi aduc bine aminte, a murmurat Francis în faţa uneia dintre intrări, înăuntru se auzea întotdeauna zarvă – ai fi zis că sunt zgomote făcute de copii.

Am îngenuncheat, ascultând, şi sunetele ne-au revenit în scurtă vreme în auz, părând versuri copilăreşti: auzeam tărăboiul îndepărtat al jocurilor unor băieţei şi fetiţe ca din cochilia unei scoici ce păstrează vuietul mării.

Florile păliseră şi atârnau ca nişte mănuşi printre crengi. Ploaia din după-amiaza aceea îmbibase pământul cu apă. A început o burniţă rece.

— O să ne udăm, s-a plâns Joseph, însă, în loc să mă ridic şi să mă întorc în casă, m-am îndesat în hăţişul pe care l-am auzit foşnind la trecerea celorlalţi pe urmele mele.

La început, lumina felinarelor din grădină se întrevedea prin frunziş, iar ferestrele sufrageriei abia părăsite aşterneau dreptunghiuri dantelate, înfăţişând frunze şi crengi tinere, ca un tapet în contralumină; dar întunericul ne-a cuprins curând în îmbrăţişarea lui – deşi hăţişul nu era atât de întins încât încercarea de a-l străbate să pară o nesăbuinţă, era deocamdată greu să faci cale-ntoarsă. Cel mai bun lucru era să înaintăm în patru labe, rămânând într-un şir ce începea cu mine şi războindu-ne cu frunzişul apropiat de pământ, cu rădăcinile şi cu mănunchiurile de tulpini, stâlpii desişului. Problema era bezna atât de deasă. Bâjbâiam pur şi simplu, aşteptând să zăresc lumina din partea opusă şi lămpile cu halogen din seră. Şi mergând aşa, orbeşte, m-am pomenit apoi strângând în mâini ceea ce n-aş putea descrie ca fiind altceva decât două glezne, ca şi cum cineva ar fi stat în picioare, în mijlocul hăţişului. S-a auzit un scârţâit de balamale. În cadrul unei uşi s-a conturat silueta nedesluşită a unei femei.

— Iată-vă, a rostit ea, cu blândeţe, aplecându-se către noi. Sunteţi în pat cu toţii. Aţi fost cuminţi în lipsa mea, nu?

Şi-a trecut degetele peste buze, şi-a întins mâna şi a lăsat sărutul pe obrazul meu. Pe urmă s-a retras, a închis uşa, şi noi am rămas singuri în întuneric.

— A fost mama, a zis Joseph.

— Da, am şoptit eu, încă simţind atingerea ei caldă.

— Sst, ne-a spus Francis. Mergeţi la culcare.

O Simetrie Înfricoşătoare
Minsoo Kang

O simetrie înfricoşătoare, o ficţiune dulce, cu iz de Borges, care implică o fantomă, un soldat şi rolul cititorului, a apărut pentru prima dată în *Of Tales and Enigmas,* variata şi minunata culegere de debut a lui Minsoo Kang, care cuprinde povestiri aproape cu totul originale. Autorul, care predă în prezent istoria ca profesor asistent la Universitatea din Missouri, St. Louis, a mai locuit, printre altele, în Coreea, Austria, Noua Zeelandă, Brunei, Iran şi Germania. Povestirile lui au apărut în *Lady Churchill's Rosebud Wristlet,* în timp ce articolele şi eseurile sale au fost publicate în *The American Historical Review, Manoa* şi *The Times Literary Supplement.* În prezent lucrează la o istorie a automatonului, precum şi la un roman a cărui acţiune se desfăşoară în Coreea.

K.L. & G.G.

Este firesc să fi auzit atâtea poveşti cu fantome, cât timp am slujit în armata Republicii Coreea, într-o bază aflată lângă Zona Demilitarizată, unde posibilitatea morţii subite este un nor perpetuu care atârnă deasupra vieţii de zi cu zi. Poveştile variază de la cazuri întâmplătoare (lanterna santinelei de noapte stingându-se invariabil, când trece printr-un loc unde un soldat a murit după ce a călcat pe o mină) până la cele extrem de elaborate (despre morminte profanate, spirite ale pădurii, o femeie nebună dintr-un sat apropiat care a dispărut în munţi după ce şi-a ucis familia şi spirite fără cap ale soldaţilor care au dormit în post şi au fost decapitaţi de nord-coreeni). Cea care m-a impresionat cel mai mult este povestea transmisă din om în om pe care mi-a relatat-o un caporal al unei unităţi de recunoaştere. Nu e decât o bagatelă cu o morală previzibilă, pe care o bănuiesc a fi versiunea modernă a unei legende tradiţionale de origine locală, însă mă simt atras de această poveste simplă pentru ceea ce numesc eu caracterul ei de simetrie.

La mai puţin de o lună după ce am fost promovat la gradul de fruntaş, am petrecut o vreme ca pacient într-un spital militar situat la câţiva kilometri spre sud de comandamentul corpului de armată responsabil de coordonarea apărării aşa-numitului

„coridor central” în regiunea Gyeongi şi provinciile de vest ale Gangwonului. Patul de lângă mine era ocupat de caporalul An, un fost jucător de baschet profesionist, care suferea de o formă severă de ulcer la stomac. Într-o zi de iulie deosebit de umedă, ne-am pomenit amândoi incapabili să adormim după stingere, aşa că am încercat să uităm de dureri şi de dorul de casă spunându-ne unul altuia poveşti de groază, ca nişte copii. Fiind mai mic în grad, am început eu, povestindu-i scenariul unui film horror destul de bun pe care l-am văzut cândva la o televiziune de noapte, pe când mă aflam la Los Angeles, în viaţa mea de odinioară, ca student lipsit de griji care-şi petrecea zilele tacticos pe plaja Santa Monica, citind romanele cu Darkbloom şi născocind poveşti în loc să-şi facă lucrarea de dizertaţie. Am reuşit să-i provoc lui An o sperietură zdravănă cu o relatare însufleţită şi pe urmă a fost rândul lui să joace rolul povestitorului. Şi-a luat un moment de răgaz, să-şi adune gândurile, înainte să-mi istorisească despre un post de observaţie dezafectat de la baza lui militară.

După ce şi-a terminat instrucţia elementară la Nonsan, An a fost trimis la unitatea de recunoaştere de pe front, una dintre cele mai dure baze din armată. Într-o noapte, târziu, „tătucul“ lui (în jargonul militar, un caporal atribuit unui ostaş nou-venit, pentru orientare) l-a trezit cu o palmă grea peste frunte şi i-a spus să se pregătească pentru serviciul de gardă. Era cam două fără zece când au pornit, în noaptea rece de ianuarie, tremurând, cu vântul asaltându-le trupurile şi biciuindu-le feţele neacoperite. Postul la care fuseseră trimişi era cel mai îndepărtat de cazarmă, astfel că au fost nevoiţi să străbată unitatea către un cotlon izolat de la capătul sudic. An nu mai fusese acolo niciodată. Buncărul era aşezat sub un deal care se înălţa deasupra unui sătuc situat dincolo de sârmele ghimpate. După ce au eliberat gărzile de dinaintea lor şi şi-au ocupat poziţiile în spatele sacilor de nisip, An a observat o construcţie rectangulară în apropiere, care părea a fi un alt post de observaţie. Se mira de ce exista unul atât de aproape, însă ştia că nu era cazul să i se adreseze caporalului neîntrebat.

Soldaţii stagiari se temeau de orele de pază în timpul nopţii, căci gradaţii profitau adesea de întuneric şi de izolare ca să-i urgisească pentru abateri săvârşite înainte sau să-i hărţuiască doar ca să scape de plictiseală. Numeroase abuzuri fizice se

petreceau în acele ore. An se aştepta să fie pedepsit fiindcă intrase în conflict în ziua aceea cu comandantul companiei, pentru că nu-şi curăţase arma cum trebuie, însă caporalul, fost om de ordine într-un club de noapte, care obişnuia să-ţi ciupească şi să-ţi răsucească ambele urechi până îţi luau foc, a rămas neclintit şi tăcut, pesemne adâncit în gândurile sale.

Timpul se târa într-un ritm înnebunitor de lent, iar frigul se strecura sub mantaua şi sub uniforma lui An, înainte să-i muşte din piele. Încerca să uite de amorţeala îngheţată care i se răspândea în tot trupul, concentrându-se la sunetul tânguitor al vântului printre copaci. Zgomotul ascuţit îi zgâria mintea obosită, însă mai bine această plictiseală, îşi spunea, decât să facă flotări în timp ce „tătucul“ lui îl lovea în cap.

Trecuse o bună parte din cea de-a doua oră când a tresărit văzându-l pe caporal încordându-se dintr-odată şi luându-şi puşca, înainte de a privi împrejur. An însuşi a devenit agitat şi a căutat să vadă vreo mişcare în întuneric, însă zadarnic. Vântul invizibil continua să urle în noapte. O clipă mai târziu, şi-a dat seama că înlăuntrul vântului se mai afla un vuiet, un plânset de femeie, venind dinspre celălalt post de observaţie.

— Ce-i asta? a întrebat el, cu stomacul strâns în gheara fricii.

— Taci, a şuierat caporalul, cu glas tremurător.

Îl tulbura pe An şi mai mult să observe că durul caporal era şi el vizibil îngrozit.

Au stat neclintiţi ca nişte stane de piatră şi au ascultat straniul bocet, o veşnicie, parcă, până când acesta s-a topit treptat în vâjâitul obişnuit al vântului.

— Ce-a fost zgomotul ăla? a întrebat An din nou.

— Am zis să-ţi ţii gura, tâmpitule! a izbucnit caporalul, stânjenit că-şi arătase frica.

Ultima parte a orei s-a scurs într-o tăcere sinistră, până când, în cele din urmă, au fost înlocuiţi de următoarele santinele. Şi-au croit iute drum înapoi către cartierul general, unde au raportat ofiţerului de gardă şi s-au întors la cazarmă. După ce şi-au predat echipamentul, caporalul i-a făcut semn lui An să-l urmeze în sala de baie. Acolo s-au sprijinit de radiator şi au fumat în tăcere, încălzindu-şi trupurile şi calmându-şi nervii. Povestea pe care i-a spus-o apoi caporalul se presupune că s-ar fi petrecut cu mai mulţi ani în urmă. Când el însuşi fusese soldat nou-venit, o auzise de la un sergent care susţinea că ar fi cunoscut

oamenii implicaţi şi jura că povestea era adevărată.

La baza militară a existat un anume sergent Hong, care s-a împrietenit cu o tânără numită Miss Jin, care lucra ca ospătăriţă într-un sat învecinat. Îl amuza să flirteze cu inocenta ţărăncuţă, care se simţea flatată să se bucure de atenţia unui student din Seul, deşi Hong mai avea doar două luni de armată şi nu intenţiona să se vadă cu ea după lăsarea la vatră. Într-o duminică, şi-a luat o zi de permisie şi s-a întâlnit cu fata într-un bar, în seara aceea, după ce ea a ieşit de la muncă. S-a cherchelit niţel şi i-a cerut lui Jin să-l însoţească la un motel. Când l-a refuzat, a devenit agasat de presupusa ei fandoseală şi a plecat, făcând pe ofensatul. Fata s-a dus după el, rugându-l să stea locului şi s-o lase să-i explice. I-a spus că, deşi ţinea la el, nu voia să-i cedeze din cauza unei promisiuni pe care i-o făcuse tatălui ei.

Când bătrânul văduv aflase că urmează să moară de cancer la plămâni, se temuse că frumoasa lui fiică va deveni prostituată, ca multe fete sărace şi lipsite de apărare din satele aflate în vecinătatea bazelor militare. Astfel, pe patul de moarte, o obligase să jure pe viaţa ei că va rămâne fecioară până se va mărita.

Întrucât sergentul Hong părea tot supărat, Miss Jin i-a zis că îl poate împăca în alt fel. Cunoştea o fată care se vedea şi ea cu un soldat de la baza militară. Ori de câte ori iubitul ei era de gardă la un anumit post de sub colina din apropierea satului, el îi dădea telefon şi ea se furişa la el, la ora stabilită, cu vin de orez şi ceva de mâncare. Întrucât îi spusese lui Miss Jin cum să ajungă acolo, ea avea să facă acelaşi lucru pentru Hong.

Către sfârşitul săptămânii următoare, când sergentul a aflat că era repartizat acolo, a sunat-o pe Miss Jin, care i-a promis că va veni. Mai târziu în noaptea aceea, în timp ce se îndrepta, împreună cu un caporal pe nume Mân, spre locul cu pricina, Hong i-a povestit despre fată. Era prost dispus fiindcă fusese hărţuit ziua întreagă de comandantul de pluton, aşa că s-a trezit iarăşi iritat de refuzul fetei de a se culca cu el. I-a spus caporalului ce femeiuşcă năzuroasă era, şi conversaţia a alunecat spre cum să-i dea amândoi o lecţie în noaptea aceea.

Nu mult după ce se instalaseră în post, Miss Jin a sosit cu vin de orez şi gustări. N-au vorbit prea mult în timp ce i-a servit şi au dat repede pe gât băutura. Când cei doi erau destul de beţi,

s-au năpustit asupra fetei, siluind-o şi bătând-o, cu schimbul, vreme de aproape un ceas. Când au isprăvit, au alungat-o, ameninţând-o că, dacă va povesti cuiva cele întâmplate, o vor găsi şi o vor ucide. Fata s-a întors în sat, în odăiţa din spatele fermei unde locuia. Acolo s-a spălat din cap până-n picioare cu apă rece, s-a îmbrăcat cu cea mai bună rochie a ei şi s-a spânzurat de un pom golaş de lângă casă.

Trei zile mai târziu, soldaţii care au stat de strajă în postul acela au auzit plânsetul unei femei în noapte. Unul dintre ei i-a strigat să se arate, însă tânguirea a continuat. Apoi au scotocit cu grijă zona, dar nu au găsit nimic. Au rămas la post încă o jumătate de oră, ascultând bocitoarea invizibilă, după care, în cele din urmă, şi-au pierdut curajul şi au luat-o la fugă până la cartierul general, unde au raportat incidentul. Acelaşi lucru se petrecea aproape în fiecare noapte. Situaţia s-a înrăutăţit într-atât, încât fiecare soldat de la bază era îngrozit să se ducă în acel loc, căci până şi cei mai sceptici se întorseseră terorizaţi.

Comandantul regimentului, colonelul Hwang, vizita baza militară când a auzit despre postul de gardă bântuit de la un sergent-major al unităţii. Întrucât avea o mătuşă care fusese mare şaman în provincia Jeolla, colonelul era lipsit de prejudecăţi faţă de asemenea poveşti şi a hotărât să dea de capăt problemei. În noaptea aceea, împreună cu un căpitan, a însoţit soldaţii repartizaţi în acel loc, la ora la care se zicea că începe plânsetul. N-au trebuit să aştepte mult până să audă nepământescul sunet.

Colonelul, care de mic copil fusese învăţat cum să abordeze o fantomă, a păşit singur în noapte. Cu un glas calm şi serios, a întrebat-o al cui spirit este şi ce durere o ţinea legată de lumea celor vii. O clipă mai târziu, în faţa lui a apărut imaginea unei fete, cu chipul palid şi părul răvăşit, cu ochii înecaţi în lacrimi care şiroiau către un cerc de rană purpurie în jurul gâtului. Privind silueta palidă, cu creştetul plecat şi mâinile împreunate, cu sfială, teama faţă de această apariţie a fost înlocuită de milă. Năluca a vorbit cu glas pierit, fără să ridice capul, spunându-i cine fusese în timpul vieţii. I-a povestit despre promisiunea pe care i-o făcuse tatălui său, pe patul de moarte, despre sergentul Hong, cu care se împrietenise şi despre cum acesta şi caporalul Mân o violaseră, făcând ca viaţa să-i devină imposibilă. Când a tăcut, colonelul Hwang a întrebat-o dacă pedepsirea vinovaţilor

ar mulţumi-o. Ea a răspuns că asta i-ar ostoi furia, dar nu amărăciunea, apoi s-a topit în întuneric, lăsându-şi plânsetul să stăruie în noapte.

A doua zi, colonelul Hwang a ordonat o anchetă imediată. Sergentul Hong şi caporalul Mân au fost repede identificaţi şi încarceraţi. Deşi Hong mai avea doar o lună de armată, apăsarea teribilului secret îşi luase birul şi omul a mărturisit imediat. Cei doi au fost trimişi apoi la închisoarea militară unde, după trei zile, au fost găsiţi spânzuraţi în celulele lor.

Când caporalul An a terminat povestea, eram impresionat de acurateţea naraţiunii, dar mă simţeam nemulţumit de ceea ce iniţial percepusem ca o fisură în simetria ei. Un rău înfăptuit era pedepsit, un secret era adus la lumină, sinuciderea victimei prin spânzurare ducea la moartea făptaşilor în acelaşi fel, prin mijloace supranaturale, dreptatea triumfa şi echilibrul era restabilit. Povestea ar fi trebuit să se încheie acolo, dar se pare că nu era aşa. Soldaţii au continuat să audă vaierul în noapte, deşi An m-a asigurat că se întâmpla acum rar. Dar tot au fost nevoiţi să închidă postul de observaţie şi să construiască un altul, în apropiere, în locul unde An însuşi auzise plânsetul. Aşadar, fantoma nu-şi găsise încă pacea pe de-ntregul, întorcându-se din când în când în locul unde fusese siluită, să jelească întâmplările petrecute acolo.

Cugetând mai mult la poveste, m-am gândit la ceea ce fata îi spusese colonelului Hwang, că pedepsirea răufăcătorilor i-ar ostoi mânia, dar nu şi amărăciunea. Mi-am dat seama că, probabil, amărăciunea nu provenea din teribilul ei sfârşit, ci, de asemenea, din viaţa de care a fost frustrată în clipa când s-a sinucis. M-am gândit atunci că ceea ce ar vrea, ceea ce i-ar ajuta spiritul să-şi găsească în sfârşit liniştea era ca povestea ei să fie scrisă, ca astfel să poată căpăta o nouă viaţă, chiar dacă numai ca personaj într-o povestire. Aşadar, sunt obligat să ajung la concluzia tulburătoare că, în ultimă instanţă, striga după mine, cu caporalul An în rolul de mesager. Aşadar, în această noapte întunecată şi pustie încerc şi eu să-i eliberez suferinţa, dându-i viaţă într-o lume a cuvintelor.

Şi astfel am devenit părtaş, ecuaţia finală în simetria înfricoşătoare a poveştii ei, şi voi la fel, căci îmi închipui că năluca lui Miss Jin va amuţi, în sfârşit, renăscută fiind în amintirea voastră.

Mesaje
Brett Alexander Savory

Brett Alexander Savory este editorul-şef al revistei *Chizine: Treatments of Light and Shade in Words,* câştigătoare a Premiului Bram Stoker, dar şi editor principal la *Scholastic Canada;* scrie de asemenea pentru revista *Rue Morgue* şi a publicat până acum aproape cincizeci de povestiri.

Romanul lui umoristic horror, *The Distance Travelled*, a apărut în 2006, iar *În and Down,* din genul gotic, a fost publicat în 2007.

În prezent, lucrează la trei romane şi la o serie de bandă desenată horror, împreună cu artistul Homeros Gilani.

Când nu scrie, citeşte sau editează, este baterist al trupei hard rock cu influenţe sudice Diablo Red, al cărei al doilea album, numit *A Statue of Mary with Bullhorns,* a fost lansat în 2006.

Povestirea *Mesaje* a fost publicată iniţial în numărul din februarie 2006 al revistei *Realms of Fantasy.*

E.D.

Nici de data asta lucrurile nu s-au desfăşurat altfel. A fost exact ca în ultima sută sau ultima mie de ani. De când s-a inventat hârtia. Poate chiar dinainte. Alţi oameni, dar întotdeauna având aceleaşi scopuri.

Pentru că unele cuvinte sunt mai importante decât altele.

Unele cuvinte au puterea de a schimba istoria.

Scrise cu roşu. Ca întotdeauna.

Citeşte cuvintele de pe bucata de hârtie, o arde, se schimbă, îmbrăcându-se în negru, iese precipitată din apartament şi revine trei ore mai târziu tremurând, cu sânge pe mâinile strânse pumn.

Mai apoi, spălându-se, apare şi mai mult roşu când sângele, învârtejindu-se, este supt în gaura de scurgere, apoi dispare.

Zece minute mai târziu, când iese de la duş, găseşte scris cu ruj pe oglinda băii: „Data viitoare, să păstrezi curăţenia.”

Se înfăşoară într-un prosop şi merge în dormitor.

Da, păstrează curăţenia, gândeşte ea. *De parcă eu i-aş fi* cerut *nenorocitului ăluia gras să mă împroaşte cu sânge.*

— Joseph…

— Taci.

— Joseph, ascultă…

— Ţine-ţi *naibii* gura.

Bărbatul în costum bleumarin se uită încruntat la Joseph. Se gândeşte dacă poate îndrăzni să obţină încă o întrerupere. Îşi dă seama că nu. Decide că nu-i pasă. Drept urmare, se aşază tăcut şi-şi netezeşte mai bine dunga pantalonilor.

Şi aşteaptă.

Joseph ţine un pix roşu în mâna dreaptă şi bate cu el în tăblia de lemn a biroului. Se gândeşte.

— De unde a ştiut femeia? spune Joseph, cu glas amintind de o rocă plină de crăpături.

Bărbatul în costum bleumarin îşi dă seama că nu există ieşire din situaţia asta. Ştie că va muri. În această cameră. Şi foarte curând.

— Imposibil să fi ştiut de Jennings, răspunde el, dându-şi seama că zice o prostie.

Ceva inutil. Mimând discuţia doar din obligaţie. Îşi imaginează că simte lumea mişcându-se mai încet, deoarece Creatorul a isprăvit cu noi şi nu mai este atent, nu se mai sinchiseşte ce se petrece cu noi.

Joseph dă din cap, îşi reţine respiraţia şi-şi strânge buzele pungă. Extrage un cuţit foarte lung dintr-o teacă lipită cu bandă adezivă pe dosul tăbliei. Îl arată bărbatului în costum bleumarin.

— Manuscrisul era foarte important, spune el. Probabil cel mai important de care ne-am ocupat vreodată. Noi doi facem asta de multă vreme. Dar niciodată nu s-a întâmplat ca tu să fi rasolit totul ca acum. Nu înţeleg de ce. Şi nu încerca să te dezvinovăţeşti. Tu l-ai angajat pe Jennings.

Lama cuţitului prinde o rază de lumină de la lampa aflată în apropiere. Joseph loveşte uşor cu el în birou de câteva ori, de parcă ar face-o cu pixul. Respirând. Doar atât.

— Şi n-ai scos nimic de la acest frate? Absolut nimic?

Bărbatul în costum bleumarin rămâne fără grai. Înalţă o rugăciune mută către un zeu în care nu a crezut niciodată şi despre care ştie cu o certitudine absolută că nu mai veghează asupra lui.

O clipă mai apoi, Joseph se apleacă iute în faţă şi înfige lama cuţitului până la plăsele în gâtul bărbatului.

— Aşa, şi ce zicea?
— Ce zicea cine?
— Cine-ţi închipui? Manuscrisul. Despre ce vorbea de data asta? De vreun cutremur devastator? De a doua venire a lui Hitler? Inundaţii, secetă, tsunami, invazie de lăcuste? Despre ce anume?
Emma Philson priveşte fix în propria farfurie. Părul îi este încă ud după duş.
— Habar n-am. Nu l-am citit, răspunde, şi ridică privirea. Sarcina mea nu e să le citesc; treaba mea e să le fur.
Bărbatul din faţa ei îşi aşază furculiţa în farfurie şi se uită la ea neîncrezător.
— Cum, n-ai citit niciunul? Ai avut soarta lumii în mâini şi nici măcar nu ai furişat o privire?
Ea îşi ridică furculiţa şi cuţitul şi taie din peşte.
— Nu vreau să ştiu.
Bărbatul care o fixează în continuare, incapabil să înţeleagă, este Jim Leeds, singura ei legătură din cadrul organizaţiei. Restaurantul în care mănâncă este unul de cinci stele din Vancouver. Niciunul dintre ei nu apreciază prea mult felul de mâncare comandat. Niciodată nu le place.
— Şi atunci de ce te implici? întreabă el, încercând să aleagă o scoică.
Emma face un gest din umeri.
— Organizaţia voastră mă plăteşte foarte bine.
— Doar atât contează pentru tine? Banii?
Femeia nu spune nimic. Duce la gură o bucată de peşte nu tocmai gătit şi face o grimasă.
— Cum să spun, nu te gândeşti niciodată cât de importantă este activitatea ta? Nu ai nicio satisfacţie ştiind că prin manevrarea acestui manuscris…?
— Aş prefera să nu te mai exprimi astfel, îl întrerupe, ridicând glasul. Ucidem oameni şi le furăm scrierile.
Jim se apleacă spre ea şi o ţintuieşte cu ochii. Îşi încolăceşte degetele în jurul paharului cu vin roşu.
— Nu. Mai. *Ridica.* Glasul.
Se lasă încet spre spătarul scaunului, îşi îndreaptă cravata, soarbe din vin, apoi se încruntă spre mâncare şi împinge farfuria deoparte.

Ea se uită în gol pe fereastră, iar orice falsă pretenţie că are parte de o cină plăcută împreună cu un coleg s-a mistuit.

— Acelea nu sunt scrierile *lor.* Nu sunt deţinute de cineva anume.

— Jim, spune Emma, aplecându-se spre el, şi coborându-şi vocea până ajunge o şoaptă. Ascultă-mă bine, te rog! îmi ajunge. Şi m-am săturat să mă prefac că prostia asta aduce beneficii speciei umane. Nu contează câţi oameni sunt ucişi atâta vreme cât noi punem mâna pe manuscrise. Atâta vreme cât aceste documente nimeresc în „mâinile cui trebuie”, toată lumea e fericită. Ei, la dracu’, eu *nu* sunt fericită.

Şi se reazemă de spătar, după care respiră adânc.

— Ce vrei să zici?

— Că nu mai vreau să fac aşa ceva.

Bărbatul nu clipeşte, nu trădează nicio emoţie.

— Dar vei continua, nu-i aşa?

Afirmaţie. Fapt de netăgăduit.

Emma oftează, se uită din nou pe fereastră, la luminile oraşului, la maşini, trenuri, oameni. Dă încet din cap drept acceptare.

Dar ştie ceva ce Jim nu ştie. A minţit; *a citit* manuscrisul pentru care i-a tăiat beregata acelui bărbat.

Seth Philson se foieşte pe fotoliu. Nu pentru că s-ar teme să zboare, nici măcar fiindcă simte că trebuie să urineze, atât de presant, încât se vede silit să strângă din dinţi; se agită pentru că are aproape doi metri înălţime, iar fotoliile din avioane nu sunt concepute pentru oameni de statura lui. Se roteşte chinuit în scaunul dinspre interval, blestemând faptul că nimeni dintre cei care ocupă locuri mai confortabile, plasate lângă ieşirile de urgenţă, nu este dispus să le schimbe cu el. Încearcă să se simtă comod întâi *cu* pernuţa – împăturind-o şi mototolind-o, plasând-o între genunchi şi pe speteaza fotoliului din faţă apoi fără ea. Oricum ar face, tot incomod stă. Indiferent ce ar încerca, individul de pe fotoliul din faţă se întoarce mereu şi se uită la el cu reproş.

Du-te naibii, juma de metru, gândeşte Seth. *Cred că e tare greu să stai comod pe fotoliul acela când practic înoţi în el, nu, căcăciosule?*

Se mai agită puţin. Oftează din rărunchi. Dacă şi-ar permite la

clasa întâi, ar fi chiar acolo, în inima avionului, dar cum redactează doar textul de pe copertele ediţiilor ieftine ale unor cărţi slabe de ficţiune, bineînţeles că nu are cum să-şi cumpere bilet tocmai acolo – se poate socoti norocos că-şi permite călătoria asta până la Vancouver.

Seth avea nevoie de o vacanţă. În minte îi apăruseră imagini foarte limpezi în care le smulgea capetele colaboratorilor lui.

Munţi. Zăpadă. Albul liniştitor. O vizită la sora lui, pe care n-a mai văzut-o de… oare câţi ani să fi trecut de la ultima lor întâlnire? Nu are habar.

În timp ce avionul rulează pe pistă pentru a decola, închide ochii şi evocă în minte imagini ale staţiunii unde şi-a rezervat bilet. Inspiră adânc, expiră încet. Vibrând, motoarele ajută la realizarea efectului general, atenuându-i gândurile, domolindu-i furia faţă de oamenii scunzi de acolo, treptat, treptat… până când simte că avionul s-a înălţat, cu botul ridicat în sus.

Se uită pe geamul din dreapta lui, aflat dincolo de interval. Pământul face încet loc cerului albastru, punctat de mici pernuţe de nori.

De un alb pur.

Respiraţia îi este egală şi calmă, până când avionul ajunge la altitudinea de croazieră, aşteaptă ca pilotul să manevreze tot felul de dispozitive tehnice, şi se apleacă spre geanta mică şi subţire, de culoare neagră, aflată la picioare.

Aparatul preferat al lui Seth este laptopul. Folosind un program de editare, scrie povestiri şi eseuri, dar niciodată nu permite cuiva să le citească. Crede că nici nu va lăsa vreodată pe cineva să facă asta. Nu pentru că le-ar socoti proaste, nu pentru că are probleme cu respectul de sine, ci pentru că acele cuvinte sunt ale lui şi numai ale lui. Nu sunt scrise pentru a fi văzute de altcineva, şi nici nu sunt concepute pentru vânzare. Ar putea să-şi vândă povestirile, dar asta nu-l interesează câtuşi de puţin.

Îl interesează şi mai puţin să redacteze textele de pe coperte pentru scrierile proaste ale altor oameni.

Porneşte laptopul, aşteaptă ca pe ecran să apară screensaverul cu Flying Spaghetti Monster, apoi alege programul de editare, trece la fişiere şi apoi deschide unul. Dă clic pe „magicianshangnail.rtf”. Apare pagina de titlu. Rulează până la pagina întâi, citeşte cele trei pagini pe care le-a scris

seara trecută, fixează cursorul şi următoarele cinci minute se uită fix la el.

Cursorul clipeşte. Clipeşte.

— Eşti scriitor?

A fost interpelat de bărbatul de alături. Un băgăcios mizer. Cu părul în dezordine. Barbă cu goluri, de culoarea castanei coapte. Ochi albaştri cam blegi, prea mari pentru faţa ridată, rotundă.

— Nu, spune Seth.

Apoi continuă să privească fix spre cursorul care clipeşte.

— Atunci, dacă nu te supără întrebarea mea, la ce lucrezi?

O bunăvoinţă falsă: Băiete, bineînţeles că vreau să te cunosc, chiar dacă nu dau doi bani pe ce faci tu şi de ce o faci.

— La o povestire, răspunde Seth, de data asta fără să-şi întoarcă faţa de la cursor.

— Dar parcă ziceai că…

— Nu sunt scriitor. Redactez diverse chestii pe computerul ăsta mic, dar nu sunt scriitor. Scriitorii îşi vând povestirile, participă la ateliere ca să li se critice opera pentru a o îmbunătăţi. Eu nu fac nimic din toate astea. Nu mă socotesc scriitor.

— Aha, face mizerul individ.

Amândoi rămân cu privirile înainte.

Seth se holbează la cursor şi speră că la aterizarea în Vancouver, sora lui Emma nu va manifesta interes faţă de scrierile lui. I-a mai spus cândva să nu se bage, dar ea insistă – aşa este Emma, despre care nu ştie cum îşi câştigă existenţa. Se ocupă de ceva ce presupune călătorii dese – aproape mai multe decât Seth, iar el practic a ajuns să trăiască în avion. De fiecare dată când o roagă să-i dea mai multe informaţii despre slujbă, ea îi cere mai multe informaţii despre ultima lui povestire. Şi aşa se încheie discuţiile dintre ei.

Deşi nu-şi dă nicidecum seama, un bărbat într-un costum bleumarin stă cu trei rânduri în spatele lui şi spre dreapta faţă de el. Se preface a citi ziarul *Vancouver Sun,* dar îl urmăreşte. Aşteaptă ca degetele lui să atingă tastele laptopului.

Pândeşte clipa când va începe să scrie.

— Dă-mi manuscrisul. Nu mai cer a doua oară.

— Du-te dracului, târfă.

Bărbatul gras care ţine strâns teancul de foi duhneşte ca o

grămadă de compost. Emma simte că putoarea o ameţeşte. Închide ochii, apoi îşi recapătă echilibrul.

Mereu acelaşi joc: cineva îl depistează pe scriitor, aşteaptă ca acesta să înceapă şi să încheie, după care îl ucide şi fuge cu manuscrisul. Singura diferenţă este că „bunul” lasă manuscrisul neatins, iar „răul“ îl redactează ca să-şi slujească interesele. Graniţa dintre cei doi este în cel mai bun caz confuză. Acum, stând aici, în apartamentul de rahat al acestui bărbat dezgustător, ascultându-l cum o face târfă, Emma are în minte un singur gând clar: *Nu mai vreau să am o asemenea ocupaţie. Asta e ultimul.* O voce din mintea ei – nu propria voce – îi recomandă să se retragă.

Va deschide discuţia pe tema asta chiar deseară, la cina pe care o va lua cu Jim.

— Să mă duc dracului, da? spune, şi scoate imediat pistolul din toc, îndreptând ţeava spre faţa omului. Dă-l încoace şi te las să pleci. Târgul e simplu.

Bărbatul dă înapoi, se împiedică de o carte de telefon căzută pe jos în spatele lui, dar nu se prăbuşeşte. Ridică mâna rămasă liberă, încercând să o îndepărteze, iar actul de bravură pare să se reverse din porii lui odată cu sudoarea.

— Uite… ascultă, te rog să nu tragi. Îmi cer scuze, bine?

Individul ăsta e tot ce au găsit mai bun? Gândeşte Emma. *Muntele ăsta de grăsime tremurătoare care se smiorcăie?*

— N-am nevoie de scuzele tale, zice ea, dând un şut cărţii de telefon care îi stă în cale, înaintând spre inamic. Vreau manuscrisul.

Cu spatele la zid. Nu mai vrea să audă vreun cuvânt jignitor, gata cu falsul curaj: un om surprins fără armă. Acum rămân doar duhoarea de gunoi, sudoarea care se scurge pe faţa plină, presărată de coşuri şi cu riduri adânci ca ale unui pitbull. Care îşi cere iertare. E patetic.

Însă Emma nu a ucis niciodată pe nimeni cu pistolul; acesta e folosit doar pentru intimidare. Scoate un cuţit pe care îl ţine într-o teacă la spate. Face un pas în faţă. Dintr-o mişcare, face o tăietură lungă pe braţul întins al omului. Îi despică pielea, iar el ţipă, lasă braţul în jos. Sângele picură pe covorul pluşat de culoare bej. Omul mai strânge câteva clipe manuscrisul în cealaltă mână, apoi îi dă drumul şi se foloseşte de mână pentru a încerca să oprească sângerarea celuilalt braţ.

Când priveşte în jos spre rană, îşi mişcă mâna pentru a apăsa pe ea, iar Emma face rapid un pas în faţă, trece lama cuţitului peste beregata bărbatului şi, cu o mişcare grăbită, se retrage de lângă el. Însă a secţionat o arteră şi, în doar o fracţiune de secundă, este stropită cu sânge pe faţă.

Grăsanul se lasă moale, gâlgâind, şi cade.

Emma se şterge pe faţă cu antebraţul, se apleacă şi înhaţă manuscrisul.

În mod normal, ar face curat în urma ei. Covorul ar fi cumplit de greu de curăţat, şi asta i-ar răpi mai toată noaptea, dar de obicei ar face-o.

Numai că ăsta este ultimul, îşi zice ea.

De aceea îl lasă să sângereze până moare.

Bărbatul în costum bleumarin nu ar fi trebuit cu niciun chip să-l angajeze pe Jennings, grăsanul acela căcăcios, care este fratele unuia dintre cei mai buni oameni ai lor. Nepotismul şi referinţele verificate de trei ori sunt singurele modalităţi în urma cărora poate pătrunde cineva în organizaţie – iar individul ăsta, mare cât o balenă, a beneficiat de recomandări deosebit de laudative –, cu toate acestea, omul trebuia să-şi dea seama. S-ar fi lămurit doar privindu-l mai atent. Se citea în ochii lui: nu avea ceea ce trebuia. Să ucidă fără să clipească, să ucidă fără a şti motivul. Chiar dacă ar fi tare ca un zid de piatră şi ar fi cel mai dur din oraş, când se punea problema de a ucide oameni doar pentru a le lua un teanc de file, în ochii omului ales trebuia să se vadă clar o asemenea calitate.

Bărbatul în costum bleumarin nu descoperise o astfel de tărie în ochii lui Jennings, dar dacă s-ar fi opus alegerii lui, ar fi fost luat în şuturi din toate părţile, indiferent de experienţa lui şi de anii în care a tot recuperat manuscrise.

Iar acum va trebui să-i spună lui Joseph.

Care nu va fi deloc bucuros.

Lăsând echipa de curăţenie în urma lui – ca să reteze braţele, picioarele şi capul cadavrului –, bărbatul în costum bleumarin apasă clanţa ciudat de elegantă a uşii de la cocina lui Jennings şi iese în hol.

Nu crede că va trăi mai mult de douăzeci şi patru de ore.

Dar există încă un scriitor de posibile fugi; acesta trebuie depistat înainte de a trebui să se întoarcă la sediu, iar asta i-ar

putea oferi ceva cu care să-şi înduplece şeful.

Cu toate astea, dacă nu se mişcă mai repede, riscă să piardă avionul.

Emma stă la masa din bucătărie şi priveşte fix spre manuscrisul din faţa ei. Are o ceaşcă de cafea aburindă în mâna dreaptă. Stânga îi tremură, vibrează, pluteşte pe deasupra primei pagini din cele 213, cât numără manuscrisul.

Câteodată, îşi aruncă ochii pe acele pagini. De cele mai multe ori însă, nu se deranjează să facă acest efort. Nu pentru că ar fi plicticos – cuvântul direct al lui Dumnezeu poate fi numit în multe feluri, dar în niciun caz nu ar fi socotit plictisitor. Dacă aşa ceva sunt aceste manuscrise – adică scrieri de la Dumnezeu, transmise prin intermediul oamenilor obişnuiţi ce aparţin fiecărei naţiuni de pe pământ.

Socoteşte că asta sunt ele, dar există şi alte teorii: subconştientul colectiv. Mesaje ale extratereştrilor. Halucinaţii în masă. Nu prezintă aproape nicio importanţă, indiferent ce ar crede ea. Conta că oamenii treceau în altă stare mentală când scriau acele manuscrise. Deveneau absenţi din lumea asta vreme de minute, ore, câteodată chiar *zile* la rând, scriau instrucţiuni, povestiri, parabole, poezii, eseuri, în sute de limbi. Previziunile întâmplătoare făceau ca ignorarea fenomenului să fie extrem de greu de realizat.

De la descoperire, instrucţiunile şi previziunile constituiau partea din ce în ce mai substanţială a fiecărui manuscris. Mai puţine povestiri, mai puţine fabule, lecţii mai puţin neclare. Mai mult adevăr nemilos, îndrumări mai concrete.

Ca şi cum s-ar fi intrat într-o criză de timp.

Cafeaua alunecă pe gâtlejul Emmei, îi încălzeşte pântecul, o face să asude, îi grăbeşte pulsul în mod discret. Aşază ceaşca jos, întoarce prima pagină, iar mâna tot îi tremură, dar acum o poate controla ceva mai bine.

După alte trei ibrice, a terminat de citit manuscrisul.

Când se ridică de la masă, trupul ei firav e zguduit de un tremur, îşi simte capul învârtindu-se ameţitor, doldora de informaţii care, dacă ar nimeri în mâinile celorlalţi, ar putea distruge totul. Anumite lucruri trădează autenticitatea şi sunt incredibil de greu de falsificat – greu, dar nu imposibil.

Preşedintele Statelor Unite, prim-ministrul Canadei şi cel al

Marii Britanii, lideri din întreaga lume, aceştia văd câteodată originalele, câteodată, versiuni modificate – în funcţie de importanţa celui care a murit, depinzând de facţiunea care a avut câştig de cauză. Aceşti lideri mondiali, deşi conştienţi de fenomenul numit „dicteu automat”, nu au ştiinţă de unde provin manuscrisele. Ele doar ajung la ei, sunt verificate în privinţa autenticităţii de către experţi din personalul lor, apoi le sunt înmânate personal.

Oamenii din organizaţia Emmei au încercat să îi avertizeze în legătură cu eforturile celeilalte facţiuni de a modifica aceste manuscrise, dar mesajele lor nu sunt niciodată recepţionate. Sunt mereu interceptate înainte de a ajunge la cineva din sfera puterii, adică la o persoană care să fie demnă de încredere pentru a i se preda informaţiile. Or, dacă ele *sunt* primite, sunt ignorate sub motiv că ar proveni de la „surse care nu prezintă încredere”.

Câteodată însă, manuscrisele în sine reuşesc să ajungă. Neatinse, nemodificate. Dar de cele mai multe ori sosesc schilodite, distorsionate, adaptate pentru a justifica războaie perpetue şi acte de lăcomie.

Bineînţeles că aceşti lideri socotesc că îndeplinesc voinţa zeilor lor atunci când urmează aceste cuvinte. Desigur, ei cred că ceea ce fac este bine pentru popoarele lor. În realitate, nu au niciun motiv să creadă altceva. Au o legătură directă, inexplicabilă, cu Marele Şef din Ceruri.

Însă acest manuscris… acesta sigur *trebuie* să ajungă nealterat. Există prea multe modalităţi pentru a manipula ceea ce susţine el, prea multe goluri în spaţierea fizică a scrisului de mână.

Aici, sub braţul meu, se găseşte probabil cel mai important document din istorie, gândeşte Emma. Îşi pune pardesiul, se asigură că are pistolul încărcat (de data aceasta îl *va folosi* dacă va fi nevoie), şi se îndreaptă spre aeroport să-şi întâmpine fratele, pe Seth. Aruncă o privire la ceasul de la mână şi îşi dă seama că probabil va întârzia.

Speră că nici zborul nu va sosi conform programului.

Însă cel mai important document din istorie nu se află sub braţul Emmei; este în curs de redactare la bordul cursei aeriene numărul 762 spre Vancouver, venind din British Columbia.

Bărbatul în costum bleumarin urmăreşte manierismele lui Seth, îşi dă seama că inspiraţia îl va cuprinde curând – e vorba de starea de fugă pe care a văzut-o de foarte multe ori de-a lungul carierei. Seth se încadrează în proverbialul profil denumit „T“. Anumite tipuri de personalităţi sunt mai susceptibile la acest fenomen: alcoolicii solitari, cei respinşi de societate – în general, tipurile de oameni antisociali. Experţii în comportament care lucrează pentru organizaţia din care face parte bărbatul în costum bleumarin posedă computere care calculează probabilitatea pornind de la scriitorii de fugi din trecut; ele analizează cifre, informaţii personale despre cât mai mulţi oameni de pe pământ ce pot fi ţinuţi sub observaţie, extrapolează datele, apoi le comunică agenţilor operativi pe cine să supravegheze şi, ulterior – în nouă cazuri din zece –, pe cine să ucidă.

După ce numele apare pe ecranele lor, aceşti experţi au stat cu ochii pe Seth Philson vreme la fel de îndelungată; la fel au procedat cu sora lui. Însă din motive diferite.

Bărbatul în costum bleumarin – care se simte atât de neplăcut în propria-i piele, încât deseori se teme că numele lui ar putea fi scuipat de computerele propriei organizaţii – socoteşte că de cele mai multe ori lucrurile o iau razna fără niciun motiv justificabil, de parcă ar interveni doar entropia firească a universului. Însă în seara asta, astă-seară, simte că lucrurile ar putea să iasă cum doreşte el.

Tocmai se pregăteşte să se ridice pentru a merge la baie când Seth lasă capul în jos.

O dată.

A doua oară.

Îi cade complet, ajungând să se rezeme de piept.

Când ridică din nou capul, de această dată foarte încet, degetele i se mişcă rapid pe tastatură, scriind. Cuvinte care nu sunt ale lui.

Bărbatul în costum bleumarin stă nemişcat, aşteaptă să vadă dacă se va petrece una dintre acele „sesiuni instantanee”, după cum le denumeşte organizaţia lui – câteva detectări de scurtă durată ale puterii care îi ia sub control pe scriitorii de fugi.

Aceste fulguraţii sinaptice dau de obicei naştere unor propoziţii indescifrabile – ca în cazul unei legături proaste, ca la formarea unui număr cosmic greşit.

Dar, după un sfert de ceas de tastare, bărbatul îşi dă seama că asistă la ceva real. Speră că nu va fi totuşi vorba de un maraton de două sau chiar de trei zile, altfel nu va avea nimic la dispoziţie pentru a-l îmbuna pe Joseph când îi va anunţa vestea privind greşeala monumentală făcută de Jennings.

Se ridică să plece spre baie şi se strecoară spre interval.

Nu întoarce capul în nicio parte; dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut, la depărtare, o străfulgerare orbitoare de lumină.

Prima între multe altele.

Pe fotoliul 15C, Seth Philson, cuprins de ceva incognoscibil, continuă să scrie.

După cina cu Jim – şi încercarea ei ratată de a renunţa la slujbă – Emma îşi conduce maşina spre aeroport printre valuri de ploaie atât de intensă, încât crede că parbrizul de sticlă va crăpa, va plesni în aşchii sau se va îndoi sub greutatea apei înainte să ajungă la destinaţie.

Telefonează la informaţii şi află că zborul lui Seth va sosi conform graficului, ceea ce înseamnă că va întârzia la întâlnire. Perfect. Frumoasă purtare faţă de fratele ei, pe care nu l-a mai văzut de cel puţin şase ani. Se întreabă dacă de data asta va fi în stare să-i spună ce slujbă are. Dacă până acum nu a avut dorinţa de a-şi lua povara asta de pe suflet faţă de *cineva*, acum este în stare să se destăinuiască fratelui ei.

Ştie însă că n-o va face, chiar dacă acest lucru ar contribui la apropierea lor. Cum mama lor a murit când ei erau la vârste fragede, şi cum tatăl lor călătorea mai tot timpul doar Dumnezeu ştia unde – rămânând apatic faţă de existenţa lor, aşa cum fusese mereu ei apucaseră să ducă o existenţă diferită, rătăcind prin viaţă fără să se gândească prea mult la ceea ce vor face în continuare. Se învăţaseră să nu depindă de nimeni. Să nu rămână alături de cineva anume.

Emma încetineşte, pentru că ploaia s-a transformat în grindină, iar fragmentele de gheaţă sunt de mărimea unor piese de remi care bat toba pe acoperişul maşinii. Zgomotul făcut de grindină este asurzitor, iar Emma simte cum o durere de cap se insinuează în susul şirei spinării, ajungându-i în creier.

Schimbă banda de mers. Închide ochii preţ de o secundă.

Când îi redeschide, noaptea se luminează exploziv, fulgerul loveşte solul nu departe în faţa ei, în apropierea aeroportului.

Tunetul bubuie – unul mai puternic nu a auzit în viaţa ei – şi ceva explodează, izbucnind apoi în flăcări.

În urma ei, vede în oglinda retrovizoare alt fulger care loveşte pământul, despică întunericul, gravează imagini remanente oranj-albăstrui pe retinele ochilor ei. Alt tunet, mai multe clădiri de pe o parte şi de alta a străzii explodează, umplând aerul nopţii cu miros de ozon, urmat de pocnetul flăcărilor stârnite.

Îngrozită, încetineşte, ajungând să meargă aproape la pas. Vede aeroportul, aproape jumătate din el cuprins de vâlvătăi ridicându-se deasupra orizontului. Urmăreşte un avion venind la aterizare – al cărui pilot pare a fi incapabil să oprească după ce aeroportul a explodat – cum plesneşte, lumina despicându-l în două. Frânează puternic, trage maşina pe acostament, deschide portiera şi păşeşte pe asfalt. Se cuprinde cu braţele ţinute cruciş, tremură în ploaie, şi priveşte lung la avionul distrus din depărtare, după care se uită repede la flăcările ce se întind în jurul ei.

Seth, unde eşti? gândeşte ea, ridică ochii spre cer, iar creierul refuză să iasă din starea de şoc şi să treacă în aceea de panică, reacţie mai potrivită momentului.

Prin ploaia întunecată vede o lumină ce clipeşte departe, aruncă un ochi spre ceas, îşi dă seama că Seth ar trebui să se afle în acel avion; cel care tocmai a explodat a sosit prea devreme ca să fie al lui.

Încearcă să găsească o explicaţie pentru distrugerile petrecute în jurul ei, dar nu reuşeşte să aibă decât un gând clar şi inutil: *Rămâi în aer, Seth. Te rog.*

Rămâi acolo sus.

Când iese din baie, bărbatul cu costum bleumarin observă imediat câţiva pasageri privind şi arătând cu degetele spre geamuri. Revine la locul lui, se apleacă peste o femeie care doarme pe scaunul de alături şi aruncă o privire afară. Fulgere orbitoare traversează cerul nopţii. Unele fulgere par să se producă foarte aproape de pământ, dar nu e ceva ce nu a văzut până acum.

Ridică din umeri, îşi mută privirea spre Seth – care continuă să tasteze netulburat – şi se aşază mai comod pe fotoliu. Avionul a pătruns brusc într-o zonă de mare turbulenţă. După câteva secunde de zbor cu zguduituri, la difuzoare se aude vocea

căpitanului, care anunţă că au pătruns într-o zonă de turbulenţe.

Mulţumesc, doctore Ştie-Tot, gândeşte bărbatul în costum bleumarin.

Căpitanul continuă şi spune că vor începe manevrele de coborâre spre Vancouver foarte curând, de aceea le cere pasagerilor să revină la locurile lor şi să-şi fixeze centurile de siguranţă. Nu le zice însă că în cabina de comandă au apărut unele tensiuni, deoarece au pierdut legătura radio cu Aeroportul Internaţional Vancouver. Însă căpitanul este încredinţat că imediat ce vor străpunge norii denşi de dedesubt, recepţia radio va fi din nou posibilă.

Seth nu-şi pune centura de siguranţă. El continuă să tasteze.

Bărbatul care îl urmăreşte reuşeşte să vadă ceva din document. Pe ecran apar afişate multe limbi diferite – pe unele le poate distinge, pe altele nu. Fascinat, îşi desface centura, iese pe interval, încercând să nu pară prea curios. Întinde braţele spre un compartiment de bagaje de deasupra, scotoceşte şi mută câteva genţi de mână, şi speră să nu-şi aducă nimeni aminte că nu aici şi-a aşezat el bagajele. Însă oamenii se uită spre pământ, unde este dezlănţuită furtuna cu fulgere, ori stau cu ochii închişi, să mai prindă câteva clipe de somn cât avionul coboară spre sol.

Alte câteva tastări pe laptop, apoi Seth se opreşte din scris, se adânceşte instantaneu într-un somn profund, prăbuşindu-se peste computer. Bărbatul în costum bleumarin poate vedea doar partea de jos a ultimei pagini din document.

Cuvintele sunt în engleză şi sună astfel:

Nu este, şi nici nu a fost vreodată vorba de tine. De vreunul dintre voi.

Nu este, şi nici nu a fost vreodată vorba despre bine şi rău.

Ştiu, acest lucru ţi se pare absurd…

I-am luat pe toţi cei ce merită.

Nu se vor mai transmite alte mesaje.

Bărbatul în costum bleumarin se propteşte de un scaun de pe interval, ca şi cum cineva l-ar fi lăsat fără suflu. Nu a cunoscut niciodată religia, nici nu a vrut să ştie ce este aceasta, dar simte, foarte limpede, că un anume lucru îl părăseşte în acele momente. Îi vine în minte cuvântul „suflet”, dar nu simte că acel

cuvânt i se potriveşte.

Un însoţitor de bord iritat apare brusc în spatele lui, îl conduce la locul lui şi-i spune să-şi pună centura de siguranţă.

În aceeaşi clipă se declanşează un fulger orbitor, care pare să facă o fotografie gen instantaneu a vâltorii de pe cer. Un bufnet puternic face aeronava să se cutremure. O flacără apare pe aripa stângă. Încă un fulger, şi motorul de pe aceeaşi parte a avionului ia foc.

Seth Philson se trezeşte urlând.

Dincolo de norii întunecaţi de sub avion – aceia prin care Zborul 762 tocmai a trecut – Aeroportul Internaţional Vancouver arde.

Udă până la piele şi suspinând, Emma se aşază pe capota maşinii şi aşteaptă să mai întrezărească o dată sclipirea intermitentă trecând prin nori, sperând ca acea lumină minusculă să rămână acolo sau să poată ajunge la alt aeroport pentru aterizare. Cu siguranţă că, spre deosebire de celălalt, pilotul avionului în care se află Seth va vedea distrugerile de la sol şi va avea timp să se salveze.

Acoperind zgomotul tunetelor şi al ploii torenţiale, aude uruitul unui motor care merge lin, priveşte cercetător spre cer, vede o lumină orbitoare de scurtă durată, un pocnet sfredelitor, iar inima ei se opreşte, mai bate de două ori în piept, palpită. Avionul străpunge plafonul de nori aflaţi la mică înălţime. Duce mâna dreaptă spre gură în aceeaşi clipă în care focul capătă viaţă în interiorul motorului de pe aripa stângă: un licurici minuscul care ţese şi vibrează departe deasupra ei.

Incapabilă să facă altceva decât să privească parcă fascinată, Emma urmăreşte cu ochi dilataţi, cu gura căscată, cum rafalele furibunde izbesc avionul, zguduindu-l încoace şi încolo vreme de câteva minute înfiorătoare şi nesfârşite. Aproape deasupra capului, aparatul se înclină pe o parte, se redresează, pierde altitudine, cu botul în jos, apoi se îndreaptă din nou. Acum, exact deasupra ei, un alt fulger loveşte şi îi pârjoleşte coada, orbind-o şi pe ea preţ de o clipă.

Seth, gândeşte ea, cuprinsă de un calm neaşteptat. *Unde eşti? Seth, eu sunt aici. Aici, chiar dedesubtul tău.*

Când avionul se prăbuşeşte într-o pădure la depărtare de vreo doi kilometri – fulgerele se declanşează continuu din cauza

aerului supraîncărcat de electricitate, lovind la mai puţin de treizeci de metri de locul unde se află ea – Emma îşi imaginează că simte pământul cutremurându-se. Îşi imaginează că îl simte unduindu-se prin tot trupul ei.

Se aşteaptă ca prăbuşirea avionului să fie însoţită de o explozie, dar nu se întâmplă nimic. Doar tăcere după ce aparatul dispare pe deasupra celor mai înalte coroane ale copacilor.

Simte ceva lăuntric, o parte din sine, cum alunecă, îndepărtându-se şi ajungând undeva în noapte.

După ce, liniştită, a telefonat fratelui ei aflat în avionul prăbuşit, Emma se îndreaptă spre casă. Imediat ce ajunge la câţiva kilometri de locul catastrofei, vremea se luminează brusc. Ploaia şi grindina încetează, fulgerele se stâng treptat, vântul se calmează.

Manuscrisul aflat pe scaunul din dreapta ei – cel despre care credea că va schimba lumea pe vecie dacă ar fi căzut în mâinile cui nu trebuia – este acum un teanc de pagini albe. Cât stă aplecată spre dreapta, neîncrezătoare, frunzărind sutele de pagini, cuvintele se şterg chiar în faţa ochilor ei.

În timp ce conduce, îşi aduce aminte de discuţia avută cu Jim Leeds la cină, ceva mai devreme în acea seară, după ce i-a spus că ar dori să se lase de meserie.

— Bine, dar tu ce crezi că este? a întrebat-o Jim.

— Ce cred că este ce? a zis Emma, încă iritată că era atât de sigur că ea va continua să acţioneze pentru organizaţie, cu toate că detesta asta.

— De unde crezi că provin? La cuvinte mă refer.

A rămas mută vreme de aproape un minut. A mişcat paharul, făcând vinul dinăuntru să se învârtă.

— Cred că vin de la Dumnezeu.

Jim a pufnit.

— Dumnezeu? Nu-mi închipuiam că tu crezi în Dumnezeu.

— Nu cred. Dar de la el cred că vin cuvintele.

A doua zi, *Vancouver Sun* publică un articol despre sfârşitul dramatic al Zborului 762, distrugerea totală a aeroportului şi furtuna cu fulgere care, în mod bizar, s-a concentrat asupra acelui loc, dezintegrând toate clădirile şi aparatele de zbor pe o

rază de trei kilometri faţă de locul prăbuşirii avionului.

Există şi un articol mai mărunt despre o serie de dispariţii de persoane din Vancouver. La ora conferinţei de presă, se raportează dispariţia altor câtorva sute de persoane în întreaga lume. Poliţia a deschis o anchetă, afirmă autorul articolului.

În mod incredibil, Seth a scăpat teafăr. Cu vânătăi, zdrobit, dar în rest întreg. La fel ca toţi cei 114 pasageri de la bordul avionului. Un „miracol”, afirmă *Sun.*

Cu toate acestea, laptopul lui nu a avut aceeaşi şansă; s-a pierdut în accident.

O săptămână mai târziu, stând faţă în faţă cu sora lui în apartamentul acesteia, la o cafea şi o felie de pâine prăjită, îi povesteşte Emmei ce-şi aminteşte despre acel zbor.

— Ţin minte că am urcat în avion şi că un individ care avea loc alături de mine m-a întrebat dacă sunt scriitor. I-am spus că nu-s. Apoi ţin minte că mi s-a făcut somn. Asta e tot, zice, apoi ia o bucată de pâine, înfige furculiţa în ea, o înmoaie în nişte gem şi o vâră în gură.

— Asta e tot? Nu-ţi aminteşti nimic despre prăbuşirea avionului?

— Nimic.

Emma se ridică de pe scaun şi se duce la duş. Se opreşte la uşa care dă spre baie.

— Seth, o să stai… o vreme, da?

El ridică privirea şi descoperă în ochii surorii lui ceva ce nu a mai văzut până atunci. Crede că ar putea fi sentimentul de singurătate. Socoteşte că în aceste momente şi în ochii lui s-ar putea citi acelaşi lucru.

— Da. O să stau o vreme. Atât cât ai nevoie de mine.

Emma zâmbeşte, intră în baie şi închide grăbită uşa.

Aflat într-o cabină telefonică din centrul oraşului, bărbatul în costum bleumarin formează numărul Emmei Philson. Când îi răspunde, i se pare lipsită de suflu, semn că a trebuit să alerge pentru a ridica receptorul înainte ca telefonul să tacă.

— Alo?

— Emma Philson?

O pauză.

— Cine e la telefon?

Cu o mână îşi şterge părul folosind un prosop, cu cealaltă ţine

receptorul.

— Vor urma şi alte dispariţii, spune omul. Vor fi raportate mereu altele, zilnic. Probabil de ordinul milioanelor.

— Cine *dracu'* eşti?

— Toată munca pe care am depus-o – nimic din ce am făcut nu a avut vreun efect, eforturile noastre nu au schimbat nimic, ca şi cum nici n-ar fi fost. Ziua judecăţii a venit şi a plecat, iar acum umblăm cu toţii de colo-colo, deja morţi. Suntem prea proşti să ne lăsăm păgubaşi.

Chiar dacă are deja idee cu cine vorbeşte, Emma nu scoate o vorbă. Se mulţumeşte să asculte.

— Fratele tău. El a scris asta. În avion, cu puţin înainte de a se prăbuşi. Eram acolo să-i fur manuscrisul şi să-l ucid. Era scriitori de fugi. Mă surprinde că nu ai ştiut. Ascultă: *Nu este, şi nici nu a fost vreodată vorba de tine. De vreunul dintre voi. Nu este, şi nici nu a fost vreodată vorba despre bine şi rău. Ştiu, acest lucru ţi se pare absurd. I-am luat pe toţi cei ce merită. Nu se vor mai transmite alte mesaje.*

Emma i se adresează bărbatului în costum bleumarin. Pe numele lui real. Păstrează-ţi prietenii aproape, dar pe duşmani ţine-i şi mai aproape.

— Da, eu sunt, spune bărbatul, cu o voce parcă ruginită, sunând a gol. Ştii ceva, e ceva cu treaba asta referitoare la bine şi la rău. Când ţi-am telefonat, am crezut că nu voi primi răspuns. Că probabil ai dispărut împreună cu ceilalţi. Dusă… cine ştie unde.

Glasul i se stinge, şi acum simte mai acut goliciunea din piept. Îi striveşte inima. Bărbatul tuşeşte o dată şi priveşte peste drum. Ochii lui se îndreptară în sus, către fereastra unde este biroul şefului său.

— Alo? zice Emma, nesigură.

Bărbatul o aude ca pe o voce moartă răsunând într-o cutie de tinichea.

— Sunt aici, îi răspunde el, apoi respiră adânc, îşi simte pieptul apăsat şi mai mult. Emma, nu vor mai apărea manuscrise. S-a terminat. Totul. Nu am deţinut niciodată controlul. Indiferent dacă am crezut sau nu, au existat mereu alte forţe în acest joc, forţe mai puternice. Dumnezeu, Diavolul, ori cu totul altceva, până la urmă ce mai contează?

Nu primeşte răspuns.

Bărbatul închide.

Emma ascultă îndelung zumzetul de linie telefonică neangajată. Plânge, şi nu ştie de ce.

Bărbatul în costum bleumarin traversează atent strada, asigurându-se şi privind în ambele direcţii, urcă treptele, intră în biroul lui Joseph şi se aşază.

— Joseph…

— Taci.

— Joseph, ascultă…

— Ţine-ţi *naibii* gura.

Bărbatul în costum bleumarin se uită încruntat la Joseph. Se gândeşte dacă poate îndrăzni să obţină încă o întrerupere. Îşi dă seama că nu poate. Decide că nu-i pasă. Drept urmare, se aşază tăcut şi-şi netezeşte mai bine dunga pantalonilor.

Şi aşteaptă să moară fără niciun rost.

Cutia
Stephen Gallagher

Stephen Gallagher s-a născut în 1954, la Salford (Anglia). Este autorul a peste douăsprezece romane, printre care *Nightmare, with Angel, Red, Red Robin* şi *The Spirit Box.* A scris numeroase scenarii de film, iar în 1997 a scris şi a regizat o adaptare tv a romanului său *Oktober.* Povestirile sale au apărut în diverse reviste şi antologii, precum *The Magazine of Fantasy Science Fiction, Asimov's Science Fiction, Weird Tales, Shadows* şi *The Dark.* Volumul de povestiri *Out of His Mind* a primit Premiul British Fantasy în 2004.

În anul 2006 a apărut romanul *The Painted Bride,* iar în 2007 Subterranean Press a publicat un alt volum de povestiri. Romanul său istoric *The Kingdom of Bones* a apărut în 2008 la Random House.

Povestirea *Cutia* a fost inclusă iniţial în *Retro Pulp Tales,* antologie Science fiction, horror, fantasy şi western.

E.D.

La telefon răspunse o femeie, şi-am zis:

— Pot să vorbesc cu domnul Lavery, vă rog?

— Puteţi să-mi spuneţi despre ce este vorba? întrebă ea. Mi-am rostit numele şi am continuat:

— Sun de la Colegiul Maritim Wainfleet. Sunt instructorul său la cursul de siguranţa elicopterelor.

— Credeam că s-a terminat săptămâna trecută.

— Dânsul nu l-a terminat.

— O, se arătă ea surprinsă. Scuzaţi-mă o clipă. Puteţi aştepta?

Am auzit-o cum pune jos receptorul şi face câţiva paşi.

Apoi, după câteva secunde, am desluşit o conversaţie îndepărtată, neclară. Erau vocea sa şi a unui bărbat, suficient de vagi pentru a fi în altă încăpere. Nu am reuşit să înţeleg nimic din ce se discuta.

După o vreme, am auzit pe cineva întorcându-se.

Mă aşteptam să fie Lavery, dar la telefon era tot femeia de mai înainte.

— Îmi pare extrem de rău, nu reuşesc să-l conving să vorbească cu dumneavoastră, spuse ea, cu o nuanţă de disperare în tonul vocii.

— Puteţi să mă lămuriţi de ce?
— A fost destul de categoric.
Asta însemna că nu, nu doar că nu i-a dat vreun motiv, dar nici măcar nu a apreciat faptul că l-a întrebat.
— Nu ştiam că nu a terminat cursul, a adăugat cu voce joasă. Mie mi-a zis foarte clar că l-a terminat.
Ceea ce se putea interpreta în mai multe feluri.
— Ştie că fără un certificat de siguranţă nu poate lua în primire postul?
— Nu a spus niciodată ceva de genul acesta.
Vorbea tot în şoaptă, astfel încât Lavery – soţul ei, bănuiesc, deşi femeia nu se prezentase – să nu o audă.
— A fost într-o dispoziţie cam ciudată toată săptămâna, continuă ea. S-a întâmplat ceva?
— Asta speram să îmi explice dânsul. Mai întrebaţi-i o dată în numele meu, se poate?
Îl întrebă, şi de data aceasta l-am auzit pe Lavery ţipând.
— Este o situaţie foarte jenantă, îmi zise când se întoarse.
— Vă mulţumesc că aţi încercat. Nu o să vă mai deranjez, doamnă Lavery.
— *Domnişoara* Lavery. James este fratele meu.

În 1950 s-a înfiinţat prima linie de elicoptere din Marea Britanie, care transporta pasageri între Liverpool şi Cardiff. În doar câţiva ani, călătoria de acest fel deveni o parte costisitoare, gălăgioasă, captivantă a vieţii noastre. Nicio viziune a oraşului viitor nu era completă fără heliportul său. Copiii alergau, dansau şi făceau cu mâna când auzeau un elicopter pe deasupra lor.
Industria aviatică schimbă viteza în această nouă eră a transportului de mărfuri şi călători, iar nevoia de diverse tipuri de pregătire insuflase o viaţă nouă multor aerodromuri mici şi şcoli de pilotaj. Wainfleet era un colegiu maritim, dar oferea noilor echipaje o facilitate pe care şcolile de pilotaj nu o puteau oferi.
Aveam un dispozitiv cu care făceam scufundări, cunoscut de asemenea drept Cutia.
Cursul de salvare şi siguranţă pe mare se organiza de aproape trei ani, şi fusesem angajat acolo aproape de tot atâta timp. Situaţia absolvenţilor era bună. Adică există mereu câteva

persoane care renunţă la orice program de pregătire, mai ales visătorii, dar cursanţii noştri erau bărbaţi cu experienţă, care trecuseră prin destule la viaţa lor. Majoritatea erau foşti marinari sau aviatori, şi orice urmă de romantism dispăruse din ei, în condiţii mult mai grele decât ale noastre. Scenariile noastre nu erau nimic în comparaţie cu situaţiile pe care le trăiseră unii dintre ei.

Dar cu toate acestea mă gândeam, în timp ce mă uitam pe diversele însemnări răspândite pe masa din micul meu birou, că numărul celor care se retrăgeau creştea tot mai mult. Să fi fost vina noastră? Nimic din istoria lor personală nu indica o cauză comună.

Am mers pe coridor până la biroul lui Peter Taylor, şeful meu. Acesta stătea aşezat şi semna certificatele de absolvire a cursului.

— Nu vă obosiţi să îl semnaţi pe cel al lui Lavery, am spus.

Se uită la mine, ridicând din sprâncene. Am dat din umeri.

— Nu am nicio explicaţie, am adăugat.

— Poate îi este frică, pur şi simplu?

— Cei mai mulţi dintre aceşti bărbaţi sunt eroi de război. Frica nu are ce să caute aici.

Se apucă iar de semnat, dar continuă în acelaşi timp să vorbească.

— Este destul de uşor să fii erou când nu ai niciun gând serios în cap. După zece ani de pace şi câteva responsabilităţi, poate devii puţin mai înţelept.

După aceea, semnă ultimul certificat, puse capacul la stilou şi se uită la mine. Nu prea ştiam ce să spun. Peter Taylor fusese în marina comercială, dar în timpul războiului stătuse aici, într-o funcţie de rezervă.

— Mai bine îmi văd de treabă, am zis.

Am părăsit clădirea unde se preda şi m-am dus spre cea care adăpostea bazinul nostru cu apă de mare. A fost un drum scurt, soarele strălucea, dar rafalele venite dinspre ocean pătrundeau prin spaţiul liber dintre structuri. Vântul avea miros şi gust de nisip, sare, şi ceva ce fabricile noi de pe coastă începuseră să deverseze în estuar.

La început, Waifleet fusese sanatoriu pentru cazurile de tuberculoză. Plin de maici, din câte am înţeles; în sala de mese

erau câteva fotografii. Pe urmă a devenit cămin de recuperare pentru lucrătorii din mină, iar apoi, în sfârşit, colegiul maritim de acum. Aveam două sute de cadeţi care beneficiau de dormitoare comune, un teren de defilare şi unul de rugby, cu o pantă puternic înclinată spre dealuri. Eu însă nu făceam parte din corpul profesoral al cadeţilor. Mă ocupam doar de antrenamentul comercial.

Echipa noastră de patru scafandri de siguranţă curăţa după sesiunea din acea zi. Bazinul fusese cândva o piscină obişnuită, adăugată în perioada căminului de recuperare, dar ulterior fusese adâncită şi echipată conform scopurilor noastre. Apa de mare era filtrată, şi iarna încălzită cu ajutorul unui boiler. Deşi, dacă te-ai fi bălăcit acolo în decembrie, nu ţi-ai fi dat în veci seama.

Şeful scafandrilor era George „Buster” Brown. Un bărbat solid şi cu aspect puternic, care îşi pierduse aproape tot părul şi rădea ce mai rămăsese, genul de soldat tipic american. Cu pieptul ca un butoi şi capul ca un glonţ, în costumul său de scafandru părea o rachetă umană. De fapt, spre sfârşitul războiului chiar se antrenase pe acele torpile cu două locuri.

— Gândeşte-te puţin la săptămâna trecută. Îţi vine în minte un cursant pe nume Lavery?

— Cum arăta?

I l-am descris, apoi am adăugat:

— S-a întâmplat ceva şi nu a terminat.

— Cred că îl ştiu, spuse Buster. A avut un atac de panică în timpul exerciţiului şi a trebuit să îl scoatem de acolo. Mai că îl apucaseră crizele acolo jos. I-a ars una drept în nas lui Jacky Jackson.

— Cum arăta după ce l-aţi scos?

— Jenat, cred. Nu a vrut să-şi explice problema. A plecat şi nu l-am mai văzut vreodată.

Buster nu găsea niciun motiv pentru care Lavery să fi reacţionat aşa. În ceea ce-i privea pe el şi echipa sa, exerciţiul se desfăşurase normal din toate punctele de vedere.

L-am lăsat să strângă echipamentul de antrenament şi m-am dus să inspectez Cutia.

Era o reproducere simplistă a unei cabine de elicopter, făcută din panouri nituite de aluminiu şi suspendată printr-un cablu de gruia unei bărci de salvare. Gruia bascula Cutia pe deasupra

apei, înainte de a o lăsa înăuntru. Avea patru locuri. Odată scufundată, un ingenios sistem de curele articulate o rotea până ajungea cu fundul în sus. Cea mai realistă amerizare forţată pe care reuşisem s-o facem având în acelaşi timp control complet asupra situaţiei. Cursul de siguranţă consta într-o dimineaţă petrecută în clasă, urmată de o după-amiază în care se practica exerciţiul de salvare de sub apă.

Cutia era în poziţia sa de repaus, pe marginea piscinei. Atârna cu podeaua la aproximativ cincisprezece centimetri de plăcile de gresie. M-am urcat în ea şi m-am agăţat de ceva, să-mi ţin echilibrul în timp ce se legăna din cauza greutăţii mele.

Nu se încercase amenajarea interiorului, ca să arate ca în realitate. Cu fundul în sus şi la doi metri adâncime, doar geografia internă trebuia să fie exactă. Scaunele şi centurile de siguranţă erau adevărate, dar asta era tot. Restul, doar metal, întărit cu traverse din aluminiu, şi deschizături tăiate drept ferestre. Semăna cu o casă de păpuşi, agăţată de o macara.

Nu sunt sigur ce mă gândeam să caut. Am pus mâna pe unul dintre scaune şi-am tras, dar şuruburile erau strânse. Am ridicat o parte din centura de siguranţă şi am lăsat chingile să îmi alunece printre degete. Erau ude şi grele. M-am calmat şi am folosit ambele mâini ca să închei catarama, apoi am apăsat cu o mână butonul de eliberare.

— Le verific eu, spuse Buster Brown prin fereastră. După fiecare sesiune.

— Nu am vrut să critic pe nimeni.

— Sper că nu, zise el, apoi plecă.

S-a întâmplat la fel chiar în sesiunea următoare, după numai trei zile.

Luasem dosarele acasă şi studiasem toate cazurile trecute, dar nu ajunsesem la nicio concluzie. Dacă făceam ceva greşit, nu-mi dădeam seama ce putea fi.

Nu erau bărbaţi fără experienţă. Aşa cum îi explicasem şi lui Peter Taylor, majoritatea aveau treizeci de ani, activaseră şi în condiţii de război. Unii, ca personal terestru, dar mulţi fuseseră aviatori, care trecuseră la aviaţia comercială pe timp de pace. Ocazional, aveam cursanţi ale căror însemnări fuseseră marcate cu un cod special, şi ale căror certificate aveau spaţii goale acolo unde trebuiau trecute detaliile personale; aceşti indivizi, se cunoştea, dar nu se recunoştea, făceau parte din cadrul unei

pregătiri MI5 mai ample.

Pe scurt, niciun ţicnit. Unii dintre ei erau cât se poate de duri, dar cursul nu se voia a fi unul dur. Nu era o încercare, nu era un test. Războiul se terminase de mult.

Aşa cum am spus, fiecare zi de curs începea în clasă. În mod inevitabil, asta presupunea că le ziceam şi lucruri pe care ei deja le ştiau. Dar nu poţi sări peste partea de siguranţă, chiar dacă unora dintre ei le-ar fi plăcut; niciun adult nu se simte confortabil într-o sală de curs.

Mai întâi le-am povestit despre formularele pe care trebuiau să le completeze. După aceea am adunat formularele.

Iar apoi, după ce s-au liniştit iar, am început să vorbesc.

— Nu suntem aici să pedepsim pe cineva. Suntem aici să vă prezentăm un scenariu astfel încât, dacă *trebuie* vreodată să amerizaţi forţat, să aveţi o şansă mai mare de supravieţuire. Cele mai multe nenorociri nu au loc atunci când elicopterul se prăbuşeşte. Au loc după aceea, în apă.

Am întrebat dacă există cineva în clasă, trimis la noi pentru pregătire pe recirculatoare, şi s-au ridicat câteva mâini. Asta mi-a dat ocazia să le reţin feţele.

— În regulă. O să trec în revistă câteva aspecte, iar după pauză mergem la piscină.

Le-am prezentat diversele tipuri de costume de zbor, centuri şi veste de salvare. Apoi verificările de ultim moment pe care trebuie să le facă: ochelarii, dacă poartă, dinţii falşi, dacă au, obiectele lăsate libere prin cabină. Agăţarea de o parte din structura cabinei, pentru orientare. Pregătirea pentru impact.

Unul sau doi au pus întrebări. Doi tipi nu ştiau să înoate. Nimic neobişnuit.

După pauza de ceai de la bufetul colegiului, am plecat toţi împreună. Buster Brown şi oamenii lui erau deja în apă, aranjând o şalupă mică pentru exerciţiul cu barca de salvare, care urma amerizării forţate. Toţi cursanţii şi-au găsit câte o vestă, apoi au dispărut la vestiare, iar eu m-am dus să pregătesc Cutia.

Când au venit, s-au aliniat lângă piscină. Unul dintre scafandri ţinea nemişcată cabina, iar eu am stat lângă pupitrul de comenzi şi am strigat:

— Numerele de la unu la patru, un pas înainte.

Cutia se zgâlţâi suspendată de cablu, în momentul în care

primii patru au urcat la bord şi şi-au legat centurile de scaun. Buster Brown verifică din prag centurile tuturor, apoi îmi făcu semn înainte de a urca şi el şi de a închide uşa pe dinăuntru. Am sunat claxonul de avertizare, după care am tras de manetă pentru a-i ridica în aer.

În interiorul bazinului, zgomotul făcut de motorul macaralei te asurzea. După ce am ridicat încărcătura la vreo patru metri, am rotit macaraua pe placa sa turnantă spre a aşeza Cutia chiar deasupra piscinei. Aceasta se legănă acolo, legată de cablu, şi i-am văzut pe cei dinăuntru prin găurile ce reprezentau hublourile aparatului de zbor.

Doi scafandri cu măşti şi tuburi de oxigen erau deja sub apă, aşteptând să îi recupereze pe cei salvaţi şi să îi ghideze spre suprafaţă. Buster rămânea înăuntru. Acesta era rolul lui. Îşi ţinea respiraţia cam un minut sau cât dura exerciţiul, apoi se întorcea odată cu cabina la marginea piscinei, să îi ia pe următorii patru.

În acest moment le făcea tuturor o scurtă recapitulare a informaţiilor pe care le dădusem în clasă. A urmat *Pregătirea, pregătirea, pregătirea pentru impact!* şi am lăsat încărcătura să cadă.

Era o cădere controlată, nu un plonjon brusc, deşi pentru un începător momentul era întotdeauna plin de adrenalină. Cutia lovi apa şi începu să se scufunde, şi l-am auzit pe Buster dând câteva ultime indicaţii în cabina ce se umplea rapid.

Apoi se duse la fund, şi totul căpătă o linişte de film rulat cu încetinitorul, în care acţiunea se mutase sub apă. Câteva umbre au zburat în toate direcţiile din cabina scufundată, ca fantomele printr-un castel bântuit. Au ieşit în câteva secunde. Când ajungeau la suprafaţă, îşi strigau numărul. După ce au ieşit toţi patru, am ridicat Cutia.

Mai rapid şi mai simplu nu se putea.

Exerciţiul se repeta până când toţi cursanţii treceau printr-o scufundare simplă. După aceea, se aliniau din nou şi o luam de la capăt, de data aceasta cu o mişcare în plus, cabina se rotea în timp ce se scufunda. Era o simulare mai realistă, întrucât din cauza greutăţii motorului era posibil ca elicopterul să se răstoarne. Ca să le reduc puţin îngrijorarea, le spuneam cursanţilor că, după părerea mea, era mai uşor să te eliberezi dintr-o cabină răsturnată – ieşeai prin deschiderea îndreptată

spre suprafaţa apei, ceea ce presupunea un efort mai mic.

Nici acum nu am avut probleme. Scafandrii de siguranţă ştiau care sunt cei ce nu ştiau să înoate şi i-au ajutat mai mult. Cutia funcţiona fără probleme. Nimeni nu a avut vreun atac de panică, nimeni nu a rămas prins acolo. Într-o oră, terminase toată lumea.

În acel moment, ne-am împărţit în două grupuri. Cei doi veniţi pentru pregătire pe recirculatoare au rămas cu Buster Brown, iar restul au mers spre celălalt capăt al piscinei, pentru exerciţiul cu barca de salvare. Am mai testat o dată Cutia, de data aceasta goală, în timp ce Buster stătea pe marginea piscinei cu cei doi şi le arăta cum se foloseşte recirculatorul.

Acesta face cam ceea ce îi sugerează numele. Constând într-un sac respirator încorporat într-o vestă de salvare, prevăzut cu o piesă bucală şi o supapă de evacuare, permite conservarea şi refolosirea propriului aer. În aerul expirat se află mai mult oxigen decât ai putea crede. Nu va înlocui niciodată aparatele cu circuit deschis, dar dispozitivul îţi poate prelungi supravieţuirea sub apă cu un minut sau două vitale.

Ambii bărbaţi păreau a fi experţi în materie. Numele lor erau Charnley şi Briggs. Chiar şi în costumul de zbor împrumutat, la cel dintâi se vedea acel aspect lins, tipic ofiţerilor. Avea o mustaţă gen Errol Flynn şi părul dat cu atâta briliantină, încât după două scufundări în bazin abia dacă i se deranjase vreun fir. Briggs, pe de altă parte, părea subofiţerul la dispoziţia lui. Avea un accent pronunţat, iar părul lui arăta de parcă îl tunsese nevasta, probabil când nu se afla în toane foarte bune.

Buster îi lăsă să exerseze cu piesele bucale şi veni să îşi ia masca şi butelia de oxigen. Eu manevram Cutia goală, din care apa curgea pe toate părţile, aducând-o pe marginea piscinei.

— Doar o idee, Buster, am spus, ridicând vocea pentru a putea fi auzit în timp ce coboram cabina. Lavery nu era pe recirculator când a avut acel mic incident?

— Acum, că ai adus vorba, da, era.

— Câţi erau cu el în Cutie?

— Doi. Dar nu au avut probleme.

Nu am mers mai departe. Niciunul dintre ceilalţi care nu au terminat cursul nu fusese pe recirculator când s-au decis să se retragă, aşa că nu se putea afirma că există o tendinţă.

Exerciţiul pe recirculator se desfăşura întotdeauna în trei

etape. Mai întâi, Cutia era coborâtă în apă, astfel încât nivelul acesteia în cabină să fie aproape până la piept. Cursantul trebuia să se aplece în faţă, ştiind că dacă apăreau probleme nu trebuia decât să se ridice. Acest exerciţiu de consolidare a încrederii de sine era apoi urmat de o imersiune totală, în care petrecea un minut întreg sub apă, cu ajutorul aparatului. Presupunând că totul mergea bine, exerciţiul se termina cu o scufundare completă, rotire şi eliberare.

Totul a mers bine. Până la ultima etapă.

Între timp, ceilalţi terminaseră exerciţiul pe barca de salvare şi părăsiseră piscina. Cutia lovi apa şi se răsuci cu scrâşnetul spectaculos pe care îl scotea de fiecare dată cureaua articulată. Suna ca un pod mobil care coboară şi funcţiona pe un principiu similar.

Urma tăcerea răsunătoare a piscinei, când apa clipocea şi Cutia rămânea scufundată.

Minutul trecu şi venise momentul eliberării. Pe sub apă se vedea o siluetă rapidă. Dar numai una. Ieşi la suprafaţă şi îşi strigă numărul. Era Briggs. M-am uitat spre cabină şi l-am văzut pe Buster intrând printr-unul dintre hublouri. Ţineam mâna pe manetă, dar am aşteptat; cineva ar fi putut să se rănească dacă ridicam încărcătura în mijlocul unei extrageri. Dar apăru Buster, făcându-mi un semn urgent, astfel că am scos cabina din apă, rotind-o la loc în poziţie verticală. Apa bazinului ţâşni prin hublouri.

Buster ieşi din piscină şi ne-am dus împreună la Cutie. Charnley era încă prins cu centura de siguranţă, şi muştiucul recirculatorului încă îi umfla obrajii. Făcea cu mâinile nişte semne slabe. M-am întins să îi scot piesa din gură, dar el m-a lovit într-o parte, după care o scuipă.

Ţinându-i mâinile, Buster intră lângă el şi îi scoase centura. În acel moment, Charnley începu să recunoască împrejurările şi să reacţioneze puţin mai raţional. Nu se calmă, totuşi. Ne împinse pe amândoi la o parte şi ieşi.

Rămase pe marginea piscinei, scuipând apă şi smulgându-şi vesta de salvare.

— Care a fost problema? l-am întrebat.

— Vrei să verifici drăcia aia, icni Charnley.

Buster, care avu o surprinzătoare izbucnire de moralitate,

spuse pe ton ameninţător:
— Vezi cum vorbeşti.
I-am aruncat o privire de „nu acum”.
— Ce să verific? am zis, dar el îşi azvârli jos tot echipamentul, de parcă acesta se luptase cu el şi în sfârşit îl învinsese.
— Să nu vorbeşti cu mine, mă simt dezgustător, răspunse, şi păşi mândru spre vestiar.
Împreună cu Buster am legat Cutia, prilej cu care l-am întrebat ce se întâmplase. Nu putu decât să dea din umeri.
— L-am bătut pe braţ să-l atenţionez că este timpul să iasă, dar nu s-a mişcat. Stătea pur şi simplu acolo. Am crezut că a leşinat, dar când am intrat a început să se zvârcolească şi să mă împingă.
Aşadar, care a fost problema lui Charnley? M-am dus după el în vestiar. Briggs se îmbrăcase în grabă, să fie sigur că prinde autobuzul. Trecând pe lângă mine, îmi spuse din pragul uşii:
— Vezi că prietenul tău a dat la raţe înăuntru.
Raţe sau nu, în cabinele din fundul vestiarului mirosul de vomă plutea în aer. Charnley ieşise. Stătea în faţa oglinzii, palid ca laptele diluat cu apă, făcându-şi nod la cravată. Cravata celor din aviaţie, am remarcat.
— Căpitane Charnley?
— Ce este?
— Mă întrebam doar dacă eşti gata să vorbeşti despre ce s-a întâmplat.
— Nu s-a întâmplat nimic.
Am aşteptat. După mai bine de treizeci de secunde a rostit:
— Îţi zic, nu s-a întâmplat nimic. Probabil am mâncat ouă stricate la micul dejun. Aşa-mi trebuie dacă am avut încredere în bufetul vostru.
— Te trec pe listă şi pentru mâine. Poţi să sari peste cursul din clasă.
— Nu te deranja, făcu el, întinzându-se după sacou.
— Căpitane Charnley…
Se întoarse spre mine, fixându-mă cu o privire atât de severă şi de insistentă, încât era aproape ameninţătoare.
— Nu am văzut nimic acolo. Nimic. Mă înţelegi? Nu vreau să spui cuiva că am văzut.
Deşi nu sugerasem nimic de genul acesta.

Exista o staţie de autobuz chiar lângă poartă, dar căpitanul Charnley avea propriul său mijloc de transport. O maşină sport decapotabilă, joasă, zgomotoasă, vopsită într-un verde închis metalic, toată numai cai-putere şi gaze de eşapament. Demară, speriind păsările din copaci, măturând strada şi îndepărtându-se bubuind.

M-am întors la birou şi m-am uitat pe formularul său. Conform celor scrise de el, zburase cu Escadronul 249 pe avioane Hurricane, în Yorkshire. După război, intrase în afacerile cu sticlă, dar plănuise să se întoarcă să zboare pentru compania British Europe Airways.

Nu văzuse nimic? Ce-a vrut să spună, concret? Ce era acolo de văzut?

Trebuie să recunosc că, într-o clipă de visare, când am început să bănuim că poate există o problemă, am investigat trecutul Cutiei. Dar aceasta nu avea niciunul. Departe de a fi cabina salvată dintr-un aparat distrus, bântuită de fantome ale celor care au murit înăuntrul ei, fusese intenţionat construită ca un exerciţiu al ucenicilor de la uzina de aparate de zbor din localitate.

Nu avea mai mult de trei ani şi jumătate, şi nimic ascuns. Scaunele fuseseră recuperate de la un aparat de zbor folosit pentru practică, retras fără să vadă vreun război sau vreun dezastru.

Când m-am întors la bazin, Buster Brown îşi scosese costumul de scafandru, se îmbrăcase la sacou şi cravată şi aduna de la oameni cardurile de pontaj înainte de a încuia clădirea. Ceilalţi scafandri îşi strânseseră echipamentul şi plecaseră.

— Pot să-ţi cer o favoare? am spus.

— Atât timp cât nu trebuie să-ţi împrumut motoreta, nevasta sau banii, poţi.

Cred că ştia ce doream.

— Mai rămâi câteva minute, să pui în funcţiune Cutia pentru mine? Vreau să stau înăuntru şi să văd dacă îmi dau seama ce se întâmplă.

— Îţi zic eu ce se întâmplă. Unii rezistă, alţii nu.

— Nu are sens, Buster. Toţi sunt bărbaţi care au dat dovadă de curaj.

Mi s-a părut deodată că suntem înapoi în Forţele Aeriene, şi el este subofiţerul experimentat, care în mod politicos îl face pe

ofiţerul ageamiu să priceapă.

— Cu tot respectul, nu ai dreptate. Trecerea printr-o testare nu diminuează respectul cuiva faţă de pericol. Cred că este chiar invers.

Am început să facem proba. Am găsit un costum care îmi venea şi mi l-am pus. Mi-am luat o vestă de salvare şi recirculatorul. Fără scafandri de siguranţă, doar eu şi Buster. Ca băieţii tatuaţi care merg la spatele maşinuţelor de la bâlci, te simţi îndreptăţit să fii puţin arogant cu regulile pe care trebuie să le respecţi.

Mi-am pus centura şi i-am făcut semn lui Buster că sunt gata. Apoi m-am încordat involuntar când cablul a început să se mişte brusc. În timp ce Cutia se ridica în aer şi se legăna deasupra piscinei, m-am uitat în jurul meu, să văd dacă ceva nu este la locul lui. Nu am observat nimic.

Buster a urmat rutina obişnuită, m-a coborât. Cabina ateriză pleoscăind şi imediat începu să vibreze pe toate părţile, pe măsură ce se umplea şi se scufunda. Era frig şi zgomot când lichidul pătrundea în cabină, dar odată ce treceai de şocul primului moment, era suportabil. Înotasem în ape mai reci în vacanţele petrecute în Ţara Galilor.

Când mi-a atins bărbia, am inspirat adânc şi m-am cufundat brusc. Complet imersat, m-am uitat şi am pipăit cât am putut de mult în jurul meu, verificând dacă era ceva în neregulă. Nu era. Nu foloseam încă recirculatorul. Am atins butonul de eliberare a centurii, ridicând maneta, şi s-a deschis cu uşurinţă. A existat o oarecare neîndemânare când mi-am scos centura, dar nu exista niciun motiv de îngrijorare. Am mai stat câteva clipe să cercetez cabina, dar nici de data aceasta nu am găsit nimic, apoi am ieşit printr-un hublou, fără să ating pereţii.

Două secunde mai târziu, am apărut la suprafaţă. Când a văzut că sunt liber, Buster ridică la loc încărcătura. Aceasta trecu pe deasupra mea în timp ce înotam spre margine, şiroind ca un nor de ploaie pe suprafaţa vălurită a piscinei.

Până să ajung la scară, Cutia era înapoi în poziţia sa de start, gata de o nouă îmbarcare.

— Pe ce scaun stătea Charnley? Nu cumva pe cel din stânga, în spate?

— Scaunul de la pupă, la babord, răspunse el.

Aşadar acolo m-am aşezat la a doua încercare. Aş putea

încerca să recreez întâmplarea cât mai fidel cu putinţă, m-am gândit. Deşi aceste detalii nu păreau să-mi spună ceva folositor. Mi-am pus centura şi i-am făcut semn lui Buster, apoi am luat-o de la capăt.

Trebuia să trec prin toate etapele, ca să-i declar lui Peter Taylor că verificarea fusese completă. Era o a doua natură. În toate domeniile, supravieţuitorii sunt cei care nu fac niciodată presupuneri. De data aceasta, am umflat sacul recirculatorului când cabina se afla încă în aer, şi când aceasta a atins apa mi-am pus şi piesa bucală. Din nou, apa invadă Cutia în timp ce se ducea la fund, dar acum era altfel. Aproape instantaneu, cureaua articulată se smuci şi cabina începu să se răstoarne.

Este o senzaţie ciudată, să te răstorni şi să te scufunzi în acelaşi timp. Cazi, pluteşti... bineînţeles, oamenii devin dezorientaţi, îndeosebi dacă nu au mai făcut asta niciodată. De data aceasta, m-am hotărât să rămân sub apă un minut întreg. Fără un scafandru alături, care să-mi facă semn la expirarea timpului, trebuia să fac singur o estimare. Dar nu era mare problemă.

Cabina se opri din rostogolit. Încetară şi toate sunetele, în afară de ecourile venite din clădirea de deasupra, care îşi făceau loc prin multe tone de apă. Am stat acolo, agăţat de centură, fără să respir încă. Mă simţeam aproape imponderabil. Apa sărată începea să-mi usture ochii.

Uitasem ce întunecată devenea cabina când se afla cu fundul în sus. La această adâncime, bazinul era oricum întunecat. Auzisem că armata americană mersese mai departe decât noi, punând în practică un exerciţiu în care toată lumea purta ochelari negri, pentru a simula o amerizare forţată pe timpul nopţii. Asta mi se părea cam mult; aşa cum le ziceam celor din clasă, Cutia nu se voia a fi un test de rezistenţă. Era mai degrabă o experienţă anticipată a ceva ce speram să nu li se întâmple vreodată.

M-am trezit întrebându-mă dacă Buster voise să spună ceva prin remarca sa. Cea despre supunerea la testare. Ca şi cum ar fi sugerat că eu nu ştiu.

La începutul războiului, eram prea tânăr să lupt, dar am intrat în armată când am putut, iar în vara anului 1940 am fost selectat pentru Comandamentul Bombardierelor. La pregătire am dat dovadă de calităţi de pilot. Am zburat în douăsprezece

misiuni deasupra porturilor de pe Canal cu greu apărate, bombardând barjele germane invadatoare, pregătite de-a lungul aşa-numitului Front Blackpool.

Apoi, cei de la Cartierul General m-au luat şi m-au făcut instructor. Echipajul meu s-a supărat. Nu era doar faptul că îşi pierdeau pilotul; majoritatea echipajelor erau superstiţioase, iar al meu simţea că li s-a furat norocul. Dar ştiţi cum gândesc cei din Comandamentul Bombardierelor. Avioanele noastre erau prost echipate pentru zborul de noapte, iar în condiţii de camuflaj trebuia să te pricepi la ghicit. Se pare că eu mă pricepeam, şi probabil s-au gândit că aş fi mai valoros dacă aş da şi altora din priceperea mea.

Am fost înlocuit de un băiat cam de aceeaşi vârstă cu mine, de asemenea venit direct de la pregătire. Îl chema Terriss. El, avionul şi întregul echipaj au pierit în următoarea misiune. Eu am petrecut restul războiului agitându-mă printr-o sală de curs sau alta.

Şi încă făceam asta, bănuiesc.

Cât timp trecuse? Treizeci de secunde, poate. Am expirat, apoi am tras aerul călduţ din sacul respirator.

Avea gust de cauciuc şi pânză. Un gust stătut. Aerul din recirculator era ciudat de nesatisfăcător, dar prin recircularea lui scăpasem de presiunea chinuitoare ce mi se acumulase în plămâni.

M-am uitat spre unul dintre scaunele goale, şi umbrele dintre centuri s-au uitat la mine.

Aşa a fost. Nu spun că am văzut o umbră adevărată. Dar umbrele cădeau ca într-un joc. Am întors capul să mă uit la celălalt scaun gol din acea parte a cabinei, şi silueta care stătea acolo şi-a ridicat capul să-mi întoarcă privirea.

Sângele îmi bubuia în urechi. Uitasem de exerciţiul pe recirculator. Lumina sclipea în ochelarii de zbor ai acelei siluete. La marginea câmpului meu vizual, care începuse să se diminueze pe măsură ce se termina oxigenul, am mai simţit o prezenţă în al treilea şi ultimul scaun din cabină, chiar lângă mine.

Asta a fost suficient. Nu am stat să mă gândesc. Recunosc, am intrat în panică. Întreaga procedură îmi dispăruse din minte. Nu voiam decât să ies de acolo şi să mă întorc la suprafaţă. Nu controlam situaţia. M-am întrebat dacă nu cumva aveam

halucinaţii, atât de mult pe cât îţi poţi da seama atunci când ai un coşmar şi nu poţi face nimic.

M-am apucat de marginile scaunului şi am încercat să mă eliberez, dar, bineînţeles, mă ţinea centura de siguranţă. Reacţia mea era una stupidă. Încercam din răsputeri, iar şi iar, izbindu-mă de chingi până mi-au pătruns în umeri şi coapse. Eram ca un copil mic, încercând supărat să bage un cui din lemn în forma greşită a unei găuri.

Panica îmi consuma oxigenul. Lipsa lui mă lăsa şi mai tare pradă panicii. La un moment dat mi-a trecut prin minte că nu o să mai ies niciodată din Cutie dacă nu-mi desfac mai întâi centura.

În acel moment, silueta inexistentă aşezată vizavi s-a aplecat în faţă. Cu o mişcare înceată, lină, s-a întins şi a pus mâna pe butonul de eliberare a centurii. Chipul cu ochelari mă privi. Nu i se vedea carnea între lentilele plate şi mască. Pentru o clipă, am crezut că se întinsese ca să mă ajute. Dar îşi ţinea mâna acolo, acoperind catarama. Departe de a mă ajuta, părea că intenţionează să mă împiedice să scap.

I-am simţit atingerea. Nu purta mănuşi. Crezusem că propria-mi mână va trece prin ea ca printr-o umbră, dar era la fel de solidă ca mâna mea sau a ta. Când am încercat să o dau la o parte, trecu sub a mea, de parcă toate oasele îi erau rupte. Se mişcau şi zornăiau ca pietrişul într-o pungă îngheţată.

Când am încercat să o apuc şi să o smulg de acolo, am simţit cum se încleştează. Am încercat şi cu ambele mâini, dar tot nu am reuşit să-i slăbesc strânsoarea. La un moment dat, am pierdut piesa bucală a recirculatorului când am expirat şi am văzut cum respiraţia mea se transformă într-un jet de balonaşe. M-am întrebat dacă Buster le vede când ajung la suprafaţă, dar, bineînţeles, nu ajungeau la suprafaţă, se adunau şi alunecau înăuntru, pe lângă podeaua Cutiei, până când aceasta urma să fie din nou ridicată.

M-am luptat să nu trag apă în plămânii mei goliţi de aer. O mână moartă stătea pe cotul meu. Trebuie să fi fost a altuia. Părea o atingere îngrijorată, dar de fapt era menită să mă împiedice. Altceva mi-a prins cu putere glezna. Întunericul mă copleşea. Eram tras în jos, spre un loc necunoscut.

Şi apoi, fără vreun semn sau avertisment, s-a terminat. Cutia se învârtea iar în lumină, şi apa se scurgea prin toate colţurile.

În timp ce nivelul acesteia scădea, începeam să văd totul în jurul meu. Vedeam celelalte scaune, care erau la fel de goale ca la începutul sesiunii de scufundare.

Am mai rămas surd şi dezorientat preţ de câteva clipe, până când mi-am înclinat capul şi mi-am scuturat apa din urechi. A trebuit să-mi suflu o parte din ea şi pe nas, ceea ce mi-a dat o senzaţie de durere de cap asemănătoare cu cea provocată de îngheţată.

Centura mi s-a desfăcut cu uşurinţă, dar nu am încercat imediat să mă ridic. Nu eram sigur că am puterea necesară. M-am agăţat de braţele scaunului şi m-am ţinut strâns în timp ce Cutia era coborâtă.

Încă mă ţineam când Buster Brown privi înăuntru printr-unul dintre hublouri.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, am spus eu.

Nu era impresionat.

— A, da?

— Am avut o mică problemă cu eliberarea cataramei. Parcă o ţinea ceva.

— Ce anume?

— Nu ştiu.

Se uită la centura desfăcută:

— Păi, acum se pare că funcţionează destul de bine.

Am crezut că pot face faţă, dar îmi dispăruse răbdarea.

— Las-o baltă, da? am explodat şi l-am împins ieşind de acolo.

Nu i-am spus niciodată ce văzusem. Din cauza asta am pierdut prietenia lui, aşa cum era ea. Mi-am luat concediu medical trei săptămâni, şi în perioada aceea am cerut transferul la alt departament. Cererea mea a fost aprobată, m-au trecut la cursul de stingere a incendiilor. Dacă nu mă mutau, mi-aş fi dat pur şi simplu demisia. Nicio putere sau îndatorire de pe Pământ nu mă putea obliga să intru iar în Cutie sau să mă apropii de ea.

Motivul, pe care nu l-am spus nimănui, era destul de simplu. Ştiam că, dacă m-aş întoarce vreodată, ei m-ar aştepta. Terriss şi toţi ceilalţi din echipajul meu. Deşi alegerea nu fusese a mea, le luasem norocul. Acum îmi păstrau un loc printre ei, acolo pe fundul mării.

Oriunde s-ar fi aflat marea. Departe de a fi bântuită, Cutia era

un fel de tabula rasa. Nu avea trecut şi nu ascundea fantome. Fiecare şi le aducea pe ale lui.

Zilele mele acum nu sunt prea diferite. Ca şi înainte, începem în clasă, cu formulare şi instructaj şi practică pe dispozitivele de respirat. După aceea, mergem pe teren, mai întâi acolo unde macheta unui tub de metal plin de funingine simulează un aparat de zbor cuprins de flăcări, iar apoi ne îndreptăm spre un labirint de camere interconectate, pe care le umplem de fum înainte de a trimite înăuntru cursanţii, să caute pe bâjbâite ieşirea îndepărtată.

Camerele acestea se numesc Capcana Şobolanului, şi numele aproximează destul de bine pericolul descris. Unii cursanţi ies de acolo înspăimântaţi şi tăcuţi. Dacă insişti, îţi povestesc despre prezenţele din fum, de mâinile nevăzute care îi prind de mâneci şi par că îi imploră să rămână.

Le ascult poveştile. Le spun că este ceva obişnuit.

Apoi le semnez certificatele şi îi las să plece.

Popasul
Frances Hardinge

Povestirea lui Frances Hardinge a fost publicată în cel de-al treilea şi ultimul număr al elegantei reviste de literatură fantasy *Alchemy,* editată de Edgewood Press. Autoare a unui ingenios şi încântător roman pentru tineri, *Fly by Night,* primul dintr-o serie de trei, Hardinge a studiat engleza la Universitatea Oxford, unde a fost membră fondatoare a cenaclului scriitorilor şi a câştigat un concurs de schiţe al unei reviste. Locuieşte în Anglia.

K.L. & G.G.

— Vrei, te rog, s-o ţii o clipă? Nu durează mult.

Copila nu plânse când i-o aşeză în braţe. Trecuse de vârsta ţipetelor cu faţa schimonosită, la orice atingere străină. Ochii ei erau mărgele de stupefiată şi ostentativă neîncredere, gura i se strânse, suflând bulbuci minusculi. Capul i se clătină şi membrele îi înotară haotic, ca ale unui astronaut.

Sprijinindu-i instinctiv capul, băiatul luă copila şi urmări cu privirea mama care se îndepărta de-a lungul liniei de tren, cu crăpătura fustei smucindu-se de pasul ei grăbit.

Suntem într-o gară, gândi el. De unde ştie că n-am să fug cu copilul ei? Lăsă degetele micuţe să i se joace cu reverul sacoului, în timp ce privea patru porumbei înghesuindu-se în jurul unei pungi foşnitoare, pe peron. După două minute, vagonul trepidă şi mica învălmăşeală alunecă spre stânga, lăsându-se ademenită de şirurile de răchitani purpurii de la marginea drumului şi de aurul vălurit al câmpurilor. Douăzeci de minute mai târziu, mama nu se întorsese.

Astfel, Kaiser duse copila acasă.

— Uite ce am.

Eve ridică privirea de la măturatul talaşului, legănându-şi cosiţele lungi şi groase.

— De unde-o ai? întrebă ea, cu glasu-i potolit, bărbătesc.

— Mi-a dat-o cineva.

Kaiser aşeză copila jos, pe pietrele reci. Scutecul în care era burduşită o umfla ca pe o raţă şi o proptea în sus. Distrată, privea un fluture şi scotea bulbuci.

— Îi trebuie ochi mai buni. Şi vopsea.

După ce-şi enunţă sfatul profesional, Eve se aşeză şi începu să cioplească, lăsând spirale de lemn alb să-i cadă în poală, nestingherite.

— Nu, îi trebuie un nume.

— Sharmadyne are o sumedenie la ora asta. A găsit o carte cu nume latineşti de ciuperci.

— Nu vreau să-i dau un nume de ciupercă.

Copila îşi umplu de talaş pumnii tremurători şi descoperi că îl poate strivi.

— Care e cuvântul pentru ceva frumos?

— Veşnicie, răspunse Sharmadyne de lângă balustrada de deasupra.

— Biscuit, zise Eve.

— Nu, greşit, făcu Kaiser, încreţindu-şi fruntea într-o căutătură încruntată, ca nota unui profesor, repetând „greşit”. Care e cuvântul pentru ceva liniştit?

— Moarte, interveni Wolf din şezlongul lui, ridicându-şi pălăria de pe faţă.

— Nor, spuse Sharmadyne.

— Biscuit, adăugă Eve.

— Bibliotecă.

— Pietricică.

— Ciupercile pot fi foarte, foarte liniştite, sublinie Sharmadyne, plină de speranţă.

Greşit, zicea Încruntătura lui Kaiser.

— Ce altceva mai avem legat de trenuri?

— Discuţii şi pahare de plastic.

— Cai.

— Asta n-are legătură cu trenurile, Eve, asta a fost altă treabă şi nu mai foloseşte nimeni aşa ceva.

Copila nici nu auzea bubuitul glasurilor. Mâna ei nu reuşea să ţină bine talaşul, şi fulgii albi de aşchii şi rumeguş o luau la goană, jucându-se cu vântul, fără să aştepte după ea.

I-au zis Ticket[8] şi aşa a rămas.

Anii trecură. În trenuri fură instalate uşi automate şi mici monitoare care rulau nume luminoase de gări. Multe dintre gările mai neînsemnate se închiseră şi pretutindeni apărură inscripţii cu avertismente de bombe.

---

[8] Bilet, în limba engleză (n. tr.).

Negocierile merseră prost în Londra, şi Paul îşi lăsă servieta în metrou. Jacheta cu hârtiile de prisos în buzunar o lăsă în trenul de la Paddington la Ardenbeck. Aşezat acum, într-o cămaşă năclăită de căldură, în cel de-al doilea tren către casa lui din întunecatul Wiltshire, făcuse o grămăjoară ordonată pe măsuţa din faţa lui, din cravată, stilou şi cheile de la maşina firmei. În timp ce-şi scotea cu grijă pantofii, gândindu-se să coboare la următoarea staţie şi să hoinărească pe câmpuri, o viespe se chinuia zgomotos şi stângaci să moară izbindu-se de fereastră.

Un băieţel zăcea întins pe jos. O vagă nelinişte că leşinase de căldură sau decedase de vreo boală îl smulse pe Paul din gândurile sale. În vreme ce-l privea, o bătrânică veni şontâc de-a lungul culoarului, strângând o pungă de sandviciuri la piept, păşi cu grijă peste trupul culcat şi trecu mai departe. Paul se aplecă să-l cerceteze mai bine.

Băiatul purta o uniformă de şcoală azurie cu gri fumuriu, cu cravata învârtită şi înnodată într-o fundă neglijentă. Stătea cu capul sub una dintre mese, cu vârful limbii împins afară în colţul gurii, de concentrare. Cu un briceag, scobea sub tăblia mesei, scoţând aşchii gri precum cimentul de gumă de mestecat abandonată. Membrii familiei, aşezaţi în preajmă, îşi mişcau picioarele ca să-l lase să se răsucească într-o parte şi-n alta, fără să-şi întrerupă conversaţia.

Puştiul se strecură afară, târându-se la masa lui Paul, fără măcar o privire în sus. Ridică pantofii lui Paul, îi suci pe toate feţele, se uită atent la pingele, apoi legă şireturile şi şi-i atârnă la gât. Înălţându-se în genunchi, aruncă o privire fugară împrejur, ca un iepure pe picioarele din spate, cu ochii în patru. Micul morman al vieţii lui Paul îi atrase, pesemne, atenţia. Băiatul îi aruncă o privire cu ochii de un gri murdar, ca ştersăturile de radieră, şi păru să facă o scurtă evaluare, după care îşi mătură grămăjoara în palmă şi-şi umplu buzunarul. Ca un gând întârziat, întinse mâna şi culese viespea moartă de lângă geam.

Următoarea gară nu era înregistrată pe panoul luminos de afişaj. Nimeni nu ridică privirea să dea atenţie tăbliţei de pe peron. Uşile se deschiseră şi băiatul păşi afară. După o clipă de ezitare, Paul îşi regăsi picioarele şi îl urmă, cu uşa închizându-se imediat în spatele lui.

Ferestrele micii gări erau pline de praf, pâcloase ca gheaţa,

iar printre cărămizile din partea de jos îşi croiseră drum păpădiile. Nimeni nu stătea pe peron în faţa lui, iar linia din spatele lui era pustie.

La stânga, se zărea o pajişte, prin scheletul unui pârleaz. Printre bârne, văzu legănatul unui căpşor blond, micşorându-se ca şi cum posesorul lui ar fi alergat. Paul se apropie de pârleaz, simţind căldura pietrelor de pavaj prin şosete.

O cărare zdrenţuită fusese bătătorită printr-un câmp de floarea-soarelui. Păşi de-a lungul ei, împleticindu-se, sufocat de polen, orbit de negru şi auriu, prea preocupat de furnicăturile şi înţepăturile din fluierele picioarelor şi de povara soarelui pe creştet ca să observe miile de pălării care se întorceau încet, în timp ce trecea, urmărindu-i înaintarea cu ochi negri şi fierbinţi, rotindu-se parcă după soare.

Tufişurile păreau mai mari decât şi le amintea de copil şi fu doar puţin surprins să se pomenească târându-se printr-o gaură de la poalele unuia, agăţându-şi hainele şi vârându-şi un ghimpe sub unghia degetului mare. La jumătatea drumului, măceşul îşi înfipse jucăuş dinţii în cămaşa lui şi refuză să-i dea drumul. Paul se încordă, se răsuci, se opri, gâfâi şi ascultă.

Se auzea o muzică, o răsuflare fără suflare. Era distonantă şi dizgraţioasă, ca zbaterea unor clopoţei de vânt. Era ritualizată şi justă, asemenea cântecului păsărilor. Întinse mâna la spate şi îşi desprinse veşmintele din mărăcini.

Uitase de zilele neclintite ale verilor târzii, cu ameninţarea atârnând deasupra capului şi eternităţile lor de cer orbitor. O mie de frunze tremurau şi îi urmăreau înaintarea greoaie, scânteind albastre-alburii, cu luciul mângâiat de soare. Lanul de porumb era vărgat de umbrele copacilor, ca blana unui tigru şi vântul era fierbinte ca o răsuflare. Un desiş se profila înalt cât doi oameni, iar în spatele lui nişte ferestre aruncau sclipiri albe, ferestre în capsule colorate, ca nişte cărucioare atârnate de o ramă imensă. Odată cu apariţia roţii uriaşe, muzica începu în mod bizar să capete vorbe. *Iubita mea-i departe*, cânta muzica. Paul zări vârfurile ascuţite ale pavilioanelor, roz, albe, galbene sau dungate ca îngheţata de zmeură cu vanilie. *Ne vom revedea,* cânta muzica. Paul găsi un mic pârleaz pe jumătate îngropat în frunziş. *Ding, dang, dong,* cânta muzica. *Dong,* cânta muzica. *Dong, ding, dong.*

Prelata flutura pe scheletul roţii imense şi pânza pavilioanelor

era decolorată de soare, cu băltoace verzui adunate între falduri. Unele erau încă ridicate, sub zecile de trofee ale păsărilor, în timp ce altele erau pleoştite, ca nişte blaturi nereuşite. Un acoperiş grosolan de tablă ondulată ruginea deasupra trenului-fantomă, unde trei spectre scorojite căscau gura de pe peretele pictat. Patru gâşte albe stăteau grămadă şi sporovăiau agitate. În mijlocul vechiului parc de distracţii, două femei lucrau. Una purta un şorţ de piele şi lovea un ciocan de o imensă nicovală cenuşie, un ciocan care cânta *dong, dong, ding, dong.* Cealaltă şedea cu picioarele încrucişate, cu mâinile ocupate şi fruntea aplecată foarte jos.

Femeia care stătea în picioare avea o statură bărbătoasă şi mişcări aşijderea. Avea gâtul gros şi bărbia fermă a unei femei din picturile lui Rossetti. Croiala simplă, tinerească, a rochiei ei albastre, vopsite de mântuială, în combinaţie cu cosiţele negre şi grele, îi dădeau înfăţişarea unei tinere uriaşe. Cealaltă era firavă şi subţire ca firul de pai. Părul capului ei aplecat avea culoarea unei acadele aurii şi era legat la spate într-un stil uşor arhaic. Avea pielea de un auriu palid, vag pistruiată, ca porumbul atunci când se veştejeşte.

— Îţi place?

Băiatul se aşeză pe pârleaz, chiar în spatele lui Paul, rostogolind o bomboană de la un obraz la altul.

— E a mea.

— E sora ta? făcu Paul, presupunând că nu auzise bine.

— Nu, e a mea. Eu am găsit-o.

Kaiser scoase bomboana din gură şi o ridică în soare. Strălucea ca un smarald.

— Vinzi, cumperi sau mori? întrebă el.

Paul se ridică şi se apropie de cele două femei. Cea mai înaltă îşi lăsă jos ciocanul, privindu-l cu ochi mari, căprui şi neînfricaţi. Cealaltă muncea, aparent absentă. Genele palide i se întunecau către vârfuri, iar degetele ei păreau nefiresc de subţiri şi agile. Făceau păpuşi de porumb, legate cu panglici, care îşi ridicau mâinile fără degete către gurile invizibile, ca şi cum ar fi trimis un sărut sau ar fi înăbuşit un ţipăt. Fata purta o panglică roşie la gât, stridentă ca o rană de maci într-un lan de porumb.

Kaiser simţea o anumită mândrie posesivă când străinul se aşeză lângă Ticket, urmărindu-i munca într-o tăcere fascinată.

Paul întinse o mână, să atingă una dintre păpuşile de porumb,

dar se opri în ultimul moment. Păpuşile semănau prea mult cu fata însăşi. O atingere în treacăt părea o violare. Ar fi fost ca şi cum ar fi manevrat-o pe creatoarea lor ca pe un obiect de vânzare.

Privind-o, simţi o durere a minţit, ca atingerea uşoară a unui cuvânt uitat. Cuvântul era aproape palpabil, era deja al lui, ar fi dat sens fiecărei fraze din viaţa lui, dar era ţinut departe de ceva imaterial, ca pelicula unui balon de săpun. Aproape simţea că, dacă i-ar atinge mâna, ar străpunge această barieră către o lume nouă şi bogată, dar se temea că, dacă balonul de săpun s-ar sparge, ea ar dispărea odată cu el.

Şovăitor, întinse mâna către mormanul de porumb de lângă ea şi începu să sorteze ştiuleţii în grupuri de aceeaşi dimensiune. Ea luă cei mai lungi patru ştiuleţi şi începu să-i prelucreze, fără să-i arunce nici măcar o privire, însă, când termină păpuşa, o aşeză lângă el, în loc să o pună în mormanul de la picioarele ei. Această păpuşă avea o fustă vălurită de paie, împletită să arate de parcă ar fi fost învolburată de vânt sau de o răsucire, cu tivul descriind uşoare suişuri şi coborâşuri. Ca şi cum legăturile i s-ar fi desfăcut, micuţa siluetă începu să se răsucească, deplasând ondulaţiile fustei. Însă, în timp ce Paul o privea, păpuşa se răsuci în cealaltă parte, cu mâinile sale necizelate trăgând parcă de colierul de panglică. Faţa palidă a fetei rămase netulburată ca laptele, în timp ce păpuşa ei se zvârcolea încoace şi încolo, cu fire de paie sfâşiate ţâşnind din încheieturile ei noduroase.

— N-a fost aşa de la început, preciză Kaiser. Avea capul roz, chel şi gol ca un balon. Apoi i-a crescut păr, ca un puf, iar Wolf a vrut s-o împrumute, dar l-am refuzat. I-am împrumutat odată un pui de pasăre şi, când mi l-a dat înapoi, nu mai era la fel.

Kaiser se opri, cu o umbră de încruntare încreţindu-i fruntea. Era ceva prea lacom în felul în care străinul o privea pe fată, de parcă s-ar fi desfătat cu ea, de parcă ar fi putut, cumva, s-o atragă în gândurile lui şi s-o răpească.

— E a mea, repetă el.

Wolf se întoarse de la pescuitul ţiţeiului vărsat în mlaştinile şanţurilor, cu ochii lucind ca uleiul şi buzunarele pline de curcubeie. Wolf, al cărui zâmbet nu se mai sfârşea, ca orizontul. Wolf, în haina lui grozavă, cu nasturi în forma unor cranii de păsări. Se aşeză călare pe balustrada micului carusel,

scormonind pământul, iar şi iar, cu cizmele lui de cowboy. Simţea înfrângerea străinului în nări, aşa că rânjea şi privea, aşteptând să moară.

— E a mea, şopti Kaiser.

— Nu-i niciun rău să se uite, dacă a venit să cumpere.

Eve rezemă gheara de metal pe care o făurise pe nicovală.

Aceasta îşi trecu unghiile peste metal, cu un scârţâit, şi căzu orbeşte înspre margine, cu un zornăit ca de tacâmuri.

— Ştii regulile. Totul e de vânzare.

— Acum Ticket pleacă. Ticket pleacă la culcare, zise Kaiser, ridicând uşor glasul.

Fata se ridică şi se îndreptă către toboganul în spirală. Zăngănitul paşilor pe scările de metal se îndepărtă, până când chipul palid apăru, preţ de o clipă, la fereastra de sus. Pe urmă o mână subţire ieşi să tragă prelata ca pe o draperie.

Paul îşi dădu seama dintr-odată că era seară şi nu putea jura că nu-şi petrecuse o zi întreagă holbându-se la fata albă ca paiul sau privind-o urcând în turnul ei vopsit în culori pestriţ. Mintea îi spunea că era singur în amurg, dar acea parte a minţit lui care ştia mirosul de nămol încins până crapă şi care înţelegea durerea din ţipătul porumbelului gulerat auzea năvala de paşi şi de glasuri ce păreau să se aşeze în mintea lui ca praful, în loc să-i străbată calea urechilor. Când dormi, visă confuz bărbatul cu faţa prelungă care se învârtea în sens invers acelor de ceasornic, iar şi iar, în lumina cenuşie, privindu-l cu ochi negri, fierbinţi, ca nişte imense florile-soarelui şi aşteptând să moară.

Paul se trezi în mirosul de slănină friptă. Un omuleţ subţirel, iute ca o hermină, amesteca într-o cratiţă mare şi neagră ca tăciunele, cu scrupuloasă grijă. Vesta lui de catifea îşi purta petele negre şi albastre de cerneală ca pe nişte vânătăi.

— Tot aici eşti, tinere? Credeam c-ai venit să mori.

Ochii mai vârstnicului bărbat scânteiară ca nişte cristale de cuarţ pe un perete vechi.

— Ai renunţat la pantofi, nu-i aşa? N-aveai de gând să mergi nicăieri. Ai renunţat la portofel, nu-i aşa? Avea numele tău pe el. N-ar fi trebuit să renunţi la nume dacă mai aveai de gând să-l foloseşti.

Bărbatul înalt, cu pălăria cu boruri largi şi mantoul cu multe straturi de căptuşeală trecu tacticos, scoase o bucată de slănină

din unsoarea fierbinte, o scutură şi o muşcă din aer, cu dinţii. Se îndepărtă, la fel de tacticos, scoţându-şi şoriciul din menghina rânjetului.

— Crede că eşti al lui, oricum. Wolf aşa crede. Cu cât stai mai multă vreme aici, cu atât te va urmări mai mult.

Cu o pereche de cleşti ascuţiţi, bucătarul minuscul scoase o feliuţă din cratiţă şi o ţinu uşor ridicată, ca unul care dresează un câine să ceară de mâncare.

— Două vorbe, ceru el.

— Te rog, sugeră Paul, perplex.

— Te rog sunt cuvinte vechi. Doar cuvintele noi îmi sunt de folos.

Derutat, Paul turui un termen pe care-l întâlnise într-un manual de calculatoare, un cuvânt improvizat dintr-o reclamă în versuri, unul dintre micile eufemisme grosolane pentru redundanţă pe care-l auzise folosit de directorul de personal cu o zi înainte. O clipă mai târziu, mâna îi era plină de slănină grasă, fierbinte, iar cuvintele pe care tocmai le rostise i se veştejeau în minte, ca nişte frunze, pierzându-şi semnificaţia. Îl lăsă pe celălalt bărbat netezindu-şi părul cărunt pe spate şi repetând noile cuvinte, iar şi iar, de parcă le-ar fi degustat.

Pe treptele sălaşului ghicitoarei, Wolf mesteca o tulpină de iarbă şi o urmărea pe Ticket cosându-i noile petice pe sacou. Paul recunoscu stofa lor bleumarin ca fiind propria lui jachetă, pe care o abandonase în trenul de Ardenbeck. În alte părţi, haina era căptuşită şi peticită cu tweed în nuanţe de gri-mâţişor şi verde, plastic din sacii de gunoi, velur maro, franjurat, poliester de culoarea canarului, viscoză roşie şi bucăţi mari de piele de pantofi, cu tot cu găurile pentru şireturi şi cu catarame.

Eve ieşi din cortul ghicitoarei, aplecându-se sub franjurii acoperişului său făcut dintr-un covor persan. Îşi freca cele trei zgârieturi lungi de pe braţ.

— Trebuie lichidat, zise ea, pe post de explicaţie. Noaptea trecută a mâncat toţi şoarecii.

Închise cu grijă în spatele ei uşa din stinghii de lemn, trăgând zecile de ace de tricotat care slujeau drept zăvoare.

— Salutare, spuse ea, văzându-l pe Paul. Kaiser zicea că ai venit aici să mori, dar n-ai murit. Nu-i adevărat, aşa-i? Eu sunt Reprezentaţia de Seară. Tu nu mai ai nume, aşa-i?

Ticket muşcă aţa, îşi cuprinse o mână în cealaltă şi se uită în

palmă.

— Ce cauţi? Eu fac supă de resturi şi budincă de gâscă. Fac şi animale, dar au tendinţa să iasă ciudat. Ce-ai pierdut? Am şosete şi ceasuri, şi maniere. Am ace de siguranţă şi linguriţe, şi obiecte din acelea de metal, cu mânere, pe care le ţineţi sub scări şi pe care nu le puteţi găsi când vă mutaţi. Am poloboace şi benzi elastice, şi ambiţii, şi tirbuşoane. Am o grămadă de verighete.

Paul se ghemui lângă Ticket, simţind că ea e conştientă de prezenţa lui fierbinte.

— O vrei? Discută cu Kaiser.

Chiar atunci, acesta se trezea în patul său minuscul din căruciorul bleu al roţii mari, descoperind că vântul învârtise roata şi îl lăsase în vârf. Asta nu-l înveseli deloc. Paturile din puf de gâscă erau considerate, fusese asigurat, chintesenţa luxului, dar descoperise că penele îl gâdilau la nas şi zburau peste tot când strănuta. În plus, îl înţepau şi i se lipeau de haine. Scuturându-şi-le din păr, ca pe zăpadă, coborî din leagănul său precar şi alunecă în josul tijei roţii, către ax, apoi sări pe pământ, continuând să împrăştie pene, ca un heruvim diform.

Ridicându-se din genunchi, îl văzu pe Paul, încă respirând, încă pierdut în contemplaţie fascinată în faţa fetei palid-aurii. Greşit, zise Încruntătura lui Kaiser, greşit.

— Am să ţi-o cumpăr. Pentru o zi.

— Doar o zi?

— O zi.

Paul îşi scoase ceasul şi, după un moment de şovăire, băiatul îl luă. Cu ajustarea curelei, i se potrivi pe încheietura dolofană.

Ticket se ridică în picioare şi îşi înălţă ochii. Erau albaştri-violet şi orbitori. Umpleau cerul şi, dintr-odată, era seară. Paul ştia că se plimbaseră singuri ziua întreagă. Ea îşi deschisese buzele palide şi el îi văzuse trandafiriul cald al buzei interioare, pe când îi spunea lucruri care-l uimeau enorm şi pe care le uita imediat. Era cuprins de un înfiorat, acut sentiment al pierderii, ca un condamnat la moarte care se trezeşte descoperind că a dormit un somn dulce în ultimele câteva ore ale vieţii sale. Ticket îşi plecă ochii şi se îndepărtă în direcţia toboganului. Purta un colier nou, din mărgele care aruncau sclipiri negre şi aurii. Modelul îl sâcâia şi, dintr-odată, îşi aminti loviturile frustrate ale viespii prinse în capcană de pereţii închisorii ei de

sticlă. Auzi bocănitul uşor al paşilor ei, ca o unghie trecută peste dinţii unui pieptene de metal.

A doua zi, îşi cumpără micul dejun de la Sharmadyne, cu nişte termeni obscuri pe care îi întâlnise într-un careu de cuvinte încrucişate din *Times.* Apoi cumpără o după-amiază cu Ticket, plătind-o cu trei pixuri şi un creion cu gumă. Vremea era dulce şi se topea, risipindu-se într-o clipă, ca o acadea. Dormea bântuit de senzaţia că ea îi spusese cu cea mai mare seriozitate lucruri care lui îi alunecaseră din minte ca apa pe ceară.

A doua zi, târgui o mână de porecle pentru o strachină de tocană de mierlă. Apoi cumpără câteva ore cu Ticket cu o brichetă şi ambele sale şosete.

În tot acest timp, Wolf îl urmărea cu un ochi de taxidermist.

Eve îl urmărea şi ea, în timp ce întindea biscuiţi de şoareci pentru entitatea din cortul ei.

— Va trebui să stabileşti un preţ final pentru ea, ştii, îi zise lui Kaiser. Vei obţine un preţ convenabil. Devine o Creatoare, şi încă una bună.

— Cred c-am s-o păstrez.

— E împotriva regulilor. De fapt, nu ne aparţine nimic. Doar trece prin mâinile noastre şi uneori schimbăm acel lucru, atâta tot. Ţi-a cerut să stabileşti un preţ şi trebuie s-o faci.

Aşadar, Kaiser stabili un preţ şi Paul fu de acord să-şi predea visele. Ticket văzu acest lucru înfăptuindu-se, văzu pumnul de aur, firav ca porumbul, trecând din mâna străinului în pălăria proprietarului ei şi nu putu să facă nimic să-l împiedice. Nu putea decât să se uite cum o amorţeală oarbă se revarsă peste chipul străinului, în timp ce se simţea pe sine pierind din ochii lui.

Paul fu trezit din reverie de trântitul uşii restaurantului. Ceasul de pe perete arăta că mai erau trei ore până la prânz. Înhăţă cârpa să şteargă scurgerile de la frigărui, evitând chelneriţa şi ignorând duhoarea de grăsime. Se aplecă să ridice mizeriile călcate în picioare şi le aruncă înspre lada de gunoi. Seminţele de susan îi intrară sub unghii.

— Acum eşti a lui, râse Kaiser. Du-te după el. Fă tot ce spune.

Ticket îl privi pe Paul măturând furios cenuşa şi aşchiile de pe podeaua parcului de distracţii, ocolind obstacole imaginare. O gâscă fugi din calea lui şi se întoarse sâsâind. Paul îşi încreţi nasul ca şi cum ar fi auzit sâsâitul unei bucăţi de carne rânceda

prăjindu-se în propria-i grăsime. Se uită în sus şi la ea, şi prin ea şi, oglindit în ochii lui, ea văzu un străin demodat, introvertit, la fel de lipsit de însemnătate pentru gândurile sale ca un mâner de fereastră pentru o viespe hotărâtă să se lovească de moarte de geam.

Kaiser avea un râs ca un şopron plin de cocoşi.

Wolf dormea în trenul-fantomă, cu haina acoperindu-i capul ca aripa unui liliac, cu pălăria atârnată de coada de mătură a unei vrăjitoare de plastic. Era încolăcit ca un cuibar într-un morman de pene de păsări, lână de oi şi şomoioage de vată, legănat să adoarmă în vârful Roţii Mari. Sharmadyne stătea cu capul culcat pe o carte despre păsări, în chioşcul de suveniruri şi visa dicţionare. Ticket zăcea înfăşurată în feţe de masă şi draperii, ca într-un cocon, în budoarul ei din vârful toboganului. Paul dormea sprijinit de nicovala din curte, strângându-şi în braţe mătura, ca pe o iubită. Eve şedea în cortul ghicitoarei şi făcea mocasini din căptuşeala unei jachete.

Se mişca prin conul ei cu băgare de seamă, să nu-şi trezească creaţiile, cu membrele-i rotunjite răsucindu-se încet, încoace şi încolo, ca piersicile pe o cracă. Tirbuşonul se agită şi-şi scrâşni în somn ciocul de pinguin, apoi se potoli. Alcoolul din poloboc zăcea adormit. Din buzunarul şorţului din piele de aripă de liliac, Eve scoase un ciocănel cu capul lat.

Deschise o cutie în fundul camerei, trecându-şi cu grijă degetele printre lucrurile dinăuntru. Două mănuşi albe. O eşarfă de mătase neagră. Un afiş împăturit înfăţişând un bărbat spilcuit, cu joben şi dinţi albi, albi şi cu inscripţia „Reprezentaţia de seară” deasupra capului, pe un banner stilizat. Un glob de sticlă cât pumnul.

Înfăşură globul în muselină şi îl lovi uşor cu ciocanul, până se sparse. Continuă să bată, zdrobindu-i până se transformă în pulbere.

Se strecură afară, ducând cu ea o pereche de mocasini bleumarin şi un sac de muselină plin cu vise. Paul se trezi când îi turnă sticla zdrobită în mâna deschisă. Din reflex, dădu să şi-l scuture din palmă, dar ea îl opri şi îi închise mâna în jurul pufului scânteietor.

— Sunt toate visele pe care le am, şuieră ea. Nu ştiu cât te vor ţine, dar păstrează-le cât poţi, oricât ar durea.

Apoi îi tăie toţi nasturii de la cămaşă, ca plată.

Ticket era trează cu mult înainte ca Eve să ajungă pe treapta de sus a toboganului. Se ridică, deja îmbrăcată şi destul de netulburată, trăgând o bucată de pânză de pe un obiect aflat lângă ea. Îl cărară pe scări în jos, între ei, şi îl lăsară în curte, aşezat vertical.

Paul era ameţit şi îl durea mâna. Cu o jumătate a minţit, văzu locuinţa prăfuită pe care o ştia a fi casa lui, cu gândaci negri în spatele caloriferului şi un mic televizor pârâitor, iar cu cealaltă o văzu pe Ticket luându-l de mână şi conducându-l prin câmpurile nocturne, lăsând în urmă albăstriul palid al zorilor. Se agăţă cu disperare de cea din urmă imagine, chiar în timp ce minusculele cioburi ale globului de cristal îi pătrundeau prin piele. Se agăţă de răcoarea primilor zori şi de înţepăturile miriştii de porumb prin mocasini.

Vântul răsuci roata mare încă o dată şi, când se crăpă de ziuă, Kaiser se deşteptă, regăsindu-se la doar un metru de pământ. Descinse din mica lui cabină ca un lord dintr-o caleaşcă, scuturându-şi penele din pantalonii scurţi. Mătura era acolo, acoperită de talaş. Dar Paul unde era?

— Unde e omul fără nume?

— Nu se poate să fi ajuns departe, răspunse Eve, vopsind o broască-ţestoasă pe care Wolf o târguise cu o zi înainte. N-are niciun vis, nu pricep unde se duce. N-are pantofi, nu poate fugi nicăieri. Poate că a murit şi l-a luat Wolf.

La câţiva metri depărtare, Ticket stătea în locul ei obişnuit, cercetând cu râvnă un obiect din palmă.

Lui Wolf nu-i plăcea să fie trezit din somn şi majoritatea găseau scuze ca să evite să-i violeze teritoriul. Kaiser tocmai hotăra să-l întrebe mai târziu, când se stârni vântul. Macheta lui Ticket se răsturnă, căzu şi fu sfâşiată de vânt, când alunecă şi se rostogoli peste parcul de distracţii. O mască de carton se desprinse. Mănunchiuri de degete din lemn de arţar căzură, desfăcute din mâneci. Părul auriu ca paiul era de paie şi obiectul în rochie bleu de muselină era o păpuşă de porumb, căreia degete îndemânatice îi dăduseră dimensiunea vieţii.

Kaiser avea un ţipăt ca ospăţul unei vulpi într-un coteţ de găini.

Uşa trenului-fantomă era dată în lături. Wolf scoase un

mormăit gros, ca motorul unei maşini de tuns iarba şi îşi umbri ochii galbeni, ferindu-se de soare. Kaiser stătea în pragul uşii, cu căutătura încruntată ca un stigmat în formă de cruce pe frunte.

— Unde sunt? întrebă el poruncitor.

Nişte obiecte coborâră zornăind în josul şinei aeriene şi se bălăngăniră în întuneric, ca nişte marionete răutăcioase, cu învelişul de piele şi ochii de sticlă, aşteptând să împlinească voinţa stăpânului. Îi priviră mâinile înmănuşate în piele maro, cu articulaţiile încreţite şi cu unghiile ataşate, aşteptând semnalul de atac, însă acesta nu veni. Wolf îl văzu pe Kaiser încruntându-se şi clipi ca un câine dojenit.

— Fug prin floarea-soarelui, spuse el.

Ticket auzi ţipătul îndepărtat al furiei şi simţi că aerul se schimbă. Soarele zorilor era dintr-odată mai palid, iar ea părea, dintr-odată, că se mişcă prin nămol. Florile-soarelui din jurul lor încetară să le izbească orbeşte capetele în vântul înviorător şi începură să-şi întoarcă feţele pârlite, lătăreţe, să urmărească trecerea celor doi. Wolf e treaz, gândi ea. Wolf vede.

Un pâlc de nori gonea cu o viteză imposibilă în urma lor, purtat de vântul care urla ca o mie de morţi mărunte. Kaiser e treaz, gândi ea. Kaiser vine.

Pe Paul trebuia să-l conducă la fiecare pas, să-l oprească să pună piciorul lângă cărarea zdrenţuită, între flori. Uneori el se oprea şi se uita orbeşte împrejur, astfel că trebuia să se străduiască din răsputeri să-l ţină în mişcare. Chiar în timp ce se căznea să-i susţină greutatea pe braţu-i subţire, putea vedea în spatele ochilor lui miracolul ei nou-descoperit, o minte umană rănită, înceţoşată, pe jumătate oarbă, dar încălzită de sânge.

În tot acest timp, mintea lui Ticket se agita ca un fluture de noapte, căci gândurile îi erau la fel de iuţi ca degetele. De la familia ei adoptivă învăţase cât e de important să aduni ceea ce este nesocotit şi astfel, ani de zile, adunase remarci aruncate neglijent şi le depozitase pentru a le folosi mai târziu.

Îşi miji ochii. Aerul era plin de şuierul şerpilor de vânt. Ridicând mâna, prinse unul de coadă. Smucitura aproape o trase în sus, însă îşi agăţă degetele printre rădăcinile de floarea-soarelui şi rămase pe picioare. Trăgând şarpele ca pe o funie, îşi vârî coada lui în gură. Şarpele de vânt se învârti şi se răsuci, încercând să se elibereze. Scoţându-şi colierul, Ticket desfăcu

mărgelele de forma unui trup de viespe şi le aruncă în micul vârtej de lângă ea şi goni mai departe.

Kaiser înainta cu furie ca un incendiu de pădure, în bătaia unui vânt puternic. Porumbul se dădea la o parte din calea lui, parcă speriat şi păsările îşi micşorau glasurile. Executa un dans al furiei de-a lungul cărăruii care alerga în zigzag, ca un iepure speriat, printre florile cu feţe de cărbune.

Vârtejul şarpelui de vânt mutilat îl luă pe nepregătite. Acesta îl învârti, făcându-l să-şi piardă echilibrul şi să cadă în gheara florilor lui Wolf. Acolo trupurile de viespi îl izbiră şi îl izbiră, îl înţepară şi îl înţepară din nou. Acoperindu-şi faţa, se retrase şi fugi înapoi către parcul de distracţii.

Alergă în cortul ghicitoarei, ţopăind de furie şi urlând ca o furtună dezlănţuită. Eve îşi ascunsese trupul mare şi solid sub masă şi se uita afară temătoare, printr-o gaură în faţa de masă în carouri, când el intră.

— Am nevoie de maşina ta, spuse el.

Eve îşi acoperi ochii pământii cu mâinile-i imense. Auzea închizătorile dulapului deschizându-se. Îl auzea cântând în triluri când luă de frâie ceea ce era înăuntru. Auzi copite de aluminiu şi un ţipăt ca o vioară când e acordată.

Era mai mare decât se aştepta Kaiser şi fu nevoit să desfacă jumătate din cortul lui Eve din ţăruşi, înainte s-o extragă.

Ticket îşi roti privirea pe deal, după gara lui Kaiser, dar nu văzu nici urmă de ea. Era un câmp plin de cai palizi, cu coame de culoarea lutului ars, dar niciun centimetru de cărămidă şi mortar, nici cea mai vagă sclipire de şină de tren. Urcă dealul pieptiş, cu o mână ridicându-şi fusta, să nu se împiedice, cu cealaltă trăgându-l după ea pe Paul, care se plângea de străzile ploioase şi cerea să meargă înapoi în pat.

În urma ei auzea vântul aducând o muzică disonantă de diferite zgomote. Era un cor de scârţâieli ca o orchestră de roţi de bicicletă sau ca războiul unor şoareci de metal. Era un şuierat ca aerul tăiat de o seceră sau spintecat de aripi uriaşe.

Chiar în vârful dealului, în locul pe care-l descrisese Paul, Ticket află gara. Găsi caseta distrusă cu banda desfăcută care flutura şi licărea ca o şină de metal, în timp ce sălta în jurul cutiei de pantofi, cu uşa şi ferestrele ei desenate cu stângăcie. Un tren de jucărie ruginit, de dimensiunea degetului ei mare,

zăcea alături, pe-o parte. Nu mai era nimic altceva, doar un talmeş-balmeş de gunoaie şi resturi.

În spatele ei, muzica era mai limpede. Era un sunet ca un ascuţit de cuţite. Era un strigăt prelung, vânătoresc, ca o trâmbiţă de copil.

Ticket se aşeză pe iarba deasă şi începu să lucreze. Degetele ei deveniră un vârtej alb, ca freamătul unor aripi de fluture. Strivea cutii de conserve, transformându-le în carapace, despicându-le să obţină dinţi de aluminiu. Ambalaje foşnitoare fluturau în mâinile ei, ca nişte aripi. Strujeni de porumb se uneau, devenind picioare şi apucau aerul fără să simtă. Le înmuie aripile în rouă şi în urletul răbdării. Una după alta, le azvârli în aer.

Încruntătura lui Kaiser era neagră ca fierul forjat, asemenea crucilor folosite pentru a împiedica zidurile să se deformeze, iar faţa îi era roşie cum e cărămida. Şerpii de vânt spumegau sub hăţurile lui. În spatele lui se întindea un făgaş pustiit. Bulgări de pământ zburau sus, cât casa. Înaintea lui tufişurile se despărţeau şi porumbul se împrăştia, dat la o parte de un tăvălug de metal şi gheare şi o zbatere de copite. Sună cornul din nou şi craniul calului se deschise şi zbieră. Soarele fierbinte îi ascundea faţa.

În josul dealului, năvăliră fluturii lui Ticket. Se năpustiră asupra lui Kaiser nechezând şi fâlfâind, pe aripi făcute din staniol şi ambalaje de semipreparate, din coji de sandviciuri şi bucăţi de celofan. Membrele lor se învârteau în încheieturi de gumă de mestecat şi se holbau cu ochi de dopuri. Cu guri de metal despicat, apucau şi muşcau.

Maşina lui Eve viră nebuneşte, când cel care o conducea pierdu controlul. Se zbătu printre bilete, oase care se frângeau, lame, mânere, obiecte agăţate de crengile care atârnau jos. Fluturii îşi continuau urmărirea. O roată se desprinse şi vehiculul zbură peste un strat de ferigi, plonjând, dându-se peste cap şi zdrobindu-se în valea de dedesubt.

O uniformă de şcoală cu cusăturile cârpite de prea multe ori şi o cravată înnodată irecuperabil. Un mic pluş roz, de culoarea cărnii şi o cruce neagră de fier. O pungă de hârtie cu bomboane care se lipiseră între ele, formând o masă multicoloră. O broască, un melc şi ceva blănos, puţin mai mic decât un deget. Un pachet gol de ţigări pe care scria „Kaiser Kingsize”.

În efortul lor, fluturii îşi slăbiseră îmbinările fragile. Se desfăcură şi se risipiră. Acum nimic nu mai mişca pe coastă, afară de o mână de gunoaie ce se rostogoleau în faţa vântului.

Mai târziu, Wolf găsi bucăţile lui Kaiser şi le adună, plângând. Le duse la Eve Creatoarea să vadă dacă le poate repara.

Paul se opri lângă o vitrină şi îşi privi cu nemulţumire imaginea oglindită. Căscă şi îşi frecă maxilarul vânăt. Dincolo de propria imagine, fata cu ochi de sticlă în costum albastru încerca să-i vândă săpun de pe o mie de ecrane.

Fata blondă ca paiul, cu mâinile împreunate, stătea încă lângă el. Oare spusese ceva? Nu ascultase. Îi luă din nou mâna, iar el o lăsă. Ar trebui să fie la serviciu, dar ea era atât de insistentă în felul ei pasiv, liniştit. Poate că ar trebui să-i facă pe plac – părea niţel emoţionată. Poate că ar fi drăguţ să vadă acea cută aproape insesizabilă din colţurile gurii ei mici şi drepte devenind un zâmbet.

De unde venise? O întâlnise la petrecerea aceea, aseară? Oare… ei bine, dacă s-a întâmplat, probabil că îi va spune, mai devreme sau mai târziu.

Naiba s-o ia de petrecere! Se trezise în dimineaţa aceea într-un tren cu capul fetei odihnindu-se pe umărul lui şi palma plină de sticlă spartă. Probabil zdrobise un păhărel cu mâna goală, de dragul unui rămăşag. O bandajase cât de bine putuse şi culesese toate bucăţile. Cu toate acestea, îi zvâcnea uneori, ca şi cum nişte cioburi minuscule i-ar fi scăpat, s-ar fi îngropat adânc, sub piele şi ar fi rămas în el.

Cu mâna sa nerănită, strânse palma fetei. Ea ridică privirea, întâlnindu-i ochii, cu ceva asemănător cu un zâmbet.

Ochii lui Ticket erau albaştri-violeţi şi orbitori. Oglindit în ei nu vedea nicio urmă a paradisului plumburiu care îi acoperise lumea, ca un plafon. Vedea largi ceruri mov pistruiate de zborul păsărilor şi mări de porumb şi de iarbă, cenuşii în amurg.

La Fée Verte
Delia Sherman

La Fée Verte[9], fantasy-ul istoric al Deliei Sherman, a apărut pentru prima dată în antologia *Salon Fantastique,* editată de Ellen Datlow şi Terri Windling. Autoarea a publicat patru romane, *The Porcelain Dove, Through a Brazen Mirror, The Fall of the Kings* (scris în colaborare cu Ellen Kushner) şi *Changeling.* Se numără printre membrii fondatori ai Interstitial Arts Foundation şi, împreună cu Theodora Goss, a editat recent *Interfictions. An Antology of Interstitial Writing.* Locuieşte în New York.

K.L. & G.G.

Iarna 1868

Pe când Victorine era o tânără prostituată în casa lui Madame Boulard, cea mai intimă prietenă a ei era o fată numită La Fée Verte.

Victorine avea şaisprezece ani când a venit la Madame Boulard, iar La Fée Verte, cu vreo cinci ani mai mult. Bărbaţii care admirau poezia lui Baudelaire şi Verlaine o adorau pe La Fée Verte, căci era extrem de subţire, cu oasele de la încheietura mâinii proeminente şi ochii negri imenşi şi încercănaţi, pe faţa îngustă. Însă calitatea ei principală era pielea palidă şi netedă, albă aproape până la opalescenţă. S-o îmbrăţişezi era ca şi cum ai îmbrăţişa absintul transformat în carne.

În fiecare seară, Victorine şi La Fée Verte şedeau în salonul elegant al lui Madame Boulard, împreună cu madame, micul ei mops şi alte fete din stabiliment, aşteptând. În prima parte a serii, câtă vreme clienţii erau la masă, era timp berechet pentru un joc de cărţi, o şuetă şi un mic aperitiv, pentru cititul cu voce tare sau trândăvitul pe sofa, cu capul în poala prietenei tale, trăncănind despre haine şi clienţi şi, poate, îndrăgostindu-te.

Printre celelalte fete, La Fée Verte avea reputaţia că se ţine cu nasul pe sus, considerându-se prea bună pentru anturajul ei. Nu vorbea cu nimeni în afară de clienţii ei şi, eventual, cu

[9] Zâna verde, în limba franceză, supranume dat de francezi absintului (n. tr.).

Madame Boulard. Fără îndoială, nimeni nu vorbea cu ea. Viaţa bordelului curgea pur şi simplu în jurul ei, ca apa în jurul unei pietre. Victorine a fost, prin urmare, uimită, când La Fée Verte s-a apropiat de ea, într-una dintre serile de iarnă, s-a aşezat alături, pe sofaua de catifea roşie, şi a început să vorbească. Chimonoul verde îi cădea desfăcut peste trupul osos, iar glasul ei era grav şi uşor răguşit, plăcut la ureche, dar răscolitor într-un mod subtil.

Primele sale cuvinte au fost şi mai răscolitoare.

— Aveai treisprezece ani şi erai novice la mănăstire când a murit bunica ta. A fost mama tatălui tău vitreg, nu ţi-a fost rudă de sânge, dar a stat mereu între tine şi furia lui şi, astfel, ai iubit-o, cu atât mai mult cu cât mama ta murise când erai mică. Te-ai dus la înmormântarea bunicii într-o trăsură închisă, împreună cu mezinul ei, unchiul tău vitreg.

Victorine a privit-o cu gura căscată, trecând cu fiecare frază de la neîncredere la furie şi la uimire. De unde putea să ştie?

Victorine nu spusese nimănui povestea. Cum îndrăznea? Nici măcar nu-i zâmbise vreodată.

— Simt miros de paie vechi şi umezeală, de tutun şi băutură, a continuat La Fée Verte. Văd ochii unchiului tău, foarte întunecaţi şi adânciţi, ca nişte fântâni, pe faţa lătăreaţă, bărboasă. Asudă uitându-se la tine şi îşi frământă mâinile în poală. Când îţi întorci, de ruşine, privirea, te atinge.

Victorine a fost tentată să fugă, dar a reuşit cumva să rămână pe loc, pe jumătate înclinată să protesteze, dar ascultând, aşteptând să audă ce va mai zice La Fée Verte.

— Îţi ia fecioria în pripă, în timp ce trăsura hurducăie de-a lungul uliţelor desfundate. Isprăveşte înainte ca trăsura să între în cimitir. O văd oprind lângă mormântul bunicii tale, cu vizitiul coborând de pe capră şi deschizând uşa. Unchiul tău, roşu de efort, îşi aranjează redingota şi descinde. Se întoarce şi-ţi oferă o mână. E înmănuşată în negru – impecabilă în toate privinţele, în afară de petele sclipitoare de pe vârfurile degetelor. O văd chiar în clipa asta, acea mănuşă pătată, acea mână nepăsătoare.

În timp ce La Fée Verte vorbea, Victorine o urmărea, hipnotizată de mâinile care schiţau imagini în aer, de ochii arzând ca nişte felinare. Semăna cu un magician invocând o viziune a trecutului, insuportabil de tristă şi totuşi, într-un fel,

insuportabil de frumoasă. Când s-a oprit din istorisit, Victorine a văzut că ochii ei mari străluceau de lacrimi. Ochii i s-au umplut şi ei, înduioşaţi – de copila ce fusese, desigur, dar şi de uimirea de a-şi auzi povestea atât de transformată.

— Tu refuzi să te apropii de el, a continuat La Fée Verte. Unchiul tău, iritat şi jenat, se întoarce, iar tu aluneci din trăsură şi fugi, poticnindu-te, în condurii tăi delicaţi, pe cărările pietroase ale cimitirului, departe de mormântul bunicii, departe de unchiul tău, de mănăstire şi de tot ce cunoşteai.

Când povestea a luat sfârşit, La Fée Verte şi-a lăsat lacrimile să-i inunde ochii şi să i se prelingă, cristaline, pe obrajii supţi. Vrăjită, Victorine le-a şters şi şi-a lins de pe degete sarea lor amară. Era îmbătată, vrăjită. Era îndrăgostită.

În noaptea aceea, după ce făcuseră cu mâna ultimului client, după ce gazul fusese stins şi uşa principală încuiată, Victorine s-a vârât în patul lui La Fée Verte şi au stat cuibărite amândouă ca nişte păsări exotice în olandă albă, fină. Părul întunecat al femeii se odihnea pe umărul lui Victorine, glasul melancolic al femeii depăna vrăji în urechea ei. În noaptea aceea şi în multe nopţi care au urmat, tânăra a adormit în sunetul poveştilor iubitei sale. Uneori, La Fée Verte vorbea despre copilăria lui Victorine, alteori despre primul ei iubit, din Paris, un poet cu pielea albă şi cămaşa murdară. Îi turnase absint pe coapse, lingându-i până la ultima picătură, după care o trimisese, înmiresmată de sex şi anason, să se vândă în cafenele, la preţul unui pachet de hârtii.

(Mai erau şi alte poveşti. La Fée Verte avea pregătite poveştile de viaţă ale tuturor marilor curtezane, trecute şi prezente: Dama cu camelii, Cora Pearl, târfa englezoaică, La Mogador şi zeci de alte regine din breasla lor. Pentru Victorine, aceste istorisiri erau ca nişte basme în care prinţesa nu aşteaptă pasivă să fie salvată din mâinile vrăjitoarei, ci îşi orchestrează propria salvare, prinţul – sau prinţii – jucând un rol cel mult secundar în peripeţiile ei.)

Aceste poveşti, chiar mai mult decât mângâierile care le însoţeau, o stârneau pe Victorine fiind, în acelaşi timp, un balsam pentru sufletul ei rănit. Detaliile sordide ale trecutului şi prezentului ei se retrăgeau în faţa revizuirilor romantice ale lui La Fée Verte. Încetul cu încetul, a ajuns să depindă de ele – aşa cum un beţiv depinde de băutura lui – ca să mijlocească între ea

şi propria ei viaţă. Noapte de noapte, sorbea putere din gura iubitei sale şi dezmierda poveşti de plăceri dintre coapsele ei. Orele de veghe treceau ca într-un vis şi Victorine se supunea clienţilor ei cu un aer dispreţuitor, ca şi cum aceştia ar fi plătit ca să-i aducă ei plăcere. Intrigaţi, au botezat-o La Reine, mândra regină a târfelor şi o curtau dăruindu-i batiste de mătase, mănuşi din piele fină de ied şi parfumuri rare. Pentru prima oară de când fugise din trăsura unchiului său, Victorine era fericită.

Primăvara 1869

În acel aprilie, la Madame Boulard şi-a făcut apariţia un client nou, un scriitor de romane în maniera domnului Jules Verne. Era un bărbat chipeş, cu mustaţa castanie şi un păr frumos, ondulat, care-i cădea peste fruntea înaltă şi palidă. Aşa boem cum era, cumpăra serviciile lui La Fée Verte – care nu erau ieftine deloc – de două sau de trei ori pe săptămână.

La început, Victorine a fost indiferentă. Acest romancier era un client ca oricare altul, care nu reprezenta o ameninţare pentru lumea ei de vis mai mult decât soarele dimineţii. Apoi bărbatul a început s-o acapareze pe La Fée Verte seri întregi, zăbovind până la patru dimineaţa, când se închidea bordelul şi femeia era prea epuizată ca să mai vorbească. Fără obişnuitul ei sedativ, Victorine a devenit agitată, înciudată, capricioasă.

Clienţii ei se plângeau. Madame Boulard a penalizat-o cu încasările pe o noapte. La Fée Verte a început să-i evite, nerăbdătoare, întrebările şi apoi mângâierile. În cele din urmă, înnebunită de gelozie, Victorine s-a furişat spre vizeta cu care era înzestrată fiecare cameră, să vadă cu ochi ei ce însemnau romancierul şi La Fée Verte unul pentru celălalt.

Deşi era târziu, lampa de lângă pat era aprinsă. Ea era sprijinită de perne, cu un şal în jurul umerilor şi un pahar de lichid opalescent în mână. Romancierul era întins alături, cu capul umbrit pe pernă. O scenă destul de nevinovată. Însă Victorine a auzit glasul răguşit al iubitei sale ridicându-se şi coborând într-o cadenţă cunoscută, seducătoare.

— Luna e aspră şi aridă, îi spunea La Fée Verte romancierului, piatră rece şi praf. Un om păşeşte acolo, înarmat şi înveşmântat în armură, din cap până-n picioare, ca să-l ferească de ariditatea ei. Înfige un steag în ţărână, roşu aprins, albastru şi alb,

fluturând în şiruri de dungi şi steluţe. Cât de tipic masculin, să înalţe un steag şi să susţină că luna îi aparţine! Eu m-aş duce până acolo doar ca să privesc pământul acoperind jumătate de cer şi stelele strălucind neclintite – pe lună nu există aer, să le facă să pâlpâie – şi apoi m-aş întoarce şi n-aş sufla o vorbă nimănui.

Romancierul a murmurat ceva, adormit, şi femeia a râs gros şi amuzat.

— Nu sunt vrăjitoare, să păşesc unde nu există aer de respirat şi unde căldura soarelui se risipeşte într-un frig nesfârşit. Cu toate acestea, am văzut locul acela şi am văzut vehiculul care poate duce un om atât de sus. Are forma unui păianjen, cu picioare delicate.

Romancierul a scos un strigăt de plăcere, a sărit din pat, şi-a adus carnetul de însemnări şi stiloul şi a început să scrie. Victorine s-a întors în patul ei rece şi a plâns.

O asemenea stare de fapt, având în vedere temperamentul lui Victorine şi căldura neprielnică a primăverii, nu putea dura la nesfârşit. Într-o noapte de mai, aceasta a părăsit salonul, sub pretext că trebuie să se uşureze, a şterpelit un cuţit de carne din bucătărie şi a năvălit în camera unde La Fée Verte şi burghezul ei boem se îndreptau către un punct culminant mai convenţional. Era o scenă extrem de excitantă: romancierul încordându-se şi gâfâind, La Fée Verte gemând, Victorine plângând şi fluturând cuţitul, celelalte târfe, îngrămădite lângă uşă, ţipând „crimă”. Romancierul s-a ales cu o mică zgârietură pe fesă, La Fée Verte cu una ceva mai adâncă, pe şold. A doua zi dimineaţă era plecată, lăsând în urmă aşternuturile pătate de sânge şi chimonoul ei de mătase verde, cu o bucăţică de hârtie prinsă de el într-un ac, purtând numele lui Victorine şi nimic mai mult.

Vara 1869 – iarna 1870

Femeile respectabile, dezamăgite în dragoste, decădeau, luau otravă sau cel puţin plângeau zi şi noapte până când durerea trădării era spălată din inimile lor. Victorine a sfâşiat de sus până jos chimonoul verde, a spart o oală de noapte şi un grup statuar erotic de Sèvres, a ţipat şi a făcut tărăboi, pe urmă,

după toate aparenţele, şi-a revenit. Nu şi-a uitat iubirea pierdută şi nu a încetat să tânjească după ea, însă era o femeie practică. Jelania nu urma să-i aducă decât batjocură, probabil o bătaie şi, cu siguranţă, o penalizare grea, şi deja îi datora lui Madame Boulard mai mult decât putea plăti cu uşurinţă.

La începutul anului următor, norocul i-a surâs din nou. Un tânăr bancher cu posibilităţi serioase şi o fire apatică a căzut sub vraja frumuseţii şi vivacităţii ei. Fermecată de generozitatea lui, ea i-a zâmbit şi afacerea a prosperat. Spre sfârşitul primăverii, bancherul ţinea suficient de mult la ea ca să-i plătească datoria către Madame Boulard şi s-o instaleze ca ibovnică într-un fermecător apartament dintr-o clădire pe care o avea pe mondena stradă Chaptal.

După viaţa convenţională a bordelului, Victorine găsea libertatea foarte dulce. Bancherul ei, care nu plătea nimic pentru apartament, putea să-şi permită să fie generos cu veşmintele şi bijuteriile, majoritatea safire şi smaralde, care-i evidenţiau ochii albaştri şi părul roşcat. Mergea, la braţul lui, la operă şi teatru şi lua masa la Café Anglais, pe Boulevard des Italiens. Se plimbau în Tuileries şi mergeau în Bois de Boulogne. A trăit ca o doamnă în primăvara aceea, socotindu-se norocoasă.

Iunie 1870

Nemesis are pasul uşor, ca o pisică pândind o pasăre, la fel de inexorabilă, la fel de neaşteptată. Victorine îşi îngropase toate gândurile legate de La Fée Verte în noi plăceri, rochii şi bijuterii, pe cât de adânc îngăduia punga bancherului ei. Nu adânc ca un mormânt, astfel încât să n-o viseze noaptea sau să nu-şi simtă inima bubuind la vederea unei femei brunete, cu faţa suptă şi palidă. Nici nu se îndura să se despartă de chimonoul ei verde, sfâşiat, pe care îl ţinea în fundul şifonierului. Însă durerea era suportabilă şi în fiecare zi îşi spunea că se domoleşte.

Această iluzie neîntemeiată i-a fost spulberată de bancherul însuşi, care, ca pe o trufanda, i-a adus o carte recent publicată care se pretindea a fi relatarea adevărată a apariţiei pe suprafaţa lunii a primilor paşi de om, ce urmau să fie făcuţi într-un viitor îndepărtat şi indefinit. Bancherul i-a citit un capitol cu voce tare, după cină, râzând de crasa absurditate a descrierilor

şi de extrema ariditate a subiectului şi a stilului. A doua zi dimineaţă, după plecarea lui, Victorine i-a dat-o cameristei cu instrucţiuni s-o ardă.

N-a fost întru totul surprinsă când, două, trei săptămâni mai târziu, plimbându-se pe Boulevard des Italiens, a văzut-o pe La Fée Verte aşezată într-o cafenea. Părea, cumva, inevitabil: mai întâi cartea, apoi femeia ieşindu-i în cale. Tot Parisul era în cafenele şi bistrouri, luând o gură de aer în căldura sufocantă, bând cafea, absint şi vin roşu ieftin. De ce nu şi La Fée Verte?

Devenise poate chiar mai fantomatică de când plecase de la Madame Boulard, cu pielea albă ca sarea sub pălăria ei şic, cu trupul înveşmântat într-o rochie verde strâmtă şi părul negru, sălbatic, închis într-o plasă de păr. Era singură şi pe masa din faţa ei se aflau toate ustensilele absintului: pahar înalt de băutură verde ca jadul, carafă cu apă, farfurioară cu cuburi de zahăr, linguriţă de argint perforată.

Victorine a trecut pe lângă cafenea fără să ezite, dar s-a oprit la giuvaiergiul de lângă, prefăcându-se interesată de zorzoanele expuse în vitrină. Inima îi bubuia atât de tare încât o lua cu ameţeli. După ce o văzuse pe La Fée Verte, trebuia să-i vorbească. Dar ce i-ar putea spune? Oare ar ocărî-o pentru lipsa ei de încredere? Ar întreba de iubitul ei? I-ar admira rochia? Nu. Era imposibil.

Hotărând, în mod înţelept, să nu dezgroape morţii, s-a întors de la vitrina scânteietoare şi s-a strecurat înapoi către cafenea. Cât timp şovăise, La Fée Verte îşi amestecase absintul cu apă şi zahăr şi ducea la buze lichidul opalescent astfel rezultat. Pe masă se afla şi un pahar de şampanie, spumegând la suprafaţă, de parcă ar fi fost turnat chiar în clipa aceea.

Victorine a făcut semn către pahar:

— Aştepţi pe cineva?

— Te aştept pe tine. Ia loc, te rog.

S-a aşezat. N-ar fi putut continua să stea în picioare, cu acel glas aspru, dulce, sfredelindu-i nervii.

— Eşti înfloritoare ca o pisică hrănită cu smântână, a spus La Fée Verte. Amantul tău te adoră, dar tu nu eşti îndrăgostită de el.

— Am fost îndrăgostită, a răspuns Victorine. Am găsit că e foarte dureros.

La Fée Verte a afişat un zâmbet foarte asemănător cu pisica

pe care tocmai o descrisese.

— E mult mai bine să fii iubită, a fost ea de acord. Aşa cum eşti, aşa cum vei fi mereu. Eşti făcută să fii iubită. E destinul tău.

Furia lui Victorine, niciodată prea uşor de stăpânit, a scăpat de sub control.

— Faci pe ghicitoarea acum? a luat-o ea în râs. Păcat că viitorul, aşa cum e înfăţişat în romanul iubitului tău, pare să fie atât de searbăd şi neconvingător. Sper că te mai iubeşte, acum, că l-ai făcut de râs în tot Parisul. Poveştile tale erau cândva mult mai artistice.

La Fée Verte a schiţat un mic gest cu mâna-i înmănuşată, ca şi cum ar fi alungat o muscă.

— Aceste poveşti aparţin trecutului. Eu, una, n-am trecut. Prezentul meu e o serie de imagini, înţepenite şi fără culoare. Viitorul se holbează la mine cu ochi de tigru.

I-a ţinut privirea până când Victorine a plecat ochii.

— Întoarce-te la bancherul tău. Uită că m-ai văzut.

Victorine şi-a luat paharul de şampanie şi a sorbit. I-ar fi plăcut s-o arunce în capul lui La Fée Verte sau pe însăşi picioarele ei firave. Dar ultimele luni o învăţaseră să se stăpânească. A scos bani din poşetă şi i-a aşezat pe masă.

— Fac ce poftesc cu destinul şi cu inima mea. N-am să te uit doar pentru că aşa zici.

— *Au revoir,* atunci, spuse cealaltă, zâmbind. Mă tem că ne vom mai întâlni.

Iulie-august 1870

Profeţia lui La Fée Verte nu s-a adeverit imediat, probabil fiindcă Victorine evita zona cafenelei unde o întâlnise, în caz că ar fi locuit prin apropiere. Era timpul, îşi spunea, să se concentreze asupra momentelor de relaxare ale bancherului ei, care era foarte ocupat cu afacerile, întrucât Adunarea Generală a Franţei îl mânase pe influenţabilul împărat Napoleon al III-lea către un război cu Prusia. Kaiserul Wilhelm întrecea măsura – zicea argumentaţia – anexând ici şi amestecându-se colo, împingându-şi în faţă propriul nepot drept candidat pentru tronul vacant al Spaniei.

— Cât de proşti crede că suntem? răcnea bancherul,

măsurând cu pasul fermecătorul salon al lui Victorine şi scuturând scrumul de ţigară pe covorul Aubusson. Dacă Leopold ajunge rege al Spaniei, Franţa va fi înconjurată din toate părţile de Hohenzollerni şi nu va mai trece mult timp până când voi auzi germana vorbindu-se pe Champs-Élysées.

— Eu o aud acum, a subliniat Victorine. Şi italiana, şi foarte multă engleză. Prefer italiana, e mult mai plăcută la ureche. Apropo, diseară, la Operă, se cântă *Boema.* Dacă aştepţi o clipă până mă îmbrac, ajungem la timp pentru actul trei.

Victorine nu era o femeie preocupată de politică. Avea ideea fixă că fiecare politician era mai mărginit decât celălalt şi că niciunul, în afară, poate, de împărăteasă, care stabilea moda, nu avea nicio legătură cu ea. Se străduia cât putea să ignore declaraţia de război a împăratului din 16 iulie şi frenezia belicoasă care i-a urmat. Când bancherul ei îi vorbea despre generali şi bătălii, ea îi răspundea vorbindu-i despre curtezane şi cântăreţe de operă. Când el voia să se ducă la Primărie, să asculte oratorii, ea îl făcea să se ducă la Eldorado, s-o asculte pe divina Thérèsa cântând despre dragoste. Când el o numea barbară, ea râdea de el şi începea să se gândească să-şi caute un protector mai amuzant. Bărbaţii o admirau, numeroşi prieteni ai bancherului îi făcuseră, pe jumătate în glumă, propuneri pe care ea, pe jumătate în glumă, le refuzase. Oricare putea să fie al ei, la un zâmbet şi un semn cu capul. Dar niciunul dintre ei n-o atrăgea şi bancherul continuă să fie generos, aşa că a amânat alegerea. Avea timp berechet.

Într-o duminică de la sfârşitul lui august, bancherul i-a propus o plimbare. Victorine şi-a pus o pălărie înaltă, cu o cocardă de pene şi au pornit pe Champs-Élysées, alături de protipendada Parisului, îndreptându-se către Bois de Boulogne, unde cerul era mai senin decât între zidurile oraşului şi aerul era înmiresmat de frunze şi de iarbă.

Când au intrat în parc, Victorine a auzit un zgomot neplăcut, ca şi cum o clădire ar fi fost strivită sub tropăitul unor copite de cai. Zgomotul s-a înteţit şi, în scurt timp, trăsura a ajuns în dreptul unui grup de oameni îmbrăcaţi în pantaloni roşii şi chipie militare. Doborau copaci.

Bancherul i-a cerut vizitiului să oprească. Victorine a rămas cu gura căscată la bărbaţii asudaţi în mijlocul norilor de praf şi la măcelul lăsat în urma lor. Iarbă călcată în picioare, buşteni şi

trunchiuri de copaci.

— Cine sunt aceşti oameni? Ce fac?

— Sunt voluntari ai noii Gărzi Mobile şi curăţă pădurea, i-a răspuns el, şi s-a întors către ea. Victorine, a sosit vremea să te descurci singură. Prusacii mărşăluiesc spre vest. Dacă Strasbourgul cade, vor fi în Paris în mai puţin de o lună. Curând, aici vor fi cantonaţi soldaţi. Turme de vite şi oi. Curând, fiecare frunză pe care o vezi va fi dusă între ziduri, să hrănească sau să încălzească Parisul. Dacă prusacii ne atacă, vom cunoaşte foamea şi frica, poate moartea.

Şi-a ridicat ochii către faţa rozalie, aspră, a amantului ei.

— Eu nu pot opri nimic din acestea, ce legătură au cu mine?

Bancherul a pufnit nerăbdător:

— Victorine, eşti imposibilă! Vin vremuri vitrege, vremuri de sacrificii. Plăcerea va fi obligată să lase loc datoriei şi trebuie să spun că mă gândesc că Franţei îi va prinde bine.

Ea îi observase dintotdeauna gura prea mică, dar, în timp ce bancherul îşi rostea discursul, a frapat-o pentru prima dată ca fiind ridicolă, toată încreţită, ca a unui copil, sub o mustaţă neadecvată.

— Înţeleg, a zis ea. Ce ai de gând?

— Să-mi fac datoria.

În ciuda vanităţii sale, nu era o femeie proastă. Nu avea nevoie de La Fée Verte să ghicească ce urma.

— Înţeleg perfect. Şi apartamentul meu?

El a clipit, ca trezit dintr-un vis.

— Poţi rămâne până când găseşti altul.

— Şi mobila mea?

Întrebarea sau poate atitudinea ei i-a displăcut bancherului.

— Mobila, a răspuns el cu glas pierit, este a mea.

— Hainele? Bijuteriile? Sunt tot ale tale?

El a ridicat din umeri.

— Le poţi păstra. Ca amintire a unor vremuri mai fericite.

— A unor vremuri mai fericite. Desigur.

Pur şi simplu nu se mai putea uita la gura lui. În spatele lui vedea un nuc înalt, clătinându-se şi răsturnându-se la pământ. Copacul a căzut cu un pârâit răsunător, ca un tunet. Bancherul s-a speriat. Victorine nu.

— Ei, bine, e destul de clar, a rostit ea, şi i-a întins mâna. Cu bine.

El s-a încruntat.

— N-avusesem de gând… Mă gândisem la o cină de adio, o ultimă noapte împreună.

— Cu chemarea datoriei? Cu siguranţă, nu.

Bărbatul nu-i luase mâna şi Victorine i-a mângâiat obrazul asudat.

— Adio, prietene. Nu te osteni să mă vizitezi. Voi fi ocupată cu mutatul. Iar datoria e o ibovnică geloasă.

A coborât din trăsură şi a pornit iute de-a lungul cărării. Nu-i era frică. Era tânără, frumoasă şi avea cuvântul lui La Fée Verte că destinul ei era să fie iubită.

Septembrie 1870

Noul apartament al lui Victorine se afla la mică distanţă de marile bulevarde, pe Rue de la Tour, lângă abatorul Montmartre. Era mic – doar trei camere –, dar fermecător. Când se pusese problema, niciunul dintre admiratorii ei nu se arătase dornic să închirieze pentru ea o casă mobilată, cu vremurile atât de tulburi. Le făcuse vânt tuturor, închiriind şi mobilând apartamentul de una singură, din banii obţinuţi pentru un colier de smaralde şi o broşă cu safire. S-a mutat pe 3 septembrie. Când s-a lăsat seara, a privit împrejur, la învălmăşeala de cufere şi cutii pe jumătate despachetate, şi-a pus pălăria şi a ieşit să caute ceva de mâncare, lăsându-şi camerista să se descurce singură cu întreaga harababură.

Deşi era ora cinei, toată lumea părea să fie pe străzi: bărbaţi cu feţe posomorâte, majoritatea prea preocupaţi de problemele lor ca s-o vadă, cu atât mai puţin să-i facă loc. Trecând pe lângă un chioşc de ziare, s-a pomenit înghiontită fără milă, călcată pe picioare, aproape împinsă în şanţ. O mână agitată i-a doborât pălăria. Glasuri răguşite o izbeau în urechi.

— Aţi auzit? împăratul e mort!

— Nu mort, idiotule. Capturat. E şi aşa destul de rău.

— Eu am auzit mort, şi el e idiotul, nu eu.

— Atâta pagubă!

— Prusacii l-au învins pe Macmahon, Strasbourgul a căzut.

— Trăiască Trochu.

La naiba cu Trochu, a gândit Victorine, strângându-şi poşeta şi manşonul. Un pantof greu s-a lăsat cu putere pe piciorul ei. A

scâncit de durere şi a fost ignorată.

Când, în cele din urmă, a găsit un restaurant convenabil, pălăria îi era căzută peste o ureche şi şchiopăta.

Le Veau d'Or era mic, douăsprezece mese, poate, cu perdele de dantelă la ferestre şi un ospătar bătrâior. Ceea ce îl deosebea de o mie de alte asemenea localuri era clientela, care părea să fie formată în mare parte din femei îmbrăcate ceva mai colorat şi cu pălării ceva mai îndrăzneţe decât era perfect respectabil. Trăncăneau de la o masă la alta, cu o degajată camaraderie, care îi amintea lui Victorine de salonul de odinioară al lui Madame Boulard.

Când a intrat, conversaţia s-a oprit şi bătrânul chelner s-a apropiat, clătinând din cap.

— Nu mai avem locuri, Madame.

Oferindu-i-se ocazia să-şi verse mânia, Victorine a profitat, uşurată:

— Ar trebui să fii recunoscător, Monsieur, că sunt suficient de istovită să-ţi onorez localul cu prezenţa mea, a spus, aruncând o privire dispreţuitoare împrejur: Eu sunt obişnuită cu o companie mai selectă de cocote.

Discursul a stârnit câteva exclamaţii indignate, câteva râsete şi o invitaţie din partea unei blonde cu aspect de găluşcă, în albastru strălucitor, să i se alăture la masa ei din colţ.

— Eşti tare fudulă, a zis, când Victorine s-a aşezat, pentru o femeie care poartă o asemenea pălărie. Ce s-a întâmplat cu ea?

Şi-a scos pălăria şi a examinat-o. Pana era ruptă şi panglicile strivite.

— Bărbaţi, a făcut ea, rostind cuvântul ca pe o înjurătură. Animale.

Blonda a suspinat aprobator.

— O femeie cumsecade nu e în siguranţă pe străzi în vremurile astea. Ce părere ai despre veşti?

Victorine a ridicat privirea de la pălăria-i distrusă.

— Veşti? O, Împăratul.

— Împăratul, prusacii, războiul. Toate.

— Cred că e îngrozitor, dacă asta înseamnă să distrugi Bois de Boulonge şi să calci în picioare femei nevinovate. Piciorul mi-e rupt, sunt sigură.

— Pe un picior rupt nu poţi să calci, a spus înţelept blonda. Nu te stropşi la mine ca o pisică. Încerc să fim prietene. Toată

lumea are nevoie de prieteni. Ne aşteaptă vremuri grele.

— La naiba cu vremurile grele, a zis nepăsătoare Victorine. Nu mă aştept să conteze, nu pentru noi. Bărbaţii doresc plăcere şi în vremuri grele.

Blonda a râs.

— Poate da, poate nu. Vom afla cât de curând care dintre noi are dreptate, a rostit, şi i-a turnat nişte vin în pahar. Dacă nu eşti prea semeaţă ca să primeşti un sfat de la o cocotă de rând, îţi sugerez să comanzi viţel. E specialitatea casei şi, dacă se ajunge la asediu, nu vom mai avea ocazia să mâncăm aşa ceva.

— Sunt plictisită deja de asediul ăsta.

— De acord, a încuviinţat blonda. Atunci vom vorbi despre bărbaţi.

În seara aceea, Victorine a băut un pahar de absint în drum spre casă. Nu era un nărav pe care şi-l cultiva de obicei, găsind gustul amar al pelinului prea puternic şi ameţeala care urma prea devastatoare. În noaptea aceea, l-a dat pe gât ca pe un leac.

Când a ajuns acasă, a scos chimonoul verde din şifonier şi s-a prăbuşit în pat strângându-l în braţe, cu capul plutind într-un abur opalescent.

A avut un somn agitat, cu vise deopotrivă intense şi stranii. I s-a înfăţişat bancherul ei, cu gura lui de bebeluş, obscenă pe o faţă lungă, de ţap, şi a dispărut, însângerat, în fălcile unui tigru. O maimuţă îi purta mănuşile, numai că nu era deloc o maimuţă, ci un porc, dincolo de ale cărui copite degetele mănuşilor atârnau ca nişte franjuri. S-a înclinat, rânjind porcin prezenţei din vis care era Victorine şi care i-a răspuns cu o adâncă reverenţă. Când s-a ridicat, tigrul a clipit din ochii lui aurii. Şi-a aşezat mâna pe capul lui vărgat. El a tors, ca huruitul unui tunet îndepărtat şi şi-a frecat labele imense de coapsele ei. N-a simţit decât plăcere la atingerea lui, dar, când şi-a privit fustele, acestea atârnau în zdrenţe însângerate. Apoi părea că străbate străzile Parisului călare pe el, sau poate într-o trăsură, ori poate plutea cu tot trupul deasupra pavajului, trăgând veşmintele după ea, ca vârtejul opalescent al apei suspendate într-un pahar de absint.

Într-un târziu, s-a prăbuşit într-un somn adânc, fiind trezită, în cele din urmă, la amiază, de un grup de beţivi cântând din toţi

bojocii *Marseieza,* pe stradă, sub fereastra ei. S-a ridicat cu greu din pat şi a tras draperiile, pregătită să le golească oala de noapte în cap. Văzând-o, au strigat: *Vive la République,* la fel de îmbătaţi, pesemne, de sentimente patriotice, ca de vin. Nu era complet lipsită de simţire pentru ţara ei, aşa că şi-a oprit mâna.

Franţa era din nou republică.

A cugetat la asta în timp ce camerista a îmbrăcat-o şi i-a prins părul. Dacă beţivii erau un criteriu, schimbarea guvernării nu afectase reacţia firească a bărbaţilor la vederea unei femei nurlii, în cămaşă de noapte. Avea să se ducă pe jos la Tuileries, să-şi cumpere o îngheţată şi să caute pe cineva cu care să sărbătorească noua Republică.

Era o zi fierbinte, molatică şi cenuşie ca blana unui şoarece. A cumpărat o garoafă roşie, patriotică, de la o florăreasă de pe treptele bazilicii Notre Dame de Lorette şi şi-a prins-o în piept. Străzile erau pline de muncitori în salopete şi domni cu joben, fluturând ramuri verzi şi steaguri tricolore, cu elan democratic. Coruri spontane de *Vive la République!* explodau din când în când în jurul lui Victorine. Când s-a apropiat de Tuileries, inima a început să-i bată mai puternic, obrajii i s-au încălzit; simţea în jurul ei presiunea unor trupuri străine ca pe cea mai intensă plăcere. Curând, râdea nestăpânit şi striga împreună cu ceilalţi *Vive la République.*

În cele din urmă, a ajuns la poarta Palatului Tuileries. Un bărbat i-a vârât o creangă în faţă, când a trecut pe lângă el.

— S-a isprăvit! a strigat el fericit. Jos cu împăratul! *Vive la République!*

Era un soldat: tânăr, destul de chipeş, cu micul lui chipiu rotund şi epoleţi împletiţi din fir auriu. Şi-a îndreptat toată puterea zâmbetului spre el.

— *Vive la République,* a răspuns ea, atingându-i degetele, când a luat creanga.

El n-a părut să observe.

Preţ de o clipă, a fost cuprinsă de o furie pe cât de neaşteptată, pe atât de absolută. Apoi furia a dispărut, luându-i cu sine înflăcărarea patriotică. Dintr-odată, presiunea mulţimii i se părea insuportabilă, strigătele, un asalt. S-a agăţat de grilajul porţi înalte şi şi-a făcut vânt cu batista, trăgându-şi sufletul.

Toată vasta promenadă dintre grilaj şi palat era inundată de o masă clocotitoare de umanitate. Vederea îi era stânjenită de

jobene şi berete, pălării înalte, bonete ponosite şi şaluri în carouri. Stând pe vârfuri, reuşea să vadă doar şuvoiul de oameni îngrămădindu-se pe scări în sus, ca nişte amatori de distracţii dornici să ajungă la cea mai nouă reprezentaţie de operă. La République se mişca repede. Observa că „N“-urile şi cununile imperiale fuseseră smulse de pe faţade sau învelite în ziare ori hârtii stacojii, ceea ce dădea palatului un aspect pestriţ şi sulemenit. Iar deasupra porţii larg deschise, cineva scrisese cu var, pe marmura neagră, cuvintele SUB PROTECŢIA CETĂŢENILOR.

Uşa deschisă a palatului îi făcea semn lui Victorine, promiţând minuni. Şi-a îndepărtat batista, şi-a apucat strâns poşeta şi s-a avântat în curentul care curgea, oscilant, dar implacabil, către palatul interzis unde împăratul şi soţia lui străină locuiseră atâta vreme în măreţie.

Curentul a purtat-o în susul treptelor scunde, cu presiunea dimprejur sporind, dacă mai era posibil, devenind şi mai densă pe măsură ce uşa încorseta şuvoiul. A păşit peste prag, trecând pe lângă un tânăr infanterist care îşi ţinea întinsă chivara şi striga, cu glasul răguşit şi monoton al unui negustor ambulant:

— Pentru francezii răniţi! Pentru francezii răniţi!

Pe negândite, a scos o monedă din poşetă, a aruncat-o în chivară şi a zâmbit feţei lui asudate. El a clătinat grav din cap, o singură dată, şi pe urmă Victorine era în foaierul Palatului Imperial Tuileries!

Fiecare părticică era mai somptuoasă decât îşi imaginase. Victorine, căreia îi plăcea excesul, adora fiecare milimetru de splendoare, de la zeiţele pictate pe tavan la scânteietoarele candelabre, la oglinzile şi frunzele de aur de peste tot şi până la scara amplă, şerpuitoare, menită să te dezvăluie privirii.

Trebuie să fi fost o sută de oameni pe scara aceea, urcând şi coborând, holbându-se peste balustradă. Dar ea a văzut o singură femeie, stând neclintită ca o stâncă în mijlocul cascadei de vizitatori. Părul ei era întunecat sub pălăria verde, iar profilul, când şi-a întors capul, era ascuţit. Sângele lui Victorine a recunoscut-o pe La Fée Verte înaintea minţii ei, năvălindu-i în obraji şi apoi retrăgându-se, astfel că s-a clătinat pe picioare.

O mână frumos înmănuşată în piele gri i-a atins braţul şi a devenit conştientă de prezenţa unul domn care purta joben şi un mantou cu croială elegantă, ducând în mână un baston cu

măciulia de aur.

— Domnişoara e ameţită?

A negat din cap şi a ţâşnit pe scări în sus, atât de neatentă încât şi-a agăţat vârful piciorului într-o treaptă. Când s-a împiedicat, domnul grijuliu, care nu se îndepărtase de ea, a prins-o.

— Îmi permiteţi? a întrebat el retoric, pe urmă şi-a strecurat un braţ pe după talia ei, strigând să li se facă loc, şi a condus-o, hotărât, afară din palat, fără să se sinchisească de protestele ei cum că se simţea foarte bine, că lăsase o prietenă pe scară şi dorea s-o regăsească.

Domnul grijuliu era mai dolofan decât îi plăcea lui Victorine şi, când şi-a scos jobenul lustruit, părul lui era lamentabil de rar. Însă a dus-o la Georges V, la o cafea şi un fursec, apoi i-a cumpărat o egretă cu diamante şi o pisicuţă de carneol cu ochi de smaralde şi a fost de acord că era mare păcat ca o fiinţă aleasă cum era ea să fie exilată pe Rue de Tour. Ce putea să facă? A profitat de norocul pe care i-l trimisese soarta şi i-a dat de înţeles domnului că darurile lui erau un preludiu acceptabil pentru un aranjament mai serios. O săptămână mai târziu, ea şi camerista ei erau instalate într-un apartament lângă Champs-Élysées, cu numele lui Victorine pe contractul de închiriere şi cu mobila la dispoziţie, s-o păstreze sau s-o vândă, după bunul ei plac.

Nu era un târg prost. Domnul grijuliu nu era la fel de chipeş ca bancherul şi felul în care făcea dragoste era neinspirat. Însă, pe lângă faptul că era foarte bogat, era atât de iubitor de distracţii pe cât şi-ar fi putut dori.

— Ce-mi pasă mie de prusaci? spunea el. Eu îmi văd de zilele mele. N-au decât să-şi facă alţii griji, dacă asta îi amuză. Mă preocupă mai degrabă dacă domnul Gaultier licitează mai mult decât mine pentru bronzul încântător pe care l-am văzut ieri.

Cu toate acestea, prusacii, sau mai bine zis ameninţarea lor, erau din ce în ce mai greu de ignorat. Victorine şi domnul ei grijuliu îşi croiau drum spre anticariate şi librării de carte rară printre plutoanele Gărzii Naţionale care mărşăluiau consecvent dintr-un loc în altul şi printre şirurile proaspăt încorporaţilor soldaţi ai Gărzii Mobile, care învăţau să se întoarcă la dreapta la unison. Nu putea pune piciorul afară din casă fără să stârnească

admiraţia entuziastă a soldaţilor campaţi de-a lungul bulevardului Champs-Élysées, iar caii ţinuţi acolo în grajduri făceau cu totul imposibile plimbările cu trăsura spre Bois de Boulogne (sau ce mai rămăsese din ea). Nici măcar teatrul nu mai era ceea ce fusese, cu casele închizându-se în stânga şi-n dreapta, pe măsură ce fricoşii fugeau din calea anticipatelor neplăceri ale asaltului. Comedia franceză şi Opera au rămas, totuşi, deschise, iar balurile publice şi varieteurile erau frecventate de cei care nu aveau posibilitatea să fugă. Oricât de firav, Parisul rămânea Paris, chiar şi în faţa războiului.

Într-o seară, Victorine şi domnul ei grijuliu s-au dus la plimbare pe bulevardul Clichy. Printre afişele decolorate ale spectacolelor trecute care fluturau în vânt ca nişte aripi de liliac, afişe noi, foşnitoare anunţau distracţiile din seara următoare.

— Uite, *ma belle!* a exclamat domnul, oprindu-se în faţa unui chioşc. O mentalistă! Ce original! Şi un nume atât de provocator. Trebuie neapărat s-o vedem.

Victorine s-a uitat la afişul indicat de el. Era pictat în roşu şi negru, imposibil de ignorat.

Le Salon du Diable o prezintă pe
La Fée Verte!
Negurile timpului se despart în calea ei.
Secretele viitorului sunt dezvăluite.
Şedinţe la ora nouă şi la miezul nopţii.
La Fée Verte!

Lacrimile au ţâşnit, înţepându-i ochii. Prin vălul lor scânteietor, vedea un pat alb şi o cameră luminată doar de jăratic şi simţea furnicături în palmă, ca şi când ar fi ţinut-o căuş peste colina catifelată a sânului lui La Fée Verte. A tras iute aer în piept.

— Sună foarte stupid, a spus ea, fără vlagă. În plus, cine a mai auzit de Le Salon du Diable?

— Un motiv în plus să mergem. Poate fi o aventură şi poate că merită cu prisosinţă, dacă această Fée Verte se pricepe la ceva. Dacă e îngrozitoare, vom avea ce povesti.

Victorine a ridicat din umeri, lăsându-se convinsă. În mod evident, soarta scosese acel afiş în calea protectorului ei şi tot soarta făcuse ca el să-l găsească atrăgător, întocmai cum soarta

era cea care avea s-o supună din nou supliciului de a o vedea pe La Fée Verte fără să-i poată vorbi. Era, de fapt, chiar mai bine aşa, după fiascoul de pe Champs-Élysées. Cel puţin, de data aceasta îi va auzi glasul.

Le Salon du Diable era aproape la fel de fierbinte ca domiciliul prezumtivului ei proprietar, înţesat de păcătoşi însetaţi, luminat doar de câteva lămpi cu gaz, cu flacăra mică. Un chelner îmbrăcat în diavol, cu vestă şi coarne roşii, i-a condus la o masă de lângă podiumul cu cortină care slujea drept scenă. Victorine, după cum îi era obiceiul, a cerut şampanie. În cinstea amfitrioanei, protectorul ei a comandat absint. Când acesta a sosit, l-a privit legănând cubul de zahăr pe o linguriţă perforată şi turnând încet peste el o măsură de apă, în băutura de un verde virulent. Apa cu zahăr s-a învolburat în absint, tulburându-i adâncimile, transformându-l, picătură cu picătură, într-un opal fumuriu, schimbător.

Domnul grijuliu a ridicat paharul înalt.

— La Fée Verte! a toastat el.

— La Fée Verte! a repetat, supusă, Victorine şi, parcă la chemarea ei, un bărbat îndesat, cu pelerină roşie şi coarne, asemenea chelnerului, şi-a făcut apariţia în faţa cortinei uzate de pluş şi şi-a început prezentarea.

La Fée Verte, a informat el publicul, era nepoata uneia dintre ultimele zâne cunoscute ale Franţei, care se îndrăgostise de un muritor şi născuse un fiu, tatăl femeii pe care erau pe cale s-o vadă. Datorită sângelui ei de zână, putea să vadă prin draperiile impenetrabile ale timpului şi spaţiului ca prin sticlă. Era o vizionară, iar poveştile pe care le spunea – fie că aparţineau trecutului, prezentului sau viitorului – erau la fel de reale ca moartea.

Din public s-a stârnit un murmur de nerăbdare. Diavolul de ceremonii a ieşit, trăgând după sine cortina roasă de pluş şi dezvăluind o femeie care stătea singură pe scenă. Era acoperită, din cap până-n picioare, de un voal verde, diafan, dar Victorine a recunoscut-o imediat.

Mâinile albe şi subţiri au ieşit de sub văl, ridicându-l şi dându-l pe spate, ca pe o ceaţă verde. Ochii negri au strălucit pe deasupra publicului, ca nişte stele în fundul unei peşteri. Gura ei era vopsită în stacojiu şi părul despletit era un fum negru în jurul capului şi umerilor.

Linişte a s-a prelungit până la paroxism, în timp ce La Fée Verte se uita la public şi publicul se uita la ea. Apoi, chiar când atenţia încordată a lui Victorine era pe punctul să cedeze, buzele subţiri şi roşii s-au deschis şi La Fée Verte a început să vorbească.

— N-am să povestesc despre război, despre victorie sau înfrângere, despre suferinţă sau glorie. Viziunile, cu oricâtă ardoare le-am dori, nu vin să răspundă la întrebări. În schimb, am să vorbesc despre construcţii. Se construieşte mult în Paris, zilele astea – e destul de lucru pentru toată lumea, mulţumită *bunului* Baron şi planurilor sale iscusite. Nu toţi germanii sunt răi, ce ziceţi? Plata e frumuşică şi ea, dacă poate cumpăra o bere la Le Salon du Diable. În public se află acum un constructor, un zidar. De fapt, sunt doi zidari, de două ori mai mulţi decât tâmplari, câţiva dulgheri şi o mână de parchetari.

Publicul a murmurat, nedumerit de calea pe care o apucase. Bărbaţii de la masa de alături au schimbat priviri speriate: tâmplarii, a ghicit Victorine, sau parchetarii.

— Însă viziunea mea este pentru zidar. Are praf de piatră în sânge, zidarul acesta. Înseşi oasele lui sunt de granit. Tatăl lui a fost zidar, la fel bunicul şi străbunicul lui, şi tot aşa, cât de departe pot vedea. Ridică-te, domnule Zidar. Nu te sfii. Ştii că despre dumneata vorbesc.

Publicul a privit împrejur, căutând să vadă dacă se ridică cineva. Într-un colţ, se auzea un vacarm de strigăte de încurajare şi, în cele din urmă, omul s-a ridicat, cu basca peste un ochi şi o eşarfă albastră în jurul gâtului.

— Eu sunt zidar, Mademoiselle, a rostit el. În privinţa tatei, ai dreptate. Dar despre tatăl *lui,* nu ştiu ce să zic. Ar fi putut fi conductor de tren, din partea mea. Nu se vorbeşte despre el în familie.

— Asta, a zis La Fée Verte, a fost durerea bunicii tale, biata de ea, şi ruşinea bunicului.

Zidarul s-a încruntat.

— Uşor de zis, pentru tine, Mademoiselle, fără să ştii nimic despre mine.

— Spune-mi, i-a cerut dulce La Fée Verte. Cum stau lucrurile pe Rue Mouffetard? Nu te teme, tusea blondinei tale nu e tuberculoză. Se va face bine curând.

Zidarul a ridicat mâinile, în semn că se predă şi s-a aşezat la

loc. Un hohot de râs a străbătut publicul. Erau cu toţii impresionaţi. Victorine a zâmbit în sinea ei.

La Fée Verte şi-a împreunat mâinile, cu falsă modestie, în poala ei de mătase verde.

— Bunicul tău, a continuat ea cu blândeţe, a fost, într-adevăr, zidar, un pietrar, ca tine, Monsieur. Bărbaţii din familia ta au făurit trepte şi grinzi, rame de ferestre şi decoraţii la fiecare clădire din Paris. Ei, bine, bărbaţi de-un sânge cu tine au lucrat la Notre Dame, tată şi fiu îmbătrânind fiecare, la rândul lui, în slujba lui Maurice de Sully.

Vocea ei era şi mai aspră decât şi-o amintea Victorine, limbajul, la fel de simplu şi lipsit de înflorituri precum povestea pe care o înfăţişa. La Fée Verte nu poza, nu gesticula şi nu închidea ochii, ea vedea Notre Dame aşa cum era, pe jumătate construită şi mişunând de oameni care lucrau s-o termine. Însă Victorine prefera să-i urmărească buzele subţiri, senzuale povestind.

La Fée Verte a coborât glasul într-un murmur profetic, care nu putea fi auzit în fiecare colţ al încăperii.

— Văd un bărbat cu umeri ca de taur, îmbrăcat în pantaloni lungi, tunică şi şorţ de piele. Tunica ar fi putut fi roşie şi pantalonii maro-roşcaţi, dar acum sunt decoloraţi de spălat şi praf de piatră. Îşi ia dalta şi ciocanul în mâinile mari, puternice, acoperite de cicatrici şi îşi începe rugăciunea zilnică. *Boc*-boc, *boc*-boc *Pa*-ter *Nos*-ter. *A*-ve Ma-ri-*a.* Fiecare lovitură a ciocanului său, fiecare aşchie de piatră, e o mărgea din rozariul pe care şi-l spune, în fiecare oră a fiecărei zile de muncă. Rugăciunile sale, spre deosebire de ale tale sau ale mele, sunt încă vizibile. Ele decorează turnurile catedralei Notre Dame, aproape la fel de eterne ca Dumnezeul pe care îl slăvesc. Acesta a fost strămoşul tău, domnule Zidar, a zis, revenind la un ton conversaţional. Să-ţi vorbesc despre fiul tău?

Zidarul, fermecat, a încuviinţat.

— Nu e atât de departe de momentul acesta, căci timpul nu stă în loc. Destul ca să te însori cu blonda ta, să faci copii şi să-i priveşti crescând şi îmbrăţişând o meserie. Treizeci de ani, zic eu, sau ceva mai puţin: 1887. Preşedintele Franţei va decreta organizarea unei mari Expoziţii în 1889, asemenea celei din 1867, dar mult mai grandioasă. 1889 e pragul noului secol, în definitiv, şi ce poate fi mai măreţ? Ca boltă de intrare, va

comanda un monument cum nu s-a mai văzut pe lume. Iar fiul tău, Monsieur, fiul tău îl va construi. Îl văd, blond şi subţire, semănând cu familia mamei sale, cu o centură de piele la brâu. Se urcă spre locul său de muncă, sus, deasupra străzii, mai sus decât turnul catedralei Nôtre Dame, mai sus decât îţi poţi imagina. Uneltele sale nu sunt ale dumitale: nituri înroşite, găleţi de tablă, cleşti, maiuri cu capul de fier. Încrederea lui e în inginer, a cărui viziune o execută, în făuritorul uneltelor sale, în schelă, ecrane de protecţie şi balustrade, în ingeniozitatea umană, nu în mila Domnului.

A tăcut şi lui Victorine i s-a părut că a terminat. La fel a crezut şi zidarul, şi era nesatisfăcut.

— Fiul meu, aşadar, nu va fi zidar?

— Fiul tău va lucra fierul, a răspuns La Fée Verte. Şi, totuşi, neamul tău nu va pieri, nici pulberea de piatră nu se va scurge din sângele tău, în curgerea anilor.

Vocea ei era încărcată de profeţie, nu atât zgomotos, cât sonor, ca un clopot de biserică. Când ultimul ecou s-a stins, a zâmbit, o dulce curbă a buzelor ei stacojii şi a spus, sfioasă ca o fetiţă:

— Asta e tot ce văd, Monsieur. Ţi-ai primit răspunsul?

Zidarul şi-a trecut mâinile peste ochi şi, ridicându-se, a făcut o plecăciune în faţa ei, la care publicul şi-a vuit aprobarea faţă de La Fée Verte şi reacţia zidarului şi, fireşte, faţă de întreaga reprezentaţie şi din Le Salon du Diable, pentru că o oferise. Victorine a aplaudat până când palmele au înţepat-o, prin mănuşile strâmte de căprioară.

Domnul grijuliu şi-a golit paharul de absint şi a cerut un altul.

— Pentru La Fée Verte! a zis el, înălţând lichidul de opal. Cea mai reuşită şarlatanie din Paris. Trebuie să fie pe jumătate nebună să inventeze toată aiureala, dar, al naibii să fiu dacă am mai auzit ceva care să semene cu vocea ei.

Nervii întinşi ai lui Victorine au explodat într-un acces de furie. S-a ridicat în picioare, a smuls paharul din mâna domnului şi i l-a turnat deasupra capului lucios. În timp ce el gâfâia şi bâjbâia după batistă, ea şi-a luat poşeta şi şalul şi s-a strecurat afară din Le Salon du Diable, într-o furtună de mătăsuri, aruncând din mers o monedă în bolul de lângă uşă.

A doua zi, domnul era la uşa lui Victorine cu flori şi o casetă de bijuterii îmbrăcată în catifea albastră, cerându-i să-l

primească de îndată. Portarul a trimis sus biletul şi darurile, iar Victorine le-a returnat, reţinând doar caseta de bijuterii, ca suvenir de despărţire. Nu i-a scris niciun bilet, de vreme ce nu era nimic de spus, decât că nu mai suporta să-l vadă. L-a ascultat înjurând-o de la picioarele scării şi l-a urmărit năvălind în josul străzii, când portarul s-a plâns de gălăgie. Singurul ei regret era că nu a rupt relaţia cu el înainte de a o duce la Le Salon du Diable.

Spre sfârşitul lui septembrie, vremurile grele prevestite de blonda de la Le Veau d'Or au ajuns în Paris.

Un oraş sub ameninţarea asediului nu este, după cum a descoperit Victorine, un loc bun pentru găsirea unui protector. Pe marile bulevarde se plimbau, încă, domni cu joben, dar aceştia se încăpăţânau să rămână orbi la pălăriile ei cochete, la formele ei graţioase şi ochii scânteietori.

Se îngrămădeau la colţ de stradă şi în cafenele, discutând despre imposibilitatea unei neîntrerupte victorii a prusacilor, despre ameninţarea cu foametea care transforma cumpărarea unei umile conserve de carne într-un act patriotic.

Cu obrajii strâmbaţi de zâmbete neluate în seamă, a început să urască însăşi sonoritatea cuvintelor „asediu", „prusac" şi „Republică". A început să simtă că Bismarck şi împăratul deportat, dimpreună cu arţăgoşii generali Gambetta şi Trochu, conspirau personal s-o împiedice să-şi câştige existenţa. Cu adevărat, unii dintre ei transformau Parisul într-un loc posomorât, unde nimeni nu mai avea timp sau gust pentru plăcere.

O femeie mai puţin hotărâtă s-ar fi retras o perioadă, însă nu Victorine. În fiecare zi, îşi îmbrăca toaletele cele mai bune şi se plimba, cu fruntea sus, sub pălăriile îndrăzneţe, prin tabăra militară în care se preschimba cu repeziciune Parisul. Nu doar Champs-Élysées, dar toate grădinile publice, pieţele şi bulevardele erau transformate în tabere militare, grajduri sau părţi ale imensei pieţe în aer liber, răsărite peste noapte pentru a satisface nevoile soldaţilor. De-a lungul străzilor pe care, cândva, se găseau cele mai scumpe zorzoane, Victorine trecea pe lângă tarabe improvizate care vindeau chipiuri, epoleţi şi şnururi aurii, vergele de armă, săculeţi pentru praf de puşcă şi sticle pentru apă, bastoane cu şiş şi apărătoare de piept din

piele, anti-baionetă. Şi pretutindeni erau soldaţi, jucând zaruri sau cărţi în mijlocul pâlcurilor de corturi mici şi gri, care strigau după ea, când trecea:

— Hei, drăguţă! Ce-ai zice de-o mică tăvăleală pentru unul pe cale să moară pentru ţara lui?

Era foarte descurajant.

Într-o zi, la sfârşitul lui septembrie, Victorine şi-a îndreptat paşii către dealul Trocadéro, unde parizienii fără ocupaţie şi străinii rezidenţi se obişnuiseră să ia aer în zilele frumoase. Îşi îndreptau binoclurile către orizont şi cercetau trombele de fum rătăcitor şi ţăranii care fugeau, ca nişte preoţi romani examinând măruntaiele unei ofrande, după care trăncăneau şi flirtau ca de obicei. Cu câteva zile mai devreme, întâlnise un gentilom englez, cu o mustaţă blondă, în care îşi punea mari nădejdi. Când a urcat dealul, deasupra Câmpului lui Marte, a auzit tobele cadenţând exerciţiile Gărzilor Mobile.

În vârful dealului, civili eleganţi se plimbau încoace şi încolo. Nevăzându-l pe gentilomul ei englez, s-a alăturat mulţimii care-l înconjura pe burghezul întreprinzător care vindea ocheade prin telescopul său lung de bronz, la preţul de un franc privitul. O mână de englezoaice exclamau neinteligibil când a trecut pe lângă ele; un domn gras, cu pălărie rotundă, s-a dat la o parte galant, să-i facă loc. Victorine i-a aruncat o privire distrată, a pus o monedă în mâna burghezului întreprinzător şi s-a aplecat să se uite prin ocular. Panorama îndepărtată a priveliştii ceţoase a ţâşnit mai aproape, limpezind privirii un nor de fum întunecat care se învolbura deasupra unui pâlc de copaci.

— Acela a fost un sat, a informat-o burghezul întreprinzător Prusacii i-au dat foc azi-dimineaţă, sau poate noi, ca să le răpim prusacilor plăcerea.

Telescopul s-a smucit, îndepărtându-se de fum.

— Cu puţin noroc, ar trebui să poţi vedea refugiaţii în drum spre Paris.

Un car înţesat de mobilă, o femeie cu părul legat în basma, muncindu-se lângă el, trăgând după ea câte un coş umflat în fiecare mână şi ducând un al treilea legat pe spate. Câteva capre, un câine negru şi un copil într-un cărucior împins de un băieţel.

— Timpul a expirat, a spus burghezul întreprinzător.

Victorine a rămas agăţată de telescop, cu capul bubuind.

Fumul, carul, femeia cu bagajele ei, copiii, câinele fugeau din faţa unui pericol real. Dintr-odată, i s-a făcut frică, o frică de moarte că va fi prinsă în Paris la venirea prusacilor. Trebuia să plece de acolo cât mai era timp, să-şi vândă bijuteriile, să-şi cumpere un cal şi o trăsură şi să pornească spre sud, la Nisa ori Marsilia. Avea s-o caute pe La Fée Verte şi împreună puteau să pornească de îndată. Desigur, dacă se ducea în Place Clichy, avea s-o vadă acolo, aşteptând-o pe ea, s-o salveze. Dar trebuia să se grăbească.

La fel de repede cum îşi croise drum prin mulţime, până în faţă, şi-a croit drum înapoi, deranjându-le pe doamnele englezoaice, care şi-au coborât nasurile lungi înspre ea. Fără îndoială, o credeau beată sau nebună. Ea nu credea despre ele decât că-i stăteau în cale. În graba ei, a călcat pe o piatră, şi-a sucit glezna şi a căzut fără graţie la pământ.

Englezoaicele au ciripit. Domnul cu pălăria rotundă a întrebat-o, într-o franceză stricată, cum se simte şi i-a întins mâna.

Victorine i-a îngăduit s-o ridice în picioare, doar ca să se prăbuşească înapoi, străfulgerată de durere. Doamnele au ciripit din nou, pe un ton mai îngăduitor, de data aceasta. Apoi mulţimea s-a dat puţin la o parte şi un glas masculin a întrebat politicos dacă Mademoiselle se simţea rău.

A ridicat ochii către noul venit, care stătea pe vine lângă ea, cu fruntea-i largă şi deschisă încreţită de amabilă îngrijorare. Şnurul auriu de la mâneci îl califica drept ofiţer, iar inelul de aur de pe deget sugera bogăţie.

— E foarte stupid, a spus ea, gâfâind, dar mi-am sucit glezna şi nu pot sta în picioare.

— Dacă Mademoiselle îmi îngăduie!

I-a ridicat fusta de pe picior, a luat gheata stacojie în mână şi a înclinat-o cu grijă înainte şi înapoi. Victorine a şuierat printre dinţi.

— Cred că nu e rupt, a zis el. Totuşi, nu sunt doctor.

Fără să-şi ceară voie, a cuprins-o cu un braţ pe după spate şi cu celălalt pe sub genunchi, ridicând-o de la pământ, cu o mică smucitură. În timp ce o ducea în josul dealului, către cortul medicului, ea îl studia. Sub mustaţa-i castanie, gura era fermă şi bine conturată, iar nasul, coroiat şi aristocratic. Se putea şi mai rău.

El s-a uitat în jos şi i-a surprins privirea. Victorine i-a zâmbit,

privindu-l în ochi (şi aceştia erau castanii) şi a fost satisfăcută să-l vadă roşind. Apoi se aflau în cortul sanitar, iar gheata ei stacojie era tăiată. Durea îngrozitor. Medicul i-a uns piciorul cu arnică şi i l-a legat strâns, făcând glume stupide, în timp ce lucra, despre cangrenă şi amputare. Ea a îndurat totul cu atâta galantă veselie, încât ofiţerul a insistat s-o însoţească acasă şi s-o ducă în pat, unde Victorine i-a demonstrat neîntârziat că o gleznă scrântită nu trebuie să împiedice o femeie să-şi arate recunoştinţa faţă de un bărbat care o merita cu prisosinţă.

Octombrie 1870

Era o relaţie ciudată, lejeră şi fascinantă în acelaşi timp, strecurată printre interstiţiile asediului şi ale tulburărilor civile. Ofiţerul era colonel în Garda Naţională, un om cu stare şi o anumită influenţă. Marea lui pasiune era istoria militară. Atitudinea lui naturală – în politică, în dragoste – era moderaţia. Îi vedea pe monarhişti la dreapta şi pe comunarzi la stânga, cu un dispreţ imparţial. Nu susţinea că relaţia lui cu Victorine era o mare pasiune, însă îi plătea bucuros chiria pentru apartament şi îi cumpărase o nouă pereche de ghete stacojii şi o conservă de carne, promiţându-i bijuterii şi rochii după înfrângerea prusacilor. I-a explicat despre Trochu şi Bismarck, aşteptându-se să fie interesată. I-a povestit toate bârfele militare şi a dus-o pe linia periferică, să vadă tunurile instalate pe dealurile Parisului.

Vremea era deosebit de frumoasă.

— Dumnezeu îi iubeşte pe prusaci, spunea ofiţerul cu amărăciune şi, fără îndoială, părea să fie adevărat.

Cu cerul albastru şi senin ca în zilele de iunie, niciun strop de ploaie nu încetinea înaintarea prusacilor, nici nu încărca de noroi roţile carelor lor cu muniţii ori copitele cailor. Prusacii au înaintat până când au ieşit din bătaia tunurilor pariziene şi acolo s-au oprit, savurând vinul din pivniţele conacelor capturate şi încăierându-se pe străzile părăsite ale satelor pârjolite. Până în 15 octombrie, înconjuraseră complet oraşul. Atacul asupra Parisului începuse.

Generalii şi-au trimis trupele în atacuri prudente, testând prusacii, dar nu i-au provocat niciodată serios. Colonelul lui Victorine, înnebunit de nerăbdare în faţa şovăielilor superiorilor săi, avea o mie de planuri pentru misiuni şi contraatacuri de

proporţii. I le detalia lui Victorine după ce făceau dragoste, printre aşternuturi, cu cearşafurile făcute morman pe post de fortificaţi, o pernă reprezentând dealul Montmartre, şi o mână de alune drept soldaţi.

— Parisul nu va rezista niciodată în faţa unui asediu îndelungat, îi explica el. O, mâncare avem destulă, dar nu există un plan organizat pentru distribuirea ei. Nu e, de fapt, nimic cu adevărat organizat. Niciunul dintre nătăfleţii ăia fanfaroni de la conducere nu vede mai departe de lungul nasului. E foarte bine să vorbeşti despre onoarea Franţei şi despre nobleţea Franţei, dar războaiele nu se câştigă cu teorii. Soldaţi pe câmpul de luptă, desfăşuraţi sub comanda unor generali care nu se tem să ia decizii, cu asta se câştigă războaiele.

Era foarte frumos când spunea aceste lucruri. Faţa lui sinceră, plăcută, se aprindea de înflăcărare. Privindu-l, Victorine aproape că-l iubea. Alteori, îl plăcea mult. Era un om care ştia cum să trăiască. Ca să lupte împotriva posomorelii generale, dădea serate la care invita militari şi oameni de afaceri, să petreacă în compania mâncării, a vinului şi a femeilor. Soţiile nu erau invitate.

Aceste serate semănau într-un fel cu o stare de visare, gustate în timp ce vântul toamnei se asprea şi cetăţenii Parisului strângeau cureaua. Într-un gest patriotic, încăperea nu era luminată cu gaz, ci cu mănunchiuri de lumânări, a căror lumină aurie trezea sclipiri pe farfuriile de porţelan, pe tacâmurile de argint, pe paharele de cristal subţire, pline de licori galbene sau rubinii. Domnii râdeau şi discutau, cu coatele pe feţele albe de masă, cu ţigările de foi scânteind roşii, ca nişte ochi de tigru. Cocoţate printre ei, ca nişte păsări exotice, femeile, înveşmântate în cele mai frumoase rochii cu umerii goi, încurajau conversaţia domnilor zâmbind şi clătinând din cap. Pe masă, o tartă pe jumătate mâncată, un coş cu fructe. Pe bufet, resturile de la doi pui prăjiţi – doi! — o farfurie de fasole cu migdale, o alta cu cartofi. O astfel de scenă era mai potrivită pentru luna trecută, anul trecut, acum doi ani, când Imperiul era puternic şi când plăcerile rafinate erau la fel de obişnuite ca oamenii bogaţi care să le cumpere. Stând la masă, uşor ameţită, Victorine se simţea pierdută într-una dintre viziunile lui La Fée Verte, în care trecutul, prezentul şi viitorul se contopesc.

Dincolo de sufrageria colonelului însă, viaţa era un coşmar cu

ochii deschişi. Căruţele de gunoi nu aveau unde să se ducă, aşa că Victorine trebuia să ocolească mormanele puturoase de murdărie la fiecare colţ de stradă. Holera şi vărsatul-de-vânt înfloreau în rândul săracilor. Blonda dolofană de la Le Veau d'Or a murit, răpusă de epidemie, la fel ca ospătarul bătrâior şi o mare parte dintre obişnuiţii casei. Mâncarea se găsea greu. Căpăţânile viermănoase de varză se vindeau cu trei franci bucata. Plăcinta de şobolan a apărut pe meniul de la Maxim's şi căţeluşii au început să se teamă pentru vieţile lor. Pe urmă erau francezii, răniţi, îngrămădiţi în căruţe şi care hodorogite, bărbaţi plini de noroi, legaţi laolaltă cu bandaje însângerate, cu ochii încremeniţi şi goi, cu buzele palide strânse de durere, duşi către spitale improvizate, să se vindece sau să moară. Victorine îşi întorcea privirea, bucuroasă că-i dăduse un ban tânărului infanterist, în ziua când o văzuse pe La Fée Verte în Tuileries.

Şi peste toate astea, tunurile bubuiau.

Tunuri franceze, tunuri prusace, apărând St. Denis, apărând Bois de Boulogne, apărând câmpuri goale şi păduri pustiite. Întrucât erau cele mai apropiate, tunurile franceze erau, fireşte, cele mai zgomotoase. Colonelul lui Victorine se mândrea că recunoaşte fiecare tun după timbru şi rezonanţă, când răsuna, cu BUM-ul său sforăitor sau strident, surd ori zguduitor. Într-un avânt de fantezie, într-o după-masă furată, culcată în braţele lui într-o cameră închiriată, lângă Port St. Cloud, Victorine le-a dat nume şi a inventat personaje pentru fiecare: Gigi luminosul, lătrat jucăuş pe Mortemain, Philippe, răgetul furios la Trocadéro.

Octombrie se târa încet şi, împreună cu el, atacul: O populaţie obişnuită cu un regim constant de veşti din lumea largă şi de mâncare proaspătă a început să înţeleagă cum era să trăieşti fără niciunele. Penuria de mâncare era un rău destul de mare, însă toată lumea prevăzuse asta: era război, în definitiv, şi era de aşteptat să înduri foame. Însă lipsa veştilor era greu de suportat. Zvonuri contradictorii circulau pe străzi, ca epidemiile de război, purtate de şobolanii sfrijiţi care împrăştiau ziarele pe bulevarde. În absenţa ştirilor, bârfa, scandalul şi vorbăria goală umpleau paginile gazetelor. Victorine le aduna pe cele mai scandaloase pentru amuzamentul colonelului ei: generalii plănuiau să trimită târfele sifilitice de la Spitalul St. Lazare să slujească armata prusacă, liniile prusace fuseseră atacate de o cireadă de vite patriotice.

Colonelul începea să vorbească despre iubire. Victorine, zicea el, îi era la fel de necesară ca mâncarea sau apa. Victorine, pentru care el era, cu adevărat, ca mâncarea sau apa, îi ţinea capul castaniu pe pieptul ei alb şi-i dădea de înţeles că îl iubea, la rândul ei.

Căutând un corset rătăcit, camerista ei a dat peste chimonoul verde sfâşiat şi a întrebat ce avea de gând Mademoiselle în privinţa lui.

— Arde-l, a spus Victorine. Nu, nu-l arde. Coase-l, dacă poţi, şi pune-l undeva deoparte. Nu este momentul să irosim o mătase bună.

În seara aceea, ea şi colonelul s-au plimbat în tihnă de-a lungul Senei, alături, braţ la braţ. Tunurile deveniseră un bubuit prusac îndepărtat, uşor de ignorat. Chelnerii alergau încoace şi încolo cu tăvi pe care paharele de absint sclipeau ca smaraldele. Lumina pălea. Victorine privea peste apă, aşteptând să vadă vălul albastru al amurgului lăsându-se peste Nôtre Dame.

Vălul era pătat de sânge.

Preţ de o clipă, Victorine a crezut că ochii îi joacă feste. A clipit şi i-a frecat cu o mână înmănuşată, însă, când s-a uitat din nou, cerul înserării era tot stacojiu murdar – nu semăna deloc cu un apus de soare, nu semăna deloc cu niciun lucru firesc pe care îl văzuse vreodată. Însuşi aerul pâlpâia roşu. De-a lungul cheiului veneau strigăte de înfiorare şi spaimă.

— Pădurea Bondy e în flăcări, a auzit un glas de bărbat.

— Un experiment cu lumină pe Montmartre, a spus un altul, cu glasul tremurând de speranţa că vorbele lui erau adevărate.

Colonelul i-a murmurat la ureche, liniştitor:

— Nu te teme, dragostea mea. E doar aurora boreală.

Nu era liniştită. Nu mai era un copil să se lase legănată de poveşti frumoase. Recunoştea un semn de rău augur când îl vedea. Se temea că acesta vestea foc şi moarte. Se ruga să nu vestească moartea ei. Poate că Parisul avea să supravieţuiască triumfător într-un nou veac şi poate că zidarul şi blonda lui aveau să trăiască să-i vadă splendorile, însă nimic din viziunea lui La Fée Verte nu anunţa că Victorine sau măcar La Fée Verte însăşi avea să fie acolo, cu ei.

Lumina roşie a mai dăinuit doar câteva ceasuri, însă un fel de tulburare atmosferică a lăsat să se răspândească, de-a lungul

următoarelor zile, o stranie şi transparentă strălucire, astfel că fiecare stradă, fiecare trecător, căpăta însuşirea unei fotografii.

Lumina nefirească o tulbura pe Victorine. I-ar fi plăcut să se piardă în sărutări, însă colonelul ei tocmai era foarte ocupat. I-a scris să-i spună că nu ştia când va putea s-o revadă – peste o săptămână sau două, cel mult, dar cine să ştie? Era o problemă de importanţă naţională, nimic altceva nu l-ar fi ţinut departe de patul ei. A alăturat o pereche de mănuşi fine de ied, o pungă groasă, un şirag de perle şi o istorie a primelor campanii ale lui Napoleon.

Era foarte nemulţumitor. Alte femei în situaţia ei, pe jumătate văduve, se ofereau voluntar să îngrijească francezii răniţi, făceau bandaje sau îşi luaseră în pat Biblii şi rozarii, sau chiar câte o carafă de vin. Victorine, căreia nefericirea îi aducea nelinişte, ieşea şi se plimba pe străzi.

De dimineaţă până târziu, după lăsarea serii, hoinărea prin Paris, fără să ştie ce anume o călăuzea. Se plimba prin oraşele de corturi, pe lângă grajdurile unde voluntarele în jachete tricolore scoteau supa cu polonicul, pe lângă carmangerii oblonite şi prăvălii de legume unde femeile tremurau pe trotuar, aşteptând o singură varză ofilită sau o bucată de carne dubioasă. Dar dacă zărea o femeie îmbrăcată în verde sau o femeie a cărei piele părea mai palidă decât era firesc, o urmărea întotdeauna, o stradă sau două, până când îi vedea faţa.

N-a fost deplin conştientă de ceea ce făcea până când nu s-a pomenit atingând o femeie pe braţ, ca să se întoarcă. Femeia, care ducea un pachet învelit în hârtie, s-a întors la ea, speriată şi furioasă:

— Ce faci? s-a răstit. Încerci să mă jefuieşti?

— Îmi cer iertare, a răspuns Victorine băţoasă. V-am luat drept o prietenă.

— Nu-s prietena ta, fetiţo. Acuma fugi repede, până nu chem un poliţist.

Tremurând, s-a refugiat într-o cafenea, unde a comandat un pahar de băutură, ca şi cum licoarea tare, acidă, ar fi putut s-o ardă pe La Fée Verte din mintea şi din trupul ei. N-a fost aşa. Să încerce să nu se gândească la ea însemna tot că se gândea la ea, să refuze s-o caute însemna tot căutare.

În dimineaţa zilei de 31 octombrie, la Paris au ajuns zvonuri despre căderea oraşului Metz. Oamenii s-au revoltat. Trochu s-a pitit în clădirea Primăriei, în timp ce afară s-a adunat o gloată, cerându-i demisia. Victorine, nimerind în mijlocul răzmeriţei, a apucat-o repede către nord şi s-a avântat în labirintul întortocheat al cartierului Marais. Chiar în spate la La Banque de France, a ajuns într-o piaţă pe care n-o mai văzuse niciodată. Era ca altele o mie, cu un magazin de galanterie şi un coafor, o clădire de locuinţe şi o cafenea, toate cu faţa către un piedestal pe care se înălţa statuia unui chipeş soldat călare. În jurul acesteia se adunase o mulţime, bărbaţi şi femei din popor, în cea mai mare parte, murdari şi sfrijiţi, cu feţele vinete de frig şi de foame. Ridicaţi puţin deasupra lor, pe marginea piedestalului, se aflau un bărbat gras într-o mantie murdară, stacojie şi o femeie extrem de slabă, neclintită sub un văl lung şi zdrenţăros de mătase verde.

Bărbatul gras, care nu mai era atât de gras cum fusese, se apropia de sfârşitul turuielii sale. Mulţimea nu era impresionată. S-au auzit câteva huiduieli. O baligă de cal, aruncată de la marginea mulţimii, s-a împrăştiat pe postamentul de granit al statuii. Atunci La Fée Verte şi-a scos voalul şi mulţimea a tăcut.

Săptămânile de când o văzuse Victorine pe scenă, în Le Salon du Diable, nu fuseseră îndurătoare cu ea. Ochii negri erau adânciţi în orbite, trupul doar puţin mai mult decât o mână de oase acoperite de piele şi o rochie de stradă din lână de un verde murdar. Arăta ca o femeie nebună, leşinată de foame, demnă de plâns. Ochii lui Victorine s-au umplut de lacrimi şi pulsul i s-a înteţit. Dorea cu ardoare să se ducă la ea, însă sfiala o reţinea. Dacă trebuia să-i vorbească, se gândea, avea să primească un semn. Între timp, putea, cel puţin, să asculte.

— Sunt o vizionară, a spus La Fée Verte, şi cuvântul căpăta o nouă şi periculoasă rezonanţă în gura ei. Văd trecutul, prezentul şi viitorul. Văd lucruri care sunt ascunse şi văd adevărata semnificaţie a lucrurilor care nu sunt. Văd adevărul şi văd minciuna ascunsă sub chipul adevărului.

S-a oprit şi şi-a înclinat capul.

— Pe care dintre acestea aţi vrea să le auziţi?

Nedumerită, mulţimea a început să murmure. O femeie a strigat:

— Auzim destule minciuni de la Trochu. Dă-ne adevărul!

— Uitaţi-vă la ea, a zis un sceptic. E chiar mai înfometată decât mine. La ce bun o profetă care nu-şi poate prezice următoarea masă?

— Următoarea mea masă va fi compusă din pâine şi lapte, într-un castron de Sèvres, a răspuns ea cu calm. A ta, viteazul meu, va fi un fel de bulion. Apa va avea o legumă în ea, în orice caz.

Încurajată, mulţimea a râs şi i-a strigat întrebări.

— Soţul meu vine acasă diseară?

— Prietenul meu Jean o să-mi înapoieze cele trei parale?

— Parisul va cădea?

— Nu, a răspuns La Fée Verte. Da, dacă îi aminteşti. Cât despre Paris, nu e problemă simplă, la care se poate răspunde cu da sau nu. Să vă spun ce văd?

Strigăte de „Da!” şi „Nu!” şi alte baligi de cal, una care i-a împroşcat rochia verde. Netulburată, a continuat, cu glasul răguşit răzbătând cumva peste larma mulţimii.

— Văd prosperitate şi pace, ca un castel într-o poveste care vesteşte că veţi trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Alte mormăieli din mulţime.

— Ce zice acolo?

— N-o înţeleg.

Şi strigătul vesel al unei femei:

— Vom fi cu toţii bogaţi!

— N-am spus asta. Holera, frigul, foamea vor fi toate mai rele înainte să ieşim la lumină. Vremurile grele nu s-au sfârşit încă.

Mormăieli furioase, câteva huiduieli.

— Nu plătim să auzim ce ştim deja, târfă!

— Nu mă plătiţi deloc, a răspuns La Fée Verte, pe un ton batjocoritor. Oricine poate vedea viitorul imediat, e pretutindeni în jurul nostru. Nu, ceea ce vreţi voi să ştiţi e viitorul îndepărtat. Ei, bine, aţi cerut adevărul: adevărul este că drumul către acel castel paşnic şi prosper mişună de germani. Germani, şi germani, şi germani. O să-i împuşcaţi şi o să-i omorâţi cu miile şi, o vreme, vor părea că renunţă şi pleacă. Însă se vor ridica din nou şi vor veni peste voi, iar şi iar.

Înainte ca La Fée Verte să isprăvească, o femeie a strigat:

— Străină mizerabilă!

Şi multe glasuri i-au ţinut isonul.

— Spioană, spioană! Spioană germană!

Cineva a aruncat o piatră înspre ea. N-a nimerit-o, şi a ricoşat de pe piedestal, în spatele ei, cu un pocnet sonor. La Fée Verte a ignorat-o, întocmai cum ignora strigătele mulţimii, în timp ce mâinile bărbatului gras încercau s-o tragă deoparte.

Era un semn. Victorine s-a năpustit în mijlocul busculadei, dând din coate, vuind ca o ghiulea în zbor. Nu-i trecea prin minte nimic, doar să ajungă la iubita ei şi s-o ducă, dacă putea, departe de acolo, acasă, unde îi era locul.

— Îi văd în roşu aprins, striga La Fée Verte peste hărmălaie. Îi văd în gri. Îi văd în negru, cu chipie cu cozoroc pe cap, mărşăluind ca nişte păpuşi de lemn, în pas de defilare, inexorabili, împuşcând fete de prăvălie şi slujbaşi şi birtaşi, fără milă, fără cauză.

Victorine a ajuns lângă La Fée Verte cam în acelaşi timp cu cea de-a doua piatră şi a prins-o, când s-a clătinat şi a căzut, cu sângele şiroindu-i din obraz. Povara ei, aşa fragilă cum era, le-a dezechilibrat pe amândouă. O piatră a lovit-o pe Victorine în spate. A tresărit, a înjurat, apoi a văzut scântei în faţa ochilor şi privirea i s-a întunecat, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a leşina.

— Nu te teme, i-a şoptit glasul răguşit în ureche. Sunt doar umbre. Nu te pot răni.

Muşchii spatelui o dureau şi o ardeau. Victorine a dat să protesteze, dar La Fée Verte i-a aşezat un deget osos peste buze.

— Sst! a făcut ea. Stai neclintită şi priveşte.

Era aceeaşi piaţă, nu încăpea nicio îndoială, dar cafeneaua de la colţ avea alt nume, altă faţadă şi ferestrele de la apartamentul de vizavi străluceau de flori de primăvară. Victorine şi La Fée Verte erau tot înconjurate de o mulţime, însă nu părea să se sinchisească de existenţa celor două femei cuibărite la baza statuii. Oamenii urmăreau ceva care trecea pe strada din spatele lor, un fel de procesiune care le impunea atenţie şi tăcere. Bărbaţii aveau o înfăţişare destul de familiară, în vestoane negre şi pantaloni, cu capetele dezgolite sau cu şepci trase peste părul scurt. Dar femeile, ah, femeile erau altceva. Rochiile lor erau din bumbacul subţire, cu imprimeuri, al unei cămăşi de copil sau al unei bluze de vară, fustele destul de scurte ca să le dezvăluie picioarele goale aproape până la genunchi, părul tuns scurt şi aranjat în bucle urâte.

Întrebătoare, Victorine s-a uitat spre La Fée Verte, care îi zâmbea, intim şi complice.

— Vezi? Ajută-mă să mă ridic, a şoptit ea.

Când Victorine s-a ridicat, trăgând-o cu ea, a înghiontit o femeie cu eşarfă, cu un coş de piaţă pe braţ. Aceasta s-a dat la o parte, continuând să rămână cu ochii aţintiţi spre procesiunea de dincolo, iar Victorine, înălţată deasupra mulţimii, pe postamentul statuii, i-a urmărit privirea.

Erau soldaţi, aşa cum spusese La Fée Verte: rânduri-rânduri, în uniforme negre şi cizme înalte, lustruite, mărşăluind în pas de defilare prin piaţă, către Rue de Rivoli. Parcă nu se mai sfârşeau, fiecare oglinda următorului, cu banderole roşii sclipind când îşi legănau braţul stâng. Şi-a făcut apariţia un vehicul ca o trăsură deschisă, fără cai, pus în mişcare parcă de o vrajă, cu bărbaţi în mantouri negre aşezaţi înăuntru, mândri şi cu feţele împietrite, sub chipie cu cozoroc. Deasupra capetelor lor se unduiau în vânt steaguri ce purtau o cruce contorsionată pe un fond alb cu roşu. Şi apoi, dinspre cer, s-a auzit un bâzâit ca o mie de roiuri de albine, puternic ca un tunet, dar mai neîntrerupt. Victorine a ridicat privirea şi a văzut un obiect care nu ştia cum apăruse. Era ca o pasăre, dar infinit mai mare, cu aripi care întunecau cerul şi trupul în formă de trabuc.

Dacă asta era viziune, nu voia să aibă parte de ea. Şi-a dus palmele la ochi, eliberând mâna lui La Fée Verte, pe care nici măcar nu fusese conştientă că o ţine. Vuietul bâzâitului s-a oprit, ca şi cum s-ar fi închis o uşă, la fel tropăitul picioarelor în marş. A auzit strigăte şi glasul unui bărbat strigând, cu o bucurie isterică.

— Republica a căzut! Trăiască Comuna! La Primărie!

Mulţimea şovăitoare a preluat lozinca.

— La Primărie! La Primărie!

Şi aşa, scandând, s-au îndepărtat de statuie, cu glasurile devenind din ce în ce mai slabe şi mai confuze, pe măsură ce se îndepărtau.

Când Victorine a îndrăznit să privească din nou, piaţa era aproape goală. Bărbatul gras dispăruse, la fel cea mai mare parte a mulţimii, cu toţi îndreptându-se, probabil, către Primărie. O femeie mai zăbovea, înveşmântată, spre uşurarea lui Victorine, într-o rochie lungă şi gri, cu o jachetă strâmtă, maro, un şal unsuros pe umeri şi o pălărie neagră, pleoştită, îndesată

peste un coc dezlânat.

— Mai bine scoate-o de aici, dragă, i-a spus lui Victorine. Nu-mi pasă, dar dacă vreunul dintre nebunii ăia se întoarce pe aici, o să-i vrea sângele.

În seara aceea, Victorine a pus-o pe camerista ei să stea la rând pentru o preţioasă cană de lapte, l-a încălzit deasupra focului din dormitor şi l-a turnat peste câteva bucăţi de pâine râncedă, rupte într-un bol de Sèvres.

La Fée Verte, curată şi înveşmântată în vechiul ei chimono verde, a acceptat masa cu mulţumiri şoptite. A luat o lingură, a mâncat, a aşezat lingura înapoi în farfurie.

— Şi colonelul tău? a întrebat ea. Ce-i vei spune?

— Poţi fi sora mea, a răspuns veselă Victorine. Nu ştie că n-am nicio soră. Şi, în condiţiile date, nu-mi va cere să te dau afară. Poţi să dormi în bucătărie când rămâne peste noapte.

— Da, a spus La Fée Verte după o clipă. Voi dormi în bucătărie. Nu va dura mult. Noi…

— Nu, a zis Victorine cu convingere. Nu vreau să aud. Nu-mi pasă dacă vom fi conduşi de o republică sau de o comună, de un rege sau de un împărat, de un francez sau de un german. Nu-mi pasă dacă străzile şiroiesc de sânge. Nu-mi pasă decât că suntem aici, împreună, acum, chiar în clipa asta şi că vom rămâne aici, împreună, şi vom fi fericite.

A îngenuncheat la picioarele ei, fără s-o atingă, de teamă să nu agite pâinea şi laptele, privindu-i plină de speranţă chipul răvăşit. La Fée Verte i-a atins cu blândeţe obrazul şi a zâmbit.

— Ai dreptate. Suntem împreună. Asta e de-ajuns.

A tăcut şi lacrimile i-au umplut ochii mari, încercănaţi, şiroindu-i pe obraji. Nu mai erau cristaline – erau doar lacrimi. Dar când Victorine şi le-a lins de pe degete, i s-a părut că aveau un gust dulce.

Dezvăluire
Nathalie Anderson

Poezia *Dezvăluire* a fost publicată prima oară în numărul de vară/toamnă al *The Journal of Mythic Arts.* Anderson este autoarea culegerii *Following Fred Astaire,* iar poemele ei au apărut în *Cimarron Review, Denver Quarterly, Double Take, The Paris Review* şi *Praine Schooner,* printre altele. Este poetă rezidentă a Muzeului şi Bibliotecii Rosenbach şi predă la Universitatea Swarthmore.

K.L. & G.G.

Observi. Eşti ispitit. Vrei să te duci,
dar stai pe loc. Tânjeşti, renunţi. Atât.
De câte ori vorbeşti însă pe-ascuns,
o fărâmiţă, cât un bob, mai creşti.

Un ochi pieziş. Un dinte ca un cui.
Să te descrii, poate se lămuresc.
Soţii rânjesc, părinţii zămislesc,
aleg curat de necurat, cern piaza dintre pui.

Spui orice vorbă-ţi naşte mintea vie.
Pe drum străin, în ciuda inocenţei,
străine vorbe duc la-nstrăinare.

Zvonuri. Preziceri. Adevăr. Magie.
Limba de lemn – izvorul elocvenţei.
Copil schimbat, ia seama la schimbare.

Cel Ce Iubeşte Câinii
Scott Nicholson

Scott Nicholson este autorul a şase romane, printre care *They Hunger* şi *The Farm.* A publicat peste cincizeci de povestiri în şase ţări, unele adunate în culegerea *Thank You for the Flowers.* Jurnalist şi scenarist, trăieşte în munţii Apalaşi de Sud, din Carolina de Nord, unde îşi plasează acţiunea operelor sale. Voluntar în Asociaţia Scriitorilor de Horror, creşte capre şi are o grădină organică, culege cântece obscure de dragoste, scrise pentru iubite care nu bănuiesc nimic, şi nutreşte o obsesie pentru Batboy şi Kim Possible. Mai multe dezvăluiri pe www.hauntedcomputer.com. Povestirea *Cel ce iubeşte câinii* a fost publicată prima dată în numărul 56 al revistei *Cemetery Dance.*

E.D.

Mic dejunul final includea omletă, bacon crocant, crupe de porumb şi unt adevărat. Alison desprinse încă patru fâşii de bacon din tigaie. Mai ales în dimineaţa aceasta, menţinea potrivită temperatura ochiului de aragaz. Nu era bucătăreasa casei, dar Robert o învăţase totul despre bucătăria sudică, mai ales despre cea din munţii Blue Ridge. Înainte de a-l întâlni, micul ei dejun consta într-o ceaşcă din ceea ce el numea, tachinând-o, „o cafea franţuzească pentru fete” şi poate un iaurt. El îi prezentase bucuriile unui mod nesănătos de a începe ziua, pe lângă multe alte lucruri, dintre care cele mai bune veneau după apusul soarelui.

Chiar şi după doi ani, nu era la fel de entuziasmată de infuzia matinală de colesterol ca Robert. Ori câinele lui. Cam o dată pe săptămână, totuşi, se trezea cu o jumătate de oră mai devreme, scotea de sub tejghea tigaia uzată şi dezlipea bucăţile acelea soioase şi albicioase de grăsime de porc. Untura îi lăsa mereu un punct roşu sau două pe încheietură, în timp ce folosea paleta. Dar azi nu voia să se plângă de durere.

Robert urma să coboare în orice clipă. Aproape şi-l imagina spălându-se pe dinţi fără să se uite în oglindă. Nu era în stare să-şi întâlnească propria privire. Nu cu sarcina care îl aştepta.

Alison sparse şase ouă într-un castron metalic şi le bătu cu un tel până când albuşul şi gălbenuşul aproape se amestecară.

Crupele de porumb fierbeau pe ochiul din spate al aragazului. Două felii de pâine stăteau în fantele prăjitorului, şi cafetiera gâlgâia pulverizând în cană ultimul jet cu apă fierbinte. Maxwell House, cafea americană adevărată.

Evită să se uite în cămară, deşi uşile erau deschise. Punga imensă de Kennel Ration stătea într-un coş verde de gunoi. Pe raftul de mai sus se afla o cutie de Milk Bones şi rânduri întregi de conserve cu mâncare de căţei. Robert avea o teorie, conform căreia crenvurştii şi salamul de curcan erau delicatese mai ieftine pentru un câine decât produsele la care se făcea atâta reclamă, dar îi plăcea să aibă şi provizii la îndemână, în caz de nevoie. Aşa era el, mereu planifica totul. Dar unele lucruri nu puteau fi planificate, chiar dacă te aşteptai la ele.

Robert intră în cameră, încheindu-şi manşetele cămăşii din flanelă. Pielea de sub ochi îi era vânătă şi umflată.

— Miroase bine.

Alison luă cu paleta cele patru fâşii de bacon şi le puse pe un strat dublu de şerveţele.

— Azi, doar ce-i mai bun.

— Ce drăguţ din partea ta.

— Aş vrea să pot face mai mult.

— Ai făcut deja destul.

Trecu pe lângă ea fără să o atingă, deşi tejgheaua mergea până în mijlocul bucătăriei, îngustând spaţiul din faţa aragazului. De cele mai multe ori, dimineaţa o strângea drăgăstos în braţe, iar ea îl ameninţa cu paleta, zâmbind în acelaşi timp. În dimineaţa aceasta, îşi turnă o ceaşcă de cafea fără să o întrebe şi pe ea dacă vrea una.

Îl privi în timp ce se aplecă spre frigider să-şi ia nişte smântână. La treizeci şi cinci de ani, era încă în formă, blugii îi stăteau strâmţi şi făcuse doar puţină burtă. În părul castaniu îi apăruseră câteva şuviţe grizonante, deşi ridurile din jurul gurii şi al ochilor se adânciseră vizibil în ultimele luni. Purta barbă, dar nu se răsese pe gât de o săptămână. O surprinse privindu-l.

Alison îşi îndreptă atenţia din nou asupra tigăii.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu sunt multe de zis.

Robert mestecă în cafea, bătu cu linguriţa în marginea de ceramică a ceştii şi se întinse spre dulapul de deasupra chiuvetei. Scoase la lumina dimineţii sticla de Jack Daniels. De

partea cealaltă a ferestrei, razele soarelui se strecurau printre frunzele roşii şi aurii ale arţarilor care se pregăteau pentru somnul de iarnă.

El nu bea niciodată înainte de amiază, dar Alison nu comentă când îşi turnă un strop în cafea.

— Am făcut mai mult bacon, spuse ea. Un adevărat festin.

Robert încuviinţă din cap, avea ochii injectaţi de sânge. Se zvârcolise toată noaptea, trezind-o o dată la trei dimineaţa, când şi-a înfipt unghiile de la picioare în gamba sa. Probabil visa la zilele petrecute cu Sandy Ann, când se plimbau pe malul râului, stăteau cu cortul în văile muntelui Grandfather şi treceau pe la adăpostul pentru animale, să se ofere voluntar pentru câteva ore.

Alison luă crupele de porumb de pe foc şi le puse deoparte. Ultimul rând de bacon era gata, aşa că scurse o parte din grăsimea lăsată şi turnă ouăle. Amestecul se întinse în tigaie, rotund şi aburind, ca un soare din desenele animate. Lăsă omleta să se întărească puţin înainte de a o întoarce. O pojghiţă maronie acoperise fundul tigăii.

— Nouă ani este mult, zise ea. Asta nu înseamnă şaptezeci, în ani umani?

— Nu, înseamnă nouă în ani umani. Timpul este acelaşi pentru toţi şi toate.

Filosofia lui Robert. Băiatul practic de la ţară. Dacă ar fi avut puterea să-şi construiască viitorul soţ în laboratorul lui Frankenstein, reţeta ar fi conţinut foarte puţin din el. Poate ochii, căprui şi sinceri, cu pete verzi care sclipeau atunci când era excitat. Ar fi ales alte piese, deşi compusul nu era rău. Ceea ce îl făcea aşa cum era, scânteia care îi înviora sufletul, era în mare măsură invizibil, dar o şocase încă de la prima expunere.

Alison vindea asigurări, şi lui îi plăcea să spună că era una dintre „mâinile bune“ pe care te puteai lăsa. Contul lui îi fusese încredinţat ei atunci când s-a pensionat un agent, şi cu prilejul primei întâlniri, la care s-a discutat dacă să mărească sau nu limita poliţei proprietarului său, ea a urmat procedura învăţată la şcoala de afaceri şi a încercat să îl convingă să încheie o poliţă de viaţă. În timpul conversaţiei, a aflat că nu are moştenitori, nici măcar o soţie, şi i-a explicat că nu îi poate lăsa în mod legal averea sa lui Sandy Ann. Mai târziu au început să se întâlnească, după un telefon de confirmare, dat ca să verifice

dacă i se face reducere la răspunderea auto, în cazul în care îşi face asigurare de viaţă.

La prima întâlnire au luat prânzul într-un loc prea drăguţ şi elegant pentru ca vreunul dintre ei să se simtă în largul său. Săptămâna următoare s-au dus la un film în timpul căruia Robert nu a încercat nici măcar o dată să-şi pună braţul pe umărul ei. Două zile mai târziu, a sunat-o şi i-a zis că în ritmul acela nu o va cunoaşte niciodată, ce-ar fi să vină pur şi simplu la el acasă, la un grătar şi-o bere? Mergând pe aleea lungă dintre copacii cu esenţă tare şi dependinţele erodate de intemperii, a întâlnit-o mai întâi pe Sandy Ann, care a lătrat la roţile ei, apoi a sărit pe portiera din dreptul şoferului, zgâriind vopseaua noii sale Toyote Camry.

Robert râse în timp ce trăgea la o parte labradorul galben, pentru ca Alison să poată deschide uşa. Nu era mare iubitoare de câini. Crescuse câteva pisici, dar fusese întotdeauna prea ocupată ca să îşi ia un angajament pe termen lung faţă de un animal. Plănuise să nu-şi ia multe bagaje, deşi vechiul refren „mărită-te, fă doi copii şi ia-ţi o casă la marginea oraşului” îi ticăise în creier o dată sau de două ori, pe măsură ce se apropia de vârsta de treizeci de ani. Într-un final, ajunse mai degrabă la marginea satului decât a oraşului, spermatozoizii lui Robert erau prea puţini, iar căsătoria a fost rezultatul inevitabil al prezentării la grătarul lui.

Lăsă în jos butonul prăjitorului de pâine. Ouăle erau gata, şi aşeză mâncarea pe farfurii. La fix. Porumbul începuse să se întărească pe margine. Îi puse lui Robert farfuria în faţă. Aburul cafelei sale mirosea a whisky.

— Unde e baconul în plus? întrebă el.

— Pe tejghea.

— O să se răcească.

— O să-l mănânce ea.

— Presupun că n-o să moară din asta, oricum.

Uneori, Robert vărsa baconul rămas sau grăsimea de la hamburgeri peste mâncarea uscată a lui Sandy Ann, cu toate că veterinarul spusese că nu îi face bine. Justificarea lui sună astfel: căţeaua mănâncă veveriţele intrate în putrefacţie, găsite prin pădure, ce rău poate să-i facă puţină grăsime?

— Am putea face asta la veterinar, zise Alison. Poate ar fi mai uşor pentru toată lumea, mai ales pentru Sandy Ann.

Deşi se gândea mai mult la Robert. Şi la ea însăşi.

— Nu-i adevărat. Ştiu că şi tu o iubeşti, dar la urma urmei este câinele meu. A fost a mea dinainte de a te avea pe tine.

În primele săptămâni, căţeaua mârâise la Alison, ceea ce i se păru atât de enervant, încât aproape renunţă la Robert. Dar el o convinse că Sandy Ann avea nevoie de mai mult timp ca să aibă încredere în ea, şi cu timpul se va da pe brazdă. Odată, câinele o prinse de picior, făcându-i o gaură în pantalonii cei noi. El îi cumpără alţii şi petrecură mai mult timp în apartamentul ei decât la fermă. Alison făcea cumpărăturile şi îl lăsa pe el să gătească, iar vasele le spălau împreună.

În prima noapte pe care o petrecu la fermă, Sandy Ann se ghemui la uşa lui Robert şi scheună. Trebuise să dea câinele afară pentru a putea face dragoste. Patru luni mai târziu erau căsătoriţi, şi el se pregătea să ia căţelul în luna de miere, o călătorie cu rulota şi rucsacul în spate prin sud-vest. Doar rugăminţile disperate ale ei, aproape ameninţătoare, îl convinseseră să o lase la un adăpost pentru animale.

— Ai făcut bune ouăle, comentă Robert, mestecând cu gura deschisă.

— Mulţumesc.

Turnă piper peste porumb până îl înnegri. Suficient ca să o facă pe Alison să strănute. Îşi luă furculiţa şi duse porumbul la gură, sorbind şi din cafeaua îmbunătăţită.

— Poate aştepţi până mâine.

Muşcă din baconul său, care se răcise şi se uscase. Nu voia să mai aştepte o zi, aşteptase deja prea mult timp, dar spusese ce ar fi zis orice soţie.

— Mâine este duminică.

Robert nu era bisericos, dar duminica era o zi deosebită. O rămăşiţă din trecutul său de fiu al unui misionar baptist. Deşi era de meserie zugrav de case, păstrase tradiţia lucrării pământului. Guvernul îi cumpăra recolta de tutun, iar varza era mai mult un hobby decât producţie comercială. Creştea câteva capre şi un taur, dar mai degrabă ca animale de companie. Alison nu credea că el le-ar tăia, chiar dacă ar fi murit de foame. Nu era un ucigaş.

— Duminica ar putea fi o zi potrivită.

— Ba nu, făcu Robert, şi muşcă din pâinea prăjită. Am amânat destul de mult.

— Poate ar trebui să o lăsăm înăuntru.

— Nu în timp ce mâncăm. Nu e nevoie să schimbăm acum obiceiurile.

— Ea nu va şti diferenţa.

— Ea nu, dar eu voi şti.

Alison îşi strânse halatul pe lângă corp. Ouăle se întăriseră puţin, iar gălbenuşul căpătase o dezgustătoare nuanţă de verde.

Sandy Ann avea probleme cu rinichii şi cu ficatul, şi slăbise şapte kilograme. Veterinarul spusese că îi poate face operaţie, care costa 3.000 de dolari, dar tot nu exista vreo garanţie că se va face bine. Alison îi zise lui Robert că va fi greu să găsească banii, mai ales fiindcă ea renunţase la propriul său serviciu, dar era dispusă să facă sacrificiile necesare. El afirmă că ar fi fost o dovadă de egoism să ţină câinele în viaţă dacă acesta avea dureri.

— Mai vrei crupe? întrebă ea.

Robert scutură din cap şi îşi termină cafeaua. Alison văzu cum îi tremură furculiţa din mână.

Sandy Ann fugise când Alison se mută la fermă. Robert stătuse treaz până după miezul nopţii, ducându-se la uşă şi strigând-o pe nume la fiecare treizeci de minute. Colindase cu o lanternă prin pădure, în timp ce ea moţăia pe canapea. Căţeaua apăru după trei zile în oraşul vecin, iar Robert spuse că, dacă nu şi-ar fi trecut numărul de telefon pe zgarda de piele, ar fi pierdut-o pentru totdeauna.

Era în mare parte un labrador, amestecat puţin cu husky, ceea ce într-o anumită lumină le dădea ochilor săi o uşoară tentă gri. Fusese sterilizată înainte ca Robert să o ia de la canisă. Mama lui murise în acel an, ducându-se după soţul ei în Raiul lor baptist şi lăsând ferma unicului lor moştenitor. Sandy Ann supravieţuise mai mult decât cele treizeci şi şapte de găini, două scroafe, o vacă de lapte, un motan prinzător de şoareci, care bântuise prin hambar, şi un ponei de Shetland.

Până azi.

Apetitul lui Alison era îngrozitor chiar şi pentru ea. Pe farfurie rămăseseră două felii de bacon. Le împinse pe un şerveţel uleios pentru căţel.

— Îi ajung patru, zise Robert.

— Credeam că poţi să-i dai acum o bucată.

— Nu e ca şi cum ai momi peştii. Un câine s-ar duce şi în iad

după o bucată de bacon, dacă îi dai o şansă cât de mică.

Robert termină de mâncat şi puse farfuriile în chiuvetă. Alison crezu că se va duce în birou să mai ia o înghiţitură de whisky, dar el pur şi simplu spălă vasele şi le îngrămădi deasupra tigăii murdare. Părul parcă i se albise şi mai mult la tâmple şi se cocoşase puţin, ca un bătrân cu deficienţă de calciu.

— Aş vrea să vin şi eu, spuse ea.

— Am mai discutat asta o dată.

— Trebuie să fim alături unul de celălalt. Ţi-aduci aminte de 8 aprilie?

— Aia a fost doar o nuntă. Ăsta e câinele meu.

Lui Alison nu îi plăcea faptul că Sandy Ann era cea care conducea gospodăria. Covoarele erau mereu noroioase, şi oricât de des ar fi pus aspiratorul, părul de câine parcă se scurgea din tavan. Bătălia fusese îndelungată şi subtilă, dar în cele din urmă căţeaua ajunsese în curte, cu excepţia zilelor friguroase. Mai avea locul său preferat, pe scaunul din dreapta al camionetei lui Robert, pe husa zgâriată din vinilin, care mirosea a animal. Alison refuză să se suie în camionetă, şi mergeau cu Toyota ei atunci când aveau de făcut lucruri „împreună”.

— Vrei să vorbim?

Încercase să smulgă câte ceva de la el. La început, fusese deschis în orice subiect, surprinzând-o cu sinceritatea şi profunzimea sentimentelor sale. În ciuda atracţiei iniţiale, îl considerase cam necioplit. Ea fusese crescută într-un parc de rulote, dar urmase Universitatea Wake Forest, aşa că se gândi că mai evoluase. Robert rămăsese însă la acelaşi stadiu.

— Nu mai este nimic de zis. Poate mai târziu.

— Putem merge în piaţă când te întorci. Poate luăm nişte porumb zaharat pentru cină. Caut şi un filodendron pentru camera de zi.

— N-o să am chef.

— Robert, ştiu că este greu. Vorbeşte-mi.

— Vorbesc.

— Serios. Nu mă respinge.

— Nu te-am respins niciodată.

Alison izbi cu pumnul în masă, făcând tacâmurile să sară şi să zăngănească.

— La naiba, nu mai fi atât de impasibil. Ai voie să te întristezi.

Robert îşi şterse mâinile cu prosopul de bucătărie, agăţat de

mânerul frigiderului.
— Mulţumesc pentru masă.
Trecu pe lângă ea, până în hol. Îl auzi deschizând uşa debaralei şi scotocind pe raftul de sus. Unul dintre schiuri se izbi de toc. Îl convinsese să încerce să schieze, şi petrecuseră un weekend la Wintergreen, în Virginia. El îşi suci glezna la prima coborâre. Spuse că schiatul este un sport pentru puştanii bogaţi, şi aşa-i trebuise dacă nu a stat în banca lui.
Robert se întoarse în bucătărie, cu puşca agăţată de umărul drept. În buzunar se întrezărea un singur glonţ, lunguieţ şi meschin.
— Te-ai hotărât unde o îngropi?
Alison se gândise întotdeauna la Sandy Ann ca la un obiect, şi trebuise să facă eforturi pentru a vorbi despre ea ca despre o fiinţă. Vru să arate că îi pasă, indiferent dacă soţul ei aprecia sau nu.
— Nu este atât de grea, altfel aş face-o aproape de locul unde urmează să o îngrop. Cred că în spatele hambarului. Îi plăcea să stea acolo, la umbră.
Alison detesta locul acela. Era plin de sârmă ghimpată şi rugi de mure, iar odată văzuse un şarpe strecurându-se printre buruienile înalte. Grădina se întindea dincolo de hambar, şi ea avea acolo un strat de gălbenele, dar asocia umbrele cu reptilele nevăzute. Sandy Ann privea uneori de la marginea grădinii în timp ce Alison muncea, dar cele două rareori comunicau atunci când Robert nu se afla în preajmă, deşi de multe ori ea îi lăsa bacon pe treptele din spate.
Îşi simţea gâtul îmbâcsit de unsoarea de la micul dejun, şi o durea pieptul. Robert ieşi pe uşa din spate, pe verandă. Îl urmă, lăsând mirosurile grele din bucătărie pentru cele înţepătoare, uscate, ale dimineţii de octombrie. Munţii vibrau în gloria lor muribundă, ocru, grena, gălbui.
Sandy Ann dormea în golul de sub scări. Auzindu-le paşii, îşi înălţă capul. Probabil mirosise baconul din mâna lui Robert, pentru că mişcă din nas şi se târî până în curte.
Soarele strălucea în lacrimile care şiroiau pe obrajii bărbatului.
— Ce fată cuminte, spuse el, dându-i o bucată de bacon.
Căţeaua o înghiţi fără să o mestece şi se linse pe buze cu limba sa aspră, ciulind urechile în aşteptare. Robert mută

baconul în mâna în care avea şi puşca, şi o scărpină pe vârful capului.

— Haide, fato, să facem o plimbare, zise, şi se îndreptă spre pădure.

Sandy Ann se uită înapoi după Alison, cu ochii mici ascunzându-i durerea, plini de coji maronii pe la colţuri. Ea îi întinse baconul din mână. Spre deosebire de celelalte bucăţi pe care i le dăduse, aceasta nu era impregnată cu otravă de şobolani. Câinele se mai linse o dată pe buze, pufni, apoi plecă după Robert, cu coada galbenă legănându-se încet, ca o bucată îngheţată de sfoară.

Robert deschise drumul prin curte, ţinând în sus baconul, astfel încât câinele să îl poată simţi. Trecură printr-o poartă dărăpănată, şi sprijini puşca de gard în timp ce încuia zăvorul. Se întoarse spre verandă. Alison îi făcu semn cu mâna şi muşcă din baconul său.

Porniră din nou, amândoi şchiopi şi gârboviţi. Ajunseră la copaci, Robert lovind cu cizma frunzele sfărâmicioase, Sandy Ann chinuindu-se pe lângă el. Îi mai văzu o dată cămaşa cadrilată, înainte de a-i pierde din vedere.

Ar fi trebuit să fugă după ei. Ar fi putut ţine baconul în timp ce el încărca puşca. La urma urmei, ea îl gătise. Şi, într-un fel, ea o înlocuia pe Sandy Ann. Dacă Robert îşi va mai lua vreodată un câine, era casa ei şi, prin urmare, câinele va trebui să se adapteze, nu invers. Nu credea că îşi vor lua altul, cel puţin o perioadă.

Sandy Ann era doar un câine, iar ei nu-i plăceau câinii. Ea era cea practică din relaţia lor. Ar fi putut să o ducă la veterinar, chiar cu riscul de a-i lăsa păr în maşină. Veterinarul ar fi luat un ac frumos, curat, iar căţeaua ar fi adormit încet, visând veveriţe, hălci de carne gătită şi gustări pe veranda din spate a casei.

Poate Robert avea nevoie de o eliberare prin violenţă. Poate asta îi aducea iertarea de păcate, deşi cu siguranţă nu vedea boala câinelui ca fiind vina sa. La urma urmei, ar fi îmbătrânit indiferent de stăpân. Sandy Ann, ca şi ceilalţi, avea să moară şi să se ducă în raiul cel mai apropiat. Poate că modalitatea găsită de el era cea mai bună. O fracţiune de secundă şi toată durerea va lua sfârşit.

Intră în casă şi îşi turnă o jumătate de ceaşcă de cafea, apoi se aşeză la masa de bucătărie şi se uită pe fereastră. Soarele îşi

trimitea lumina blândă deasupra grădinii îngrijite. O parte dintre gălbenele se agăţau de viaţa cea sfidătoare, aveau petalele maronii, încreţite. Frunzele de varză se legănau sub adierea brizei, ca urechile unor căţeluşi verzi. Lopata stătea lângă hambar, în aşteptare.

Tocmai dusese ceaşca la gură, când se auzi împuşcătura. Focul de armă răsună printre pantele stâncoase şi copacii solizi, noduroşi. Casa era a ei.

La întoarcerea lui, o să aibă lacrimi în ochi. O să-l îmbrăţişeze şi o să-l lase să se sprijine de ea, iar ea o să-l conducă spre canapea. O să-i invoce toate amintirile plăcute şi o să-l lase să vorbească ore în şir despre viaţa câinelui. O să îngenuncheze în faţa lui, o să-i scoată cizmele şi o să le cureţe de noroi. El nu o să dorească să mănânce, dar ea o să-i gătească oricum, poate ceva dulce, o plăcintă. Dacă o să vrea, o să poată să mai bea puţin Jack Daniels. Ea o să deschidă televizorul şi or să stea împreună, amândoi în casa lor.

Casa ei.

Îşi termină cafeaua. Baconul rămas se acoperise de un strat gri de grăsime, dar ea îl mâncă oricum, i se descleştase în sfârşit stomacul.

Spălă vasele, treabă care îi displăcea. Clăti oalele cu apă fierbinte. Mai târziu, spre seară, o să dea cu aspiratorul, o să încerce să şteargă ultimele urme ale lui Sandy Ann de pe covorul din camera de zi.

Un clinchet se auzi pe scările verandei. Alison se întrebă dacă nu cumva Robert se hotărâse să se întoarcă înainte de a începe să sape. În orice caz, o să îi fie alături. Dacă o lasă, o să sape până face băşici în palme. Îşi şterse mâinile de halat şi se grăbi spre uşă, clipind rapid, să i se umezească ochii.

Se auzi acum o zgârietură la uşă, ca şi cum el şi-ar fi şters cizmele de preşul de la intrare. Îşi făcu curaj, gândindu-se la expresia distrusă a feţei lui, ochii duşi în fundul capului, ridurile adânci de la colţurile gurii. Alison nu ar fi produs niciodată atâta suferinţă, dacă nu ar fi fost cea mai bună soluţie.

Deschise uşa. Pe verandă, Sandy Ann stătea pe picioarele strâmbe, lingându-şi buzele uscate. Ridică disperat o labă, apoi o lăsă jos, cu un clincăit de unghii. Pe bot avea câţiva stropi de sânge.

O singură împuşcătură.

Nu se putea ca Robert să rateze.
Nu de la o distanţă aşa mică.
Să fi…?
Nu, nu Robert.
Dar era genul de alegere pe care ar fi făcut-o.
Singura lui alegere.
Iubitor de câini până la capăt.
Alison simţi o gheară în jurul inimii. Picioarele îi erau crupe de porumb, capul îi pocnea ca grăsimea în tigaie. Şira spinării i se topise ca untul. Se sprijini de casa ei, alunecând pe vine. Sandy Ann scheună, merse şchiopătând şi o linse pe obraz cu limba ei subţire.
Respiraţia câinelui mirosea a bacon şi otravă.

Uguitul

Nicholas Royle

Nicholas Royle, născut în 1963 la Manchester, în nord-vestul Angliei, este autorul a cinci romane: *Counterparts, Saxophone Dreams, The Matter of the Heart, The Director's Cut* şi *Antwerp* – precum şi al unui volum de povestiri, *Mortality.* Nuvela *The Enigma of Departure* a apărut la PS Publications în anul 2008. Publicat pe larg ca jurnalist de artă şi critic de carte, predă cursul de creative writing la Universitatea Manchester Metropolitan. Este căsătorit, are doi copii şi locuieşte în Manchester.

Povestirea *Uguitul* a apărut prima dată în volumul *Mortality.*

E.D.

Pasărea-mortului. Caprimulg. Păpăluda este mereu în mintea mea. Clicăitul său fantomatic, prevestitor. Aplauzele ironice ale bătăilor sale de aripi. Vizitator văratic, bufniţa Sylviei Plath îşi aruncă umbra mortală începând cu luna mai. Nu am decât o carte despre observarea păsărilor (nu sunt ornitolog, nu am nevoie de semne) şi este una dintre cele pe care mi le-a dat tata când aveam zece ani. „Pentru Alexander, a scris înăuntru, cum să devină amfibiu." Mai jos, cu mâna mea de copil, am adăugat o explicaţie. Un semn cu creionul înseamnă că am văzut o anumită pasăre, un semn cu pixul verde înseamnă că a văzut-o sora mea (atunci aveam nevoie de semne, acum nu). Păpăluda nu este bifată de niciunul dintre noi. Cucul, pe pagina dinainte, are un semn verde, ceea ce mi se pare greu de crezut. Lăstunul, care urmează după păpăludă, are două semne complet plauzibile.

Cartea nu este conformă cu realitatea. Păpăluda, spune, „este mai des văzută decât auzită". De fapt, toată lumea ştie că este exact invers. Mă întreb dacă textul, care se pare că a fost tradus din limba cehă (a lui Jaroslav Spirhanzl-Duris) *de către* o cehoaică (Hedda Veselá-Stránská), a fost verificat în mod corespunzător. Îmi place, totuşi, cum descrie autorul cântecul păpăludei, precum „un ţipăt al unei maşini de cusut în acţiune". Sunt atât de obişnuit să văd prin reviste cântecul caprimulgului descris ca un „uguit", dintr-un motiv anume, întotdeauna între ghilimele, încât analogia cu maşina de cusut mi se pare inedită

de fiecare dată. La început, am crezut că este greşită: maşina de cusut este prea zgomotoasă, huruitul roţii, foşnetul materialului. Dar am ajuns să cred că de fapt este o comparaţie destul de bună, mai ales când mi-aduc aminte că maşina de cusut a mamei, auzită în mod constant în copilăria mea, era un Sânger. Dificil de descris cântecul unei păsări, dar iată pe cineva care a încercat, şi poate o maşină de cusut din era sovietică fabricată în Cehia (cartea a fost publicată cu patru ani înainte de Primăvara de la Praga) sună puţin altfel decât echivalentul modern din ziua de azi.

Am închis cartea şi am observat că, pe cotor, capul sticletelui se ştersese, faţa roşie devenise ocru pal. Am pus cartea la loc pe raft şi am coborât, adunând în drum cărţile şi revistele înşirate.

Sunt în toiul pregătirii casei pentru întâlnirea anuală a Societăţii de Film Fallowfield, stabilită, aşa cum s-a întâmplat în ultimii zece ani, în al doilea weekend din luna mai. Spre binele acelor membri din grup care sunt părinţi, întâlnirea a trebuit să fie programată după Paşti şi 1 Mai, dar înainte de Rusalii, să nu se suprapună cu vacanţele şcolare. Eu fiind fără copii, nu obiectez. „De bunăvoie fără copii”, am citit recent într-un ziar, este o expresie preferată de unii în loc de „fără copii”, întrucât accentuează latura pozitivă a faptului că cineva nu are copii, a deciziei de a nu avea copii, mai degrabă decât să sugereze îngrozitoarea lipsă a acestora, regretul insuportabil. Asta scria într-un articol al unei tinere care nu scapă niciun prilej de a-şi exprima aversiunea faţă de copii şi iritarea faţă de părinţii supraindulgenţi. Femeia pare agresivă şi injurioasă. În orice caz, eu nu am probleme cu copiii. Îmi plac.

În bucătărie este dezastru, ziare şi CD-uri peste tot. Adun carcasele şi le pun pe raftul din firidă. Scot din CD player stridentele cvartete de coarde ale lui Bartók şi le înlocuiesc cu sonatele pentru pian ale lui Beethoven, mult mai liniştitoare. Mi-a venit prea târziu în minte să verific casetofonul. Înăuntru se află o foarte veche casetă verde BASF C90. O scot şi mă aşez pe unul dintre taburetele de lângă insula din mijlocul bucătăriei. Întorc caseta în mâini, studiind-o, ca şi cum mi-ar fi necunoscută, ca şi cum nu aş fi petrecut nopţi întregi ascultând-o, iar şi iar. Porneşte, reia, porneşte, reia, porneşte. Pe etichetă este scrisul tatălui meu, şi citesc: „Miercuri, 28 iunie 1978.

Cannock Chase.” îmi trec uşor degetele peste linia textului, de parcă ar fi în Braille.

Neştiind sigur pe unde se află carcasa, pun caseta în buzunarul de la cămaşă şi mă apuc să strâng ziarele lăsate pe masă în timpul săptămânii. Un titlu îmi atrage privirea, aşa cum s-a întâmplat şi în ziua în care am cumpărat ziarul: CANCERUL SE POATE LUA?

Destul de frapant. Te face să stai şi să te gândeşti. Cu siguranţă pe mine m-a făcut să stau şi să mă gândesc, deşi nu m-a făcut să citesc articolul. Nu pentru că aş fi mofturos sau altfel, ci pentru că mai mult sau mai puţin întrebarea conţine şi răspunsul. Se poate lua cancerul? Care ar fi răspunsul potrivit? Evident, dacă ar fi un „nu“ sec, titlul ar fi puţin cam ieftin. Dacă ar fi un „da“ răsunător, cu siguranţă articolul s-ar fi intitulat CANCERUL SE POATE LUA şi toată lumea ar citi articolul, care nu ar mai fi cel mai important din secţiunea a doua. Ar fi chiar pe prima pagină.

Aşadar, probabil, articolul punea în balanţă câteva date şi statistici aflate recent şi se încheia spunând „Ei bine, poate. Oarecum. E posibil.”

Responsabilitatea de a găzdui întâlnirile revine prin rotaţie membrilor grupului. Anul acesta este rândul meu. Oamenii vor începe să sosească vineri după-amiază, şi până sâmbătă dimineaţa toată lumea va fi prezentă. Poate l-am descris ca pe un eveniment mai pompos. Nu este o societate de film adevărată, cu proiector şi public. Lista de invitaţi conţine practic trei cupluri, plus copiii. Şi cu mine. Din fericire, am o casă mare.

Dacă ai fost la facultate în Manchester, Anglia, la începutul anilor ’80 şi ai avut flerul de a urca în acea vreme pe scara reşedinţelor, după douăzeci de ani ai fi putut să trăieşti, ca mine, într-o casă ce valorează jumătate de milion. Asta presupunând că nu ţi-ai irosit creditul studenţesc şi ai pornit la drum imediat după ce ai absolvit facultatea. Dacă ai trăit în mod inteligent şi te-ai angajat direct după absolvire în administraţia locală, un apartament sau chiar şi o căsuţă în Fallowfield nu este peste puterile tale. Vinde-o cu un mic profit după cinci ani şi cumpără-ţi o casă în stil victorian, cu terasă, în Choriton, şi eşti deja la jumătatea drumului. În acel moment, este greu să te înşeli. Înainte de a-ţi da seama, ai ajuns în Didsbury, stăpân al unei case pe care agenţii imobiliari din zonă ar descrie-o până la

sfârşitul deceniului următor drept „proprietate de lux”.

Ne adunăm cu toţii în bucătărie, iar eu fac cafea şi deschid un pachet de biscuiţi pentru copii. Ziarele de pe masă sunt din nou răvăşite, şi s-au înmulţit. Fac un efort să le strâng. Din întâmplare, în vârful lor stă articolul despre cancerul contagios. Tot nu l-am citit. Mut ziarele pe raftul din firidă, unde nu vor mai sta în drum şi titlul nu va supăra pe nimeni.

Îi dau lui Iain o ceaşcă de cafea tare, neagră, a venit aici cu partenera sa, Steph.

— Nu-mi aduc aminte cum îţi place, mă adresez ei.

— Fără frişcă, te rog, Alex.

Steph este drăguţă, are părul negru tuns scurt, poartă nişte ochelari sobri şi rochii ciudate, în stilul anilor ’50, cu colanţi. De fapt, pe ansamblu aparţine anilor ’80. Lucrează în publicitate. Este cu câţiva ani mai tânără decât Iain, care este de vârsta mea, puţin peste patruzeci. Se luptă de ani de zile cu căderea părului. Parcă nu ştie cum să aranjeze ce mai are, să-l lase să crească sau să îl taie, să folosească gel şi să-l aranjeze sau să îl ascundă sub o şapcă de baseball. Într-o zi, l-a ras pe tot, ce mai rămăsese, şi ăsta a devenit lookul său obişnuit. Are fruntea proeminentă a lui Ralph Fiennes, strălucirea oarecum nestatornică a lui Clive Owen şi zâmbetul lui Ciaran Flinds. Stăteam la acelaşi etaj în căminul Owens Park din Fallowfield şi am devenit prieteni în principal pentru că îmi plăcea de prietena lui de atunci, Jenny, pe care o întâlnisem prin intermediul Clubului Munca Studenţească. Noi trei am ieşit mult timp împreună, şi în vizitele la cinematograful Aaben, din Hulme, unde profitam din plin de cele patru ecrane pe care rula un amestec de kitsch, filme de artă şi premiere, se află originile Societăţii de Film Fallowfield.

Iain şi Jenny i-au surprins pe toţi, inclusiv pe ei înşişi, atunci când ea a rămas însărcinată, în 1986. În anul următor au avut loc trei evenimente importante: naşterea fiului lor, Jacob; căsătoria lui Iain cu Jenny, la scurt timp după aceea; apoi, în patru luni, ei i s-a pus diagnosticul de cancer la sân. A murit doi ani mai târziu, în timp ce cădea Zidul Berlinului. Ori de câte ori sunt date acele scene la televizor, şi se întâmplă mai des decât aţi crede, Iain este instantaneu catapultat înapoi la acea perioadă tristă. Îl ţine şi o săptămână, ceea ce poate fi puţin descurajant pentru Steph, dar fata ştia în ce se bagă. Jacob a

crescut şi îşi vede de treabă, dar Iain şi Steph au un copil al lor, Thomas, de şase ani. Vreau să-mi placă de el, dar, ca să fiu sincer, băiatul este cam precoce, şi asta o pun pe seama lui Steph. Thomas este acum în camera din faţă cu ceilalţi copii, se uită la un film.

Nina este o indiancă frumoasă, cu trăsături delicate. Părul său ondulat albeşte cu eleganţă, în şuviţe, ca la Susan Sontag. Poartă un sari albastru. Când ieşea cu prietenul meu cel mai bun, Richard Salthouse, la începutul anilor ’80, luam împreună la rând toate cârciumile din Withington şi filmele din Cinecity. Pe vremea aceea, Nina purta aceleaşi lucruri ca mine şi Richard – blugi, tricouri, geci second-hand. După ce m-am împrietenit cu Iain şi Jenny, le-am făcut cunoştinţă ambelor cupluri şi ne-am înţeles bine cu toţii, ne petreceam timpul împreună toţi cinci, ca un grup.

În anul următor, investigând potenţialul social al Federaţiei Studenţilor Conservatori, l-am cunoscut pe James, devenit al şaselea membru al grupului, care primise deja un nume.

Ulterior, Richard a început să aibă convulsii şi să îşi piardă cunoştinţa. L-au internat pentru analize şi au descoperit o agresivă tumoare malignă pe creier, de mărimea unei mandarine. Se afla în ultimul stadiu al bolii, şi declinul i-a fost rapid; cu toate acestea, şocul dispariţiei sale din viaţa noastră s-a simţit ca un pumn în stomac. Nina s-a retras de la facultate şi s-a îndepărtat de oricine îi cunoscuse ca şi cuplu. A plecat în India şi s-a întors purtând sari. A urmat o căsătorie aranjată, la care se împotrivise anterior, dar aceasta nu a durat. Acum nouă ani l-a cunoscut pe Sunil, lector în statistică la Politehnica Manchester. Nu este un tip foarte interesant, dar se pare că o face fericită pe Nina, aşa că e suficient. Au un băiat şi o fată, Vishnu şi Raji, de opt şi şase ani. Acum sunt şi ei în camera din faţă, cu Thomas.

— Ce film ai ales pentru noi, Alex? întreabă Steph.

Zâmbesc.

— Bună încercare, spune James râzând, şi ridicându-şi sprâncenele întunecate deasupra ramelor rotunde, aurii, ale ochelarilor.

Îi reaminteşte că alegerea filmului, prerogativa gazdei, este un secret păstrat până la începerea proiecţiei.

— Tu nu aduci pe nimeni? îl întreabă Steph. Sau trebuie să

sosească?

— Nu se ştie niciodată cine o să apară, răspunde James, Uitându-se discret în direcţia mea. De fapt, am cunoscut un tânăr foarte drăguţ aseară, în Taurus, dar nu sunt sigur că îl interesează.

— Nu poartă suficient latex?

Lui Steph îi face plăcere să scoată în evidenţă latura feminină a lui James.

— A, nu cred că-i place, deşi încă nu am apucat să îl cunosc *atât* de bine.

În acest moment, din fundul grădinii se aude un fâlfâit de aripi şi un zornăit puternic.

— Ce-i asta? întreabă Nina şi observ că Sunil pare uşurat de schimbarea subiectului.

— O coţofană, spun, privind cum se îndoaie sub greutatea păsării crengile fragile, elastice ale cireşului.

— Ce tărăboi! exclamă ea. Alex cunoaşte toate păsările, adaugă spre ştiinţa lui Sunil, deşi mă ştie şi el de suficient timp ca să fi aflat deja de pasiunea mea pentru păsări. Ştii, la început nu ne întâlneam acasă la cineva. La urma urmei, nici nu aveam case, nu-i aşa?

Se uită la mine şi la Iain.

— Ţi-aduci aminte când ne-am dus la Dorset?

— Five Go Mad in Dorset, rosti Iain.

— Doar că noi eram şapte, îi reamintesc. Tu şi Jenny, Nina şi Richard, James şi cine-o fi fost cu el în acel weekend – şi cu mine.

— Încerc să-mi aduc aminte, spuse el, privind spre James. N-ai agăţat pe cineva acolo?

— Nu, n-am fost chiar atât de rău. Adică, atunci nu eram, zise James râzând. Pe vremea aceea nu eram cu Tim? continuă, uitându-se fix la mine.

Am făcut o prostie că i-am adus aminte. Tim era un obsedat fan Smiths, cu care James a ieşit câteva săptămâni. A fost şi el în excursia la Dorset. Cum aş putea uita? Destul de uşor, dacă nu s-ar fi întâmplat nimic în Wareham, pentru că la fiecare întâlnire el se pierdea în fundal. Mi-l imaginez stând pe bancheta din spate a maşinii mele, ca să spunem aşa, fără să-mi dau seama de prezenţa sa, în timp ce buzele lui se mişcă, repetând autistic, în tăcere, versurile adorate ale lui Morrissey.

— Era fan Smiths, nu-i aşa? întrebă Iain.

— Cine nu era, pe vremea aceea? răspunse Nina. Richard era, cu siguranţă.

Mi-aduc aminte că era şi el fan. Tot încerca să mă convingă de faptul că trebuie să le ascult albumele. I-am spus că îmi plac Joy Division şi The Passage, că acestea erau trupele mele din Manchester. A Certain Ratio. The Fall. În colecţia mea de discuri nu mai era loc pentru nişte rataţi plângăcioşi, obsedaţi de propriile persoane, asta i-am zis.

După ce a menţionat numele lui Richard, Nina şi-a întors privirea spre fereastră. Am observat că, ori de câte ori el ajunge subiectul conversaţiei, ea devine apatică. Sunil încearcă de fiecare dată să o ia de mână, iar ea îl lasă, dar există momente când se vede că îi este foarte dor de Richard. Că mai doare.

— Cred că Tim a venit şi el la Dorset, spune James. Sigur îţi aminteşti, Alex, mă presează el.

Îi întorc privirea.

— De ce ar trebui să îşi amintească? întreabă Nina, ieşind din momentul ei de tristeţe şi retrăgându-şi mâna din cea a lui Sunil.

— A fost weekendul lui, nu? zice el, întorcându-se iar să mă privească. Tu l-ai organizat. A fost rândul tău. Eşti un organizator înnăscut, nu-i aşa, Alex?

Eu l-am organizat, deşi nu am avut prea multe de pus la punct. Două maşini, a mea şi a lui Richard. Iain şi Jenny au venit în maşina lui Richard, cu el şi cu Nina, lăsându-i pe James şi Tim să mă însoţească. Mi-l amintesc pe James aşezat lângă mine, aşadar Tim trebuie să fi stat în spate. A fost cu adevărat unul dintre acei oameni pe care îi uiţi cu uşurinţă. Eu, unul, ştiu că l-am uitat. Dacă l-ar uita şi James.

Am mers în convoi, într-o sâmbătă din aprilie. Cinematograful Rex din Wareham era singurul din ţară cu lumină de gaz. Doar el în sine ar fi meritat o vizită, dar în plus găzduia un mini-festival, noaptea filmelor de groază. Conform cu ceea ce devenise deja o tradiţie, nu am spus nimănui unde mergem, doar că este un drum foarte lung şi că ne întoarcem a doua zi. Faptul că nu aveam nevoie de cazare i-a intrigat pe toţi în mod deosebit.

Festivalul începea sâmbătă seara, într-o irezistibilă baltă de

sânge: *Zombie Flesh Eaters* al lui Lucio Fulci. Al doilea film, mai degrabă prostesc, era *Blood Beach,* pe care îl văzusem deja şi i-am convins pe Richard şi Nina să sară peste el.

— Nu pierdeţi nimic, i-am asigurat.

Am mers cu maşina până în apropiere, la Canford Heath, la nord de Poole, şi am parcat la marginea unui ansamblu rezidenţial, apoi am luat-o pe o cărare, prin câmp. În amurg, departe de stâlpii de iluminat şi de ferestrele ansamblului, cerul devenise de un albastru electric lichid. Copacii şi tufişurile din jurul nostru formau nişte siluete nedesluşite, întunecate.

— După ce ne uităm? a întrebat Richard.

— Silvii Dartford, păpălude, am zis. Păpălude, de fapt. E cam târziu acum pentru silviile Dartford, dar este momentul potrivit şi mediul perfect pentru păpălude. Sezonul de-abia a început, dar poate avem noroc, mai ales într-o zonă atât de sudică.

— Cum arată o păpăludă? a intervenit Nina.

— Seamănă puţin cu un vindereu sau cu un cuc. De fapt, este puţin probabil să vedem una. Mai degrabă o putem auzi. Sună ca… Este mai mult un ciocănit decât un cântec. Ca o ciocănitoare, doar că nu sună a lemn, ci mai mult, nu ştiu, este mai mult un sunet metalic. I se spune uguit. Rimează cu huruit.

— Nu căutăm deloc silvii Dartford, nu-i aşa? a zis Richard.

— Nu, nu căutăm. Aşa cum ştii prea bine.

Nina ne aruncă o privire.

— Căutăm păpălude, am rostit. Richard, n-ai vorbit cu Nina?

— Ce să vorbească?

— Credeam că un cuplu discută despre astfel de lucruri.

— Ai afirmat că este ceva personal, a replicat el.

— Este. Mi-am închipuit doar că…

— Multe cupluri nu au secrete, dar mie dacă îmi zici ceva şi precizezi că este personal, nu trece mai departe.

— Păi, asta este… drăguţ, bănuiesc.

— Îmi explică şi mie cineva ce se întâmplă? a întrebat Nina.

— Nu se întâmplă nimic, am spus. Mă interesează păpăludele, atâta tot. Pe tatăl meu l-au interesat în mod deosebit, aşa că, într-un fel, reprezintă legătura mea cu tata. Singura mea legătură, de fapt.

— Tatăl tău a murit, nu?

— Da, a murit în 1979, când aveam şaisprezece ani. Cancer la plămâni.

— Trebuie să fi fost foarte greu.

Am ajuns la o răscruce. Ne-am despărţit. A fost ideea Ninei. Ea a sugerat să meargă într-o direcţie, iar Richard în cealaltă.

— Merg eu cu Nina, am zis.

— Mă descurc. Tu du-te cu Richard.

Într-un final, deoarece trebuia oricum să ne întoarcem la maşină pe aceeaşi cărare, am hotărât ca eu şi cu Nina să explorăm câte o potecă, iar Richard să ne aştepte în punctul de răscruce, să ne întoarcem. Poteca din stânga, a mea, a ajuns destul de repede în mijlocul pădurii, despre care ştiam că nu este terenul potrivit pentru păpălude, aşa că m-am întors lângă Richard. În timp ce o aşteptam pe Nina, am auzit brusc un sunet. Venea din plin câmp, din stânga: un sunet metalic constant, neîntrerupt. Ne-am uitat unul la celălalt, cu ochii mari, şi-am dat din cap.

— Asta e, am şoptit. O păpăludă. Fără îndoială.

— Eşti sigur?

— Sută la sută.

— Înregistrarea făcută de tatăl tău?

— Identică.

Ne-am zgâit în întuneric, dar nu era nimic de văzut. Nicio pasăre în copac, proiectată pe cer. Nicio siluetă ca de vultur nu a zburat pe lângă noi, în căutarea prăzii. Păpăluda era undeva pe pământ, uguind, şi, datorită faptului că era practic invizibilă ziua, datorită superbului său camuflaj asigurat de penele maronii şi pestriţe, în dungi, ce şanse aveam să o vedem în întuneric?

Niciuna. Dar nu conta. O auzisem, şi, fiind vorba de o păpăludă, asta conta.

Uguitul continuă aproape un minut, mai intens sau mai slab. Eu şi Richard respiram încet şi tăcuţi, cu muşchii picioarelor încordaţi de la mersul pe vârfuri, concentrându-ne toate eforturile să îl auzim. Într-un final, s-a oprit. Ne-am relaxat, am lăsat tensiunea să se scurgă din corpurile noastre. Richard s-a aplecat, apăsând cu mâinile pe genunchi. Eu m-am sprijinit de umărul lui. Îmi simţeam picioarele nesigure. Era prima dată când auzeam uguitul pe viu, prima mea întâlnire adevărată cu o păpăludă. Chiar dacă nu o văzusem, aveam în mintea mea o imagine clară a ochilor săi negri enormi şi a gurii cavernoase, a ciocului înconjurat de ţepi. Mi-am închipuit-o în zbor, înfulecând

gâze şi fluturi de noapte, ca un rechin-balenă dând iama prin plancton.

— Parcă ar fi un detector de particule, a spus Richard.

— Ce? am zis, cu ochii în altă pane.

— Sună ca un detector de particule.

M-am gândit la valurile de radiaţii pe care tatăl meu a trebuit să le suporte la Christie Hospital. Totul în van.

La scurt timp după aceea, am auzit-o pe Nina întorcându-se pe poteca sa. I-am povestit despre uguit şi a vrut să mai aşteptăm, poate îl mai auzim. Am mai stat vreo zece minute, dar noaptea era tăcută ca mormântul, şi în cele din urmă ne-am întors la locul unde lăsasem maşina.

Am ajuns înapoi în Wareham la timp ca să îl vedem pe Mark Lester, actorul-copil, retuşând-o pe Britt Ekland în al treilea film al programului nocturn, *Night Hair Child* – şi ne-am dorit să nu îl fi văzut.

În anul acela, Richard s-a îmbolnăvit. După moartea lui, Nina mi-a spus ce fericit a fost în zilele ce au urmat weekendului petrecut la Wareham. Faptul că a auzit păpăluda se pare că l-a impresionat în mod deosebit. Mai mult, că a auzit-o în prezenţa mea, pentru că ştia ce însemnase pentru mine.

— Dacă ai fi putut să-i vezi faţa, mi-a zis ea, ai fi ştiut că a meritat tot efortul de a ne duce până acolo.

După-amiază mergem la o plimbare. Grădina botanică Fletcher Moss, cu pantele stâncoase orientate spre sud şi bogăţiile sale florale, atrage o mulţime de păsări. Pe pajiştea joasă dintre parc şi râul Mersey am văzut odată un sturz (un semn cu creionul în cartea mea, cam dubios) şi, mai recent, o păsărică despre care am crezut că era un mugurar, dar mă cam îndoiesc, întrucât am aflat cât sunt de rare aceştia.

Copiii aleargă în faţa noastră. Iain şi Sunil merg împreună, iar eu sunt încadrat de Steph şi Nina. James vine în urmă, dă un telefon. Mă întreb pe cine sună. Le-am lăsat pe Steph şi Nina să-şi impună ritmul încet, în speranţa că se va apropia şi-l voi auzi. Stă într-un apartament, într-o zonă a oraşului ce a suferit mari transformări. India House. Foarte mult în stilul de viaţă al unui burlac. Mai precis, al unui burlac homosexual. Coridoare anonime. Ar putea fi un hotel. Mă întreb dacă se mai întâlneşte cu Tim. Poate îl sună pe flăcăul pe care l-a cunoscut în Taurus,

încercând să îl convingă să ni se alăture la proiecţia din această seară.

— Deci, la ce să ne aşteptăm diseară? întreabă Nina, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— O să afli în curând.

— Mai multă groază, bănuiesc, adaugă ea, ca şi cum ar fi suspinat de nerăbdare.

— Nu aleg întotdeauna filme de groază, protestez eu. Ultima dată nu am ales un film despre păsări?

— Ba da, zise Steph. *Păsările* lui Hitchcock.

— A, da. Uite, data viitoare, promit, o să găsesc ceva diferit. Deşi, să nu crezi că nu o să-ţi placă filmul de diseară. Dezvălui doar atât, că are farmec local.

Nina şi Sunil s-au mutat în Cumbria, aproape de autostradă, ca să îi fie lui mai uşor să facă naveta la Politehnică, acum Universitatea Manchester Metropolitan, iar Steph şi Iain locuiesc în nordul Londrei. Ea este mare şefă la una dintre agenţiile de publicitate din Fitzrovia; Iain lucrează part-time pentru un adăpost social şi duce copiii la şcoală.

Văd că Iain şi Sunil s-au oprit, iar el arată spre o păsărică într-un copac.

— Ce este? mă întreabă când îi ajungem din urmă.

— O cinteză, răspund.

Se înviorează.

— Sunt rare?

— Nu, sunt foarte comune, spun eu, şi mă întreb dacă nu cumva a fost o cinteză atunci când am crezut că am văzut un mugurar, doar că între cele două păsări există o diferenţă clară de mărime. Atunci, poate a fost un botgros.

Sunil, Steph, Nina şi cu mine ne uităm încă la cinteză, a doua pasăre ca rată de înmulţire din Marea Britanie, care cu greu merită atenţia noastră, când îmi dau seama că Iain ne-a părăsit şi se îndreaptă spre copii.

Întâlnirea din 1987 urma să fie mai complicată. Jacob avea mai puţin de trei luni, dar cu toate acestea Iain şi Jenny, cinste lor, au zis că nu vor dezamăgi şi vor fi de faţă. Poate au existat unul sau doi membri puţin iritaţi de perspectiva ca un bebeluş să facă parte din grup, dar aceia şi-au ţinut părerile pentru ei înşişi.

Era prima întâlnire a Ninei, după moartea lui Richard. Se

întorsese din India, dar căsătoria aranjată nu era încă sigură, aşa că a venit neînsoţită. James a fost categoric singur în acel an. (În cel dinainte, fusese rândul lui să fie gazdă, şi ne-a dus pe toţi la Aaben, unde am tras la sorţi pentru a hotărî ce film să vedem. Cumva, el şi Andrew, partenerul său, au nimerit împreună la filmul cu numărul patru, dar nu au urmărit prea mult din el. Eu am văzut *Frica portarului înaintea loviturii de la unsprezece metri* al lui Wim Wenders, întrucât cererea mea de a face schimb cu Iain, care nimerise la *Halloween* şi *Asalt asupra Secţiei 13,* a fost refuzată.)

Închiriasem o mică fermă la marginea parcului North York Moors. Nu exista nici video, nici televizor. În prima noapte, Iain, James şi cu mine ne-am dus la un pub, lăsându-le pe Nina şi Jenny cu copilul la fermă. Iain şi Jenny voiau amândoi ca celălalt să ia o pauză de la îngrijirea copilului, şi Nina a spus că preferă să rămână cu Jenny. Am aşteptat până am ajuns toţi la al doilea rând de bere, după care i-am întrebat pe ceilalţi dacă au chef de o plimbare în pădure.

— În pădurea din Cropton. Este la capătul şoselei.

— Păi, dă-i drumul.

Şoseaua ne-a permis să intrăm cu maşina în pădure, apoi s-a continuat cu un drum forestier. Am tras pe dreapta când acesta s-a îngustat, am coborât şi am mers pe jos.

— După ce ne uităm? a întrebat Iain.

— După orice poieniţă, am zis. Este ţinutul păpăludelor. Le place când copacii sunt tăiaţi.

Le-am explicat la ce să ciulească urechea dacă întâlnim vreo poieniţă făcută de om. Într-un final am întâlnit-o, dar dacă era prezent vreun caprimulg, acesta păstrase tăcerea.

Pe drumul de întoarcere spre maşină, James a dorit să ştie de ce mă interesează atât de mult păpăludele.

— Nu am un motiv deosebit, doar că sunt extrem de rare, am răspuns, şi în jurul lor s-au ţesut o mulţime de legende. Se bănuieşte că fură laptele de la capre, ceea ce bineînţeles nu fac. Lumea zice că aduc ghinion şi chiar moarte, de aici pasărea-mortului – o altă poreclă. Dacă se lasă una pe acoperişul casei tale, în principiu eşti terminat. Din fericire, nu sunt tentate să vină în zonele rezidenţiale.

În ziua următoare, ne-am dus la Whitby şi am făcut turul siturilor dedicate lui Dracula, am vizitat abaţia şi cimitirul St.

Mary. După-amiaza, la Muzeul din Whitby a avut loc o proiecţie specială a adaptării romanului lui Stoker, realizată de Terence Ficher în 1958. Nu a fost un mare succes, cu bebe Jacob ţipând din răsputeri când s-a trezit şi încercând pe la jumătatea filmului să se dea jos din căruţ. La plecare, Nina mi-a spus că vrea să meargă acasă, în Manchester, şi m-a întrebat dacă pot să o duc cu maşina la York, de unde să ia trenul. Am încercat să o convingem să mai rămână o noapte, dar era de neclintit. În cele din urmă, a dus-o James. A zis că şi el trebuia să se întoarcă în Manchester, să rezolve o problemă de serviciu, şi astfel cei doi au părăsit înainte de sfârşit întâlnirea anuală. O atmosferă de dezamăgire plutea peste fermă, şi am întrebat-o pe Jenny dacă vrea să mergem la vânătoare de păpălude, presupunând că este rândul lui Iain să stea cu copilul.

Vorbeam în şoaptă în timp ce mergeam cu Jenny prin pădure, pe o altă cărare decât cea pe care mersesem cu Iain şi James în noaptea dinainte. Am fost întotdeauna apropiat de ea. Probabil fiindcă am simţit că mă acceptă fără să mă judece. Era constantă, mulţumită de ea însăşi şi sigură pe opiniile ei. Nici măcar faptul că a născut nu părea că a schimbat-o prea tare.

— Este cam ciudat că James şi Nina au plecat mai devreme, am spus.

— Cred că Ninei i-a fost greu, a zis Jenny, privind în întunericul dintre copaci. Ştii, ne-a revăzut prima dată după ce l-a pierdut pe Richard. A plecat în India să-şi pună ordine în gânduri. Probabil ultimul lucru de care avea nevoie – şi nu critic alegerea ta –, dar poate un weekend Dracula nu a fost cel mai potrivit pentru revenire.

— A, mda, am îngăimat eu cu mâhnire.

— Cred că orice ar fi fost, chiar de-ar fi ales altcineva, ea s-ar fi străduit.

Era drăguţă cu mine. Am mers o vreme în tăcere.

— Alex, a rostit ea după puţin timp, pot să te întreb ceva?

— Păi, desigur.

— De ce nu e nimeni niciodată cu tine în aceste weekenduri? Adică, de ce eşti singur de atâta timp? Sper că nu te superi, dar eşti homosexual sau pur şi simplu nu îţi plac fetele, sau ce? Cuvintele i-au ieşit pe nerăsuflate, şi pentru o clipă nu s-a auzit decât sunetul făcut de paşii noştri pe cărare, şi din când în când trosnetul unei crenguţe rupte.

În cele din urmă, am deschis gura să răspund, şi ea a început să vorbească în acelaşi timp.

— Ştii ce? Las-o baltă. A fost o greşeală. Nu ar fi trebuit să mă bag.

— Nu… Nu… Este în regulă. Este… Eu…

Mi-era greu să lămuresc situaţia.

— Sunt homo? Nu ştiu. Mă uit la James, văd ce face, şi cu cine, şi îmi zic în sinea mea, aş putea face şi eu asta. Văd băieţi care îmi plac cum arată. Dar aş putea, *chiar* aş putea să merg până la capăt? Nu ştiu.

M-am gândit o clipă, privind în întunericul din faţa noastră. Ne apropiam de o poieniţă.

— De ce sunt mereu singur? N-aş vrea să fiu, dar nu prea mă încântă alternativa. Nu sunt sigur că mă simt bine în compania altora. Cu câteva excepţii. Printre care te numeri şi tu. Dar tu eşti luată, şi ai fost aşa de când te ştiu, şi nu sunt genul de persoană care să facă ceva în privinţa asta. Sst!

M-am oprit şi am întins mâna, iar lângă mine Jenny şi-a ţinut respiraţia. Poieniţa din dreapta se afla la doar câţiva metri depărtare. Am ascultat, dar nu se auzea nimic. Am înaintat încet, păşind cu grijă pe cărare. Apoi am auzit iar ce crezusem că aud. Uguitul inconfundabil al păpăludei. Era foarte aproape de noi. Cam la şase metri. Am rămas ţintuiţi. Am simţit-o pe Jenny cum mă prinde de mână şi mă strânge. Ne-am ţinut strâns în timp ce ascultam. M-am simţit enorm de privilegiat. M-am simţit la limita a ceva ce bănuiam a fi fericire, ori posibilitatea de a fi fericit, dar în acelaşi timp m-am simţit ca un sărac atingând tivul hainelor unui rege. După aceea, mi-am adus aminte de ultima dată când am auzit uguitul, cu Richard, şi am simţit o senzaţie ciudată în stomac. Nu era tristeţe sau regret. Nu m-a făcut să mă simt zdravăn. Nu era ca o doză de cafeină. M-am simţit înfricoşat şi oarecum tulburat, şi nu ştiam dacă îmi place sau nu.

La întoarcere, m-a prins de braţ şi şi-a sprijinit corpul de al meu. Atunci am interpretat asta ca un gest grijuliu, protector. În lumina evenimentelor ce au urmat şi a faptului că s-au scurs doar câteva săptămâni între acea noapte şi diagnosticarea ei cu cancer de sân, mă întreb dacă nu a fost invers, dacă nu cumva ea a fost cea care căuta un sprijin în mine.

Noaptea aceea a mai conţinut o surpriză. Când am ajuns la

maşină şi eu am ocolit spre partea şoferului, Jenny a spus:
— Dar Tim?
— *Ce-i* cu Tim? Ce vrei să zici?
M-am uitat peste maşină la Jenny. Era prea întuneric pentru a-i vedea expresia feţei.
— Nu contează, a rostit într-un final, şi a scuturat din cap.
Pe drumul înapoi spre fermă, o strigă trecu peste drum şi i-am văzut faţa ca o lună surprinsă o fracţiune de secundă în lumina farurilor. Jenny icni, dar niciunul dintre noi nu a scos o vorbă.

Am făcut chili. Când ne-am întors de la Fletcher Moss, l-am încălzit şi am deschis câteva beri şi o sticlă de vin. Toţi sunt în camera din spate, în afară de mine. Eu mă aflu în bucătărie, toc coriandru să-l presar peste chili. Nina intră şi întreabă dacă mă poate ajuta cu ceva. Îi răspund că nu este nimic de făcut, iar ea se sprijină de aragaz, ridicându-şi la gură paharul cu vin. Mă întreabă cum merge serviciul la consiliu, dacă îmi place, dacă sunt suficient de corupt. Uneori este foarte directă. Îi spun că totul merge bine. Apoi că este cam plictisitor, de fapt, nu îmi oferă prea multe satisfacţii. Din senin, afirm că mă gândesc să candidez la parlament.
— Te faci parlamentar? face ea neîncrezătoare.
— De ce nu?
— Nu contează. Sunt doar surprinsă.
Se uită ironică la mine, şi adaugă:
— La ce partid?
— La oricare voi face tot ce pot.
— Adică vei face tot ce poţi pentru oameni sau tot ce poţi ca să intri?
— Nu mă bag în politică pentru a pierde.
— Bine, dar eşti de stânga sau de dreapta? Roşu sau albastru?
— Oricare o să între. Poate fi chiar galben. Zilele astea e mai mult galben. Trucurile murdare legate de Christie’s. După cum zic laburiştii.
Nina se holbează la mine fără să înţeleagă nimic.
— Este doar un gând, îi spun. Mă ajuţi cu farfuriile astea?
— Dar dacă cele mai mari şanse de a câştiga le are Partidul Naţional Britanic? Ce o să faci atunci?
Mă opresc, ca şi cum m-aş gândi serios la întrebarea ei.

— Alex!

— Nu, bineînţeles că nu intru în PNB! zic eu zâmbind. Încă nu sunt respectabili. Eu trebuie să fiu respectabil. *Sunt* respectabil.

— Dar dacă reuşesc să devină respectabili, în timp ce urmează aceeaşi politică? O să lupţi împotriva convingerilor tale, doar ca să ai puterea?

— Să lupt împotriva convingerilor mele?

M-am oprit o clipă din servit chili şi m-am uitat la ea.

— Nina, ăsta e punctul meu cel mai tare. Nu cred în nimic, am spus, şi mi-am mutat privirea, în timp ce faţa ei se încrunta de dezaprobare. Tocmai din acest motiv îmi place ideea liberal-democraţilor.

— Ai vreun schelet ascuns în dulap? întreabă ea, schimbând subiectul.

— Dacă am, o să mă ocup şi de el. Crede-mă. Vorbesc serios.

Ne ducem cu farfuriile.

Suntem gata să începem proiecţia. Pun DVD-ul şi nimeni nu recunoaşte titlul care apare pe ecran, *Let Sleeping Corpses Lie.*

— Ce-i asta, Alex? face Iain.

— Ăsta e titlul american. În Anglia s-a numit *The Living Dead. At the Manchester Morgue.*

Nina oftează, Iain râde.

— Priveşte cadrele astea de deschidere, îl îndemn. Este Manchester, la începutul anilor ’70. Autobuze portocalii. Cumpărători cu aspect sărăcăcios. Magazinul acela de antichităţi este chiar lângă catedrală, pe partea asta a staţiei Victoria.

— Minunat, spune James. Manchesterul pe care toată lumea s-a bucurat să îl vadă trimis la coşul de gunoi al istoriei.

— De către IRA, adaugă Iain.

— Nu sunt sigur dacă este numai meritul lor, intervine Steph.

— Scopul scuză mijloacele? zice Nina, fără să îşi ia privirea de pe ecran, dar ştiu pentru cine a vorbit.

— Ne uităm la film sau nu? întreb.

— Scuze.

— Scuzoaie.

Alegerea filmului nu a fost chiar reuşită. Amestecul neobişnuit de personaj principal american (Arthur Kennedy), zombi europeni (regizor Jorge Grau) şi idilă englezească (mare parte este filmat în Lake District) nu o să-l facă niciodată un film de

succes, dar pentru mine este destul.

— Se inspiră puţin din *Noaptea morţilor vii,* nu credeţi? spune Iain.

— Păi, este un film cu zombi, răspund.

— L-am văzut pe acela în Wareham, nu-i aşa?

— Da?

— Unii dintre noi l-au văzut, zice Nina. A fost dat la primele ore ale dimineţii. Mi-amintesc că tu cu James şi cu prietenul lui, Tim, v-aţi strecurat pe lângă mine să ieşiţi din sală când doar ce începuse.

Mă priveşte în timp ce vorbeşte, ca şi cum ar vrea să îmi măsoare reacţia.

— Îl văzusem înainte. Probabil aveam nevoie de aer.

Şi acum aş avea nevoie de aer.

— Voi trei aţi lipsit ceva timp, continuă ea.

Observ că Sunil o ia de mână.

— Ei, mă duc să fac nişte cafea.

Iain mă urmează în bucătărie.

Umplu ibricul, îl văd că se aşază la masa de lângă firidă. Îl aud ridicând un ziar.

— Ai citit asta? întreabă.

— Ce anume? spun, întorcându-mă. A, aia. Nu, am vrut, dar încă nu am apucat. Ce zice?

— L-am citit zilele trecute. Cancerul cervical cică se dezvoltă dintr-un virus, iar cancerul de stomac din altul. Cam aşa ceva. Sarcomul Kaposi, din HIV. Sunt veşti bune, totuşi. Că se fac asemenea descoperiri, adică. Dacă oamenii ăştia ştiu că un anumit virus poate cauza cancerul, şi dacă pot atinge un buton prin care să ne împiedice să-l luăm, atunci este mai puţin probabil că o să facem cancer. Acel cancer, în orice caz.

— Asta e bine, rostesc, turnând apa în cafetieră.

— Iubitul lui Jacob a tras recent o sperietură.

— Ce? reacţionez eu, şi îmi ridic privirea.

— Iubitul lui Jacob. Avea nişte pete roşii pe spate, s-a dus la control. Benigne, slavă Domnului, dar am fost bolnavi de îngrijorare o săptămână.

— Jacob este homo? zic, în timp ce pun jos cafetiera.

— Da. Nu ştiai?

— De unde să ştiu?

— Habar n-am. Credeam că toată lumea ştie.

— Şi tu cum te simţi?

— Cum să mă simt? Minunat! De ce să nu mă simt aşa?

— Jenny…

— Jacob avea doi ani când a murit. Cam tânăr ca să-şi piardă vremea pe Canal Street.

— Este un şoc, atâta tot. Adică, nu ştiam, spun, şi mă aşez la masă în faţa lui.

— Sunt atâtea lucruri despre Jacob pe care Jenny nu a apucat să le ştie. Orientarea lui sexuală este doar unul dintre acestea. Nu-i o problemă pentru tine, nu-i aşa?

Scutur din cap.

— Bineînţeles că nu. Încerc doar să înţeleg.

Iain zâmbeşte şi strânge ziarul.

— Este păcat, zic eu, că mulţi taţi nu pot fi la fel de iertători ca tine.

— Ce-i de iertat?

O urmă de dispreţ îşi făcu loc în glasul lui. Bănuiesc că dacă nu îi explic, nu poate înţelege.

— Tolerant, atunci. Nu iertător. Tolerant.

— Asta-i situaţia. S-au schimbat vremurile.

Rămânem tăcuţi câteva clipe.

— Aş vrea să pot fi ca tine, vorbesc eu într-un final. Mai tolerant. Mai iertător, în cazul meu. Dar nu pot. Am încercat, şi nu pot.

— Iertarea aduce iertare. Incapacitatea de a ierta creează ranchiună, şi asta se poate răspândi precum cancerul, spune el calm, punând ziarul la loc în teanc. Cred că e gata cafeaua.

După ce au plecat toţi la culcare, scot combina din bucătărie şi o iau sus, în dormitorul meu. Mă târăsc până în pat şi pun caseta verde în aparat, închid clapeta şi îi dau drumul. Înregistrarea durează treizeci de secunde, după care trebuie derulată şi o ia de la capăt, iar şi iar. Uguitul unei păpălude, înregistrat la Cannock Chase, Staffordshire, în 28 iunie 1978.

Era anul în care mi-am luat Certificatul General de Educaţie Secundară, şi dintr-un motiv anume examinările orale la germană şi franceză au avut loc cu şase săptămâni înainte de lucrările scrise, pe care le-am dat în iunie şi iulie. Examenul oral la germană a fost primul, spre sfârşitul lunii aprilie. În primăvara aceea am pierdut vremea alături de un băiat din altă clasă. Nu i-

am ştiut niciodată numele adevărat, dar toată lumea îi spunea Faz. Avea părul blond, moale, îi cădea peste ochi, iar el şi-l dădea mereu la o parte, aşa cum făcea şi sora mea. Dacă puteai să îi vezi ochii, străluceau. Nu ne-am întrebat niciodată de ce ne petrecem timpul împreună. Nu aveam multe în comun. Eu colecţionam numere de autobuz, el juca cricket în echipa şcolii. Dar dacă mă uit în jurnalul meu, văd că în martie şi aprilie am petrecut mult timp acasă la el, şi el acasă la mine. Examenul oral la germană a avut loc în marţea şi miercurea din ultima săptămână a lunii aprilie. Faz a venit la noi sâmbătă. Indiferent dacă de vină a fost presiunea la care am fost supuşi în timpul examinării orale, sau dacă am luat „oralul" prea ad litteram, sâmbătă după-amiază am ajuns în dormitorul meu, crezând că suntem singuri în casă. Poate am fost, la început, dar am devenit prea absorbiţi de ceea ce făceam şi nu l-am auzit pe tata urcând scările. A deschis uşa – poate a ciocănit, nu ştiu – şi ne-a văzut, Faz stătea pe marginea patului, iar eu îngenuncheasem pe podea. M-am întors şi m-am uitat la el, iar el s-a uitat la mine, şi mi-am făcut curaj pentru un asalt de orice fel, fizic sau verbal, dar nu a venit niciunul. Tata a ieşit pur şi simplu din cameră şi a închis uşa.

Faz nu mai apare în jurnalul meu, după aceea. Tata nu a vorbit niciodată cu mine despre ce s-a întâmplat, nici nu i-a spus mamei, din câte îmi dau seama. El fusese mereu pasionat de ornitologie şi era atras în mod deosebit de păsările nocturne, mai ales de păpăludă, chiar dacă nu văzuse şi nici nu auzise vreodată una. A început să facă excursii de observare din ce în ce mai lungi, rămânând afară peste noapte, uneori pentru mai mult timp. Dacă mama i-a cerut vreo explicaţie, nu ştiu ce i-a zis. Într-o după-amiază m-am întors acasă şi maşina tatălui meu era pe alee. Casetofonul Phillips, la care asculta de obicei casetele în bucătărie, era aşezat pe scaunul din dreapta. Prin ferestruica din plexiglas am văzut o casetă verde BASF. Mă uitam la toate astea când tata a ieşit din casă şi s-a apropiat de maşină. Când m-a văzut, s-a oprit şi s-a uitat în jos. Părea aproape speriat de mine. Am aşteptat o clipă, dar el nu şi-a ridicat privirea, şi am trecut pe lângă el, ducându-mă în casă.

Am făcut faţă situaţiei concentrându-mă exclusiv asupra examenelor mele, care s-au terminat la începutul lunii iulie. În vacanţă plănuisem să mergem toată familia în Cornwall, dar

excursia a fost anulată. Tata a trebuit să se ducă la Christie’s pentru analize.

A murit anul următor, în mai, tocmai când păpăludele se întorceau din Africa.

Dimineaţa, Iain, Steph şi Thomas au plecat la Londra, imediat după micul dejun. Nina şi Sunil nu se grăbesc atât de tare, îngăduindu-i lui Vishnu să lenevească mai mult în pat, cum face de obicei duminica. Raji se uită la DVD-uri, aşteptându-l pe fratele ei să se trezească. James stă în bucătărie şi dezleagă cuvinte încrucişate în ziarele de duminică, unul după altul. După un prânz întârziat, Nina şi Sunil încep să ducă bagajele la maşină. Ies să le spun la revedere. Ea coboară geamul şi îmi mulţumeşte pentru weekend.

— A fost plăcerea mea, răspund.

Zâmbeşte şi se uită prin parbriz, apoi înapoi la mine.

— Vorbeai serios când ai zis că o să candidezi pentru parlament?

— Absolut. Încep chiar de azi să scot scheletele.

Asta o face să râdă. Râd şi eu. Copiii sunt scufundaţi în jocul lor Gameboy. Sunil face cu mâna şi pleacă.

Mă întorc în casă. James lucrează la ultimul colţ al careului din *Observer.*

— Vrei să mergem mai târziu la o plimbare, dacă nu te grăbeşti să te întorci? îl întreb.

— Sună bine, zice el, fără să-şi ridice privirea.

— Mai întâi mergem puţin cu maşina, dar avem ceva cu care să ne umplem timpul, dacă eşti sigur că nu trebuie să te întorci acasă la o anumită oră.

— Nu am nimic de făcut până mâine-dimineaţă.

— Perfect.

Îşi termină careul.

— Aşa, face el, lăsând ziarul pe masă. Încotro?

— Cannock Chase, spun, dar nu e grabă. Putem merge mai întâi pe şosea, o luăm încet. Găsim o cârciumioară şi bem câte ceva, apoi ne plimbăm prin pădure şi ne întoarcem pe autostradă. Te las în oraş.

— Nu contează, zice, răsfoind ziarele de pe masă, căutând un alt careu.

Mă aşez şi privesc lumina dincolo de fereastră, aşteptând

primele semne că începe să se întunece.

Fructe Moarte De Mare
Kaaron Warren

The Grinding House, culegerea de povestiri scrise de Kaaron Warren, a câştigat în 2006 Premiul pentru literatură oferit de Australian Capital Territory Writers' and Publishers'. Un scurt-metraj după *A Positive,* povestirea care a primit Premiul Aurealis, a fost realizat de Bearcage Productions.

Warren locuieşte în prezent în insulele Fiji, unde furtunile tropicale, frunzişul des şi tabuurile locale îi pun la dispoziţie nenumărate idei pentru scrierile viitoare.

Fructe moarte de mare a fost publicată iniţial în numărul patru din 2006 al *Fantasy Magazine.*

E.D.

Deţin o colecţie de dinţi de lapte, ce mi-au fost trimişi de anorexice vindecate în clinica noastră. Dinţii copiilor acestor fete, dovadă că trupurile lor încă funcţionează.

Una dintre ele mi-a expediat o scrisoare. „Draga mea Zână Măseluţă, mi-ai salvat nu doar persoana, ci şi pântecul. Acum fiul meu are şase ani, iar aceştia sunt dinţii lui de lapte."

Rezerva i se spune Strada Fetelor Frumoase. Nu-mi dau seama dacă această cruzime s-a comis intenţionat, pentru că tinerele acestea sunt departe de a fi atrăgătoare. Scheletice, pe cale de a cheli, cu respiraţia mirosind urât, a brânză veche şi iuţită, lâncezesc pe paturile lor şi, când se simt în putere, bagă groaza una în alta cu poveşti despre Omul cu Gura de Cenuşă.

Nu le credeam pe Fetele Frumoase. Era doar un mit folosit să se sperie una pe alta şi să fie slabe. O poveste morală împotriva promiscuităţii. Nu m-ar surprinde dacă aş auzi că a fost lansată de un grup de părinţi iubitori, din dorinţa de a-şi proteja copiii de boala sărutului.

— Lui îi plac doar grasele, a zis Abby.

Când zâmbea, i se vedeau dinţii gălbui, numai că ea zâmbea rar. Ocupa un pat alături de cel al lui Lori; îşi comparau grosimea încheieturilor mâinii petrecându-şi degetele peste ele pentru a le măsura.

— Şi te urmăreşte multă vreme, să fie sigur că tu eşti aleasa, a adăugat Lori.

— Şi sunt alese numai fetele care ar putea fi frumuşele, a

continuat Melanie.

Părul blond îi cădea în şuviţe, iar ea le păstra într-un cuib de pasăre de lângă pat.

— Te urmăreşte să vadă dacă, mai slabă fiind, ai fi suficient de frumuşică pentru el, şi abia după aceea se apropie agale de tine.

Fetele au râs.

— Da, merge agale, au convenit ele.

În mine aveau încredere; le ascultam şi le tratam dinţii pe gratis.

— Nu merge agale, a spus Jane.

M-am aşezat pe patul ei şi m-am aplecat spre ea ca să aud mai bine. Mi-a făcut semn cu degetul.

— Dădea din mâini, făcând aşa, a rostit, şi şi-a lăsat capul pe spate, mimând că toarnă conţinutul unui pahar în gură, la care eu am dat din cap că da. Îmi place votca, a mai zis. Votca se face din cartofi, deci e ca şi cum ai mânca.

Toate fetele au râs. Nu-mi place defel când încep să râdă. Trebuie să-mi păstrez zâmbetul. Nu pot să mă crispez dezgustată faţă de fetele astea numai piele şi os, cu gurile căscate şi cu umerii tresăltând. Şi toate epuizate de un asemenea efort.

— Am o prietenă în Noua Zeelandă care l-a văzut, a continuat Jane. El a sărutat o prietenă de-a ei, şi uite aşa a pierdut în greutate.

— Eu ştiu pe cineva în Anglia care l-a sărutat, a spus Lori.

— Înseamnă că umblă mult, am intervenit eu.

Fetele au schimbat priviri.

— La început, mi-a fost frică doar gândindu-mă la el, a vorbit Abby. Pen'că e ca un drog. Un sărut, şi eşti prizonieră. După ce-ţi vâră limba în gură, eşti terminată. Nu mai poţi reveni.

Toate auziseră de el înainte de a-l fi sărutat. În cercul lor, până şi metodele periculoase de a pierde în greutate merită să fie analizate.

Am auzit căruciorul cu mâncarea de cină zdrăngănind pe coridor, apropiindu-se de Strada Fetelor Frumoase. Ele au amuţit.

— Când îl săruţi, a şoptit Lori, simţi cum ţi se umple gura cu cenuşă. Ca şi cum ai culege o bucată frumoasă dintr-un fruct şi muşti din ea. Te aştepţi ca zeama să ţi se scurgă pe bărbie, dar

de fapt muşti din cenuşă. Asta e senzaţia când îl săruţi.

Lori a închis ochii. Limba ei mică şi uscată a şerpuit către colţurile gurii, căutând, mi-am închipuit eu, acea zeamă imaginară. M-am aplecat şi i-am picurat puţină apă pe limbă.

Şi-a strâmbat gura.

— E doar apă, am zis. Nu are niciun gust.

— Ba are gust de cenuşă.

— Existau speranţe că azi o să încerci să mănânci ceva.

— Nu vrei să înţelegi, a spus ea, clătinând din cap. Nu pot mânca. Totul are gust de cenuşă. Totul.

Asistenta a intrat împingând căruciorul cu cina şi a fixat alimentarea intravenoasă a Fetelor Frumoase. Lor le plăcea să răsucească tuburile, să le îndoaie, să apese cu coatele sau cu fesele ciolănoase peste ele, ca să oprească fluxul.

— Nu pricepi, a rostit Abby. E ca şi cum ţi s-ar pompa cenuşă direct în sânge.

Toate au început să geamă şi să ţipe cu toată energia de care erau în stare. Curând au sosit doctorii, dar şi alte sore. Treaba asta nu mi-a plăcut, latura fizică a hrănirii, de aceea am plecat.

Am cunoscut multe Fete Frumoase. Acestea sunt singurele care nu-şi mai revin niciodată, care încă se văd pe sine drept urâte şi grase când, de fapt, ele nu au nici măcar puterea de a se uşura la toaletă. Acestea pe care doctorii încearcă să le îngraşe, astfel ca ele să nu-i înspăimânte pe oameni când sunt puse în coşciuge.

Cele care se însănătoşesc nu mai vorbesc defel de Omul cu Gura de Cenuşă. Iar eu nici n-am crezut povestea, până ce Dan a intrat în cabinetul meu plângându-se că nu putea să sărute femei din cauza gustului din gură. M-am aplecat mai aproape de el şi nu mi-a mirosit a nimic. Nu am descoperit nicio carie şi nici vreo suferinţă a gingiei. Şi-a întors faţa de la mine.

— Şi femeile ce gust spuneau că ai?

— Gust de cenuşă.

Am clipit nedumerită şi m-a dus gândul la Strada Fetelor Frumoase.

— Nu de fum de ţigară, ci de cenuşă, aşa mi-au spus toate.

— Nu constat nicio carie sau vreo cauză internă pentru mirosul neplăcut.

În acea zi, după terminarea programului, l-am găsit aşteptându-mă în faţa cabinetului, în maşină.

— Îmi cer scuze, a zis. Mi se pare ridicol. Dar voiam să ştiu dacă ai vrea să iei masa cu mine.

A făcut un gest de ridicare a hranei spre gură. Mişcarea m-a surprins. Mi-a amintit de spusele lui Jane, cum că Omul cu Gura de Cenuşă făcuse spre ea gestul de a bea. Mi s-a părut o prostie, şi am fost conştientă de asta. Basmele, orice fel de ficţiune, mă irită. Totul e foarte bine şi frumos, lucrurile se leagă la sfârşit şi niciun mister nu rămâne nerezolvat. Viaţa nu este deloc aşa. Sunt oameni care mor, incapabili să ridice un braţ ca să facă un simplu semn, şi nu există vreun motiv pentru asta.

Eram prea obosită ca să rostesc da.

— Ne-am putea vedea mâine ca să luăm cina? l-am întrebat.

El a dat din cap.

— Îţi place mâncarea?

Ciudată întrebare. Cui nu-i place să mănânce? apoi mi-a venit şi răspunsul. Cuiva pentru care orice îmbucătură are gust de cenuşă.

— Da, îmi place.

— Atunci o să gătesc pentru tine, a zis el.

A pregătit o masă aproape perfectă, fără prea mult efort sau fast. A sosit la masă cafeniu şi elegant. Mi-a venit să mătur mâncarea jos de pe masă şi să fac amor cu el chiar acolo, pe loc.

— Chiar îţi place să găteşti, am spus. Pentru mine, gătitul e o corvoadă. A trebuit să mă hrănesc încă de la început, şi detest asta.

— Nu vrei să-ţi asumi nicio răspundere. Nu te îngrijora. O să-ţi port eu de grijă.

Mi s-a părut că legumele erau prea fierte. Moliciunea lor îmi amintea de putreziciune.

El a luat o îmbucătură şi a plimbat-o prin gură.

— Ai o limbă foarte pricepută, am zis.

Mi-a zâmbit, cu obrajii umflaţi de mâncarea din gură, apoi a închis ochii şi a continuat să mestece.

Un minut şi ceva mai târziu, când a înghiţit, a luat o gură de apă.

— Gustul are multe niveluri. Trebuie să-l parcurgi pe fiecare ca să ajungi la esenţă. Ţine de senzaţii.

Am încercat să păstrez mai mult mâncarea în gură, dar s-a

transformat într-o pastă lipicioasă şi mi-a alunecat pe gâtlej. Era fascinant să-l urmăresc mâncând. Captivant. Două ore, cât am stat la masă, am discutat, apoi am început să tremur.

— Sunt obosită, am spus. Iar când se întâmplă, mă apucă tremuratul.

— Atunci du-te acasă şi dormi.

Mi-a pregătit un pachet cu mâncare pentru acasă. Spiritul lui casnic m-a surprins; intrând în casa lui, am râs de seducţia perfectă pe care o exercita această înclinaţie. Masculinitatea care se deghizase drept feminitate. Cărţi pe teme de îmbunătăţire a stilului de viaţă, ale căror cotoare arătau neatinse. Vaze cu flori de plastic, având un parfum fals.

M-a condus până la maşină şi mi-a strâns mâna, ţinându-şi gura cu buzele strânse, ca să mă lămurească fără echivoc că nu voi avea parte de un sărut.

Săptămânile s-au scurs. Ne-am mai întâlnit de două ori, în cadrul unor evenimente publice şi caste, care s-au încheiat brusc de fiecare dată. Apoi, într-o miercuri, am deschis uşa pentru a-l primi pe următorul pacient, şi în prag era Dan.

— Uite-mă aici, a zis el.

Asistenta mea a chicotit.

— Mă duc să verific programările, bine?

Am dat aprobator din cap. Dan a încuiat uşa în urma ei.

— Nu mi te pot scoate din minte, a spus. Doar la tine mă gândesc. Şi nu mai reuşesc să muncesc.

S-a apropiat de mine şi m-a prins de umeri. Mi-am aplecat capul pe spate ca să fiu sărutată. El s-a apropiat de gâtul meu, trăgându-şi nasul. M-am îndepărtat.

— Ce faci?

Şi-a pus degetul peste buzele mele ca să tac. Am încercat să-l sărut, dar a întors capul. Am încercat din nou, dar el s-a răsucit cu totul.

— Mi-e teamă de gustul pe care îl ai.

— Nu am niciun gust.

— Nu vreau să te sărut, a zis moale.

Apoi m-a împins cu blândeţe pe scaunul stomatologic. M-a dezbrăcat şi mi-a atins fiecare părticică de piele, m-a mângâiat, m-a strâns şi m-a dezmierdat, până când am strigat.

A urcat pe scaun călare pe mine şi, ţinându-şi gura departe, şi-a tras în jos fermoarul pantalonilor. Se simţea foarte bine.

Făceam prea mult zgomot. Am sperat că asistenta mea nu trăgea cu urechea.

— Aşa va fi de fiecare dată, a spus după aceea. Ştiu.

Şi aşa era. Chiar şi când îmi masa umerii, mă făcea să mă topesc de plăcere.

Până atunci, niciodată nu mă interesase atât de mult sărutatul în afara slujbei, dar acum simţeam nevoia. Dovedea că Dan mă iubea, că eu îl iubeam. Va arăta că nu era Omul cu Gura de Cenuşă, deoarece gura lui va mirosi a prune sau a pastă de dinţi, ori a parfumul pe care îl folosesc, dacă mă va săruta cumva pe gât.

— Ştiai că obţinem plăcerea sărutând pentru că trupurile noastre cred că mâncăm? am zis eu, sărutându-i degetele.

— O înşelătorie. Totul e înşelătorie.

— Poate, dacă întâi aş fuma o ţigară. Atunci respiraţia mi-ar mirosi oricum a cenuşă şi nu aş simţi gustul pe care îl ai tu.

— Atunci, lasă.

A plecat, şi a revenit a doua zi cu buzele vinete şi umflate. Nu l-am întrebat unde fusese. L-am urmărit afară, pe balcon, când ţinea gura deschisă ca un câine care adulmecă aerul, şi nu am dorit să ştiu. Mă aştepta o zi încărcată, aveam o grămadă de pacienţi şi nu găseam vreme nici să gândesc. Clientul meu schizofrenic mirosea a drojdie de bere; aşa se întâmpla tuturor celor care primeau medicaţie.

Apoi am sărutat un ucigaş; avea gust de gunoi vegetal. La fel cum miroase compartimentul pentru legume de la frigider când sunt prea ocupată cu alte lucruri şi uit să-l golesc la vreme. Se zicea că oamenii care suferă de tuberculoză miroseau a frunze ude; aşa era respiraţia lui, însă mirosea şi a putreziciune. Voia să-i tratez un dinte; şi-l spărsese într-o coajă de nucă.

— Soţia mea niciodată nu îndepărta cojile ca lumea. O leneşă. Nu-i păsa ce mănâncă. Coji de ouă, sâmburi de măsline, fructe de mare când ştia că sunt alergic. Ea era în stare să înghită orice.

Mi-a zâmbit. Avea dinţii albi. Perfecţi.

— Şi nu glumesc când spun că mânca orice.

A tăcut câteva clipe, aşteptând reacţia mea. Nu mă interesa activitatea lui sexuală. N-aş discuta niciodată despre ceea ce făceam eu şi Dan. Era treaba noastră, şi câtă vreme situaţia rămânea astfel puteam să mă port ca o depravată,

abandonându-mă plăcerii.

— Avea obiceiul să se scoale noaptea ca să dea iama prin frigider, mi-a zis ucigaşul după ce s-a clătit.

I-am umplut iarăşi gura cu instrumente. Nu a închis ochii. Cei mai mulţi aşa fac. Le place să se transfere altundeva, departe de mine. Indiferent cât de bună i-ar fi mâna unui dentist, experienţa nu este plăcută.

Eu şi asistenta mea am schimbat priviri.

— Clăteşte, i-am spus.

A făcut-o, de trei ori, apoi s-a rezemat de spătar. Un firicel de salivă stătea întins între bazin şi buzele lui.

— Era grasă. Foarte grasă. Dar mereu ţinea regim. Am acuzat-o că mânca mult în secret, iar apoi am şi prins-o asupra faptului.

M-am întors ca să pun instrumentele în autoclavă.

— Era somnambulă. Mânca în somn. Orice. Şuncă nefiartă. Carne tocată crudă. Calupuri întregi de caşcaval.

Oamenii vin la mine pentru că îi ajut să alunge gustul neplăcut din gură. Mă pricep să identific sursa mirosului neplăcut. Îmi dau seama după gustul pe care îl au şi după ceea ce descopăr în ochii lor.

I-a aruncat o privire asistentei mele, aşteptând să vorbească, dar dorind intimitate.

— N-ai vrea să verifici următoarea programare, te rog? i-am zis, iar ea, înţelegătoare, a încuviinţat din cap.

Am ridicat un bisturiu şi l-am ţinut aproape de ochiul lui.

— Vezi cât de ascuţit este? Atât de ascuţit că nici nu ai simţi cum lama desparte lin moleculele. Câteodată, o mică incizie în gingie eliberează toxinele sau încordarea. Nu ţi-a plăcut că soţia ta se îngrăşa?

— Era dezgustătoare. Merita să vezi ce porcării mânca.

Mijindu-mi ochii, m-am uitat la el.

— Ai urmărit-o. Dar n-ai împiedicat-o.

— Aş fi putut aduce şi o echipă de fotbal să o urmărească, ea tot nu s-ar fi trezit.

Am simţit că aveam nevoie de un martor care să audă spusele lui şi, ştiind că Dan era în biroul de deasupra, am apăsat butonul derivaţiei telefonice pe conferinţă, să fac legătura cu el.

— Mânca şi rahat de pisică. Jur. Îl lua de pe farfurie şi-l mânca.

M-am aplecat spre el să verific felul în care îi arăta dosul

limbii. Mirosul de gunoi vegetal mi-a întors stomacul pe dos.

— Ce căuta rahatul de pisică pe farfurie?

A roşit puţin. Când mi-am scos degetul din gura lui, mi-a răspuns:

— Am vrut să văd dacă ar mânca aşa ceva. Şi a făcut-o.

— Şi are nevoie de ajutor? am vrut să ştiu.

M-am întrebat apoi cum miroase răsuflarea cuiva care are tulburări de somn.

— Acum o mai ajută Iisus, a zis, apoi şi-a coborât privirea. A mâncat un bol de detergent cu lapte. În dimineaţa când am găsit-o, încă ţinea lingura în mână.

Am auzit un zgomot în spatele meu şi am văzut că Dan intrase în cabinet. M-am întors şi am văzut că purta un halat alb. Avea mâinile vârâte adânc în buzunare.

— Nu ţi-a trecut prin cap să ascunzi otrăvurile? a întrebat Dan.

Ucigaşul şi-a ridicat ochii spre el.

— Câteodată, gustul din gură, mirosul, vin din adânc, i-am spus.

M-am bătut cu arătătorul în plexul solar, iar el s-a crispat.

Zâmbetul i-a devenit nesigur. M-am simţit încurajată.

Când a plecat, l-am sărutat. Îmi sărut toţi clienţii, să le descopăr caracterul din gustul pe care îl are gura lor. Virginele sunt sărate, alcoolicii, dulci. Cei dependenţi de droguri au un gust asemănător cu sucul falsificat de portocale, chestia aceea pe care o pui cu lingura în pahar, apoi adaugi apă.

Dan nu m-a lăsat să-l sărut ca să văd dacă mai are gust de cenuşă.

— Acum, eu, a zis Dan.

S-a întins şi l-a sărutat pe gură pe bărbat, ţinându-l de umeri, să nu poată scăpa.

Ucigaşul s-a chircit. Am surâs. S-a şters la gură. Şi-a frecat limba de dinţii strânşi.

— Ne vedem peste şase luni, i-am spus.

Aveam întâlnire cu Fetele Frumoase, iar Dan a dorit să vină cu mine. S-a oprit în uşa rezervei şi a privit lung înăuntru. Părea să umple spaţiul, el însuşi fiind o uşă.

— E-n regulă, am zis. Aşteaptă aici.

Ajunsă înăuntru, la început mi s-a părut că Jane zâmbea.

Obrajii i se ridicaseră, iar ochii îi erau întredeschişi. Dar nu era un zâmbet; şi-a frecat limba de dinţi. Era un gest pe care îl cunoşteam foarte bine. Clienţii încearcă să alunge astfel gustul neplăcut din gură. Totuşi, nu scuipă şi nici nu-şi clătesc gura, astfel că gestul acesta îmi dă o stare de greaţă. Mi-am imaginat acumulările de pe dosul dinţilor. Şi toate reziduurile răzuite de pe limbă.

Fetele erau frenetice.

— L-am văzut pe Omul cu Gura de Cenuşă, a spus Jane.

Însă ele văd atât de puţini bărbaţi în rezerva lor, am gândit, încât orice bărbat ar putea fi Omul cu Gura de Cenuşă. M-am ocupat de gurile lor, încercând să îndepărtez gustul rău. Nu voiau să mă vadă plecând. Erau geloase pe mine, socotind că aveam să-l sărut pe Omul cu Gura de Cenuşă. Jane a continuat să vorbească pentru a mă reţine acolo, deşi efortul o lăsa fără vlagă.

— Bunica mea a fost sărutată de el. Mereu zicea să mă feresc de bărbaţii atrăgători, pen'că sărutul lor ar putea fi primejdios. Apoi ea l-a sărutat şi s-a topit în aproape cinci zile.

Fetele au murmurat una către alta. *Cinci zile! Ăsta-i un record! Nimeni nu se prăpădeşte în cinci zile.*

În rezerva alăturată se află Băieţii Frumoşi, dar nu la fel de mulţi. Ei sunt mult mai tăcuţi decât fetele. Stau în paturile lor şi ţin ochii închişi mai toată ziua. Rezerva este densă, tăcută. Nu primesc mulţi vizitatori şi nu mă vor ca dentist. Nu le-a plăcut ideea de a fi trataţi de mine. Dau să mă muşte, de parcă aş încerca să le vâr degetele pe gât ca să-i sufoc.

Rămas afară, Dan a aşteptat şi a privit înăuntru.

— Ţi se par atrăgătoare fetele acelea?

— Bineînţeles că nu. Arată prea scheletic. Sunt bolnave. Mie-mi plac femeile sănătoase. Puternice. De aceea îmi placi tu atât de mult. Ai demnitatea de a-mi permite să-ţi port de grijă. Nu multe femei au o asemenea calitate.

— Adevărat?

— Nu. De fapt, îmi plac femeile neajutorate, a spus, dar a zâmbit.

Îmi mirosea bine, curat, a loţiune după bărbierit uşoară şi florală, care ar fi părut feminină dacă ar fi fost folosită de alt bărbat. L-am urmărit cum mi-a ridicat maşina ca să recupereze o foaie de hârtie peste care trecusem când am parcat.

— Puteam să mut maşina, am zis, râzându-i.

— N-ar mai fi avut acelaşi farmec, a replicat, apoi m-a luat pe sus şi m-a dus înăuntru.

Îmi place să mă simt subjugată. Toată viaţa m-am simţit puternică, motiv pentru care mă duceam şi singură la şcoală când părinţii mei erau prea ocupaţi să le pese. Nu-mi amintesc să fi fost purtată în braţe de nimeni, astfel că în acele momente am trăit o senzaţie de confort.

Dan m-a învăţat cu viaţa în afara zidurilor. Înainte de a-l cunoaşte, rareori vedeam lumina zilei; eram prea ocupată cu lucruri frivole, cum ar fi soarele. Acasă, deplasarea, munca, deplasarea, acasă, totul înainte de zori sau după apusul soarelui. Dan m-a silit să ies în aer liber.

— Când eşti în aer liber, pielea ta capătă strălucire. Părul ţi se mişcă odată cu briza. Cred că ar fi imposibil să arăţi mai frumoasă.

Drept urmare, ne-am plimbat în aer liber. În realitate, nu-mi plăcea deloc. Mi se părea o pierdere de vreme.

Într-o zi însorită de vineri, m-a scos din cabinet şi m-a prins de mână.

— Hai la un picnic, a propus el. E o zi frumoasă.

În prag stătea pleoştit un bărbat slab ca aţa.

— E omul care şi-a ucis nevasta, am murmurat.

Bărbatul şi-a ridicat braţele fără vlagă.

— Doamnă dentist, a horcăit el. Doamnă, aşteaptă puţin.

— Ce-ai păţit? Acum ai început să umbli şi în somn? l-am întrebat.

— Nu pot mânca. Tot ce iau în gură are gust de cenuşă. Nu mănânc nimic. Mor de foame.

Am observat că sâsâia, şi am văzut că mulţi dintre dinţii lui, altădată albi, căzuseră.

— Ce mi-ai făcut? a şoptit.

A căzut în genunchi. Eu şi Dan l-am ocolit şi ne-am continuat drumul. Dan m-a prins de mână, apoi m-a făcut să prind toarta unui coş încărcat cu mâncare pe care l-am cărat amândoi. Coşul se lovea mereu de piciorul meu, frecându-se de pulpă. Am mers într-un parc şi, oriunde ne îndreptam, apăreau fete care săreau pe el. El le săruta, ridicând din umeri către mine, de parcă ar fi vrut să spună: „Cui îi păsă?” Eu urmăream totul.

— De ce faci asta? Zi-le să plece.

Toate fetele acelea ridicole mă iritau.

— N-am încotro. Încerc să nu le sărut, dar ispita e prea mare. Întotdeauna se ţin după mine.

Văzusem asta.

— De ce? Ştiu că eşti un bărbat atrăgător, dar de ce uită ele de bunele maniere sau de mândrie ca să te sărute?

Ştiam că acela era unul dintre secretele lui. Unul dintre lucrurile pe care prefera să nu le ştiu.

— N-am idee, iubita mea. Să fie vorba de felul în care miros? Poate le place mirosul meu.

M-am uitat la el cu coada ochiului.

— De ce l-ai sărutat? Pe ucigaşul acela. De ce?

Nu mi-a răspuns. M-am întrebat cât de bine mă înţelegea. Mâncarea pe care o gătea, masajele pe care mi le făcea. Nu se ferea de munca pe care o desfăşuram.

De aceea, nu am încercat o confruntare. I-am acceptat tăcerea. Dar i-am citit totul pe faţă când am ajuns la rezerva Fetelor Frumoase. Încă am avut senzaţia trăită în maşină, când m-a posedat, când intrase cu maşina într-o parcare şi mă avusese acolo, după ce părăsiserăm împreună Fetele Frumoase.

— Doamne, ce-mi vine să te sărut, a zis.

I-am simţit mirosul, căldura de foc cu cenuşă, şi mi-am perceput stomacul cum se strânge. M-am gândit la tortul preferat, iar culoarea lui s-a scurs şi aroma lui m-a făcut să lăcrimeze.

— Nu sărutările sunt totul. Putem trăi şi fără ele.

— Probabil că poţi tu.

S-a aplecat în faţă, cu ochi dilataţi, având albul lor neclar, cenuşiu. M-a prins de umeri. De obicei îmi plăcea puterea lui, statura lui mare, dar acum m-am tras înapoi.

— Nu vreau să te sărut, am protestat.

Mi-am vârât capul sub braţul lui şi mi-am îngropat faţa la pieptul lui. Lâna caldă şi pufoasă a puloverului m-a gâdilat la nas şi nu mi-am putut reţine un strănut.

— Noroc, a spus.

M-a prins de bărbie şi mi-a ridicat faţa. S-a aplecat spre mine.

Era insistent.

A fost un şoc, chiar dacă eram pregătită. Avea limba groasă şi a părut să-mi umple gura, lovindu-se de cerul gurii mele.

Stomacul mi s-a răzvrătit şi am încercat să mă smulg, dar m-a ţinut de umeri cu mâini puternice până a terminat sărutul.

Apoi mi-a dat drumul.

Am căzut înapoi, am făcut un pas îndărăt, cât pe ce să-mi rup tocurile, dar am reuşit să rămân în picioare. Mi-a făcut şmechereşte cu ochiul şi s-a aplecat în faţă. Răsuflarea îi mirosea dulceag, a suc de ananas. Avea ochii albaştri, limpezi şi sinceri. Dacă nu ai fi ştiut, ai fi avut încredere în el.

Gustul de cenuşă mi-a năpădit gura.

Cu toate astea, nimic altceva nu s-a întâmplat. Am luat o gură de apă, care a avut un gust proaspăt, curat. Pe faţa lui a apărut fugar o expresie de dezamăgire, apoi ea a dispărut. Îţi place, am gândit. Îţi face plăcere să stârneşti femeile.

— Ai auzit de mitul în care cred Fetele Frumoase? am zis. Acela despre Omul cu Gura de Cenuşă?

L-am văzut cum s-a înălţat vizibil, crescând. Simţindu-se intrat în legendă. A roşit în obraji. Faţa îi era atât de expresivă, încât am ştiut ce voia să sugereze fără să scoată nicio vorbă. Nu suportam să-l pierd, dar nu-i puteam îngădui să creeze încă o Fată Frumoasă.

În noaptea aceea, am aşteptat până a adormit întins pe spate, cu gura deschisă. L-am ridicat puţin să nu se înece, şi, având bisturiul la mine, cu o mişcare perfectă, i-am înălţat limba şi i-am tăiat-o.

Călătorie În Imperiu
M. Rickert

Acest fantasy în stil noir, publicat în numărul pe luna mai 2006 din *Magazine of Fantasy Science Fiction*, a fost unul dintre primele selectate pentru antologia noastră din acest an. Povestirile autoarei din ultimii ani reprezintă un câştig evident pentru această revistă, iar prima sa culegere, numită *Map of Dreams,* este una dintre cărţile cele mai bune ale anului 2006. Iubitorii de roman se pot bucura: în prezent, Rickert lucrează nu doar la unul, ci la mai multe. Locuieşte în Cedarburg, Wisconsin.

K.L. & G.G., E.D.

Prima pictură reprezenta un ou, un ovoid palid, realizată cu tuşe delicate de roz, bleu şi violet, pentru a crea iluzia de alb. După aceea, două mere, o pară, un fruct de avocado şi, în cele din urmă, o farfurie goală pe o faţă de masă albă, în faţa unei ferestre acoperite cu o perdea transparentă, pe care, într-un fald din colţul de sus dreapta, se cuibărea o muscă solitară. Seria se intitula „Călătorie în Imperiu”.

Pe o măsuţă de sub avocado se afla un biblioraft pe coperta căruia era lipit cu scotch un pătrat de hârtie tăiat destul de aproximativ, pe care cineva, cu o mână sigură şi ordonată, scrisese cuvintele: „Declaraţia artistului.” Cu cana de porţelan aşezată pe farfuria ţinută în echilibru într-o mână, Alex a ridicat biblioraftul cu cealaltă şi a dus totul până la o măsuţă lipită de peretele din fundul cafenelei. Acolo l-a deschis, gândindu-se că măcar o dată ar fi interesant să citească şi altceva decât ziarul, deşi aproape că i-a venit să facă uitată ideea când a văzut că pe pagina de sub ochii lui se înşiruiau rânduri scrise la fel de ordonat de aceeaşi mână care notase şi pe copertă. Însă titlul l-a intrigat.

Imitaţie de viaţă

Deşi întotdeauna mi-a plăcut să lucrez cu creioane colorate şi acuarele, în copilărie nu am fost o copilă înzestrată cu darul de artist. Îmi reuşeau obişnuitele combinaţii de siluete alcătuite parcă din beţe şi case deasupra cărora apăreau sori galbeni, ale căror raze scăldau totul. Eram o colecţionară asiduă de cochilii

de scoici şi cioburi lustruite de apa mării şi preferam mult să stau în aer liber, azvârlind cu pietre în pescăruşi (vă rog, nu vreau să fiu dojenită de activiştii care apără drepturile animalelor, am depăşit de mult această fază) ori mă jucam cu prietenii mei imaginari, în loc să stau tăcută în încăperile cu aer sărat din casa paznicului de far, desenând la masa mare de lemn din bucătărie, în vreme ce mama, atunci când nu avea îndatoriri de îngrijitoare a farului, de veghetoare peste valuri, rază de speranţă pentru cei rătăciţi, guvernantă a morţilor, frământa aluat pentru pâine şi îngâna vechi cântece franţuzeşti, purtând o rochie neagră.

Prima fantomă care i-a apărut mamei a fost cea a tatei, care plecase cu o zi în urmă cu o bărcuţă, îndreptându-se spre continent să facă aprovizionarea cu sfoară, orez, dar şi pungi cu pământ pe care în anii din urmă l-am turnat în spaţiile goale dintre stânci, iar apoi am pus tot felul de seminţe, încropind o grădină, ceea ce reprezenta o „încercare curajoasă”, după cum se exprima tata, referindu-se la tărâmul pietros pe care locuiam.

Nu-l aşteptam să revină decât peste câteva zile, de aceea mama a rămas surprinsă când el s-a întors pe furtună, având ţurţuri mici atârnaţi de mustaţă şi purtându-se ciudat, pentru că repeta la nesfârşit:

— S-a pierdut, draga mea Maggie, grădina a ajuns pe fundul mării.

Mama i-a dat un ceai fierbinte, dar el l-a refuzat, apoi l-a rugat să dezbrace hainele ude şi să se retragă împreună în patul lor de pene, plin de pături, dar el a spus:

— Ai grijă de lumină, nu-ţi pierde vremea cu mine.

De aceea, cu o expresie de îngrijorare pe faţă, mama a ieşit din micuţa casă în care locuiam şi s-a dus prin vântul de furtună până la far, fără să-şi dea seama că mă lăsase cu o fantomă, care s-a topit dinaintea focului, transformându-se într-o băltoacă întinsă, asta fiind tot ce a mai rămas din el până la întoarcerea ei. Ea a căutat peste tot în disperare, dar eu arătam cu degetul spre băltoacă, spunând insistent că acolo era tata. În cele din urmă, şi-a luat mantia şi a ieşit în furtună, strigându-i numele. Mi-am dat seama că era mai mult ca sigur că voi deveni orfană în acea noapte.

Dar mama a supravieţuit, deşi a căzut la pat, lăsându-mă pe mine să îngrijesc de far şi să primesc ştirea că barca sfărâmată

cu care plecase tata fusese descoperită pe nişte bancuri stâncoase din apropierea ţărmului, iar el fusese găsit încă strângând în mâna îngheţată o pungă cu pământ, care mi-a fost dată mie şi pe care am adus-o mamei, cu toate că ea a refuzat acel dar.

Pentru o fată atât de fragedă ca mine, corvezile care îmi reveneau erau imense. Îngrijeam de felinarul farului şi întreţineam focul din casă. Făceam supă şi ceai pentru mama, pe care ea le-a acceptat treptat, şi am pus pământul din pungă la uşa căsuţei noastre, savurându-i aroma bogată şi întrebându-mă dacă oamenii care trăiau permanent în prezenţa pământului îi apreciau sau nu parfumul.

Nu mă aşteptam să văd crescând ceva, dar nădăjduiam că pescăruşii ar aduce prin găinaţul lor nişte seminţe, ori că apa oceanului va depune acolo ceva mărunt. Am rămas aşadar surprinsă când, la doar câteva săptămâni după aceea, am descoperit nişte firicele minuscule, despre care i-am povestit mamei. Nu a fost impresionată. În acea perioadă îşi petrecea o parte a zilei stând în capul oaselor pe pat, cârpind şosetele tatei şi văitându-se:

— Agatha, ce ne facem?

Nu voiam să fie îngrijorată din cauza mea, de aceea o minţeam că de pe uscat veneau câteodată femei să mă ajute, iar unii bărbaţi se ocupau cu rândul de lumină.

— Bine, dar cum de reuşesc să fie atât de tăcuţi? Nu aud niciodată pe cineva.

— Nu vor să te tulbure, i-am spus. Vorbesc în şoaptă şi merg în vârful picioarelor.

După săptămâni al căror şir îl pierdusem, într-o zi, deschizând uşa căsuţei, am văzut răspândite în faţa mea, prinse în crăpăturile dintre stânci (până şi în fisurile în care nu pusesem pământ) flori minuscule de culoare roz, violet şi alb, ale căror tulpini tremurau în vântul sărat, şi de aceea am insistat ca mama să se ridice din pat.

La început a opus rezistenţă. Numai că eu am implorat-o şi am convins-o cu vorbe dulci, promiţându-i că efortul făcut va merita.

— Zânele au plantat flori pentru noi, i-am zis, aceasta fiind singura justificare sau descriere care îmi venise în minte pentru a explica prezenţa atâtor flori mici.

Fără prea multă tragere de inimă, m-a urmat prin sufrageria mică şi apoi prin bucătărie, remarcând că „doamnele au reuşit să păstreze curăţenia şi ordinea” acolo. Ajunsă în faţa uşii, a şovăit. Soarele strălucitor şi mirosul sărat al mării, dar şi zgomotul puternic al valurilor ce se spărgeau peste tot în jur au părut să o uimească, dar apoi a clipit, a aruncat o privire spre mine şi a păşit pragul afară, după care a observat miracolul florilor plantate de zâne.

Stâncile de acolo nu mai văzuseră asemenea culori, niciodată nu cunoscuseră asemenea înflorire. Mama a ieşit desculţă din casă.

— Nu-mă-uita, a spus ea, astea sunt flori de nu-mă-uita. Dar de unde...?

I-am spus că nici eu nu înţelegeam, pentru că nu făcusem decât să împrăştii pământul din punga pe care tata o ţinea strâns în braţe când fusese găsit, dar nu mă aşteptasem ca din el să răsară mare lucru şi, în niciun caz tot ce vedeam acum, şi am fluturat mâna spre ceea ce ne înconjura, spre florile care crescuseră în crăpăturile şi fisurile în care nu exista pământ, acoperind întreaga insuliţă de piatră.

Mama s-a întors spre mine.

— Astea nu vin de la zâne, ci de la el.

Apoi a început să plângă, o reacţie pe care nu o anticipasem, şi am încercat să o fac să renunţe la asemenea gânduri, dar ea a zis:

— Nu, Agatha, lasă-mă singură aici.

A rămas acolo o vreme, plângând în tăcere în timp ce s-a plimbat printre flori. Mai târziu, după ce a venit înăuntru şi s-a interesat „Cine sunt cei care ne ajută astăzi?”, eu am ridicat din umeri şi am evitat alte posibile întrebări plecând afară, unde am descoperit pete stacojii printre florile deschise. Mama fusese ţintuită la pat atât de multă vreme, încât picioarele i se înmuiaseră din nou. Zile în şir a lăsat picături de sânge de forma unor mici lacrimi, pe care le ştergeam pe ascuns, pentru că nu voiam ca ele să-i atragă atenţia, din teama că ar înspăimânta-o. A cules câteva flori de nu-mă-uita şi le-a pus la presat între paginile grele ale cărţii ei de mituri şi basme populare. Nu mult după aceea, a izbucnit o furtună îngrozitoare, care ne-a cutremurat casa, punându-ne greu la încercare hotărârea şi tăria şi luând cu sine toate florile. Stâncile redeveniseră sterpe.

M-am temut în privinţa efectului pe care acest lucru l-ar putea avea asupra mamei, însă ea nu a făcut decât să ofteze ridicând din umeri.

— Au fost frumoase, nu-i aşa, Agatha?

Aşa s-a scurs copilăria mea: într-o imensă singurătate, trăind când şi când câte-o aventură care îmi punea viaţa în primejdie, făcând munci plictisitoare, în vreme ce în jurul meu exista marea necuprinsă, cu nenumăratele ei secrete şi înţelesuri, cu cei rătăciţi pe care îi salvam şi cu cei pe care nu-i putusem ajuta. Şi cu fantomele, aduse nouă de tata, deşi nu am înţeles niciodată cu limpezime ce rost avea, pentru că ele rămâneau doar în faţa focului, picurând şi topindu-se precum nişte lucruri din ceară, jelind ceea ce pierduseră (vreun vas frumos, o iubită, un vis al mării, un pumn de giuvaieruri, o soţie şi copii, o sculptură în os, un cântec, ale cărui cuvinte au fost uitate). Noi încercam să le oferim alinare, atât cât puteam, ascultând, aprobând din cap; nu aveam cum să facem mai mult, pentru că ele refuzau ceaiul sau păturile pe care le ofeream noi, singura lor dorinţă era să stea lângă foc, jelindu-şi propria moarte, aşa cum tata stătea de santinelă alături de ele, topindu-se şi transformându-se în băltoace sărate pe care noi le ştergeam cu cârpe curate, storcându-le apoi în ocean, rostind ceea ce noi consideram că ar fi rugăciuni, ori recitând versuri din poeme irlandeze.

Deşi acum ştiu că nu am avut parte de o copilărie obişnuită, pentru mine aşa a fost, şi ea nu s-a abătut de la acest drum decât atunci când părul mamei a încărunţit, iar eu am devenit o tânără femeie, iar atunci tata ne-a adus o fantomă cu totul altfel, un tânăr atrăgător, cu ochii verzi-albaştri ca vara. Părul îi era de o culoare greu de precizat, iar buclele umede îi cădeau pe umeri. Îmbrăcat cu simplitate, ca orice marinar mort, avea un aer ce îi trăda educaţia mai curând prin artă decât prin apă, o bănuială care mi-a fost confirmată curând când el a refuzat ceaiul oferit de mine spunând:

— Nu, nu vreau, nu pot bea lichidul oferit fără ca mai întâi să-ţi cer un sărut, vai, un sărut este tot lichidul ce ţi-l cer, vino şi alină-mă cu buzele tale.

Am roşit, fireşte, şi, la fel de firesc, după ce mama s-a dus să verifice felinarul farului, iar tata s-a topit, devenind o baltă de apă cu mustaţă, l-am sărutat. Deşi ar fi trebuit să fiu prevenită

de fiorul rece, tot astfel cum s-ar fi cuvenit să fiu prevenită şi de faptul că tata plecase, fiind o băltoacă oarecare în faţa vetrei, acela a fost primul meu sărut şi nu mi s-a părut câtuşi de puţin mortal, nici primejdios, nici spectral, dar îndeosebi nu spectral, cu toate că am perceput o anumită senzaţie plăcută de plutire în urma lui.

La întoarcere, mama a rămas surprinsă găsindu-l pe flăcău încă stând în picioare, la fel de viguros ca orice fiinţă umană, alături de băltoaca tatălui meu. Amândouă am fost surprinse că el a rămas peste noapte delectându-ne cu povestiri despre marea sălbatică, populată de balene, sirene şi rechini; fermecându-ne cu descrieri ale „fundului lumii”, cum se exprima el, presărată de stânci purpurii şi ciudate, cochilii roz ce scuipau perle, şi de tentaculele ca nişte alge ale părului vrăjitoarelor mării. Am fost amândouă surprinse că, în momentul când întunecimea nopţii a făcut loc nuanţei cenuşii a dimineţii, el a făcut câte o plecăciune către fiecare dintre noi (s-a întors complet către mine, ca numai eu să-i pot vedea clipitul complice al ochilor), a promis că se va întoarce, iar apoi a plecat, ieşind pe uşă ca un om obişnuit. A fost atât de convingător, încât eu şi mama am deschis uşa ca să vedem unde se ducea, şi am cercetat stâncile şi marea de culoarea cernelii, pentru ca abia după aceea să acceptăm că, indiferent cât de ciudat ar fi părut, şi oricât de viguroasă i-ar fi fost ţinuta, el fusese în mod sigur o fantomă.

— Ori ceva asemănător, a spus mama. Ciudat că nu s-a topit precum ceilalţi.

S-a uitat mai atent la mine, iar eu m-am întors cu spatele, să nu mă vadă roşind.

— N-ar fi trebuit să-l lăsăm să ne ţină treze toată noaptea, a mai zis ea. Doar nu suntem moarte. Avem nevoie de somn.

Somn? Somn? Nu puteam dormi, pentru că simţeam buzele lui reci lipite de ale mele, puterea sărutului său, ca şi cum m-ar fi făcut să elimin prin răsuflare cine ştie ce imagine întunecată care mă apăsase lăuntric. I-am spus mamei că putea să se culce. Aveam să mă ocup eu de toate. A protestat, dar apelând la trecut drept o asigurare (descoperise de mult că eu fusesem aceea care se ocupase de gospodărie şi de rest în perioada convalescenţei ei de după moartea tatei), a fost în cele din urmă de acord.

M-am bucurat să o ştiu aşezată bine şi sigur în pat. Eram fericită să ştiu că ochii ei curioşi rămâneau închişi o vreme. Am făcut tot ce era nevoie pentru ca lucrurile să arate în ordine. Nici măcar atunci, în beţia mea de fecioară, nu am uitat de felinarul din far. Mi-e ruşine să recunosc, totuşi, că trecuse binişor de ora patru când mi-am adus aminte de balta lăsată de tata, care se evaporase deja în bună măsură. Am şters puţina apă rămasă pe jos şi am stors-o în mare, rostind drept rugăciune doar atât: „Tată, iartă-mă. Of, adu-mi-l înapoi.” (Având în gând, vai mie, ce fată nătângă am fost, băiatul care mă sărutase, şi nu pe tata.)

Iar în acea noapte a venit, bătând la uşă ca un om viu, având în mâinile ude un buchet de corali roz pe care mi i-a întins, şi o mică piatră albă, de forma unei stele, pe care i-a dat-o mamei.

— Nu mai e nimeni cu tine? a întrebat ea.

— Îmi pare rău, dar sunt numai eu, i-a răspuns.

Mama a început să-şi facă de lucru în bucătărie, lăsându-ne singuri. O auzeam trebăluind acolo, mutând lucruri, deschizând dulapuri, măturând podeaua care fusese deja curăţată. Doar neglijenţa mea era cauza absenţei tatei, eram sigură de asta; dacă l-aş fi adunat cu buretele mai devreme, dacă m-aş fi rugat pentru el cu mai multă sinceritate, şi nu m-aş fi gândit numai la satisfacerea propriei mele dorinţe, el ar fi fost acolo în acea noapte. M-am simţit groaznic din această pricină, dar apoi am privit în ochii lui, acei ochi de culoarea mării, şi mi-a fost imposibil să mă controlez, trupul meu s-a înfiorat la vederea lui. Să fie asta iubirea? m-am întrebat. Mă va săruta a doua oară? Când mi s-a părut că, fără măcar să mai piardă timpul cu cuvinte, a fost pe cale să facă asta, aplecându-se către mine cu buzele întredeschise, de pe care am perceput miros de apă sărată, dregându-şi glasul, mama a intrat în cameră şi a ţinut mătura în faţa ei, de parcă ar fi gândit că s-ar putea să o folosească drept armă.

— Nu ştim chiar nimic despre tine, a spus ea.

În primul rând, numele meu este Iezechiel. Mama ţinea foarte mult la sfinţi şi la *Biblie* şi altele asemenea. A murit la scurtă vreme după ce m-a născut, eu fiind primul şi singurul ei copil. Am fost crescut de tata pe insula Murano. Poate aţi auzit de ea, da? Sticla de Murano vă spune ceva? Suntem renumiţi în întreaga lume pentru asta. Tata era un creator în sticlă foarte talentat. Tot ce se putea imagina căpăta formă în mâinile lui.

Păsări de sticlă, albine mici de sticlă, cochilii, chiar şi lacrimi de sticlă (o artă perfecţionată când eu eram sugar), şi tata m-a învăţat tot ce ştia.

Fireşte, în cele din urmă l-am depăşit în privinţa îndemânării. Iertaţi-mă, dar nu pot vorbi despre asta cu umilinţă. În orice caz, tata mă învăţase multe şi toată viaţa îmi încurajase talentul. Nu mi-am dat seama când propriul lui entuziasm a început să se stângă. Eram emoţionat şi încântat de ceea ce reuşeam să realizez. Credeam că va avea faţă de mine aceleaşi sentimente pe care le nutream eu faţă de el când, copil fiind, stăteam pe taburetul din studioul lui şi aplaudam fiecare aripă din sticlă, fiecare lacrimă întărită care îi ieşea din mâini.

Vai, nu avea să se întâmple asta. Tata începuse să fie gelos pe mine. Nimeni altul decât tatăl meu! Noaptea, se furişa în studioul nostru şi-mi spărgea păsările, micile prăjituri din sticlă. Dimineaţa, se prefăcea că era deznădăjduit şi mă sfătuia din nou să elimin bulele de aer din lucrările mele. Nu-şi închipuia că ştiam cumplitul adevăr.

Am hotărât să-l părăsesc, să plec pe mare într-un alt loc unde să-mi întemeiez un cămin. M-a implorat să rămân: „Ce vei face acolo? Cum o să te descurci în lumea asta?”.

I-am mărturisit adevărata mea intenţie, pentru că nu eram îndeajuns de isteţ ca să mint.

— Acesta nu este singurul loc din lume unde se găseşte nisip şi foc, am spus eu. Vreau să fac sticlă.

Mi-a zis că asta ar reprezenta o condamnare la moarte. În acele momente am socotit că aceasta era doar o temere părintească, pornită din neştiinţă. Nu am perceput-o ca pe o ameninţare.

Este adevărat că secretul producerii sticlei trebuia să rămână la Murano. Este adevărat că toţi locuitorii oraşului socoteau că această meserie, şi doar ea, îi putea hrăni şi îmbrăca. În cele din urmă, este adevărat că au dat legea (cu mulţi ani înainte ca tata să mă ameninţe cu ea) că acela care îndrăznea să ia cu sine secretul producerii sticlei va fi pedepsit cu moartea. Toate acestea sunt adevărate.

Dar mai este adevărat că devenisem prizonier în propria noastră casă, torturat de propriul meu tată, care se prefăcea a fi un umil şi agreabil producător de sticlă, dar care, noapte de noapte, îmi distrugea creaţiile, iar apoi, în fiecare dimineaţă,

respingea acuzaţiile mele, şi faţa lui de bătrân mustăcios şi bărbos exprima doar disperare şi tristeţe.

Asta este demenţă, am gândit eu. Cum aş mai putea supravieţui? Unul dintre noi trebuia să plece ori să moară. Am ales calea mai blândă.

Aveam în proprietate doar o bărcuţă, pe care o foloseam pentru a călători pe rute ce niciodată nu se abăteau de la ţărmul continentului. Mergeam cu ea să strângem scoici comestibile, să ne vizităm vecinii, iar câteodată tatei îi plăcea să se legene în ea în timp ce fuma o pipă şi contempla apusul soarelui. Aprindea un felinar şi venea acasă, mirosind a mare, fierbea o oală de supă, avea un aer melancolic şi nevinovat, pentru ca mai târziu să se furişeze şi să-şi continue activitatea distrugătoare.

Cu această barcă am plecat în călătoria mea peste mare. Am mai luat cu mine nişte unelte de pescuit, cod uscat pe care tata îl pregătise pentru iarnă, o pătură şi câteva urcioare de vin roşu pe care ni-l dăduse brutarul, a cărui fiică, după părerea mea, mă plăcea. Pentru voi, care aţi trăit atâta vreme pe această stâncă neclintită, cred că nebunia mea este cât se poate de vădită. Dar era o nebunie? Da, sigur. Dar ce altceva aş fi putut face? Să făuresc zi după zi obiecte de artă perfecte doar pentru ca tata, noapte de noapte, să le distrugă? Aşa avea să mă distrugă şi pe mine!

Am plecat la vreme de noapte, când oceanul este întunecat precum cerneala, iar cerul este ca o sticlă neagră cu mii de bule de aer. Adevărate bule de aer. Ajuns în aerul sărat al mării am respirat în sfârşit liber. Mi-am ales stelele pe care să le urmez. De nătâng ce eram, nu gândisem cu limpezime încotro mă voi îndrepta, ci doar îmi plănuisem evadarea.

Sigur, ştiind acum o sumedenie de lucruri despre ocean, este de mirare că am supravieţuit primei nopţi, fără a spune că am reuşit să rezist şapte zile. Abia în a opta dimineaţă am văzut în depărtare prima pânză de corabie şi, beat criţă şi prăjit de soare, dar şi rătăcit fără speranţă, am început să vâslesc în disperare spre acea pânză, o altă prostie, după cum sunt convins că veţi gândi pe drept cuvânt, înţelegând cât de departe este orizontul. Din fericire pentru mine, ori cel puţin aşa am socotit, corabia naviga în direcţia mea, iar peste alte câteva zile a fost suficient de aproape să pot crede din nou în salvarea mea.

Dar, vai, acea corabie aparţinea unei prietene bogate a tatei, o femeie care îl angajase să-i creeze un castel de sticlă, cu o grădină din sticlă şi cu o fântână la fel, cu mici lebede de sticlă, un rege şi o regină tot din sticlă, o prinţesă bebeluş din sticlă, copaci din sticlă cu mere aurii din sticlă, totul pentru amuzamentul nepoatei acesteia (care, trebuie să spun, avea degetele ca nişte cârnăciori şi, până la următoarea zi de naştere, a spart jumătate din figurine). Această femeie ridicolă s-a arătat din cale-afară de încântată să-i îngăduie tatei să folosească acea corabie, dar a fost de acord să şi plătească echipajul ei, şi totul cu aerul că-l ajuta pe tata, deşi, în realitate, pe ea doar o amuza să se amestece în acea dramă. Zicea că face totul pentru Murano dar, de fapt, o interesa numai distracţia.

Tata mi s-a înfăţişat abia după ce am fost salvat şi dus la bordul corabiei. Şi-a desfăcut larg braţele, într-un adevărat spectacol spre beneficiul membrilor echipajului, m-a îmbrăţişat şi chiar a vărsat lacrimi, însă, indiferent cât de convingătoare i-ar fi fost prefăcătoria, ştiam că-şi pusese în gând să mă distrugă.

Există căi de acţiune pe care nu ar trebui să le urmeze niciun fiu, dar în noaptea aceea, în timp ce tata dormea şi corabia se îndrepta legănându-se în drum spre Murano, unde aveam să fiu probabil condamnat la spânzurătoare sau pedepsit să trăiesc în continuare cu duşmanul meu, tata, i-am tăiat beregata bătrânului. Deşi a apucat să deschidă ochii, nu cred că m-a văzut, dar oricum pătrundea deja în regatul îndepărtat.

Văd că voi, doamnele, păreţi foarte îngrozite. Nu vă pot găsi vreo vină pentru asta. Probabil că mai curând ar fi trebuit să aleg propria mea moarte, dar eram tânăr, şi voiam să trăiesc. Chiar după ce trecusem prin atâtea încercări, alesesem viaţa.

Dar, vai, nu avea să fie aşa. Ştiam că vor apărea necazuri şi acuzaţii dacă tata ar fi fost descoperit cu beregata tăiată, dar nimic nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi dispărut în cursul nopţii, aşa cum se întâmplă deseori la bordul corăbiilor mari. Mulţi călători cad pur şi simplu peste bord, şi nimeni nu mai aude apoi de ei, iar tatăl meu dovedise în repetate rânduri o lipsă a priceperii în ale navigaţiei care rivaliza cu neştiinţa mea în acelaşi domeniu.

L-am înfăşurat în pătura care acum era îmbibată de sânge, dar, deşi era un bărbat scund, rămânea tot masiv, de aceea mi-

am dat seama că trebuia să-l îndoi şi să-l strâng pentru a încăpea într-un rucsac. Vă crispaţi voi, dar nu vă îngrijoraţi, deja era cu siguranţă mort.

Nu vă voi plictisi cu amănuntele legate de felul în care m-am deplasat pe corabie, ascunzându-mă şi furişându-mă cu îngrozitoarea mea povară. E de ajuns să spun că mi-a trebuit ceva timp până să ajung la balustrada corabiei, iar în acel moment mi-am închipuit că lăsasem în urmă orice primejdie.

Nu uitaţi, eram foarte slăbit după zilele în care plutisem în derivă, iar efortul de a-l căra pe tata în spate mă obosise şi mai mult. Convins că mă apropiam de sfârşitul chinurilor mele, am devenit neglijent. Cadavrul era mai greu decât părea. Mi-a trebuit toată puterea pentru a ridica rucsacul în spinare şi (ca să rostesc tristul şi jalnicul adevăr cât mai repede posibil) când l-am ridicat să-l arunc peste bord, o baretă mi s-a înfăşurat în jurul încheieturii şi, da, scumpe doamne, m-am rostogolit peste balustradă, ajungând la fundul lumii. Am rămas acolo până când scumpul vostru tată şi soţ m-a descoperit şi m-a adus în acest loc, în care, pentru prima oară în viaţa mea, m-am simţit în siguranţă şi, chiar mort să fiu, binecuvântat.

Mai târziu, după ce s-a îngrijit de felinarul farului, timp în care eu şi Iezechiel schimbam sărutări care m-au lăsat fără suflare, mama i-a cerut să plece, spunând că eu trebuia să dorm. Am protestat, bineînţeles, dar ea a insistat. Am condus fantoma mea până la uşă, aşa cum cred că ar face orice fată într-o situaţie asemănătoare, iar acolo, pentru prima oară, el m-a sărutat sub ochii mamei, nu la fel de pătimaş cum o făcuse mai devreme, dar producând acelaşi efect.

După ce a plecat, chiar în timp ce eu roşisem, mama mi-a vorbit cu glas sumbru:

— Agatha, nu-l încuraja.

— De ce? am întrebat, iar trupul îmi tremura din cauza afecţiunii lui şi a dispreţului arătat de mama, ca şi cum cele două trăiri s-ar fi confruntat înlăuntrul meu şi ar fi dat naştere unui cutremur. Ce nu-ţi place la el?

— E mort, a zis ea, iar acesta ar fi primul motiv.

— Dar tata? Şi el e mort, şi tu l-ai iubit în tot acest timp.

Mama a clătinat din cap.

— Agatha, nu e totuna. Gândeşte-te la ceea ce ţi-a povestit

acest băiat. Şi-a ucis tatăl.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să foloseşti asta împotriva lui. Doar ai auzit ce-a spus. N-a făcut altceva decât să se apere.

— Bine, Agatha, dar nu ceea ce se povesteşte reprezintă întotdeauna partea cea mai elocventă. Nu ştiai? Te-am crescut doar ca să fii atât de naivă?

— Nu sunt o naivă. Sunt îndrăgostită.

— Îţi interzic.

Este sigur că nu există două cuvinte care, rostite de un părinte, să conducă mai sigur la întărirea sentimentului de iubire. Ce vreau să spun cu asta? Ea, o femeie care nu iubise atâta vreme decât o băltoacă, nu putea înţelege câtuşi de puţin ce se petrecea în inima mea. Fără să mai discut în contradictoriu cu ea, m-am dus la culcare şi am dormit adânc, simţindu-mă ruptă de viaţa mea în toate privinţele, în vreme ce mama a rămas să citească, am dedus eu mai târziu, din cartea ei de mituri. Dimineaţa, am găsit-o stând la masa din bucătărie având volumul gros în faţa ei. A ridicat spre mine ochi încercănaţi, apoi, fără să mă salute, s-a apucat să citească, iar glasul ei a fost ameninţător.

— Există multe feluri de fantome. Sunt fantome care mişcă lucruri din loc, trântesc uşi şi sertare, aruncă veselă prin toată casa. Apoi sunt fantome (de obicei ale unor copii mici) care se joacă în colţuri întunecoase cu ghemuri de sfoară şi care sperie animalele de companie ale familiei. Sunt fantome care plâng tăcut şi care plâng în hohote. Există fantome care îşi dau seama că sunt moarte şi altele care nu. Există fantome ale copacilor, cele care îşi petrec viaţa de după într-un anumit copac (indiciile privind o asemenea fantomă ar putea fi urmele de muşcături pe fructele căzute la pământ). Mai există fantome ce sunt prizoniere ale orei morţii lor (am văzut odată una ca asta în grupul sanitar al unui cinematograf vechi, atârnând de tavan). Există şi fantome care se topesc (despre astea ştim prea bine, nu?), de obicei victime ale înecului. Şi, de asemenea, fantome care fură răsuflarea. Confundate deseori cu vampirii mai brutali, acestea reuşesc să ducă o semi-viaţă furând răsuflarea celor vii. Acestea pot avea orice vârstă, dar de obicei sunt adolescenţi sau tineri, deseori rămaşi la acelaşi stadiu de egoism ca atunci când au murit. Aceste fantome se apucă să sugă lacom răsuflarea celor vii. Pot face acest lucru înghiţind răsuflarea ce

mai zăboveşte pe ceşti nespălate ori, mult mai eficient, printr-un sărut. Deşi se dovedesc deseori extrem de fermecătoare şi seducătoare, aceste fantome sunt şi dintre cele mai primejdioase. Fiecare viaţă are o anumită doză de respiraţie în sine, şi se spune că fură un număr nesfârşit de răsuflări la fiecare înghiţitură. Efectul este de aşa fel, încât fantoma, deşi nu mai trăieşte din nou, începe să realizeze o imitaţie foarte convingătoare a vieţii, în vreme ce victimele ei (cele ale căror răsuflări le fură) se apropie mereu de propria lor moarte.

Mama a ridicat privirea spre mine cu un aer triumfător, iar eu am ieşit valvârtej din casă, însă m-am trezit înconjurată din toate părţile de mare, la fel de pustiită ca inima mea.

În noaptea aceea, când el a venit, bătând la uşă, ea nu a răspuns, şi nici mie nu mi-a îngăduit să deschid.

— Nu are importanţă, am provocat-o pe mama, doar e fantomă. Nu are nevoie să i se deschidă uşa.

— Nu, te înşeli, a zis ea, a furat suficient de mult din răsuflarea ta cât să nu mai fie cu totul un spectru. Nu mai poate trece prin ziduri. Are nevoie de tine, dar nu-l interesează defel soarta ta, nu înţelegi, Agatha?

— Agatha! Eşti acasă? Agatha. De ce nu vii? Agatha!

Nu am mai suportat. Am început să plâng.

— Ştiu că e greu, a spus mama, dar trebuie s-o faci. Ascultă, glasul i-a pierit deja. Trebuie doar să trecem de noaptea asta.

— Dar ce facem cu felinarul farului? am întrebat eu.

— Poftim?

Însă ea ştia la ce mă refeream. A trădat-o expresia care i-a apărut pe faţă.

— Nu trebuie să verifici felinarul farului?

— Agatha! Am făcut ceva rău?

Mama a privit lung spre uşă, apoi s-a întors către mine, iar cearcănele de sub ochi au făcut-o să capete aspectul unei femei bătrâne.

— Felinarul nu are nimic.

M-am răsucit pe călcâie şi am mers în cămăruţa mea, trântind uşa după ce am intrat. Mama, o femeie deşteaptă, nu era obişnuită să gândească asemenea unui temnicer. Uitase de fereastra de la camera mea. Până să cobor pe acolo, Iezechiel ajunsese pe ţărmul stâncos şi se aşezase, contemplând oceanul întunecat pe care îl avea în faţă. Îşi pierduse deja o parte din

strălucirea ce sugera viaţa, îndeosebi în porţiunea de sub genunchi, care devenise străvezie, astfel că aproape vedeam prin el.

— Iezechiel, am spus.

S-a întors, şi eu am scos o exclamaţie când am văzut schimbarea suferită de faţa lui, aspectul cavernos al ochilor, conformaţia scheletică a maxilarului inferior. Văzând expresia mea de consternare, el a dat din cap şi apoi şi-a desfăcut braţele, de parcă ar fi vrut să zică, da, iată ce am devenit. M-am grăbit să mă arunc în braţele lui desfăcute şi l-am strâns, deşi a scos un scârţâit ca şi cum ar fi fost alcătuit din lemn. S-a aplecat, apăsându-şi buzele reci de ale mele până când ele nu i-au mai rămas reci, începând să frigă la fel ca un foc.

Am petrecut împreună acea noapte şi nu am luat în seamă vântul extrem de puternic şi muşcătura lui sărată pe pielea mea, şi nu m-am mai sinchisit când felinarul s-a stins, iar marea s-a răsculat sub cerul întunecat, şi nici nu m-am mai îngrijorat de morţii care plângeau pe ţărmul stâncos, dar nici de uşurinţa pe care am simţit-o, de parcă aş fi plutit alături de iubitul meu, iar când a venit dimineaţa, înfăţişându-i pe toţi morţii din jurul nostru, l-am urmat în apă, l-am urmat până în fundul mării, unde s-a răsucit şi mi-a zis:

— Ce ai făcut? Eşti proastă? Nu-ţi dai seama că nu-mi slujeşti la nimic dacă eşti moartă?

Aşadar, la fel ca multe alte fiice, mi-am dat seama că mama avusese dreptate până la urmă, iar când m-am întors la ea, şiroind de apă sărată şi având agăţate de mine alge, dar şi mici peşti morţi ce-mi atârnau în păr, ea m-a îmbrăţişat. Văzând starea în care mă aflam, a lăcrimat şi m-a sărutat pe buze, având amândouă gura deschisă. Am sorbit de la ea răsuflarea dulce, până când m-am revigorat, iar mama, mama mea în rochie neagră, s-a prăbuşit la podea ca o floare funerară strivită.

Nu aveam vreme de jelit. Felinarul stătea stins de ore în şir. Poate că din cauza asta naufragiaseră corăbii, provocând moartea multor marinari Acum, soarele strălucea deasupra mării. Probabil că oamenii aveau să apară curând să afle ce se întâmplase.

Am luat mica noastră barcă şi am vâslit, îndepărtându-mă de insulă. Multe ore mai apoi, am acostat într-un oraş de pe litoral şi am făcut autostopul până în altul, până când, în cele din

urmă, am ajuns cât se putea de departe de casă, dar rămânând aproape de oceanul meu.

O vreme, am întâmpinat dificultăţi. În general, oamenii sunt bănuitori faţă de cineva care nu are un trecut şi prea puţin viitor. Am trăit pe stradă şi a trebuit să cerşesc slujbe precum acelea de a curăţa toalete şi de a freca podele pentru ca, în timp, să-mi câştig o reputaţie şi să ajung la situaţia mea actuală, având în cele din urmă un mic apartament doar al meu, mic şi întunecos, foarte diferit de ceea ce aveam când eram fiica paznicului de far, iar oceanul reprezenta curtea mea din spate.

Într-o zi, după ce am petrecut luni în şir fără să mă gândesc la nimic, am intrat într-un magazin cu articole pentru pictori şi mi-am cumpărat pânză, vopsele şi două pensule. Le-am achitat cu banii scoşi din bacşişuri, numărându-i chiar în faţa vânzătoarei, a cărei expresie sugera că îi puneam în palmă găinaţuri, iar nu monede. M-am dus acasă şi am bătut un cui în perete, am atârnat pânza de el şi m-am apucat de pictat. La fel ca multe persoane cu spirit creator, se pare că prin artă am descoperit o oarecare consolare pentru nefericitele întâmplări din viaţa mea de tinereţe (şi moarte).

Acum duc o viaţă simplă şi virginală, fără să fur respiraţii printr-un sărut. Acesta este jurământul pe care l-am făcut, şi mi l-am respectat. Dar, în unele zile mă simt slăbită şi ispitită să-mi recapăt vigoarea printr-o asemenea soluţie simplă, însă în loc de asta, ţin ceşti goale aproape de faţă, le inspir, inspir orice, respiraţii de bărbaţi, de tineri, respiraţii dulci, acre, de ruj, de fum. Nu este un mod de viaţă, adevărat, dar asta nu este de fapt viaţă.

După ce a terminat de citit această relatare impresionantă, privirea lui Alex a rămas preţ de câteva secunde ţintuită de acea filă. Într-un târziu, a ridicat ochii, a clipit în lumina scăzută din cafenea şi a închis biblioraftul cu coperte negre.

În spatele tejghelei se aflau câteva barista[10] foarte ocupate să aşeze şi să manevreze ceşti de porţelan, ceainice şi pungi de cafea boabe, ocolindu-se una pe alta în spaţiul strâmt. Între ele, o fată scundă cu părul vopsit în roşu şi verde, care îi stătea ţepos sugerând un halo de pe altă lume, şedea lângă lavoar şi stivuia ceşti şi farfurioare murdare. Când l-a văzut urmărind-o, i-

---

[10] În italiană, barman care pregăteşte cafea şi cafea espresso (n. tr.).

a zâmbit. Nu era un zâmbet adevărat, nu pentru că părea batjocoritor, ci mai curând se putea spune că fata cu părul ca un pom de Crăciun zâmbea ca o persoană care uitase cu totul ce însemna fericirea, ori nici nu o cunoscuse vreodată. Drept răspuns, Alex a plecat capul în timp ce se uita la ea şi, spre surprinderea lui, ea a venit la masă, aducând cu sine o cârpă murdară şi sticla cu spray de curăţat.

— Ai citit tot? a întrebat ea şi a stropit masa de alături, apucându-se apoi să o şteargă folosind prosopul murdar.

Alex s-a strâmbat simţind mirosul neplăcut al lichidului de curăţare, a dat din cap, iar apoi, văzând că fata nu-i acorda de fapt atenţie, a răspuns:

— Da.

Apoi a aruncat o privire spre peretele pe care stăteau agăţate picturile.

— Ce părere ai?

Fata a rămas pe loc, etalând acel zâmbet trist, foarte aproape de el, cu sticla duhnind neplăcut şi cu acea cârpă murdară, şi ţinându-şi un şold împins în faţă într-o atitudine ce lui i s-a părut ciudat de aţâţătoare. A deschis gura să spună ceva, a făcut un gest către picturi, iar apoi spre cartea din faţa lui.

— Ţin să o cunosc, a zis, lovind cartea uşor cu palma, mi se pare remarcabil.

— Dar ce părere ai despre picturi?

A privit încă o dată spre peretele unde erau agăţate. A clătinat din cap.

— Nu, a făcut el, doar atât mă interesează, şi a atins din nou cartea.

Ea a zâmbit, un zâmbet adevărat de astă dată, şi-a înclinat capul într-o parte şi i-a întins mâna.

— Agatha, a spus ea.

Alex a avut senzaţia că i se învârte capul. A strâns mâna fetei. Era neaşteptat de delicată, ca aceea a unui copil, şi la început i-a prins-o prea strâns. Furişând o ocheadă spre tejghea, ea şi-a tras un scaun şi s-a aşezat în faţa lui.

— Nu pot sta decât puţin de vorbă. Marnie e şefa astăzi şi are bâzdâci tot timpul, dar acum e jos să verifice nişte comenzi.

— Tu, a zis Alex, trecându-şi vârfurile degetelor peste coperta biblioraftului, ca şi cum ar fi atins ceva sfânt, tu ai scris asta?

Ea a încuviinţat cu un gest vag, şi-a plecat capul, a ridicat din

umeri şi, devenind brusc animată, s-a aplecat peste masă, dându-i ceaşca la o parte cu cotul.

— Nimeni nu catadicseşte să citească. Am văzut puţini oameni punând mâna pe el, iar tu eşti primul care a citit până la capăt.

Încruntându-se, Alex s-a rezemat de spătarul scaunului.

Ea şi-a dat ochii peste cap, iar el a observat că aceştia aveau o nuanţă încântătoare de violet, ca levănţica, fiind machiaţi cu negru.

— Am încercat să fac ceva deosebit, înţelegi? Tocmai asta e treaba – şi a împuns cartea cu degetul, iar el a simţit imediat dorinţa de a o proteja –, am încercat să plasez o poveste într-un loc în care nimeni nu se aşteaptă. Nu crezi că în societatea de azi am devenit cumplit de nepăsători faţă de poveste? Ca şi cum ea ar trebui să se îndrepte într-o anumită direcţie şi chiar să existe în unele locuri. Despre asta este vorba. Picturile reprezintă o manevră înşelătoare. Dar ai înţeles deja, nu-i aşa? Ştii că a existat cineva, a zis, şi s-a aplecat atât de aproape de el, încât i-a simţit mirosul respiraţiei, care i s-a părut ciudat de dulceag, care s-a oferit să cumpere pictura în care apare musca?

Fata a rămas cu gura deschisă, a scuturat din cap şi şi-a rostogolit ochii frumoşi de culoarea levănţicii.

— Şi voiam să spun, ce dracu’? Nu şi-a dat seama că e o porcărie?

Alex nu ştia ce să facă. Fata părea să se aplece foarte mult peste ceaşca lui. Stătea chiar deasupra ei, şi-a dat el seama. A deschis gura, fără a avea însă idee ce vrea să zică.

În acea clipă, o altă barista, cea care purta mereu eşarfă şi avea o expresie imperioasă pe faţă, ce voia să sugereze că locul ei nu era acolo, dar că efectua o cercetare sau cine ştie ce, a trecut prin dreptul lor. Agatha s-a uitat scurt spre ea.

— Trebuie să plec, a spus ea, şi s-a ridicat. Ai terminat cafeaua? a întrebat, atingându-i ceaşca.

Cu toate că încă nu beneficiase de cafeaua gratis, a încuviinţat.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, a zis ea. Asta vine în sprijinul demonstraţiei, nu?

Alex nu şi-a dat seama despre ce vorbea. A dat din cap fără chef, sperând că înţelesul i se va revela după câteva clipe, dar

cum nu s-a întâmplat, a ridicat din sprâncene spre ea.

Fata a pufnit în râs.

— Voiam să spun că nu pari genul de persoană care să înţeleagă ce am scris acolo.

— Da, dar nu semeni prea mult cu Agatha.

— Dar sunt Agatha, a murmurat ea, întorcându-se cu spatele la el şi ridicând o ceaşcă goală şi farfurioara de pe masa alăturată.

A urmărit-o ducându-se la chiuveta de la capătul tejghelei. A lăsat jos ceştile şi farfuriile. A clătit farfurioarele şi le-a aşezat în găleata cenuşie folosită pentru transportul veselei murdare în partea din spate a localului. A întins mâna spre o ceaşcă şi s-a uitat la el.

Alex a coborât privirea spre biblioraftul negru, l-a ridicat, şi-a împins scaunul în spate şi s-a îndreptat spre partea din faţă a cafenelei. S-a oprit să privească picturile. Arătau bine, plicticoase, dar picturile mici şi frumoase nu aveau nicio legătură cu cele citite. Nu a zăbovit multă vreme asupra lor. Ajunsese aproape de uşă când ea a apărut alături de el, spunând:

— Iau eu ăsta.

Nici măcar nu a putut să mimeze nevinovăţia. Cu o ridicare din umeri, i-a întins biblioraftul.

— Sinceră să fiu, mă simt măgulită, a zis ea.

Însă n-a mai încercat să continue discuţia. A lăsat cartea pe masa de sub pictura înfăţişând fructul de avocado. A urmărit-o ridicând o ceaşcă goală şi ducând-o spre faţă, inspirând răsuflarea care mai zăbovea pe ea. A ridicat capul brusc, l-a surprins urmărind-o şi s-a întors cu spatele.

Alex a înţeles. Fata nu era exact ceea ce aştepta el. Dar când soseşte iubirea, ea nu apare întotdeauna aşa cum este aşteptată. Nu putea ignora acest precept. Nu putea mima că nu se întâmplase. A ieşit din cafenea în soarele după-amiezei.

Sigur că existau probleme, una dintre ele fiind că ea nu era vie. Dar nu era omul care să aibă prejudecăţi.

Pe de altă parte, avea răbdare. A rămas în magazinul cu articole de pictură ore în şir, prefăcându-se a fi deosebit de interesat de figurinele anatomice aflate în vitrină, înfăţişând femei şi bărbaţi lipsiţi de sex, după care a văzut-o, cu părul roşcat strălucind ca un incendiu de pădure, trecând prin faţa

magazinului.
— Agatha, a strigat.
Întorcându-se, ea s-a încruntat spre el, după care şi-a continuat drumul. A trebuit să iuţească serios pasul ca să o prindă din urmă.
— Bună, a zis el, şi a văzut că ea îşi muşca buza de jos. Ai terminat munca?
Ea s-a oprit chiar în faţa băncii, care era deja închisă, şi s-a uitat la el printre gene.
— Alex, a adăugat el. Am vorbit cu tine la cafenea.
— Ştiu cine eşti.
Tonul ei era furios! El nu înţelegea motivul. O insultase în vreun fel?
— Nu sufăr de Alzheimer. Nu am uitat cum te cheamă.
El a dat din cap. Era mai greu decât anticipase.
— Ce vrei? a întrebat ea.
Tonul ei devenise de-a dreptul ostil. Alex a ridicat din umeri.
— Mă gândeam că am putea, cum să spun, sta de vorbă.
Ea a respins ideea cu un gest din cap.
— Ascultă, mă bucur că ţi-a plăcut povestea mea.
— Adevărat, confirmă el, încuviinţând din cap, a fost grozavă.
— Dar despre ce să vorbim. Noi doi?
Sub privirea acelor ochi de culoarea levănţicii, Alex s-a fâstâcit. Şi-a lins buzele. Nici măcar nu se uita la el, şi furişa priviri pe lângă el, către cealaltă parte a străzii.
— Nu-mi pasă că ar însemna să mor mai curând. Vreau să-ţi dau un sărut.
Ea a rămas cu gura căscată.
— S-a întâmplat ceva?
Ea s-a întors, îndepărtându-se în fugă. Purta un adidas roşu şi unul verde. Se potriveau cu părul ei.
În timp ce s-a întors la maşina parcată în faţa cafenelei, Alex a încercat să-şi spună că nu trebuia să se simtă jenat de felul cum merseseră lucrurile. Nu fusese mereu aşa. De obicei, reuşea să stea de vorbă cu oamenii. Chiar şi cu femeile. De acord, niciodată nu fusese suav şi atrăgător, ştia, dar putea fi considerat un băiat de treabă. Însă nimeni nu fugise de el până acum, asta era sigur. Dar, după ce murise Tessie, oamenii se schimbaseră. Desigur, la început a fost ceva justificabil. Era în doliu, chiar dacă nu plângea (lucru despre care doctorii îi

spuseseră că nu trebuia să-l îngrijoreze, pentru că într-o zi, probabil când se va aştepta mai puţin, lacrimile vor apărea). Evident, suferea. Oamenii se purtau frumos cu el. Îi vorbeau cu glas reţinut. Îl atingeau cu delicateţe. Până şi bărbaţii îl băteau pe umăr doar cu vârfurile degetelor. Toate aceste atingeri delicate fuseseră îmbunătăţite de îmbrăţişări viguroase. Oamenii îl atingeau ca şi cum el ar fi fost pe punctul de a crăpa, ori îl strângeau de parcă s-ar fi spart deja şi doar vigoarea îmbrăţişării lor îl menţinea întreg.

Toată această activitate se petrecea de foarte multă vreme în jurul lui. Lumea telefona, trimitea e-mailuri pline de vorbe, chiar scrisori scrise de mână, cărţi de vizită cu flori şi rugăciuni. Unii îi aduceau mâncare şi pâine, jeleuri cu fructe. (Nimeni nu cumpăra prăjiturele cu ciocolată, singurele pe care probabil le-ar fi mâncat.)

Spre surprinderea lui, după moartea lui Tessie, Alex a avut senzaţia că de pe umeri i s-ar fi ridicat o mare greutate, dar în loc să aprecieze acel sentiment, libertatea de a nu mai purta povara corpului muribund al soţiei, s-a simţit în primejdia de a se îndepărta plutind sau de a dispărea. Să fi fost posibil ca trupul lui Tessie, chiar când ajunsese doar piele şi os şi respiraţie slabă, să-l fi ajutat să rămână real? s-a întrebat. Era posibil să fie silit a trăi astfel, ţinut în viaţă de cine ştie ce forţă ciudată, dar fără a mai face vreodată parte din ea? Aceste întrebări l-au făcut să treacă printr-o scurtă perioadă în care cochetase cu ideea de a deveni membru al Hare Krishna, când se răsese în cap, purtase robe oranj şi se apucase să danseze în parcuri. Nu era sigur, dar a socotit că asta s-a întâmplat când oamenii au început să-l trateze ca pe un ciudat, şi chiar şi după ce părul i-a crescut la loc şi a reînceput să poarte din nou haine normale, au continuat să-l trateze bizar.

Şi, Alex se vedea silit să recunoască, în momentul când a introdus cheia în broasca portierei, uitase cum trebuia să se poarte. Cum să fie normal, a socotit el.

Nu te apuci să citeşti o poveste scrisă de o fată pentru ca imediat să crezi că o iubeşti, s-a dojenit el în timp ce încerca să între în trafic. Nu te îndrăgosteşti de fantome care fură răsuflarea oamenilor. Inşii normali nu fac aşa ceva.

Nu s-a mai dus a doua zi la cafenea, şi nici în ziua de după, dar aceea era singura cafenea din oraş, şi avea cea mai bună

cafea din stat. Boabele de cafea erau prăjite chiar acolo. Iar o prospeţime ca aceea nu putea fi falsificată.

Desigur, i s-a părut stânjenitor să o vadă dincolo de tejghea, stând aplecată deasupra ceştilor murdare. Dar când a ridicat privirea spre el, Alex a încercat un zâmbet amabil, după care s-a uitat în altă parte.

Nu se dusese acolo să o şicaneze. A comandat o cafea numită French Roast la pachet, pentru consum acasă, deşi detesta să bea dintr-un pahar de hârtie, a plătit, a lăsat restul în bolul pentru bacşişuri şi a plecat fără să mai ia în vreun fel legătura cu ea.

S-a dus în parc, unde s-a aşezat pe o bancă şi a urmărit o femeie cu doi băieţei hrănind raţele cu pâine. Acest lucru nu era permis, deoarece raţele erau în stare să mănânce toată pâinea ce li se oferea; ele nu aveau simţul poftei de mâncare, nici pe acela al saţietăţii, astfel că puteau mânca până le plesnea stomacul. Sau ceva de genul ăsta. Alex nu-şi amintea precis. Dar era sigur că le putea ucide. Dar nu se decidea cum să procedeze. Să se ducă şi să le spună acelei femei şi copiilor că în felul acela ucideau raţele. Cum se vor simţi ascultând vorbele lui, mai ales că acum, cu un aer triumfător, scuturau geanta goală, iar raţele se îngrămădiseră în jurul lor, şi unul dintre copii chiuia de încântare? Poate că trebuia să-i vorbească doar femeii, în mod discret. Dar şi ea arăta extrem de fericită. Poate trăise clipe grele până atunci. Doar văzuse câteva mame la *Oprah* spunând ce greu era de crescut copii, şi poate ea avusese parte de o dimineaţă mai dificilă decât de obicei, când chiar strigase la copii, iar apoi îi venise acea idee, să-i ducă în parc pentru a hrăni raţele, şi acum se simţea încântată de ceea ce făcuse şi poate se gândea că, la urma urmei, nu era o mamă chiar aşa de rea, iar dacă Alex i-ar fi zis că aşa ucidea raţele, asta ar fi împiedicat raţele să mai moară ori ar fi pus capăt sentimentului de fericire al femeii? A oftat. Nu ştia ce să facă. Raţele erau fericite, doamna la fel, iar unul dintre băieţi era şi el încântat. Celălalt părea oarecum îngrozit. Femeia l-a ridicat în braţe şi s-au îndepărtat împreună, ea ducând băiatul care flutura sacoşa goală de parcă ar fi fost un balon, celălalt ţopăind în urma lor, iar câteva raţe ţinându-se legănat după el.

Vreme de trei zile, a comandat cafea şi s-a dus să o bea în parc. În cea de-a patra, nu a văzut-o pe nicăieri pe Agatha, de

aceea a bănuit că avea zi liberă, astfel că s-a aşezat la masa lui preferată din fundul cafenelei. Însă în cea de-a cincea zi, cu toate că nu o zărise, şi i se părea normal ca ea să beneficieze de două zile libere legate, şi-a comandat cafeaua la pachet şi s-a dus cu ea în parc. Începuse să-i placă să stea pe o bancă şi să urmărească vizitatorii care se plimbau, copiii care alergau şi raţele periculos de grase.

Nu avea habar că ea va fi acolo, şi a simţit că roşeşte când a văzut-o venind pe o alee care o făcea să treacă exact prin faţa lui. Şi-a concentrat privirea asupra paharului de hârtie şi a simţit îndemnul de a fugi de acolo. Nu avea însă încotro. Când boturile adidaşilor ei, roşu, respectiv verde, au apărut în câmpul lui vizual, Alex a ridicat capul. Nu vreau să te jignesc, a gândit el, iar apoi a zâmbit, arborând un zâmbet fals pe care i-l adresa de obicei şi, incredibil, ea i-a răspuns la el. De asemenea fals, a bănuit el, dar nu avea motive să învinovăţească pentru asta.

Ea s-a uitat de-a lungul drumului, iar el i-a urmărit privirea, şi a văzut că, deşi pe aleea ce dădea ocol iazului pentru raţe existau bănci plasate la intervale de aproximativ cincisprezece metri, toate erau ocupate. Ea a oftat.

— Te superi dacă mă aşez aici?

S-a tras deoparte, iar ea s-a aşezat încet. A aruncat o privire spre faţa ei din profil. Părea epuizată, aşa i s-a părut. Ochii ei de culoarea levănţicii s-au îndreptat spre el, iar el a privit din nou în pahar. Era normal să se simtă obosită, a socotit, dacă nu mersese la slujbă două zile, pentru că în tot acest timp nu reuşise să fure respiraţia nimănui din vreo ceaşcă.

— Vrei? a zis, oferindu-i-o pe a lui.

Ea a părut uimită, încântată, iar apoi teatral de nepăsătoare. S-a uitat peste buza paharului, a înălţat din umeri şi a răspuns:

— Păi, da, sigur.

El i l-a întins şi, cu un aer politicos, a urmărit raţele pentru ca ea să poată rămâne în intimitate cu paharul. După o vreme, ea i-a mulţumit, şi i l-a înapoiat.

Alex a dat din cap şi a furişat din nou privirea spre profilul ei. S-a simţit încântat că prinsese deja ceva culoare în obraji. Aşadar, răsuflarea lui fusese de ajutor!

— Îmi pare rău pentru cele petrecut acum câteva zile. Eram…

Au aşteptat amândoi, dar ea nu a mai încheiat fraza.

— Nu-i nimic, ştiu că sunt sucit.

— Ba nu eşti, în fine…

I-a zâmbit, şi-a aruncat privirea spre el, făcând un gest din umeri.

— Nu e vorba de asta. Îmi plac oamenii ciudaţi. Şi eu sunt ciudată. Dar, cum să zic, nu sunt moartă, înţelegi? M-ai cam speriat cu asta.

El a aprobat-o.

— Vrei să ieşi cu mine undeva într-o zi? a întrebat-o.

În sinea lui a gemut. Nu-i venea să creadă că vorbise astfel.

— Ascultă, Alex, parcă aşa te cheamă, da?

El a confirmat. „Nu mai da atât din cap. Nu te mai comporta ca un căţel de jucărie pus pe luneta unei maşini.”

— Ce-ar fi să-mi povesteşti câte ceva despre tine?

Drept urmare, i-a povestit. Cum începuse în ultima vreme să vină în parc, să se uite la oamenii care îndopau raţele, întrebându-se dacă era cazul să le spună că nu era bine ce făceau, numai că aceştia arătau atât de fericiţi, iar raţele de asemenea, încât nu mai era sigur, dacă se înşela el, cumva, dacă, după ce le-ar fi spus tuturor să nu mai hrănească păsările cu pâine, se dovedea că acest lucru nu le făcea deloc rău, şi de unde avea el să ştie? Aveau să explodeze ele ca baloanele, ori mai curând vor muri la fel cum se stinsese soţia lui, încet şi dureros, din cauza unui lucru care o măcinase din interior, şi apoi i-a povestit cum obişnuia el să meargă acolo, când era călugăr, ei, nu chiar călugăr, nu ajunsese să fie hirotonisit sau ceva de genul ăsta, doar cochetase o vreme cu ideea, şi despre felul în care obişnuia să cânte şi să se rotească, descriind cercuri, şi despre felul în care se simţea mai aproape de starea pe care şi-o amintea ca fiind de fericire, dar nu putea fi deloc sigur deoarece o emoţie trăită în amintire este ca un gust memorat, niciodată la fel ca în realitate. Iar apoi, într-o zi, a venit un călugăr adevărat, care a stat şi l-a urmărit, lucru care l-a făcut să se simtă conştient de sine, pentru că, de fapt, nu ştia clar ce făcea, şi călugărul s-a pus pe râs, ceea ce l-a făcut să se oprească, iar călugărul i-a zis: „De ce te-ai oprit?” Şi el a răspuns: „Nu ştiu ce fac.” După care celălalt a dat din cap, ca şi cum erau nişte vorbe foarte înţelepte, iar acest călugăr, cu capul rotund şi complet chel şi ochelari cu rama de sârmă, purtând o robă portocalie, simplă (mult deosebită de cearşaful vopsit în oranj pe care îl purta el), a dat vag din cap când Alex a

rostit „Nu ştiu ce înseamnă asta”, l-a făcut să plângă, după care s-au aşezat sub un copac, şi călugărul (al cărui nume era Ron) i-a povestit de Kali, zeiţa care este pântec şi mormânt. Alex a avut senzaţia că, de la moartea lui Tessie, acele vorbe erau primele care îi fuseseră adresate doar lui şi care aveau noimă, drept care nu se mai dusese deloc în parc, asta până recent, şi îşi lăsase părul să crească din nou, încetând să mai poarte roba portocalie. Înainte de moartea lui Tessie fusese unul dintre fericiţi, ori aşa crezuse, pentru că realizase o mică avere cu ajutorul unui site pe internet, şi, practic, a abandonat afacerea înainte ca totul să se prăbuşească, de vreme ce foarte mulţi dintre oamenii pe care îi cunoştea pierduseră totul, dar apoi Tessie s-a întors acasă după o programare la medic, şi nu era însărcinată, ci avea cancer, şi atunci şi-a dat seama că nu fusese deloc norocos. Se cunoscuseră în liceu şi au rămas împreună până la moartea ei, acasă, practic oarbă spre sfârşit, iar ea îl făcuse să promită că nu va ceda în faţa vieţii. De aceea, a început să trăiască acel soi de semi-viaţă, dar nu era nefericit sau deprimat, nu voia ca ea să creadă asta, doar era nesigur.

— Mi-am pierdut încrederea în viaţă. E ca şi cum nu aş mai crede în ea. Nu e o sinucidere, dar, cum să spun, ca multe alte lucruri, nici ea nu mi se pare reală. Câteodată, am sentimentul că totul e un vis ori un lung coşmar din care nu mă pot trezi nicicum. Iar asta m-a făcut să devin ciudat.

Ea şi-a muşcat buza de jos şi s-a uitat cu jind spre paharul lui.

— Poftim, eu oricum am terminat.

Ea a luat paharul şi l-a apropiat de faţă, inspirând, a fost el convins, şi abia după ce a terminat, a băut restul de cafea. Au stat astfel în tăcere o vreme, iar după aceea au început să discute despre toate, aşa cum sperase Alex că se va întâmpla. Ea i-a povestit cum crescuse în apropierea oceanului, fără tată, care murise de tânăr, iar apoi îşi pierduse şi mama, după care a avut un prieten, prima ei iubire, care i-a frânt inima, dar povestea pe care o scrisese era doar o poveste, una despre viaţa ei, despre viaţa ei din vis, felul în care simţea, la fel ca el, ca şi cum, într-un anume fel, viaţa era un vis. Chiar dacă toată lumea credea că ea era pictoriţă (pentru că el fusese singurul care citise, tot el era singurul care înţelegea), ea era scriitoare, nu pictoriţă, şi poveştile i se păreau mai reale decât viaţa. La un moment dat, el s-a oferit să ia paharul gol ca să-l arunce la

coşul de gunoi, dar ea a spus că-i plăcea să cojească ceara de pe el, iar apoi s-a şi apucat să facă asta. Alex a ignorat politicos modalităţile înşelătoare pe care ea le găsise pentru a-i bea răsuflarea. Nu voia să-i dea un sentiment de stânjeneală.

În cele din urmă, s-au ridicat întinzându-se, apoi s-au plimbat prin parc şi au devenit tăcuţi, trăind amândoi sentimentul de jenă al celor care abia s-au împrietenit.

— Vrei să te plimb cu maşina? a zis el, făcând semn către automobil.

Ea a refuzat, el s-a simţit dezamăgit, dar a decis să nu lase lucrul acesta să-i strice buna dispoziţie. Era dispus să nu forţeze situaţia, să accepte ceea ce se petrecuse între ei în acea după-amiază drept un moment de graţie ce trebuia preţuit şi să nu se aştepte la nimic mai mult din partea lui, când ea a întrebat:

— Ce faci marţea viitoare?

Au stabilit o întâlnire, ei, nu chiar o întâlnire, a ţinut Alex să-şi amintească, un aranjament, ca să se întâlnească marţea următoare în parc, lucru pe care l-au şi făcut, apoi au urmat multe alte zile minunate de marţi. Nu s-au sărutat. Era prieteni. Desigur, încă o iubea. O iubea mai mult. Însă nu a sâcâit-o cu toate astea şi, în spiritul prieteniei dintre ei, a sugerat (după mai multe astfel de întâlniri) ca în marţea următoare ea să vină la cină, „nimic special”, i-a promis, când a observat pe faţa ei o expresie de uşoară ezitare.

Însă când a acceptat, nu s-a mai putut înfrâna; s-a apucat să facă planuri măreţe pentru acea seară.

În mod firesc, situaţia a fost stânjenitoare la sosirea ei. El s-a oferit să îi ia puloverul, ceva cu aspect masiv, în nuanţe ţipătoare de oranj, verde lămâie şi violaceu. Ar fi trebuit să o lase să şi-l arunce pe spătarul canapelei, acela ar fi fost gestul cel mai simplu, direct, care să nu sugereze atât de pregnant o întâlnire amoroasă, însă ea i l-a dat, şi apoi, trecându-şi degetele prin părul care în lumina lumânărilor arăta ca o iarbă mânjită de sânge, s-a uitat la locuinţa lui cu ochii aceia de culoarea levănţicii, având cearcăne mari, ca şi cum nu ar fi dormit săptămâni la rând.

Şi-a dat seama că o speriau lumânările. Alex nu înnebunise, nici gând. Erau doar două lumânări mici, pe care nici măcar nu le cumpărase de la un magazin din mall, ci de la o băcănie, şi nici măcar nu erau parfumate.

— Îmi plac lumânările, a spus el, iar vorbele i-au sunat şi lui drept o pledoarie de apărare.

Ea a pufnit în râs, semn că nu-l credea, apoi s-a răsucit pe vârfurile adidaşilor, unul roşu, celălalt verde, şi s-a lăsat brusc pe canapea. Fata arăta complet epuizată. Asta nu era chiar o surpriză pentru Alex. Făcuse de fapt parte din planul lui, dar îi părea totuşi rău de ea.

A ţinut să ofere o cină simplă, cu lasagna, salată de crudităţi şi tort de ciocolată drept desert. Nu au luat masa în sufragerie. Ar fi dat un aer prea oficial întâlnirii lor. S-au instalat în camera de zi, ea pe canapea, el pe podea, ţinându-şi farfuriile pe măsuţa de cafea şi urmărind pe DVD un episod din *I Love Lucy,* ceva care le plăcea amândurora, după cum constataseră mai demult. (Deşi faptul că urmărise reluări ale serialului pe vremea când era mică nu se potrivea câtuşi de puţin cu imaginea pe care şi-o făcuse el despre viaţa dusă de ea în casa paznicului de far, oferind ceai fantomelor ce se topeau, Alex nu a ţinut să evidenţieze lucrurile care nu se potriveau.) I-a oferit mult de băut, dar nu a lăsat-o să vină în bucătărie şi nici să se apropie de ceaşca lui. I-a părut rău că procedează astfel, ba chiar s-a simţit oribil, dar s-a străduit să se concentreze asupra imaginii generale.

După ce a ciugulit o vreme din tort, Agatha şi-a lăsat farfuria jos, s-a lăsat pe spate peste pernele decorative de culoare cenuşie şi a închis ochii.

A urmărit-o. Nu se gândea la nimic, ci doar o urmărea. Apoi s-a ridicat foarte discret, să nu o tulbure, şi s-a dus în bucătărie, unde, cu grijă şi în tăcere, a deschis sertarul în care îşi depozitase rezervele. Venind prin spate, stând cu ochii asupra părului ei roşu cu verde, s-a mişcat cu repeziciune. Ea s-a întors spre el, scăpând o înjurătură cu voce tare, ochii mari i-au trădat spaima, când el i-a apăsat capul peste genunchi, i-a tras braţele la spate şi le-a legat cu frânghia. În ciuda stării de slăbiciune, ea s-a zbătut, lovind cu picioarele şi reuşind să dărâme măsuţa de cafea. Farfuria cu tortul de ciocolată a zburat de pe tăblia măsuţei şi a aterizat pe covorul bej, iar ţipetele ei au crescut în intensitate, devenind nişte zgomote îngrozitoare, care nu semănau cu nimic din ceea ce mai auzise Alex până atunci. Era pregătit cu bandă adezivă, pe care i-a pus-o peste gură. Ajuns în această etapă, s-a simţit şi el foarte obosit. Dar ea s-a ridicat în

picioare şi a dat să alerge chinuit şi stângaci, încercând să traverseze camera. Alex a simţit că i se frânge inima văzând-o în acest fel. A prins-o din spate. Ea a dat din picioare şi s-a zvârcolit, dar era măruntă ca persoană, astfel că i-a fost uşor să-i lege picioarele.

— E prea strâns? a întrebat-o.

S-a uitat la el cu ochi dilataţi. Ca şi cum el ar fi fost fantoma.

— N-aş vrea să te simţi incomodată de ceva.

Ea a clătinat din cap. A încercat să vorbească, dar a reuşit să scoată doar sunete înfundate.

— Ţi-o pot scoate, a zis el, arătând spre banda adezivă. Dar trebuie să-mi promiţi că n-o să ţipi. Dacă urli, ţi-o pun la loc, şi n-o mai scot. Deşi, trebuie să-ţi spun, de când a murit Tessie, eu am vise foarte urâte şi coşmaruri iar de foarte multe ori mă trezesc urlând. Niciunul dintre vecinii mei nu a reacţionat. Nimeni nu a chemat poliţia să se plângă, şi nimeni nu m-a întrebat vreodată dacă am probleme. Aşa se petrec lucrurile între vii. Ai înţeles?

Ea a făcut semn din cap că da.

A prins între degete marginea benzii adezive, iar când a socotit că nu-i va scăpa, a tras brusc. S-a auzit un sunet ca de sfâşiere.

Ea a gemut şi a icnit, iar lacrimile i s-au scurs pe obraji, moment în care şi-a lins şi buzele.

— Îmi pare tare rău. Nu am găsit altă soluţie.

A început să înjure, rostind un şir de cuvinte urâte pe care şi le-a înghiţit curând din cauza plânsului, până când, într-un târziu, a reuşit să întrebe:

— Alex, ce faci?

El a suspinat.

— Ştiu că e adevărat, înţelegi? Văd cum eşti, cât de obosită te simţi şi ştiu motivul. Am convingerea că eşti o hoaţă de răsuflări. Vreau să înţelegi că ştiu asta despre tine şi că te iubesc, astfel că nu este nevoie să te mai prefaci, bine?

Ea s-a uita prin cameră, ca şi cum ar fi încercat să descopere vreun lucru asupra căruia să se concentreze.

— Ascultă, Alex. Ascultă-mă. Obosesc din nimic pentru că sunt bolnavă. Nu am vrut să-ţi spun după ce mi-ai povestit despre soţia ta. Am crezut că te va tulbura prea mult. Asta e.

— Ba nu, a rostit el încet, eşti fantomă.

— Nu sunt moartă, a zis ea, scuturând atât de brusc din cap încât lacrimile au sărit, stropindu-l pe faţă. Nu sunt moartă, a repetat ea de câteva ori, din ce în ce mai tare, până când s-a văzut silit să îi pună din nou banda adezivă peste gură.

— Ştiu că ţi-e teamă. Iubirea poate fi înspăimântătoare. Crezi că eu nu mă tem? Sigur că da. Sunt speriat. Uite ce s-a întâmplat cu Tessie. Ştiu că şi tu te-ai speriat. Eşti îngrijorată că mă voi dovedi şi eu un Iezechiel, dar eu nu sunt ca el, înţelegi? N-o să-ţi fac niciun rău. Şi mi-am dat seama clar că ţi-e teamă când îţi aduci aminte ce a păţit mama ta. Sigur că da. Dar trebuie să înţelegi. Ăsta e un risc pe care mi-l asum. Poate vom petrece o noapte împreună, sau doar o oră, sau chiar un minut. Nu se ştie. Dar am gene bune. Părinţii mei trăiesc, amândoi, înţelegi?

Iar bunica mea a murit acum câţiva ani. Există toate şansele să am multă, dar multă suflare în mine. Dar dacă mă înşel, înţelegi? prefer să-mi petrec puţin timp cu tine, să nu te pierd de tot.

Alex nu a suportat, i-a fost imposibil să suporte felul în care ea se uita la el ca la un monstru când a cărat-o în braţe până pe canapea.

— Ţi-e frig?

S-a mulţumit să îl fixeze cu ochi goi.

— Vrei să vezi în continuare din *I Love Lucy?* Ori alt film?

Nu a vrut să-i răspundă. Ştia să fie încăpăţânată.

Alex a ales filmul *Annie Hall.*

— Îţi place Woody Allen?

Ea l-a măsurat cu ochi cât se poate de acuzatori.

— E o poveste de iubire, a spus el, întorcându-se cu spatele spre ea şi introducând DVD-ul în aparat.

A pornit filmul, după care i-a aşezat telecomanda în poală, dar şi-a dat seama că făcuse un gest absurd, deoarece avea mâinile legate la spate, şi a fost cât se poate de sigur că, dacă nu i-ar fi acoperit gura cu banda adezivă, ea i-ar fi aruncat o privire în timp ce ar fi rămas cu falca puţin relaxată. Fata nu-i uşura nicidecum îndeplinirea planului. A ridicat farfuria de pe podea, apoi tacâmurile, pe care le-a dus în bucătărie, unde le-a spălat împreună cu oalele şi cratiţele, după care a aşezat o folie de aluminiu peste ce mai rămăsese din lasagna şi a pus vasul în frigider. După ce a terminat de măturat, s-a aşezat şi a urmărit

filmul alături de ea. Uitase că filmul se încheia trist. Îl socotise mereu o comedie romantică, pierzând mereu din vedere că avea un sfârşit deprimant. A închis televizorul şi a zis:

— Cred că e destul de târziu şi că ora e bine aleasă.

Ea s-a uitat întrebător la el.

Întâi, s-a dus la maşină şi a deblocat portbagajul, după care a revenit înăuntru, unde a găsit-o pe biata Agatha zvârcolindu-se pe podea. Evident, încercase să evadeze. A trecut pe lângă ea, a luat pătura decorativă de pe canapea şi a întins-o pe podea alături de ea, a rulat-o în pătură, chiar dacă ea s-a agitat şi s-a încordat.

— Agatha încearcă să te calmezi, i-a spus, dar vorbele lui nu au avut niciun efect.

Încăpăţânată, încăpăţânată, acesta era cuvântul care o caracteriza perfect.

Apoi a pus-o pe umăr. Nu era obişnuit să care greutăţi mari, astfel că a resimţit imediat apăsarea, iar asta din coloană până în genunchi. A închis uşa apartamentului şi nu s-a mai ostenit să o încuie. Locuia într-un cartier sigur.

După ce au ajuns la maşină, a pus-o pe fată în portbagaj, moment în care a şi îndepărtat pătura de pe faţa ei frumoasă.

— Nu-ţi face griji, nu va dura, i-a zis, închizând portbagajul.

S-a uitat printre CD-urile din maşină, străduindu-se să aleagă ceva care să-i placă şi ei, asta în situaţia în care sunetul ajungea şi în portbagaj, dar nu a reuşit să stabilească discul care s-ar fi potrivit cel mai bine, astfel hotărând să conducă în tăcere.

I-au trebuit cam douăzeci de minute să ajungă pe plajă; era târziu, astfel că traficul se subţiase. Cu toate acestea, deplasarea i-a oferit prilejul de a se gândi mai bine la ceea ce făcea. Până să tragă maşina alături de un doc, a reuşit să ajungă la convingerea că, deşi totul părea să fie o greşeală, ceea ce făcea el era corect.

Prin alegerea acelui loc luase cea mai bună decizie. El şi Tessie obişnuiau să parcheze acolo, şi acum a rămas uimit că el rămăsese practic nedescoperit de alţii care şi-ar fi dorit să găsească o cale de evadare întunecată.

Când a coborât din maşină, a inspirat adânc aerul sărat al mării şi a rămas, preţ de o clipă, în picioare, privind valurile negre, ascultându-le cum se spărgeau murmurând de ţărm. Apoi s-a dus spre spatele maşinii şi a deschis portbagajul. S-a

uitat peste umăr, să se asigure, nimic mai mult. Dacă l-ar fi surprins cineva în acea postură, acţiunea lui ar fi fost interpretată greşit. Cu toate acestea, nu avea de întâmpinat probleme. A vrut să o care pe Agatha în braţe, ca şi cum i-ar fi fost mireasă. De fiecare dată când îşi imaginase ce se va întâmpla, văzuse lucrurile astfel, însă ea se zbătea din nou, de aceea a trebuit să o arunce pe umăr, unde a continuat să se zbată. Adevărat, se dovedea foarte încăpăţânată, dar nici el nu era mai prejos, iar asta făcea parte din joc, chiar aşa. Dar îi venea greu să meargă, iar pe chei vântul se înteţise, aducând cu sine şi multă umezeală. Una peste alta, spre sfârşit, acea călătorie era primejdioasă şi neplăcută.

Îşi pregătise o scurtă cuvântare, însă ea s-a zbătut atât de tare, ca un peşte în undiţă, încât n-a mai reuşit să rostească decât „Te iubesc”, de-abia zărindu-i expresia sălbatică de pe faţă, privirea cumplită, înainte de-a o azvârli în apă, iar ea s-a scufundat, după care a apărut la suprafaţă ca un dop de plută, având doar capul deasupra valurilor întunecate, cu ochii aceia fascinanţi aţintiţi asupra ochilor lui, moment în care el s-a întors cu spatele la chei şi a păşit de-a lungul pasarelei, simţindu-se mai uşor, dar nu în sensul bun al cuvântului. A perceput ochii aceia urmărindu-l, în maşină, când a revenit acasă, cât a trecut, neliniştit, de la un post de radio la altul, acei ochi care îl supravegheau, şi a văzut dezordinea produsă de noaptea petrecută de ei împreună, lumânările arse până la capăt, carcasele de protecţie ale DVD-urilor cu *I Love Lucy* şi *Annie Hall* pe podea, puloverul ei ţipător pe masa din sufragerie, ochii aceia, urmărindu-l, şi brusc, a simţit că-i este frig, atât de frig încât dinţii au început să-i clănţănească şi a tremurat, dar a şi transpirat. Apa întunecată s-a rostogolit peste ochii aceia şi i-a făcut să se închidă, iar el a alergat până la baie şi a reuşit să ajungă la ţanc, pentru că imediat ce a intrat a început să vomite tot ce mâncase, după care s-a prăbuşit la podea, plângând. *Ce am făcut? Unde mi-a fost mintea?*

Ar fi vrut să rămână locului, în acel fel, până când cineva ar fi venit după el să-l care de acolo pe targă, dar după o vreme şi-a dat seama de gustul neplăcut din gură. S-a ridicat, şi-a clătit gura, şi-a periat dinţii şi limba, şi-a schimbat hainele şi s-a dus la culcare, unde, după ce a mai plâns pe săturate şi după ce a încercat să-şi dea seama precis ce se petrecuse în mintea lui, a

rămas buimac să se descopere în întunecimea adâncă a apei, din care, aşa a crezut, nu avea să se mai ridice nicicând.

Însă apoi a rămas întins acolo, cu ochii închişi, undeva între somn şi trezie, şi a înţeles că se afla în acea stare de câtva timp. Cu toate că era aproape sigur că adormise, ceva îl trezise. În acea stare nedefinită, ascultase sunetul pe care, în cele din urmă, îl identificase ca fiind drept cel produs de apa care picură. Nu-i plăcea deloc atunci când descoperea că nu închisese bine robinetul. A încercat să ignore acel sunet, însă el a persistat. S-a simţit atât de confuz, încât nici nu şi-a dat seama când a perceput o picătură căzându-i pe mână şi alta pe frunte. A deschis întâi un ochi, apoi pe celălalt.

Ea a rămas locului, şiroind de apă, având părul negru lipit de faţă, iar ochii apărând făcuţi cu rimei negru, care începuse să curgă.

— Am găsit o piatră ascuţită la fundul lumii, a spus ea şi a ridicat braţele în aer.

A crezut că ea voia să-l lovească, însă ea i-a arătat frânghia tăiată, care îi atârna de braţe.

A dat din cap. Nu a reuşit să articuleze nicio vorbă.

Ea a înclinat capul, i-a zâmbit şi a zis:

— Bine, ai avut dreptate. Ai avut dreptate în toate privinţele. Ai loc aici să rămân peste noapte?

A confirmat cu un gest din cap. Ea şi-a scos tricoul umed şi l-a lăsat să cadă la podea, lăsându-şi la vedere sânii mici şi albi, de culoarea lunii, şi-a desfăcut nasturele de sus şi a tras fermoarul blugilor, strecurându-se şerpuitor şi ispititor din ţesătura strâmtă şi udă, scoţându-şi în acelaşi timp şi chiloţii. Când şi-a ridicat picioarele, Alex a văzut că frânghia nu mai era prinsă în jurul gleznelor, şi că porţiunea aflată mai jos de genunchi devenise deja transparentă. Când a tras deoparte pătura, a simţit mirosul ciudat de apă de mare şi mâl, ca şi cum ea ar fi fost în acelaşi timp proaspătă şi aluvionară. Alex s-a tras brusc deoparte, însă doar atât cât ea să poată sta alături de el, ca să o poată ţine la piept, să-i poată cuprinde pielea umedă între braţe, ştiind că îi oferea totul, tot ce îi putea da, şi că ea venise la el pentru a primi ce avea el de dat.

— Ai riscat foarte mult acasă, a zis ea.

I-a adeverit spusele cu un gest din cap.

Ea şi-a apăsat buzele de ale lui, iar el s-a simţit pierzând în

greutate, ca şi cum în întreaga viaţă ar fi fost strivit de această răsuflare suplimentară, iar buzele ei erau reci, dar s-au încălzit din ce în ce mai mult, şi căldura creată între ei a dat naştere unui abur până când ea l-a făcut să simtă o arsură şi, cu toate acestea, au continuat să se sărute, în tot acest timp Alex gândind, „Te iubesc, te iubesc, te iubesc”, asta până când, în cele din urmă, nu a mai putut gândi, întrucât capul îi devenise la fel de aerian precum trupul, stând întins alături de ea, carne fierbinte peste carne fierbinte, iar tăciunii încinşi ai minţit lui nu mai aveau nicio noimă şi, în timp ce s-a prăbuşit într-un loc întunecos care nu semăna cu niciun altul văzut de el până atunci, a sperat că acel lucru chiar se petrecea, că ea se afla acolo, alături de el, şi că suferinţa pe care o îndurase atâta vreme se încheiase.

Băieţii Buni Sunt Ai Altcuiva
Ben Fountain

Povestirea *Băieţii buni sunt ai altcuiva* a fost preluată din *Brief Encounters with Che Guevara*, volumul său de debut. Textele sale au apărut în revistele *Harper's, The Paris Review* şi *Zoetrope: All Story.* Ben Fountain este, totodată, redactorul pentru ficţiune la *Southwest Review,* o publicaţie pe care o aşteptăm cu nerăbdare în fiecare an. Locuieşte împreună cu familia în Dallas, Texas.

K.L. & G.G.

Trecuse de miezul nopţii când avionul coborî în sfârşit pe pistă într-un nor de fum, colosalul urlet de ciclon al aeronavei C-130 fiind o aproximaţie fără cusur a stării interioare a Melissei. Se auziră ovaţii înălţate din mijlocul familiilor înşiruite de-a lungul gardului, copii în pijamale şi cu papuci murdari, din carton, mame înnebunite, încercând să ţină totul sub control în arşiţa zilei, păr, machiaj, ţânci maniaci; fierbeau în parcare de ore întregi, timp în care din terminalul în care nu le era permis accesul venea un singur cuvânt, *Întârziere, Întârziere, Întârziere,* până când Melissa se gândise să avea să rumege o bucată din gardul de sârmă ca să poată trece dincolo de el. Trecuseră opt luni de când nu-şi mai văzuse soţul şi fiecare minut cu care se luptase din greu pe frontul de acasă fusese pentru ea, ca tânără soţie, echivalentul unui război purtat din tranşee.

Au mers chiar până la a trişa şi au adăugat zece săptămâni suplimentare, o *mare onoare,* spusese căpitanul, în martie, când plecase restul brigăzii, *ar trebui să fiţi mândră.* S-ar fi mândrit, sigur că da, ar fi fost mândră dacă ar fi reuşit să jupoaie fundul de dezertor al lui Clinton, dar ce putea face ea? Pe tricourile din Muzeul Beretelor Verzi scria *Soţie SF*[11]*, Cea mai dură funcţie din armată,* şi presupunea că era mândră, sau avea să fie, odată ce avea să-şi vadă soţul întors acasă. Dirk se dovedise că era special chiar şi aflându-se printre soldaţii de elită, vorbea franceza şi creola cu o fluenţă surprinzătoare, motiv pentru care primise însărcinări suplimentare în timpul Vacanţei Haitiene, acea misiune încâlcită cunoscută de restul lumii drept

[11] Soţia unui soldat din Special Forces, Forţele Armate Speciale ale SUA, numite şi Beretele Verzi (n. tr.).

Operaţiunea de Susţinere a Democraţiei.

Asiaticule, îi spusese ea în ultima scrisoare, *am de gând să ne-o tragem până intri-n comă când te-ntorci acasă.* Melissa avea douăzeci şi patru de ani, era căsătorită de cincisprezece luni şi plecarea lui fusese ca o amputare – avusese săptămâni de-a rândul senzaţia că îi lipsea o mână, îşi simţea pielea efervescentă, cuprinsă de furnicături, acolo unde ar fi trebuit să se afle soţul ei. Orice bărbat care o dezbrăcase vreodată, în gând sau altcumva, ar fi fost de acord că, pentru un trup ca al ei, celibatul era o irosire: avea sâni sumeţiţi, pufoşi ca două perne, fund îndesat, de băiat, şi un abdomen de care ar fi putut ricoşa mingile de golf, o siluetă mignonă apetisantă, cu o faţă frumoasă, în formă de inimă, şi bucle castaniu-roşcate. Faptul că era inteligentă, sensibilă şi bine adaptată la viaţa socială nu o salva de seria atacurilor de panică, de teama că sexul era o locomotivă care trăgea după sine tot restul. Cu o lună în urmă fusese să bea ceva cu prietenii şi temperamentul îi fusese pus la încercare de un bărbat frumos, mai bătrân decât ea, cu maxilarul ca o cutie de pantofi şi cu cămaşa polo deformată de muşchi încântători. Era James, fost paraşutist, fost specialist în operaţiuni speciale, acum acţionând pe cont propriu, ca om de legătură cu Ministerul Apărării; simpla lui apropiere, muşchii braţelor şi ai picioarelor lui bombându-se din întâmplare trezeau în ea un zumzet senzual, o răbufnire pavloviană a hormonilor care părea s-o înece. După care urmase un prânz împreună, telefoane prieteneşti la serviciu şi o altă vizită la bar la ora când băuturile au preţ redus, pe care o încheiase lipită de aripa automobilului lui, un Corvette roşu ca o cireaşă, cu limba lui apăsând-o pe a ei, molatică şi dulce.

Alarma maşinii începuse să urle, smulgând-o din vrajă. Se întorsese acasă plângând la volan, blestemându-l pe Dirk fiindcă plecase şi întrebându-se cum se descurcaseră de-a lungul erelor toate femeile fidele, răbdătoare, care îşi aşteptaseră bărbaţii în vremea cruciadelor şi a războaielor mondiale, ca să nu-i mai ia în calcul şi pe cei plecaţi la vânătoare de balene, în expediţii în junglă sau la poli, sau în călătorii fără noimă către un loc oarecare, pentru simplu motiv că se afla acolo. James continuase s-o sune; Melissa recursese la duşuri reci şi la masturbare, până când îi telefonase căpitanul, din fortul Bragg, anunţând-o că Dirk se îndrepta spre casă, azi, acum, urmând să

sosească, probabil, la zece seara. Nu fusese sigură că-i dădea crezare, nu înainte de a-l vedea pe Dirk coborând din avion, cu mânecile cămăşii rulate ca în junglă, cu bereta pusă pe o parte, purtându-şi capul cu demnitatea unui cerb. Era ca şi cum ar fi murit cineva, atât de puternică era emoţia clipei, cu toată acea magnitudine tragică transformată brusc în contrariul său – şi se văzu nevoită să se sprijine de gard până nu i se mai clătină pământul sub picioare, cu un suspin uscându-i ţesuturile moi din fundul gâtului. Apoi îşi înălţă capul şi începu să ţipe de bucurie.

Locuiau într-o rulotă modestă, de patru metri şi ceva lăţime, plasată în afara bazei militare, pe un drum de ţară nisipos, în mijlocul pădurii de pini şi liquidambari aflată la şaizeci de kilometri distanţă de autostrada Interstate, lângă Fayetteville, sau Fayett*e-nam,* cum se numea în adolescenţa ei. Mulţumită bazelor sale militare puternice, localitatea se fălea cu mai multe distracţii picante şi cu mai multe cluburi de strip-tease decât orice alta de dimensiunile sale din Statele Unite şi prima grijă a Melissei, ca femeie măritată, fusese să se mute dincolo de tentaculele exterioare lipsite de orice valoare ale oraşului. *Nu ţi-e frică să stai acolo*, *singură cuc*? o întreba toată lumea, dar mai ales alte femei – mama şi surorile ei din Lumberton, mătuşile trecute de menopauză, prietenele din liceu care îşi găsiseră bărbaţi în oraşul de baştină. *Sunt o grămadă de alte lucruri de care trebuie să-mi fie frică,* le răspundea, fără să spună că sentimentul pe care i-l crea căsătoria era pentru ea o ameninţare mai apropiată decât orice şarpe sau câine sălbatic care şi-ar fi putut face apariţia din pădure. Ameninţarea că s-ar fi putut trezi într-o bună dimineaţă ca să descopere alături de ea, în pat, un străin extrem de familiar – simţea uneori asta când toanele lui rele îl ţineau cu fălcile încleştate, când aluneca spre un comportament brutal, monosilabic, care ar fi putut s-o îndepărteze de el peste douăzeci de ani. Şi cu atât mai stranii, sau poate mai caraghioase, erau sunetele ca nişte focuri de armă pe care le scotea în somn, *poc-poc, pac-poc-poc-poc,* ca un puşti care trage cu un pistol imaginar. Pe cine împuşca pe tărâmul tainic al viselor? Însă dimineaţa, când îl tachina vorbindu-i despre asta, el începea să râdă, şi acela era Dirk al ei, în care avea încredere, capsomanul dulce, cu suflet bun, care putea să cânte *Star-Spangled Banner*[12] râgâind perfect fiecare

[12] *Steagul presărat cu stele*, imnul naţional al SUA (n. tr.).

notă şi care avea boală s-o lângă în spatele urechilor. Trebuia să fii puţin ţicnit ca să faci parte din Beretele Verzi, luptătorii devotaţi care puteau ucide în treizeci şi şapte de moduri cu mâinile goale.

— Ahhhh.

El intră în rulotă zâmbind larg şi lăsând la uşă cele opt luni în care îşi făcuse datoria pe câmpul de luptă. Melissa se ridică pe vârfuri ca să-l sărute zgomotos pe obraz.

— Ce zici de-un păhărel?

Pregătise deja totul pe măsuţa pentru cafea, sarea şi lămâile, paharele, o sticlă de tequila. Kerosenul pasiunii.

— Ei, făcu el cu un zâmbet, şi roşi ca în prima noapte de dragoste, de fapt mi-e o poftă nebună de bere. Dar trebuie să mă uşurez mai întâi…

O luară în direcţii diferite, el spre baie şi ea spre bucătărie. În rulotă sunetele de propagau atât de bine încât puteau vorbi unul cu celălalt din cele două capete opuse.

— Totul arată excelent! strigă el din baie.

— Ar fi şi cazul.

Deschise berile şi tăie o lămâie în patru în timp ce un platou de nachos pocnea ritmic în cuptorul cu microunde.

— Opt luni de zile n-am avut altă treabă decât să fac curat în casă.

— Apă caldă! strigă el, din capătul opus al holului. Prosoape curate! Oh, bunule Dumnezeu, săpun Dial! Parc-aş fi fost plecat şase ani!

— Mie-mi spui, mormăi Melissa, printre dinţii încleştaţi, şi înfipse câte o felie de lămâie pe marginea fiecărui pahar cu bere. Trebuie să ne punem la curent cu o mulţime de lucruri.

Odată întorşi în cămăruţa confortabilă, stând coapsă lângă coapsă pe canapea, îl lăsă să guste câţiva nachos şi să soarbă de două ori din bere înainte de a-şi face vânt, aşezându-se călare în poala lui, cu fusta săltată cu dexteritate în susul şoldurilor.

— Ei, cum ţi se pare acasă? îl întrebă, cu faţa la cincisprezece centimetri de a lui.

— Foarte bine.

Ea se legănă, lăsându-se pe spate ca să-l vadă mai bine. Avea pielea de culoarea roşu-maronie a aramei şi era mai slab, i se topiseră cele câteva rotunjimi pufoase. Îl cunoscuse cu trei ani

în urmă, în biroul de avocatură unde lucra; Dirk îşi adusese un prieten care fusese prins drogat la volan şi, în timp ce acesta era la întâlnirea cu un consilier în spatele uşilor închise, el rămăsese la recepţie şi pălăvrăgise cu Melissa. Vorbea tărăgănat şi cu mare grijă, de parcă ar fi mestecat cactuşi – se dovedise că era din Valdosta, un oraş şi mai în sud –, un trup musculos cu ochi plin de suflet, căprui ca siropul de zahăr ars, şi cu muşchii unindu-i-se în noduri mărunte la articulaţiile maxilarelor, dar nerăbdarea îi era stârnită, ca o plăcere intensă, de zâmbetul lui, de viclenia de coiot pe care o ascundea, de aerul lui ţanţoş, care o dobora ca un drog. Acum, stând călare pe el, frecându-şi mâna de părul lui tuns scurt şi cercetându-i chipul, decise că arăta în mare parte la fel – puţin cam năuc, poate, şi cu siguranţă mai bătrân, talpa gâştei de sub ochii lui fiind o noutate. Poate în Haiti îmbătrâneai la fel de repede ca un câine? Dirk n-avea decât douăzeci şi opt de ani.

— Ai slăbit, spuse ea, masându-i pieptul şi coastele. Îl simţea tare ca o grindă. Va trebui să te-ngrăşăm.

— Abia aştept.

Ea se concentră asupra nasturilor cămăşii lui de uniformă, deschizându-i brusc, cu mişcări sigure, ca de şperaclu. Fundul i se adânci mai tare în poala lui şi îi simţi penisul înălţându-se ca să-i iasă în întâmpinare, ajuns la dimensiunea maximă, care îi întindea pantalonii – nu era nevoie de o apăsare mai puternică pentru a-i smulge ei un geamăt. Mintea îi amorţea, începând să se golească, conştiinţa i se lichefia, devenind o pură senzaţie.

Dirk o prinse cu blândeţe de încheieturile mâinilor şi o îndepărtă.

— Lissa, opreşte-te. Trebuie să stăm de vorbă, iubito.

— Discuţiile sunt pentru neputincioşi, murmură ea, cu voce neclară, ca a unui beţiv.

Se apropie din nou de el.

— Nu, ascultă-mă, vorbesc serios, spuse el, dând-o acum deoparte cu hotărâre.

Ea auzea în urechi un şuierat ca de fitil aprins şi se simţea buimacă, ameţită de pasiune şi de vinovăţie. De unde ştia? Era imposibil să ştie. Aşa că de unde…

— N-o putem face în seara asta, îi explică Dirk.

Îi cuprinse umerii cu braţul, un gest compătimitor, dar steril, degajând o tandreţe frăţească şi speriind-o de moarte.

— Mâine e perfect, putem s-o facem mâine toată ziua şi, sincer să fiu, nici nu-mi doresc altceva. Dar în seara asta nu pot.

Se întrerupse pentru o clipă.

— Nu pot face dragoste sâmbăta.

Ei i se goliră plămânii – nu mai avea aer, nu mai găsea în ea nimic din care să articuleze un răspuns. Descoperi o rezervă *chiar* pe vârful limbii.

— Ce tot spui?

— Spun că… uite, e oarecum complicat. Dar există un singur lucru pe care vreau să-l lămuresc de pe-acum, am rămas soţul tău, care te iubeşte mai mult decât orice pe lume.

Ea era de-a dreptul îngrozită; nu-l mai auzise niciodată vorbind astfel.

— Acolo s-a întâmplat ceva, ceva minunat, într-un fel. Şi n-are de ce să-ţi fie frică, îţi promit. Nu trebuie decât să ai răbdare, o să fie nevoie de ceva timp ca să-ţi explic. Ai încredere în mine şi totul o să fie OK.

— *Ce* se petrece, Dirk? se tângui ea.

La început nu reuşi să urmărească *povestea* bizară pe care i-o zicea, despre pulberi otrăvitoare şi despre un preot voodoo, şi despre iniţierea lui în lumea voodoo, urmată de o istorisire trunchiată despre o ceremonie şi despre cineva pe nume Erzulie. O persoană, sau poate nu tocmai o persoană – un spirit? Cu care Dirk se însurase cumva? Melissa se gândi că îi venea să vomite.

— Vrei să spui că te-ai însurat?

— Păi, da. Cu o zeiţă. Acolo nu e nicidecum ceva neobişnuit.

Melissa nu putea înţelege partea legată de zeiţă.

— Dar tu eşti însurat cu *mine.*

— Şi asta nu s-a schimbat nicidecum, răspunse, şi o strânse de mână. Ştiu că e o povară grea pentru tine, dar e OK, Crede-mă. Suntem căsătoriţi în continuare, te iubesc, am rămas acelaşi Dirk.

Ea îl privi. Adevărul era că rămăsese acelaşi, într-o atât de mare măsură încât i se frânse inima.

— Dacă nu s-a schimbat nimic, de ce nu putem face sex?

— Ei, asta nu se întâmplă decât marţea şi sâmbăta. Sunt nopţile pe care trebuie să i le dedic ei.

— Să i le *dedici*?

— Să fiu cu ea. Să dorm cu ea.

— Cum adică să dormi cu ea? Să te *culci* cu ea?

— Într-un fel. E oarecum greu de explicat.

Melissa se simţea de parcă i s-ar fi tăiat o parte din creier, lobul raţiunii, al logicii, al gândirii bazate pe realitate. Din minte îi dispărură toate argumentele fireşti ale unei dispute, aşa că nu spuse aproape nimic în următoarele două ore, timp în care Dirk îi descrise incursiunea lui în lumea voodoo din Haiti, care devenise o parte a misiunii lui, o tactică inimă-şi-minte standard a Forţelor Speciale – contactul cu structurile puterii locale şi cooptarea lor. În Haiti asta însemna să te împrieteneşti cu preotul voodoo al satului, care, în orăşelul îndepărtat de pe coastă unde fusese încartiruită brigada, se dovedise a fi un oarecare Moise Dieuseul. Franceza aproape coerentă pe care o vorbea Dirk făcuse din el observatorul potrivit al brigăzii în privinţa legăturii cu localnicii, iar Moise îi arătase tânărului american o afecţiune deosebită încă de la prima întâlnire.

— M-a numit fiul lui, îi povesti Dirk, şi a zis că întâlnirea noastră fusese voia Domnului. La început am crezut că vrea să mă ameţească. Individul e un supravieţuitor, s-a gândit să treacă de partea învingătorilor. Dar între mine şi el au început să se petreacă nişte chestii ciudate şi după o vreme mi-am spus: OK, poate ar trebui să mă gândesc la asta.

Ce fel de chestii ciudate?

Vise, coincidenţe, proorociri misterioase. Pe urmă Moise făcuse o demonstraţie esenţială a bunei sale credinţe, avertizându-l asupra unui complot al grupului macoute[13] local, care intenţiona să otrăvească întreaga brigadă a Forţelor Speciale, după care Dirk rămăsese la ritualurile care durau toată noaptea, adâncindu-se tot mai mult şi mai mult în practicile voodoo. Ceea ce condusese la iniţiere, la revelaţie, la căsătoria mistică; poveştile se învălmăşeau într-un piure inutil când Melissa se uită la ceas şi văzu că era cinci dimineaţa.

— E vorba despre o femeie în carne şi oase?

— E Erzulie, Lissa, o zeiţă. O *lwa.* Zeiţa voodoo a iubirii.

— Dar ai spus că era o femeie în rochie de mireasă.

— Păi da, ea a coborât şi a posedat o femeie din templu, aşa merg lucrurile în voodoo. A folosit trupul acelei femei pentru căsătorie.

---

[13] Tonton Macoute este o miliţie paramilitară înfiinţată de dictatorul haitian François Duvalier (n. tr.).

Melissa se cutremură şi trecu la atac.

— Atunci după aceea. După ce te-ai căsătorit. S-a petrecut ceva, cum ar fi sexul?

— Păi nu. Da şi nu. E într-adevăr greu de explicat.

Se întrerupse.

— E mai degrabă ceva de natură spirituală.

Melissa vorbi scuipând cuvintele, rostogolindu-şi ochii – el îi înşira cele mai patetice argumente din lume?

— Dirk, fir-ar să fie, m-am urcat opt luni pe pereţi, ca o bună soţie de soldat, iar acum tu-mi spui mie, tu, îmi spui, ăă… se întrerupse, dându-şi seama că se înfuriase. Ai făcut sex cu o altă femeie acolo? Vorbesc despre o fiinţă umană vie, despre o femeie reală. Sau despre altceva. Sau despre *ce-o fi fost.*

— Păi nu, iubito, nu e aşa.

Îi prinse faţa în mâini şi i-o răsuci spre el; ea îi cercetă adâncul ochilor şi văzu două fântâni limpezi, de culoarea chihlimbarului, din străfundul cărora se întorcea propria ei imagine minusculă.

— Nici gând, răspunse el, cu blândeţe, tu eşti singura. Pentru mine eşti singura femeie de pe pământ.

Se iviră zorile, umplând ferestrele cu o lumină palidă, lăptoasă; afară, păsările începură să cânte precum o sută de clopoţei minusculi, împrăştiindu-şi trilurile la voia întâmplării, ca pe nişte seminţe. Soarele odată răsărit, Dirk era eliberat de promisiune şi făcură dragoste în primele clipe ale dimineţii, deşi nu se asemănă nicidecum cu filmul murdar al cărui scenariu se învârtise în capul Melissei luni de zile. Totul avea în schimb blândeţea unei ape ce se scurgea peste ei, cu ea plângând încet în timp ce Dirk se revărsa pe sine însuşi într-un zâmbet blând, atotştiutor şi misterios.

Începuse în vise. Vise savuroase, pline de vigoare, în care două femei frumoase, una albă şi una neagră, făceau dragoste cu el – Dirk le pusese pe seama privaţiunilor sexuale de pe câmpul de luptă combinate cu fanteziile tuturor băieţilor americani, alimentate de *Penthouse.* Pe urmă brigada fusese însărcinată să se ocupe de constituirea naţiunii în Bainet şi Dirk începuse să treacă rând pe rând pe la reprezentanţii rămaşi în viaţă ai elitei la putere, pe la primarul nevrotic, pe la un *député* care era un Hitler în devenire, pe la preotul catolic efeminat şi, în final, pe la M’sieur Dieuseul, vraciul voodoo renumit în zonă.

Moïse îl primise pe tânărul sergent de parcă ar fi fost generalul Schwarzkopf în persoană, invitându-l în umbra templului său cu acoperiş de stuf, unde discutaseră *la situation* bând o cafea, fiertura politicii internaţionale şi a intrigilor subterane care deveneau din zi în zi mai greu de controlat. Era diplomaţie la nivel fundamental, baza tacticii inimi-şi-minţi. Dirk începuse deja să-şi alterneze franceza cu expresii din argoul creol şi, în timp ce stăteau de vorbă, se uitase la zeii voodoo pictaţi pe ziduri, la acei *lwa* vag umanoizi, cu coarne şi cozi de peşte, semănând cu creaturile desenate de un dr. Seuss[14] drogat, apoi la şerpii încolăciţi pe stâlpul central al templului, ca tot atâtea şuviţe din neon dantelat ale unui lanţ ADN. Voodoo devenise deja o glumă des folosită în brigadă, *voodoo voodoo voodoo* începuse să devină nume de cod pentru tot ce era bizar şi minunat în acea bravă lume nouă. Pe urmă Moise zâmbise ca din senin, îl bătuse prieteneşte pe genunchi şi îi spusese:

— Maitress Erzulie te place.

Şi începuse să descrie echipa de dublu care pătrundea cu atâta vivacitate şi frenezie în visele lui Dirk – frumuseţea neagră era Erzulie Dantor, iar cea albă, Erzulie Freda, încarnările gemene ale zeiţei iubirii. O săptămână mai târziu, în timpul unei recunoaşteri în zona deluroasă, el şi grupul lui se opriseră într-un sat, unde o femeie bătrână anunţase că putea să le vadă pe cele două Erzulii plutind în jurul lui. Femeia aia – oare îi lipsea o doagă? O bunicuţă năbădăioasă, cu lobii urechilor crestaţi, cu nişte chestii africane idioate, amulete, sticluţe astupate şi săculeţe de pânză groasă atârnate de gât, revărsa printre buze cuvinte creole ca un torent de aerosoli, urlând în gura mare cât de *bine* era pentru Dirk, *două Erzulii!* Însemna că mintea lui era echilibrată, că era favorizat de soartă. Vestea se răspândise în piaţă într-o răbufnire de râsete fierbinţi, *blan sa-a se moun voodoo li ye!* Albul e om-voodoo!

— Şi cum sunt? întrebă Melissa. Cum sunt visele?

— Uneori sunt foarte fierbinţi. Sunt vise erotice, umede.

— Dirk, e scabros.

— Hei, asta e, iubito, sex îndrăcit. Sex în care arde tot adevărul, aşa cum am făcut noi doi.

— Da, sigur. Bună încercare.

---

[14] Pseudonimul lui Theodor Seuss Geisel (1904-1991), scriitor şi ilustrator de cărţi pentru copii (n. tr.).

— Nu ne-am spus adevărul azi noapte?

Tot plin de el, ca în ziua când se cunoscuseră, ceea ce nu însemna că, de când se întorsese, nu era un alt om, mai profund, mai recunoscător, cu o nouă înclinaţie către răbdare, cu o mai mică dorinţă masculină de a domina. Ea fusese de la bun început aceea care se străduise mai mult, care îşi sacrificase mândria, Supunându-se toanelor şi fanteziilor lui şi descărcându-se apoi în baie, prin crize de mânie înlăcrimată, dar opt luni de trai printre săracii lumii îi trimiseseră înapoi un Dirk mai bun şi mai tandru, care aprecia frumuseţea dragostei de acasă. Însă visele lui o îngrijorau, o neliniştea senzaţia existenţei unor forţe şi a unor vectori ai conştiinţei şi ai controlului de sine pe care nu putea nici să-i vadă, nici să-i înţeleagă. Oare îţi puteau citi cu adevărat gândurile? se întrebă. Îţi puteau pătrunde în minte?

— Oricum, adăugă Dirk, probabil vor începe să apară şi în visele tale.

Melissa se zbârli.

— Nu *cred.*

— Poate că nu, dar aşa se-ntâmplă de obicei. Acum suntem interconectaţi cu toţii.

Şi James? Erau interconectaţi şi cu el? O suna la serviciu, o dată la câteva zile, „doar aşa, ca să ţinem legătura”, susţinea el, „ca să-i port de grijă prietenei mele”.

— Eşti o domniţă deosebită, îi zicea. Vreau să fim întotdeauna prieteni.

— Fireşte, James, putem să fim prieteni.

— Să-mi spui dacă el nu te tratează aşa cum ar trebui. Ştiu cât de dură poate fi viaţa de-acasă când un soldat iese din schimb şi, dacă e vreo problemă, ei bine, vreau să ştii că sunt la dispoziţia ta.

— Îţi sunt recunoscătoare. Dar soţul meu se poartă foarte frumos cu mine, mulţumesc.

— Dacă vrei vreodată să stai de vorbă cu cineva, ne putem întâlni la prânz sau putem bea ceva împreună.

Oare nu era de aşteptat ca plecarea la război să le tulbure minţile? Şi totuşi ea era aceea care cădea pe gânduri şi ţinea totul în ea, fără să se prefacă în adevăratul sens al cuvântului, dar străduindu-se din răsputeri să reziste, punându-şi o figură fericită peste oala sub presiune din interior. În dormitorul lor de

rezervă, Dirk încropise un altar dintr-un dulap vechi de mahon.

— Ca să-l poţi închide când vin oaspeţi, îi explicase, nu vreau să te pun într-o situaţie jenantă.

Înăuntru îndesase tot felul de vechituri, un talcioc în miniatură revărsat pe rafturi: brelocuri, parfumuri, un set alcătuit dintr-un pieptene şi o perie de argint, bomboane, sticle miniaturale de şampanie şi de lichior, o statuie de ipsos a Fecioarei Maria. Pe partea interioară a uşilor dulapului lipise cu bandă adezivă două imagini de prost gust ale Sfintei Fecioare, două Madone diferite, una neagră, cu cicatrice pe obraz, cealaltă albă, cu inima străpunsă de o sabie incrustată cu pietre preţioase. Marţea şi sâmbăta, la apusul soarelui, aprindea lumânări pe altar, ardea tămâie şi asculta acolo, la un radio-casetofon portabil, tobe bătând în ritmuri voodoo, în ritmuri afrobeat zgomotoase, efervescente, trecând prin pereţi de parcă ar fi fost cea mai cumplită migrenă din lume. Se uitau la televizor încovrigaţi unul lângă altul pe canapea, dar, când începea emisiunea lui Leno sau a lui Latterman, Dirk o săruta pe obraz, îi spunea suav noapte bună şi lipăia pe hol, îndreptându-se spre dormitorul de rezervă.

Aşa că înscrieţi-mă la *Oprah,* se gândea Melissa, cealaltă femeie din viaţa mea e o zeiţă voodoo. Senzaţia celei de a treia prezenţe creştea în ea ca un sentiment de vinovăţie, de parcă ar fi fost stafia tuturor lucrurilor rele pe care le făcuse vreodată.

O zeiţă voodoo, locuind chiar acolo, în casa ei: deşi nu se ducea la biserică, era suficient de baptistă ca să ştie ce i-ar fi spus *alţi baptişti: Scapă de demonul ăla! Piei, Satană! Lepădarea e cheia mântuirii!* Acolo, în zona considerată catarama Centurii Biblice[15], mesajele religioase erau disponibile în toate stilurile posibile, de la murmure dulcege şi flecăreli fără pretenţii la ansamblul sonor numit întrebare-şi-răspuns. Cei prea sensibili se puteau pomeni cu uşurinţă bombardaţi de tot felul de semnale şi asta i se întâmpla Melissei acum, pentru prima oară în viaţa ei, deşi adevărata religie continua să i se pară stranie. Dumnezeu, credea ea, se afla acolo, undeva, iar dincolo de asta totul era la-ndemână, însă, pe măsură ce îi istorisea Dirk povestea acelor prime câteva săptămâni, începea s-o înţeleagă

---

[15] Bible Belt, regiune care cuprinde sudul şi câteva zone din centrul Statelor Unite, unde se află foarte mulţi creştini fundamentalişti (n. tr.).

într-o mică parte, pricepând cum era posibil ca un şoc suferit de organism să declanşeze o emoţie religioasă bizară. Cu toate acestea, exista cu adevărat altceva? El îi spunea că Haiti putea fi descris prin cuvintele *sub ochii tăi,* era un loc unde totul se petrecea în acelaşi timp: mâncarea, sudoarea, excrementele, binecuvântarea, zeii şi moartea, atât aspectele brutale, cât şi cele cizelate ale vieţii venind asupra ta fără nicio urmă a lustrului lumii moderne.

— Într-o zi am instalat un punct de control pe autostradă, îi povesti el, şi verificam toate maşinile de teren să căutăm arme. Atunci a apărut camionul ăla mare, cu platformă, hurducându-se pe drumul accidentat, şi acolo, în spate, era un munte de capete de vite, sute şi sute de capete însângerate. Şi, după ce a trecut, am râs cu toţii şi am strigat unii la alţii, punându-ne întrebări de genul: Hei, ai văzut chestia aia? Îţi vine să crezi un asemenea rahat? Fiindcă, odată ce trecuse, nu puteai fi sigur că-l văzuseşi cu adevărat?

Ea înţelesese, cumva, cât de fluidă şi cât de dezlănţuită putea să-ţi devină mintea atunci când viaţa căpăta alura halucinaţiei. Cum îţi putea trimite pe apa sâmbetei toate strategiile pe care te bazai ca să te descurci. Dirk medita în fiecare zi în mijlocul salonaşului lor confortabil, fapt pe care Melissa îl luase la început drept o glumă – Beretele Verzi, *mâncătorii de şerpi,* nu meditau, aşa cum nu medita niciuna dintre cunoştinţele ei, în afară de tipii din Chapel Hill. „Conserv realitatea lucrurilor”, se justifica el; între timp, ea îşi urmărea cu grijă propriile vise şi îşi vedea existenţa umplându-se de semne sâcâitoare şi de prevestiri. *Din fructul oprit se face marmeladă,* acesta era mesajul săptămânii de pe panoul stradal al Bisericii Baptiste Calvarul, pe lângă care trecea în fiecare zi când se ducea şi se întorcea de la serviciu. La câţiva kilometri distanţă, Prima Biserică Metodistă punea întrebarea: *Eternitatea – pentru fumători sau pentru nefumători?* Gândindu-se la Satana, continuându-şi viaţa oficial normală, nu simţea atât teamă, cât un soi de desprindere împovărătoare de realitate, poate o spaimă extinsă, ca o foiţă subţire. Pe urmă, într-o seară de marţi, ea şi Dirk se ţineau în braţe pe canapea, privind o reluare a serialului M*A*S*H, în vreme ce halucinanta muzică voodoo se prelingea prin pereţi. Totul începu ca o glumă, ca o hărţuială, cu mâna Melissei înaintând ca un crab pe coapsa soţului ei,

furişându-se tot mai sus şi mai sus, până când îi ajunse în poală. Dirk zâmbi fără să-şi desprindă ochii de la ecranul televizorului şi i-o îndepărtă cu blândeţe.

Treizeci de secunde mai târziu, era în acelaşi loc.

— Melissa.

— Ce e? ganguri ea, cu inocenţa unei cocote.

— Ştii că-n seara asta nu pot să mă ţin de hârjoană.

— Dar nu fac nimic, protestă ea, cu blândeţe, dar chicoti şi îl simţi întărindu-se când îl strânse din nou.

— Melissa!

Panica din vocea lui stârni în ea ceva nestăpânit. Era neajutorat, putea să facă sex cu el oricând dorea.

— Melissa, lasă-mă-n pace.

— Nu fac nimic!

— Ba da, faci. Şi eu îţi cer să încetezi, te rog.

Melissa sări de-adevăratelea pe el, apoi se arcui, ridicându-se în genunchi, şi îl înşfăcă de curea, ţinându-se bine în timp ce Dirk se împingea cu picioarele de-a lungul canapelei. Râdeau când ea îl ţintui pe perne, prefăcându-se amândoi că gâfâie în rafale scurte.

— Oho, Lissa.

— Dă-mi mie asta!

Îi lărgise cureaua destul de mult ca s-o folosească de parcă ar fi fost un lasou.

— Melissa, opreşte-te. N-o putem face.

— Dă-te bătut! strigă ea.

— Haide, Melissa, încetează.

Vocea lui era slabă, joasă, pierzându-şi încordarea şi vigoarea; ce bărbat nu visa să fie incitat astfel? Ea îi desfăcuse pantalonii şi începea să pătrundă sub ei când Dirk se cutremură şi o prinse de mâini, ridicând-o cu o mişcare scurtă.

— Melissa, îi spuse, fără ezitare şi fără cruzime, ajunge.

— În noaptea asta n-o să dormi acolo.

Propria ei voce o surprinse, o surprinse veninul de harpie din ea – oare nu putea să şi-l ia înapoi?

— Dar trebuie să dorm acolo.

— Aiureli!

Când se împinse în el, îi simţi puterea mâinilor, simţi că, dacă ar fi vrut, i-ar fi putut frânge încheieturile ca pe nişte batoane de brânză.

— Am făcut o promisiune…

— Ei, haide! După câte s-ar părea, e cazul să-ţi aduc aminte că mi-ai făcut şi mie nişte promisiuni.

— Da. Şi n-am uitat.

— Eu aşa am impresia, cu siguranţă.

Urmă cea mai urâtă ceartă din viaţa lor de oameni căsătoriţi – cel puţin pentru Melissa, care nu reuşi să-l provoace să articuleze cu furie nici măcar un singur cuvânt. Era ca şi cum ar fi încercat să împartă pumni într-o încăpere plină de umbre şi frustrarea ei atinse apogeul când Dirk o sărută placid şi o anunţă că se ducea la culcare.

— N-o să dormi acolo, cu aia! urlă ea în urma lui. Nicidecum! strigă, în timp ce el dispărea după colţ. Dar-ar naiba, Dirk!

Încă un ţipăt înainte de a fi copleşită de sentimentul inutilităţii, înainte de a înţelege cât de idiot şi de desăvârşit de dezinformat erai dacă trăiai cu impresia că poţi controla tot ce se întâmplă în viaţa ta. Se duse în bucătărie şi trânti o vreme oale şi tigăi, apoi intră în pat, pradă unei spaime cumplite. După ce stinse lumina, se masturbă, târându-se într-o încleştare lipsită de profunzime şi de pasiune, o răzbunare sortită unui eşec total. Pe urmă rămase întinsă, cu ochii uscaţi, complet nemişcată, întrebându-se dacă putea trăi cu asta.

Cu cinci ani în urmă, în încheierea interviului ei de angajare, domnul Bryan o aşeză la biroul lui din colţ şi îi oferise ceea ce ea avea să numească întotdeauna „discuţia”.

— Asta e o afacere destul de păduchioasă, spusese viitorul ei şef, un bărbat scund, de o voioşie caustică, cu pungi Gucci sub ochii măslinii şi cu un nor de păr negru, gen Little Richard. Pe uşa aia intră violatori, criminali, molestatori de copii, aproape orice pacoste la care te poţi gândi, şi meseria noastră, *datoria constituţională pe care am jurat s-o îndeplinim,* e să muncim în draci ca să le scoatem basma curată pe toate jigodiile astea. În concluzie. Crezi că te poţi descurca?

Melissa încă nu împlinise nouăsprezece ani. Era departe de casă pentru prima oară în viaţa ei şi ar fi fost în stare să sape până şi tranşee ca să nu plece înapoi.

— Da, domnule, îi răspunsese, cred că mă pot descurca.

Fayetteville n-o fi fost o metropolă, dar oferea toate emoţiile pe care şi le putea dori o fată rezonabilă dintr-un oraş mic. În primii ani de muncă văzuse demonstraţii de exhibiţionism chiar

în faţa biroului ei, fusese ameninţată cu cuţitul, urmărise o luptă între găşti rivale în zona recepţiei şi chemase serviciile sociale după ce o clientă, o femeie de stradă, îşi plesnise bebeluşul de trei ori în tot atâtea minute. Ca educaţie, n-ar fi putut cere mai mult, iar extenuanta ei activitate de se culca la nimereală cu oricine fusese, probabil, cea mai importantă parte a aceleiaşi educaţii. La vremea respectivă, simţise că pătrunderea în adâncurile sălbăticiei propriului sine era cel mai adevărat mod de a trăi, deşi ceea ce descoperise acolo o şocase de fiecare dată. Oare şi alte femei simţeau acelaşi lucru? se întreba. Bănuia că în ea se ascundeau lucruri de nerostit, că exista o gaură neagră a senzualităţii care ar fi putut s-o absoarbă, atrăgând-o într-un punct de unde nu mai exista întoarcere, şi îşi lua partea ei de partide de plăcere forţând limitele – o mulţime de bărbaţi erau mai mult decât fericiţi să abuzeze de firea ei însetată de sex. Din fericire, Dirk apăruse tocmai când se pomenise pe marginea unui hău de cinism prematur.

— Ei, ce avem azi? o întrebă în dimineaţa aceea domnul Bryan, cu ochii umflaţi şi cu cravata legănându-i-se liberă în jurul gâtului.

— La zece e audierea pentru evaluarea sănătăţii mentale, cu tipul care a împuşcat câinele fostei neveste, îi strigă prin uşa deschisă a biroului lui. Pe urmă, la unsprezece, sunteţi programat la judecătorul Hershoff, asta în legătură cu propunerea dumneavoastră de anulare a acuzaţiei de deţinere de cocaină aduse lui James Fenner. OK, acum telefoanele, zise, şi se uită pe un alt blocnotes. O ştiţi pe domnişoara Blinn, stripteuza noastră? A sunat şi a spus că i s-a rupt un furtun la maşină şi c-o să aducă banii cât mai curând posibil, dar nu astăzi. A sunat şi mama lui Artis McClellan, cică brăţara de monitorizare de la gleznă i-a provocat din nou o infecţie. Pe urmă a fost Roland Nash, care mi-a cerut să vă transmit că D'Shawn Weems e un mincinos şi un sac de ştiţi-dumneavoastră-ce şi că dacă le povesteşte poliţailor ce vă spune dumneavoastră atunci el o să-i tragă o bătaie zdravănă lui D'Shawn ş-o să-i lipească ţeasta pe un scrin.

Suspinul şefului pluti ca o dâră de praf prin uşa deschisă.

În următoarele două ore Melissa răspunse la telefon, dactilografie scrisori şi moţiuni, îi duse cu vorba pe solicitanţii intraţi în biroul ei şi depistă câţiva martori mincinoşi. Chiar dacă

nu se ocupa de una singură de sistemul de justiţie criminală, se străduia să-i împiedice terminalul aflat în grija ei să se blocheze cu desăvârşire, deşi în dimineaţa acea simţea o oarecare tentaţie de a ucide. Emoţiile îi alunecau în toate părţile pe o întindere de gheaţă, traficul unei zile obişnuite fiind perturbat de un trailer imens, plin ochi cu furie şi anxietate, înclinat şi scufundat în parte. Dirk încă dormea la ora plecării ei către serviciu, aşa că, teoretic, cearta lor nu se încheiase; *pauză!* îşi zise când o sună James, simţindu-se oarecum uşurată. Pentru o vreme, vorbiră despre tot soiul de fleacuri. El îi spunea „îngeraşule”. Avea vocea catifelată şi dulce, ca romul fierbinte cu unt.

— Ce-ar fi să luăm prânzul împreună azi, ce zici?

Ea ezită.

— Ei, haide, iubito, nu-i decât un prânz. Vreau să te duc într-un loc special.

Melissa oftă. Propunerea lui reuşea în primul rând s-o întristeze.

— Nu cred că pot.

— Nu crezi că poţi! exclamă el, încă bine dispus, încă volubil, dar ea simţi că era pe cale să se înfurie. Trebuie să *mănânci*, nu?

— Da, James, dar… rosti, şi îşi coborî vocea. Nu cred c-ar trebui să ne mai vedem.

— Melissa.

Ea înghiţi în sec.

— Trebuie să stăm de vorbă. De asta te invit la prânz, trebuie să vorbim despre noaptea aia. Afară, lângă bar, când am…

— Ştiu ce-am făcut atunci.

— Ceea ce simt pentru tine nu e trecător. Cred că între noi s-a petrecut ceva special.

— Oh, James. Între noi nu s-a întâmplat nimic mai mult decât un sărut într-o parcare.

— Ştii c-a fost mai mult decât atât. Şi ştii ce s-ar fi-ntâmplat, dacă nu s-ar fi declanşat alarma, am fi…

— Dar s-a declanşat. Aşa-i viaţa. Şi soţul meu s-a-ntors, iar eu sunt acum într-o altă situaţie.

El inspiră scurt.

— Bine. Bine. Dar, ştii, am auzit câte ceva despre tine. Ştiu câţiva oameni împreună cu care te distrai, mi-au povestit ce

diavoliţă mică şi fierbinte erai…

Ei îi ardeau ochii. *Lanaibalanaibalanaiba…*

— …poate că acum te-oi fi purtând ca o soţioară cuminte, dar ştiu ce eşti, *târfă*, muisto, scroafă mică…

Melissa închise telefonul şi se îndepărtă de birou. N-avea să plângă, n-avea să plângă, dar cu nemernicul ăla macho vânând-o şi cu cele două zeiţe amatoare de sex roind în jurul soţului ei, poate era îndreptăţită s-o facă – sau poate nu primea decât ceea ce merita, răul pe care-l aduse chiar ea asupra lui Dirk şi a ei, deopotrivă. Ceva întunecat şi nesăţios, revărsat din ea însăşi. *Leapădă-te de păcat! urlase* aparatul de radio în dimineaţa aceea. Iar mesajul de pe panoul Bisericii Baptiste Calvarul era: *Atenţie. Expunerea la flacăra credinţei poate împiedica arsurile.* Douăzeci de mii de soldaţi americani invadaseră Haiti şi creatura aia, acel sucub, îl alesese tocmai pe Dirk. Melissa ştia că exista cineva căruia i-ar fi putut telefona ca să-i ceară ajutorul, cineva de a cărui existenţă fusese conştientă tot timpul, dar era o rudă, ceea ce înrăutăţea de obicei lucrurile. După ce reuşi să se abţină aproape tot restul dimineţii, sfârşi în cele din urmă prin a trânti cartea de telefoane pe birou. În timp ce forma numărul luă în consideraţie faptul că în Pagini Aurii SPIRITIŞTII erau trecuţi după PSIHOLOGI, ceea ce ar fi putut reprezenta un motiv de ezitare.

— Alo?

Verişoara ei Rhee răspunse după primul ţârâit al telefonului. Melissa se lansă într-o explicaţie, spunându-i că era cea mai mică dintre fiicele lui Margaret Poole, deci verişoară de-a doua cu ea, şi că, odată ce plecase…

— Ştiu cine eşti, o întrerupse Rhee, râzând – nu era nicidecum mai derutată decât dacă ar fi stat amândouă de vorbă de două ori pe zi.

Melissa o întrebă dacă se puteau întâlni. Ca să discute despre o mică, ăă, problemă personală.

— Ce-ai zice să ne vedem la prânz? sugeră Rhee.

— Adică azi?

— Da, de ce nu?

Melissa rezistă tentaţiei de a-şi închipui că Rhee îi aşteptase telefonul. Îşi făcură planul, apoi o întrebă cum avea s-o recunoască la restaurant. Nu-şi mai văzuse verişoara mai vârstnică de ani de zile şi imaginea pe care i-o păstra în

memorie era în cel mai bun caz confuză.

— Oh, râse Rhee, nu-ţi face griji. Sunt cât se poate de sigură c-o să mă recunoşti.

Părul ei era, cum s-ar putea spune? Dacă nu portocaliu, atunci de o culoare foarte asemănătoare, ca a unui foc în aer liber. Verişoara Melissei se dovedi a fi o femeie scundă, masivă, nu cu mult trecută de cincizeci de ani, cu o figură îndrăzneaţă, dar plăcută, cu obraji rumeni şi catifelaţi şi cu un aer de fericire în privirea directă şi ageră a ochilor de un albastru Wedgewood[16]. Se întâlniră la restaurantul India Palace, lângă fortul Bragg. Melissa nu mai gustase niciodată mâncarea indiană, dar aspectul sumbru al localului părea potrivit pentru un loc exotic. Amplificat de sistemul de sunet, zbârnâitul celor trei coarde ale sitarului o ducea cu gândul la o pisică în călduri.

— Oh, *scumpo,* exclamă Rhee, îmbrăţişând-o atât de puternic încât avu impresia că-i ieşeau ochii din cap, ce mult mă *bucur* că te văd. Şi uită-te la tine! Doamne, în ce femeie superbă te-ai transformat!

Auzindu-i vocea grăbită, bizar de familiară, Melissa simţi imediat curentul relaţiilor de familie purtând-o într-o direcţie nedorită. Îşi iubea foarte mult rudele, dar după două ore petrecute în Lumberton avea întotdeauna senzaţia că ardea mocnit sub legături prea strânse, că toată energia cu care o cuprindeau se compacta în ea însăşi ca un ghem de elastic.

Stând în spatele lui Rhee la coada de la tejgheaua bufetului, chibzuia asupra poveştii verişoarei sale, care dusese o viaţă de o convenţionalitate exemplară până când îi căzuse în creştet lustra din bucătărie, lăsând-o lată. După care începuse să se poarte ciudat şi, din câte pusese Melissa cap la cap, ciudăţenia consta în a face gimnastică, în a riposta la criticile primite din partea soţului şi în a învăţa să cânte la tobă, precum şi în a-şi anunţa cu nepăsare rudele că putea redirecţiona semnale primite de pe lumea cealaltă. În cele din urmă îşi părăsise soţul şi se mutase în Fayetteville, unde, pentru a-şi onora neamul, îşi deschisese un cabinet de medium. După toate relatările, se număra printre cei de mare succes: se zvonea că era foarte căutată de detectivii particulari şi de familii disperate şi că serviciile ei nu erau trecute cu vederea de diverse agenţii aflate

---

[16] Firmă producătoare de ceramică şi porţelanuri, fondată în 1759 de Josiah Wedgewood (n. tr.).

în slujba legii.

Scăpată de nervozitate, îşi umplu farfuria, în vreme ce Rhee nu se servi decât cu pâine nedospită şi cu orez. Stând la coadă, vorbiră despre rudele din oraşul lor natal; Melissa se simţi recăzând în amorţeala apatică pe care părea să i-o inspire întotdeauna familia, însă, după ce se aşezară într-un separeu şi îşi dezveliră tacâmurile, Rhee schimbă subiectul:

— Văd c-ai reuşit să pleci. Felicitări.

Melissa se îndreptă în scaun; era ca şi cum i-ar fi pătruns un ac în şira spinării.

— Şi ai făcut-o acum, în tinereţe, continuă femeia, veselă, vezi ce descurcăreaţă eşti? Pe când eu am avut nevoie de patruzeci de ani şi de o lovitură în cap să-mi dau seama că în Lumberton aveam să fiu ca moartă. Geniul înseamnă înţelepciune şi tinereţe, ştii cine-a spus asta? Nici eu nu ştiu, dar sunt sigură că eu, una, nu sunt un geniu, mi-am distrus jumătate din viaţă făcând ceea ce se aştepta toată lumea să fac. Trebuie să ne trăim vieţile şi tu chiar asta faci, sunt atât de mândră de tine! Acum vorbeşte-mi despre existenţa ta.

Melissa îi oferi versiunea extinsă a unui rezumat – casă, căsătorie, serviciu – în timp ce Rhee îşi mânca orezul şi pâinea luând îmbucături mici, cu o eleganţă demnă de un club select, o amprentă a vechiului ei stil de viaţă. Se auzi descriindu-l pe Dirk drept un „tip extraordinar”; iar aluzia că se aflau în stadiul de gândire-la-asta acoperea problema copiilor. Era conştientă că cealaltă o asculta cu o atenţie încântătoare şi înspăimântătoare în acelaşi timp. Părea să soarbă fiecare cuvânt, dar n-aveai idee la ce se gândea în spatele acelei feţe senine, parcă modelate din aluat.

— Se pare că te-ai descurcat de minune, constată ea când Melissa nu mai găsi nimic de spus.

— Am avut noroc.

— Da, noroc.

Zâmbetul lui Rhee era prefăcut şi uşor distant, de parcă în discuţie ar fi intervenit numele unui iubit de demult.

— Sunt convinsă că eşti *fericită,* Melissa. Pentru că asta îţi doresc.

— Ei, făcu ea, râzând uşor, să zicem că în cea mai mare parte?

Femeia stătea acolo, o prezenţă agreabilă şi răbdătoare, ca a

unui vânzător în aşteptarea banilor; după câteva clipe, înţelese că verişoara ei n-avea de gând să rupă tăcerea, aşa că nu-i mai rămânea decât s-o spulbere ea.

— Ştii, remarcă femeia mai vârstnică după ce îi povestise despre Erzulie şi despre Dirk, nu încetează niciodată să mă uimească.

— Nu?

— Şi totuşi se întâmplă tot timpul, acest mod bizar şi minunat al universului de a aduce alături lucruri care se află la polii opuşi. Gândeşte-te, Melissa, soţul tău, un bărbat alb, un *sudist* alb şi unul dintre războinicii celei mai puternice naţiuni de pe Pământ, ajunge să între în legătură cu spiritul unei femei *negre* din *Haiti.* Zeiţa *iubirii,* opusul *războiului.* Şi nu e doar un capriciu, se *căsătoresc.* Ce ar putea fi mai cuprinzător decât atât?

Ochii lui Rhee expulzară o salvă uluitoare de lacrimi; se prăbuşi, sprijinindu-se pe marginea înaltă a separeului, ca şi cum ar fi fost copleşită sau şi-ar fi pierdut brusc toată vlaga, cu trăsăturile aplatizându-i-se într-o mască rotundă ca luna, pe care Melissa o găsi ciudat de fascinantă. O clipă mai târziu, verişoara ei reveni la suprafaţă scuturând din cap.

— OK, şi cum ţi se pare toată povestea?

— Păi, am impresia că-ncepe să mă-nebunească.

Rhee dădu din cap, ca şi cum ar fi primit cel mai raţional răspuns cu putinţă.

— Cum se poartă Dirk cu tine de când s-a-ntors acasă?

Melissa se uită în partea opusă a restaurantului, simţindu-se dintr-odată mizerabil.

— Mai bine ca niciodată, răspunse, scăpând de un suspin din fundul gâtului.

— Dar tu te pui de-a curmezişul.

— Cred că da.

— De ce?

În vocea lui Rhee era ceva explicit, un ton care sugera vigoarea respectului de sine, care o obliga pe Melissa să-şi focalizeze gândurile. Să hotărască, poate, ce era real în viaţa ei.

— Păi, a fost un tip. Când Dirk era plecat.

Îi povesti verişoarei ei despre James.

— Şi tu ţii la el, la individul ăsta?

— Nu mai ţin. De fapt, e posibil să nu fi ţinut niciodată.

— Dar ai fost atrasă de el. Sexual.

— Ei, da, cred că am fost.

— Crezi că e ciudat?

— Cred că nu e bine.

— Ai impresia că, în toată viaţa ta de femeie căsătorită, n-o să-ţi doreşti niciodată să te culci cu altcineva?

— Nu ştiu, cred că nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta.

Rhee o studie.

— I-ai spus lui Dirk?

— Nu, nu. Doamne, nu, niciodată.

Melissa se întrerupse.

— Crezi că ar trebui?

Rhee ridică din umeri.

— Dirk nu are o relaţie trupească, ştii doar. Nu în sensul că ar ieşi cu o altă femeie.

— Nu.

— Şi nu s-ar părea că încearcă să-ţi ascundă ceva.

— Doamne, nu. Vrea să ştiu totul. Numai că… începu să zică, apoi se concentră. Mă sperie, continuă, întrebându-se dacă spaima era acel ceva de care e nevoie pentru ca lucrurile să devină reale. Nu ştiu cu ce am de-a face, nu ştiu ce a adus în casă – nu ştiu dacă nu-şi pierde vremea cu ceva malefic, satanic. Are vreun sens ce spun?

Rhee căzu pe gânduri, cu o expresie neutră cuprinzându-i toate trăsăturile, în afară de zâmbetul care nu trăda nimic.

— Ei, ţinând cont de tot ceea ce mi-ai zis, această Erzulie pare să fie o mulţime de lucruri diferite. Un soi de târfă, de muiere rea de muscă, în acelaşi timp sfântă şi mamă virgină, un fel de înger păzitor superb – Doamne, nu e de mirare că îl obsedează. Dar e demonică? întrebă, părând să se încovoaie în ea însăşi. S-ar putea să am nevoie de două zile să mă gândesc. Între timp – prinse privirea panicată a Melissei – vreau s-o iei uşurel. Poartă-te frumos cu Dirk şi lasă-l să se poarte frumos cu tine. Fac pariu că, odată întors acasă dintr-un asemenea loc, are multe de pus la punct. Încearcă să priveşti lucrurile din punctul lui de vedere, în cea mai mare măsură în care eşti în stare.

— Bine. Dar James?

— Ce-i cu el?

— Dacă-o să se mai ţină de capul meu?

— O, Melissa, e simplu. Cheamă poliţia.

Exista oare un voodoo autohton chiar sub nasul ei, o versiune coaptă în Carolina de Nord care îi scăpase în tot acel timp? Părea posibil când îşi făcea naveta zilnică, uitându-se din maşină dincolo de ogoarele bine îngrijite, către zidul protector al copacilor din depărtare, către acel văl de un verde luminos, cu margini neuniforme, dublura junglei mult mai de nepătruns din mintea ei. Exista voodoo în Haiti, de ce n-ar exista şi acolo? Fără să fie nevoie de prea multe îndemnuri, Dirk îi descrisese ceremoniile, şi păreau haotice, dar încântătoare, ca înotul în marea agitată. Melissa încerca să şi-l imagineze pe soţul ei, un bărbat reprezentativ pentru tipul caucazian, dansând printre două sute de haitieni.

— Nu te-ai simţit ciudat fiindcă erai singurul alb din mijlocul lor?

— M-am simţit bine, răspunse el. M-am simţit ca acasă.

Aşa că, unde era demonicul în toate astea? Demonice erau terenurile de execuţie descoperite de el şi de camarazii lui în spatele cazărmilor haitiene, cele douăzeci de cadavre pe care le dezgropaseră cu hârleţele. Demonic era *Le Normandie*, clubul social macout din Port-au-Prince, cu pozele victimelor asasinate lipite pe pereţi. Demonică era prezenţa ameninţătoare a morţii pretutindeni, erau demonice cimitirele cu nenumăratele morminte minuscule, de copii. Noaptea, stând întinsă în pat după ce făcuseră dragoste, Melissa îl ţinea pe Dirk de mână şi îi asculta poveştile până când îl fura somnul, purtându-i în lumea antrenamentelor de tir. *Poc-poc-pac-poc.* Concediul i se terminase cu o lună în urmă şi acum se ducea în fiecare dimineaţă, de la opt la cinci, în fortul Bragg, pregătindu-se pentru următoarea misiune importantă, Columbia, Bosnia, Orientul Mijlociu sau poate Haiti, partea a doua – zvonurile se schimbau din două în două zile. Şi când avea să plece, ce-avea să se întâmple apoi – Melissa se temea de asta. La serviciu continua să primească telefoane care o puneau în dificultate, în timp ce sâmbăta şi marţea îi accepta sărutul de noapte bună şi îl trimitea să doarmă cu zeiţa lui. Cum trăiau oamenii normali? Încerca să-şi aducă aminte. Între timp, aştepta telefonului lui Rhee de parcă ar fi aşteptat rezultatele unor analize medicale, ceea ce o consuma mai mult decât îşi dădea seama – miercuri, când îi telefonă Rhee, simţi că independenţa pe care o cultivase

în toţi acei ani se năruia, transformându-se într-un morman jalnic. *Slavă Domnului că există rudele.*

— Captez aure emoţionale stranii în privinţa asta, îi spuse Rhee. Şi mă gândeam că mi-ar fi de folos dacă aş putea petrece un pic de timp la tine acasă. Mi-a plăcea cu adevărat să arunc o privire asupra altarului făcut de el.

Stabiliră o întâlnire pentru a doua zi: Rhee o va lua de la birou şi aveau să meargă împreună la rulotă, mâncând la repezeală câte ceva în timpul petrecut acolo.

Nimic altceva decât întâlnirea de bază de la prânz, asta era tonalitatea. Încheiară convorbirea şi Melissa decise că nu se simţea nebună. Se părea că mai degrabă însăşi realitatea înnebunise, iar ea călătorea prin vârtejul cosmic pe mica ei fărâmă de judecată sănătoasă.

Ziua de joi era toridă şi lenevoasă, cu nori asemenea unui caimac de culoarea slăninii congelate pe cerul uşor pâclos. Aerul apăsa cu greutate, paludic – se declanşase o epidemie în apropiere de Myrtle Beach, ceea ce era neobişnuit, un alt semn al încălzirii globale – şi, în drum spre rulotă, Melissa deschise atât de tare aerul condiţionat încât buclele de pe frunte îi tresăltau şi i se răsuceau ca nişte mici tornade. Discutau despre prietenul lui Rhee, un fost sergent din Delta Force care cultiva trandafiri pentru concursuri florale.

— Pare un tip ordonat, comentă Melissa, în timp ce şirurile de tutun fulgerau pe lângă maşină de parcă ar fi amestecat cineva cărţi de joc. Aveţi intenţii serioase?

— În momentul de faţă suntem serios de fericiţi. Ne avem unul pe altul, avem un loc al nostru şi asta e perfect. Niciunul dintre noi nu e interesat să locuim împreună.

— Am auzit că tipii ăştia din Delta Force sunt duri.

— Sigur, răspunse Rhee, cu dezinvoltură.

Se uita la dealurile nisipoase, unduite pe marginea drumului, la desişurile de măceş şi de pini.

— Totuşi, bărbaţii sunt ciudaţi. N-am întâlnit niciodată unul care să nu aibă nevoie măcar de un strop de grijă maternă. Cred că oamenii subestimează partea asta a sexului, latura maternală a ceea ce se întâmplă în pat. Există o parte sălbatică şi una care ţine de necesitate, dar nimeni nu pomeneşte despre

cea de a doua. Cred că ne face pe toţi să ne simţim prea vulnerabili.

— Sexul e o mlaştină, spuse Melissa, în chip de încuviinţare.

Ieşi de pe şoseaua asfaltată, îndreptându-se către rulotă pe un drum nepavat, ca un piure de cereale, şi copacii se închiseră în jurul lor ca o ceaţă verde. Plopii şi pinii străpungeau ca nişte săgeţi bolta poroasă de dedesubt, din ramuri arcuite de corn şi de stejar roşu. Melissa credea că pădurile dese aveau o notă vigilentă, sugerau o prezenţă în aşteptare, chiar dacă nu pe de-a-ntregul conştientă, ca un cvartal de case nelocuite. Prin tunelul de copaci se zărea luminişul din faţa lor, cu soarele inundând spaţiul deschis aidoma strălucirii unei cutii cu nestemate.

— Ce frumos, exclamă Rhee când se opriră în luminiş.

Rulota era lungă, din carton aluminizat, cu obloane negre, subţiri, dar Melissa atenuase contrastul ansamblului cât de bine putuse, plantând de-a lungul său azalee şi straturi de flori ce păreau perne supradimensionate, aruncate grămadă. După ce intrară, îi arătă verişoarei ei dormitorul de rezervă, crispându-se când deschise uşa. În ziua aceea, altarul părea chiar mai de prost gust ca de obicei, sfidând raţiunea în aceeaşi măsură ca un tonomat care claxonează. Rhee se apropie ţinându-şi mâinile încleştate în faţă. Melissa întârzie în cadrul uşii, întrebându-se ce ar fi trebuit să facă.

— Cred că vrei să te las singură, nu?

— N-are importanţă, răspunse cu vioiciune Rhee.

Dar Melissa simţea o nevoie imperioasă de a se face utilă. Plecă, închizând încet uşa în urma ei, şi se duse să pregătească prânzul în bucătărie, unde reflectă asupra valorii terapeutice a unei ocupaţii permanente. Oare asta putea explica, îi trecu prin cap în timp ce scotea cu lingura salata de pui, de ce erau femeile din familia ei nişte bucătărese uimitoare? Câteva minute mai târziu, când punea masa, auzi o bufnitură surdă în partea cealaltă a culoarului, un zgomot înăbuşit de bâjbâială stângace, de parcă pe podea ar fi căzut un sac cu cartofi.

— Rhee?

Ceasul din salonaş, o antichitate măsluită, bătu metalic de trei ori.

Melissa străbătu coridorul.

— Rhee, e totul OK? întrebă, bătând la uşă.

Apoi o întredeschise şi o găsi pe verişoara ei căzută pe mormanul de tutun, cu braţele şi picioarele răsfirate, cu ochii închişi, cu gura larg deschisă, cu o expresie de drogat în extaz. Ajunse lângă ea cât ai clipi, îngenunche să-i verifice pulsul şi îi puse palma pe frunte – inima îi bătea uniform şi respira profund, neîntrerupt, ca fluxul şi refluxul. Indiferent ce se întâmpla, era vorba de un episod psihotic, opusul unui episod patologic, decise Melissa, aşa că se aşeză şi mută uşor capul lui Rhee în poala ei, ştergându-i dâra de salivă de pe bărbie. Şi urmă o lungă serie de non-clipe, o acalmie impusă, dar nicidecum neplăcută, ca şi cum ar fi aşteptat la o barieră trecerea unui tren – stătea acolo, mângâind părul verişoarei ei şi ascultând ciripitul păsărilor de dincolo de fereastră, greierii ţârâind ca nişte fierăstraie cu lanţ minuscule. Se lăsă răpită de o senzaţie voluptuoasă de calm, de o anulare a oricărei nelinişti, fie ea importantă sau măruntă, şi stranietatea lucrurilor păru dintr-odată să nu mai conteze chiar atât de mult. După o vreme, ideea existenţei podelei se pierdu, de parcă ar fi plutit, cuprinsă în sfera propriei greutăţi ca într-un uter, şi îşi dădu seama că se gândea la Dirk, gânduri dezlânate, nu tocmai focalizate, inundate de o aură de tandreţe. Îşi iubea soţul, era sigură, şi pe această temelie începu să clădească o revelaţie, dar pleoapele lui Rhee fluturară şi ochii i se deschiseră, surprinşi mai întâi, apoi privind-o pe Melissa de jos în sus.

— Ahhh, făcu ea, zâmbind în vreme ce ofta prelung. Melissa.

— Stai liniştită.

— Nu, e OK, mă simt foarte bine. Am văzut-o, Lissa, e frumoasă, e o soră neagră frumoasă.

Rhee mormăia, înălţându-se în capul oaselor ca un mecanic care se târăşte afară de sub maşină.

— Am văzut-o şi pe cea albă, dar era mai departe, în spate, azi e ziua când predomină sora ei. Pttr, făcu, trecându-şi mâna prin păr, asta a fost *tare!*

— Te simţi bine?

— Sigur, nu trebuie decât să-mi adun minţile. Apropo, mi-ar prii un pahar cu apă şi două tablete de Motrin, dacă ai.

Se rostogoli, ridicându-se în genunchi, hotărâtă să se salte în picioare; Melissa o ajută să ajungă în bucătărie, unde acceptă să se aşeze pe unul dintre scaunele din jurul mesei.

— O soră superbă, spunea ea, piele de un negru dens,

profund, şi părul, împletit frumos în cozi, lung până la fese. Un trup ucigător, oh, Doamne, era remarcabilă.

— Îhî, făcu Melissa, plecând de lângă chiuvetă şi apropriindu-se de dulap.

— Delicată, continuă Rhee, un soi de divă, o adevărată regină matriarhală. Şi *bătrână,* e aici de la început. Face parte dintre cei vechi.

— Aşa e, încuviinţă Melissa, simţindu-se recunoscătoare fiindcă avea de îndeplinit o mică sarcină. Şi, ăă, a zis ceva?

Rhee căzu o clipă pe gânduri.

— De fapt, nu. Nimic de care să-mi aduc aminte. Ne-am uitat pur şi simplu o vreme una la alta. Uneori e aşa.

— Dar alteori. Vorbesc, adică.

Melissa puse pastilele de Motrin şi apa pe masă, apoi se aşeză.

— *A vorbi* nu e exprimarea cea mai potrivită, spuse Rhee, şi înghiţi o pilulă făcând ochii mari. E mai degrabă ca şi cum ar transmite. Gânduri nemijlocite, care trec de la unul la altul.

— Oh, făcu Melissa, uitându-se cum dispărea a doua pastilă.

Îşi adună curajul; de fapt nu era nicidecum uşor să susţii aşa ceva.

— E demonică, ce crezi?

— Oh, cerule, cum aş putea să ştiu? E o putere care intră în viaţa ta, o forţă, o sursă, o cauză, cum vrei să-o numeşti. Natură plus altceva, aşa o privesc eu, zise, şi îşi ţuguie buzele, scoţând un sunet elastic. Mai departe trebuie să te lămureşti singură. Eu te pot ajuta până la un anumit punct, dar rămâne în seama ta să-ţi dai seama dacă e bună sau rea. Tu eşti singura persoană care poate înţelege asta.

Dintr-un motiv sau altul, Melissa se aştepta la aşa ceva, la o variaţiune pe cândva familiara temă *maturizează-te;* după toate aparenţele, pentru a fi adult era necesar să fii, în acelaşi timp, cel mai bun medium la care poţi apela. Îşi mâncară prânzul, deşi Rhee era sătulă şi abia dacă se atinse de porţia ei; pe drumul de întoarcere în oraş adormi. Când se opriră în parcarea firmei de avocatură, Melissa o trezi înghiontind-o uşor.

— Te simţi destul de bine ca să conduci?

— Mă simt excelent, răspunse Rhee.

Părea oarecum confuză.

— Eşti sigură?

— Da, da, nicio problemă.

— Bine, făcu ea, şi îşi privi verişoara căutându-şi poşeta. Îţi mulţumesc. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc îndeajuns.

— Oh, Lissa, puţinul pe care l-am făcut a fost o plăcere. Suntem rude! Iar noi două suntem şi prietene, suntem, într-un fel, rebelele clanului. Dar, crede-mă, mai curând sau mai târziu îşi vor face toţi apariţia la uşa mea.

Melissa chicoti, simţindu-se uşurată şi în acelaşi timp cuprinsă de o curiozitate arzătoare.

— Cine?

— Viaţa e mult mai interesantă decât cred oamenii.

Rhee îşi găsi poşeta şi se trase către portieră.

— O să fii uimită. Ai grijă de tine, Lissa.

În seara aceea, la sosirea acasă, Melissa găsi pe robot un mesaj de la Dirk – avea să întârzie, era reţinut la bază pentru o informare la Comandamentul Operaţiuni Speciale. Îşi schimbă hainele şi se duse să alerge, apoi începu să pregătească cina în timp ce transpiraţia îi dispărea de pe piele, lăsând în urmă un reziduu transparent şi cleios, ca seva copacilor. Când se înserase destul de mult ca să apară licurici dincolo de ferestre, remarcă liniştea: de obicei îşi punea muzică şi cânta în timp ce gătea, dar în seara aceea uitase, omisiune care atrase după sine o criză de autocunoaştere bizară. Lăsă baltă ceea ce făcea şi ascultă, fixând cu privirea copacii de dincolo de geam. După câteva minute i se făcu frică, o spaimă înrădăcinată în convingerea aproape religioasă că James se afla undeva, afară, pândind-o. Se răsuci brusc pe călcâie şi traversă bucătăria îndreptându-se spre uşă; după ce o încuie, rămase locului, cu capul aplecat, ascultând, cu mâna odihnindu-se pe zăvorul yalei. După o clipă îl răsuci din nou, descuind.

Te comporţi aşa chiar dacă eşti într-adevăr convinsă că e acolo? E adevărat că eşti atât de curajoasă? se întrebă. Străbătu coridorul, verificând toate camerele, şi pe drumul de întoarcere intră în dormitorul de rezervă, fără niciun scop anume. Era exact atâta lumină cât îi trebuia ca să desluşească altarul, jalnicul talmeş-balmeş de obiecte cumpărate din talcioc de pe rafturi, culorile de prost gust, de comicsuri, ale imaginilor Fecioarei. Se apropie de altar şi îşi încleştă mâinile, aşa cum făcuse Rhee; în lumina săracă, cele două Madone îi întoarseră privirea cu demnitatea anostă a unor top-modele.

Melissa rămase o vreme aşa, aşteptând. Deveni conştientă de propria respiraţie, de conturul inimii din piept. Diverse dureri şi mâncărimi îşi făcură simţită prezenţa. În cele din urmă i se păru necesar să vorbească.

— Eu, rosti, apoi se înfioră – în camera minusculă, cuvântul răsunase ca un foc de armă.

Eu, ce – recunosc că exişti? Suna banal, fals. Respiră adânc şi încercă din nou:

— Poate c-o să reuşesc să trăiesc cu tine, zise, întrebându-se dacă în cele din urmă nu-şi pierduse cumva controlul propriilor emoţii, dar vreau să ştii că Dirk e *al meu.* Eu l-am găsit prima, m-am măritat cu el, e deja luat. Şi dacă îţi închipui că am de gând să renunţ…

Simţi furnicături şi ghimpi înţepând-o de-a lungul şirei spinării – oare avea vreo semnificaţie?

— …ei bine, o să ai parte de altceva.

Un soi de spasm, o smucitură exasperată, aproape că o făcu să râdă. Se întâmpla ceva? Se simţi ameţită, de parcă a fi primit un pumn, şi cu un gol în cap, senzaţie odată cu care năvăli un val de dragoste de soră pentru *creatura* aia, pentru acea Erzulie care întorsese lumea pe dos. Melissa începu să vadă posibilul umor al întregii situaţii şi până şi Madonele părură să capete o înfăţişare veselă, exprimându-şi amuzamentul prin încreţiturile din jurul ochilor, prin umbrele ghemuite în colţurile buzelor. Mai exact, cu ce se luptase? Voia să spună că fusese un soi de forţă interioară şi rămase o clipă neclintită absorbind ideea, având senzaţia certă, dar inexplicabilă, că ajunsese undeva. Poate la o anume claritate. La un sentiment al balanţei echilibrate. Se simţea mai bătrână şi înţelese cum anume putea fi ăsta un lucru bun. Luă sentimentul cu sine când se întoarse în bucătărie, întrebându-se în timp ce deschidea combina stereo dacă ceva din toate acestea însemna că viaţa ei se schimbase.

Cinci minute mai târziu, Dirk dădu buzna pe uşă, împingându-şi pelvisul înainte când o sărută în chip de salut. Luă o bere din frigider şi o desfăcu.

— Ei bine, iubito, îi zise, e Kuweit.

Melissa ţipă.

— Hei, nu-i chiar aşa de rău. Le-au rămas vreo trei milioane de mine din război şi trebuie să le-arătăm oamenilor lor cum să le dezgroape.

Mine. Femeia se împotrivi impulsului de a-şi smulge părul.

— Când pleci?

— Nu mai devreme de şase săptămâni.

O trase mai aproape, strecurându-şi mâna sub betelia şortului ei.

— Crezi că mă mai poţi suporta atât de mult?

Mai târziu, în noaptea aceea, Melissa avu ocazia să reflecteze că sexul mirosea într-o foarte mare măsură a salată asortată, salată cu ridichi, fenicul şi morcov proaspăt ras, şi poate amestecată cu o lingură de ceapă verde. Ideea îi veni în timp ce stătea întinsă în pat, dezbrăcată, transformând într-un cort cearşaful ridicat pe genunchii ei îndoiţi. Lângă ea, Dirk dădea când şi când din cap în vreme ce treceau somnoroşi în revistă evenimentele zilei. Melissa pomeni de prânzul luat împreună cu verişoara ei, care era medium.

— Medium, zise el, cu voce leneşă. Eu o cunosc pe doamna asta?

— N-ai întâlnit-o niciodată.

— Mhm. Face voodoo?

— Păi, se foloseşte mai degrabă de o metodă proprie.

— Vreau s-o cunosc, spuse el, cu vocea părând să i se stângă.

— Sigur, o s-o invităm la noi înainte de plecarea ta.

Melissa se foi, înălţând scântei agasante din cearşafuri.

— Şi cum se presupune c-o să fie acolo? În Kuweit.

— Arşiţă, murmură el. Nisip. O grămadă de jochei de cămile alergând în toate părţile.

— Dar voodoo?

El chicoti, apoi murmură nişte cuvinte pe care ea nu le înţelese. Se scurse, poate, un minut. Melissa ascultă ţipetele grave ale unei bufniţe. Hectare întregi de greieri ţârâiau zgomotos, sincronizându-se perfect.

— Deşi, într-un fel, cred că totul e voodoo. Mhm.

— Ha?

Ea ezită, căutându-şi o măsură a sentimentelor; după o clipă, decise că erau OK.

— Spuneam că, într-un fel, totul conduce către voodoo.

Nu înţelesese cu adevărat, îi explică ea, dar putea ţine lucrurile sub control. Dacă Dirk credea că asta are o mare importanţă pentru viaţa lui, ea avea să se încreadă în el, avea să se străduiască să înţeleagă. Fiindcă îşi dorea ca ei doi…

— Oh, scumpo, te iubesc *atât de mult,* scăpă el, cu voce prea drastică, aproape plângăcioasă.

Pentru o clipă, crezu că o lua în râs, până când îl auzi continuând pe acelaşi ton imperios:

— Şefu' o să preia, da, ţine totul sub control. Când nu te clinteşti te plictiseşti, ce rahat, spionajul zice că e tare, frate. Am înţeles, încărcat şi armat. Gata de tragere.

Vasăzică adormise în timpul măreţului ei discurs conciliant. *Poc,* îi urlă el în ureche, *pac-poc-poc;* începuse antrenamentul nocturn de tir, cu foc semi-automat. Melissa oftă întinzându-şi picioarele şi cearşaful se prăbuşi în jurul lor ca o floare uriaşă. Aşadar, peste şase săptămâni avea să fie din nou singură. Povestea cu James era o umbră în mintea ei, ca o pată neagră bizară de pe o radiografie; se temea de plecarea lui Dirk, dar o parte din ea se ridica la înălţimea situaţiei, era nerăbdătoare să afle dacă de data asta se putea descurca mai bine. Se gândi o vreme la mica dramă din faţa altarului, încercând să-şi întipărească în minte experienţa aşa cum fusese cu adevărat, imanenţa tulburătoare care, în retrospectivă, părea încărcată deopotrivă de energie şi de aderenţă imobilă. Nu ştia ce să creadă despre toate astea. Voodoo, dorinţă, spirite obsedate sexual, vise canalizând informaţiile ca un flux de imagini vizuale – dacă erau reale, atunci se ştia cine suntem, povestea transpirase în cea mai mare parte în aerul din jur. Îşi imagină că ideea te putea înnebuni. Unii înnebuneau; iar altora le aducea împăcarea de sine? Dar cel puţin exista asta, se gândi, rostogolindu-se către Dirk şi cuibărindu-se în căuşul lui, găsindu-şi locul în conglomeratul de proeminenţe şi adâncituri. Ţinea de realitate, indiferent ce altceva ar mai fi putut aduce – era ceva pentru care, în final, nu existau cuvinte. Melissa sărută umărul soţului ei, închise ochii şi aşteptă să o cuprindă somnul.

Esenţa Dorinţei Împlinite

Ysabeau S. Wilce

Nuvela *Esenţa dorinţei împlinite* a apărut în numărul din iulie 2006 al *The Magazine of Fantasy Science Fiction.* Este a treia lucrare publicată de ea şi, la fel ca *Metal More Attractive* (apărută tot în *The Magazine of Fantasy Science Fiction),* este plasată în aceeaşi lume ca excelentul ei roman de debut pentru

tineri, *Flora Segunda, Being the Magickal Mishaps of a Girl of Spirit, Her Glass-Glazing Sidekick, Two Ominous Butlers (One Blue), A House with Eleven Thousand Rooms and a Red Dog.* Istoric de profesie şi fabulistă prin înclinaţie, Wilce locuieşte la Chicago.

K.L. & G.G., E.D.

Cumpătarea presară boabe de nisip
Pe braţe sângerii şi-n plete lunguieţe
Însă Dorinţa care-i împlinită
Seamănă rodul vieţii şi-un bob de frumuseţe.

William Blake

I: Trac

Iată-l pe Prinţul cel Dur sus, pe scenă, vesel nevoie mare, plin de foc, iute ca un dansator de foxtrot, ridicând piciorul sus de tot. Stropi sângerii i se scurg pe pleoape, broboane de transpiraţie roşie îi pătează torsul, iar în spatele lui Vortexul se vaită, marginea lui exterioară e atât de neagră că taie sticla. Lama din mâna lui scânteiază ca un heliograf când el face Gestul final al invocaţiei. Ochiul Vortexului vibrează, însă nu se clinteşte din lăcaşul Voinţei Prinţului şi nici nu se extinde. Răcneşte un Ordin şi Ochiul începe să se deschidă ca o pupilă dilatată în soare şi din galbenul lui viu scapără imagini cu solzi şi coarne, zbătându-se să nu se nască. Cineva îl trage de picior. Îi slăbeşte concentrarea. Cineva îl smuceşte de tivul kiltului. Concentrarea lui se clatină, iar Vortexul se leagănă uşor, ca un acoperiş părăginit. Cineva îl trage de tivul kiltului, iar concentrarea lui se pierde complet, la fel şi Vortexul, care se autoabsoarbe aşa cum se absoarbe apa într-un canal de scurgere. Se duce pe apa sâmbetei Opera pentru care Prinţul cel Dur se pregăteşte de două săptămâni, se duce naibii noul toboşar al Tigrilor Mâniei, se duce pe copcă concertul lor mortal.

Prinţul cel Dur se scutură brutal de strânsoare şi, privind în jos, se pregăteşte să lovească în forţă. Iubitul lui îi strigă vorbe pe care nu le aude, pe care speră să nu le audă, cuvinte pe care sigur ne le-a înţeles bine. În club e hărmălaie, răsună de-ţi sângerează urechile din cauza vacarmului, dar, dintr-odată, inima lui, deja alertată de forţa invocaţiei magice, bate şi mai

tare.

Alb la faţă ca hârtia, Relais strigă din nou. De data asta, Prinţul cel Dur nu are cum să nu-l înţeleagă, oricât ar vrea să priceapă altceva, oricât ar vrea să audă altceva, vorbe dulci, fermecătoare, de genul: eşti cel mai frumos lucru din lume, Zeiţa îndeplineşte dorinţe în numele tău sau pe stradă lumea se omoară, pentru că nu se mai găsesc bilete la concertul nostru. Dar, vai, Relais nu strigă nici pe departe asemenea dulcegării.

— Cum adică n-o găseşti pe Pacoste Măruntă? urlă Prinţul.

Cuprins de turbare, se uită prin clubul aglomerat, dar e întuneric şi locul geme de oameni, majoritatea au clăi uriaşe de păr şi bocanci şi mai mari. O fetiţă îmbrăcată în violet şi porcul ei roz îndesat nu au nicio speranţă în gloata asta; ar fi călcaţi în picioare într-o secundă. Exact asta i-a spus Prinţul cel Dur Pontifexei mai devreme; nu poate face pe babysitterul, îl aşteaptă altă treabă, alte plăceri, n-are vreme să se ocupe de ţânci, nu în noaptea asta de pomină: cel mai mare concert al Tigrilor Mâniei din tot anul. Găseşte-ţi pe altcineva.

Vorbă lungă, sărăcia omului, se zice, iar vorbitul nu i-a ajutat la nimic, nici vaietele, mârâielile, răcnetele şi urletele din lume n-au determinat-o pe Pontifexa să se răzgândească: e noaptea liberă a lui Paimon, dragule, şi ea va fi în siguranţă cu tine, Banastre, nu am încredere să-mi las moştenitoarea cu altcineva, scumpul meu băiat, fă-i bunicuţei tale serviciul ăsta neînsemnat, ce fericită va fi, pusi-pusi, trebuie să fug, am întârziat, să ai o seară excelentă, succes cu concertul, ai grijă la invocaţie, pa-pa, la revedere, dragul meu.

Iar acum, poftim:

— Ţi-am zis să stai cu ochii pe ea, Relais! răcneşte Prinţul cel Dur.

A trebuit să-i zică, nu putea să stea cu ochii pe Pacoste Măruntă (botezată aşa pentru că e cea mai mică de statură şi soarta a făcut să fie a doua născută) în timp ce-l invoca pe toboşar, n-ai toboşar, adio, concert (adio, concert, fir-ar a naibii!) şi, oricum, dacă a învăţat ceva ca nepot al Pontifexei din Califa, atunci a învăţat să-i împuternicească pe alţii.

Relais se apără cu strigăte neinteligibile. Ochii lui sunt două tăvi de copt rotitoare. Nu-i spune că, înainte de a veni să-i dea vestea, s-a oprit la bar şi a ras patru pahare cu Deliciul lui Choronzon (un sfert deliciu, trei sferturi Choronzon), ca să-şi ia

inima în dinţi şi să facă faţă nervilor iubitului său. Nu-i spune că a uitat când a văzut-o ultima oară pe Pacoste Măruntă, poate atunci când ea a zis că trebuie să viziteze El Casa de Pipi (vai, ce drăgălaşă!) şi ar face bine s-o ducă până la uşa toaletei, ea a insistat cu obrăznicie că de acolo se descurcă singură, pe urmă el a rămas afară, i-a atras atenţia Arsinoe Fyrdraaca, femeia se plimba de colo-colo, l-a învăluit un înger splendid, cu aripi roşii unduioase, s-au dus să bea un pahar, şi încă unul, iar când şi-a adus aminte că Pacoste Măruntă şi Purcelul erau tot la pipi, şi-a croit drum prin mulţime până la toaletă, însă nici urmă de ei.

Iar acum, iată:

Până în secunda asta, Prinţul cel Dur a plutit în extaz: invocaţia i-a ieşit răsunătoare şi sublimă, prin vine i-a curs Flux Magic pur, fierbinte şi greu, în loc de sânge. Până în secunda asta, dacă ar fi bătut din palme, ar fi zburat scântei. Dacă ar fi cântat o notă, ar fi căzut acoperişul. Dacă şi-ar fi dat părul peste cap, fanii ar fi făcut implozie. Numai după vibraţiile uşoare ale Vortexului prin pielea sa, şi a ştiut că va fi un concert încântător, culmea bombasticului şi a vacarmului. Clubul ticsit bâzâie încă de şarja de foc rece, scântei magice încă pocnesc în aer: mamăăăă! Dar acum, toată magia aceasta i se coagulează în vene, toboşarul lui a alunecat înapoi în Abis, iar lui îi vine să caftească pe cineva cu un băţ. Mulţumită iubitului cretin şi unei mucoase de cinci ani, seara lui tocmai s-a dus naibii.

E cocoţat la înălţime. În ciuda fumului gros (trabucuri subţiri, tămâie, uleiuri), priveşte deasupra clăii uriaşe de păr şi vede că în club e aglomeraţie ca într-o cutie de trabucuri, geme de toxicomani nerăbdători să asculte concertul. De pe scenă, cuprinde multe cu privirea, văzul lui fiind ascuţit de drogul magic pe care şi-l injectează în vene: narcomani, fanatici hip-hop şi rap, gotici, ofiţeri în haine stacojii, o magistră cu un jerboa de lesă etc. Nu zăreşte o copilă sau un porc roz, nici rămăşiţele unei fetiţe cu un porc roz, nici… ce mai, nu-i vede şi gata.

Trage aer adânc în piept şi se foloseşte de ce i-a mai lăsat Invocaţia în vene ca să strige: „✘⓪!“

Silaba e dinamică şi inflamabilă, se răspândeşte prin întuneric ca o vânătaie. Publicul erupe într-un ţipăt de cucuvaie.

Crede că începe spectacolul. Lumea e pregătită şi echipată. În spatele Prinţului, trupa îi înţelege, şi ea, greşit intenţiile şi, cu

toate că lipseşte toboşarul, începe cu un sunet triumfător de corn, urmat de replica delirantă a flaşnetei.

„✘⑥!“ De data asta, ţipătul împrăştie scântei roşii, o izbucnire de foc rece, care aduce lacrimi în ochii spectatorilor. Prinţul cel Dur ridică o mână autoritară spre trupă, reducând-o la tăcere. Mulţimea tace şi ea, iar liniştea care urmează zgârie urechile la fel de tare ca hărmălaia.

„✘⓪…“ De data asta, cuvintele nu mai risipesc scântei, iar el ştie că panica îi subjugă Voinţa. Clubul e întunecat. Geme de siluete masive. Afară, bezna e şi mai deasă, iar străzile din cartierele sărăcăcioase de la sud sunt ude şi înţesate de pericole. Nu au ce căuta pe-acolo Pacoste Măruntă şi Purcelul ei, o, ce gustoşi sunt amândoi şi cum hoinăresc singuri-singurei. Afară s-a lăsat cea mai nefastă noapte din an, în care nu e bine să umbli singur nicăieri în oraş, mai ales dacă eşti mic, îndesat şi suculent.

„✘⓪…“ De data asta, vocea Prinţului, vocea care a lansat o mie de stele, care a lăsat grele tinere cu monştri şi i-a făcut pe tineri să se masturbeze până când i-au durut încheieturile şi le-a curs sânge din membru, e şubredă şi cam piţigăiată:

— A văzut-o cineva pe nevastă-mea?

II: Note Istorice

Iată câteva informaţii. Nu e obişnuită noaptea aceasta, nu e deloc obişnuită. Are loc Parada Piraţilor, şi oraşul Califa e înflăcărat – în unele locuri chiar arde. Dar nu vă temeţi, brigăzile de stingători cu găleata sunt la datorie, pentru că Pontifexa nu vrea să-şi piardă capitala din cauza dezmăţului. Umezeala protejează clădirile pe care le vrea neatinse de flame: altarele ei, Casa Bilskinir, Casa Cofetăriilor Arden, Banca Naţională din Califa. În ciuda prezenţei brigăzilor de stingători, toată lumea se distrează. Oraşul ţine multe sărbători, însă Parada Piraţilor e, cu siguranţă, Cea Mai Frumoasă şi Cea Mai Grozavă.

Dar de ce piraţi şi de ce o paradă? Iată cum spun istoricii (of, ce grozavi mincinoşi profesionişti!) că s-au petrecut lucrurile: în frumoasele vremuri de demult, Golful Califa nu era protejat cu lanţuri de duşmanii călători pe ape, iar Poarta oraşului stătea deschisă ca gura unui cântăreţ de operă, o atmosferă favorabilă comerţului, dar neprielnică siguranţei. Lanţurile nu erau

singurele lucruri de care ducea lipsă oraşul; nu avea nici gărzi, nici miliţie organizată, niciun regiment de Pârjolitori sângeroşi care să înfrunte dezastrul, nici flotă. Oraşul era neajutorat şi dezorganizat, puţin mai răsărit decât un sat, şi invita la jaf.

Într-o bună zi, nemernicii de Piraţi au profitat de ospitalitatea Califei, au trecut cu vasele direct prin Poarta ei şi au acostat la Embarcadero. Au mers din uşă în uşă, cerând tribut sau ameninţând cu urgia, şi, după ce s-au încărcat de pradă, au pornit foarte mulţumiţi spre corăbiile lor, să ridice ancora.

Dar n-au ajuns prea departe. În timp ce ei îi scuturau pe gospodari de bunuri, un detaşament de localnici s-a furişat pe ascuns la docuri şi a sabotat navele prea puţin păzite. Când au revenit, piraţii au descoperit că li se scufundă bărcile de salvare, că docurile au luat foc dintr-odată, că drumul spre ele era blocat, că au luat şi ei foc şi cu asta s-a terminat povestea.

Califa nu avea Armată, Flotă şi Miliţie, în schimb, avea cetăţeni viteji şi deştepţi, iar vitejia şi deşteptăciunea bat oricând lăcomia şi armele. O asemenea victorie înţeleaptă împotriva unui duşman lacom şi periculos merită să fie pomenită, poate chiar repetată, într-un fel mai distractiv. Aşa s-a născut noaptea gălăgioasă a amintirilor, când petrecăreţi deghizaţi în piraţi umblă din uşă în uşă, cerând ca pradă bomboane, şi aşa s-a întâmplat ca Pacoste Măruntă să strice noaptea Prinţului. Dacă Buni a promis să meargă la o petrecere unde se joacă euchre, iar valetul Paimon are seara liberă, atunci cine s-o ducă pe Pacoste (însoţită de Purcelul în haine ţipătoare) la furat de bomboane? Cine altul decât eroul nostru, imediat ce se termină concertul şi coboară cu picioarele pe pământ, norocul de el?

Ei…

Clubul Raţa Albastră şi atmosfera lui umedă şi înfierbântată poate fi un loc ispititor când eşti înalt şi dandy şi auzul ţi-e deja afectat, dar pentru o fetiţă scundă, claia de păr şi hărmălaia sunt o tortură şi fumul de ţigară te zgârie pe gât. Pacoste Măruntă aşteaptă Parada Piraţilor de săptămâni întregi, visând la floricele de porumb şi calmari zaharisiţi, piticuţi de ciocolată, fursecuri, seminţe de dovleac trase în ciocolată şi bomboane cu ghimbir, un sac de dulciuri care s-o îmbolnăvească şi să-i facă diaree cel puţin o săptămână. Nu mai poate aştepta.

Ai un avantaj dacă eşti scund: dandy-i se uită doar la nivelul

nasului, nu mai jos. Closetul e jegos şi podeaua scârbos de umedă; Pacoste Măruntă şi Purcelul se strecoară afară, chiar pe sub nasul lui Relais, atât de prins în discuţie cu o femeie care poartă o barcă în păr, că nici măcar nu observă cum o tund cei doi. Printre ghionturi, bocanci înalţi, ferindu-se de ţigări aprinse şi băuturi scurse din pahare ţinute prea jos, în stil „cool”, ajung la aer curat fără incidente şi apoi, cu săculeţul în mână, pornesc în aventura Marelui Jaf de Dulciuri.

Rancy Dancy-i un netot, cântă fata în timp ce merge, legănând Purcelul care, bineînţeles, e prea leneş să meargă singur. *Poţi să tai din el surcele... Când e mort, pune-l la copt, ca să faci din ele bezele...*

Sare peste un bărbat culcat pe trotuar, apoi în băltoaca roşiatică din spatele lui. Apa scoate un PLEOSC de satisfacţie şi, deşi Pacoste se udă la tivul hainei, ţine Purcelul destul de sus să nu se stropească şi el. De-abia îşi revine după o răceală grea şi trebuie să se îngrijească de sănătatea lui, prostuţul e delicat, în plus, i-a trecut demult ora de culcare. Ei, nu-i nimic, asta numai o dată pe an se întâmplă.

Pacoste Măruntă merge maiestuos în josul străzii alunecoase, cu Purcelul legănându-se alături. Umbre în faţa ei, umbre în spatele ei, umbrele Casei Bilskinir (astea uneori sunt cam *hrăpăreţe)* şi pe urmă altele: şi ce dacă? Uite încă o băltoacă, neagră şi netulburată. Se opreşte în faţa ei şi instinctul îi spune că ar fi mai bine să sară peste ea, nu în ea. Băltoaca e lată, se întinde pe toată strada precum o pată mare, ciudată. În timp ce se pregăteşte să sară, un văluşor tulbură suprafaţa ca oglinda.

— Oa! Oa!

Pacoste Măruntă e scundă, dar îşi ia avânt. Cu o mână îşi ridică fusta, cu cealaltă prinde bine Purcelul. Sare pe deasupra bălţii uşoară ca pânza care înveleşte ceainicul. În timpul saltului, ceva alb şi văluros ţâşneşte din apa calmă şi pocneşte spre ea ca un bici. Fata ajunge de partea cealaltă şi o ia la fugă, neatinsă de braţul alb. Şase degete încâlcite, şase rădăcini de păstârnac palide se agită furioase în urma ei, însă nu o pot ajunge.

Cheam-o, adulmec-o, biata fetiţă! Dă-i un şut şi-arunc-o-n pivniţă, le tachinează Pacoste Măruntă, fluturând urechile Purcelului în bătaie de joc. Degetele strâmbe cad, apoi un alt braţ iese din apă şi se propteşte în cot, împingând încet o bilă

tot mai mare: un cap noduros, cu nas noduros, frunte noduroasă şi gură care se deschide lent şi-şi arată gingiile tăioase ca lama şi limba neagră, ascuţită, desfăşurându-se ca un furtun. Limba ajunge acolo unde braţele n-au ajuns, e greţoasă şi lipicioasă, exact ca dropsurile din rădăcină de lemn-dulce, care îi plac lui Buni atât de mult. Lui Pacoste Măruntă nu-i plac deloc dropsurile de lemn-dulce, nici Purcelului, îşi zice că e mai înţelept s-o ia la sănătoasa, şi aşa şi face, fuge cât de repede o duc picioarele ei grosuţe, tot mai repede, pe strada întunecată şi lunecoasă.

III: Ţânci Enervanţi

Iată-l pe Prinţul cel Dur pe aleea din spatele clubului, inspirând adânc aer sărat, cuprins de friguri, nereuşind să se calmeze. A lăsat înăuntru o gloată de indivizi turbaţi, care au preferat să li se năruie speranţele decât să li se spargă timpanele. Motorul Infernal al Dorinţei (primul act) a revenit pe scenă şi, plin de curaj, încearcă să absoarbă perioada de acalmie, dar publicul nu pare prea liniştit. Clubul Raţa Albastră va fi norocos dacă nu va arde. Însă nu asta e problema eroului nostru: el are lucruri mai importante de făcut.

Amuşină aerul: simte boarea sărată a oceanului, fumul produs de un foc, parfum ieftin, propria lui transpiraţie, baligă de cal. Închide ochii şi pluteşte mai departe, dincolo de mirosuri, dincolo de mireasmă, adânc, mai adânc, şi mai adânc, într-o beznă văluroasă, străbătută de fire de lumină care nu e, de fapt, lumină, dar pe care nu ştie cum s-o descrie altfel. Nici bezna nu e chiar beznă, e Fluxul Magic aşa cum îl vede el cu mintea, dând formă lipsei de formă, explicând inexplicabilul în vorbe limpezi. Fluxul poartă cu el un iz familiar, pe care el îl numeşte, pentru că nu-i vine în minte un cuvânt mai potrivit, gust pentru încăpăţânare crasă şi pluş roz; izul se estompează repede, însă e neîndoielnic.

Fluxul e puternic în noaptea asta, foarte puternic. Aşadar, Aeyther bâzâie, Aeyther e foarte dinamic; linia dintre Afară şi înăuntru s-a îngustat cât un fir de păr şi e uşor să treci peste ea – dar poţi sări în ambele părţi. În partea asta, s-ar fi auzit un aaa! asurzitor pentru concert; magie muzicală de cea mai înaltă clasă, care însă nu-i ajută cu nimic pe copiii rătăciţi pe stradă. În mahalalele din sud e de rău când Fluxul slăbeşte: se transformă

în locuri de adunare pentru tâlhari de drumul mare, cocote, vagabonzi, fanţi, beţivani şi alţii asemenea, pe care îi găseşti numai acolo, nicăieri în altă parte, oricât te afunzi în Oraş, chiar în zi cu maree. În noaptea asta, combină haosul tipic sărbătorilor cu potopul magic ameninţător şi numai Zeiţa ştie ce va ieşi din asta, o creatură flămândă, poftind la o masă bună, dintr-un copilaş dulce. Şi nu-i vorba de o gustare de toată ziua, ci de bunătăţi dintre cele mai alese. Moştenitoarea Pontifexei, n-ai cum să găseşti ceva mai savuros decât ea – un vampir e în stare să înfrunte lumina soarelui cu sângele ei spumos curgându-i prin vene, un pricolici trece drept om după ce roade carnea aceea dulce. Prinţului i se zbârcesc organele de mascul numai când se gândeşte cum o să-i explice lui Buni că Pacoste Măruntă s-a pierdut şi la ce pedeapsă îl aşteaptă, fără îndoială.

Prinţul cel Dur deschide ochii, nu merită efortul să cobori în adâncuri, când totul e atât de aproape de suprafaţă în noaptea asta. În spatele lui, uşa de fier se deschide şi Relais zboară afară, împins de un val uriaş de răcnete de nemulţumire. Uşa se trânteşte la loc, iar răcnetele amuţesc cu un ecou scurt, care se stinge şi el repede pe aleea îngustă cât un sicriu.

— Ai găsit-o? întreabă Relais, ridicându-şi manşetele elegante, să nu le târâie pe dalele mizere.

Creierul lui freamătă, închipuindu-şi cum va reacţiona Pontifexa dacă se întorc acasă numai ei doi, fără Cyrenacia. De fapt, ce va spune ea e cea mai neînsemnată problemă; dar, când se gândeşte la ceea ce ar putea face, i se îneacă vorbele în gât. Lui Relais îi plac plămânii lui acolo unde sunt: înăuntru, în corpul său, nu săltând pe dinafară.

Prinţul cel Dur îşi săgetează iubitul cu o privire cruntă şi-l ameninţă:

— Dacă o să fie mâncată, o să te mănânc şi eu pe tine.

Tatăl lui Relais l-a sfătuit întotdeauna să facă economii pentru zile negre şi, deşi cerul e senin, lui îi e cam negru sufletul. Când ajung acasă, o să-şi verifice extrasul de cont şi-o să se gândească la propunerea primită de la Dulcea Fyrdraaca. De mai bine de-un an e ibovnicul Prinţului: sacrificii sângeroase, haine pârlite cu foc rece, invocaţii care sfâşie gâtlejuri, cearşafuri pline de jeg, crime. S-a săturat până peste cap. Nu răspunde ameninţării.

— Dă-mi redingota, îi cere Prinţul cel Dur, nu prea politicos.

De haina respectivă, albă ca laptele, cu broderie generoasă de bujori albi, cu manşete late cât o faţă de masă, tot Relais trebuia să aibă grijă, iar acum îşi aminteşte vag că a agăţat-o în cuierul de pe uşa pisoarului, unde speră s-o mai găsească. Probabil că n-o va mai găsi.

— Mă duc să ţi-o aduc…

Se retrage treptat în club. Prinţul îi dă voie să plece.

Deocamdată.

Deocamdată, Prinţul cel Dur îşi scoate pălăria enormă, prinsă pentru invocaţie cu un ac de păr ascuţit de capul său impresionant, o întoarce şi rosteşte ceva în ea. Se înalţă o lumină verde care se revarsă peste borul lat, colorează cu stropi magici mâna şi mâneca Prinţului. Încă o poruncă, lumina se intensifică şi aruncă o stihie care mişcă din coada de peşte.

— Păi, şefu'… am crezut că mi-ai dat liber în seara asta, se plânge Alfonso.

E mânjit cu ruj pe aripioare şi ţine în mână un pachet de cărţi de joc.

— E Parada Piraţilor.

— M-am răzgândit. Afurisita aia mică a şters-o şi vreau să-i dai de urmă.

Alfonso se strâmbă. De două zile, de când Pacoste Măruntă l-a prins într-un vas cu apă şi i-a dat numai fulgi de peşte, se fereşte de ea ca dracu' de tămâie.

— De ce dai cu piciorul la noroc, şefu'?

Prinţul cel Dur nu trebuie să se răsucească. Nu trebuie decât să se prefacă. Alfonso o şterge iute ca glonţul, fâlfâind din înotătoare. După ce îşi goleşte pălăria de Flux şi şi-o trânteşte înapoi pe scăfârlie, Prinţul îl urmează.

IV: Cine-I Acolo?

Iat-o pe Cumplita Sfredelitoare în mica ei bucătărie cochetă, cu degetele de la picioare prăjindu-se pe grătar, cu pâinea prăjindu-se pe cleştişorul pentru tăciuni, bând bere cu ghimbir caldă, veselă nevoie mare. A avut o seară pe cinste. Cetăţenii care de obicei dorm în spatele uşilor ferecate cu lanţuri şi fixate în piroane de oţel şi care îşi lasă câinii liberi şi pun arma sub pat, care poate că n-ar deschide uşa după lăsarea întunericului nici dacă propriile lor mame ar zăcea pline de sânge pe prag,

aceşti cetăţeni îşi deschid larg uşile şi uită de tot, cuprinşi de fericire când aud că se strigă: „Dulciuri sau război!”

La ora asta, în orice altă noapte, ar fi încă pe stradă, în căutare de craidoni beţi pe care să-i jefuiască. Dar în noaptea asta toate porţile erau întredeschise, iar străzile gemeau de bădărani. A plecat la nouă şi s-a întors la unsprezece, cu un sac greu, că de-abia l-a târât, cu o porţie bună de zahăr şi o jucărie delicioasă. Acum se bucură de senzaţia de mulţumire a unei seri reuşite. Zgomotele din pivniţă au încetat, în sfârşit, ea a terminat rebusul din *The Alta Califa* şi, imediat ce fierbe ceainicul, o să-şi umple sticla cu apă fierbinte şi-o să urce în patul ca un cuib cald, unde o să doarmă neîntoarsă toată noaptea.

Ah, Parada Piraţilor, cea mai frumoasă noapte din an…

Cât aşteaptă să dea apa în clocot, îşi curăţă unealta de la care i se trage numele: burghiul e îmbâcsit de murdărie şi Sfredelitoarei îi place ca semnătura ei să fie curată şi elegantă. Mâini curate, casă curată, inimă curată, aşa zicea tăticul ei. De deasupra şemineului, imaginea plată a lui Tăticu se uită lung la progenitura lui, strângând în mână acelaşi burghiu. Cumplita Sfredelitoare este moştenitoarea unei frumoase tradiţii de familie şi îşi iubeşte meseria cu adevărat.

Dar cine zornăie? Se uită la ceasul care ticăie deasupra sobei. E aproape miezul nopţii. Prea târziu pentru musafiri şi, oricum, toată lumea ştie că locuinţa Cumplitei Sfredelitoare e castelul ei. Familia stă înăuntru, ceilalţi stau afară, aşa zicea Tăticu Sfredelitor. Dar face cineva aşa? Nici poveste. Nici măcar în noaptea asta.

Clinc-clinc.

Cocoţată pe paravan, pisica ridică botul, deranjată.

Sfredelitoarea coboară picioarele pe podea, stă drept, îşi vâră bluza înapoi în fustă, îşi leagă strâns halatul de noapte şi urcă treptele ca de scară mobilă ale bucătăriei, până la uşă. Prin vizor zăreşte un cerc de dale slab luminat. Fir-ar să fie, a părăsit focul pentru nimic. Se întoarce. Tresare când clopoţelul dansează şi zornăie din nou.

Cumplita Sfredelitoare deschide uşa, lasă lanţul să alunece. Primeşte un pumn de făină în mutră şi un ordin piţigăiat:

— Dulciuri sau război!

Sfredelitoarea scuipă făina, se înfurie şi vede în faţa ei, la

nivelul genunchilor, o pălărie neagră uriaşă, cu pene. Sub pălărie se ascunde o faţă roz bosumflată, sub faţa bosumflată o crinolină pufoasă, care seamănă cu o anghinare şi la culoare, şi la capete, iar de sub ea răsar doi pantofi de dans violeţi, cu bentiţe în zigzag. Pe şoldul acestei apariţii stă un porc mare de pluş roz, încălţat şi el în pantofi violeţi cu bentiţe, încoronat cu frunze de dafin auriu pe urechile clăpăuge.

Purcelul, nu copilul, fu acela pe care îl recunoscu mai întâi Sfredelitoarea. Fetiţa, care nu fusese scoasă în lume decât în rare ocazii (Pontifexa e foarte prudentă când e flatată şi foarte prevăzătoare în ce priveşte valoarea moştenitoarei sale), putea fi a oricui, dar toată Califa ştie că există un singur Purcel, iar fetiţa trebuie să se ţină de el aşa cum ziua se ţine după noapte, soarele după ploaie şi norocul de prost.

— DULCIURI sau RĂZBOI!

O voce care sparge sticla străpunge sila Sfredelitoarei şi străbate până la degetele ei dureroase de la picioare. Suflătoarea prin pai trece de la *prezentaţi arm’* la *foc!*; cât se holbează Sfredelitoarea, se petrecere reîncărcarea şi următoarea şarjă e iminentă. Vrea să trântească uşa, n-are chef să mai primească făină în bot sau să dea bomboane, dar, prinzând pe jumătate canatul uşii, se opreşte. O idee, născută din prea multe lecturi de romane pornografice scârboase şi prea puţin bun-simţ, răsare gata formată de Nicăieri, Undeva în creierul ei precaut. La naiba cu zahărul, la naiba cu prada: uite un premiu mai presus decât rubinele, decât diamantele, decât ciocolata, decât… decât orice. Ce premiu frumos poate aduce o bucăţică aşa de frumoasă! Cu asemenea câştig, şi-ar petrece bătrâneţile numai în soare şi înconjurată de jucării.

Înainte ca fetiţa să sufle din nou, Sfredelitoarea zâmbeşte, încercând să semene cât mai mult cu o bunicuţă, cu făina plutind în jurul e, şi spune:

— Măi, să fie, puicuţo, măi, să fie. N-am niciun chef să vină războiul, dar ai întârziat şi bomboanele s-au…

Se fereşte, dar nu la timp, de încă o şarjă de făină. Când se şterge, are grijă să nu-şi şteargă şi zâmbetul de bun-venit.

— Dar mai am câteva în bucătărie, intră, micule pirat, nu mai sta în frig şi om găsi noi cu ce să-ţi umplem sacul.

— Hă? face copilul, care, fiind oricum o Pacoste pentru soţul ei, se pregăteşte să devină una şi pentru Cumplita Sfredelitoare.

DĂ-MI BOMBOANELE…

Răbdarea e o virtute fără de care Cumplita Sfredelitoare se pare că se descurcă foarte bine. Se uită cu ochi mijiţi în spatele copilei, pe stradă. Vede nişte oameni, dar: sunt beţi, ard sau urlă, chefuiesc sau aleargă. Niciunul nu pare să fie atent, şi asta e *perfecto.* Întinde mâna şi apucă.

— Hei! strigă fetiţa.

Purcelul nu protestează.

Pacoste Măruntă e voinică şi se înfige cu călcâiele în pământ, dar Sfredelitoarea e mai vânjoasă şi are două mâini libere; fata nu are decât una, şi Purcelul e prea moale ca s-o ajute. Nu apucă să scuipe încă o şarjă de făină, că e smulsă şi uşa se trânteşte în spatele ei, buf!

V. Casă Neîngrijită

Iată-l pe Prinţul cel Dur străbătând străzile întunecate ca un gigant, evitând flăcări, potop şi lupte. Nu e supărat, chiar nu e. E calm, potolit şi atât de furios că, dacă ar atinge iasca, ar lua foc, dacă ar tăia tutun, ar izbucni o explozie roşie ca o cireaşă. Are el o rezervă sănătoasă de furie, ceea ce e bine, pentru că lista lui de învinuiri e foarte lungă.

În primul rând: o învinuieşte pe Pontifexa că l-a obligat s-o ia pe Cyrenacia cu el. Ce rost mai are să fie dragul ei nepot, dacă trebuie să se ocupe întruna de toate rahaturile? Când eşti singurul bărbat Haðraaða, ar trebui să fii: puternic, misterios, liber, băutor pe gratis, *noli me tangere*[17], primul şi cel mai important, cea mai mare felie de tort. În cazul lui, a fi singurul bărbat Haðraaða înseamnă: a fi însurat cu torturi mărunte, a o linguşi pe Pontifexa şi a face pe dădaca nevestei. Odată aproape că i-a venit de hac lui Buni; poate că ar trebui să se mai gândească la asta.

În al doilea rând: o învinuieşte pe Pacoste Măruntă că n-a stat locului. Când o să pună mâna pe ea, o s-o altoiască, las’ că vede ea. Şi-o caută cu lumânarea, şi-o caută de mult şi poate că fundul înroşit o va ajuta să se gândească de două ori înainte să… ei, înainte să facă orice. N-a făcut deja destule pentru ea? S-a însurat cu ea, ca s-o păstreze în familie, ca s-o ferească de tată-său cel rău, care altfel ar fi avut primul dreptul la pretenţii.

---

[17] Nu mă atinge, în limba latină (n. tr.).

Mucoasă nerecunoscătoare. Poate că merită s-o păţească.

În al treilea rând: îl învinuieşte pe Relais că-i un cretin incapabil să ţină sub ochi o copilă de patru ani. Prinţul cel Dur a dat, nu demult, peste o reţetă de alifie cu care, dacă te dai, treci prin ziduri. Pentru asta, sigiliul cere trei livre de seu de om. Sunt vreo trei ziduri prin care nu l-ar deranja să treacă şi, în sfârşit, Relais se va dovedi folositor.

În al patrulea rând: Paimon. Ce nevoie are un locuitor sechestrat la domiciliu de o seară liberă? Un sigiliu mai puternic decât viaţa îl leagă cu lanţuri de Casa Bilskinir. Ar trebui să aibă grijă de Moştenitorul Casei Bilskinir, nu să se ocupe de cine ştie ce în seara lui liberă, pentru că nici n-ar trebui să aibă o seară liberă şi, când Prinţul cel Dur o să ia frâiele în mână, nici n-o să aibă, nu, domnule, să trăiţi, domnule.

În al cincilea rând: Purcelul. Ei, păi... Purcelul e o jucărie de pluş împăiată şi nu poate fi învinovăţit de nimic, dar, ce dracu, de ce nu? Hai, Purcel, sari şi tu în căruţă, întotdeauna mai e loc pentru cineva!

Şi un motiv de furie mai puternic decât toate: invocaţia lui distrusă, pentru care s-a purificat, s-a înfometat, a dansat şi s-a biciuit în ultimele două săptămâni – toate astea pentru ceea ce avea să fie, cu siguranţă, cea mai uluitoare invocaţie din istoria invocaţiilor. Exista un grup de demoni stelari pe care Prinţul cel Dur a reuşit să-i cheme cu forţa din Aeyther înainte, dar de data asta i-a căutat pe cei mai înalţi dintre înalţi, pe cei mai zgomotoşi dintre cei mai zgomotoşi, şi concertul ar fi intrat, fără doar şi poate, în analele muzicologiei, iar numele lui, deja renumit, ar fi devenit arhicunoscut. Până şi Pontifexa avea să fie impresionată, cu siguranţă. Acum...

Străzile sunt pline de distracţii, dar nici Prinţul cel Dur, nici Alfonso nu se lasă ademeniţi. Urmele de paşi ai lui Pacoste Măruntă răsar lipa-lipa în faţa lor, strălucind în crepuscul ca nişte floricele albastre, iar ei merg după ele, ocolind tăciuni aprinşi, cai morţi, cântăreţi beţi, servitori alunecoşi, conducte de apă din care ţâşnesc şuvoaie şi o petrecere cu cravate *ad hoc,* iar din pricina căutăturii lor fioroase toţi cei sus-menţionaţi îi evită, la rândul lor. Drăguţele urme albastre dansează, ţopăie, când aici, când acolo, când aici, când dincolo, peste dale şi borduri, pe lângă tufe şi cadavre, pe lângă Palatul Pânzei de Păianjen şi Restaurantul-vagon al Clovnului Pete, pe lângă

Ginger's Gin Goint şi Gelateria lui Guerrero, şi pe lângă tigri orbi, atât de orbi că nu mai au nici nume, pe lângă localuri atât de joase, că ţi se udă chiloţii dacă treci prin preajma lor. Urmele drăgălaşe nu oscilează, nu rătăcesc, ci se îndreaptă brusc spre o uşă lată şi zăvorâtă şi se opresc.

La uşă, nici Prinţul cel Dur, nici Alfonso nu se deranjează să bată, dar fiecare intră în stilul lui. Alfonso trece glonţ prin bariera de lemn, de parcă n-ar fi nici barieră, nici lemn. Prinţul cel Dur îşi propteşte palma de lemn şi, printr-un îndemn rostit într-o Gramatică extrem de sonoră, smulge uşa din balamale. Ezită puţin înainte de a intra, din cauză că trebuie să-şi recupereze pălăria smulsă de avântul Gramaticii, dar, odată bine înfiptă pe capul său frumos, merge mai departe, sperând din tot sufletul că-i va mai ieşi în cale şi altă piedică, pentru că, nu poate să nege, e mare Distracţie să faci lucrurile să explodeze.

Interiorul casei e întunecat şi monoton, deşi Prinţul cel Dur n-a venit să critice decorul. Alfonso a şters-o înaintea lui, lăsând spumă de foc rece în urmă. Prinţul urmăreşte aburii roz pe un hol îngust, pe lângă lambriuri decojite şi uşi prăfuite. Se apleacă pe treptele scârţâitoare, îşi lasă capul jos, să nu şi-l spargă de tavanul scund, şi intră într-o bucătărie oribilă.

Strâmbă din nas. Tânărul nostru erou e obişnuit cu o curăţenie nepământească, şi aici nu vede nimic nici curat, nici nepământesc. În Casa Bilskinir şi lumina pare spălată, uscată, şi călcată înainte de a atârna în aer. În schimb, hruba asta mizerabilă arată ca spatele unei spelunci amărâte după o partidă specială de-a Mestecă Urechea. Cioburi de ceramică şi porţelan albastru scârţâie sub bocanci, iar mobila fumegă. O sclipire vagă dezvăluie ruinele, reflexia cea din urmă a unei magii copleşitoare. Mirosul amar greu, de mure, îi strâmbă nările. Foc rece picură din tavan, dintre heruvimii şi ciorchinii de ghips, cu aspect pârjolit şi ofilit.

Împunge cu degetul o grămadă de haine ude trântite pe podeaua dezgustătoare. O clipă înfricoşătoare, în care i s-a zbârcit un testicul, a crezut că vede catifea neagră printre zdrenţele mustind de apă; însă e o bluză ruptă, nu o pălărie pufoasă.

Toate actele magice lasă în urmă o vibraţie, dacă magicianul nu se străduieşte să se ascundă: Prinţul îl cunoaşte pe fiecare

arhonte, hierofant, vrăjitoare, bibliomant şi avatar din Oraş, dar nu-l recunoaşte pe autorul acestei Lucrări. Prinde un strop de foc rece cu un deget lung şi îl duce la buze: sărat-dulce-afumat-ciudat de cunoscut, dar nu destul ca să-l identifice.

— Pogo cu faţă de porc! strigă eroul nostru.

Calcă şi alunecă, mai-mai să cadă cu faţa într-un amestec de sticlă şi clei negru – gem de mure, sursa duhorii dulcege. Îşi recapătă echilibrul dând din braţe în stil deloc eroic, dar apucă marginea unei laviţe răsturnate. Laviţa se redresează invers, strâmbă pe picioarele din spate; Prinţul o balansează, o întoarce cu faţa şi, hei, uite-o pe Sfredelitoare… adică părţi din ea. E lipită de laviţă într-o baltă de sânge uscat, are o expresie jalnică, puţin surprinsă.

— Faţă de porc pe pişat de porc pogo! Cine naiba e asta?

Alfonso extrage răspunsul din Aethyr.

— Cumplita Sfredelitoare, hoţomană de rând şi speculantă. Îi afişează fotografia la poştă din când în când.

— Mie nu mi se pare cumplită. Ce dracu' s-o fi întâmplat cu ea?

Alfonso se trage mai aproape, în vreme ce Prinţul îşi fereşte nasul sensibil cu mâneca. Duhoarea de sânge metalic se războieşte cu mirosul bolnăvicios de mure zdrobite; combinaţia nu e deloc înmiresmată.

— Io zic c-o fost mestecată, anunţă Alfonso, după o examinare mai atentă. De ceva flămând şi nebun.

— Ce fel de ceva?

Alfonso scutură din umeri.

— Nu ştiu pe nimeni, îmi pare rău, şefu'.

Câtă vreme nu Pacoste Măruntă e cea mestecată, pe Prinţ îl doare-n cot cât sunt alţii de mestecaţi. Neliniştit, iluminează umbrele fetide cu o expresie din Gramatica, dar, din fericire, nu-şi vede nici nevasta fărâme-fărâmiţe, aruncată ca o cârpă de vase, nici Purcelul cel roz, gras şi ud, doar gem cu sânge şi pereţi împroşcaţi cu magie. N-ar recunoaşte niciodată, mai ales în faţa unui servitor limbut, dar simte că i se încălzesc degetele de la picioare la gândul că Cyrenacia şi Purcelul n-au fost haliţi. Dar, dacă n-au fost haliţi, unde dracu' sunt, of, ce nervi îi fac!

Acolo, în lumina semnului-sigiliu: două picioare drăgălaşe au călcat în gemul însângerat, au sărit scârbite, apoi au luat-o în sus, pe scările din spate, se observă o dâră de albastru Bilskinir

pâlpâind prin roşul-ruginiu. Cine i-a venit de hac Sfredelitoarei nu i-a făcut felul şi nevestei sale şi porcului, asta-i limpede, lui numai de asta îi pasă, atât trebuie să ştie, iar urmele de paşi se pierd şi ele: în faţă.

La baza scărilor, şovăie. Un zgomot slab, îndepărtat, se furişează de sub podea ca o putoare; un sunet agonizant, care-i răscoleşte măruntaiele.

— Ce-i asta?

Alfonso mişcă uşor din cozi şi din joben şi iată răspunsul:

— Un tip e-nchis în pivniţă şi-i cam… cam pe ducă şi cred că are nevoie de ajutorul nostru…

Pe Prinţul cel Dur nu-l interesează tipii încuiaţi în pivniţe, nici dacă sunt pe ducă. Urmele de paşi se pierd şi Fluxul tot creşte, simte cum îi duduie în vene. Răul a scăpat din lanţ – nu-i Sfredelitoarea o dovadă? —, zeiţa Califa cine ştie ce ştie, iar Pacoste Măruntă e singură.

VI: Dulce Ca Zahărul

Iată-l pe Prinţul cel Dur, se ia după drăguţele urme de paşi albastre care ţopăie de-a lungul străzilor cuprinse de hărmălaie. Ţop-ţop, ţupa-ţupa. Urma coteşte pe o alee îngustă şi el odată cu ea, lăsând în urmă felinarele ce risipesc lumină. Înainte, noaptea era doar întunecoasă; acum e o beznă să-ţi bagi degetele-n ochi. Aruncă un strop de foc rece de pe vârful degetelor şi produce o sferă luminiscentă care se ridică stranie deasupra drumului întortocheat, a dalelor sparte, a zidurilor negre, înguste. Sfera de foc rece ţopăie înainte şi el, după ea. Urmele de paşi aproape că au dispărut; peste câteva clipe o să dispară de tot, un magician mai nepriceput le-ar fi pierdut deja.

Apoi o adiere melodioasă:

— Porumb cald, porumb cald! Cumpăraţi porumb cald!
Gustos şi dulce! Îmbietor şi cald!

Dintre umbre se strecoară un miros de unt, fierbinte şi discret, clinchet de clopoţei, prietenos şi atrăgător: o Păpuşă cu Porumb a pornit la colindat. Aroma e încântătoare şi delicioasă şi îi aduce aminte Prinţului că a trecut mult de când a mâncat cina. Dar el nu mănâncă porumb (când nu posteşte, mănâncă numai carne, ca să-şi cureţe sistemul de zahăr şi alte otrăvuri) şi, când Păpuşa cu Porumb mişcă tava spre el, fluturând din

cozile strânse cu panglici verzi, o refuză.

Nu e singură; surorile ei stau în spate, cu tăvi mari şi cu fuste ample pe crinoline foşnitoare, peticite cu volane şi sunând din clopoţei, şi formează o baricadă de care Prinţul cel Dur, tânărul gentleman, nu poate trece. Păpuşile cu Porumb strâng rândurile, fustele lor seamănă cu nişte ziduri lipite unul de altul şi numai printr-o impoliteţe le poţi sparge.

— Să mă iertaţi, vă rog, doamnele mele, spune el, într-un *feu de joie* cât se poate de politicos, căci un gentleman nu se distinge oare prin bunătate faţă de alţii, mai ales faţă de cei inferiori lui?

— Cumpăraţi porumb cald, cumpăraţi porumb dulce,

Bucurie amărâţilor şi vigoare suferinzilor aduce.

Vocea Păpuşii e seducătoare, mieroasă. Într-o mânuţă ţine un ştiulete de pe care curge untul şi emană un miros pătrunzător de chili şi lămâie, răsărit dintre pănuşi ca o floare, şi pe acesta i-l oferă. Prinţul cel Dur simte cum îi chiorăie maţele şi gura i se umple dintr-odată de salivă. A trecut mult de când a mâncat cina şi i-a plăcut dintotdeauna porumbul cald, doar n-o să-i facă rău un ştiulete mic? Şi, oricum, nu are şi el nevoie de puţină mângâiere? Scotoceşte prin buzunar, dar nu dă peste divas; e nepotul Pontifexei şi nu obişnuieşte să plătească pentru ce i se oferă.

Păpuşa îi observă gestul şi zâmbeşte. Buzele îi lucesc aurii, galbene ca părul mătăsos, iar dinţii, pe fondul sclipitor, par boabe de porumb albe.

— *Un sărut pentru un bob, un bob pentru un sărut,*

Unul foarte aromat, celălalt, binecuvântat, cântă păpuşa, iar surorile ei îi ţin isonul, scuturând din clopoţeii prinşi pe fustele ample.

Ştiuletele cald străluceşte ca aurul, abureşte apetisant, picură savoare. Un sărut nu-i un preţ prea mare ca să-ţi înfigi dinţii în porumbul îmbietor. A plătit el şi mai mult pentru mai puţin, aşa că se apleacă în faţă, cu buzele ţuguiate.

Păpuşile îl înconjoară, clătinând din degetele uleioase şi murmurându-şi cântecul languros, învăluindu-l cu fustele ca nişte pănuşi, cu mâinile, cu limbile insinuante. Maţele Prinţului chiorăie mai tare, nu chiorăie, huruie de-a dreptul. Ştiuletele i se freacă de buze, alunecos şi dulce, picant şi amărui. Chiliul îi arde

buzele, untul le domoleşte, Prinţul cel Dur sărută, linge, apoi muşcă, o, ce binecuvântare, dulceaţa ţâşneşte, el nu mai simte arsura şi amăreală. Niciodată n-a gustat ceva mai bun, muşcă din nou, cu poftă, untul îi curge pe bărbie, îi stropeşte cămaşa. Degete pofticioase îl mângâie pe piele, dulceaţa, de atâta vreme refuzată, îl devorează, şi acum nu se mai satură, fiecare bucăţică îi umple de căldură gura, limba, capul, se îneacă în dulce desfătare.

Şi, ca un tunet din Trecut, îi răsună în minte mustrarea Pontifexei, repetată adesea unui copil care plânge că vrea porumb cald, vată pe băţ, plăcintă cu carne sau vin fiert vândut pe stradă, toate înşirate apetisant, dar el nu are voie să le guste niciodată, pentru că „nu ştii de unde provin”. Mustrarea îi bubuie în cap ca o tobă, într-un ritm dureros, ceilalţi copii mănâncă de la vânzătorii stradali după pofta inimii, nu şi nepotul Pontifexei, al cărui stomac a fost blestemat să fie prea sensibil pentru alimentele obişnuite şi microbii din ele.

Toba l-a mustrat bine şi aspru, destul ca să-şi aducă aminte de ea dintr-odată, o amintire vie, mai bine mai târziu decât niciodată. Deschide brusc ochii şi scuipă boabele. Îşi dă seama ce anume a ascuns strălucirea impresionantă a Păpuşilor cu Porumb sub patina untului şi-a mirodeniilor: boabe şi piele cu iz de mosc. Un nor de musculiţe negre zboară în cerc. Părul şi pănuşile de mătase sunt pline de mucegai. Dinţişorii ca boabele de porumb albe răsar pătaţi cu albastru şi verde, iar din gurile căscate se revarsă o cascadă de viermi albicioşi.

— Pfui! face eroul nostru, reuşind, eroic, să nu vomite.

Se smulge, se zbate, se trage, se desprinde, dar degetele noduroase îl ţin zdravăn, lujer lângă lujer. Sare, răsucindu-şi umerii, rotindu-se şi plonjând; acum păpuşile i-au luat cămaşa, dar el e liber.

— ☛⑦▯③⓪▯▯❻▯! urlă din străfundul plămânilor săi magici.

Cuvântul îi ţâşneşte din cap cu un bum agonizant. Păpuşile cu Porumb sfârâie şi ţipă, dar el nu aşteaptă să se desfete privindu-le cum pocnesc. Acum e un iubiţel cu purtări alese, care îşi ia picioarele la spinare, gonind cât poate de repede; la naiba cu eroismele, nu-i niciun spectator prin preajmă, cară-te dracului de-aici. Lasă ţipetele în urmă, fuge cât vede cu ochii în bocancii cu toc şi face o pauză lungă mai târziu, când în aer nu se mai simte mirosul de porumb prăjit, să-şi tragă sufletul şi să vadă pe

unde se află. Inima lui, bătând nebuneşte din cauza efortului depus în Gramatica, începe să se liniştească, însă capul îi bubuie de atâta alergat, are impresia că o să-i facă implozie, trebuie să uşureze puţin presiunea dură ca diamantul, măcar o idee. Zahărul îi răsună în cap, îi bubuie în creier şi-l transformă într-un fier de plug destul de ascuţit ca să-i tragă o brazdă prin craniu.

Se propteşte de un zid scorojit şi-şi vâră pe gât un deget experimentat. Porumbul ţâşneşte împreună cu fiere, zeamă neagră şi alte lichide. Voma nu are nici pe departe aroma delicioasă de amărui-lămâie-unt a porumbului înghiţit, iar el tremură şi acum, dar nu de încântare. Scuipă şi vomită, vomită şi scuipă, iar când nu i-a mai rămas nimic în măruntaie, probabil nici organele interne, se simte ceva mai bine. Nu mult, doar puţin mai bine. I s-au răcit urechile. Îşi duce la cap mâna tremurândă: şi-a pierdut pălăria.

Şi n-a dispărut doar pălăria, ci şi urmele micuţe ale lui Pacoste Măruntă. O, ce-ar mai trage o duşcă, să-i alunge gustul de porumb râncezit din amigdale! O, ce n-ar da pe-un purgativ straşnic, să-i cureţe sistemul de restul de zahăr mucegăit! Sau pe-o baie, un pat şi-un somn adânc. A scăpat ca prin urechile acului, o ştie: Sirenele cu Porumb i-ar fi supt toată vlaga, l-ar fi secat ca soarele deşertului la apus, Punto Finale pentru nepotul Pontifexei. Acum va avea nevoie de săptămâni întregi să se purifice, de băi de sare şi clisme cu bicarbonat de sodiu să se pună pe picioare. Ce enervant! E iritat şi că şi-a pierdut cămaşa nou-nouţă, n-a purtat-o decât o dată, iar dantela de la mâneci l-a costat cincizeci şi opt de divas de aur. Şi pălăria cu pene de înger, cu borul mai lat decât o clătită cu mere. E supărat pe el, e-un mizerabil, un împuţit, un jegos.

Urma de foc rece s-a evaporat şi nici văpăile Gramaticii n-o mai aprind; e prea târziu, s-a stins demult, de prea mult timp. Nici Alfonso nu vine la chemare, iar când Prinţul cel Dur închide ochii, îşi încleştează pumnii la piept şi trage flămând aer în plămâni, până ce Fluxul îi bulbuceşte în vine ca şampania roşie cea mai spumoasă, ştie de ce: Fluxul e atât de intens, încât şi cei mai umili servitori îl stăpânesc fără ajutor, e destul de puternic pentru a evita constrângeri şi ignora solicitări. Ar face bine s-o găsească pe ţânca aia cât mai repede, dacă Fluxul e aşa de viguros, numai halitorii stau acum pe-afară, cei

nepricepuţi sau fără apărare – haliţii – au tuns-o demult acasă ori au fost înfulecaţi. Gata cu distracţia pentru oameni, tocmai a început distracţia pentru Ceilalţi.

Păi, nu-i nimic, Alfonso nu-i decât un accesoriu, se poate lipsi de el. Nu e Pacoste Măruntă sânge din sângele lui? Nu le curge prin vine aceeaşi scânteie? Închide iar ochii, întinde braţele în faţă, cu palmele în sus, şi în fiecare clipită îşi concentrează Voinţa într-o uriaşă reflectare vaporoasă pe care o întinde, ca pe-o reţea, peste Califa. Simte în străfunduri mai mult un gâdilat, nu un gust, e mirosul pe care-l caută. Şters, îndepărtat, dar există, şi asta-i suficient. Un fir subţire care-l leagă pe el de fată, leagă sânge de sânge, inimă de inimă, bătaie a inimii de bătaie a inimii, o vagă ameninţare a lucrurilor care vor veni când Pacoste Măruntă nu va mai fi atât de măruntă. Smuceşte firul cu delicateţe infinită. E subţire, însă rezistent. E subţire, dar nu se va rupe niciodată.

Urmează firul, uşor, uşor, pe alei întunecoase, pe lângă faţade cu obloane trase şi verande pustii. Străzile sunt alunecoase din cauza fructelor zdrobite, dar pustii. Aude zgomote îndepărtate, ţipete de bufniţă, chiote de asmuţit câini, răgete de măgar, un clopot anunţă foc; dar Prinţul cel Dur e singur. Clădirile se răresc, alternând cu spaţii goale. Seamănă cu un şir de cripte, iar prin ferestrele sparte ameninţă doar bezna. Mirosul penetrant de zahăr ars şi de mlaştină sărat-acidă îi gâdilă nările; probabil că se apropie de golf. Pavajul e înlocuit de un drum de buşteni crăpaţi, căci se ridică praf, şi nicio clădire nu ascunde întinderea înstelată de deasupra; mai puţin şi iese din Oraş, poate că a ieşit deja, n-a mai mers niciodată atât de departe pe acest drum şi, dacă n-ar avea încredere oarbă în legăturile care unesc strâns familia Haðraaða, s-ar îndoi că picioruşele scurte şi îndesate ale fetei au rezistat atâta drum.

Dar au rezistat. E convins.

Se opreşte, îşi lasă capul pe-o parte: o nuanţă abia desluşită îi scaldă pielea, o adiere foarte blândă, care nu e, de fapt, o adiere, ci zumzetul electrizant al Fluxului. Cerul e acum acoperit de fuioare de ceaţă văluroasă, iar adierea aceea poartă cu ea un sunet îndepărtat. Muzică.

Tot înainte, călcând pe tălpile iritate, cu gustul metalic al magiei tot mai intens în gură. Muzica se aude în crescendo, sună atât de prietenoasă şi veselă, promite floricele de porumb,

mere în ciocolată, plăcinte. Simte înţepături în tălpi la gândul promisiunilor şi grăbeşte pasul, înviorat de muzica voioasă, lăsând-o să-l poarte spre pâlpâirile care se desluşesc acum prin ceaţa deasă.

Apoi muzica se opreşte. Prinţul cel Dur clipeşte, pentru că drumul se opreşte şi el, a ajuns la un capăt de drum cunoscut, deşi neaşteptat. În faţa lui se profilează un cap gigantic de maimuţă colorat, care-i aruncă priviri chiorâşe. E o ţeastă cât două etaje, cu urechi clăpăuge şi ochi cât roata carului, iar prin gura căscată, deschisă într-un urlet mut, ar putea alerga o ceată de elevi ţipând de încântare.

Acum ştie unde se află, unde l-a condus Pacoste Măruntă, era, de fapt, previzibil: locul cel mai fermecat dintre toate locurile copilăriei: *Grădina Pădurarului, distracţie pentru toate ocaziile, nu ocazional, ci întotdeauna.*

O, de câte ori a vizitat el Grădina Pădurarului (în zile senine) şi, o, ce s-a mai distrat acolo (în zile senine): Vaporul Rotund şi Conacul Misterios, Grădina Zoologică a Animalelor de Companie, Căluşeii, floricelele roz de porumb, tortul de căpşune şi sifonul care-ţi ieşea pe nas al doamnei Twanky. O, Grădina Pădurarului şi mirosul fericit de soare, zahăr, transpiraţie şi carne sfârâindă. Dar în grădină distracţia se termină la apus, când se lasă frigul serii, căluşeii se închid, muzica se opreşte şi toată lumea trebuie să plece, să iasă prin Partea Cealaltă a Capului Maimuţei. Grădina nu e deschisă noaptea.

Dar în această noapte Maimuţa stă cu Ochii deschişi, deşi zâmbetul ei e mai mult o grimasă: nu Bine aţi venit, ci Ai grijă! Ochii se învârt ca nişte mingi roşii în orbite şi la fiecare răsucire afişează o literă din scântei roşii: DISTRACŢIE. Băiatul nostru simte furnicături pe glezne şi sare ca ars: bucăţi de hârtie flutură ca nişte zdrenţe de stafii. Zâmbetul Larg al Maimuţei a împietrit, agresiv, pe întuneric nu seamănă deloc cu Poarta spre Emoţie şi Aventură, ci sugerează Mistuire şi Disperare. Sigur că Pacoste Măruntă, deşi e nebună după Vaporul Rotund, nu ar fi tentată să între în gâtlejul adânc din spatele dinţilor lucioşi, pregătiţi să muşte. În ciuda promisiunii făcute de Ochii Rotitori ai Maimuţei, aici nu e niciun fel de distracţie.

Sau este? Mai uită-te o dată. În timpul zilei, o coroană de litere din luminiţe vesele împodobeşte Capul Maimuţei: Grădina Pădurarului. Dar nu şi în noaptea asta. Acum coroana e un cerc

de spini ale căror litere roşii lucioase alcătuiesc un alt nume: *Grădina de flori a lui Madam Rose.*

Prinţul cel Dur închide ochii din cauza sclipirilor, simte cum sângele din cap i se scurge în degetele iritate de la picioare. Grădina de flori a lui Madam Rose! Nu se poate. Madam Rose e o legendă, un zvon, o aluzie necuviincioasă, o şoaptă. O rugăciune. Singurul loc din Califa în care, se spune, duhurile străbat Lumea Trează fără constrângeri, se mişcă şi fac ce le ordonă Voinţa, fără să fie obligate de Voinţa unui magician sau a unui adept. O asemenea combinaţie este proscrisă, e abominabilă, împotriva legilor naturii şi, până în clipa asta, a crezut Prinţul, pură imaginaţie.

Totuşi, nici vorbă de imaginaţie. Gândul că Pacoste Măruntă se află într-un asemenea loc îi dă fiori până în creştetul capului. E mai rău decât pe stradă. Carnea de copil, calitatea întâi, delicioasă şi dulce, zemoasă şi plină de energie, ar transforma-o şi pe cea mai blândă stihie în rivala lui Choronzon, Demonul Descompunerii. E încercuită de stihii strămutate şi egregori care nu dau socoteală nimănui, nu sunt controlaţi de un sigiliu, îşi fac toate poftele. Sigur că bietul copil obosit nu s-a dus la pierzanie.

Dar burta lui face chior-chior, i se învârte capul, ştie că Pacoste Măruntă a intrat acolo.

Dacă n-ar fi el Banastre Haðraaða, Mare Duce de Califa, acesta e momentul în care s-ar întoarce şi ar pleca acasă. Mai întâi s-ar aşeza, chiar aici, în ţărână, şi s-ar lăsa copleşit de disperare, apoi s-ar ridica, s-ar scutura de praf şi s-ar retrage. Dacă nu ar fi cine este, ci altul, cineva de condiţie umilă, s-ar simţi foarte decăzut.

Preţ de-o clipă, nu mai e el însuşi, tremură de frig şi de foame şi vrea ca noaptea să se termine. A fost distractiv să se înfurie, supărarea l-a înviorat, i-a întărit voinţa şi forţa, dar acum vrea acasă, în patul său moale ca puful, să citească o fiţuică vulgară şi să soarbă vin fiert dintr-o cană mare. Dacă Dorinţa ar putea deveni Voinţă cât ai clipi din ochi, atunci ar zăcea pe perne de damasc, moţăind în drum spre lumea viselor.

Înainte s-o ia complet razna, o voce îi atrage atenţia:

— Ei, Alteţa Voastră? Vizitaţi cartiere sărace?

Abia atunci observă un taburet şi, aşezat pe el, un băiat care mişcă din picioare, clătinându-şi bocancii cu nasturi şi vârfuri de aramă. În mână îi luceşte un briceag; aşchii alunecă la pământ.

E bălai, cu ochi albaştri, pistruiat şi ars de soare şi poartă kilt cu buline, redingotă şi un melon turtit. O ţigară proastă îi atârnă între buze.
— Poftim?
— Nimic, nimic. Aţi venit pentru licitaţie?
— Caut un copil şi un porc roz, răspunde trufaş Prinţul cel Dur.
Băiatul se luminează şi exclamă:
— A, da, desigur. Au trecut pe aici cu ceva timp în urmă, în mare grabă.
Prinţul dă să între, dar îl împiedică funia de catifea roşie pe post de barieră spre Gura Maimuţei.
— Aveţi bilet? Costă cincisprezece divas, mănânci cât vrei şi comanzi de trei ori de la bar.
Amintindu-şi că are buzunarele goale, Prinţul cel Dur rosteşte mândru:
— Sunt pe Lista invitaţilor.
Lista: încă o armă puternică. Dacă eşti trecut pe ea, toate bune. Dacă nu, înapoi la Aroganţa de Gheaţă. Dar când s-a întâmplat să nu apară pe Listă? Niciodată! Ar fi de neimaginat!
— Să vedem, zice Băiatul.
Îşi întoarce buzunarele pe dos, îşi pipăie vesta, scotoceşte printre hârtii, coarde, bomboane, cârlige de pescuit, oase, un şobolan alb şi o bilă roşie de cauciuc.
— O am pe undeva… Aha!
Aha-ul e adresat pălăriei, în interiorul căreia scormoneşte şi din care scoate o bucată de hârtie roşie pentru ciorne. Să vedem… hmm… *Virex, Cel Ce Suge Suflete; Zigurex, Avatarul Agoniei; Valefor, Povestitorul.* Nu, îmi pare rău, Alteţa Voastră, dar nu sunteţi pe listă. Vă costă cincisprezece divas.
— Pleacă din calea mea, se răsteşte, şi face un pas hotărât în faţă, descoperind că nu-şi mai poate dezlipi tălpile de pe pământ.
Băiatul, Portarul, miroase a om, dar are forţă nepământească.
— Lasă-mă să trec.
— Care-i cuvântul magic?
— ✘❶□□⑤□□②□.
Acesta ar trebui să explodeze ca focul în aerul înăbuşitor, să scuipe lavă şi scântei şi să miroase a smoală aprinsă. Ar trebui să-l micşoreze pe Băiat atât de mult, încât să poţi călca pe el.
Însă cuvântul scânteiază scurt, ca un artificiu de brad, şi se

evaporă.

Prinţul cel Dur mai încearcă o dată, cu alte semne din alfabetul Gramatica, mai sigur pe rezultat.

— ☛☟✘□☛☛☝□.

Acest cuvânt ar trebui să sugă toată lumina din lume, să lase în urmă o beznă atât de deasă, încât Băiatul să răsufle cu mare greutate, să nu mai poată nici să ţipe.

Însă aruncă doar o umbră slabă, ca un zâmbet de gotick, apoi se luminează.

— Grozav accent aveţi, remarcă Băiatul.

Zâmbeşte înţelegător, ceea ce îl înfurie şi mai tare pe Prinţ, pentru că el e nepotul Pontifexei şi nu are de ce să-i pară rău de ASTA.

— Dar nu-i destul de magic.

Prinţul cel Dur e consternat, n-a mai păţit aşa ceva, magia lui n-a mai fost niciodată gâtuită, astupată, imposibil de aprins. Gramatica e înşelătoare, adevărat. Rostit de gura potrivită, cuvântul potrivit din Gramatica îl va face pe Băiat să explodeze în mici fragmente de ectoplasmă săltăreţe, ar sparge aerul în bucăţi, ca şi cum ar fi alcătuit din gheaţă, sau ar transforma luna în lalea. Cuvântul potrivit rostit de gura nepotrivită, gura care se opreşte când ar trebui să se deschidă glota sau face clic în loc de clac, îi poate transforma burta în pălărie, întoarce timpul sau poate transforma sângele în foc. Însă rostită fie potrivit, fie nepotrivit, Gramatica nu face niciodată nimic. Prinţul cel Dur simte iar junghiuri în burtă.

Băiatul se scobeşte în dinţi cu vârful briceagului.

— Vă dau un indiciu. Cuvântul cu cea mai mare putere magică dintre toate.

Ce să fie mai puternic decât ☞□□❺⑥□□⑧❶□? Există un cuvânt mai puternic, de care Prinţul n-a auzit? E adeptul celui de-al şaselea ordin, a aruncat o privire în Abis, sigur nu există niciun Cuvânt Magic Super Special ascuns lui – încruntă din sprânceana de un alb imaculat şi face riduri, apoi aude un glăscior plângăcios în cap: Ca*re-i cuvântul magic, Bwannie, care-i cuvântul magic?*

— Te rog, se jeluieşte el. Lasă-mă să trec, te rog.

— Cu mare plăcere, îi spune Băiatul, dar trebuie să vă avertizez. Vă aşteaptă încercări grele.

— Nicio încercare nu poate fi mai grea decât aceea de a te

asculta pe tine vorbind.

— Aşa s-ar crede, replică Băiatul. Mi-aţi suportat mojicia cu atâta bunătate, Alteţa Voastră, încât mi-e greu să vă cer un ultim serviciu. Dar mă tem că n-am de ales.

Prinţul cel Dur îi aruncă o privire cruntă Băiatului, care-i zâmbeşte tâmp.

— Bocancii dumneavoastră, Alteţă. Madama nu suportă să călcaţi cu pantofii pe covoarele ei curate. O să vă dau un bilet şi-o să vă lustruiesc bocancii de-o să lucească până vă întoarceţi.

Prinţul nu vrea să renunţe la tocuri, care poate că nu-l înalţă decât cu unu-doi centimetri, dar fac minuni cu statura intelectuală, cine nu se fuduleşte încălţat cu bocanci cu vârf roşu, sclipitori şi flexibili ca întunericul?

Oftează, se apleacă. Iarba e rece sub tălpile fierbinţi ale eroului nostru, bucuroase că sunt eliberate din strânsoarea bocancilor ascuţiţi (o, deşertăciune, ai numai şaisprezece ani), dar el ar da într-o clipită confortul pe statura mai înaltă.

Sare şi dă din picioare, azvârle un bocanc spre băiat (care îl prinde cu uşurinţă), iar pe celălalt îl aruncă în beznă.

— *Mucho gusto*[18]*.* Vă doresc să vă simţiţi nemaipomenit, Alteţa Voastră.

Prinţul cel Dur îşi îndreaptă spinarea cu mişcări arogante şi păşeşte în Gura Maimuţei.

VII: Farsa Timpului

În bezna din jurul lui sesizează mişcare: un licăr argintiu într-o parte, apoi în cealaltă, apoi în faţă: face un salt. Pe urmă îşi dă seama că silueta din faţa lui îi e familiară: e propria lui reflexie. Păşeşte înainte, iar Prinţul din faţă se contopeşte cu cel din spate; între timp, cei din lateral se mişcă odată cu el şi ţin ritmul. Preţ de-o clipă, şovăie, gândindu-se să se lovească de oglindă, dar când întinde mâna nu simte decât aerul, aşa că mai face un pas, încă unul şi încă unul, mai încrezător. Reflexia lui a dispărut; în faţă, numai întuneric.

Aşa că merge mai departe, mulţumit cu reflexiile sale. Asta îl mai înveseleşte, căci ce poate fi mai liniştitor decât o ceată întreagă alcătuită din ipostazele sinelui tău splendid? Sigur,

[18] Mi-a făcut plăcere, în limba spaniolă (n. tr.).

arată cam zdrenţăros: pieptul gol, părul unsuros, ochii neclari, dar e un zdrenţăros sexy, plin de vânătăi, dărâmat şi cam oropsit. Ar putea inventa un nou stil cu înfăţişarea lui: *După Potop,* i-ar zice, sau *Noapte grea.*

Bineînţeles, Grădina Pădurarului are şi ea un coridor cu oglinzi, un loc înspăimântător, în care oglinzile îţi întind sinele argintiu până când arăţi ca un cocor vlăguit sau te turtesc până semeni cu un gândac. În timp ce el merge mai departe, oglinzile continuă să reflecte doar sinele său perfect, răvăşit, dar tot perfect. Râde, un sunet care, imobilizat cum e din toate părţile, se stinge repede. Dacă asta înţelege Băiatul prin încercare grea, atunci şi-a ales greşit omul. Prinţului i-au plăcut dintotdeauna oglinzile; atât de mult îi plac, încât şi-a umplut apartamentul cu ele: le-a aşezat pe pereţi, pe tavan, până şi pe jos, în Odaia Invocaţiilor. N-a văzut niciodată o reflexie de-a lui care să nu-i placă, pe care să n-o adore, înveselit de priveliştea propriei frumuseţi – ce tânăr splendid, ce binecuvântare să fiu eu acest tânăr!

Se opreşte, scotoceşte în buzunarul kiltului după rujul preferat (*Moartea în floare,* un roz cu tente negre) şi-şi colorează buzele. Verifică să nu se fi murdărit pe dinţi şi să nu aibă pete pe dosul palmei. Îşi îndreaptă o sprânceană cu vârful degetului şi-şi aranjează o şuviţă ca să stea mai piezişă, mai cu vino-ncoace, apoi se apleacă în faţă, mai aproape de oglindă. O cută adâncă îi brăzdează faţa între ochi, o zbârcitură pe care n-a mai văzut-o, iar aici, la tâmplă, asta-i cumva o şuviţă căruntă printre firele argintii? Degetele curioase simt numai fineţea sprâncenei, Prinţul zâmbeşte şi cuta dispare, apucă şuviţa jignitoare şi-o trage: în mâna lui, arată la fel de lucioasă ca înainte. Aşadar, lumina îi joacă feste şi el pleacă mai departe, dar aruncă priviri furişe, nu admirative, ci preocupate, când la stânga, când la dreapta.

Avansând, se tot uită într-o parte şi, de câte ori întoarce capul, îl răsuceşte la loc imediat, alarmat. Întotdeauna a fost atât de prăbuşit? îşi îndreaptă umerii şi mai aruncă o privire: ce dos mare, uriaş! Parcă ar avea o cambuză sub kilt, iar bărbia e flască, parcă-i cremă de vanilie. Nu, trebuie să fie vreun truc de-al luminii, dosul lui e ridicat şi ferm, iar bărbia, tare şi pătrată ca granitul; e prea stresat şi extenuat şi tot mai are zahăr în sistem. Cu privirea îndreptată stăruitor în faţă, avansează prin

pâlnia argintie, mişcă iute din picioare, dornic, poate pentru prima oară, să scape de oglinzi.

Imboldul de a privi e tot mai puternic şi Prinţul cel Dur înfrânge întotdeauna ispita cedându-i: se uită din nou în oglindă, de data asta în cea din dreapta. Poftim! Eşti la fel de mândru ca întotdeauna, prostuţule. Îşi zâmbeşte larg, încrezător, aşa e mult mai bine. Întoarce capul şi se zăreşte, în altă oglindă, pe sine aşezat cu spatele şi privind mai departe, dar nu-şi dă seama la ce se uită, nici de ce.

Înapoi la calvarul înaintării. Stânga nu-i dă pace, prinde străfulgerări cu colţul ochiului, pur şi simplu nu se poate abţine, trebuie să vadă: are ochii duşi în fundul capului, nişte bile scufundate în faţa scobită ca un craniu zaharisit, pielea e trasă, pometţii, roşii ca focul. Buzele înnegrite se retrag deasupra dinţilor cenuşii – vai, dinţii lui albi ca perlele... Zornăie din perlele albe, muşcătura lui e fermă şi puternică. Priveşte în dreapta şi se vede pe sine aşa cum trebuie să arate.

Acum a priceput, nu te uita la stânga, numai la dreapta, şi nu-ţi pierde concentrarea, stânga e miraj, dreapta e realitate. Stânga e o glumă sinistră, dreapta e imaginea adevărată, dar chiar în timp ce grăbeşte pasul, aproape că fuge (nu se mai termină odată coridorul ăsta?), Vocea Vanităţii îi pune la îndoială judecata. Poate că dreapta e gluma sinistră şi stânga imaginea reală, poate că el a fost dintotdeauna orb la propriile defecte, poate că...

De data asta: priveşte încremenit imaginea care se holbează şi ea la el, cu aceeaşi uimire: e o epavă. Părul drept şi ţeapăn îi atârnă pe umerii noduroşi ca iarba de mare sărată. Ochii albaştri, de gheaţă, nu mai au limpezime, iar liniile groase şi negre din jurul lor nu fac decât să-i adâncească mai mult în orbite. Obrajii livizi sunt brăzdaţi de cicatrice. Pieptul i se scufundă în trup şi tatuajele se estompează în pete mânjite cu albastru şi verde, greu vizibile pe pielea flască. E prea îngrozit să caute alinare în oglinda din spate, e consternat de oroarea din faţa lui: oroarea imaginii lui inevitabile de epavă, de fiinţă decăzută. Cu cât se holbează mai mult, cu atât devine mai hidos. Imaginea se tulbură o clipă, apoi din păr începe să-i curgă sânge, stropi roşii alunecă de pe buzele căscate, umerii sunt zgâriaţi şi mânjiţi cu negru, ochii alunecă în craniu. E înconjurat de vârtejuri de zăpadă, fulgii îl stropesc pe gene, se topesc când

îi ating pielea. Din gât îi iese vârful unei săgeţi.

— O, ce fericire, croncăne Capul Morţii, scoţând la fiecare vorbă o bulă sângerie.

Cu un ţipăt, Prinţul cel Dur ridică pumnul drept şi loveşte. Atinge sticla cu o tresărire dureroasă care-i provoacă greaţă, o resimte până în vârful degetelor de la picioare. Sticla se îndoaie sub izbitură, dar nu se sparge. Prinţul loveşte încă o dată, trupul i se lasă înapoi, se îmbrăţişează singur, cu mâini ca nişte gheare. Oglinda se refractă în mii de cioburi de diamant şi Prinţul ridică celălalt braţ, să se ferească de cioburi şi sânge. Când lasă garda jos, oglinzile şi Reflexia Hidoasă au dispărut.

Stă în capul scărilor, cu ochii la o privelişte tumultuoasă: o scenă cu cetăţeni împodobiţi cu pene, dansând provocator. În spatele dansatorilor, o orchestră interpretează un vals îndrăcit în doi timpi. Perechile alunecă şi se rotesc pe muzică; atât de iute mişcă din picioare, încât scot scântei. Scena seamănă foarte mult cu aceea pe care a lăsat-o în urmă la Raţa Albastră, numai că, în loc de clăi uriaşe de păr, aici vede coarne uriaşe, în loc de fuste lungi, aripi lungi până la pământ, în loc de fum, foc rece. Muzica e atât de puternică, încât mai are puţin şi i se lichefiază craniul, nu mai poate gândi potrivit din cauza vacarmului atotcuprinzător.

Gloata de dedesubt se roteşte zăpăcită – cetăţeni, demoni, egregori, servitori –, ce se vede acolo, la bar, cu fildeşii lucind, o Matahală Albastru-Bilskinir, Valetul Paimon, în afurisita lui de seară liberă? Nu contează, poate să fie, nu-i va cerşi ajutorul, o, nu. Paimon ar trebui să-l ajute, bineînţeles, dar fără îndoială că l-ar turna Pontifexei, pentru că, pe lângă că e Valetul Casei Bilskinir, e şi un lingău. Nu, mulţumesc, eroul nostru se descurcă foarte bine şi singur.

Simte că îl trage cineva de mâna sa moale, se uită în jos, la chipul zbârcit şi zâmbitor al unei maimuţe. Încearcă să scape de strânsoare, maimuţa trage zdravăn şi, în acelaşi timp, smuceşte, astfel că eroul nostru nu are ce să facă, trebuie să meargă după ea. O bască roşu aprins, în formă de ghiveci de flori, e legată cu un şiret auriu de capul lui Sieur Simian, care se descurcă surprinzător de bine în poziţie verticală; cu mâna liberă îşi croieşte drum prin mulţime, trăgându-l pe Prinţ după el ca pe-o jucărie.

Dansatorii se retrag, împinşi de maimuţă, lăsând-o să

avanseze împreună cu Prinţul cel Dur printre mişcările lor unduioase. Cei doi trec pe lângă orchestră, pe lângă violonistul care taie vioara – de parcă se sufocă şi fiecare notă e o încercare de a respira, părul îi zboară transpirat, obrajii îi ard de concentrare –, se îndreaptă spre o perdea de catifea roşie care ascunde o uşă, ajung imediat într-un spaţiu al liniştii, din care a dispărut muzica armonioasă, iar în capul Prinţului se lasă tăcerea dintr-odată.

Acum stă pe un palier mic şi se uită într-o cameră aglomerată. Coarnele Gigantice şi Ghearele Foarte Lungi sunt agitate de ceea ce văd pe podiumul din capătul opus al încăperii. Prinţul cel Dur le urmăreşte privirea şi un fior îi scutură trupul.

Pe podium se află o masă. Pe masă e o cuşcă. În cuşcă: Pacoste Măruntă.

VIII. Cash Carry

Licitaţia a început deja. O figură hidoasă, în care eroul nostru îl recunoaşte pe Zigurex, Avatarul Agoniei, şi-a pierdut controlul şi face tărăboi împreună cu un demon necunoscut, cu chip gelatinos, încadrat de laţe. Înotătoarele lor flutură în sus şi în jos, ameninţând-o cu voleuri furioase pe adjudecătoarea care turuie ca o moară stricată:

— …Carne de copil proaspătă neatinsă sută la sută pură moale şi suculentă fragedă şi dulce cum nu mai există n-a fost niciodată bătut la fund torturat cu munca sau închis în debara cincizeci de zile fără suc sau biscuiţi şi fără lumină hrănit cu ambrozie şi sos de ciocolată…

(Minciună sfruntată, Pacoste Măruntă e în faza de mâncat tăiţei cu brânză şi dacă nu-s tăiţei şi nu-s portocalii, atunci nu pune gura pe ei, poţi s-o ameninţi cât vrei.) Pacoste Măruntă latră, se agită fericită în cuşcă, e în centrul atenţiei, a trecut ora de culcare şi e *căţeluş.* Ce mai distracţie!

Adjudecătoarea e scundă, delicată şi, în aparenţă, fiinţă omenească (deşi Prinţul cel Dur e gata să pună prinsoare că nu-i nici una,nici alta) şi le turuie mai departe cu glas mai domol:

— O, e-o drăguţă, o, e-o deşteaptă, o să încapă pe poliţa şemineului, o să doarmă în patul câinelui, e dodoloaţă şi drăgălaşă acum, o, ce odrasle reuşite o să procreeze când mai

creşte. Ce investiţie, vindeţi-o acum, vindeţi-o mai târziu, sigur o să recuperaţi de o mie de ori suma şi un porc gratis ca supliment cine dă mai mult uitaţi ce sânge roşu are.

Servitorul care stă deasupra cuştii îşi arată un deget lung, cu gheară argintie, apoi îl îndreaptă iute în jos. Pacoste Măruntă schelălăie şi turuiala nu se mai aude din cauza răcnetului scos de Prinţul care face un salt în faţă, îmbrâncindu-i pe spectatori:

— ACEEA E NEVASTA MEA!

Saltul lui e blocat de gărzile care îl aruncă înapoi, dar nu departe. Urmează: tărăboi, cafteală, înjurături şi fiori magici. Prinţul cel Dur poate că stăpâneşte Cuvintele Puterii şi are un Pumn Greu pentru cineva atât de mofturos, dar gărzile au Sigiliile Impenetrabilităţii sau cel puţin Piei de Oţel, iar una dintre ele are trei braţe, pe lângă ventuze.

— ACEEA E NEVASTA MEA! protestează încă o dată, acum călcat pe nervi. Vă cer să mi-o daţi.

— Nu se face să laşi singură pe stradă aşa o bucăţică tentantă, Alteţa Voastră.

Madam Rose lasă capul pe-o parte, zornăie din pălăria de sârmă tare, iar gărzile îl eliberează pe Prinţ.

El îşi mângâie părul; în ciuda busculadei, e încă umflat, mulţumită pomezii care-l face să stea ţeapăn, primite de la Paimon. Ventuzele i-au lăsat cerculeţe roşii pe piept şi degetele de la picioare îl furnică puţin, de când s-au ciocnit de nişte dinţi tari ca piatra de mormânt, dar măcar se mângâie cu gândul că una dintre gărzi scuipă zeamă alburie printre buzele umflate şi cealaltă n-o să mai facă prea curând copii; o lovitură de picior bine plasată, dar nu foarte dură. Şi camera e un dezastru, scaune rupte, hârtie boţită, floricele de porumb împrăştiate, of, doamne, ce păcat.

— E viitoarea mea soţie, adică e ca soţia mea, şi o vreau înapoi.

Se îndreaptă spre cuşcă – între timp, din ea nu se mai aude nici musca –, dar gărzile îi blochează drumul a doua oară.

Zigurex se ridică, apoi, aplecându-se deasupra Prinţului, care acum îşi doreşte să fi insistat mai mult să-şi păstreze bocancii, rosteşte:

— Participă la licitaţie; nu mai avem la dispoziţie toată noaptea, vezi, se ridică fluxul şi magia se va lansa la apă în curând.

Celălalt demon, care e şi puhav, şi solzos, îşi bolboroseşte şi el părerea. Cel puţin aşa bănuieşte Prinţul, că e părerea lui, nu înţelege nimic din bălmăjelile lui, poate e un dialect obscur al Gramaticii sau poate că demonul are un accent foarte prost, oricum nu-i pasă nimănui de spusele sale, în niciun caz Prinţului, nici vorbă.

— Nu-i nicio licitaţie, nu-i de vânzare, e a mea, la fel şi Purcelul, iar acum plecăm.

— Licitezi? îl întreabă Madam Rose.

— Nu. Nu licitez. Nu trebuie să licitez. E nevasta mea.

— O sută cincizeci! strigă Zigurex, făcând o ultimă încercare.

Creatura cu aspect de peşte contrează oferta cu un jet de salivă gâlgâită.

— Oferă două sute, zice Madam Rose. Tu cât oferi?

— Două sute! exclamă Prinţul cel Dur, înfuriat. Am plătit două sute pentru un borcan cu ruj de buze. Dacă nu merită o mie de divas, nu merită niciuna...

Exact lucrul pe care n-ar fi trebuit să-l spună... Dar furia i-a întunecat judecata deja afectată de înverşunarea de a fi manipulat ca un om obişnuit, asta în primul rând, şi cine ştie cât de limpede i-a fost judecata înainte de asta, în al doilea.

Madam Rose zâmbeşte. Are buze roz sclipitoare şi dinţi negri scânteietori.

— O mie de divas, aşadar, pentru înapoierea ei! Numai bani gheaţă. Noapte bună noapte bună vă mai aşteptăm!

Bate din palme şi gărzile încep să-i împingă pe ofertanţii rămaşi cu buzele umflate.

— Uite ce e, ia ascultaţi aici... zice Prinţul cel Dur. Nu vă puteţi aştepta să-mi cumpăr propria soţie şi, chiar dacă v-aţi aştepta să-mi cumpăr propria soţie, n-o s-o fac. Insist să mi-o daţi înapoi în secunda asta şi să nu-mi mai staţi în cale.

— Serios? toarce Madam Rose.

Ceilalţi ofertanţi se retrag fără probleme, poate că îşi dau seama cum s-ar încheia toată tărăşenia şi hotărăsc că e mai înţelept s-o şteargă, cât mai au cum. Pleacă până şi Sieur Puhav şi Zigurex, dar nu fără priviri ameninţătoare aruncate de Avatarul Agoniei, un nenorocit de învins. Madam Rose se aşază pe un scaun învelit în catifea şi îi face semn Prinţului să-i urmeze exemplul, dar el n-o ascultă. Un majordom a ridicat mangalul şi a dres tăciunii fumegânzi, a decantat ceai într-un

ceainic de alamă şi l-a aşezat pe o tavă de aramă rotundă. Madam Rose aruncă mici cuburi de zahăr în două păhărele şi deasupra lor toarnă: scorţişoară foarte aromată, portocală foarte amară.

Prinţul cel Dur ignoră ceaiul; mijeşte ochii spre cuşcă, să evalueze pagubele.

— Pe Purcel îl doare burtica şi vrea să se ducă acasă, Bwannie.

Buziţa groasă tremură şi, cât e de supărat, Prinţul se lasă copleşit de adoraţia împotriva căreia, fiind magician şi poet de primă mână, ar trebui să fie vaccinat. Fetiţa seamănă atât de bine cu mama ei, of, sora lui dragă, încât uneori ar vrea să plângă.

Îşi ia o mină morocănoasă.

— Da, păi… Purcelul n-ar fi trebuit să mănânce atâtea dulciuri. Şi nici să plece în vâjâială de unul singur.

— E rău, îl aprobă fata. E foarte rău.

— Stai liniştită şi nu plânge. Mergem acuşi acasă. Da?

— Da.

Fata se smiorcăie, dar nu-i curg mucii, mic soldat curajos.

Madam Rose îi oferă Prinţului un scaun, pe care el nu se aşază, şi un pahar, pe care îl refuză, amintindu-şi încă o dată de sfatul Pontifexei, dar şi neîncrezător în zâmbetul scânteietor al femeii. A auzit el de dive care-ţi strecoară somn în băutură; le dai pe gât fericit şi te trezeşti după vreo şase ore că ţi-au dispărut bunurile preţioase şi, pe lângă asta, te doare capul de-ţi plesneşte. Sau, mai rău, ştie că există gin-joint-uri care te sug dintr-o sorbire şi pe urmă ţi se face o poftă de ele, că trebuie să tragi şi să tot tragi, dar oricât ai trage, tot nu ţi-e de-ajuns. Prinţul cel Dur o să stea pe sec, cu mintea limpede.

— N-am timp de drăgălăşenii, nici de politeţuri, spune el, o să-mi iau soţia şi porcul şi-o să plec.

— O mie de divas nu-i o sumă aşa de mare pentru nepotul Pontifexei, remarcă Madam Rose. Şi mi se pare cinstit să-mi recuperez o parte din pagube. Ia priviţi, va trebui să renovez şi, aşa cum ştie Alteţa Voastră, gusturile fine nu sunt deloc ieftine.

— Mă îndoiesc că există suficienţi bani pe lume ca să-ţi cumpere gusturile fine, madam, şi de ce să-ţi plătesc pentru ceva ce e al meu?

— Dar cine deţine pe cine, la urma urmei? *Ea* e moştenitoarea

Casei Haðraaða şi, într-o zi, va fi Pontifexă. *Dumneavoastră* sunteţi doar băiatul casei. De drept, noi toţi, inclusiv dumneavoastră, îi aparţinem, trebuie s-o cinstim şi s-o iubim. Dar de ce nu staţi jos, Alteţă?

Madam Rose bate uşor cu palma perna de lângă ea, pe care Prinţul şi de data asta o ignoră.

Afirmaţiile acestea nasc un şir de gânduri înveninate, pentru că sunt adevărate. Răspunde trufaş:

— Toţi suntem servitorii umili ai Pontifexei şi ne plecăm cu bucurie în faţa Voinţei sale, iar Voinţa sa în ce priveşte Moştenitoarea e clară. Mă îndoiesc că i-ar conveni să afle ce s-a petrecut în noaptea asta.

Madam Rose lasă jos paharul roşu. Un servitor cu cap de urs îi oferă o ciocolată ţinută cu fineţe între două gheare ascuţite. Ea-şi desface buzele roşii, dinţii negri şi gâtlejul roşu, adânc şi înghite ciocolata fără s-o mestece.

— Mă îndoiesc, spune ea, că Pontifexei i-ar conveni să afle situaţia din noaptea asta. Zău, Alteţă, vă rog să luaţi loc. Mă simt atât de scundă, iar dumneavoastră sunteţi atât de înalt, atât de sus. Şi, vă rog, gustaţi. Vă asigur că ciocolata mea nu conţine condimente suplimentare, numai ingrediente fără chimicale, o să vi se pară delicioasă. Vă dau cuvântul meu.

Prinţul cel Dur se aşază şi acceptă ciocolata care i se oferă. E deja în trenul spre Purifilandia, măcar să se bucure de călătorie. Servitorul îşi îndreaptă spre el ochii de urs cu sclipiri azurii. Urşii nu prea au trăsături faciale potrivite pentru a rânji dispreţuitor, dar ăstuia îi reuşeşte, iar Prinţul se gândeşte ce carpetă frumoasă ar ieşi din Sieur Oso, întinsă în faţa unui foc care arde potolit. În gura lui caldă, ciocolata explodează în bucăţele iuţi delicioase. Închide ochii pentru o clipă, savurează încântătoarea negreaţă şi toate simţurile i se reduc la senzaţia de încântare pură dansându-i pe limbă.

— E o ciocolată bună, nu-i aşa? îl întreabă Madam Rose. Unii spun că ar trebui păstrată numai pentru casa regală şi Zeiţă. Dar şi nouă ne place, nu?

— Ce vrei? o repede Prinţul şi amândoi ştiu că nu se referă numai la plata pentru Pacoste Măruntă.

— Lăsând la o parte, pentru moment, cele o mie de divas, nu vreau altceva decât să vă fiu de ajutor, să fiu sluga dumneavoastră umilă. Nu e vorba de ceea ce aş dori eu de la

dumneavoastră, ci de ceea ce aţi dori dumneavoastră de la mine.

— Ţi-am zis ce vreau.

— Numai atât?

În cuşcă, Pacoste Măruntă tace şi priveşte cu ochi mari, i-o fi plăcând ei să ţipe, dar, din fericire, ştie când să-şi ţină fleanca.

— Nu vă pot ajuta în alt fel? Gândiţi-vă, Alteţă. Sunteţi adept şi faceţi negoţ cu locuitorii adâncurilor, prin forţa propriei Voinţe. Eu nu sunt adeptă şi fac şi eu negoţ cu aceiaşi locuitori.

A doua bucată de ciocolată îi stimulează limba cu gust de citrice dulci-amărui.

— Contrar tuturor legilor Zeiţei şi naturii, rosteşte Prinţul cel Dur cu glas gros, când aroma nemaipomenită începe să dispară şi-i dă voie să vorbească. Negoţul tău e obscen. Nu-i acelaşi lucru cu al meu.

— Nici n-am zis că e acelaşi. Am spus că ne-am putea completa unul pe altul, în loc să rivalizăm. Nu v-aţi plictisit de situaţia dumneavoastră, Alteţă? Sunteţi atât de aproape şi, totuşi, atât de departe. Sunteţi băiatul sclipitor al Pontifexei, dar oare ea vă respectă? Are încredere în dumneavoastră? Fetiţa asta nu e ea piedica din calea dumneavoastră, firul de nisip din pantof? Lăsaţi-mi-o mie, şi n-o să vă mai ciufulească părul niciodată, nici n-o să vă mai şifoneze cravata.

— Nu ţin minte să te fi invitat să comentezi asupra vieţii mele personale, replică Prinţul, *à la prince.* Şi nu-mi amintesc nici să-ţi fi oferit prietenia mea.

— De o mie de ori iertare, Alteţa Voastră. Mi-am oferit gândurile în speranţa că…

Prinţul cel Dur s-a săturat de joc, dacă ar avea o mie de divas, i le-ar vârî sub nas numai ca să pună capăt tărăşeniei, a fost frumos, a fost grozav, nu mai e frumos, nu mai e grozav, s-a plictisit, zahărul îi sfredeleşte fruntea cu o ţepuşă şi i-a ajuns până peste cap.

— O să-ţi scriu un cec şi o să-l accepţi, iar noi o să plecăm şi cu asta, basta, rosteşte el ţanţoş.

Madam Rose oftează şi soarbe din ceai. Iar oftează, iar soarbe din ceai.

— Îmi pare rău, Alteţa Voastră, dar, dacă nu puteţi plăti, trebui să declar oferta dumneavoastră nulă şi să redeschid licitaţia. Vă rog să-mi înţelegeţi situaţia. Politica acestei Case

este, şi a fost întotdeauna, de a lucra numai cu bani gheaţă. Sunt convinsă că înţelegeţi de ce… taxele, un rău necesar, mai mult un rău decât o necesitate.

Madam Rose îi zâmbeşte şi mai soarbe din ceai înainte de a continua.

— Reputaţia mea se bazează pe această politică şi pe faptul că o aplic în mod egal pentru toată lumea. Duce de Califa sau cel mai umil servitor, în casa mea toţi sunt egali. Aşa că, vedeţi, dacă accept de la dumneavoastră ceea am refuzat de la alţii, ce va zice lumea?

— Deşteaptă, răspunde eroul nostru. Prudentă. Înţeleaptă.

Madam Rose râde.

— Aş vrea ca şi alţii să mă vadă în aceeaşi lumină, dar mă îndoiesc de mila lor. Nu, îmi pare rău, Alteţă. Am muncit din greu ca să-mi fac un nume şi nu pot renunţa la el, nici pentru dumneavoastră, nici pentru altcineva.

Lasă jos paharul şi plescăie din limbă, zgomot care-l aduce pe Sieur Urs lângă ea.

— Ducele a decis să-şi retragă oferta; te rog să-l informezi pe Zigurex că oferta lui e acceptată şi că poate veni să-şi ia bunul.

Prinţul cel Dur se uită în cuşcă la Pacoste Măruntă. Fata mijeşte ochii umezi printre bare. Îi zâmbeşte, se teme, dar are încredere că Bwannie o s-o salveze, Bwannie o iubeşte. Bwannie are o senzaţie de *déjà-vu,* n-a mai fost cumva pe-aici, de ce îi e dat lui să facă întotdeauna pe plac micului monstru? Adevărată Pacoste.

— Ce vrei? întreabă el.

— Păi, se luminează la chip Madam Rose, dacă tot aţi adus vorba… Pontifexa e o adevărată floare, dar eu cunosc o floare mai frumoasă. Mai matură, mai preţioasă, mai coaptă.

E rândul Prinţului să ofteze, aşa că oftează, soarbe din ceai, îşi umezeşte gâtlejul uscat, fără să-i mai pese dacă băutura e drogată sau nu.

— O să-i dai drumul? Mi-o înapoiezi teafără?

— Bineînţeles, Alteţa Voastră. Aveţi cuvântul meu.

— N-o să-i smulgi niciun fir de păr, nicio picătură de sânge din vene, nicio lacrimă din ochi? Nicio pieliţă, nicio unghie, nicio altă parte care să fie folosită mai târziu împotriva ei? O primesc întreagă? Neatinsă, nepătată, fără şmecherii?

— Întocmai.

Prinţul cel Dur lasă paharul jos, simulând resemnare.

— Bine, atunci. Am încheiat târgul.

Bineînţeles că el nu cedează cu adevărat, dar şi-a zis că e mai bine s-o ferească pe fată. Poate să facă pe durul când e numai pielea lui în joc, dar de ce să rişte s-o transforme pe Pacoste într-o victimă colaterală? Când va fi în siguranţă, socoteşte el, şi Madam Rose lasă garda jos, atunci o să vedem, da, da, o să vedem.

Madam Rose duce la gură mâna albă ca o scoică şi-şi acoperă scurt buzele cu două degete subţiri. Apoi degetele coboară iute şi azvârle un ciob de foc rece învolburat spre Prinţ. El se fereşte, dar prea târziu. Sărutul închipuit şuieră prin aer ca o săgeată de noroc nelegiuit şi-l pocneşte exact în mijlocul Morţii în Floare. Sărutul e o lovitură în cap şi eroul nostru cade pe spate cu tot cu scaun, podeaua se ridică să-l întâmpine, dar nu e deloc moale. Îi pocnesc oasele în carne din cauza impactului, nu e în stare de altceva decât să audă pocnetele, pentru că sigiliul l-a lăsat în stare de şoc, paralizat.

Nu reuşeşte să ţipe, nici să se clintească, nu poate decât să lase durerea să-i invadeze cerul gurii şi creierul în care urletele şi înjurăturile interioare răzbună liniştea din exterior. Nu poate nici să închidă ochii, dar îşi blochează viziunea exterioară şi se concentrează lăuntric pe vorbele luminate şi aspre ale unui sigiliu care ar trebui să sugă toată energia din sigiliul lui Madam Rose, să-l facă praf şi să-l spulbere în uitare.

Sigiliul arde ochii Prinţului, însă e prins în capcană şi nu izbândeşte să se elibereze. Scoate scântei şi se învârteşte, iar Prinţul îl apasă cu disperare să-l scoată afară, lovind cu sigilii mai reci şi mai închise pe sclipirea lui, încercând să-l azvârle cât colo, dar e fixat zdravăn de plexul lui solar, nu are cum să-l arunce. E prins în burdihanul lui ca un os de peşte, îl sufocă, dar nu se poate sufoca, pentru că nu se poate mişca. Sigiliul se umflă în el: îi răsuceşte măruntaiele, i le face nod, îi îndoaie oasele, îl invadează cu un foc atât de intens, încât se înnegreşte, cu un foc atât de rece, încât arde, arde, arde, îi fierbe creierul, apoi: nimic.

IX: Al Tău Cârlig Cu Momeală

Iată-l pe Prinţul cel Dur revenind în Lumea Trează. Are noroi în

vene în loc de sânge, de-abia trage aer în plămânii asfixiaţi şi aude un huruit, nu, nu un huruit, un zumzet. Pacoste Măruntă:

— *Trage-i un şut, muşc-o de cap, aşa o să-i vin eu de hac! Trage-i un şut, muşc-o de cap, aşa o să-i vin eu de hac! Trage-i un şut, muşc-o de cap, aşa o să-i vin eu de hac!*

Deasupra vede îngeri cu capete de corb, cu aripi negre abanos, care plonjează în bucle de brocart pe tavanul auriu. Imaginea e blocată apoi de faţa fetei; încă are mustăţi de zahăr şi fardul i s-a întins, înfăşurându-i ochii în coconi negri. Pălăria şi-a pierdut-o.

— Nu-ţi fă griji, Bwannie, zice, şi îl mângâie pe faţă cu degete lipicioase. O să ne salveze Purcelul.

Creierul se trezeşte, dar el nu se mişcă. Trupul nu l-a strâns niciodată mai tare. Reuşeşte să-şi elibereze mintea din corp graţie exerciţiilor îndelungate, oare nu există momente când Voinţa unui magician simte că trebuie să se elibereze de constrângerea sângelui şi-a oaselor? Niciodată n-a mai fost Prinţul cel Dur lovit şi nici nu s-a izbit de sigilii mai dure şi mai greu de pătruns decât al lui. Prizonier în cuşca propriului corp, se simte neputincios, minuscul, e o senzaţie scârboasă, deloc potrivită cu statura lui de nepot al Pontifexei, magician de elită şi…

— Te muşc, spune Pacoste Măruntă.

— Mă îndoiesc, vine răspunsul scorţos, un mormăit din străfunduri. Am pielea tare ca oţelul şi-o să-ţi rupi dinţii în ea.

— Nici vorbă! Sunt un rechin şi-o să te muşc.

— Nu şi dacă te muşc eu mai întâi, frumuşico, nu şi dacă-ţi ciugulesc degetuţele pe rând, ronţ, ronţ, mm, ce gustoase sunt, un deliciu. Vino-aici, măi bucăţică.

Pieptul i se eliberează brusc de greutatea fetei, dar ea tot îl loveşte cu picioarele şi se prinde cu mâinile de el ca o menghină, auu, îşi înfige degetele ascuţite ca unghiile în picior, dar în zadar. Pacoste Măruntă e împinsă la o parte şi el e împins pe-o parte, acum vede bine podeaua ierboasă, ceainicul spart şi, chiar la margine, nişte picioare încălţate cu bocanci în două culori ţipătoare: roşu aprins de la gleznă în sus şi portocaliu la vârf. Pacoste Măruntă ţipă ca un iepure, ascuţit, oribil.

— O să-i laşi vânătăi, rosteşte vocea de deasupra picioarelor. Şi atunci Pontifexa o să fie mulţumită.

— Nici n-o s-o ating, dacă e fată cuminte, dar ar trebui să-i

tacă fleanca, mă doare capul de-mi plesneşte.

Bravo ei, fetei nu-i tace fleanca, o deschide şi mai larg şi împuşcă luna cu un urlet asurzitor, care-i sparge Prinţului urechile neacoperite ca sula de găurit încălţămintea, şi-şi croieşte drum până la creier. O palmă şi urletul se opreşte brusc.

Două picioruşe goale apar în faţa ochilor Prinţului.

— Terminaţi amândoi. Fata trebuie dusă înapoi în stare perfectă, iar eu îmi recuperez avansul. Pontifexa vrea să scape numai de băiat; fata e încă moştenitoarea ei. Lăsaţi-o în pace, altfel vă arunc pe amândoi în tocător. Taca-taca. Musafirii aşteaptă şi el trebuie pregătit.

— Fata se tot frământă, se plânge servitorul.

— Tu, domniţă, nu te mai frământa, zice Madam Rose, categorică. Ţi-a plăcut să fii căţeluş, ţi-au plăcut prăjiturelele, în curând te duci acasă, în pătuţul tău. Ce supăraţi ar fi Buni şi Paimon dacă le dau raportul că nu te-ai purtat frumos, i-a gândeşte-te.

Smiorc, forn.

— Dar îl vreau pe Bwannie.

— Lasă-l pe Bwannie acuma, ţine o Cioco-Moco pentru tine şi uite una şi pentru Purcel.

Forn, smiorc.

— Lui Purcel nu-i place Cioco-Moco.

Prinţul cel Dur dă din picioare, dar loveşte aerul, mişcarea e numai în mintea lui, membrele sunt ţepene, paralizate. Şi se luminează: ce-a zis Madam Rose despre Pontifexa? A auzit bine? Avans? Raport?

— Atunci ţine o prăjiturică pentru Purcel. Fii fetiţă cuminte, mănâncă-ţi dulciurile şi pe urmă ia-ţi rămas-bun de la Bwannie.

— Vreau cu Bwannie! scânceşte ea.

— Gata, gata.

În glasul vesel al lui Madam Rose se strecoară iritarea, dar face un efort, pentru ca fata să nu înceapă iar să ţipe.

— Bwannie trebuie să rămână aici, iar tu trebuie să mergi acasă… Nu te pune iar pe bocit, nu se cuvine ca nepoata Pontifexei să plângă ca un bebeluş, nu-i aşa? Mai ia o prăjitură.

Apoi, cu glas aspru:

— Voi doi, pregătiţi copila să fie dusă înapoi şi ocupaţi-vă de băiat. Mă întorc imediat.

Picioruşele drăguţe dispar din faţa Prinţului; e apucat de gleznă. Deşi duce o luptă lăuntrică serioasă, nu reuşeşte să se exteriorizeze deloc. Răsucit de mâini aspre, vede trăsăturile dure ale unui Silf: ochi ascuţiţi, nas ascuţit, bărbie ascuţită. I se umblă la cataramele kiltului; ca prin ceaţă, observă că Silful are păr minunat, de culoarea caramelului proaspăt, şi emană un miros plăcut, de iarbă proaspăt cosită, constată el, când acesta se apleacă şi-l ciupeşte de gât. Simte un fior de durere-plăcere şi pe gât îi alunecă stropi calzi.

— Mmm… oftează Silful, ar trebui să gustaţi şi voi, o licoare de primă clasă.

— Madama a zis să fim cuminţi.

— Sunt cuminte, cuminte ca o plăcintă, cuminte ca el. Cuminte şi dulce.

Silful îl linge din nou pe Prinţ pe gât; are limba aspră, de pisică, şi zgârie cu ea într-un fel mulţumitor.

— Dulce, dulce băiat. El o să fie bucuria grădinii noastre. Ce învoială a făcut Madama! Dă fata, dar păstrează băiatul. O să ne fie de folos, chiar dacă ei nu-i mai trebuie. O să-i aducă multe Madamei. Sclipitor băiat.

Prinţul cel Dur e ridicat, gheare de demon îl apucă de glezne şi de încheieturile braţelor, îl azvârl ca pe-o fleică de vită pe grătar. Ţine ochii întredeschişi, capul îi atârnă pe-o parte, vede cum se clatină un fragment îngust de podea, desluşeşte un covor cu model din şerpi încolăciţi, ţigle negre şi roşii, marmură albă cu striaţii aurii. Se uită la tot atent numai pe jumătate, căci răsuceşte în minte pe toate părţile cele spuse Madam Rose despre Pontifexa. Să fie adevărate? Să fi pus Buni la cale o înscenare? Vrea să-l vândă? Vrea o acoperire pentru că are de gând să scape de el, să-l ţină departe de comorile ei? Nu crede aşa ceva, nu crede, nu poate fi adevărat!

E aruncat pe podeaua rece cu mişcări dure, gleznele îi sunt prinse în metal. Cătuşele muşcă din carne când e ridicat şi sângele îi fuge în cap, îl apasă, explozia e iminentă. Nu mai vede nici cât vedea înainte prin pleoapele întredeschise, dar, brusc, descoperă că poate deschide ochii. Îşi aruncă privirea în sus şi zăreşte spatele servitorilor plecând. Se uită în jos şi vede podeaua de marmură şi propriile plete încâlcite. Pomada lui Paimon a cedat, în cele din urmă. Cătuşele fierbinţi îi ard gleznele, se fereşte uşor de un curent de aer invizibil, dar

mişcarea vine ca o alinare, îi face bine la spate, îl întinde. Dacă n-ar fi imobilizat, pe post de momeală, ar fi chiar distractiv să atârne cu capul în jos.

Eroul nostru încearcă să se clatine, nu reuşeşte, încearcă să se scuture, nu reuşeşte. Nu îndrăzneşte să încerce alt sigiliu, de teamă să nu-i explodeze creierul şi nu are cum să se elibereze fără ajutorul muşchilor. Închide ochii lăuntrici, îşi strecoară conştiinţa în beznă şi se concentrează. Voinţa lui forţează şi forţează presiunea care-l ţine legat, se fixează pe un singur punct care trebuie ars complet. După o secundă, un minut, o eternitate, orice senzaţie fizică – cercurile fierbinţi de la glezne, spatele întins, vezica plină, aerul care-i bate în faţă – dispare, iar Voinţa lui pluteşte singură pe Flux.

Eliberată de rigorile trupeşti, conştiinţa se poate modela în orice formă vrea Prinţul sau în nicio formă, rămânând o scânteie a sinelui său, alunecând pe Fluxuri de Altundeva. Dar atât e de îndrăgostit de propria formă, chiar şi Altundeva, încât, atunci când păşeşte uşor în afara trupului care-i atârnă ca o fleică, se contopeşte într-o reprezentare a sa, identică în totalitate cu forma sa trupească, doar că pe buze are un ruj care nu se întinde şi părul îi stă extraordinar de ţeapăn.

Cu picioarele Altundeva, fantoma Prinţului se întoarce să-şi privească învelişul fizic şi e foarte mulţumită de ceea ce vede; arată straşnic, chiar dacă atârnă cu capul în jos. Altundeva, sigiliul care înfrâna mişcările Prinţului se vede clar, pulsând ca o reţea verde-aurie, cu pete roz la interstiţii. Un Sigiliu de Coarctaţie, în condiţii normale, nu mai rezistent decât o plăcintă, acum întărit de Fluxul energic şi de starea rigidă a Prinţului. Fantoma însă nu e limitată de rigiditate şi Fluxul îi dă putere. Anihilarea constrângerilor durează numai câteva secunde şi, după ce fantoma se strecoară înapoi în trup, e floare la ureche să se răsucească în jos şi să se elibereze.

Scăpat de cătuşe cu un ordin dat în Gramatica, Prinţul cel Dur îşi freacă gleznele, apoi se ridică pe picioarele cuprinse de tremur. Acum, că e liber să examineze mobila, vede că nu are ce examina, pentru că încăperea, deşi placată cu lambriuri somptuoase din arţar galben-maroniu, nu conţine decât un şezlong cu multe curbe, tapiţat cu catifea roşie. Alte decoraţiuni nu există, decât lanţurile zdrăngănitoare care atârnă din tavan. Podeaua, rece la tălpi, e din piatră. Acum observă că, exact sub

lanţuri, e neagră, pătată, probabil, cu o combinaţie de sânge, transpiraţie şi lacrimi.

Are de mers în mai multe locuri şi de pârlit creaturi nepământeşti, nu-i timp de zăbovit ca să descopere adevărul pe care se bazează suspiciunile sale. Prinţul cel Dur se întoarce să iasă pe singura uşă, numai că uşa a dispărut şi în locul ei geme un Vortex negru impenetrabil, la fel de negru şi ascuţit ca Vortexul pe care el însuşi îl tăiase din Aeyther cu numai câteva ore înainte. E împins înapoi de forţa Vortexului, o spirală care se extinde spre exterior, nu spre interior, indicând astfel că urmează să apară Ceva, nu că vrea să-l absoarbă pe el.

Marginile Vortexului lucesc negru-fierbinţi, curentul pe care îl produce îi arde pielea; îşi acoperă ochii cu mâna şi încearcă să rămână în picioare, dar membrele scuturate de furnicături nu rezistă şi se prăbuşeşte. Vortexul se lărgeşte, ca un ochi uimit, şi în beznă răsare un punct de lumină cât o pupilă. Pupila se lărgeşte, devine o pupă, un cocon, o coajă, o alună, un ou, tot mai mare şi mai mare, până când umple camera de strălucire incredibilă, de căldură pârjolitoare, mai intensă decât soarele, destul de intensă ca să pătrundă prin mâinile Prinţului, care tremură, încercând să-şi ferească ochii. Prinţul cel Dur simte că i se zbârceşte pielea, i se contractă ochii, părul începe să-i ardă mocnit şi, chiar în clipa când e sigur că va muri în flăcări, lumina se sparge ca o coajă de ou şi apare Ceva.

Nu demult, Invocaţiile Prinţului au devenit tot mai îndrăzneţe şi, după eforturi susţinute, a scos câţiva peşti mari în cercul lui. Dar aceia seamănă cu Acesta cum seamănă un ciob de sticlă de bere cu un diamant şlefuit. E convins, din vârful capului care-i pulsează şi până în vârful degetelor înfiorate de la picioare, că Acesta nu e servitor, nu e locuitor, nu e stihie. O asemenea fiinţă spectaculară nu poate fi invocată, controlată, constrânsă. Apariţia aceasta nu poate fi altceva decât divinitatea divinităţii, binecuvântata binecuvântaţilor: însăşi Zeiţa Califa.

Cum să descrii ceea ce vede Prinţul? Cuvintele sunt prea simple, nu fac dreptate complexităţii ei infinite. Ea e Totul şi Nimic, şi fragment, şi întreg. Senzaţiile lui sunt vagi, confuze, dar ce-ar fi să facă o încercare? Părul ei e din pene negre ciufulite, şerpi verzi lunecoşi, uşor şi afânat, ca o glazură. Ochii ei – unu, doi, trei, patru, poate cinci – sunt rotunzi şi lucioşi ca merele verzi, fante stacojii lunguieţe, albe ca zahărul. Ea e

zveltă ca lăsarea nopţii, rotundă ca iarna, înaltă ca înaltul cerului când răsare luna. E mai scurtă ca dragostea. Nu striveşte floricele sub tălpi, e divină. E fantastică.

Pur şi simplu este.

Prinţul cel Dur şi-a recăpătat echilibrul numai ca să şi-l piardă din nou, cade în genunchi înaintea Ei, în faţa zâmbetului Ei roşu şi puternic ca o lovitură în cap, în inimă. E fascinat, nu, nu fascinat, îndrăgostit, ameţit din creştetul capului până în vârful degetelor de la picioarele străbătute de furnicături. Îl trec fiori de gheaţă şi valuri fierbinţi, e viu, e pe moarte, a murit. E hipnotizaaat… Se holbează la zeiţă, stă cu maxilarul căzut, cu degetele crispate, nu vrea altceva decât să întindă mâna şi să-l cuprindă perfecţiunea, să se scufunde în penele Ei ciufulite. Fără îndoială că atingerea mâinii Sale va aprinde în el o scânteie, el va lua loc şi va pieri în flăcările unei agonii splendide, dar va merita, o, va merita fiecare tăciune.

Zeiţa deschide gura, dezvelind sclipirea limbii de catifea şi luciul celor două şiruri de dinţi albi. Gramatica se scurge ca o panglică scânteietoare, limpede şi dulce ca vinul verii, se mulează pe pielea împurpurată a Prinţului, îi alunecă în gură, în ochi, în urechi şi-l umple de un tumult dulce, adânc.

— Jucăria Georgianei, toarce Zeiţa.

Prinţul cel Dur n-o vede mişcându-se, dar Ea cade pe un şezlong cu mişcări fluide, mlădioase, iar servitorul cu cap de urs îi oferă boluri cu gustări, îngheţată glazurată şi reviste.

— Moi şi dulci, o, ce de bunătăţi, ce de minunăţii, mmm…

Prinţul cel Dur a uitat de Georgiana, a uitat de Pacoste Măruntă, a uitat de Madam Rose, a uitat de sine, a uitat de manierele lui distinse – nu, nu de tot, nici măcar splendoarea Zeiţei nu poate înlătura buna creştere. Se ridică agale pe picioarele transpirate şi face o reverenţă, măturând podeaua.

— Sunt umilul dumneavoastră servitor, Alteţă, rosteşte el răguşit.

Zeiţa mişcă un deget moale şi el se pomeneşte că-l urmează chemarea, deşi nu ar trebui chemat, de-abia se ţine pe picioare, nu vrea decât să se arunce în faţă şi să fie înghiţit de viu. Zeiţa îşi desface aripile, braţele, picioarele, iar el îi cade în îmbrăţişare, îl gâdilă penele pe pielea dezvelită, electrizată, fierbinte.

X. Pacoste Măruntă Trece La Fapte

Iat-o pe Pacoste Măruntă ţipând ca un spirit prevestitor de moarte, un ţipăt ascuţit care, de obicei, duce la îndeplinirea imediată a oricărei dorinţe: încă o porţie de budincă, o poveste mai lungă, baie mai fierbinte, cu bulbuci. Servitorul de braţul căruia atârnă trebuie să fie surd toacă, pentru că ţipetele ei nu au niciun efect asupra lui. Păşeşte iute, imperturbabil, fluierând uşor, sau poate că şuieră aerul din cauză că merge foarte repede.

Pacoste Măruntă trece la muşcat, ultima speranţă, arma care întotdeauna are efect, chiar şi asupra lui Paimon, a cărui piele albastră e surprinzător de fină. Pielea servitorului e moale, parcă-i cauciuc, şi are gust de rădăcină de lemn-dulce. Fata scuipă şi tuşeşte. Renunţă la muşcat. Lovitul cu picioarele nu are ca rezultat decât că-şi învineţeşte degetele, iar braţele ei sunt imobilizate şi nu pot să lovească; coboară scările mai departe, boca-boca, Bwannie îndepărtându-se tot mai mult. Purcelul hurducăie în spatele lor, Pacoste Măruntă îl ţine de-o ureche clăpăugă, dar atât, animalul se loveşte cu fundul de fiecare treaptă, e prea moale să facă buf.

Un observator neutru ar crede că fata se smiorcăie pentru că mai vrea ciocolată, e istovită şi a trecut de mult ora de culcare. Madam Rose sigur a crezut că e agitată din cauza extenuării, pe lângă faptul că s-a îmbuibat cu zaharicale, iar sluga crede că e din cauza răsfăţului, pe lângă faptul că s-a îmbuibat cu zaharicale, dar se înşală amândoi. Zahărul e drogul preferat al fetei, oficial, nu are voie să se atingă de el, dar, neoficial, ştie ea să se descurce (a aflat în ce sertar îşi doseşte secretarul Pontifexei rezerva de prăjituri cremoase şi napolitane Jiffy-Ju, iar dacă sertarul e gol, Relais ascunde întotdeauna de Prinţul cel Dur o cutie de bomboane în fundul şifonierului), aşa că sistemul ei tolerează cantităţi uriaşe de dulciuri înainte să se instaleze hiperactivitatea şi greaţa.

Nu. Ea se smiorcăie pentru că în fiecare seară, când e vremea să fie învelită, după ce Pontifexa o sărută de noapte bună şi pe ea, şi pe Purcel şi au spus toţi trei rugăciunea, Paimon se aşază pe marginea patului alb uriaş, cu danteluţe, şi îi deapănă o poveste. În fiecare seară alta – se pare că rezerva de fabulos a lui Paimon e un sac fără fund dar toate pe aceeaşi temă:

Copilului i se spune Ce Să Facă.

Copilul Nu Face ceea ce i se Spune.

Copilul dă de un Necaz Mare, cu diferiţi Monştri.

Copilul e Mâncat.

Sfârşit, da, poţi să mai bei un pahar cu apă, dar pe urmă nu mai ai nicio scuză, stângi lumina şi te culci. Aşa.

Fetei îi plac la nebunie poveştile astea, apar în ele tot alte şi alte îndrumări şi Necazuri, care mai de care mai originale, dar întotdeauna se termină la fel: cu un Râgâit Monstruos. Ştie că povestioarele lui Paimon sunt numai aşa, de distracţie, copiii nu sunt mâncaţi dacă nu fac ce li se spune, pentru că ea nu face niciodată ce i se zice şi n-a fost mâncată. Bineînţeles, nimeni n-ar îndrăzni s-o mănânce pe ea, doar e nepoata Pontifexei şi, pe lângă asta, îi are pe Paimon şi pe Purcel alături. Poveştile lui Paimon sunt simple născociri, rostite ca să-i facă puţin pielea de găină, pentru ca, după aceea, să stea culcată în lumina vagă a becului, cuibărită lângă Purcelul cel moale, ştiind că e în siguranţă.

Dar acum, în noaptea asta, a văzut sclipirea din ochii lui Madam Rose, a văzut cum s-a uitat la servitorii ei şi a ştiut imediat că Bwannie a dat de Mare Necaz. Nu e ora de culcare, Paimon lipseşte, nu există niciun bec şi niciun pahar cu apă. Ăsta e chiar un Necaz Mare şi Pacoste Măruntă ştie exact cum se termină un Necaz Mare. Acum se teme pentru ea şi pentru Bwannie, chiar şi pentru Purcel, care ar fi un excelent desert siropos pentru un demon.

Aşa că ţipă:

— Bwaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaanie! urlă. Bwaaaaaaaaaaaanie!

Sar de pe ultima treaptă, Pacoste Măruntă loveşte şoldul pătrăţos, auu, apoi cotesc. Fata îşi reţine ultimul ţipăt zadarnic. Atârnă, de la mijloc în sus, deasupra umărului servitorului, scutură din cap şi începe să ameţească, în plus, ţipatul i-a tăiat respiraţia, aşa că, preţ de câteva secunde, trage aer în piept cu disperare. Când inspiră, îi curge nasul, fui. Se bălăbăne, şopteşte ceva şi dă drumul Purcelului.

Trosc, cade Purcelul pe podeaua murdară, cu fundul în sus, cu botul în jos, pe urmă fata şi servitorul cotesc încă o dată şi el dispare.

Pacoste înalţă capul, sucindu-şi gâtul, şi vede interiorul păros al unei urechi ascuţite.

— Hei, servitorule! strigă.

— Nu te-ascult, zice servitorul. Poţi să zbieri cât oi vrea, da’ io nu te-ascult. Madam mi-a zis să nu te-ascult şi io nu te-ascult.

— Trebe să fac pipi!

— Trebe să aştepţi, acuşica ajungi acasă şi atunci poţi să faci pipi în oliţa ta. Şi să nu-mi mai zbieri în urechi. Mă doare creierii, gălăgioasă mică ce eşti tu.

— Trebe să fac pipi acum! ţipă Pacoste Măruntă în continuare, în caz că se aud zgomote în spatele lor. O SĂ FAC PIPI ACUM!

Servitorul se opreşte, o răsuceşte ca pe-un sac de făină şi-i respiră în faţă:

— Nu faci pipi pe mine, măi, gălăgie.

Are fildeşi şi dinţi ascuţiţi, ca Paimon, dar fildeşii lui Paimon sunt albi ca zăpada, dinţii îi sclipesc ca razele de soare şi respiraţia îi miroase a scorţişoară. Fildeşii servitorului sunt zgâriaţi şi uzaţi, dinţii lui – scârbos de îngălbeniţi şi printre ei se văd resturi de om.

Pacoste strâmbă din nas, îşi ţine respiraţia şi scânceşte:

— Nu mă pot abţine, trebuie să fac, e din cauza ciocolatei calde.

Îşi bălăbăne picioarele şi încearcă să-l lovească, dar nu reuşeşte să-i atingă părţile moi şi papucii ei violeţi împung aerul.

— Dacă faci pipi pe mine, te mănânc, copil afurisit.

Servitorul scrâşneşte din colţii fioroşi până scoate scântei.

— Bucăţică bună!

— N-ai curaj! răspunde Pacoste Măruntă, neînfricată. Eu sunt Pontifexa şi Buni o să te jupoaie de pielea ta noduroasă dacă mă haleşti!

— Mă doare-n cot, mică prinţesă, dacă mă uzi cu pişi, te fac harcea-parcea…

— ☞☛▯☝✘☜☝✘, șopteşte Pacoste Măruntă şi scuipă.

Adună un cocoloş umed mare şi-l nimereşte pe servitor taman pe bot.

Servitorul urlă şi-o scapă. Ea se opreşte pe picioare amorţite, cade, se ridică anevoie şi bate cu talpa în podea. Şi servitorul bate cu talpa în podea, ţinându-şi faţa păroasă în mâini; de sub degetele cu gheare iese fum. Se balansează când la stânga, când la dreapta, Pacoste se fereşte, pe urmă o şterge pe lângă el înapoi de unde tocmai au venit.

Fuge cât o ţin picioruşele, inima îi bate nebuneşte, pentru că

a dat acum de un Necaz Mare şi ştie că, dacă servitorul termină cu balansatul şi începe s-o urmărească, o să fie şi ea Mâncată. Cuvântul fierbinte pe care l-a scuipat i-a ars limba şi o doare, şi unde-i Purcelul? Coteşte, crezând că o să vadă scările pe care le-au coborât, dar în loc de scări vede un coridor lung. Se răsuceşte, vrea să revină de unde a plecat şi atunci servitorul se repede asupra ei, faţa lui e un dezastru topit. Pacoste Măruntă dă înapoi în grabă.

Dansez pe ring şi-ncerc să ghicesc, *dar secretul e la mijloc şi ştie*, cântă ea foarte încet, în timp ce aleargă.

Covorul îi înăbuşă zgomotul paşilor; fata întrezăreşte o altă Pacoste alergând, reflectată pe un bufet de sticlă tare vechi; trece pe lângă o uşă închisă, butonul se învârteşte, dar uşa nu vrea să se deschidă. Simte că servitorul se apropie, dar nu se opreşte. Demonul îi strigă lucruri urâte; ea merge mai departe.

Dansezi pe ring şi-ncerci să ghiceşti, dar secretul e la mijloc şi ştie.

Se deschide o uşă şi un ex-flamingo iese împiedicându-se şi întinzându-şi gâtul lung. Pacoste ocoleşte picioarele fusiforme, ignorând ţipetele. În faţă, alte scări, spre ele ţinteşte, nu are de ales, nu se poate întoarce şi nici la stânga sau la dreapta nu vede cale de scăpare.

În capul scărilor, se opreşte şi, în sfârşit, se uită în spate. Servitorul şi-a şters aproape complet faţa topită, în orbite îi ard văpăi roşii, e de-a dreptul turbat. Ex-flamingoul l-a oprit şi cei doi se ciorovăiesc, unul loveşte din aripi, celălalt, din urechi. Servitorul e mai bine clădit, dar pasărea are ciocul tare, îl pocneşte în cap iute şi de mai multe ori. Cel dintâi ridică un pumn enorm, izbeşte şi ex-flamingoul cade, fâlfâind din penele roz.

— Te mănânc, bebeluşă scuipătoare! urlă servitorul, împroşcând cu vorbe prea urâte pentru urechile copilei.

Dansăm pe ring şi-ncercăm să ghicim, dar secretul e la mijloc şi ştie.

Pacoste se urcă pe balustradă şi-şi lipeşte burta de ea. Balustrada Scărilor Demonstraţiei Infinite, şirul principal de trepte din Bilskinir, e lung de optsprezece metri. Nu o dată s-a lansat ea pe bara superlustruită, zburând kilometri prin aer, pentru ca Paimon s-o prindă fără ezitare. Bara asta e mult mai scurtă şi Paimon nu e acolo s-o prindă, dar să-i dăm drumul!

Îşi aruncă picioarele deasupra barei şi-şi dă drumul. Alunecă într-o clipită, se loveşte de aşchii, dar zboară şuierând ca vijelia.

Iată-l şi pe demon, dă furios din braţe, e prea mare să alunece, aşa că o ia la galop pe scări, tropa-trop, tot mai aproape. Pacoste Măruntă ajunge la capătul balustradei şi pluteşte încă un metru-doi, apoi, buf, atinge podeaua, aaau. Sare imediat în sus şi ţâşneşte prin foaier în debaraua din spate, desfăcându-şi buzunarele.

Cioco-Moco şi fursecuri se împrăştie pe parchet, rostogolindu-se. Iepuraşi de zahăr, ochi de mărgele, napolitane şi dropsuri se risipesc ca alicele. Adio dulciuri proaste, adio dulciuri minunate, adio.

DANSEZ PE RING ŞI-NCERC SĂ GHICESC, DAR SECRETUL E LA MIJLOC ŞI ŞTIE.

În faţă, o uşă mare şi roşie, straşnic zăvorâtă şi prinsă în lacăte, dar sigur duce Afară. Lacătul de jos se deschise în degetele micuţe, dar lanţurile sunt prea sus şi nu ajunge la ele nici dacă se ridică pe vârfuri, nici dacă sare. Demonul a coborât scările, strigă întruna şi scoate fum, iar mirosul de carne pârlită e, într-adevăr, oribil.

Lângă uşă se află un cuier de perete de care atârnă mantale şi pelerine, ca nişte piei aruncate; fata se scufundă în cutele hainelor, se piteşte cât poate de bine şi nu scoate un sunet. Ştie să se ascundă, a învăţat de la cei mai buni (Paimon).

Inima îi bate de-i sparge timpanele. Îşi înăbuşă gâfâiturile. După ce o găseşte Paimon (*dacă* o găseşte), urmează numai baia, pireul de mazăre sau tăiatul unghiilor de la picioare. Dacă o găseşte demonul, cât e ea de Pontifexă, urmează ora halitului, nu încape îndoială. Chiar trebuia să meargă la oliţă, zău, îi venea tare. Îşi împleteşte gleznele, scutură din picioare, se ţine.

Din cameră răsună ţipete, strigăte, răcnete, apoi o bufnitură care zguduie pereţii şi se stinge în ecouri vagi.

Tăcere.

Nemişcare.

Pacoste Măruntă priveşte pe furiş printre falduri. Vede pe sub arcadă dulciuri care se rostogolesc şi o bucată dintr-o matahală lăbărţată. Matahala se ridică, dă din copite. Îşi umple plămânii cu aer şi dă drumul unui răcnet înspăimântător, cea mai urâtă înjurătură pe care a auzit-o Pacoste vreodată. Fata, care şi-a scos de tot capul dintre haine ca să vadă mai bine, şi-l trage

repede înapoi, la timp. Cuvântul, iute ca mercurul, şuieră pe lângă ea, lăsând în urmă scântei şi duhoare de rahat.

Al doilea răcnet e înăbuşit şi se transformă în ţipăt ascuţit, la rândul lui reprimat de bufnete, sorbituri şi clefăituri. Fata aruncă iar o privire: picioarele demonului se zbat, se împleticesc, lovesc. O pată densă se extinde prin arcadă, vâscoasă şi verde. Pacoste Măruntă se strecoară afară dintre catifele şi fuge bucuroasă în direcţia sorbiturilor.

XI. Dorinţă Împlinită

În îmbrăţişarea Zeiţei, Prinţul cel Dur e pe moarte, strigă, ţipă de plăcere, de bucurie, plânge de i se rupe inima. E învăluit în pântec, cald, înăbuşitor, şi e redus la esenţă pură. A căzut pradă unei singure clipe de plăcere, penetrante, vibrante. S-a rătăcit, dar a găsit altceva.

Atunci extazul lui e întrerupt de o nouă senzaţie intensă: durerea. Nu durerea acută, provocată de un ac înfipt unde trebuie, nici de o plesnitură de bici perfectă, ci una urâtă, care-i roade cu sârg nonexistenţă aducătoare de plăceri. Se agită, se zvârcoleşte, dar durerea nu pleacă, roade mai adânc şi, de câte ori muşcă lama, îi taie o felie din extaz. Şi, în timp ce e smuls din plăcerea Zeiţei, e forţat să se întoarcă la sine, iar partea lui trupească, cea care se zvârcoleşte, îşi dă seama că Zeiţa suge viaţa din el. Părţii sale spirituale, celei sfâşiate de iubire, nu-i pasă. Prinţul cel Dur se luptă, încearcă să se afunde mai adânc în dragostea divină fără margini, însă durerea scormonitoare îl leagă de Lumea Trează şi nu poate scăpa.

Atunci Zeiţa îşi mută atenţia de la el, ca şi cum ar da un pled la o parte. Prinţul stă culcat pe jos, simte piatra rece şi alunecoasă pe pielea goală. Ecoul pierderii îi răsună în minte ca bubuitul barosului pe nicovală, îl paralizează. Un zgomot strident îi penetrează agonia, mai dur ca tunetul, un vaiet piţigăiat cunoscut:

— Au! Au! Au!

Are nisip în ochi; e nevoie de o clipă de efort înainte ca mâinile sale vlăguite să-i găsească faţa şi să-i limpezească văzul. Îndată după aceea, iată ce vede: Pacoste Măruntă dansează cu servitorul cu cap de urs. Sieur Oso joacă Mazurca, un dans care presupune să sari şi să baţi des din picioare, iar el

are bocancii perfecţi ca să scoată zgomotul necesar, fiecare bocanc e mare cât un cap de cal. Pacoste Măruntă dansează un Rondo, se roteşte întruna în jurul lui Sieur Oso, mişcarea ei e prea obositoare pentru Prinţ, n-o poate urmări.

Atunci îşi dă seama: cei doi nu dansează, Sieur Oso încearcă s-o strivească pe fată ca pe-un gândac, iar ea, în loc s-o ia la goană, cum ar proceda orice copil cuminte, îl tachinează. O, Haðraaða!

În mintea bărbatului lui Pacoste Măruntă mijeşte gândul că ar trebui, poate, s-o ajute, şi încearcă să-şi dea seama unde-i sunt picioarele, ca să se ridice şi să-şi facă datoria, când îi atrage atenţia un vârtej, nu, nu-i vârtej, e un Vortex cum n-a mai văzut niciodată, un Vortex negru ca smoala, dar cu dâre roz şi turbat, turbat de-a dreptul. Deşi nu vede nimic decât rotocoale de ceaţă tăioasă, tot simte forţa luptei interioare; Zeiţa se bate cu ceva, ceva destul de puternic ca s-o atace pentru a-i lua locul, ceva tenace şi de neclintit.

— Bwannie! Bwannie! strigă Pacoste.

Fata se învârte în continuare, iar servitorul începe să obosească, nu mai calcă atât de apăsat şi ţipetele sale batjocoritoare se transformă în gâfâituri. O spumă ca frişca îi apare pe la bot.

Prinţul cel Dur o ignoră pe fată.

— ☛✓☛□□, rosteşte el cu glas hârâit, încercând să arunce un Cuvânt de încurajare în combinaţie, să-i vină în ajutor dragei lui.

Cuvântul are forţă, în ciuda stării lui deplorabile, dar ricoşează din Vortex, inofensiv, dispreţuit, aşa cum fusese dispreţuit şi el. Zeiţa nu dă doi bani pe dragostea Prinţului, pe dorinţa lui, el îşi reprimă lacrimile, se ridică în picioare clătinându-se, hotărât să ajute în orice fel, chiar dacă trebuie să se arunce în foc pentru asta.

Înainte de a trece la asemenea soluţii extreme, aude zgomot infernal de absorbţie. O fracţiune de secundă, simte că devine plat ca foaia de hârtie, pieptul îi absoarbe plămânii, oasele i se subţiază în panglici, carnea i se face păstramă. Fluxul pocneşte ca un dop, lumea se umflă la loc şi Prinţul redobândeşte trup şi substanţă, deşi suferă profund din dragoste neîmpărtăşită. Zeiţa a plecat.

Vortexul e acum roz, rotocoalele încetinesc, încet, tot mai încet, până când Vortexul nu mai e Vortex, ci o ceaţă roz,

echilibrată pe picioare cu degete ascuţite, urechi clăpăuge… Ce naiba? Purcelul?

Şi-a pierdut minţile, a orbit sau şi una, şi alta? Cu o piruetă graţioasă, Purcelul pluteşte prin cameră şi se agaţă de gâtul neregulat al servitorului. Brusc înviorat, Sieur Oso face şi el o piruetă, se înalţă, gâlgâie.

— Ce se petrece… răcneşte Madam Rose acoperind vacarmul, apoi îşi pierde vocea.

S-a oprit în prag, mai mulţi servitori trăgând cu ochiul din spatele ei protector. Pacoste Măruntă apucă glezna păroasă a lui Sieur Oso şi-l ţine bine – cu mâinile şi cu dinţii –, nu se sperie de loviturile lui caraghioase, deşi e greu de spus dacă Sieur Oso ţopăie pentru că fata îi roade glezna sau pentru că are un ciot gumos în loc de gât. Purcelul îl abandonează şi sare la Madam Rose, care îl strânge tare la piept ca o mamă, dar cu smucituri, de parcă nu mai multă dragoste vrea de la el, ci mai puţină. Celelalte slugi ale ei au spălat putina şi, acum că Zeiţa a plecat, Prinţul cel Dur nu vede niciun motiv să mai zăbovească.

Aruncă spre ursul caraghios un singur cuvânt dur din Gramatica. Sieur Oso sare în sus cu o privire uluită, capul îi cade pe spate, sparge zidul cortului şi gata cu el. Din ciotul rămas în loc de gât izbucneşte un foc rece, sfârâitor şi scânteietor. Prinţul o trage pe Pacoste Măruntă ca să n-o lovească servitorul în cădere, iar ea îi sare în braţe ca o maimuţă şi i se agaţă de umeri.

— Purcelule! strigă ea. Purcelule!

Madam Rose reuşeşte să scape de Purcel şi-l azvârle spre Prinţ şi Pacoste Măruntă. Animalul zboară prin aer, dă din urechi ca din aripi, se izbeşte pe pieptul Prinţului cu un buf înfundat, apoi cade. Madam Rose se clatină, duce mâna la gât, părul i-a căzut, picurând roşu. Deasupra ei, pe tavanul cortului, pâlpâie tentacule de foc rece, cad peste ea ca artificiile din cer, îi învăluie oasele în ţesut scânteietor. Focul rece cuprinde întregul tavan, pârjoleşte îngerii cu capete de corb şi în curând se va prăbuşi totul: focul rece nu arde ca orice foc, e flămând şi devorează, iar în noaptea asta Prinţul cel Dur s-a săturat de atâta devorare. O saltă pe Pacoste Măruntă mai sus pe umăr şi se întoarce, vrând să plece (s-o ia la sănătoasa).

— Purcelul! Purcelul!

Fata îl loveşte în cap, în timp ce el se piteşte sub pragul

sclipitor.

— PURCELUL!

Focul rece traversează glonţ acoperişul şi anticamera e o vâltoare de pânză magică, Fluxul clocoteşte şi absoarbe, ce păcat că se iroseşte atâta putere, dar acum poate că nu e timp să-şi încerce puterile. Madam Rose iese din flăcări clătinându-se, aerul din jurul ei bulbuceşte şi trosneşte, scuipând Abis prin fantele din Flux, şerpi negri care se încolăcesc şi fumegă.

— Purcelule! strigă iar Pacoste Măruntă.

Prinţul cel Dur sare şi străbate în zigzag printre tentaculele învăpăiate, rosteşte formule de alungare şi le îndepărtează. Nu are de gând să se oprească şi să recupereze Purcelul, acesta trebuie să se descurce singur. Prinţul simte cum clocoteşte Fluxul, peste o clipă, spaţiul nu va mai fi suficient pentru atâta magie, o să se producă o implozie uriaşă şi el s-a săturat de implozii până peste cap în noaptea asta. Aleargă cu fata prin sufragerie, împrăştie amândoi platouri cu brânzeturi, chelneri, cocteiluri şi militanţi pentru protecţia mediului, strivesc biscuiţi sub tălpi, dărâmă un servitor – poftim! — deschid uşile terasei şi, în spatele lor, zăresc scânteierile flaşnetei. Cu fata lipită de capul lui ca o pălărie strâmtă, sare peste bar, printre sticle sparte şi gheaţă împrăştiată, trece prin uşi, ajunge afară, în aerul rece, binefăcător. De acolo merge înainte – în partea cealaltă a Capului Maimuţei –, tot alergând, respirând sacadat, împuns de un junghi în coaste.

Străbat gâtlejul întunecos – o clipă, Prinţul cel Dur e convins că gura cu Zâmbet Larg se va închide şi ei vor fi înghiţiţi, dar nu e aşa, sare peste dinţii ca pietrele de mormânt şi gata, au scăpat. Cerul se albeşte ca hârtia, pământul se mişcă sub tălpi, într-o rostogolire bruscă, bubuitoare. Prinţul se aşază pe iarba mlădioasă cu răsuflarea tăiată. Pacoste Măruntă îi cade din braţe şi se rostogoleşte ca un butoiaş pe covorul verde, unduios. Stelele încep să sclipească din nou, de parcă cineva ar fi tras la o parte un văl de pe cer, iar el se simte dintr-odată vlăguit. Fluxul a dispărut. Maimuţa îşi arată încă Zâmbetul Larg, dar s-a stins aura scânteietoare şi Prinţul nu mai vede bine. A dispărut şi Madam Rose.

Călătorie sprâncenată, adio şi n-am cuvinte. Purcelul apare dansând pe poante din gura cu Zâmbet Larg, se îndreaptă în piruete spre Pacoste Măruntă, care îl întâmpină cu strigăte de

bucurie.

Prinţul cel Dur zace întins pe iarbă şi se holbează la cerul înstelat, mişcă din cap la stânga şi la dreapta, bate cu picioarele în pământ, mişcă iute din degete, numai pentru că poate. Se simte stors de vlagă, pierit, şi-l macină o durere dată naibii. Iarba e rece şi fragedă pe spatele lui gol şi transpirat, ar sta aşa la nesfârşit. Libertatea îi dă o senzaţie liniştitoare, dar dincolo de ea simte un gust amar, amar.

E victima unei înscenări. Tot ce s-a petrecut noaptea asta n-a fost decât teatru. Bunica lui, buni cea dragă şi scumpă, pe care n-a omorât-o pentru că o iubeşte, o respectă şi o cinsteşte, pe care a salvat-o din ghearele asasinilor pentru că îi e atât de dragă, bunicuţa lui l-a vândut lui Madam Rose.

El, Prinţul cel Dur, vândut!

Cu măiestrie suverană, Pontifexa i-a jucat pe degete şi a profitat de incompetenţa lui Relais, lăcomia lui Pacoste Măruntă, viclenia lui Madam Rose, propriul său simţ al datoriei şi devotamentului. El s-a luptat orbeşte s-o salveze pe Pacoste Măruntă, ea a fost momeala, el – prada, un idiot şi-un tâmpit toată vremea asta.

El, Prinţul cel Dur, bun de aruncat! Incredibil.

O ignoră pe Pacoste Măruntă, dar ea nu se lasă:

— Bwannie… scoală-te! Purcelul vrea acasă!

O frântură de clipă, eroul nostru e măcinat de suferinţă, inspiră adânc, aerul îi vibrează în oase, închide ochii. Întunericul e brăzdat de stele, săgeţi sclipitoare izvorâte din lacrimile abia înăbuşite. Dar sub masca suferinţei simte un dor nestăvilit, nu de Pontifexa, nu de apă fierbinte, nu de îmbrăţişarea caldă a lui Relais, nici măcar de napolitane. Faţă de dorul său, celelalte sentimente – mânie, suferinţă, vină, dragoste – nu înseamnă absolut nimic. Ar trebui să pună deja la cale cum să se răzbune, cum să plătească cu aceeaşi monedă, cum să-i facă pe alţii să treacă prin ce-a trecut el; în schimb, pe el îl însufleţeşte gândul la aripile negre întinse, la părul spiralat, la miracolul binecuvântatei agonii a Dorinţei.

— Purcelul vrea o napolitană, Bwannie! Şi eu trebe să merg la oliţă, tre' să merg acum!

Prinţul cel Dur deschide ochii şi vede un bot roz clătinându-se. Purcelul are ochi mici şi negri, ca mărgelele, iar gura de bumbac e puţin roşie pe la margini, parcă ar fi mânjită cu ruj. Împrăştie

iz de sânge sărat, de fier, de foc rece stins cu boare de piersici. Pare mulţumit.

— Fii drăguţă şi ia Purcelul din faţa mea, vrei? o roagă Prinţul plictisit pe Pacoste Măruntă.

Cum de s-a luptat Purcelul cu o zeiţă şi cum de-a înfrânt-o e un mister acum; se va gândi la el altă dată.

Pacoste Măruntă îl împunge cu degetul. Se zgâlţâie şi ţopăie în sus şi în jos, şi apasă tare cu mâna liberă. Are şi ea dorinţe neîmplinite; poate că vezica ei e plină, dar punga pentru dulciuri e goală.

— Purcelul vrea să te scoli. Zice Scoală-te Acum, Banastre!

Prinţul cel Dur se scoală, cu gândul la dorinţa împlinită.